

تہ فسیری قورئانی
بہرزو بہ پیز

بہرگی شازدہ یہم

سوورہ تہ کانی
(طہ) و (الانبیاء)

عہ لی باپیر

تہ فیسیری سوورہ تہ کانی

ظہر و الانبیاء

ته فسیری سووره ته کانی

طَمَاءُ وِ الْاَنْبِيَاءِ

نووسینی: عهلی باپیر

دیزاینی ناوه وه : زه رده شت کاوانی

چاپی یه کهم ۱۴۴۲ک - ۲۰۲۱ز

۶۷۴ لاپه ره

۲۴ * ۱۷ سم

بابهت : نایینی

له بهر یوده به رایه تی گشتی کتبخانه گشته کان - ههریمی کوردستان

ژماره سپاردنی (۷) ی سالی ۲۰۱۲ پیدراوه

تہ فیسری سوورہ تہ کانی

ط م

و

الانبياء

نوسینی: علی باپیر

پیشہ کی ہم تفسیرہ بہ گشتی

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ، وَنَسْتَغْفِرُهُ، وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا، وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ، وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ.

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ﴾ ﴿١٠١﴾ آل عمران.

﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ فِيهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ، وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا﴾ ﴿١﴾ النساء.

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا﴾ ﴿٧٦﴾ الأحزاب.

أما بعد: فإن أصدق الحديث كلام الله، وخَيْرَ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ ﷺ وَشَرُّ الْأُمُورِ مُخَدَّنَاتُهَا، وَكُلُّ مُخَدَّنَةٍ بِذَعَةٍ، وَكُلُّ بِذَعَةٍ ضَلَالَةٌ، وَكُلُّ ضَلَالَةٍ فِي النَّارِ^(١).

خوینہ رہ بہ ریزو خووشہ ویستہ کان!

هیچ گومانی تیدانیہ - بو مروقی برودار - کہ نہو تہمہ نہی له خزمہ ت دواین کیتی خوا (قورنات) دا بہ سہ رده بری، جا بہ ہر شیوہ یک له شیوہ کانی له خزمہ تدابووندا بی؛ خویندندہوہ، تیفکرین و پامان، فیزکردن، کارپیکردن ... ہتد، بہ باشتیرین جیکرتن جیکا دہ گری و، خاوه نہ کہی له دنیاو دواپوژدا لیتی بہ ہرہمہ مندہ.

(١) نہوہ پتی دہ کوثری: (خطبة الحاجة) کہ پیغہ مہر ﷺ ہاوہ لانی بہ ریزی فیردہ کرد، پیش ہر فسہ بہ کی گرنک، بیلین، وہک وتاری جومعہو داخواو ییکردن (خطبة) و... ہندو، نہم وتارہ، ہر کام له: الترمذی: (١١٠٥)، النسائی: (١١٠٤)، ابن ماجہ: (١٨٩٢) أحمد: (٢٧٢٠)، الطبرانی: (٢٤١٤) ہیناویانہو (مسلم) یش بہ شکی ہیناوہ.

منیش کہ - وہ کہ باسکردنی چاکہ ہی خوا (التحدُّثُ بِنِعْمَةِ اللَّهِ) ددیخہ مہ پروو۔
 لہوہتی فامم کردوٹہوہ، خوای بہ بہ زدی و بہ خشر چاکہ ہی لہ گہ ل کردووم و،
 بہ فہرماہشتی بہ رزو بت وینہی خوہوہ سہرگہ رمی کردوومو، بہر لہ تمہنی
 بیست سالیی یہوہ ہدایہتی داوم، کہ قورنانی بہ پیزو پیز لہ بہر بکہم و،
 سہرقالی خویندہوہی تہفسیرہکانی قورنان و تیوہرامانی نایہتہ پر بہرہ کہ تہکانی و،
 لیورڈبوونہوہیان بم۔

ہہر بوہش تیکرای کتیب و نامیلکہو وتارو دہرسہکانم، کہم و زور لہ بہر
 روشنایی قورنان دابوون، کہ دیارہ ہہر تہمہش شتیکی روشتیہ؛ ناخر نایا
 نیسلام بیجگہ لہ قورنان پاشان سوننہتی پیغہ مہر ﷺ، کہ نہویش ہہر
 روونکردنہوہی قورنان و چوینہتی جیبہ جیکردن و کاریکردنیہتی، شتیکی دیکہ یہ؟!
 بیگومان نہ خیر۔

تنجا لہ میژ سالیس بوو، کہ براو خوشکانتیکی دآسوژی نزیک و ناشنام، داوایان
 لیدہ کردم کہ دہست بکہم بہ دانانی تہفسیرو لیکدانہوہوہی قورنان، ہہتا لہ
 رہمہزانی سالی (۱۴۲۸) داہاتہ دلّمہوہ، کہ ناوی خوای لیبتہنم و دہست بہو کارہ
 گہورہوہ گرنگہ بکہم، بہ لکو وردہ وردہ بہ پیس بوارو دہرفہت، ہہرسالہ ہہندیکی
 لئ تہنجام بدہم، لہ گہ ل سہرقالیی زور جوړاو جوړیشدا، ہہتا دہرفہتیکی وام بو
 دہرہ خستی کہ بتوانم خیرایی تیدا بکہم و خوومی بو یہ کلایسی (مفترغ) بکہمہوہو،
 خوا پشتیوان بت تہواوی بکہم، نہ گہر تہمہن بہ بہر یہوہ ماہن۔

سہرچاودہی دانانی تہم تہفسیرو لیکدانہوہیہ شم، وپرای سہرنجدانی زوربہی تہو
 تہفسیرانہی کہ باون و، دہستم پیمان گہیشتوہ، بریتہ لہ وردبوونہوہو تیوہرامانی
 خوّم لہ خودی قورنان، چونکہ بیگومان قورنان: ہہندیکی ہہندیکی روون دہکاتہوہ:
 (القرآن يُقْسِرُ بَعْضُهُ بَعْضًا)، پاشان سوننہتی پیغہ مہری خوا ﷺ، چونکہ پیغہ مہری
 خواش روونکہرہوہ (مُتَّبِعِي) قورنانه، ودک خوا ﷺ فہرموویہتی:

﴿...وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١١٠﴾﴾ النحل.

واته: وه زیکرمان بۆ لای تۆ ناردۆته خوار، تاکو نهوهی بۆ خه لکی نیراوه ته خوار، بۆیان پوون بکه یه وه، وه به لکو خویشیان بیربکه نه وه.

نومیدیشم وایه - به یارمه ق خوای به خشه ر ﷻ - شایسته یی نه وه م هه بی تەفسیرو لیکدانه وه یه کی وا بۆ قورئان پیتشکه ش به مسولمانانی کوردستان بکه م، که له قورئان بوه شیتته وه، مایه ی به هره و سوودی خوینه ران بی، به تایبه تیش که زیاتر له سی (٢٠) سآله له گه ل قورئانی به رزو مه زن و تهفسیره کانی و کتیبه کانی سوننه تدا خه ریکم و، ده یان کتیب و به ره می جوړاو جوړم له زۆربه ی بواره کانی زانسته کانی شه ریه تدا پیتشکه ش کردوون.

شایان باسیشه که نه و بیست و دوو مانک زیندانیی کرانم له لایه ن نه مریکاوه - له (٢٠٠٢/٧/١٠ تاکو: ٢٠٠٥/٤/٢٨) - ده رفه تیکی گه وره و گرنگ بوو، بۆ زیاتر پیندا قوولبوونه وه ی کتیبی خوا (تبارک و تعالی)، وه بۆ په یدابوونی تیگه یشتتی تایبه ت له باره ی زۆر تک له نایه ته کانی یه وه، نه م راستیه ش له مه سووعه ی: (الإسلام كما يتجلى في كتاب الله تعالى) دا زۆر چاک دره وشاوه ته وه^١! به لأم هه لبه ته نآلیم و هه چکه سیش بۆی نیه بلتی: که نه م تهفسیره ی من تیروته واوله، چونکه ویرای سنوورداربوونی تواناو برستم، له به رانه ر کتیبی له هه موو پروویکه وه په ها (مطلق) و بیسنوور (لا محدود)ی خوادا، نه شمویستوه که زۆر به ملالوادا بچم و بچمه نیو هه ندیک ورده کارییه وه، که یان من تیندا پسپوړو

(١) نهو مه سووعه یه که تیتستا چاپ کراوه، که وتۆته به رده ستی خوینه ران و، سه رجه م هه شت به رگ و ده وری سن هه زارو پینچ سه د (٣٥٠٠) لاپه ره په یه، هه و لمداوه به گشتی تیندا باسی سه رجه م لایه نه کانی نیسلام بکه م و، تاکه سه رچاوه شم قورئان بووه، ویرای دهقه کانی سوننه ت، که له هوش (ذاکرة) دا بووون.

شایان باسه نهو مه سووعه یه له چاپی دووه می دا، کراوه به دوازده (١٢) کتیبی سه ره به خو، به مه به ستی ناسانتر سوود لئ بئیرانی .

شارہزا نیم، یان خوئنه ر پتویستی پئی نیه، له کاتیکدا دههوی له قورئان تییگات و، بزانی خوا (تبارک و تعالی) راستهوخو چی پئی فهرمووہ؟!

نجا هه ر لیره شهوه به پتویستی دهزانم پر به دل سوپاسی نهو برا گه نجه رووح سووک و گورج و گوئل و دلسوزه بکه م (حهزی نه کرد ناوی بهینم)، که هه لسا به نووسینه وهو هیتانه سه ر کاغه زو، پاشان تاپکردن و دوایی پیداجوونه وهو هه له گیری، سه رجهم نه م زنجیره ده رسه، که له نه سلدا له شیوهی وتار (محاضرة) دا پتیکه ش کراون، هه روه ها هه لسا به (تخریج) ی سه رجهم ده فه کانی سوننه ت، له سه رچاوه متمانه پتیکراوه کانه وهو، زده مته و ماندوو بوونیک زوری به سه رجهم به رگه کانی نه م ته فسیره کیشاوه، خوا به باشترین شیوه پاداشتی بداته وهو، هه ر صالح و ساغ و سه لامته و سه ربه ربئی^(۱)، له خواهی به رزو بیهاوتاش داواکارم نهو جوژه گهنج و لاوانه له کوپان و کچان، له نپو گه له که ماندا، زور بکات .

شایان باسیشه که تیمه له م ته فسیره ماندا باسی به ش (جزه) ه کانی قورئان و دابه شکرده کانی دیکه ی وهک: - (حزب) - ناکهین، چونکه هه ر سوورپه تیک بوخوی شتیکی سه ربه غویه، سه رجهم نایه ته کانی وهک نالقه کانی زنجیریک پتیکه په یوهستن و، ناشکراشه که دابه شکرانی سه رجهم قورئان بو سی (۳۰) به ش (جزه) و شه ست (۶۰) (حزب)، شتیکه له لایه ن زانایانه وه کراوه، بو تاسانکاریی خوئندی قورئان، دیاره تیمه له دابه شکرده نایه ته کانی نه م ته فسیره شه، دیسان حیساب بو به شه کان (أجزاء) ی ناکهین و، به گوئره ی سوورپه ته کان، به رگه کانی دیاری ده کهین.

(۱) نهو برا دلسوزه تیتستاش پاش نهواوکردنی نیوهی زیاتری قورئان، لپیروانه به رده وامه و عزمیشی جه زم کرده، که نه گه ر ته مه فلان به رده وام بن، هه تا کۆتایی نه م ته فسیره سه رگه رمی کاره که ی بی .

دوا قسه شم ئەووه یه كه:

ئەم تەفسیره - وهك پێشتر گوتمان - له ئەسڵدا بەشتیوهی دەرس و وتار پێشكەش كراوه، بەلام دواتر خۆم دووجار به وردیی پێیدا چوومهوهو، به پیتی پتیوست دەستكاریم كردوه، دیاره هه موو دەرسێكیش به ناوی خواو ستایشی خوا ﷻ دەستی پێكردوه، بەلام ئیمه له سهرهتای دهرسه كانهوه، ئەوانه مان لابردوه، بۆ زۆر دووباره نه بوونهوهو، ئەو (خطبة الحاجة) بهی له سهرهتای ئەم پێشه كەبیهوه هاتوه، له جیاتی سهرهتای سهرجهم دهرسه كانه.

سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبُّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ،

وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ .

دووشه ممه ٢٥ رجب ١٤٢٢

٢٠١١/٦/٢٧

ههولێر

بەرچاۋ روونىيەكى گىرنگ لەبارەى نەم تەفسىرەۋە

خوئىنەرى بەرپىز !

ھەرچەندە لە (پىشەكى گىشتى) نەم تەفسىرەدا باسما كىردۈە كە بۇ نووسىنى نەم تەفسىرە، لە ھەموو نەو تەفسىرە باۋانەى دەستم پىيان گە يىشتۈە، بەھرەمەندىبووم، ھەرۈەھا لە كۆتايى ھەر بەرگىكى نەم تەفسىرەدا، سەرچەم نەو تەفسىرانەى كەم و زۆر لىيان سوودمەند بووم، ناۋەكانىئامان بە رىز نووسىون، بەلام لىرەش ۋەك جەختكردەنەۋەى زىاترو بەرچاۋروونى باشتر بۇ ئىۋەى بەرپىز دەلىم :

مادام ناۋى تەفسىرەكانان نووسىۋە، نە پىۋىست دەكات و نەدەشگونجى، بۇ ھەر تىگەپىشت و بىرۋكەيەك، كە زۆر بەى تەفسىرەكان لەبارەى ئايەتتىكەۋە، يان رىستەو بىرگەيەكى ئايەتتىكەۋە، دەپىئىن، ئىمە ھەموو جارى ناۋى نەو تەفسىرانە بىئىن، بەلام بىكومان ھەر كات بىرۋكەو تىگەپىشتىكى ئايەتى بەكىك لە تەفسىرەكان ھەبى و بگەۋتە بەرچاۋم، نىچا چ پەسندى بگەم، چ پەفىزى بگەم، ھەر كات بە پىۋىستى بزانم، بە ئايەت ئامازەى پىدەكەم، ئەگەرنا بە ئامازەى گىشتى و بە نووسىنى ناۋى تەفسىرەكان لە كۆتايى ھەر بەرگىك دا، نىكىتفا دەكەم و، زۆرىش لە ئەمانەتى زانىستى (الأمانة العلمیة) دەخەفتىم و مەبەستەم پەچاۋى بگەم، چونكە ئەمىنى و ئەمانەت پارتىزى، پەۋشتىكى گەۋرەو بەرىزى مسولمانەتتە .

شايانى باسشە جارى ۋا ھەيە بىرۋكەو تىگەپىشتىكى ئايەتتى خۆم، دەربارەى كۆمەلە ئايەتتىك يان ئايەتتىك يان رىستەو بىرگەيەكى ئايەتتىك، بۇ دروست دەبى،

وہك تىگە يىشتن و بۆچوونى خۆم دەينووسم، كەچى رەنگە لە تەفسىرەكانى دىكەش - يەككىيان يان زياتر - دا ھەبى، نەويش بەھۆى ئەو ھەبە كە من ئەو تەفسىرەم نەكەوتۆتە بەر دىدە، يان دىتوومەو لەيادم نەماوہ.

پێشهکی ئەم بەرگە

الحمد لله وحده، والصلاة والسلام على من لا نبي بعده، وآله الملتزمين دَرَبَه:

بەرێزان!

ستايش شايسته بوَ خَوای ميهره بان، که گه ياندنی به بهرگی شازده يه می:
(تەفسیری قورئانی بهرز و به پێژ)، که ههردووک سوورەتی: (طه) و (الأنبياء)
دهگرته خوێ.

شایانی باسیشه ئیمه ئیستا له تەفسیری کۆی سوورەتەکانی قورئان بووینه وه،
وهك گوتنه وهو تۆمارکردنی دهنگیی و فیدیویسی و، ماوه ته وه چاپکردنی که
به دهستگه رمیی کاری له سه ره ده که یزن.

ئەم بەرگەش وێرایی لیکدانەوه و پوونکردنەوه ی چه مک و واتای ئایه ته به
پێژه کانی ههردووک سوورەتی: (طه) و (الأنبياء) به ههوت ههنگاو، وهك عاده تی
خۆمان له کۆی ئەم تەفسیره دا، کۆمه لێک بابەت و باسی دیکه شی گرتوونه
خوێ، که ئەمانه گرنگترینان:

أ- له سوورەتی (طه) دا:

۱- کورته باسێک: چوار سه رنجی گرنگ له سه ره ئەم دوازده ئایه ته (۲۵-۳۶).

۲- وه لئه که ی مووسا و دوو به لگه ی نکوولیلیننه کراو له سه ره بوونی خوا.

۳- پێناسه ی جادوو و چوار جوژه که ی.

۴- پێنج ورده سه رنج.

۵- ئایا سامیری کێ بووه؟.

۶- سێ ورده سه رنج.

- ۷- ئايا مووسا ھەقى بوۋە، يان ھاروون، لە مشت و مېرەكەيان دا؟
- ۸- قسە دابرىن لە ئەھلى بىدعەت و ھەلۋەستەيەك.
- ۹- سى جۆرە لىكدانەوہ بۆ بيانووكە سامىرىي لە دروستكردى گۆلكەكەدا.
- ۱۰- ھالى چىايەكان لە دواروژدا لە پىنج قۇناغ دا، كورت ھەلدى.
- ۱۱- لە نىوان پەلە كردن و خىرايى كردن دا.
- ۱۲- دوو پىرسىار لە بارەى ئادەمەوہ و ۋەلمەكەيان.
- ۱۳- بەھەشتى ھەمىشەيى، يان باخىكى سەر زەويى؟
- ۱۴- ۋەلمى سى پىرسىار.
- ۱۵- نوكتەيەكى پەوانىيى.
- ۱۶- ۋەرگرتى دوو ھوكمى گىرنگ لەم ئايەتە بەپىزە (طە - ۱۳۴).

ب- لە سۈرەتى (الانبىاء)دا:

- ۱- ۋەلمى پىرسىارىك.
- ۲- چەند قسەيەك لەبارەى بەرگە ھەوای دەورى زەويىەوہ.
- ۳- كورته باسك دەربارەى ۋەلمى ئىبراھىم : گەورەكەيان شكاندونى.
- ۴- كورته باسك: نۆ ھەلۋەستەى كورت لە بەردەم ئەم ئايەتەندا (۷۹-۸۰).
- ۵- بەسەرھاتى شەش لە پىغەمبەرانى پاىبەرزى خوا.
- ۶- يەكەم: بەسەرھاتى داوود.
- ۷- دووہم: بەسەرھاتى سولەيمان.
- ۸- سىيەم: بەسەرھاتى ئەيىووب.

۹- چوارهم: به سه رهاتی ذوالکیفل.

۱۰- پینجه‌م: به سه رهاتی نیلیاس.

۱۱- شه‌شم: به سه رهاتی نه‌لیه‌سه‌ع.

۱۲- تیشکیک له‌سه‌ر رسته‌ی: (کما بدأنا أول خلق نعيده).

هیواداریشم‌نهم به‌رگه‌ش وه‌ک به‌رگه‌ پتیشوو‌ه‌کان به‌ قوونیی و شینه‌یی
بخوندریت‌ه‌وه‌و سه‌رنج بدری و به‌هره‌ی شایسته‌ی لیوه‌ربگیری .

سبحانك اللهم وبحمدك، أشهد أن لا إله إلا أنت أستغفرک وأتوب إليك

۱۲ ربیع الثاني ۱۴۴۲ هـ - ۲۹-۱۰-۲۰۲۰ ز

تہ فیسیری سوورہ تی

ظہر

دەستینک

بەرێزان!

ئەمڕۆ کە (٧)ی موحەررەمی سالی (١٤٣٩)ی کۆچی، بەرانبەر (٢٧ / ٩ / ٢٠١٧)ی زاینی، بە پشتیوانی خوا، دەست دەکەین بە پوونکردنەوی ماناو مەبەستەکانی نایەتە بە پێزەکانی سوورەتی (طە)، کە نیوەی دووهمی، جوژنی شازدەبەم لە قورئانی بە پێز پێک دێنن.

پێناسەی سوورەتی (طە) و بابەتەکانی

سەرەتا دینە سەر پێناسەو نێوەڕۆکی ئەو سوورەتەو، لە شەش (٦) بەرگەدا پێناسەی ئەم سوورەتە موبارەکەو نێوەڕۆکەکی دەکەین:

١- ناوی ئەم سوورەتە:

ئەم سوورەتە تەنیا بە ناوی دوو پیتی سەرەتای کە (ط، هـ)، ناونراوە، کە دیارە ئەوانیش بە (طا) و (ها) گۆ دەکرێن، وەک هەموو ئەو پیتە پچر پچرانەی دیکە کە لە سەرەتای (٢٩) سوورەت لە سوورەتەکانی قورئاندا هاتوون، ئەو لە لای زۆربەی هەرە زۆری زانایان و لیکۆلەرەوانی ماناو مەبەستەکانی قورئان، وابە.

بەلام (السُّيُوطِي) لە (الشَّخَاوِي) بەو هیناویەتی، لە کتیی (الإِتْقَان فِي عُلُومِ الْقُرْآنِ) دا، کە ئەم سوورەتە بە (سورة الكليم)، هەرروهـا بە (سورة موسى) ش

ناوی هاتوه، له بهر نه وهی که زوږبه ی هره زوږی نه م سوږه ته موباره که، بو
به سه رهاتی موسا (علیه سلام) و، فیرعه ون ته رخانکراوه.

۲- ریزبه ندیی له موصحف و هاتنه خواردا:

له ریزبه ندیی (مُصحف) دا، واته: نهو (مُصحف) هی که له بهر ده ستمانه: ژماره
(۲۰) ی بو دانراوه، واته: (۱۹) سوږه ته له پیشیه وه ههن، به لام له ریزبه ندیی
هاتنه خواردا، زانایان ژماره (۴۵) یان بو دانراوه، دوا ی سوږه تی (مریم) که
ژماره (۴۴) هو، پیش سوږه تی (الواقعة) یه.

۳- شوینی دابه زینی:

زانایان مشت ومپیان له و باره وه زوره، به لام به پتی نه وه که له مسولمان
بوونی (عومهری کوږی خه تتاب) دا، (خوای لی پازی بی)، باسی سوږه تی
(طه) کراوه، که تیمه دواتر به سه رهاته که ی باس ده که یین، له (السیره النبویه
لابن هشام) دا هاتوه، که نه ویش دوا ی کوچ کردنی به شیک له مسولمانان
بووه، که ژماره یان (۸۲) هه شتا و سئ که س بووه، بو حه به شه، له و سه رو
حه ده دا عومهری کوږی خه تتاب (خوای لی پازی بی)، مسولمان بووه، ده بی
نهم سوږه ته ش پیش مسولمان بوونی عومهر هاتیتنه خوار، ننجا هه ندیک
ده لئین: له سالی پتجه می کوچیدا، به لام من وا بو دی ده چم که مسولمان
بوونی عومهر (خوای لی پازی بی)، له نیوان ساله کانی (۶ - ۷) دا بوو بی،
واته: (۶ - ۷) ی پیغه مبه رایه تی، وه ک پتشریش له ته فسیری سوږه تی (مریم)
دا باسما ن کرد.

لیره دا به پتویستی ده زانم که به سه رهاتی مسولمان بوونی عومهر (خو
لی پازی بی) باس بکه م، وه ک له سپره ی (ابن هشام) دا هاتوه، نهم کتیه ش:

(السيرة النبوية)، (ابن هشام) به زوری له (ابن إسحاق) هوه، ده بیوتنی به لام جار جار خویشی لیتی زیاد ده کات و، هه ندیک زانیاری ده خاته سه ری، نه مهش ده قی نه وه یه که (ابن إسحاق) هیناویه تی له (السيرة النبوية لابن هشام)^(۱):

(ابن إسحاق) ده لئ: مسولمان بوونی عومهر وه ک پیم گه یشتوه خوشکه که ی (فاطمة بن الخطاب)، هاوسه ری (سه عیدی کوری زهیدی کوری عه مپی کوری نهوفه یل) بووه، که پیشتر مسولمان بووه، هاوسه ره که شی (سه عیدی کوری زهید) مسولمان بووه، به لام مسولمان بوونی خویمان له عومهر په نهان کردوه، نجا (نَعِيْمٌ بِنُ عَبْدِ اللَّهِ النَّخَام) له مه ککه، پیاونیک بووه له گه له که ی خوئی، واته: له خزمانی عومهر له (بني عدي بن كعب)، نهویش هه ر مسولمان بووه، به لام نهویش دیسان مسولمان بوونی خوئی په نهان کردوه، له ترسی خه لکه که ی خوئی (هی فاطمة و سعید)، له ترسی عومهر، به لام هی (نَعِيم) له ترسی خزمه کانی.

نجا (خه بیایی کوری نه ره ت) یش، (خوا له هه موویان رازی بی)، ده چوو بو لای (فاطمة بنت الخطاب)، فورئانی قیر ده کرد، رۆژنیک عومهر شمشره که ی له کالان دهر دینتی، ده روا به مه بهستی چوون بو لای پیغمبه ر خوا ﷺ، و، کومه لیک له هاوه لانی که باسکراون، که له مائیکدا له لای (صفاء)، له وی کۆبوونه وه، نیزی که ی چل (۴۰) که س بوون له پیاوان و ئافره تان، (دیاره له شوئینیک به په نهانیی کۆبوونه وه بیان کردوه)، که نهویش مائی (أرقم بن الأرقم) ه، له و کاته دا نهوانه ی له خزمه ت پیغمبه ردا بوون ﷺ: چه مزه ی مامی بووه، که پیش عومهر مسولمان بووه (حمزة بن عبدالمطلب)، (أبو بکر بن خُحافة) بووه (أبو بکر الصديق) و (علي بن أبي طالب) بووه، که نه و کاته ی مسولمان بووه، ته مه نی ده (۱۰) سأل بووه، به لام که (۵ - ۶) سالی به سه ردا تپه ریون، نه و کاته بالغ بووه، هه روه ها پیاوانیکی دیکه ش له مسولمانان لهوانه ی له خزمه ت پیغمبه ری خوا دا ﷺ مابوونه وه، له گه ل تهوانه ی که کۆچیان کرد بوو بوو حه به شه، نه چوو بوون.

ئیدی (نُعَيْمُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ النَّخَامِ)، ده بیینی که عومەر شمشیری له کالان دهره یتاوه، لیتی ده پرسی: بۆ کووی ده چی ئهی عومەر؟ ده لئ: ده مه وی بچم بۆ لای موحه ممه د نه و هه لگه پراوه یه ی که دینی قوره بشیه کان و، کاروباری قوره بشیه کانی په رته وازه کردوه، عه قلی باب و با پیرانی قوره بیش به نه فام باس ده کات و، تاینیه که بیان په خنه لی ده گری و، قسه به په رستراوه کان ده لئ، ده مه وی بیکوژم، (نعیم) پی پی ده لئ: ئهی عومەر! نه فست هه لیکه له تاندووی، ئایا پیست وایه (بنو عبدالمناف)، خزمانی پیغه مبه ر لیت ده گه رین له سه ر زه وی برۆی، له کاتیکدا که موحه ممه دت کوشتوه! نه دی بۆچی ناگه رینه وه بۆ لای مائی خووت، کاروباری مائی خووت چاک بکه ی و راست بکه یه وه، نه ویش ده لئ: کام له بنه ماله ی خووم؟ ده لئ: زاوایه که ت که ناموزاشته که (سه عیدی کوپی زهیدی کوپی عه مر) هه، خوشکه که ت (فاطمه)، چونکه سویند به خوا هه ردووکیان مسولمان بوون و، شوین موحه ممه د که وتوون و، شوین تاینی موحه ممه د که وتوون، نه گه ر راست ده که ی بچۆ نه وان راست بکه وه، ئیدی عومەر ده گه رینه وه بۆ لای مائی و، ددچی بۆ لای خوشکه که ی و زاوایه که ی که له و کاته دا (حَبَابُ بْنُ الْأَرْثِ) په پراونکی پی ده بی، یان چهند په رنکی پی ده بن، که سووره تی (طه) یان تیدا به، نه و چهند ئایه ته یان که له سه ره تای سووره تی (طه) دا دابه زیون، (یان سووره تی (طه) یان تیدا هه یه)، نه وه یان پی ده لئ، کاتیک هه ست به هاتنی عومەر ده که ن، (حَبَابُ بْنُ الْأَرْثِ) له شویتیک (پاش که ندوو، یاخود شویتیک که عومەر نایزانی)، له وی خووی په نهان ده کات (فاطمه بنت الخطاب) یش، نه و په ریه که خه بیاب سووره تی (طه) ی تیدا پی ده گوتن، ده یخاته بن رانی، دیاره عومەر کاتیک دپته نیزیک مأل، گوئی له (حَبَابِ) ده بی که قورنایان پی ده لئ، نجا کاتیک دپته ژوور ده لئ: نه و ده نگه ده نگه چی بوو ده مبیست؟ نه وانیش پی ده لئ: هیچت نه بیستوه، هیچ شتیکی زیاده نه بوو، نه ویش ده لئ: با، سویند به خوا هه وائیشم پیدراوه که ده بی تیه مسولمان بوون و، شوین موحه ممه دو تاینیه که ی که وتوون، ئیدی په لاماری زاواکه ی (سه عیدی کوپی زهید

دهدات)، خوشکه که شی هه‌لده‌ستنی، به‌رگری له می‌رده‌که‌ی ده‌کاو ناهیتنی لیتی بدا، نجا له‌ویش دده‌او، سه‌ری یاخود دهم و چاوی ده‌شکینتی، کاتیک نه‌وه دده‌کات، خوشکه که‌ی و زاواکه‌شی، هه‌ردووکیان پیتی ده‌لین: به‌لنی مسولمان بووین و، برومان به‌خواو به‌پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی هیناودو، توش هه‌ر چیت له‌ده‌ست دنی بیکه، کاتیک عومه‌ر خوشکه که‌ی ده‌بینن ناوا خوینتی پیندا دنی، دیاره به‌زه‌یی پیندا هاتوته‌وه، به‌شیمان ده‌بیته‌وه له‌وه‌ی که‌ی کردووپه‌تی و، ده‌ست هه‌لده‌گری له‌لیدانیان و به‌خوشکه که‌ی ده‌لنی: نه‌و په‌ره‌به‌ی که‌ی گوتم لئ بوو ده‌تانخویند، توژنک پیش تیسنا ویم‌بده، با ته‌ماشای بکه‌م، داخو موحه‌ممه‌د چی هیناوه، عومه‌ریش (خوا لیتی رازی بن) نووسه‌ر بوو، واته: ده‌یتوانی بیخوینتیه‌وه (بنووسنی و بخوینتی) کاتیک وا ده‌لنی: خوشکه که‌ی پیتی ده‌لنی: تیمه ده‌ترسین تو زیانیک به‌و په‌ره‌بگه‌به‌نی، نه‌ویش ده‌لنی: مه‌ترسن و سویندی به‌په‌رستراوه‌کانی بو ده‌خوات، نجا (فاطمة) ش‌نومیده‌وار ده‌بنی به‌مسولمان بوونی، بوپه‌ پیتی ده‌لنی: براه‌که‌م تو مادام هاوبه‌ش بو خوا دانه‌ری، پیسی و نه‌و قورنانه‌ش دروست نیه‌و پاک نه‌بی ده‌ستی لئ بده‌ن، (واته: هه‌لسه‌ خوت بشو)، نیدی عومه‌ر هه‌لده‌ستن خوئی ده‌شوات، نه‌ویش په‌ره‌کانی پینده‌دات، که‌ی سووره‌تی (طه) یان تیدایه، ده‌بخوینتیه‌وه^(۱)، چونکه هاتوه: (فَلَمَّا قَرَأَ مِنْهَا صُدَّرا)، کاتیک که‌ی سه‌ره‌تایه‌که‌ی (سووره‌تی (طه) ی) خوینده‌وه، گوئی: (مَا أَحْسَنَ هَذَا الْكَلَامَ وَأَكْرَمَهُ) واته: نه‌م قسه‌یه چه‌ند به‌رزه‌و چه‌ند چاکه!

نجا کاتیک خه‌بباب گوئی له‌و قسه‌یه ده‌بنی، دیته‌ دهر له‌و شوینته‌ی که‌ی خوئی تیدا په‌نه‌ان کردوه‌و، ده‌لنی: نه‌ی عومه‌ر! نومیدم وایه که‌ی خوا ﷻ توئی تاییه‌ت کردوه به‌پارانه‌وه‌که‌ی پیغه‌مبه‌ر ﷺ، چونکه دوینتی گویم لئ بوو، ده‌بفه‌رموو: (اللَّهُمَّ! أَيُّدِ الْإِسْلَامِ يَا أَيُّدِ الْحَكِّمِ بْنِ هِشَامٍ أَوْ بِعَمْرِ بْنِ الْقَطَّابِ) نه‌ی

(۱) وا پینده‌چنی نایه‌ته‌کانی سه‌ره‌تای سووره‌تی (طه) بووین، نه‌و (۸) هه‌شت نایه‌ته‌ی که‌ی تیمه ده‌یانکه‌ین به‌ده‌رسی یکه‌م، وا پینده‌چنی هه‌ر نه‌و (۸) هه‌شت نایه‌ته‌ی بووین، یاخود زیاتریشی تیدا بووین، به‌لام بیگومان باس نه‌کراوه که‌ی هه‌موو سووره‌تی (طه) ی خویند بنی، که‌ی (۱۳۵) نایه‌ته‌.

خوایه! نيسلام به هیز بکه، به (أبي الحكم بن هشام)، (واته: (أبو جهل))، یاخود به عومهری کوری خه تتاب، نهی عومهر! خوات به گژ داده کهم، هه ولبده که تو نهو دو عایه ی پیغه مبهرت بو گیرا بووبی.

ننجا عومهر له و کاته دا پیی ده لئی: نهی خه بیاب! پیم بلن موحه مده له کوئییه؟ تاکو بیجم مسولمان بيم! خه بیاب پیی ده لئی: له مائیکه له لای سه فا، کوومه لیک له هاوه لانی له خزمهت دان، ننجا عومهر (خوا لئی رازی بی) شمشیره که ی هه لده گری و ده یخاته کالانه که یه وه به شانی دا ده کات و، دوای ده چی بو لای پیغه مبهر ﷺ و هاوه لانی و له درگا ده دات، کاتیک ده نگه که ی ده بیستن، پیاونیک له هاوه لانی پیغه مبهری خوا ﷺ هه لده ستی له که لئنی درگا که وه ته ماشا ده کات، عومهره خوا لئی رازی بی شمشیره که ی به شاندا کردوه، ده گه ریته وه لای پیغه مبهری خوا ﷺ له حالیکدا که ترساوه، ده لئی: نهی پیغه مبهری خوا! نه وه عومهری کوری خه تتابه شمشیره که ی له ملدایه و هاتوه، (حمزة بن عبدالمطلب) ده لئی: مؤله تی بده، نه گهر بو خیرو چاکه هاتبی، نهوا خیرو چاکه ی پی دده بین و، نه گهر بو خراپه ش هاتبی، به شمشیره که ی خو ی ده یکوژین، پیغه مبهری خوا ﷺ ده فهرموئ: مؤله تی بدهن، پیاهه که مؤله تی ده داو ده لئی: وه ره ژوور پیغه مبهری خواش ﷺ هه لده ستی تاکو له لای درگا که ده یگری و (پشتینه که ی ده گری، یاخود یه خه ی ده گری)، به توندیی رایده ته کینن و ده فهرموئ: نهی کوری خه تتاب! چ شتیک تو ی هیناوه، سوئند به خوا پیم وایه تو واز ناهینی تاکو خوا سزایه کت بو ده نیریته خوار، یاخود چه ند ئایه تیک بو سزادانی تو؟.

عومهر (خوا لئی رازی بی)، ده لئی: نهی پیغه مبهری خوا ﷺ! هاتووم که بپروا به خواو به پیغه مبه ره که ی بینم و به وه ی که له خواوه هاتوه، ئیدی پیغه مبه ر ﷺ (الله أكبر) یک ده کات، خه لکه که ی که له ماله که دان، (واته: هاوه لانی پیغه مبه ر ﷺ هه موویان نه وانه ی که له ویدان)، ده زانن که عومهر مسولمان بووه.

ننجا نیدی هاوه لانی پیغمبه ری خوا ﷺ له شوئنی خویمان هه لدهستن و دلیان به وه خوئشده بن، به مسولمان بوونی عومهر، هه روه ها به مسولمان بوونی هه مزه ش پئش نه و، ده شزانن که له مه و دوا هه مزه و عومهر (خوا لئیان رازی بن)، به رگری له پیغمبه ری خوا ﷺ ده کهن و، تو له ش له دوژمنه کانئان ده کهنه وه.

هه لبه ته ئەمه نه وه به که (ابن اسحاق)، هئناویه تی و به ک دوو ریوایه تی دیکه شی هئناون، به لأم نه وه ی جیتی مه به ست بوو، ئەمه بوو.

(E) ژماره ی نایه ته کانی ئەم سووره ته:

به چوار جوړ نایه ته کانی ئەم سووره ته سه رژمیر کراون:

۱- خه لکی مه ککه و مه دینه نایه ته کانئان به (۱۳۴) داناون.

۲- به لأم خه لکی شام به (۱۴۰) یان داناون.

۳- خه لکی به صره به (۱۳۲) یان داناون.

۴- خه لکی کووفه ش به (۱۳۵) یان داناون، که دپاره نه و (مصحف) ی ئیمه له بهر ده ستماندا هه به، ئەم ژماره یه ی ته به نینی کردوه.

پئشتریش گو تو ومانه: که ژماره ی نایه ته کان، جیاوازی هه به، به هۆی کورتیی و درژیی رسته کانه وه، نه گه رنا هه یچ زانایه ک، نه یگوتوه: فلان پئته، یان فلان وشه به له فورئاندا هه به، به کی دیکه شیان بلتی: نه، به لأم له کوئی ده وهستی، یان ناوهستی؟ جاری وایه رسته به ک زانایه ک کردوو به تی به دوو نایه ت، زانایه کی دیکه کردوو به تی به به ک نایه ت، به وه نایه ته کان ژماره یان که م و زیاد ده کات.

۵- نیهه رۆکی:

نهم سووره تهش به ههر (۱۳۵) نایه ته که یه وه، وهک سه ره جم قورنانی مه ککه یی له سوهرگی: بووناسیی و، نیمان و عه قیده واته: نیمان و خوا به یه کگرتن به هه موو پایه کانیه وه، پاشان خوا په رستی و په وشت و ناکارو، پاشان باسی رۆزی دوایی و به هه شت و دۆزه خ و... هتد، لهو سوهرگیه دا ده خولیتیه وه، ده توانین بلیین: نهم سووره ته بو پینچ بابته سی سه ره کیی دابه شکراره:

۱- هه شت نایته سی سه ره تای سووره ته که، وهک پشه کی وان.

۲- نه وه د (۹۰) نایته، نایه ته کانی: (۹ - ۹۸)، ته رخان کراون بو به سه ره تاتی مووسا و هاروونی برای التَّائِبِينَ، هه روه ها فیرعه ون و دارو ده سه ته که ی، که زۆرتین نایته تن له سووره تیکدا بو نهو به سه ره اته ته رخان کراون، وهک ژماره ی زۆر، نه گهرنا له سووره تی (الأعراف) دا که له بهرگی شه شه می نهم ته فسیره دا، شیمان کرده وه و مانای نایه ته کانیمان لیکدا یه وه، له وی بو نهو مه به سه ته شه ست و نو (۶۹) نایته ته رخان کراون، که نایه ته کانی: (۱۰۳ - ۱۷۱) ن، که به ته نکید له رووی فه باره، له رووی پانتاییه وه، لهو نه وه د (۹۰) نایته ی تیره زیاترن.

۳- نایه ته کانی: (۹۹ - ۱۱۴) ن، واته: شازده (۱۶) نایته، بو باسی رۆزی دوایی و باسی قورنآن، ته رخان کراون.

۴- نایه ته کانی: (۱۱۵ - ۱۲۷)، واته: سیزده (۱۳) نایته، بو به سه ره تاتی نادم و جهووا (عليهما السلام) و ئیبلیس و، سه ره نجامی شوئینکه وتووایی ئیبلیس و، شوئینکه وتووایی پیغه مبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، ته رخان کراون.

۵- نایه ته کانی: (۱۲۸ - ۱۳۵) که هه شت (۸) نایته ی کو تاین، بو خسته نه رووی چه ند رینمایه کی گرنگ بو پیغه مبه ر ﷺ و شوئینکه وتووایی ته رخان کراون.

۶- دابه شکردنی نایه ته کان بۆ چه ند دهرسیك:

تیمه نهو (۱۲۵) نایه ته مان دابه ش کردوون، بۆ ههوت (۷) دهرس:

دهرسی یه کهم: نایه ته کانی: (۱ - ۸)، که به پیشه کی ئەم سووپه ته داده نرێ، باسی نامانجی دابه زێترانی قورتان و، سه رچاوه که ی و، وه سفی خوا عزیز و به دێهینه رایه تیی خوا و خاوه ندار تیی و حوکم پرائیتی و زانایه تیی و، ته نیا په رستراوتیی و، خاوه ندار بوونی بۆ هه رچی ناوی هه ره چاک و په سنده، نهو بابه تانه باسکراون.

دهرسی دووم: نایه ته کانی: (۹ - ۵۵)، واته: چل و ههوت (۴۷) نایه ت ده گرتیه وه، که سه ره تای بوونه پێغه مبه ری مووسا علیه السلام، په وانه کرانی بۆ لای فیرعه ون و، خسته نه پرووی داواکریه کانی، وه لمدران هه وه یان و، رووبه پروو بوونه وه ی له گه ل فیرعه ون داو... هه تده خراوده ته روو.

دهرسی سێیه م: نایه ته کانی: (۵۶ - ۷۶)، واته: بیست و یه ک (۲۱) نایه ت، که به ره نکار بوونه وه ی مووسا و هاروون (علیهما السلام) و، جادووگه ره کانی فیرعه ون و، شکسته هێتانی جادووگه ره کان و، سه ره نجام بپروا هێتانیان و، هه ره شه کردنی فیرعه ون له جادووگه ره کان، که ده ستی راست و پتی چه پیان ده برێ و، به گلۆفکی دارخورمایان هه لده واسن، ته وانیش بئ باکیی و بئ منه تیی خویان ده رده برن، باسی نه وه کراوه.

دهرسی چواره م: نایه ته کانی: (۷۷ - ۹۸)، واته: بیست و دوو (۲۲) نایه ت، باسی فیرعه ون ده ربازکرانی به نی ئیسرا ئیل و، چوونی مووسا بۆ ژوانگه و، فریودانی سامیری بۆ به نی ئیسرا ئیل و، گه رانه وه ی مووسا و لێپرسینه وه ی له گه ل هه ر کام له خه لکه که، (واته: به نی ئیسرا ئیل) و، هاروونی برای علیه السلام و، سامیری فریوده ر، کراوه.

دەرسی پىنجەم: ئايەتەکانى: (۹۹ - ۱۱۴)، واتە: شازدە (۱۶) ئايەت دەگىرتە خۆي، كە تىيان دا باسى قىامەت و پرووداۋەكانى و، باسى قورئان و، باسى چۆنەتى مامەلەي پىغەمبەر ﷺ لەگەل قورئاندا، كراۋە.

دەرسى شەشەم: ئايەتەکانى: (۱۱۵ - ۱۲۷)، واتە: سىزە (۱۳) ئايەت، كە تىيان دا باسى ئادەم و ھاوسەرەكەي (عليهما السلام)، ھەرۋەھا باسى ئىبلىس و چۆنەتى فريودانى ئىبلىس بۆ ئادەم و ھەوۋا، خواردنيان لە درەختە قەدەغە كراۋەكە، كراۋە.

دەرسى ھوتەم و كۆتايى: ئايەتەکانى: (۱۲۸ - ۱۳۵)، واتە: ھەشت (۸) ئايەت، كە تىيان دا باسى گەپانەۋە بۆ لاي مېژوو و، چەند پىنمايىك بۆ پىغەمبەرى خوا ﷺ لە بواری مامەلە كىردنى لەگەل كۆمەلگادا، كراۋە.

❖ دهرسی یه کم ❖

پیناسه‌ی نهم دهرسه

نهم دهرسه‌مان هه‌شت (۸) ئایه‌ق سه‌ره‌تای سووره‌تی (طه) ده‌گریته خو‌ی، که ته‌رخانکراون بۆ روونکردنه‌وه‌ی نامانجی نیردرانی قورنمان و، وه‌سفی دابه‌زینه‌ره‌که‌ی که خوابه ﷻ به‌وه: که به‌دیهینه‌ری زه‌وی و ئاسمانه به‌رزه‌کانه‌و، حوکمرانی په‌های بوونه‌و، خاوه‌نی هه‌موو شتیکه‌و، هیچ شتیکی لێ په‌نهان نیه‌و، ته‌نیا نه‌و په‌رستراوه‌و، خاوه‌نی هه‌رچی ناوی په‌سندو چاکه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طه ﴿١﴾ مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْفَى ﴿٢﴾ إِلَّا تَذَكُّرًا لِّمَن يَخْشَى ﴿٣﴾ تَزِيلًا مِّنْ خَلْقِ الْأَرْضِ وَأَلْمُونَثِ الْعُلَى ﴿٤﴾ الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى ﴿٥﴾ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَى ﴿٦﴾ وَإِن يُجَهَّر بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ الْغَيْبَ وَآخِئِي ﴿٧﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى ﴿٨﴾ ﴿٩﴾

مانای ده‌قواو ده‌قی ئایه‌ته‌کان

{(به ناوی خوا‌ی به‌به‌زه‌یی به‌خشنده، (طا، ها)، ﴿١﴾ قورنمان بۆ نه‌وه دانه‌به‌زاندۆته سه‌رت که نا‌په‌حه‌ت و گرفتاری ﴿٢﴾ (قورنمان) بۆ جگه‌ له بیرخستنه‌وه (ی راستیه‌ خوارسکه‌کان) بۆ که‌سیک که (له‌ سزای خوا) بترسێ، دانه‌به‌زاندوه ﴿٣﴾ (نهم کتیبه) له‌ لایه‌ن که‌سیکه‌وه دابه‌زینراوه که‌ زه‌مین و

ناسمانه بلنده کانی هیتاونه دی (۱) (خوای) به به زهیی که له سه ره تخته که به ق (بهو جوړه ی که شایسته به تی) (۵) هرچی له ناسمانه کان و هرچی له زویدایه و، نهوه ی که له نیوانیانداو، له بن خاکی شیدار دایه، هی ویه (۶) نه گهر قسه ش به دهنگی بهرز بکه ی (یان په نهانی بیکه ی هه ده یزانی)، چونکه نهیسی و په نهانتریش (له نهیسی) ده زانی (۷) خوا، جگه لهوی هیچ په سترایک نیه، ناوه هه ره چاکه کانی هه ن (۸).

شیکردنهوه ی هه ندیک له وشه کان

(لَشَقَى): (شَقِي يَشْقَى شَقًا وَشَقَاءً: تَعَسَّ وَسَاءَتْ حَالُهُ، وَشَقِيَ فِي كَذَا: تَعَبَ وَاسْتَدَّ عَنَّاؤُهُ وَالشَّقَاءُ: الْعُسْرُ وَالتَّعَبُ وَالشَّدَّةُ وَالْمِحْنَةُ وَالضَّلَالُ)، که ده فه رموی: ﴿مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى﴾، قورنا مان بو نهوه دانه به زاندوته سهرت که (شَقِي) بن، ده گوتری: (شَقِي يَشْقَى شَقًا وَشَقَاءً)، واته: حالی خراب بوو، به دبه خهت بوو، نابه خته وهر بوو، ده گوتری: (شَقِي فِي كَذَا: تَعَبَ)، واته: تیدا ماندوو بوو، ههروه ها ده گوتری: (شَقِي فِي كَذَا: اسْتَدَّ عَنَّاؤُهُ)، ناره حه تیه که ی زور بوو، ههروه ها (شَقَاءً) به سه غله تی و ناره حه تی دی و، به مانای ماندوو بوون دی و، به مانای سه ختی دی و، به مانای به لا دی و، به مانای گومرایش دی، له هه ندی ناوچان له کورده واری خوماندا ده لین: خوت (شه قی) مه که، واته: خوت ماندوو مه که، یاخود ده لین: پیوه ی شه قی بوو، مه به ستیان نهوه یه پیوه ی ماندوو بوو.

(أَسْتَوَى): ده گوتری: (اسْتَوَى عَلَى كَذَا أَي: اسْتَقَرَّ، وَبِتَّ، وَمَلَكَ وَتَوَلَّى عَلَى مَلِكٍ)، (اسْتَوَى عَلَى كَذَا) واته: له سه ری چه سپا، له سه ری نیشته جن بوو و، خسته ژیر رکیفی خوی و، ده سه لاتی تیدا رانا، چونکه (استوی) نه گهر به (علی) ته عه ددا

بکات، ته و مانایانه‌ی هه‌ن، به‌لام جاری واش هه‌یه (استوی) به مانای (قَصَدَ) ویستی، هه‌روه‌ها به مانای (پینگه‌یشت) دئی: ﴿وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَى﴾، کاتیک گه‌یشته توغیانی تاقه‌تی خوئی و کامل بوو، پینگه‌یشت.

(الَّتْرَى): (الأَرْضُ النَّدِيَّةُ، والتَّرَابُ النَّدِيَّةُ)، (ئَرَى) به زهوی ده‌گوتری، زهوی شیدار، هه‌روه‌ها به خوئی شیداریش ده‌گوتری.

(الَّتْرَى): ده‌لن: (السَّرُّ: مَا تَكْتُمُهُ وَتَخْفِيهِ، مَا يُسْرَهُ الْمَرْءُ فِي نَفْسِهِ مِنَ الْأُمُورِ الْبُئِي تَلْزَمُ عَلَيْهَا)، (سر) نه‌وه‌یه که په‌نهانی ده‌که‌ی و ده‌یشاریه‌وه، نه‌وه‌یه که مرؤف له دئی خویدا په‌نهانی ده‌کات، له و کارانه‌ی که پیویسته بیانکات، به‌لام په‌نهانیان ده‌کات و بو‌خه‌لکیان ده‌رنابری.

مانای گشتیی نایەتەکان

سەرەتا دەتین: ئەم ههشت (٨) نایەتە، بێگومان چەند مانایەکی زۆر گەورە و گرنک دەگرێتە خۆیان، هەر بۆیەش وەک لە بەسەرھاتی مسوڵمان بوونی عومەردا خوای لێ پازی بێ، باسمان کرد، کە ئەم نایەتانە دەخوینتەو، (وا پێدەچێ ئەم ههشت نایەتە بووبن)، زۆر توند عومەر رادەچلەکینن و لە خەوی بێ ناگایی تێو شیرک و کوفر بە خەبەری دینن و، دەزانن کە ئەو فەرمايشتە لە توانای مرۆفدا نیە، شتی وا بڵێ، وەک لە بەسەرھاتەکەیدا پێشتر باسمان کرد، ئنجا با تەماشای بکەین مانای گشتیی ئەم ههشت نایەتە چۆنە؟

سەرەتا خوا ﷻ وەک سەرھتای هەموو سوورەتەکان بێجگە لە سوورەتی (التوبة) دەفەرموێ: (بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ)، بە ناوی خوای بە بەزەیی بەخشنده، واتە: ئەم کارە دەست پێدەکەم، یان دەست پێکردنی ئەم کارەم، بە ناوی خوای بە بەزەیی بەخشنده، کە ئەویش دەبێ مرۆف چەند مەبەستیک لە دڵ بکری:

(١)- ئەو کارە بە ناوی خواوە دەکەم.

(٢)- ئەم کارە بۆ خوا دەکەم.

(٣)- ئەم کارە بە پیتی بەرنامەیی خوا دەکەم.

(٤)- ئەم کارە بە پیتی تواناو بێرستیک کە خوا پیتی داوم دەیکەم، نەک بە شان و شەوکهتی خۆم.

ئنجا خوا دەفەرموێ: ﴿طه﴾، کە دیارە ئەمانە دوو پیتن: کە پیتی (طا) و پیتی (ها)ن، ئەمە پای زۆربەیی هەرە زۆری زانایانە، هەر وەک سوورەتی: ﴿یس﴾،

ھەرودھا سوورەتەکانی: ﴿حَمَّ﴾ ھەکان، کە تیمە لە سەرھەتای سوورەتی (یونس) دا، زۆر بە تەفصیل باسی ئەو پیتە پەچرەچەرمانەمان کرد، کە لە سەرھەتای بیست و نۆ (۲۹) سوورەت، لە سوورەتەکانی قورئان ھاتوون، ئەوەی لەوێ گوتوو مانە: پێویست بە دووبارە کردنەوە ناکات، گرنگ ئەوەیە لێرەدا خوا ﷻ ئەم سوورەتە بە دوو پیتە دەست پێدەکات: ﴿طه﴾ .

ئنجما دەفەرموێ: ﴿مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشَفَى﴾، قورئانمان بۆیە دانەبەزاندووتە سەرت کە ناپەرحەت ببی، ماندوو ببی، بەد بەخت ببی، ژین تال ببی، ئنجما لە ھەندیک لە بەسەرھاتاندا ھاتو، کە کافرەکان گوتوو یانە: پێغەمبەر ﷺ دوای ئەوەی کە خوا کردوو پیتە بە پێغەمبەر ﷺ، بەردەوام شە و نوێژ دەکات و، زۆر عیبادەت دەکات و، لە دەوری کەعبە ماندوو دەبێ، بە شەو و بە رۆژ، گوتوو یانە: موھەممەد ئەو ئایینە کە بۆی ھاتو، بۆتە مایە ی گرفتاری و ناپەرحەتی و سەغڵەت بوونی، خوا ﷻ بەرپەرچی ئەوانە دەداتەو دەفەرموێ: قورئانمان بۆ ئەو دانەبەزاندووتە سەر تۆ، کە ناپەرحەت بی و گرفتارو بەدبەخت بی، ئەو و اتایەکی.

واتایەکی دیکە ئەوەیە، کە پەیوەندی بەو دەوێ ئەبێ کە خەلک چی گوتو؟ بەلکو خوا ﷻ وەک راستییەکی مەزن دەفەرموێ: قورئانمان بۆ ناپەرحەت بوونی تۆ، ھەرودھا ناپەرحەت بوون و گرفتار بوونی ئەوانە کە شوێن تۆ دەکەون، دانەبەزاندو، ﴿إِلَّا نَذْكُرَ لِمَنْ يَحْتَسِبُ﴾، واتە: قورئانمان دانەبەزاندو، مەگەر بێر خەرەوێ بێ بۆ کە سینک کە بترستی، لە چی بترستی؟ بێگومان لە سزای خوا بترستی و، سام و ھەببەتی ھەبێ بەرانبەر بە خوا، شەرم و شکوێ ھەبێ بەرانبەر بە خوا ﷻ، واتە: تەنیا بۆ ئەو داماڵبەزاندو: ئەو راستییانە کە لە خوارسک و زگماکی مژوڤەکاندا ھەن، بیریان بختاھو، بەلام کە سێکیش ئەوانە کە دەکەوتنەو بێر کە خوا ﷻ بناسی و، بزانتی خوێ و ئەو بوونەو ھەرو دەوروبەر، ئەو گەردوونە بێ خاوەن نیە.

﴿ تَزِيلًا مِّنَ حَقِّ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتِ الْفُلَىٰ ﴾، نهم کتیبه دابه زاننده که ی له لایه ن که سیکه وه یه، که زهوی و ناسمانه بلنده کانی هیناونه دی، لیردها دوا ی نه وهی که نامانجی دابه زیرانی قورئان ده خاته روو، ننجاسه رچاوهی لیوه هاتنه خواروهوی قورئان و، نهو زاته ی که دابه زاننده، ده ست ده کات به پیناسه ی، ده فهرمو ی: نهو زاته به دیهینه ری زهوی و ناسمانه بلنده کانه.

﴿ الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى ﴾، میهره بانه و خواوه ن به زه یی بی سنوره و، چوته سهر عه رش بهو شیوه یه ی که بو خوا شایسته یه، که بیگومان لیردها مه به سته یی نه وه یه که خوا گهر دوونی خستوته زیر پکیفی خوی، هه لیه ته من نالیتم: ﴿ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ ﴾ یونس، یان: ﴿ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى ﴾، تنیا مه به سته که ی نه وه یه، به لام بیگومان نه وهش ده گرتیه وه، که خوا ﴿ لَسَعْرَ عَرْشٍ وَبَارِعَايَ خَوِيه وه سهر پرشتی بونه وهر ده کات و، له زیر پکیفی وی دابه و، بهو شیوه یه ی که حکمه تی ده یخوازی، نیده ری گهر دوون ده کات و سهر پرشتی ده کات.

﴿ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَىٰ ﴾، هه رچی له ناسمانه کان و، هه رچی له زهوی و، هه رچی له نیوانیاندا هه یه و، هه رچی له بن گلی شیدار یشدا هه یه، هه مووی هی نه وه، واته: خواوه ندار تیبی ره های هه یه، بو خواروهوی دروستکراوه کان و بو سه ره وهی دروستکراوه کان، بو نه وهش که ده که و ته نیوانیانه وه، بو نه وهش که په نهانه.

لیردها خوا نه وهی باسی به دیهینه رایه تیبی خوی کرد، ننجاسی باسی به زه یی و به خشنده یی خوی ده کات و، باسی نه وه که سهر پرشتی گهر دوون ده کات و، دوا یی باسی خواوه ندار تیبی خوی ده کات.

ننجا ده فهرمو ی: ﴿ وَإِنْ نَجَّهَرُ بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَى ﴾، هه رو ده ها نه گهر تو قسه به ده نگ ی بهر ز بکه ی، ده نگ ی بی هه لبری، ﴿ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ

وَأَخْفَىٰ ﴿١٤﴾، به دنیایی خوا نه‌وه که په‌نهانه‌و، نه‌وه‌ش که له په‌نهان په‌نهانتره، نه‌ویش ده‌زانتی، (الَّتِرَ)، قسه‌یه‌که له‌بهر خۆته‌وه بیکه‌ی به‌چه، به‌لام (وَأَخْفَىٰ) واته: نه‌وه‌ش که له‌و په‌نهانتره، که بریتیه له‌و خولیاو هه‌ستانه‌ی له‌ه‌قل و دل و ده‌روونی مرؤفدا هه‌ن، که‌واته: نه‌وه‌ش باسی زانیاری بی سنووری خواو، ناگاداری بی سنووری خوایه، سه‌باره‌ت به‌ دروستکراوه‌کانی.

تِنَجَا دَيْتَه سَهَر باسی سیفه‌تیکي دیکه‌ی خواو ده‌فه‌رموئ: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾، خوا، جگه له‌و هیچ په‌رستراویک نیه، نه‌میش باسی په‌کتایی خواو ته‌نیا په‌رستراویتی خوایه.

تِنَجَا دَيْتَه سَهَر باسی ناوه هه‌ره به‌رزو په‌سنده‌کانی خواو: ﴿لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ﴾، هه‌رچی ناوی هه‌ره چاکن، هی نه‌ون، واته: ناوه هه‌ره چاکه‌کان هی نه‌ون، بئگومان ناو، ناوونیشانه بو سیفه‌ت، له‌بهر نه‌وه‌ی خوا خواوه‌نی سیفه‌ته هه‌ره به‌رزه‌کانه، هه‌روه‌ک ده‌فه‌رموئ: ﴿وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ ﴿٢٧﴾ الروم، واته: سیفه‌تی هه‌ره به‌رز له‌ئاسمانه‌کان و زه‌وی دا هی خوایه، که‌سینگ سیفه‌تی هه‌ره به‌رز ی هه‌بن، دیاره ناوی هه‌ره چاکیشی هه‌ن، که‌سیکی واش، زاتیکی واش، که ته‌نیا خوایه ﴿٢٨﴾، بئگومان جگه له‌ کرداری هه‌ره چاک و رینک و پر هیکه‌مت، لینی چاوه‌رئ ناکرئ.

مه‌سه له گرنه‌کان

مه‌سه‌له‌ی یه‌که‌م:

خوا ده‌فهرموئی: ﴿يَسِّرْ لِلرَّعْمَنِ الرَّحِيمِ، طه﴾ :

شیکردنه‌وی ئه‌م دوو ئایه‌ته له دوو برگه‌دا:

(۱) - ﴿يَسِّرْ لِلرَّعْمَنِ الرَّحِيمِ﴾، زۆر جاری دیکه‌ش به‌مجۆره‌ مانامان کردوه: به‌ ناوی
خوا‌ی به‌ به‌زه‌یی به‌خشنده، یان: به‌ ناوی خوا‌ی میهره‌بانی به‌خشنده.

(۲) - ﴿طه﴾، ئه‌مانه‌ دیاره‌ دوو پیت، هه‌ندی‌ک له‌ زانایان گوتوو‌یانه: ئه‌مه له‌به‌ر ئه‌وه
بووه، که‌ پی‌غه‌مه‌بر ﷺ له‌سه‌ر یه‌ک پێ، خوا‌ په‌رستی‌ی کردوه، بۆ ئه‌وه‌ی زیاتر ملکه‌چی بۆ
خوا‌ بنوئین، خوا‌ فه‌رموو‌یه‌تی: (طأ‌ها)، یانی: پیت بخه‌ره‌ سه‌ر زه‌وی، واته: هه‌ردووک پیت!
به‌لام به‌راستی ئه‌وانه‌ هیچ به‌نگه‌یه‌کی وایان به‌ ده‌سته‌وه‌ نیه‌، به‌ عه‌قل و سه‌لیقه‌ی
خۆیان، ئه‌م مانایه‌یان داتاشیوه، مانای راست هه‌ر ئه‌وه‌یه که ﴿طه﴾، هه‌روه‌ک:
﴿یس﴾ و ﴿حم﴾، وه‌ک باقی ئه‌و پیته‌ پچ‌پچ‌رانه‌ی که له‌ سه‌ره‌تای ئه‌و بیست و نۆ
(۲۹) سووره‌ته‌ی له‌ قورئاندا هاتوون، که به‌ زۆریش وایه، به‌ دوا‌ی ئه‌و پیته‌ پچ‌پچ‌رانه‌دا،
باسی قورئان کراره‌، چونکه ئه‌وه ئاماژه‌یه بۆ ئه‌و قورئانه‌ی که ئیوه‌ی مرووف و جند له
به‌رانبه‌ریدا ده‌سته‌ پاچه‌ن و، ناتوانن نه‌ک قورئانیکی وا، به‌ لکو ده (۱۰) سووره‌ت و، بگره
سووره‌تیکی واش بینن، ئه‌و قورئانه‌ هه‌ر له‌و پیت و له‌و ده‌نگانه‌ پیک هاتوه، که ئیوه
به‌کاریان دینن، به‌لام خوا ﷻ ئه‌و فه‌رمایشته‌یه‌ی، ئه‌و موعجیزه‌یه‌ی لی پیکه‌یتان، که‌واته:
بزائن ئه‌و که‌ره‌سته‌یه له‌ به‌ر ده‌ستی ئیوه‌ش دا هه‌یه، به‌لام خوا ﷻ به‌و که‌ره‌سته‌یه
کیتیکی په‌یدا کردوه، که فه‌رمایشته‌که‌ی خۆیه‌تی، که ئیوه ناتوانن وه‌ک ئه‌وه بینن، که‌واته:
بزائن سه‌رچاوه‌ی هاتنی ئه‌و قورئانه، ئه‌و فه‌رمایشته‌ به‌رزو ناوازه‌یه، خوا‌ی بێ وینه‌یه ﷻ.

مه سه له ی دووه م:

حیکمهت و نامانجی دابه زیترا نی قورئان، ناره حهت کردن و سه غلهت کردن
نیه، به لکو به پیچه وانه وه: به خته وه کردن و بیرخسته وه و هوشیار کردن و
بیدار کردن وه یه بو مروفه کان:

خوا ده فه رموی: ﴿ مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْفَىٰ ۖ إِلَّا تَذَكُّرًا لِّمَن يَخۡشَىٰ

شیکردنه وه ی ئهم ئایه ته، له دوو برگه دا:

(۱) - ﴿ مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْفَىٰ ۖ ﴾، قورئانمان بو یه دانه به زاندو ته سه ر تو، تا کو
ناره حهت و ماندوو و سه غلهت بی و، تووشی ژین تالیی بی.

وشه ی (الشفاء) وه ک پیتشر باسما ن کرد، هم به مانای به دبه ختی دی، هم به
به مانای ناره حه تی و گرفتاری دی، هم به مانای ماندوو بوون دی، هم به به
مانای بی مرادی دی، چونکه (شقاء)، پیچه وانه ی (سعادة) ه، (سعادة) یش، واته:
به خته وه ری و به نامانج گه یشتن، به مراد گه یشتن، (شقاء) یش واته: ناره حه تی و
بی مرادی و ماندوو بوون، واته: قورئانمان بو یه دانه به زاندو ته سه ر تو، بیته
مایه ی ناره حه تی و گرفتاری و ماندوو بوون و بی مرادیت.

(۲) - ﴿ إِلَّا تَذَكُّرًا لِّمَن يَخۡشَىٰ ۖ ﴾، قورئانمان نه ناردو ته خوار، مه گه ر بو نه وه که بیر
خه ره وه بی بو که سیک بترسی، هم رسته یه، شاره زایانی زمانی عه ره بی ده لین: (استثناء
مُفْرَغٌ مِّنْ أَحْوَالٍ لِلْقُرْآنِ مَحْدُوفَةٌ أَي: مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ فِي حَالٍ مِّنَ الْأَحْوَالِ، الْأَحْوَالِ تَذَكُّرَةٌ
لِّمَن يَشَاءُ)، هم له ریزمانی عه ره بی دا پی ده گوتری: (استثناء مُفْرَغٌ)، هه لا وارد نیکی
بو شکارو، به تال کراوه، که مانابه که ی به و شیوه یه: قورئانمان دانه به زاندو ته سه ر تو له
هیچ حالیک له حاله کاند، مه گه ر له حالی بیر خه ره وه بییدا بو که سیک که بترسی، واته:

ته نیا قورئانمان به تامانجی نهوه دابه زاندوده، که که سیک بیهوئی به رهو خوا بگه پرتیه وه، له سزا و جه زره بهی دادگه رانهی خوا بترستی و، به رهو خوا بگه پرتیه وه، نئجا هر کهس سام و هه بیته و پرتزو حورمه تی به رانه بر خوا عزوجل هه بئ، ده بیته هوئی بیر خسته وه دی، چی بیر ده خاته وه؟ نهو راستییانهی که خوا ﷺ له خواریسک و ناخ و روو حی مروؤفا دایان و، پیوستیان به وه هه به که بیری بخرئنه وه.

هه لبه ته: بنه ما و بنچینه کانی نهو راستییانهی دانان و، نهک ورده کاریه کانیان، که په کیان له سهر هانتی وه حیسی که وتوه، که واته: مانا که ی تاوا لیدیتیه وه:

تیمه قورئانمان دانه به زاندوته سهرت، تا کو تو ناره حهت بی، گرفتار بی، به لکو له هیچ حالاندا دامان نه به زاندوده، مه گهر له حالی نه وه دا که بیته بیر خه ره وه بو که سیک که له سزای خوا بترسن.

کورته ی مانای نهو نایه ته ده بیته وه به دوو شت:

أ- قورئانمان بویه دانه به زاندوته سهر تو، که تو له رووی جهسته بیه وه له رووی ده روونییه وه، ماندوو بی و، ناره حهت بی و گرفتار بی، به لکو به پیچه وانه وه: بویه دامان به زاندوده که به خته وه بی و، خوشحال بی و شادمان بی.

ب- قورئانمان دانه به زاندوته سهر تو، که تو بی مراد بی، به لکو بو نه وه دامانه زاندوته سهرت، که تو به خته وه بی و، سهره نجامی خیر بو خوت دهسته بهر بکه ی.

دیاره پیتشریش باسمان کرد که (تذکرة)، برتیه له بیر خسته وه، (التذکرة: خطور المنسی بالدهن، فالحق لبق الدینیة اولها مرکوزة فی الفطر)، (تذکرة)، برتیه له شتیک له بیر کراوه به زهین دابته وه، بیر بهیترتیه وه، چونکه راستیه نایییه کان، واته: نهو راستییانهی که به برنامه کانی خوا ده یان هینن، ریشه کانیان و بنه ما کانیان له سروشتی مروؤه کاندان هه، به لام پیوستیان به وه ده کات که بیریان بخرئنه وه.

مهسه له ی سیه م:

یتناسه و هسفی خوی بهرزو مهزنی دابه زینه ری قورنن، به ههوت سیفته ی سه ره کی: به دیهینه رایه تی، میهره بانسی، سه ره شتیار تی گه ردوون، خاوه ندرایتی، زانای و شاره زایی، یه کنایی له به رستراو یتیدا، خاوه نی ناوی هه ره چاک و په سهند بوون:

خوا ده فه رموی: ﴿ تَبْرِیْلًا مَمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى ۝۱ الرِّحْنُ عَلَى الْعَرْشِ أَسْتَوَى ۝۲ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَى ۝۳ وَإِنْ يُجَهَرُ بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ الْغَيْبَ وَأَخْفَى ۝۴ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى ۝۵﴾

شیکردنه وی ئه م ئایه تانه، له نو برکه دا:

(۱) - ﴿ تَبْرِیْلًا مَمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى ۝۱﴾، وشه ی (تَبْرِیْلًا: حَالٌ ثَانِيَةٌ مِنَ الْقُرْآنِ)، حالی یه که می قورنن: نه وه یه که قورننمان بو یه دانه به زاندو ته سه رت، که نو به دبه خت و ناره هت و گرفتار بی، به لکو بو نه وه یه بیر خه ره وه بن.

ننجا حالی دووه می نه وه یه: که نه م قورنانه دابه زینه راوه له لابه ن که سیکه وه که زه وی و ناسمانه بلنده کانی هیناونه دی، بیگومان تایبه مه ندرین و سه ره تایترین سیفته ی خوا ﴿ تَبْرِیْلًا مَمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى ۝۱﴾ بریتیه له به دیهینه رایه تی خوا (خالقیه الله)، بو یه پیش هه موو شت باسی نه وه ده کات و خوا به وه یتناسه ده کات، که نهو زاته یه، زه مین و ناسمانه بلنده کانی خو لقاندوون، بو یه ش زه مین پیش ده خات، چونکه به نسبت تیمه ی مروقه وه، زه مین له ناسمانه کانیش گرنگتره، چونکه لیتره (له زه وی دا) ده ژین و، لیتره ش (له زه وی دا) ده مین و، لیتره (له زه وی دا) په یدا ده کرینه وه، وه ک خوا فه رمویه تی:

﴿ مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَىٰ ﴾ (٥٥) ﴿ طه. ٥٥. طه.

ئەگەرنا بێگومان زەمین لە چاوەردوون، شتیکی زۆر بچووکه، وەک لە تەفسیری سوورەتی (یونس) دا باسیکمان دەربارەی گەردوون کردووە، لە سوورەتی (الأعراف) یاشداو، لە سوورەتی (الأنعام) یاشدا^(١)، کەم و زۆر باسی ئەوەمانکردووە کە زەوی بەکیکە لە نۆ (٩) خڕۆکە، کە بە هەموویان لەگەڵ خۆریشدا کۆمەلەی خۆر پێکدێنن، خۆریش بەکیکە لە ئەستێرەکان، کە ملیۆنان ئەستێرە دیکی وەک نەو هەن، لە کەهکەشانی کاکێشان داو دەوری بەک تریلیۆن (١)^(٢)، کەهکەشانی لە گەردوون دا هەن! واتە: زەوی لە رووی قەبارەو، زۆر شتیکی بچووکه لە چاوەرئاسمانەکاندا.

(٢) - دووهم سیفەت کە خوا دەیکاتە پێناسە بۆ خۆی، وەک دابەزێنەری قورئان، دەفەرموێ: ﴿ الرَّحْمَنُ ﴾، نەجا وشە: ﴿ الرَّحْمَنُ ﴾ ییش، لێرەدا، یان (خبر)ەو، (مبتدا) کە ی قرتێراو، (خبر مبتدأ مضموف، أي: هو الرحمن)، یاخود (مبتدا)ەو (خبر)ەکە لە دوایی دێ، کە بریتیه لە چی؟ ﴿ الرَّحْمَنُ ﴾، ئەو (مبتدا) یە و ﴿ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى ﴾، ئەو (خبر)ەکە یەتی، واتە: خوا خاوەن بەزەیی بێ سنوورەو چوووته سەر عەرشەکە.

(٣) - ﴿ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى ﴾، چۆتە سەر عەرش، دیارە عەرش جیهاتیکی زۆر مەزنە، بەکیکە لە دروستکراوە مەزنەکانی خوا، ئەو زانایانەی گوتویانە: عەرش بریتیه لە پەرمزو هێمای خاوەندارێتی و دەستەلاتی خوا، نەیانپێکاوه، چونکە خوا ﷻ زۆر بە روونی لە قورئاندا باس دەکات، کە عەرشی خوا، دروستکراویکە هەڵدەگیرێ، بۆ وێنە:

لە سوورەتی (غافر) لە نایەتی (٧) دا، خوا دەفەرموێ: ﴿ الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ ﴾، واتە: ئەوانە ی کە عەرش هەڵدەگرن، ئەوانەش کە بە دەوریەو، کەواتە: عەرش هەڵدەگیرێ، لە لایەن فریشتەکانەو.

(١) دواتر لە هەر کام لە سوورەتەکان: (حم، فصلت) و (الرحمن) ییش کورتە باسمان لەو بارەو کردوون.

به نکو له سوورتهی (العاقبة) دا، له نابهتی (۱۷) دا، خوا ﴿لَا رُوْنٰی دَدَكَاتِهٖوَهٗ، كِهْ لَهْ رُوْزٰی دَوَیْبٰی دَا هَهْشَتْ لَهْ فَرِیْشْتَهْ كَا نَ، یَا نْ لَهْ كَوْمَهْ لَهْ فَرِیْشْتَهْ كَا نَ، عَهْرَشٰی خَوَا هَهْ لَدَهْ گِرَنَ، وَهَكْ دَهْفَهْ رَمُوْیْ: ﴿وَجَحَلُ عَرْشِ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ یَوْمَئِذٍ مُّحْنِبًا﴾، وَا تَهْ: لَهْوْ رُوْژَهْ دَا هَهْشَتْ، عَهْرَشٰی پَهْرُوَهْ رَدْگَارْتْ بَهْ سَهْرْ سَهْرِیَا نَهْوَهْ هَهْ لَدَهْ گِرَنَ، نِیْدِیْ نَهْوْ هَهْشْتَهْ، هَهْشَتْ كَوْمَهْ لَهْ فَرِیْشْتَهْنِ، یَا نْ هَهْشَتْ فَرِیْشْتَهْنِ، یَا خُوْدْ هَهْشَتْ دَرُوَسْتَكْرَاوِیْ دِیْ كِهْنِ، كِهْ تِیْمَهْ نَا یَزَا نِیْنِ، چِیْنِ! گِرَنْگْ نَهْوَهْ یَهْ كِهْ عَهْرَشٰی خَوَا دَرُوَسْتَكْرَاوِیْ كِهْوِ، هَهْ لَدَهْ گِیْرِیْ وَ فَرِیْشْتَهْ كَا نْ بَهْ دَهْوَرِیَهْوَهْنِ، نَهْ مِیْشْ وَهْ سَفْ وَ سِیْفَهْتِیْ سَیْیَهْمْ.

۴- سیفهتی چوارهم كه خوا ﴿لَا دَهْ یَكَا تَهْ پَیْنَا سَهْ بُوْ خُوْیْ، دَهْفَهْ رَمُوْیْ: ﴿لَهُ مَا فِی السَّمٰوٰتِ وَمَا فِی الْاَرْضِ وَمَا بَیْنَهُمَا﴾، هَهْرَچِیْ لَهْ نَا سَمَا نَهْ كَا نْدَا هَهْ یَهْوِ، هَهْرَچِیْ لَهْ زَهْوِیْدَا هَهْ یَهْوِ، هَهْرَچِیْ لَهْ نِیْوَا نِیْنَا نْدَا هَهْ یَهْ، هَهْمُوْیْ هِیْ خَوَا یَهْ.

۵- ﴿وَمَا حَتَّ الرُّؤِیْ﴾، هَهْرُوَهْ هَا هَهْرَچِیْ لَهْ زِیْرْ كَلِیْ شِیْدَارِیْ شِدَا هَهْ یَهْ، (الرُّؤِیْ) یَا نْ بَهْ مَانَایْ خُوْلْ وَ كَلْ دِیْ، یَا نْ بَهْ مَانَایْ كَلِیْ شِیْدَارِ دِیْ، هَهْمُوْیْ هِیْ خَوَا یَهْ، نَهْمَهْشْ بَاسِیْ خَاوَهَنْدَارِ تِیْبِیْ رَهْ هَا یْ خَوَا یَهْ بُوْ هَهْمُوْوْ شِیْكَ كِهْ لَهْ گَهْرَدُوْونْ دَا یَهْ، بَهْ سَهْرُوْویْ وَ، خَوَارُوْویَهْوَهْ.

۶- نَجَا دِیْتَهْ سَهْرْ بَاسِیْ سِیْفَهْتِیْ پَیْنَجَهْمْ، وَهَكْ خُوْ نَا سَا نْدِنِیْ بَهْ نِیْمَهْ، وَهَكْ دَا بَهْ زِیْنَهْرِیْ قَوْرَا نَ: ﴿وَإِنْ جَهَّهْرَ بِالْقَوْلِ﴾، تُوْ نَهْ گَهْرْ دَهْ نَهْ گْ هَهْ لِیْنِیْیِیْ بَهْ قَهْ سَهْ، دَهْ لَیْ: (الْجَهَّهْرُ: الْعَبَاثُ، جَهَّهْرٌ بِالْقَوْلِ: رَفَعَ بِهْ صَوْتَهْ، وَإِجْهَارُ الْكَلَامِ: إِعْلَانُهُ)، ﴿وَإِنْ جَهَّهْرَ بِالْقَوْلِ﴾، نَهْ گَهْرْ تُوْ دَهْ نَهْ گْ هَهْ لِیْنِیْیِیْ بَهْ قَهْ سَهْ، قَهْ سَهْ بَهْ دَهْ نَهْ گِیْ بَهْرَزْ بَكَهْ یِ، چَوْنَكِهْ (جَهَّهْرٌ بِالْقَوْلِ)، دَهْ نَهْ گِیْ پَیْنْ بَهْرَزْ كَرْدَهْوَهْ، (وَإِجْهَارُ الْكَلَامِ)، وَا تَهْ: نَا شَكْرَا كَرْدِنِیْ قَهْ سَهْ كِهْ، نَهْ گَهْرْ تُوْ قَهْ سَهْ دَهْ نَهْ گِیْ پَیْنْ بَهْرَزْ بَكَهْ یَهْتَهْوَهْ، (یَا خُوْدْ بَهْ دَهْ نَهْ گِیْ پَهْ نَهَا نْ بِیْ كَهْ یِ).

۷- ﴿فَإِنَّهُمْ یَعْلَمُونَ الْاِسْرَ وَآخْفٰی﴾، بَهْ دَلْنِیَا یِیْ نَهْوْ (خَوَا) پَهْ نَهَا نْ وَ لَهْ پَهْ نَهَا نِیْشْ پَهْ نَهَا نْتَرْ دَهْ زَا نِیْ، (الْاِسْرُ وَآخْفٰی مِّنَ السَّرِّ، فِی الْاُخُوَالِ الَّتِیْ یَجْهَرُ فِیْهَا الْقَائِلُ بِالْقَوْلِ لِإِسْمَاعِیلَ مُخَاطَبِهِ)، بَهْ دَلْنِیَا یِیْ خَوَا پَهْ نَهَا نْ دَهْ زَا نِیْ وَ، لَهْ پَهْ نَهَا نْ پَهْ نَهَا نْتَرِیْشْ دَهْ زَا نِیْ، یَا خُوْدْ دَهْ نَهْ گِیْ چِیَهْ

دهزانتی، یاخود دهنگی سرکه سرک و چپهش دهزانتی، وپرای نهوهی که دهنگی بهرز دهبیستی و، لهوش پهناوتر دهزانتی، کهواته: خوا زانیاری و شارهزایی و ناگاداری ره‌های هه‌به به دروستکراوه‌کانی خوئی.

۸- ﴿لَهُ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾، خوا جگه لهو هیچ په‌رستراویک نیه، (اللَّهُ) دیسان یان گوزاره (خبر) ه، (هُوَ) نیهاد (مُبْتَدَأ) ه‌که‌یه‌تی، یاخود (اللَّهُ) نیهاد (مُبْتَدَأ) یه، (لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ) ده‌بیته گوزاره (خبر) ی، خوا، جگه لهو هیچ په‌رستراویک نیه، نه‌میش سیففت و وه‌سفی شه‌شم.

۹- ﴿لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى﴾، ههرچی ناوی ههره چاکن، هی نه‌ون، نه‌میش سیففت و وه‌سفی هه‌وته‌م، وشه‌ی (الله)، که به کوردیی ده‌لین: (خوا)، ناوی (عَلَم) ه، به‌لام نه‌وانی دی هه‌موویان سیففت، به‌لام کاتیک بو خوا به‌کارده‌هیترین، پینان ده‌گوتری: ناوه‌کانی خوا (أسماء الله)، ده‌شگونجی بلین: نه‌مانه هه‌موویان وه‌سفی خوای په‌روه‌ردگارن، سیففتی خوان، ته‌نیا ناوی خوا که پی ده‌ناسری، بریتیه له (الله)، به‌لام (الرحمان) یش، ههر ناوی خواجه، وه‌ک خوا ده‌فه‌رموی:

﴿قُلِ ادْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمَنَ أَيًّا مَا تَدْعُوا فَلَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى﴾ الإسراء.

واته: بلین: (اللَّهُ) یان (الرَّحْمَن) ههر کامتیکیان بلین، خوا خاوه‌نی ناوه ههره چا‌که‌کانه، که تیمه له ته‌فسیری سووره‌تی (الأعراف) دا: ﴿وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى فَادْعُوهُ بِهَا وَذُرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ به‌دریژی باسی ناوه‌کانی خوای په‌روه‌ردگارمان کردوه، له چه‌ند شو‌تینکی فورنایش دا باسی سیففته‌کانیمان کردوه.

❖ درسی دوووم ❖

پیناسه‌ی نهم دهرسه

به‌رتزان!

نهم دهرسه‌مان چل و چهوت (۴۷) نایه‌ت ده‌گریته خوئی، نایه‌ته‌کانی: (۹ - ۵۵) که له‌و چل و چهوت نایه‌ته‌دا، باسی دوو قوْناغی گرنک له ژبان و به‌سه‌رهاتی مووسا و هاروونی برای (علیهما السلام) کراوه، که بریتین له:

(۱) - هه‌لبژێردرانی مووسا به پیغه‌مبه‌ر له کاتی گه‌رانه‌وه‌یدا، له مه‌دیه‌ن، به‌ره‌و میسرو، داواکردنی له خوا که هاروونی برایشی بکاته پیغه‌مبه‌ریکی پآپشتی و، ناماده‌و ته‌یارکردنیان به‌ره‌و لای فیرعه‌ون و دارو ده‌سته‌که‌ی، که نهمه نایه‌ته‌کانی: (۹ - ۴۶) ی گرتوونه‌وه، یانی: سی و هه‌شت (۳۸) نایه‌ت.

(۲) - چوونیان بۆ لای فیرعه‌ون و، گه‌یاندنی په‌یامی خوا پتی و، مشت و مریان له‌و باره‌وه، که نهمیش نایه‌ته‌کانی: (۴۷ - ۵۵) ده‌گریته‌وه، یانی: نو (۹) نایه‌ت.

دیاره له‌میانی نه‌وه‌شدا خوا ﷺ ژماره‌یه‌ک له چاکه‌و نیعمه‌ته‌کانی خوئی ده‌خاته‌وه یادی مووسا، که چهوت یان هه‌شتن و، له کاتی خویدا باسیان ده‌که‌ین له ته‌فسیری نهم نایه‌تانه‌دا، به‌لام شوینی باسکردنی تیرو ته‌واو له‌و باره‌وه، وه‌ک پێشتریش گوتمان: سه‌ره‌تای سووره‌تی (القصاص)ه.

﴿ وَهَلْ أَنتَكَ حَدِيثٌ مُوسَى ﴿٩﴾ إِذْ رَأَىٰ نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ آجِدُ عَلَى النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾ فَلَمَّا أَنهَا نُودِيَ بِمُوسَى ﴿١١﴾ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٢﴾ وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَى ﴿١٣﴾ إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ﴿١٤﴾ إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أَخْفِيهَا

لِشَجَرَى كُلِّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَى ﴿١٥﴾ فَلَا يَصُدُّكَ عَنْهَا مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَفَرَدَى
 ﴿١٦﴾ وَمَا تِلْكَ يَمِينِكَ يَمْوَسَى ﴿١٧﴾ قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّأُ عَلَيْهَا وَأَهُشُّ بِهَا عَلَى
 غَنِيٍّ وَلِي فِيهَا مَنَارِبٌ أُخْرَى ﴿١٨﴾ قَالَ أَفَأَقْهَى بَلْعَمَى ﴿١٩﴾ فَالْتَمَهَا فَإِذَا هِيَ حَبَآءُ تُسْفَى
 ﴿٢٠﴾ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ سَتُعِيدُهُمَا سِيرَتَهُمَا الْأُولَى ﴿٢١﴾ وَأَضْمَمْنَا يَدَكَ إِيَّاهُ
 فَخَرَجَ بَيْعَاتٍ مِنْ عَمْرِ سَوَاءً أَيْةٌ أُخْرَى ﴿٢٢﴾ لِرَبِّكَ مِنْ مَائِنَتِنَا الْكُبْرَى ﴿٢٣﴾ أَذْهَبَ إِيَّكَ فِرْعَوْنُ
 إِنَّهُ طَغَى ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴿٢٥﴾ وَبَسِّرْ لِي أَمْرِي ﴿٢٦﴾ وَأَخْلَدْ عُقْدَةَ مِنَ لَسَانِي ﴿٢٧﴾
 بِقَعْقُعَاتِي ﴿٢٨﴾ وَأَجْعَلْ لِي وِزِيرًا مِنْ أَهْلِي ﴿٢٩﴾ هَنُورًا أَيْحَى ﴿٣٠﴾ أَشَدُّ بَوءَ أَرْبَى ﴿٣١﴾ وَأَشْرِكُهُ
 فِي أَمْرِي ﴿٣٢﴾ كَيْ تَسْحَكَ كَثِيرًا ﴿٣٣﴾ وَتَذُكَّرُ كَثِيرًا ﴿٣٤﴾ إِيَّاكَ كُنْتُ بِهَا بَصِيرًا ﴿٣٥﴾ قَالَ قَدْ
 أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَمْوَسَى ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ مَنَّآ عَلَىكَ مَرَّةً أُخْرَى ﴿٣٧﴾ إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰ ﴿٣٨﴾
 أَنْ أُنذِرِيهِ فِي التَّابُوتِ فَاتَّقِيهِ فِي الْبَيْتِ فَلْيَلْقِهِ إِلَيْمُ بِالسَّاحِلِ فَأَعِذْهُ عَدُوًّا لِي وَعَدُوًّا لَهُ وَالْقِيَتُ
 عَلَيْكَ حَبَابَةٌ مِمَّنْ وَالضَّمْعُ عَلَىٰ عَيْبٍ ﴿٣٩﴾ إِذْ تَمْشِي لِخَلْقِكَ فَنَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَن
 يَكْفُرُ ۗ فَرَجَعْنَاكَ إِلَىٰ أُمِّكَ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۗ وَقَلَّتِ نَفْسًا فَجَعَيْنَاكَ مِنَ الْغَمْرِ وَنَبَّحْنَا
 فَتَوَّأَ فَلَيْتَ سَيِّئِينَ فِي أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتُ عَلَىٰ قَدَرٍ يَمْوَسَى ﴿٤٠﴾ وَأَصْطَفَيْنَاكَ لِنَفْسِي ﴿٤١﴾
 أَذْهَبَ أَنْتَ وَأَخُوكَ بِتَابِعِي وَلَا نَبِيَّآ فِي ذِكْرِي ﴿٤٢﴾ أَذْهَبَا إِيَّكَ فِرْعَوْنُ إِنَّهُ طَغَى ﴿٤٣﴾ فَعُقُولَاهُ
 قَوْلًا لِنَا لَعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَى ﴿٤٤﴾ قَالَ رَبَّنَا إِنَّا أَتَيْنَاكَ بِرِغَابٍ وَأُنْقَرٍ أَن يَفْرُطَ عَلَيْنَا أَوْ أَنْ يَطْغَى ﴿٤٥﴾ قَالَ
 لَا تَخَافَا إِنِّي مَعَكُمَا أَسْمَعُ وَأَرَى ﴿٤٦﴾ فَأَيُّهَا فَعُقُولَاهُ إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي
 إِسْرَائِيلَ وَلَا تَعَذِّبْهُمْ قَدْ جِئْنَاكَ بِبَاطِلٍ مِنْ رَبِّكَ وَالسَّلَامُ عَلَىٰ مَن تَابَعَ الْهُدَىٰ ﴿٤٧﴾ إِنَّا قَدْ
 أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٨﴾ قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يَمْوَسَى ﴿٤٩﴾ قَالَ رَبُّنَا
 الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ حَلْفَهُ ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٥٠﴾ قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ﴿٥١﴾ قَالَ عَلَّمَهَا عِنْدَ رَبِّي
 فِي كِتَابٍ لَا يَعْضِلُ رَبِّي وَلَا يَنْسَى ﴿٥٢﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَسَلَكَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا
 وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْ نَبَاتٍ شَتَّىٰ ﴿٥٣﴾ كُلُوا وَارْعَوْا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ
 لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٥٤﴾ مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَمِثْلَ نَمُودِكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَىٰ ﴿٥٥﴾

مانای ده‌قو ده‌قی نایه‌ته‌کان

{نایا هه‌وآلی به‌سه‌ره‌اتی مووسات بو هاتوه؟} (۹) کاتیک (له دوورده) ناگریکی دی، نجا به خیزانی گوت: لیره بوه‌ستن! من ناگریکم به‌دی کردوه (ده‌چم) به‌لکو بزوو‌تیکتان لیتی بو بینم (بو ناگر کردنه‌وه‌و گهرم بوونه‌وه) یان له‌سه‌ر ناگره‌که (خاوه‌ن) رینمایه‌ک بینم (ریمان پشان بدات) (۱۰) نجا کاتیک هاته لای (ناگره‌که) بانگ کرا: هو مووسا! (۱۱) به‌دنیایی من په‌روه‌ردگارتم، نجا چونکه تو له شیوی پاکی طووا دای، پتلاوه‌کانت دابنن (۱۲) هه‌روه‌ها من (بو پیغه‌مبه‌رایه‌تیی) هه‌لم بزاردووی، ده‌جا گوئی بو نه‌وه رادیره که بو‌ت سروش ده‌کری (۱۳) مسوگر من خوام، جکه له من هیچ په‌رستراویک (ی راسته‌قینه) نیه، هه‌ر من به‌رسته‌و، نوژی بو یادکردنم به‌رپا بکه (۱۴) بیگومان کاتی دیاریکراو (ی ناخیر زه‌مان) دی، نیزیکه (له خوشم) په‌نهانی بکه‌م، تاکو هه‌ر که‌سه به‌پتی نه‌و کوششه‌ی کردوو‌یه‌تی، سزاو پاداشت بدرتیه‌وه (۱۵) نجا با هه‌رگیز بابایه‌ک که پروای پتی نیه‌و شوین ناره‌زووی که‌وتوه، تو لیتی (له پروا پته‌ناتی) لانه‌دات، (نه‌گه‌رنا) ده‌فه‌وتیی، هه‌لده‌دزیتی (۱۶) هو مووسا! نه‌وه‌ش که به‌ده‌ستی راسته‌وه‌یه‌چییه؟ (۱۷) (مووسا) گوتی: نه‌وه‌گوچانه‌که‌مه، خوومی ده‌ده‌مه‌سه‌رو، گه‌لای دره‌ختی به‌سه‌ر مه‌ره‌کانم دا پن ده‌وه‌رینم و، چه‌ندان پتووستی دیکه‌شم پیننی (۱۸) (خوا) فه‌رمووی: نه‌ی مووسا بیه‌اوئی (۱۹) نجا که‌هاو‌یشتی، به‌کسه‌ر بوو به‌ماریک (ی زه‌به‌لاج) که به‌خیزایی ده‌پویی (۲۰) (خوا) فه‌رمووی: بیگره‌و مه‌ترسه، ده‌یگرینه‌وه‌بو شیوه و حاله‌تی یه‌که‌می (۲۱) (هه‌روه‌ها خوا به‌مووسای فه‌رموو): ده‌ستیش بخه‌بن بآلت (دوایی ده‌ری بینه) به‌بن هیچ نه‌خویشی و خرابیه‌ک به‌سپیه‌تیی

(وبه درهوشاوهی) دیته ده ری، نه میس نیشانه به کی دیکه به (۲۲) (بو به نه وه مان کرد) تا کو له نیشانه و به لکه گه وره کا نمانت پیتشان بدهین (۲۳) بجو لای فیرعه ون بیکومان نه و (له خوا) یاغیی بووه (۲۱) (مووسا) کوتی: په روه ردگارم! سینم گوشاد (و دلَم فراوان) بکه (۲۵) کاریشم بو ناسان بکه (۲۱) گریه کیشم که له زماندا هه به، بیکه وه (۲۷) تا کو (زمان پاراو بم و) له قسه م تیبگن (۲۸) له که س و کاریشم پانپشتیکم بو بره خستنه (۲۹) با هاروونی برام بن (۳۰) پشتمی پی قائم بکه (۳۱) هه روه ها له کاره که مدا به شداری بکه (۳۲) تا کو زورت به پاک بگرین (۳۳) زوریشت یاد بکه بن (۳۱) به دلناییی تو بینهری تیمه ی (۳۵) (خوا) فهرمووی: نه ی مووسا! داواکاریه که تت پندرا (۳۶) به دلناییی جاریکی دیکه ش چاکه مان له گه لندا کرد (۳۷) کاتیک نه وه مان بو دایکت سروش کرد که بو مان سروش کرد (۳۸) (پیمان راگه یاند): که کورپه که ت بخه ره تابوو تیکه وه و فرپیده ده ریاوه، با ده ریاش بیغاته که نار، (که سه ره نجام) که سیک که دوژمنی من و دوژمنی ویشه، ده یگریته وه (که فیرعه ونه)، هه روه ها خو شه ویستی تابه تی خو م خستوته سه رت (خوشویستراوم کردووی) هه روه ها واما نکرده که له ژیر چاودیزی مندا به خوو په روه رده بگری (۳۹) (یاد بکه وه!) کاتیک خوشکت ده رویشت و ده یگوت: نابا که سیکتان پیتشان بده م که به ختیوی بکات! نیدی سه ره نجام گیرامانیه وه بو لای دایکت، تا کو دلخوش بی و خه مبار نه بی، هه روه ها که سیکیشت کوشت (له) (قبطی) هکانی میسر، به لام تیمه له خه م و په ژاره ده ربا زمان کردی و، به تاقیرکرنه وه ی جوژاو جوژو تاقیمان کردیه وه و، سالاتیک له تیو خه لکی مه دیندا مایه وه (به شوانیی)، (۴۰) پاشان نه ی مووسا! له کاتیکی نه ندازه گیری کراودا هاتی و، بو خو م ره خساندی (که بتکه مه ره وانه کراو بو لای فیرعه ون) (۴۱) خو ت و برابه که ت به نیشانه کا نمانه وه بچن (بو لای فیرعه ون) و، له یاد کردندا سستی مه که ن (۴۲) بچنه لای فیرعه ون، بیکومان نه و (له) به رانبهر خوادا) یاغیی بووه (۴۳) تنجا قسه به کی نه رم و نیانی له گه لندا بکه ن،

بەلكو بىرى بگەۋتتەۋە (كە بەندەى خوايە)، يان بترسى ﴿۴۱﴾ (مووسا ھارۋون) گوتيان: پەرۋەردگارمان! تىمە مەترسى زۆرمان ھەبە كە دەست پىشخەرىى لە دژماندا بکات (بە سزادان) ياخود ياخيى بى ﴿۴۲﴾ (خوا) فەرموۋى: مەترسن، بە دلتىايى من لەگەلتانم دەبىستم و دەبىنم ﴿۴۳﴾ بچن بۆ لاي پتى بلتىن: تىمە ھەردوۋكمان نوتنەرى پەرۋەردگارتىن، دە جا گەلى بەنى ئىسرائىلمان لەگەل بىترەو (چىدى) نازارىان مەدە، بىگومان نىشانەبەكمان لە پەرۋەردگارتەۋە ھىناۋە (كە تىمە راستگوين) و، سەلامەتتېش بۆ كەسىكە كە شوين پتىمايى (خوا) دەكەۋى ﴿۴۷﴾ مسۆگەر تىمە سروشمان بۆ كراۋە، كە نازارو سزاي (خوا) دەكەۋتتە سەر كەسىك كە (پەيامى خوا) بە درۆ دادەنتى و پشتى تىدەكات ﴿۴۸﴾ (فیرعەون) گوتى: ئەى مووسا! پەرۋەردگاتان كىيە؟ ﴿۴۹﴾ (مووسا) گوتى: پەرۋەردگارمان! ئەو كەسەبە كە بوونى بە ھەموو شتىك بەخشيۋە، پاشان رىتمايشى كردوہ (چۆن بەرىتوہ بچتى) ﴿۵۰﴾ (فیرعەون) گوتى: ئەدى حالى (خەلكى) سەدە پىشوۋەكان چۆنە؟ ﴿۵۱﴾ (مووسا) گوتى: زانباريان لە لاي پەرۋەردگارمە، لە نووسىنىكدا (تۆمار كراۋە) پەرۋەردگارم نە ھەلە دەكات و، نە لە بىرىشى دەچتى ﴿۵۲﴾ ئەو كەسەى زەمىنى بۆ كردوونە رايەخ و رىيەكانى بۆتان تىدا داناون و، لەسەرىتوہ ئاۋى بۆ دابەزانددون، چەندان روۋەكى جۆراۋجۆرمان پتى (لە زەۋى) دەرھىتاۋن ﴿۵۳﴾ (لە بەرھەمى نەو روۋەكە) بخۆن و ناژەلەكانىستان (تىدا) بلەۋەرتىن، بە دلتىايى لەۋەدا نىشانە ھەن بۆ خاۋەن عەقلان ﴿۵۴﴾ (تىمە) لە وىدا (لە زمىندا) دەرمان ھىتاۋن (تىۋەمان دەرھىتاۋە) و بۆ نىۋىشى دەتانگىرىنەۋەو، جارىكى دىكەش ھەر لەۋىدا دەرمان دىتىنەۋە ﴿۵۵﴾.

شیکردنه‌وهی هه‌ندی‌ک له وشه‌کان

(فَقَالَ لِأَهْلِهِ): (أَهْلُ الرَّجُلِ: مَنْ يَجْمَعُهُ وَإِيَّاهُمْ نَسَبٌ أَوْ دِينٌ، وَأَهْلُ الرَّجُلِ: مَنْ يَجْمَعُهُ وَإِيَّاهُمْ مَسْكَنٌ وَاحِدٌ... وَعَبَّرَ بِأَهْلِ الرَّجُلِ عَنِ امْرَأَتِهِ، (أَهْلُ الرَّجُلِ) ته‌هلی پیاو: نه‌وه‌یه که له‌گه‌ل وی ره‌چه‌له‌ک یان ناینتیک کویان بکاته‌وه، (أَهْلُ الرَّجُلِ)، ته‌هلی پیاو: نه‌وانه‌ن که له ژێر سی‌به‌ری خانوو‌یه‌ک دا کۆبینه‌وه، هه‌روه‌ها وشه‌ی (أهل) بۆ هاوسه‌ری پیاو به‌کاره‌اتوه.

(أَمْكُورًا): واته: راوه‌ستن، چاوه‌ڕێ بکه‌ن، (المكث: ثَبَاتٌ مَعَ انْتِظَارٍ)، (مَكث) راوه‌ستانه، مانه‌وه‌یه له‌گه‌ل چاوه‌ڕوانییدا.

(ءَأَنْتُ نَارًا): واته: ناگرێکم به‌دی کردوه، (أَنْسَهُ: أَي أَبْصَرَهُ، وَأَنْسَ مِنْهُ رُشْدًا عِلْمَهُ، وَأَنْسَ الصُّوْت: سَمِعَهُ، وَالْإِنْسَانُ: خِلَافُ الْإِيْحَاشِ)، ده‌گوتری: (أَنْسَ مِنْهُ رُشْدًا)، واته: زانی که گه‌یشتۆته‌ حاله‌تی کامل بوون و سه‌ر راستیی، (أَنْسَ الصُّوْت) ده‌نگه‌که‌ی بیست، (إِنْسَان) پێچه‌وانه‌ی (إیحاش)، (الإِنْسَان) هوگری و ئولفه‌ت، (الإیحاش) واته: گله‌یی لیکردن و نامۆیی لێ کردن.

(فَبَيْسٍ): (الْقَبَسُ: النَّارُ أَوْ شُعْلَةٌ مِنْهَا)، (قبس) بریتیه له ناگر، یاخود بلێسه‌یه‌ک له ناگر، له راستییدا (قَبَس) به‌ کوردیی (بزوت)ه، چونکه ده‌لێ: (عُودٌ فِي رَأْسِهِ نَارٌ، داریکه که سه‌رنکی ناگر بن، که به‌ کوردیی پیتی ده‌گوتری: بزووته ناگر، واته: داریکه سه‌رنکی ناگه‌رو، سه‌ره‌که‌ی دیکه‌شی ده‌گیری. بۆ نه‌وه‌ی ئینسان ناگری پێ بکاته‌وه.

(تَعَلَّيْكَ): (التَّغْل: الْحِدَاءُ)، واته: دوو پێلاوه‌کانت دانن.

(الْمُقَدَّسِ): (الْمُقَدَّسُ: الْمُبَارَكُ، الْقُدُّوسُ: التَّرَكَّةُ، قُدُّوسٌ يَقْدُسُ قُدْسًا: طَهَّرَ)، (مُقَدَّس)، واته: به‌ پیز، (قُدس)، واته: پیز، (قُدُّوسٌ يَقْدُسُ قُدْسًا)، واته: پاک بوو، پاک ده‌بن،

پاکی، که واته: وشه‌ی (مُقَدَّس) هم به مانای پاک‌کراوه دئی، هم به مانای بهره‌کعت و بهره‌مدار دئی.

(طَوْرِي): (الطَوْرِي: الشَّيْءُ الْمُنْتَنِي أَوْ الْمَطْوِي)، شتیکه که دوو لا کرابیتته‌وه، یاخود شتیکه که نووشتیتزایتته‌وه، به‌لام (طَوْرِي) لیره‌دا یانی: دوو جاران پاک‌کراوه‌ته‌وه، یاخود ناوی چپایه‌که له (شام) یاخود دوو لیکه له دامین چپای (طور)‌وه، که نه‌ویش چپایه‌که له شام.

(فَرَدَي): (رَدِي يَرْدِي رَدَى: هَلَكَ وَسَقَطَ فِي الْهَوَاةِ)، (رَدِي يَرْدِي رَدَى) واته: له به‌ین چوو، فه‌وتا، یاخود به مانای که‌وته نیتو چاله‌وه، دئی.

(أَتَوَكَّرُوا عَلَيْهَا): واته: خوومی ده‌دهمه سهر، (تَوَكَّرًا عَلَى الْعَصَى: إِعْتَمَدَ وَتَشَدَّدَ بَهَا)، شوان به زوری وایه: بو نیس‌پراحتی پشتی، خوئی ده‌داته سهر گوچانه‌که‌ی، یان جاری وایه که‌ستیک که به ریگه‌دا ده‌پروات، گوچانه‌که‌ی خوئی به‌کار دینسی، سه‌نگی ده‌داته سه‌ری، یان نه‌وانه‌ی که نوقسانیی له لاقیاندا هه‌یه، بو نه‌وه‌ی قورسایی نه‌گاته سه‌ر لاقیان، خویان ده‌ده‌نه سه‌ر گوچان.

(وَأَهْشَى): ده‌لتی: (الْهَشُّ: يُقَارِبُ الْهَرُّ فِي التَّخْرِيكِ)، (هَشٌّ) و (هَزٌّ) پراوه‌شانندن، لیک نیزیکن، ده‌گوتری: (هَشُّ الْوَرَقِ: خَبَطَهُ بِالْعَصَا)، به گوچان گه‌لای دره‌ختانی وه‌راند، نه‌وه پیتی ده‌گوتری: (هَشٌّ)، (وَزَجَلَّ هَشُّ الْوَجْهِ: طَلِقَ الْمُحْتَمًا)، پیاوکی روو‌خو‌ش، پیتی ده‌گوتری: (هَشُّ الْوَجْهِ)، ده‌ش‌گوتری: (هَشٌّ وَبَشٌّ) واته: له رووی دا کرایه‌وه، چوئن گه‌لایه‌که لیده‌کریتته‌وه، که‌سی‌کیش که رووی کراوه‌وه خو‌ش بی، نه‌وه‌ی بو به‌کار دئی.

(مَارِبُ): ده‌گوتری: (أَرِبَهُ إِلَى كَذَا أَرَبًا وَأَرِبَةً وَأَرِبَةٌ وَمَارِبَةٌ: إِحْتَاجَ إِلَيْهِ حَاجَةٌ شَدِيدَةٌ)، (أَرِبَهُ إِلَى كَذَا) یانی: (إِحْتَاجَ) چاو‌که‌که‌ی (أَرِبًا) ی بو به‌کار دئی، هم (أَرِبَةٌ) وَارِبَةٌ وَمَارِبَةٌ) هه‌موویان به مانای پنداویستی و ناتاجیبی دین.

(سیرتِهَا): (السَّيْرَةُ: الْحَالَةُ الَّتِي يَكُونُ عَلَيْهَا الْإِنْسَانُ وَغَيْرُهُ)، (سیره) بریتیه لهو حاله تهی که مرؤف و غهیری مرؤف، لهسه ری دهب، له نه صلدا (سیر) یانی: پویشتن، نجا (سیره) واته: چوئیه تی رویشتن، به لام دوایی خوازراوه ته وه بو حاله تی چوئیه تی مرؤف، جاری واشه ژیان و گوزه ران به گشتی.

(أَزْرَى): (الْأَزْرُ: الْقُوَّةُ الشَّدِيدَةُ، وَأَزْرَهُ: أَعَانَهُ وَقَوَّاهُ، وَأَصْلُهُ مِنْ شَدَّ الْإِزَارَ)، (أَزْر): بریتیه له هیزیکی پتهو، (وَأَزْرَهُ): به هیزی کرد، هاوکاری کرد، له نه صلدا وشه ی (أَزْر) له پشتین به ستنه وه هاتوه، (إِزَار) ئینسان که خوئی ده به ستنی، یاخود بهرگ و پویشکی له خوئی ده پیچن، له وه وه هاتوه.

(سُؤْلَكَ): (السُّؤْلُ: مَا يُسْأَلُ وَالْمَسْئُولُ: وَالْمَطْلُوبُ)، (سُؤْل) بریتیه له وهی داوا ده کری، ههروه ها (سُؤْل) به مانای (مَسْئُول) دئی، داواکراو، واته: داواکاریه که ت جیه جی بوو.

(الْبَحْرِ): (الْبَحْرُ)، (يَم) به مانای ده ریا دئی، هه لبه ته ده ریا له به کاره ئینانی قورئانداو له به کاره ئینانی زمانی عه ره بییشدا، به رووباری گه وره ش ده گوتری، ههروه ها به ده ریا ئاسایش ده گوتری، به لام لیره دا مه به ست پیی رووباری نیله، رووباری کیش فراوان بی، هه ره وشه ی (يَم) یاخود (الْبَحْرِ) ی بو به کاره اتوه.

(بِالسَّاحِلِ): (السَّاحِلُ: شَاطِئُ الْبَحْرِ وَالْجَمْعُ: سَوَاحِلِ)، (ساحل) واته: که نار ده ریا، که به (سَوَاحِلِ) کؤده کری ته وه، واته: که نار ه کان، یان قه راغه کان.

(يَكْفُلُهُ): واته: ده بگری ته خوئی، به ختوی ده کات و مشووری ده خوات، ده گوتری: (كَفَلْتُهُ كَفَالَةً: عَلْتُهُ)، واته: سه ره رشتیم کردو ژاندم و به ختوم کرد، (الْكَافِلُ: الَّذِي يَعْمَلُ إِنْسَانًا وَيُنْفِقُ عَلَيْهِ)، (كافل): که سیکه سه ره رشتی مرؤفیک ده کات و، وه خوئی ده گری و به ختوی ده کات.

(فَرَّ عَيْنًا): (فَرَّتِ الْعَيْنُ: فُرَّةٌ وَفُرُورًا: بَرَدَتْ سُرُورًا)، واته: به هوئی دلفوشیه وه چاوی سارد بوو، زانایان گوتوو یانه: فرمیسکی شادی سارده، ههروه ک فرمیسکی

خەمبارى، گەرمە، لەو ھودە گوتوويانە: (قَرَّتِ الْعَيْنُ أَوْ قَرَّتْ عَيْنُهُ)، چاۋى فېتىك بوو، واتە: فرمىسكى شادىي پېدا ھات، مەبەستيان پېتى دَلْخُوش بوونە.

(الْفَرِّ): بە كوردىش ھەر بە كارى دېنين: خەم و خەفەت، بە لَام ئىمە دەلئىن: خەم، واتە: خەفەت و دلئەنگىي، دەگوترى: (عَمُّهُ الشَّيْءُ عَمًّا: غَطَاءٌ، وَقِيلَ لِلْحَزْنِ: عَمٌّ، لِأَنَّهُ يُغَطِّي السُّرُورَ وَالْحُجْمَ)، (عَمُّهُ الشَّيْءُ عَمًّا)، واتە: داپۆشى، بۆيەش بە خەمبارى گوتراو: خەم، چونكە دَلْخُوشىي و، عەقَل و ھۆش دادەپۆشى.

(فُؤُنًا): (فَقَّتَ الْمَالُ النَّاسَ فُؤُونًا: اسْتَمَأَلَهُمْ وَفَقَّ عَنْ دِينِهِ: مَالٌ)، (فُؤُونٌ) دەگونجى چاۋگ بى، دەشگونجى كۆ بى، ﴿وَفَنَّكَ فُؤُونًا﴾، واتە: بە تاقىكردنەو، تاقىمان كردهو، يان بە چەند جوړىك تاقىمان كردهو، دەگوترى: (فَقَّتَ الْمَالُ النَّاسَ فُؤُونًا) واتە: مَال و سامان خەلكى بە تاقىكردنەو، تاقى كردهو، واتە: لايدان، (وَفَقَّ عَنْ دِينِهِ) واتە: لە ئابنەكەي خۆي لايدا.

(فَلَيْتَ): واتە: مايهو، (لَيْتَ بِالْمَكَانِ: أَقَامَ بِهِ مُلَازِمًا لَهٗ)، مايهو لەو شوئە، ﴿فَلَيْتَ سَيْنٍ فِي أَهْلِ مَدِيْنَةٍ﴾، واتە: چەند سالتىك لە نىو خەلكى مەدېنە دا مايهو.

(وَأَصْطَنَعْتُكَ): واتە: بۆ خۆم بەرھەم ھىناي، بۆ خۆم دروست كردى و، پەرورەدەم كردى و، مشوورم خواردى، دەلئى: (الصُّنْعُ: إِجَادَةُ الْفِعْلِ...) (صنَع) ئەو ھى شتىك بە كارامەيى دروست بكرى، (وَالْإِضْطِنَاعُ: الْمُبَالَغَةُ فِي إِضْلَاحِ الشَّيْءِ)، (إِضْطِنَاع) برىتتە لە زىندەپۆيىكردن لە چاكردىنى شتىك دا.

(وَلَا نِيًّا): واتە: لە يادى مندا سستى و تەنبەلىي مەكەن، خاۋو خلىسكىي مەكەن، دەلئى: (الْوَيْ: الضَّعْفُ وَالْفُتُوْرُ وَالْكَلاَلُ وَالْإِغْيَاءُ)، برىتتە لە بى ھىزىي و سستى و خاۋىي و ماندوئىيى و برست لى بران، (الوئى: الضعف)، (وَوَيْ فِي الْأَمْرِ وَنِيًّا)، لە كارەكەدا سستى نواند، واتە: بى ھىزىي نواند، (فَهُوَ وَاي) ئەو بى ھىزو خاۋو خلىچكە.

(نُفِرَظَ عَلَيْنَا): (فَرَطَ عَلَيْهِ: عَجَلَ وَعَدَا). واته: په لهی لیکردو ستمی لږ کرد.

(بِالْ): (الْقَلْبُ: مَا خَطَرَ فُلَانًا بِنَائِي)، واته: فلانکس به سهر يادمدا نه هاتود، (وَالْبَالُ: رَحَاءُ النَّفْسِ) بریتیه له حال خوښی، (وَالْبِالُ: الْحَالُ يُقَالُ مَا بِالْكَ؟) واته: حالت چونه.

که ده لږ: ﴿ قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَى ﴾، يانی: حالی سده پيشووه کان، ټو کومه لنگايانهی که له سدهی پيشووه کاندا ژياون، حالی وان چوڼ بووه؟

(وَسَلِّكَ): (سَلَّكَ الطَّرِيقَ: ذَهَبَ فِيهِ)، واته: به ښکايه که دا پوښی، (وَسَلَّكَ الشَّيْءَ فِي الشَّيْءِ: أَدْخَلَهُ فِيهِ)، خسته ټیوی و، شته که ی خسته ټیو شته که وه، ﴿ وَسَلِّكَ لَكُمْ فِيهَا ﴾.

(سُبُلًا): واته: پټی بو ټيدا داناون له زهويدا، که مه به ست پټی پټیه سرو شته یه کانه، ټو دابراوايانه ی ټیوان چيکان و گرده کان، که به زوری به هو ی جوگه له و رووباره کانه وه، ټو دابراوايانه دروست بوون، ټه گهر وا نه بووايه و ټو دهر به ندو که لټن و شيوانه، نه بوونايه، ده بوو هه موو جاري به و شاخه به رزانه دا به سهر بکه وين.

يا خود پټیه ناسايه کان که مروغه کان بو خوښان دروستيان ده کهن، هه ردو و کيان ده گريته وه.

(سَتَى): (السَّتْ: تَفْرِيقُ الشَّعْبِ أَشْتَاتًا: مُتَفَرِّقِينَ، سَتَى: مُخْتَلِفُهُ الْأَنْوَاعِ)، (سَتَى) به مانای به ش به شکر دنی شتیکی کوښه، (أَشْتَاتًا) واته: به ش به ش، (سَتَى) واته: جوړه جياوازه کان.

(أَزْوَاجًا): (أَقْرَان، أَشْبَاه)، (أَزْوَاج) جاري وايه به مانای کو ی (زوج) ه، جووته کان، جاري واشه به مانای ټه وانه ی که شټوه ی یه کدی ده کهن، واته: (أَضْأَفًا وَأَشْكَالًا)، ټه وانه ی که شټوه ی یه کدی ده کهن، مهرج نيه جووت بن، وه ک ټيرو من، يان دوو شتی پټکه وه، به لگو يانی: شته لیکچووه کان.

(لَاؤُلِيَّ الْأُنْثَى): واتە: بۆ خاوەن عەقلان، (النُّهَى جَمْعُ النُّهْيَةِ: الْعَقْلُ النَّاهِي عَنِ الْقَبَائِحِ، وَجَمْعُهَا: نُهَيْتٌ)، (نُهْيَةٌ) بریتیه له عەقڵیک که رێگری دەکات له شتی ناقولاً، که به (نُهْيٌ) کۆ دەکرێتەوه.

مانای گشتیی نایەتەکان

پنشتەر گوتمان: که ئەم چل و حەوت (۴۷) نایەتە، لەگەڵ چل و سێ (۴۳) نایەتی دیکە، که له دەرسەکانی داها توودا دەیکەین، واتە: (۲۱) لەوێ (۲۲) لەوێ، که له دەرسەکانی سێ و چواردا دێن، هەموویان ئەو نەوهد (۹۰) نایەتەن، که بۆ بەسەرھاتی مووسا و فیرعەون تەرخان کراون، خوا زۆر بە وردیی قۆناغەکانی بەسەرھاتی مووسا و ھاروونی برای (سەلامی خۆپیان لێ بێ) لەگەڵ فیرعەون و دارو دەستەکەیدا، له دوو تویی ئەو نەوهد (۹۰) نایەتەدا دەخاتە روو، بەلام لەبەر ئەوەی تیمە بەسەرھاتی مووسا مان العَجَلُ بۆ سێزدە (۱۳) قۆناغ دا بەش کردو، که هەشت (۸) قۆناغیان له تەفسیری سوورپەتی (الأعراف)دا رابردوون، لەو شەست و نوۆ نایەتەیی که باسما کردوون، نایەتەکانی: (۱۰۲) - (۱۷۱) وەک پینشتەر باسما کرد، که له میان تەفسیرکردنی ئەو نایەتەکاندا، هەرچی لەو بارەوه له سوورپەتەکانی دیکەش دا هاتو، بە زۆری هیناومانە، پینچ (۵) قۆناغەکەیی دیکەش که دەکەنە پینچ قۆناغی سەرھاتی ژیان و بەسەرھاتی مووسا العَجَلُ لەگەڵ فیرعەون و دارو دەستەکەیدا، هەلمان گرتوون بۆ کاتی تەفسیرکردنی سوورپەتی (القصص)، چونکە له سوورپەتی (القصص)دا، هەندیک شت باسکراوه، که له هیچ کام له سوورپەتەکانی دیکەدا نەهاتوون، له سوورپەتی (طه)دا هەندیک شت هاتو، هەر بیرخستنهوێ ئەوێه که له سوورپەتی (القصص)دا هاتو، که دیارە سوورپەتی (القصص) پینش سوورپەتی (طه) دا بەزێوه، بۆیە تیمە ئەو پینچ

(۵) قَوْنَاغَه‌ی دیکه‌ی ژبانی موسا عَلَيْهِ السَّلَام هه‌لده‌گرین بۆ کاتی تفسیرکردنی سووره‌تی (القصص) و، لیره‌دا توژینه‌وه‌یه‌کی ناسایی له باره‌ی نه‌و نه‌وه‌د (۹۰) نایه‌ته‌وه‌ ده‌که‌ین، که (۴۷) یان له‌م ده‌رسه‌دا، که ده‌رسی دووه‌مه، هاتوون.

خوآ عَلَيْهِ السَّلَام روو له پیغه‌مبه‌ری خاتهم ده‌کات عَلَيْهِ السَّلَام پیتی ده‌فه‌رمووی: ﴿ وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَىٰ ﴾، نایا به‌سه‌رهاتی مووسات بۆ هاتوه؟ وشه‌ی: ﴿ وَهَلْ ﴾، وه‌ک دوایی باسی ده‌که‌ین له مه‌سه‌له‌ گرنکه‌کاندا، لیره‌دا به‌مانای پرسیارکردنی ناسایی نیه، به‌لکو واته: به‌دنیایی تو به‌سه‌رهاتی مووسات بۆ هاتوه، واته: باس و خووسی به‌سه‌رهاتی مووسات پیگه‌یشتوه، چونکه‌ نه‌م سووره‌ته که چل و پینجه‌م سووره‌ته له ریزه‌بندی دابه‌زینیدا، که‌واته: زۆر سووره‌تی دیکه‌ی له پێشدا هاتوون، که به‌سه‌رهاتی مووسایان عَلَيْهِ السَّلَام تیدا باسکراوه، وه‌ک: سووره‌تی (القصص) و، سووره‌تی (الشعراء) و، سووره‌تی (النمل)، له هه‌موو ئه‌وانه‌دا باس و خووسی مووسا و هاروونی برای (سه‌لامی خوایان لی بی) و، به‌نی ئیسرائیل له لایه‌ک، هه‌روه‌ها فیرعه‌ون و دارو ده‌سته‌که‌ی له به‌رانبه‌ریاندا، له لایه‌کی دیکه‌وه، له هه‌موو نه‌و سووره‌تانه‌ی پێشتردا باس و خووسی مووسا هاتوه.

بۆیه خوآ عَلَيْهِ السَّلَام، به‌شیه‌ی پرسیار ده‌یفه‌رمووی، به‌لام یانی: به‌دنیایی تو باس و خووسی به‌سه‌رهاتی مووسات بۆ هاتوه.

ئنجا لیره‌وه له‌م قَوْنَاغَه‌ وه‌ ده‌ست پێده‌کات، که مووسا عَلَيْهِ السَّلَام له‌گه‌ل خیزانی، له‌گه‌ل هاوسه‌رو منداڵه‌کانی له مه‌دیه‌نه‌وه ده‌گه‌رێته‌وه، ده‌یه‌وی سه‌ردانی میسر بکاته‌وه، نایا دوای ده (۱۰) سالی شوانییه‌که بووه، یاخود زیاتریشی پێچوووه، له‌و ده (۱۰) ساله‌، که مه‌رجی له‌گه‌ل خه‌زووری داگرتوه که ده (۱۰) سالی شوانیی بۆ بکات، یاخود هه‌شت (۸) سالی، که به‌ته‌ئکید وا پێده‌چێ مووسا ده (۱۰) ساله‌که‌ی ته‌واو کردبێ، ئنجا نایا دوای ده (۱۰) سالی بووه‌ نه‌و گه‌رانه‌وه‌یه‌ی له مه‌دیه‌نه‌وه بۆ میسر، یاخود زیاتری پێچوووه؟! له په‌یمانێ کۆندا ده‌لێ: زیاتریش

بووه، نجا له وئوه خوا ﷺ به سه رهاته که ی دینتی، و دک پیشتر گوتم: ته نیا له سوورده تی (القصص) دا نهو قوناغانه ی پیشتر: چهوسیزانه وه ی بهنو ئیسرائیل به دهستی فیرعهون و، سوغره بیکارکردنیان، پاشان موسا ﷺ چون دایکی به مه لوته کی به ناوتی داده داو، دواپی چون موسا ﷺ کابرای (قبطی) به دهستی ده کوژتی و، دواپی ده چتی بو مه دیهن و، شوانی ده کات؟ نهو قوناغانه زیاتر له سوورده تی (القصص) دا هاتوون، بویه ش تیمه نهو پینج قوناغانه ی سه ره تای ته مهنی موسا ﷺ هه لده گرین بو نه وی.

نجا دپته سه ره باسی به سه رهاتی موسا، لهو قوناغانه وه که له مه دیهنه وه که پراوه ته وه، ﴿إِذْ رَأَىٰ نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُتُوا﴾، کاتیک که ناگریکی بینی، له دووره وه بینی، بویه به خیزانی گوت، یاخود به منداله کانی و به خیزانی گوت: پراوهستی، (واته: توژی چاوه ری بکه ن)، نه مه نه وه ده گه یه نی که شهو بووه، چونکه ناگر کم وایه به پوژ به دی بگری، که واته: دیاره به شهو که پراوه ته وه، له ته فسیره کانداه لئ: له شهو تکی ساردی زستانی پر سه رماو ره هیل و باران و تووش دا بووه، ریگاشیان لئ هه له بووه، نه مه ش هه ره له خودی نهو نایه ته وهرده گیری که ریگاشیان لئ هه له بووه، چونکه که ده فهرموی: ﴿إِنِّي أَنَسْتُ نَارًا﴾، من ناگریکم به دی کردوه، بویه وشه ی (یناس) به کاردینتی، چونکه (انس) واته: ئولفته پیوه گرتن و دل پیخوش بوون، بیگومان که سیک له شهو تکی ساردی زستاندا، مال و مندالی پی بی، پی لئ تیک بچی و باران و سه رماو ره هیله بی، ناگریک به دی بکات، بو دی ده بیته مایه ی دلخوشی و ئولفته گرتن، که دیاره ناوه دانییه کی لیهو، ده چتی یان ناگریان لئ وهرده گری، یاخود وپرای ناگر لئ وهرگرتن و بزووت لئ وهرگرتنیک، ریگاکه شیان لئ ده پرسن: ریته که به کوچی دایه و، چون بچنه وه سه ره ریگا؟ ﴿لَعَلِّي ءَأْتِيكُمْ مِنهَا بِقَبَسٍ أَوْ أَجْدُعَلَىٰ النَّارِ هُدًى﴾، به لکو لهو ناگره بزووتیکتان بو بینم، ناگریکتان بو لئ وهریگرم، که مه به ست له (قبس) بزووتیک، داریکه سه ریکی ناگره، ﴿أَوْ أَجْدُعَلَىٰ النَّارِ﴾

هُدًى ﴿۱﴾، یا خود له سهر ناگره که رینماییه ک په یدا بکه م، واته: که سائیک یان که سئیکى لى بى، که خاوه ن رینمایى بى، به رپیه بزائى.

﴿فَلَمَّا أَنهَا تُورَىٰ يَمُوسَىٰ﴾، ننجا کاتیک هاته لای ناگره که، بانککرا، نهى مووسا! هو مووسا! ﴿إِنِّي أَنَا رَبُّكَ﴾، به دلنایى من پهروه ردگارتم، ﴿فَأَخْلَعَ نَعْلَيْكَ﴾، پئلاوه کانت دانى، ﴿إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى﴾، تو له شیوی پاک، له شیویکی پاکراوه دای، ﴿طُوًى﴾، که نهو شیوه ناوی (طوی) یه، ﴿وَأَنَا أَخْبَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰ﴾، من تو م هه لبراردوه بو پیغه مبه رابه تى، گوئى راد پیره، بو نه وهى بو تى سروش ده کرى، ﴿إِنِّي أَنَا اللَّهُ﴾، به دلناییه وه منم خوا، ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا﴾، جکه له من هیچ په رستراویکی دیکه نیه، ﴿فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي﴾، به ندایه تى ته نیا بو من بکه و نوئز بو یاد کردنى من به رپا بکه.

خوا ﷺ خوئى پتى ده ناسئتن، چونکه وه ک دوایى باسى ده که یین: مووسا ﷺ: چووه سه لکه بزوو تیک بئتن، نهو په وریش که که سئیکى لى بى، لى بېرسئ: نه رى رپیه که به کوئ دایه؟ به لى مووسا له رپى ناسایى ده که رپى، که چى خواى پهروه ردگار، رپیه کى زور مه زنى پيشان ده دات، مووسا له رپیه ک ده که رپى پئیدا بچته وه بو میسر، به لام خوا رپیه کى پيشان ده دات خوئى و خه لک و جه ماوهرتیک که به قسه ی ده که ن، به ره و خوا یان به رپو، به ره و سه رفرازیى دنیاو دواړو ژبان به رى، ﴿إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا﴾، به دلناییه وه (ساعة) نه و کاته دیا ربیکراوه ی که گه ردوونى تیدا کو تایی دى، ناخیر زه مان، به دلنایى دیت، ﴿أَكَادُ أُخْفِيهَا﴾، نیزیکه په نهانى بکه م، واته: نیزیکه په نهانى بکه م له خو م، نه که رنا خوا له غه یری خوئى په نهانى کردوه، ﴿لَتَجْزِيَّ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَىٰ﴾، بو نه وهى هه ر که سه به پنى هه ول و کوششه که ی خوئى سزاو پاداشت بدرتته وه، ﴿فَلَا يَصُدُّكَ عَنْهَا مَنْ لَّا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَتَرْدَىٰ﴾، وریا به! که سئیک که به روى پئى نیه و، شوئن ثاره زووی خوئى که وتوه، تو لانه دا له و رۆزى دواپه، واته: له بپرواهئنان به رۆزى دواپى، یا خود: به کاتى تیکچوونى

که ردوون و ناخیر زه مان، که دوایش قیامه تی به دوا دی، ﴿فَرَدَّی﴾، نه گهرنا له به ین ده چی و ده فیه ویتی، هه لده دیرتی.

نجا دوا ی نه وهی خوا ﴿تَجَا﴾ نه و راستیه مه زانه ی پی راده گه یه نی و، خو ی پی ده ناسیتی و، باسی یه کتایی خو ی ده کات، که ده بی هه ر نه و په رسترا و بی و، دوا ی نه وهی فه رمانی پی ده کات به په رستنی و، فه رمانی پی ده کات به تایه مه ندرتین جو ره کانی خوا په رستی که نو یژده، نامانجی نو یژی شی بو ده خاته روو، که بریتیه له یاد کردنی خوا ﴿تَجَا﴾، نجا باسی روژی دوا یی به تایه ت ناخیر زه مان ی بو ده کات و، ریگری شی لی ده کات که که سیک که بروای پی نی و، شوین ناره زووی خو ی که وتود، لای بدات له بروا هینان به روژی دوا یی.

نجا خوا ﴿تَجَا﴾ دوو به لگه و موعجزه ی پیشان ددهات، چونکه پیغه مبه ریک که به گز فیرعه وندا بچی، ده بی به لگه ی پی بی، پیغه مبه ران ﴿تَجَا﴾ به گشتی موعجزه و به لگه یه کیان به ده ستوه بووه، پی بیسه لمینن که پیغه مبه ری خوان و راستگون له وه دا که ده یلین، بویه ده فه رموی: ﴿وَمَا تِلْكَ بِيَمِينِكَ يٰمُوسَى﴾، نه وهی به ده ستی راسته و دیه چیه، نه ی مووسا؟ ﴿قَالَ هِيَ عَصَايَ﴾، گو تی: نه وه گو چانه که مه، پیتش وه ک خودی (گو چانه که م) ده یناسیتن.

نجا دپته سه ر باسی نه و کارانه ی که به گو چانه که ی نه انجامیان ددهات: ﴿اَنْوَكُّوْا عَلَیْهَا﴾، خو می ده ده مه سه ری، یانی: خو می پی به هیز ده که م، ﴿وَاَهْمُسْ بِهَا عَلٰی غَنَمِی﴾، هه روه ها که لای دره ختانی پی ده وه رینم، به سه ر مه ره کانم دا، ﴿وَلٰی فِیْهَا مَنَارِبٌ اٰخَرٰی﴾، دیسان چه ندان کاری دیکه شم پی هه ن، به و گو چانه، هه ندیک له تو یژده ره وان ی قورشان ده لاین: ده (۱۰) نیش، هه یه ده لئ: پازده (۱۵) نیش، بگره هه یه گو تو یه و ته تی: گو چان سه د (۱۰۰) کاری پی ده کری، به هه ر حال زور نیش به گو چان ده کرین، به لام مووسا ﴿تَجَا﴾ به کورتی بریویه ته وه، دوو کاری سه ره کیی باس ده کات، که خو ی دده اته سه ری و، که لای دره ختانی بو مه ره کانی پی ده وه رینن، به لام کاره کانی دی به کو باس ده کات: چه ندان کاری دیکه شم پی هه ن.

﴿ قَالَ أَلْقَاهَا فِي مَوْسَى ﴾، خوا فہرمووی: فرییدہ نہی مودسا، ﴿ فَأَلْقَاهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَى ﴾، فرییدا یہ کسہر بوو بہ مارِیک (واتہ: مارِیکی زہ بہ لاج) حہ زیاو ہہ ژدہیابہک کہ دہ پوی، ﴿ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ ﴾، فہرمووی: بیگرہو مہ ترسہ، لہ شوینی دیکہ دا ہاتوہ کہ دہ فہرمووی: مودسا ترسا و پشتی ہہ لکرد، بویہ کہ لیرہدا خوا دہ فہرمووی: بیگرہو مہ ترسہ، چونکہ لہ شوینی دیکہ دا باسیکردوہ کہ ترساوہ، گؤچانِیک یہ کسہر بیئتہ حہ زیابہک، نہ ژدہیابہک، مارِیکی گہورہ، بہ تہ نکید لہ حالہ تیکی زور کت و پردا بووہ، مووسا عليه السلام چاوہ پرتی نہوہی نہ کردوہ، بویہ ترساوہ، وہک شتِیکی سروشتی، ﴿ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَى ﴾، دہ بیگرہوہ بوّ حالہ تی یہ کہمی، واتہ: وہک پتشر بیئتہوہ بہ گؤچانِیکی ناسایی، نجا نایا لہ کلکیہوہ گرتووہ تی، یان لہ زاریہوہ گرتووہ تی، لیرہدا بہس نہوہندہ دہ فہرمووی: چونکہ لہ (پہیمانی کؤن) دا دہ لئ: لہ کلکیہوہ بیگرہ، کلکہ کہی بگرہ، بہ لام لہ قورنن دا دیار نیہ لہ سہریہوہ گرتووہ تی، یاخود لہ کلکیہوہ!

﴿ وَأَضْمَمْتُمْ يَدَكُمْ إِلَى جَنَابِكَ ﴾، دہ ستیشٹ کؤ بکہوہ بوّ لای بالٹ، (واتہ: دہستی راستت بخہرہ بن بالٹ)، ﴿ مَخْرُجٍ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ أَيْ أُخْرَى ﴾، بہ بن نہوہی کہ حالہ تی نہ خووشی ہہ بن، (واتہ: بہ بن بہ لہ کیسی و کہ تووشی نہ خووشیہک بوو بن)، بہ حالہ تی سپتیی دیتہ دہ ری، نہویش نیشانہ بہ کی دیکہ یہ، دیارہ حالہ تی سپتییہ کہی وہک سوورہ تی (الأعراف) دا باسمان کردوہ، سپتییہ کی ناسایی بووہ، واتہ: درہوشاوہ بووہ، وہک گلوپتِیکی زور درہوشاوہو بہ شوّق، نہ گہرنا ہہر سپتیی ناسایی، سہرنج پاکیش نیہ، ﴿ لِيُرِيكَ مِنْ آيَاتِنَا الْكُبْرَى ﴾، (بویہ نہو دوو نیشانہ بہم پئ نیشان دای) تاکو لہ نیشانہ مہزنہ کانی خویمانٹ پتشان بدہین، بوچی؟

﴿ أَذْهَبَ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى ﴾، بچو بوّ لای فیرعہون، چونکہ نہو یاخیی بووہ، لہ سنور درچووہ، سہرکتشیی کردوہ لہ بہرانبہر خوا دا عليه السلام.

له شوئنه کانی دیکه دا هاتوه، که مووسا عليه السلام ده فهرمووی: نه فهریکم لن کوشتوون، ده ترسم مکوژنه وهو،... هتد، به لأم لیره دا ته نیا باسی داواکاریه کانی مووسا ده کات، ﴿ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴾، (مووسا) گوو: په روه ردگارم! سینهم فراوان بکه، سینهم گوشاد بکه، دلَم با فراوان و گه وره بن، ﴿ وَبَرِّئَ امْرِي ﴾، کاریشم بو ناسان بکه، ﴿ وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي ﴿۲۷﴾ يَقْفَهُوا قَوْلِي ﴿۲۸﴾ ﴾، گریه کیش که له زمانم دا هه به، بوم بکه وه، تا کو له قسم تن بگن، واته: زمان پاراوم بکه، ﴿ وَاجْعَلْ لِي زَوْجًا مِّنْ اَهْلِي ﴾، پالپشتیکیشم له نیزیکانی خوم بو بره خستنه، کن بن نهو پالپشته؟ ﴿ هٰزُوْنَ اٰخِي ﴾، هاروونی برام بن، ﴿ اَسْتُدْبِرُهُ اَزْرِي ﴾، پشتمی پی به هیز بکه، بیکه به هاوکارم، ﴿ وَاَشْرِكْهُ فِي امْرِي ﴾، له کارم دا به شداری بکه، ﴿ كَيْ سَعِيكَ كَثِيْرًا ﴿۲۹﴾ وَتَذَكَّرْهُ كَثِيْرًا ﴾، تا کو زورت به پاک بگرین و، زوریشت یاد بکه یز، ﴿ اِنَّكَ كُنْتَ بِنَا صَبِيْرًا ﴾، به دنیایی تو بینه ری تیمه ی، واته: حال و بالمان ده بینی، ناکات لیمانه.

﴿ قَالَ قَدْ اُوْتِيتَ سُوْلًا كَيْ تَمُوْسٰى ﴾، خوا فهرمووی: داواکاریه که ت جیبه جی بوو نه ی مووسا! داواکاریه که ی مووسا عليه السلام چوار شت بوون، به لأم خوا ده فهرمووی: داواکاریه که ت جی به جی بوو، پیتدرا، ﴿ وَلَقَدْ مَنَّاْ عَلَیْكَ مَرَّةً اٰخَرٰی ﴾، جاری دیکه ش تیمه چاکه مان له گه ل تودا کردوه، واته: دنیابه که نهو داواکاریه شت بو جیبه جی ده بن و پیت ددرن، چونکه یاد بکه وه جاری دیکه ش تیمه چاکه مان له گه ل تودا کردوه، ﴿ اِذْ اَوْحٰیْنَا اِلَیْ اَمِّكَ مَا یُوْحٰی ﴾، کاتیک که سروشمان بو لای دایکت کرد، نه وه ی که بومان سروش کرد، که به ته نکید لیره دا مه به ست له (وحي) قسه ی په نهانه، که مه به ست پتی (الهام) د، یانی: خستمانه دلی دایکته وه، یان به خهون بینویه تی، یا خود به ئیلهام و خورپه خوا خستوو یه ته نیو دلی، چی خستوته نیو دلی؟ ﴿ اَنْ اَقْدِرَیْهِ فِی الْاَبْوَابِ ﴾، (که) مووسا که نهو کاته، مه لوتکه به ک و کوپه به ک بووه، تازه له دایک بووه) بیخه تابووتیکه وه، تابووت، واته: سندووق، بیخه سندووقیکه وه، ﴿ فَاَقْدِرَیْهِ فِی الْبَیْرِ ﴾،

ننجا سندووقه که ش بخه تئو دهریاوه، مه به ست پئی رووباری (نیل) ه، ﴿فَلْيَلْمِ الْيَمَّ بِالسَّامِلِ﴾، با دهریاوه که ش، واته: رووباری (نیل) یش فرییداته که ناره وه، ﴿يَأْخُذُهُ عَدُوٌّ لِي وَعَدُوٌّ لَهُ﴾، سه ره نجام دوژمنیکی من و دوژمنیکی خوئی (که فیرعه ونه) دهریگر تته وه، ﴿وَأَلْقَيْتَ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِي﴾، ننجا بو نه وه ش که فیرعه ون و دارو دهسته که ی نه تکوژن، له لایه ن خوومه وه خوشه و یستیم خستبووه سه رت، واته: وام دروست کردبووی و، وام لن کردبووی، هه ر که سیک بتینئی به مه لو تکه یی، خوئی بوئی، ﴿وَلِضَمَّعِ عَلَيَّ عَيْبٍ﴾، هه روها تاکو له ژیر جاودیری مندا تو دروست بی و به ختو بگری و په روهرده بگری.

ننجا خوا ﴿يَلْمِ﴾ باسی نه وه ی بو ده کات که چوژن خوشکه که ی چووه، له مائی فیرعه ون دهریازی کردوه و گپراویه ته وه بو لای دایکی، دهفه رموی: ﴿إِذْ تَسْتَبِيحُ لَأَعْتَاكَ فَنَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُ﴾، یاد بکه وه! کاتیک که خوشکه که ت دهریوشت ده یگوت: نابا که سیکتان پیتان بدهم له خوئی بگری و به خوئی بکات و سه ره رشتی بکات؟ ﴿فَرَجَعْنَاكَ إِلَىٰ أُمَمِكَ كِي نَفَرَّ عَيْبًا وَلَا تَحْزَنَ﴾، سه ره نجام تو مان گپراویه وه بو لای دایکت، تاکو دلی خوش بن و خه مبار نه بن، ﴿وَقَالَتْ نَفْسًا فَتَجُنَّكَ مِنَ الْغَمِّ وَفَتَنَّاكَ فُتُونًا﴾، که سیکیشت کوشت، به لام تو مان له خه م و خه مباریی دهریاز کردو، به چندان جوړه تاقیردنه وه تاقیمان کردیه وه، ﴿فَلَيْتَ سَبِيحًا فِي أَهْلِ مَدْيَنَ﴾، چندان سال له تئو خه لکی مه دپه ندا مایه وه، ﴿ثُمَّ جِئْتُ عَلَىٰ قَدَرٍ يُمَسِّنُ﴾، دواپی تو له کاتیکی نه اندازه گیری کراودا هاتی، نه ی مووسا ﴿الْحَمْدُ!﴾، ﴿وَأَصْطَفَعْتُكَ لِنَفْسِي﴾، هه روها من بو خووم دروست کردی، واته: بو نه رکیک هی من، پیت ده سپیرم، به و شتوده به مه لو تکه یی دهریازم کردی و له مائی فیرعه وندا به ختو کرای، دواپی هه رچهند نه فه ریکت له ده ست کوژراو، به لام دهریازم کردی، دواپی چووی ماوه یه ک له تئو خه لکی مه دپه ندا مایه وه و شو انییت کرد، بو نه وه ی له گه ل تیش و ژان و نار هه تیه کانی ژباندا، رووبه روو بیه وه و بزانی ژبان چونه وه، بزانی نار هه تیی چونه وه، بزانی ژبانی

خه لکی هه ژارو نه دار چۆنه؟ بهو جوړه بو خۆم په روهدم کردووی، چونکه کاریکې گرنګم پټه، نه ویش نه وه په که په یامی خوا بګه به نی به فیرعه ون و دارو دهسته کی.

﴿ اَذْهَبَ آتَ وَأَخْرُكَ بِبَابِي وَلَا نِيَا فِي ذِكْرِي ﴾، تنجا خۆت و براهه کت به به لګه و نیشانه کانی منه وه بچن و، له یادی مندا سستی مه نوټن و خاوو خلیچکی می مه که ن، چونکه ئینسان نه گهر یادی خوای هه میسه له دل دای، بیګومان نه و کۆسپ و ته گه رانه ی دینه به رده می، له به رانه ریاندا به چوک دانایه ت، ﴿ اذْهَبَا إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى ﴾، هه ردووکسان برۆن بو لای فیرعه ون، چونکه نه و یاخی بووه، له سنوور درچووه، لافی په روهدگار یتیی و په رستراو یتیی به سه ر بهنده کا همدا لی دودا، ﴿ فَقُولَا لَهُ، قَوْلًا لِيْنَا ﴾، قسه به کی نه رمی پټ بلین، ﴿ لَعَلَّهُ يَذَّكَّرُ أَوْ يَخْشَى ﴾، به لکو وه بیر ی پټه وه، یاخود بترس، یان عه قل و هو شی پټه وه بیر ی، یاخود دل و دروونی ترس و سام و هه بیبه تی خوای بچته تی.

﴿ قَالَ رَبَّنَا إِنَّنَا نَخَافُ أَنْ يَفْرُطَ عَلَيْنَا ﴾، گوتیان: نه ی په روهدگار مان! تیمه ترسی نه وه مان هه یه، که ده سپتسخه ری بکات (واته: زوو سزما ن بدات و پشمان بکه وی، به رله وه ی په یامی تو ی پټ بګه به نین)، ﴿ أَوْ أَنْ يَطْغَى ﴾، یاخود دوا ی نه وه ی که په یامه که ی تو ی پټ ده گه به نین، یاخی بی و، له سنوور در بچتی، واته: پټش گه یان دنی په یامه که ت ده سپتسخه ری بکات به سزادانا مان، یاخود دوا ی گه یان دنی په یامه که ت، یاخی بی!

﴿ قَالَ لَا خَافَا ﴾، خوا فه رمووی: مه ترسن، ﴿ إِنِّي مَعَكُمْ آتَمَعٌ وَأَرَى ﴾، به دلناییه وه من له گه لتانم و ده بیستم و ده بینم، قسه ی تیوه و فیرعه ونیش ده بیستم و، حالی تیوه و نه ویش ده بینم، ﴿ فَأَنبَأَهُ فُقُولَا إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ ﴾، بچن بو لای بلین: تیمه هه ردووکمان نوټنه رو په وانه کراوی په روهدگاری توین، ﴿ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا تَعَذِّبْهُمْ ﴾، ده جا وه چه ی نیسرا نیلمان له گه ل بنیره و

نازاريان مه ده، چي ديكه، سوغره و بيكاريان پي مه كه، ﴿قَدْ جِئْنَاكَ بِتَائِبٍ مِّن رَّبِّكَ﴾، له پهروه ردگار ته وه نيشانه يه كي مه زمان بو هيناوي، ﴿وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَى﴾، نهو كه سه ش كه شوين رينمايي خوا ده كه وي، هه ره نهو سه لاهه تيي بو هه يه، ﴿إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَن كَذَّبَ وَتَوَلَّى﴾، به دنيايي تيمه سروشمان بو كراوه، كه سزا له سه ره كه سيكه، په يامي خوا به درو داده ني و پشتي تيده كات.

﴿قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يُنْمَوْنَ﴾، (فيرعهون) گوتی: پهروه ردگاری تيوه كييه نهی مووسا؟! چونكه فيرعهون خوئی گوتوويه تی: ﴿أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى﴾، من پهروه ردگاری هه ره بهر زانم، بويه ده تی: نهی مووسا! پهروه ردگاری تيوه كييه؟ پهروه ردگار، واته: مشوور خوړو كار سازو كار هه لسوورننه ر، واته: پهروه ردگار هه ر منم، كي پهروه ردگاری تيوه يه؟ ﴿قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ حَلْقَهُ، ثُمَّ هَدَى﴾، گوتی: پهروه ردگار مان نهو كه سه يه كه بوونی به هه موو شتيك داوه، رينماييشی كرده، واته: هه م له نه بوونه وه هيناويه ته دی و، هه م دواي نهوه ی هيناويه ته دی، بهرنامه شی بو داناوه، چ بهرنامه يه ك كه له ياسا گهردوونيه كاندا بهرجه سته يه، چ بهرنامه يه ك كه له ياسا شه رعيه كاندا بهرجه سته ده بی، به نسبت مروه فاهانه وه، ﴿قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَى﴾، (فيرعهون) گوتی: نه دی حالی سه ده پيشووه كان چونه؟ واته: نه مانبيستوه نه وان: بهرنامه و په ياميان بو هاتبی، پيغهمبهريان بو هاتبی، ياخود ده گونجی فيرعهن مه به ستي نهوه بوو بی، له بهر نهوه ی ليره دا شكستی خواردوه، سه رقاليان بكات به باس و خواسی لاهه كييه وه.

به لام مووسا عليه السلام هه ر زوو وه لامي ده داته وه، ﴿قَالَ عَلَّمَهَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَصِلُ رَبِّي وَلَا يَنسَى﴾، گوتی: زانباری ده رباری سه ده پيشووه كان له لای پهروه ردگار مه، له نووسراويكدا تومار كراوه، واته: له زانباری بی سنووری خوادا تومار كراوه، يان: له نووسراويك دا تومار كراوه، ﴿لَا يَصِلُ رَبِّي وَلَا يَنسَى﴾،

پهروه‌ردگارم نه لئی تیک ده‌چن و، نه له بیریشی ده‌چن، نه هه‌له ده‌کات و نه له بیرى ده‌چن.

ئنجأ دیته‌وه سه‌ر باسی پیناسه کردنی خوا ﴿۱﴾، ده‌فه‌رموی: ﴿الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ مَهْدًا﴾، (خوا) نه‌و که‌سه‌یه که زه‌وی بو‌ راخستون، وه‌ک فه‌ریشیک، وه‌ک رایه‌خیک، بو‌ی راخستون، ﴿وَسَلَكَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا﴾، چه‌ندان رتی بو‌ له‌و زه‌وییه‌دا داناون، ﴿وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً﴾، له سه‌رتوه‌ش تاوی بو‌ دابه‌زاندوون (له شتیه‌ی باران و به‌فرو ته‌رزده‌دا)، ﴿فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ أَزْوَاجًا مِنْ نَبَاتٍ شَقَى﴾، ئنجأ له چه‌ندان جو‌ره‌ه‌ووه‌کی جو‌را و جو‌ر، له زه‌وی پیمان ده‌ره‌ه‌یناوه، ﴿كُلُوا وَارْعُوا أَنْعَمَ لَكُمْ﴾، خو‌شتان بخو‌ن و ناژه‌له‌کانیشتان بله‌وه‌رینسن، ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ أَلْبَسُوا﴾، بیگومان له‌وه‌دا نیشانه‌هه‌ن، بو‌ خواهن عه‌قلان، ﴿مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى﴾، له زه‌وییه‌وه هیناوماننه‌دی، هه‌ر ده‌شتانکیرینه‌وه بو‌ نیو (زه‌وی)و، جارنکی دیکه‌ش هه‌ر له زه‌وی ده‌رتان دینینه‌وه، واته: له روژی دوا‌ییدا.

مهسه له گرنه گان

مهسه له یه کهم:

باسی چوونی مووسا عَلَيْهِ السَّلَام بۆ لای ناگریک که له دووره وه به دی کردوه و، بانگ کرانی له لایهن خوای بئ وینه وه و، دویرانی و ناگادار کردنه وه ی له وه که کراوه ته پیغه مبهری خوای تاک، بۆیه پیویسته ته نیا نه و په رستی و، نوژی بۆ بهرپا بکات و، ناخیر زه مانیش هاتنی مسۆگهره، بۆ پاداشت و سزا درانه وه ی هه موو کهس و، نابن که سیک که پی پیبروایه و، شوینکه وته ی ئاره زووی خۆیه تی، وای لی بکات (واته: وا له مووسا بکات) که له پرواهیتان به پوژی دوا یی لابدا:

خو ده فه رموی: ﴿ وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ﴿٩﴾ إِذْ رَأَى نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنستُ نَارًا لَعَلَّيْكُمْ مِّنْهَا مَبْعُوثٌ أَوْ آيَةٌ عَلَى النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾ فَلَمَّا أَنهَا نُورِي بِمُوسَى ﴿١١﴾ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَانْخَلْعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٢﴾ وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَى ﴿١٣﴾ إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ﴿١٤﴾ إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا لِيُجْزَى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا سَعَى ﴿١٥﴾ فَلَا يَصُدُّكَ عَنْهَا مَنْ لَّا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَتَرْدَى ﴿١٦﴾ ۞

شیکردنه وه ی ئه م، ئایه تانه، له بیست و دوو برکه دا:

(١) - ﴿ وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ﴿٩﴾ ۞ خَو عَلَيْهِ السَّلَام پیغه مبهری خاتهم موحه مه مد عَلَيْهِ السَّلَام ده دوین، به پله یه کهم و، له پشت نه ویشه وه، هه موو نه وانه ی که له ری ئه وه وه

هه لَبَه تَه لَه کَتیبَه مِزُووِیَه کَانَ و لَه سَه رَچَاوَه کَانَ دَا هَاتَوَه، کَه مَوْسَا عَلَیْهِ السَّلَامُ وَهک دَوَایِی لَه تَه فِسْرِی سُوْرَه تِی (القصص) دَا، بَه دَرِژِیسی بَاس دَه کَه پِیْن، کَاتِیک لَه مَه دِیَه نَه وَه گَه رَاوَه تَه وَه، خُوْی و مَالْ و خِیْزَانِی شَه وِیَان لَی بَه سَه رَدَا هَاتَوَه، رِیْه کَه شِیَان لَی هَه لَه بُووَه، بَارَانَ و سَه رَمَاوَه رَه هِیْلَه بُووَه، سَه رَمَاشِیَان بُووَه و رِیْشِیَان لَی وَن بُووَه، بُوْیَه کَه نَاگَرَه کَه ی بَه دِی کَرَدَوَه، هَه مِ نُوْمِیْدِی تَه وَه ی هَه بُووَه بَیْجِیْت بَزُووِیْک نَاگَر بَیْنِی و نَاگَرِی پَی بَکَه نَه وَه، لَه و سَه رَمَا یَه دَه رَبَارِیَان بَی و خُوْیَانِی پَی گَه رَم بَکَه نَه وَه، هَه مِ کَه سِکِیْش لَه وِی بَیْنِی، کَه رِیْه کَه یَان پِشَانِبَدَاو، بَیْنَه وَه سَه ر تَه و رِیْه ی کَه دَه یَان گَه یَه نَی، بَه نَامَانِج، کَه نَامَانِجَه کَه یَان، بَرِیْتِی بُووَه لَه گَه یِشْتَن بَه مِیْسِر.

۳- ﴿فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُتُوا﴾، بَه خِیْزَانَه کَه ی گَوْت: لَیْرَه مِیْتَنَه وَه و رَاوَه سَتَن.

وَشَه ی (أَهْلٌ) لَه زَمَانِی عَه رَه بَیْیِدَا تَه عِیْرِی پَی دَه کَرِی لَه ژَن (هَاسِر)، بَه لَام وِیْرَی تَه وَه، بَه مَانَا ی ژَن و مَنَدَالِیْش دَی، وَاتَه: هَاسِر و مَنَدَالَه کَانَ لَه کُورَانَ و کَچَانَ.

(الْمَكْتُ: ثَبَاتٌ مَعَ اِنْتِظَارٍ)، (مَكْتُ) بَرِیْتِیَه لَه مَانَه وَه لَه شُوْیْتِیک لَه گَه لَ چَاوَه رِی کَرَدَنَدَا، یَانِی: کَه مِیک رَاوَه سَتَن.

۴- ﴿إِنِّي أَنْبَأْتُ نَارًا﴾، مَن نَاگَرِیکَم بَه دِی کَرَدَوَه، وَشَه ی (ءَأَنْتُ) بَه مَانَا ی (أَنْبَأْتُ) بَیْنِی مِ دَی، بَه لَام: (الْإِنْسَانُ: الْإِنْبَاءُ الْبَيْنُ الَّذِي لَا شُبُهَةَ فِيهِ)، (إِنْسَان) وَاتَه: تَه و بَیْنِیَنَه رُووَنَه ی کَه هِیچ گُومَانِی تِیْدَانِیَه.

بَه لَام وِیْرَی تَه وَه ش مَن وَا ی تِیْدَه گَه م: بُوْیَه خُوا عَلَیْهِ وَشَه ی (إِنْسَانِ) ی بَه کَارَه نِیْنَاوَه و نَه یَفَه رَمُووَه: (إِنِّي أَنْبَأْتُ نَارًا)، یَان (رَأَيْتُ نَارًا)، چُون کَه (مَوْسَا) بَه هُوْی دِیْتِنِی تَه و نَاگَرَه وَه، نُوْلَفَه ت و هُوْگَرِیْه کِی بُوْ پَه یِدَا بُووَه و، دَلْخُوْشِی و شَادَمَانِی و نُوْمِیْدِی کِی بُوْ پَه یِدَا بُووَه، وَهک لَه سُووَرَه تِی (النور) دَا دَه فَه رَمُوْی: ﴿يَأْتِيهَا الْزَّيْنُ مَا سَأَلُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّى تَسْأَلُوا عَنْهَا وَعَلَىٰ أُمَّهَاتِهِمْ﴾.

(استاناس) که له (أنس) هوه هاتوه، یانی: پَیش نهوهی تۆ له ده‌رگا بدهی، ده‌بَی حالی بیی، که نهو ماله‌ی سه‌ردانیان ده‌که‌ی، پیی دلخۆشن و کاتیان گونجاوه و بۆیان ده‌لووی پیتشوازیی بکه‌ن، نجا ده‌لتی: من ناگریکم به‌دی کردوه، که بۆته هۆی ئولفه‌ت و دلخۆشییم.

(٥) - ﴿لَعَلَّآ اَیْکُمْ مِّنْهَا یَقْبَسُ﴾، به‌لکو لهو ناگره بزوو تیکتان بۆ بینم، (القَبَسُ: مَا یُؤْخَذُ اشْتِعَالَهُ مِنْ اشْتِعَالِ شَیْءٍ اٰخَرَ)، (قَبَس) نهوه‌یه که ناگریک دابگیرسیتری له شتیکی دیکه‌دا که داگیرساره، که به کوردیی پیی ده‌لتین: سه‌لکه بزووت، یاخود بزووت: که بریتیه له داریک که سه‌ریکی ناگر بَی و سه‌ره‌که‌ی دیکه‌شی به ده‌سته‌وه ده‌گیری بۆ نهوهی به کاربه‌یتری، نهو کاته شقارتهو چه‌رخ و نهو شتانه نه‌بوون، که ده‌ستیش نه‌سووتینی و ناگریشی پی بکه‌یه‌وه، بۆیه به ناچاری نه‌گره و یستبایان ناگریک بکه‌نه‌وه، ده‌بووایه لهو ناگره‌ی که داگیرساره، داریکی دریز بَین و، سه‌ریکی داگیرسین و سه‌ره‌که‌ی دیکه‌ی بگرن، تاکو ده‌یگه‌به‌ننه شوینی مه‌به‌ست.

(٦) - ﴿اَوْ اٰجِدُ عَلٰی النَّارِ هُدٰی﴾، (به‌لکو لهو ناگره بزوو تیکتان بۆ بینم، که لیره ناگریک بکه‌ینه‌وه) یاخود له‌سه‌ر ناگره‌که رَینماییه‌ک ببینم، رَینمای لیره‌دا، که ده‌فه‌رموی: ﴿اَوْ اٰجِدُ عَلٰی النَّارِ هُدٰی﴾، یانی: (ذَا هُدِیْتُ) که‌سیک که خاوه‌نی رَینمای بی، نه‌گه‌رنا (هُدٰی) چاوه‌که، نه‌یگوتوه: (اَوْ اٰجِدُ عَلٰی النَّارِ هَادِیًا) واته: ری پیتشاندەر، به‌لکو ده‌فه‌رموی: (هُدٰی) واته: که‌سیک که خاوه‌نی رَینمای بی، خاوه‌نی ری پیتشاندان بی، واته: بگه‌مه که‌سیک که شاره‌زای ری بی، واته: وپرای نه‌وه‌ی که ناگر دَینم و سه‌لکه بزوو تیک دَینم، به‌لکو که‌سیکیشم لَی هه‌لکه‌وئی، له‌سه‌ر ناگره‌که، زۆر شاره‌زای ری بی.

(٧) - ﴿فَلَمَّا اَنَّهَا﴾، واته: کاتیک که هاته لای، راناوه‌که بۆ ناگره‌که ده‌چن، (فَلَمَّا اَنَّى النَّارِ)، چوو بۆ لای ناگره‌که، نهو پیی وابوو ناگره، به‌لام له پاستیدا ناگر نه‌بوو، که دواپی باسی ده‌که‌ین و، له په‌یمانی کۆنه‌وه نهو ده‌قه دَینین، به‌لکو نهوه دپروویه‌ک بووه، یاخود تووتپتیک بووه داگیرساره، که له په‌یمانی کۆندا ده‌لتی: (عُلْفِیَّةً)، نجا کاتیک مووسا چوو بۆ لای نهو رۆشانییه‌ی که پیی وابوو ناگره.

۸- ﴿نُورِي نَمُوسَى﴾ بانگرا نهی موسا، لیره‌دا به (مجهول الفاعل) هیناویه‌تی، بانگرا، له لایهن کیوه بانگ کرا؟ به ته‌نکید له لایهن خواوه، به‌لام ده‌لئ: ﴿بُنِي فَعَلُ النَّدَاءِ لِلْمَجْهُولِ زِيَادَة فِي التَّشْوِيْقِ إِلَى اسْتِطْلَاعِ الْقِصَّةِ﴾، بویه بانگ‌کردنه به بکه‌ر نادیار دانراوه، تاکو زیاتر بیته هاندانی بابای خوئنه‌ر، بۆ نه‌وه‌ی بزانی نه‌و به‌سه‌رهاته سه‌ری به چی ده‌گات و، کن بوو بانگی موسای کردوه؟.

۹- ﴿إِنِّي أَنَا رَبُّكَ﴾ (نه‌و بانگ‌کهره‌ی که بانگی موسای کرد)، فه‌رمووی: به دنیایی منم په‌روه‌ردگارت، لیره‌دا موسا عليه السلام حالی دهبئ که نه‌و قسه‌یه‌ی له‌گه‌لیدا ده‌کری له خواوه‌یه، چونکه قسه‌کردنیکی نانا‌سایی بووه.

زانایان زوریان باس‌کردوه: موسا عليه السلام چۆن فه‌رمایشتی خوا‌ی بیست، نایا هه‌ر به‌گوئییه‌کانی بیستی، یاخود به‌هه‌موو جه‌سته‌ی بیستی، ئنجا چۆن دنیابوو که نه‌وه فه‌رمایشتی خوا‌یه، بۆ وینه: قسه‌ی (شیطان) ټک، (جند) ټک، قسه‌ی که‌ستیکی دیکه‌ نیه؟ وه‌لامه‌که‌ی هه‌ر نه‌وه‌یه که کاتیک له لایهن خواوه عليه السلام مرو‌فتیک حالی ده‌کری له شتیک، جا نه‌گه‌ر له حاله‌تی بیداری دابئ، که بۆ پیغه‌مبه‌ران وه‌حیی بووه‌و، بۆ دۆستانی خوا ئیلهام و خورپه‌و خستنه‌ دلّه، یان له حاله‌تی خه‌ون دابئ، نه‌و مرو‌قه، نه‌و که‌سه‌ و حالی دهبئ و وا دنیایا دهبئ، که هیچ ته‌م و مژ له دل و ده‌روون و عه‌قلی دانامینئ، که نه‌وه خوا عليه السلام نه‌و شته‌ی لئ حالی کردوه، واته: موسا عليه السلام گرنگ نه‌وه‌یه که دنیایی ته‌واوی بۆ په‌یدا بووه، که نه‌وه خوا‌یه عليه السلام، نه‌و ده‌نگه له لایهن خواوه‌یه، ئنجا نایا خوا عليه السلام ده‌نگی هه‌یه نه‌و ده‌نگه‌ی که تیمه ده‌بیستین؟! نه‌وه‌ش دیسان پیوست ناکات تیمه زۆر بچینه نیو نه‌و ورده‌کاریه‌وه، بیکومان خوا عليه السلام هیچ حاله‌تیکی ماددی نیه، وه‌ک نه‌وه‌ی که بۆ تیمه به‌ره‌سته به‌ پینج هه‌سته‌کا‌مان هه‌ستیان پئ ده‌که‌ین.

بویه زانایان گوتوویانه: خوا عليه السلام نه‌و رۆشنا‌یه‌ی له‌و تووتپکه‌دا (له‌و دروه‌دا) دروست‌کردوه، هه‌لبه‌ته به‌ پی‌ی قسه‌ی په‌یمانئ کۆن، نه‌گه‌رنا ده‌گونجی ده‌وه‌تیک

بوو بی و، ده گونجن جوړه دره ختیکی دیکه بوو بی، به لام په یمانی کون ده لن: تووترک (عَلِيْقَةَ) یک دا، نهو روشتناییه له ویدا خولقاندوهو، ناگریش نه بووه، به لکو ته ماشای کرده ده نایستی و که چی ناشووتی، هه رووها خوا نهو دهنگه شی هه له وی هیناوه! گرنګ نهو په که مووسا حالی بی بووه که نهو دهنگه له لایهن خوا ی په روه ردگاروه دی، ننجا نایا هه ر دهنگی خوا بووه، یاخود دهنگیک بووه، خوا دروستی کرده؟ هه رووها نایا مووسا هه ر به گوئی بیستوویه تی، یان به هه موو نه ندامه کانی بیستوویه تی؟ نهو به راستی نهوانه هه ندی ورده کاریین که له دهره وی توانای مروئن.

گرنګ نهو په بزاین خوا ﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ﴾، هیچ شتیک وه ک خوا نیه، هه رچی رواله تی ماددیه، ننجا له رووی دهنگه وهو، له رووی رهنگه وهو، له رووی بونه وهو، له رووی تامه وهو، له هه موو نهو پرووانه ی که پینج هه سته کان دهرکیان پی ده که ن، خوا ی په روه ردگار بهو شیویه نیه، چونکه خوا: ﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ﴾، هه موو شته کان دروست کراوی خوان و، شته ماددیه کان به پینج هه سته کان هه ستیان پی ده کری، به لام خوا ﴿لَيْسَ﴾ نه وه ک شته ماددیه کانه، نه وه ک شته مه عنه ویه کانیسه، وه ک دروستکراوه کانی نیه، به هه موو جوړو شیویه کانیانه وه^(۱).

(۱۰) - ﴿فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ﴾، (خوا پی فهرموو: منم په روه ردگاری تو)، پیلاره کانت دان، (الخلع: فَضَلْ شَيْءٍ عَنْ شَيْءٍ كَانَ مُتَّصِلًا بِهِ)، (خلع) داریننی شتیکه له شتیک، که پیوه ی په یوه ست بووه، پیلاره کانت دابکه نه، دایان بنی، وشه ی (نعل) تیتستا له کور دیدا ده گوتری: نعل، واته: دهمپایه، یان سه پایه، نهو دی که به سهر پیوه ده کری، به لام (نعل) له زمانی عه رپیددا، یانی: (حذاء) پیلارو، نه علیش ده گریته وه، یانی: سه پایه و، پیلاروی دیکه ش به هه موو جوړه کانیه وه ده گریته وه، بچی خوا فهرموویه تی: پیلاره کانت دابنی؟ هه ندیک له روونکه رهوانی ماناو مه به سته کانی قورپان، نازانم له کوئیان هیناوه

(۱) له تفسیری سورہتی (القصص) دا له و باره وه ورده کاری زیاترمان هیناوه.

ده تین: له بهر نه و دی که پتلاوه کانی موسا له پیستی که ریک که ده باغ نه کراوه، دروست کرابوون، به لأم به راستی نهمه هیچ به لگه به کی له سه ر نیه، چونکه دوابی خوا طَوًى هوکاری داکه ندنی پتلاوه کانی روون ده کاته وه.

(۱۱) - إِنَّكَ يَا لَوْلَاِ الْمُقَدَّسِ طَوًى، به دلنایبی تو له شیوی پاک و پاک کراوه (مُقَدَّس)، دای، که ناوی (طَوًى) یه، له بهر نه و دی تو له شویتیکی پاک، پتلاوه کانت دانن.

(الْوَادِي: الْمَفْرَجُ بَيْنَ الْجِبَالِ وَالتَّلَالِ، الْمُقَدَّسُ: الْمُطَهَّرُ، طَوًى: اسْمُ الْوَادِي أَوْ اسْمٍ لِصِنْفٍ مِنَ الْأَوْدِيَةِ)، (وادی) که به (ی) دتی، جاری واشه به بی (ی) دتی، (واد) بریتیه له بو شایی و که لینی نیوان چیاکان، یا خود گرده کان، (مُقَدَّس) بش واته: پاک کراوه (مُطَهَّرُ)، (طَوًى) ش ناوی شیوه که یه، یا خود ناوی جو ریک له شیوه کانه، وه ک نه و دی پیچرا بیتته وه، چونکه (طَوَاه)، یانی: پیچایه وه، نوشتان دیه وه.

پیم وایه^(۱) که فرمانگردنی خوا به موسا طَوًى که پتلاوه کانی دابنت، نه وه هیچ له بهر نه وه نه بووه که هیچ به لگه به ک نیه که له چه رمی که ریکی ده باغ نه کراو، دروست بوون، پیم وایه له بهر نه وه ش نه بووه که نه شویتنه شویتیکی پاک بووه و نه ده بووایه به پتلاوه وه پتلاوه بر وا، به لکو پاکیه تیی نه شویتنه له و کاته دا له ووه هاتوه، که له و کاته دا خوا طَوًى فرمایشتی خوئی له و روشناییه دا بو موسا ده رختوه و، دواندووویه تی له و شویتنه دا، واته: پاکیی نه و شیوه له و حاله ته تابه ته وه سه رچاوه ی گرتوه، که بریتیه له فرمایشتگردنی خوا له گه ل موسا طَوًى دا، نه گه رنا، نه په یوه ندیی به شویتنکه وه هه بووه، له بهر خودی خوئی و، نه په یوه ندیی به پتلاوه کانی موسا شه وه هه بووه، به و ماده دیه ی که لئی دروست کراون، به لکو په یوه ندیی به و حاله ته وه هه بووه.

نه وه شتیکئی لوژیکی و مه نتیقیه، چونکه نه گه ر له بهر شویتنه که بووایه، ناخر نه و شویتنه چی لی بووه، جگه له وه ی که خوا له و کاته دا فرمایشتی

(۱) که هه لیه ته له تفسیره کاندایه مبینیوه، بویه ده تین: پیم وایه.

فهرمووه له گه ل مووسادا الظنبا؟ نه مان بیستوه هیچ شتیکی دیکهی لئ بوو بن، به لام نهو حاله تهی لئ بووه که لهو کانه دا خوا فه رمایشتی له گه ل مووسادا الظنبا کردوه، که واته: پاکیی نهو شوینه لهو حاله ته وه هاتوه، واته: له بهر نهو حاله ته تایه تهی که قسه له گه ل په روهر دگارت دا ده کهی، پتلاوه کانت دابنئ، چونکه به هوی فه رمایشت کردنی په روهر دگارت له گه لندا لهو شوینه دا، نهو شوینه شه به پاک له قه لهم دهرئ و، ده بئ به پیخواسیی له خزمهت خوی په روهر دگارتا بوهستی.

۱۲- ﴿وَأَنَا أَخْتَرْتُكَ﴾، ههروهها من تۆم هه لئزاردوه، ده لئ: (الإِخْتِيَارُ: تَكَلَّفُ طَلَبَ مَا هُوَ خَيْرٌ)، (إِخْتِيَار) بریتیه له هه ولدان بو داوا کردنی شتی که چاکه، واته: من هه لمبئزاردووی، بوچی هه لمبئزاردوه؟ به ته نکید لئره باسی نه کردوه، به لام پروونه که: (أَنَا أَخْتَرْتُكَ لِلنُّبُوَةِ أَوْ لِلرُّسَالَةِ) من تۆم هه لمبئزاردوه بو پیغه مبه رایه تی و بو ره وانه کراویه تی.

۱۳- ﴿فَأَسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰ﴾، ده جا گوئ هه لئه بو نه وهی که سروش ده کرى، پئشتر گوتوومانه: (الْوَحْي: الْكَلَامُ الْخَفِيُّ)، (وَحْي) واته: نهو قسه یه ی که به په نامه کی و به په نهانی بوئ دهنئردری، تۆ نه وهی بوئ سروش ده کرى، گوئی بو هه لئه و رادئره، تنجا نه م فه رمایشته باس ده کات:

۱۴- ﴿إِنِّي أَنَا اللَّهُ﴾، به دلنایی من خوا م تبارک، وشه ی (الله) ناوی عه له می خویبه، واته: نهو ناوهی که خوی په روهر دگاری پئ دهناسری، نه گه رنا نهوانی دیکه هه موویان سیفته تی خوان: (الرحمان، الرحيم، العزيز، القادر، المقتدر، العليم، الحكيم، ... هتد)، هه موویان ناسیته ری خوان، به لام وشه ی (الله) ناوی عه له می خویبه.

دیاره له په یمانی کۆندا ناوی خوا به (أهية) هاتوه^(۱)، هه لئه ته له هه ندئیک شوئنانیش به (يَهُوه) ناوی خوا تبارک هاتوه، ههروهک چوئ تئستا به ئینگلیزی

(۱) التفسير التطبيقي للكتاب المقدس، العهد القديم، سفر الخروج، الإصحاح: ۳، ص ۱۲۵.

ناوی خوا (God) ی بۆ به کاردینن، له فارسییدا (خُدا) ی بۆ به کاردینن، له کوردییدا (خوا) به کاردی، و له عه‌په‌بیشدا (الله)، له هه‌ر کام له زمانه‌کانی دیکه‌شدا خوا ﷻ ناویکی تایبه‌تی هه‌یه.

١٥- ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا﴾، جگه له من هه‌چ په‌ستاویک نیه، ئەمه‌ش گوزاره (خبر) ی دوومه‌ بۆ وشه‌ی (إِن)، (إِنِّي: أنا الله)، (لا إله إلا أنا) ئەمه‌ هه‌والی دوومه‌ بۆ وشه‌ی (إِن)، واته: بێجگه‌ له من هه‌چ په‌ستاویک نیه.

١٦- ﴿فَاعْبُدْنِي﴾، بپه‌رسته، به‌ندایه‌تیم بۆ بکه، بپشتر گوتوو‌مانه: (عبادة) یانی: ئەو په‌ری خۆشو‌ست، وێرای ئەو په‌ری به‌ گه‌وره‌گرتن، وێرای ئەو په‌ری مل بۆ که‌چ کردن، وێرای ئەو په‌ری پشت پێ به‌ستن، وێرای ئەو په‌ری لێترسان و شه‌رم و سام لێکردن، بۆ خوا، که‌واته: ﴿فَاعْبُدْنِي﴾، به‌ دَل و به‌ قسه‌و به‌ کرده‌وه‌ بۆ من به‌ندایه‌تی بکه، که‌ وه‌ک گوتم: به‌ندایه‌تی وێرای ئەو په‌ری ملکه‌چی و بچووکی نواندن له‌ خزمه‌ت خوا، ئەو په‌ری خۆشو‌ست و لێترسان و، به‌ گه‌وره‌گرتن و، پشت پێ به‌ستنی‌ش ده‌گرت‌ه‌وه‌.

١٧- ﴿وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي﴾، بۆ یاد کردنی‌ش نوێژ به‌ریا بکه، دوا‌ی ئەوه‌ی که‌ به‌ گشتی فه‌رمانی پێ ده‌کات خوا بپه‌رسته‌ت و به‌ندایه‌تی بۆ بکات، ئنجا فه‌رمانی پێده‌کات به‌ تایبه‌ترین جو‌ری خواپه‌رستی که‌ بریتیه‌ له‌ نوێژو، نامانجی نوێژ کردنی‌ش بۆ روون ده‌کاته‌وه‌ که‌ بریتیه‌ له‌ یادکردنی خوا، که‌واته: نوێژ، تایبه‌ترین جو‌ری خواپه‌رستی‌ه‌و، له‌ راستییدا له‌ نوێژدا خوا په‌رستی به‌ هه‌موو جو‌ره‌کانی به‌رجه‌سته‌ ده‌بێ، هه‌م خواپه‌رستی دَل و ده‌روون و په‌نامه‌کی، هه‌م خواپه‌رستی قسه‌و جوولاندنی زمان و ده‌ربرین، هه‌م ملکه‌چی ئەندامه‌کان به‌ کرده‌وه‌، هه‌موویان له‌ نوێژدا به‌رجه‌سته‌ ده‌بن.

که‌ ده‌فه‌رموێ: ﴿لِذِكْرِي﴾، بۆ ئەوه‌ی یادم بکه‌ی، واته: حیکمه‌ت و نامانجی نوێژ، بریتیه‌ له‌ یادکردنی خواو باسکردنی خواو، ناگابوون له‌ خوا ﷻ.

١٨- ﴿إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ﴾، ئنجا دوا‌ی ئەوه‌ی که‌ خۆی پێ ده‌ناسینێ، فه‌رمانی پێده‌کات به‌ به‌ندایه‌تی، باسی رۆژی دوا‌ی ده‌کات، ده‌فه‌رموێ: به‌ دلنایی ئەو کاته‌ی

که دنیای تیدا کۆتا دئی، ناخیر زه مان، دئی، هیچ دوو دلئی و گومانی تیدا نیه، (الساعة: اسمٌ بالغَلْبَةِ عَلَى سَاعَةِ خَرَابِ الدُّنْيَا أَوْ الْقِيَامَةِ)، وشهی (ساعة) واته: کاتیک دیاریکراو، به لأم بووه به ناو بۆ نهو کاتهی که دنیای تیدا کۆتایی دئی، واته: نه م گهردوونهی تیدا ده پیچرتهوه، ههروهها جاری واش ههیه بۆ قیامت به کاردئی، به لأم به زوریی (ساعة) بۆ ناخیر زه مان و کۆتایی هاتنی نه ژبانی دنیایه، به کاردئی، به لأم قیامت بۆ هه لسانهوه بۆ قوناغی دووه می پوژی دواپی، به کاردئی.

١٩- ﴿أَكَادُ أَخْفِيهَا﴾، خه ریکم په نهانی بکه م، (أَكَادُ) به مانای: (أَقْتَرْتُ) لئی نیزی که وه مه وه، دئی، (أَكَادُ): (أَقْتَرْتُ)، (أَخْفِيهَا): په نهانی ده که م، (کاد) بۆ نزی که مه وتنه وه به له کاریک، به لأم نه نجام نه درئی، نه گه ر گوتمان: (كَادَ الْمَطَرُ أَنْ يَسْقُطَ)، که واته: بارانه که نه باریه، نه دی لیره دا که خوا هاتنی ناخیر زه مان و کاتی تیدا هاتنی کۆتایی دنیای په نهان کردوه، بوچی ده فه رموی: نیزی که په نهانی بکه م؟ لیره دا زانایان مشتومری زوریان بووه، که رای راسترو باشر نه وه به، رسته ی: ﴿أَكَادُ أَخْفِيهَا﴾، خه ریکم په نهانی بکه م، واته: له خو شم په نهانی بکه م، نه وه ش ته عبیرتکه له زمانی عه رده ببیدا به کاردئی، هه لبه ته له خو ی په نهان نیه، به لأم له غهیری خو ی په نهانه، ههروه که له فه رموده که دا که به فه رموده ی جبریل (حدیث جبریل) ناسراوه، کاتی جبریل پرسیار له پیغه مبه ر ﷺ: ده کات (مَتَى السَّاعَةُ)؟ پیغه مبه ر ﷺ: ده فه رموی: (مَا الْمَسْئُولُ بِأَعْلَمَ بِهَا مِنَ السَّائِلِ^(١))، پرسیار لیکراو (که پیغه مبه ره ﷺ) پئی زانتر نیه له پرسیار که ره (که جبریله)، واته: نه پیغه مبه ری خاته م ﷺ و نه جبریلیش که سه روکی فریشته کانه، هیچ کامیان هاتنی کاتی ناخیر زه مان نازانن.

هه ندیکیش له شاره زایانی زمانی عه رده بیسی گوتوو یانه: ﴿أَكَادُ﴾ لیره دا به مانای (أَرِيدُ) دئی، یانی: ﴿أَكَادُ أَخْفِيهَا﴾، یانی: (أَرِيدُ إِخْفَانَهَا) ده مه وی په نهانی بکه م، که نه ویش ویستوو یه تی و په نهانی شی کردوه له غهیری خو ی، به لأم له راستیدا هه ر وا پکتره وشه ی: (أَكَادُ)، پتویست ناکات مانا که ی بگو درئی،

(١) أخرجه البخاري في كتاب الإيمان، باب سؤال جبريل النبي صلى الله عليه وسلم عن الإيمان والإسلام، برقم: ٥٠، ومسلم برقم: ١٠٦.

﴿أَكَادُ أَخْفِيهَا﴾، یانی: نیزیکه که له خووشمی په نهان بگم، هینده مه بهستم بووه که کهس پیتی نه زانی.

۲۰- ﴿لِيُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسَعَىٰ﴾، ناخیر زه مان بوچی دئی؟ که بیگومان دوی هاتنی ناخیر زه مان، قیامت و هه لسانه وهش دئی، نه گهر (ساعة) لیره دا مه بهست پیتی هاتنی کۆتایی نهم گهردوونه بئ، نه گه رنا نه گهر (ساعة) مه بهست پیتی هاتنی رۆژی دوی بئ به گشتی، واته: به قیامت و به هه لسانه وه شهوه، واته: بویه رۆژی دوی دئی، تاکو ههر کهس به پیتی نهودی نهو کۆششی که کردوویته، سزاو پاداشت بدرتتهوه، وشه (لِيُجْزَىٰ) تاکو ئیستا له زمانی کوردیدا، وشه به کم پئ شک نایهت که مانای پر به پیستی بگه یهنئ، چونکه له زمانی عه پهبیدا (جزاء) ههم به مانای سزا (عقاب) دئی، ههم به مانای پاداشت (ثواب) دئی، واته: ههم به مانای پاداشت دانهودی که سیک که چاکه ی کردوه، ههم به مانای سزادانی که سیک که خرابه ی کردوه، به لأم تیمه له زمانی کوردیدا ده بئ بلتین: سزاو پاداشت، سزا بو خرابه کار، پاداشت بو چاکه کار، به لأم وشه (جزاء) له زمانی عه پهبیدا ههردووکیان پیکه وه ده گه یهنئ، دیاره بهو پنبه ی که ههردووکیان پیکه وه ده گه یهنئ وهک تیره، چونکه لیره دا: ﴿لِيُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ﴾، ههر نه فسئیک، ههر که سیک، که هه ندئی له کهسه کان خرابه کارن و، هه ندیکیش له کهسه کان چاکه کارن، که واته: هه ندیکیان شایسته ی پاداشت و هه ندیکیان شایسته ی سزان، به لأم جاری وایه له سیافئیکدا که دئی، ده زانرئ که (جزاء) مه بهست پیتی پاداشت دانهودی چاکه کاره، جاری واش هه یه ده زانرئ: مه بهست سزادانی خرابه کاره، به لأم وهک گوتم: له زمانی کوردیدا مه گهر وشه یه کی بو دروست بکرئ، یاخود په نگه هه بئ و من نه یزانم، نه گه رنا وشه یه کمان نیه پر به پیستی (جزاء) بئ، به لکو ده بئ بگوترئ: سزاو پاداشت.

واته: حکمه تی هاتنی رۆژی دوی به گشتی، یاخود کاتی تیدا کۆتایی هاتنی گهردوون (ناخیر زه مان) نه وه یه که هه رکهسه، به پیتی هه ول و کۆششی که داویه تی، سزایان پاداشت بدرتتهوه.

(۲۱) - ﴿فَلَا يَصُدُّكَ عَنْهَا مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ﴾، تنجا با توی لی نه دات، واته: له بروا پیتهنتان به (ساعة) تو لانه دا، کن؟ ﴿مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهَا﴾، که سیک که بروای پتی نیه، ﴿وَاتَّبَعَ هَوَاهُ﴾، که وتوته شوین ناره زووی خوئی، به ته نکید همه میسه نینسان که نیمانی نه بوو به پوژی دوابی، هه لیه ته هه ر که س نیمانی به خوا نه بوو، به پوژی دوابی نابی، تنجا لهو کاته دا پتی له به رده مدا ناچووخ ده بی، بو شوینکه وتی ناره زووی خوئی، یا خود ناره زووی جگه له خوئی، به لکم نینسان بروای به خوا بی و، بروای به پوژی دوابی بی، بروای به سه رچاوه و سه ر هتایه ک بی که لیوهی هاتوه، که خوابه، ﴿إِنَّا لِلَّهِ﴾ البقرة، واته: تیمه هی خواین، هه روه ها برواشی به سه ر ه نجام (مصیر) ه که شی بی، ﴿وَأَنَا لِلَّهِ رَجُوعٌ﴾ البقرة، واته: تیمه بو لای نه ویش ده که رینه وه، بیگومان هه ر که سیک بروای به خوا بی و، بروای به دیداری خوا بی، جلوهی نه فسی خوئی توند ده کات و، خوئی به ره له ندا ناکات، که له راستییدا ناره زووی خو به ره له ندا کردن، له نه نجامی بی نیمانیه وه یه.

بوئه به کیک له خوا ناسان (عاریفان) ده لی:

وَمَنْ أَبَاحَ النَّفْسَ مَا تَهْوَاهُ ... فَأَرْمَاهَا إِلَهُهُ هَوَاهُ

واته: هه ر که سیک نه فسی چی ناره زووی کرد، پتی پییدا، نه وه ناره زووی خوئی کرده وه به په رستراوی خوئی.

وهک خوا ده فهرموی: ﴿أَفَرَأَيْتَ مَنْ اتَّخَذَ إِلَهُهُ هَوَاهُ﴾ الجاثیه، واته: ته ماشای نه وه که سه ناکه ی، که ناره زووی خوئی کرده ته په رستراوی خوئی! نافه رموی: کردوویه ته خوای خوئی، به لکو په رستراوی خوئی، چونکه خوا ﴿هَوَاهُ﴾ یه ک زاته، بی وینه یه، په روه ردگار، به دیهینه ره وه، هه ر نه ویش شایسته ی په رستنه.

(۲۲) - ﴿فَرَدَى﴾، نه گه ر نا ده که وی، یا خود به هیلاک ده چی و ده فه وتی، (رَدَى، رَدَى، أَي: هَلَكَ)، هه روه ک (رَدَى)، یانی: (سَقَطَ) واته: له سه روه ده که وته خوار، لی ره دا با هم دوو ده فقه بینین له په یمانی کونه وه، که تیشکی زیاترمان بو ده خه نه سه ر نه وه ی خوا ﴿هَوَاهُ﴾ باسی کرده.

هه‌به‌ته تيمه دوايي له ته‌فسيري سوورتهی (القصص) دا، خوا پشتيوان بڼ، وهک پيشتر باسماڼ کرد، نهو پينج قوناغه‌ی سهره‌تايی ژيان و به‌سهره‌تايی مووسا عليه السلام له‌ويډا به ته‌فصيل باس ده‌که‌ين، هه‌روهک هه‌شت قوناغه‌که‌ی ديکه‌مان له سوورتهی (الأعراف) دا، له کاتي ته‌فسيرکردنی نهو (٦٩) نايه‌ته‌دا که باسکران، خسته روو:

ده‌قي يه‌که‌م: (فَرَجَعَ مُوسَى إِلَى يُثْرُونَ حَمِيهٖ، وَقَالَ لَهُ: «دَعْنِي أَعُوذُ إِلَى قَوْمِي فِي مِصْرَ لَأَرَى أَمَا زَالُوا بَعْدَ أَحْيَاءَهُ». فَأَجَابَ يُثْرُونَ مُوسَى: «أَذْهَبَ بِسَلَامٍ»^(١))، نجا دواي چهنده قسه‌به‌ک ده‌لټي: (فَأَخَذَ مُوسَى إِمْرَأَتَهُ وَبَنِيهِ وَأَرْكَبَهُمْ عَلَى الْحَمِيرِ وَمَضَى عَائِدًا إِلَى أَرْضِ مِصْرَ، وَأَخَذَ مَعَهُ عَصَا اللَّهِ أَيْضًا). واته: مووسا گه‌رايه‌وه بو لاي خه‌زووري (يثرون) و پيټي گوت: لټيمگه‌ري با بگه‌ريتمه‌وه بو لاي خه‌لکه‌که‌م له ميسر، تاكو بزانه‌م نايا ههر زيندوون؟ (يثرون) وه‌لامي مووساي دايه‌وه: برؤ به سه‌لامه‌تي، نجا دوايي ده‌لټي: مووسا عليه السلام ژنه‌که‌ی و کوره‌کاني له‌گه‌ل خوي بردن و سواري که‌راني کردن و روپي که بگه‌ريته‌وه بو سهر زميني ميسر، گوچانه‌که‌ی خواشي له‌گه‌ل خويدا برد، (گوچاني خوا: واته: نهو گوچانه‌ی که خوا عليها السلام دوايي بوټي ده‌کات به‌و موعجيزه‌يه).

ته‌مه بو سهره‌تاي نه‌وه که مووسا عليه السلام له مه‌ديه‌نه‌وه به‌ري ده‌که‌وي.

ده‌قي دووهم: نجا بو چونيته‌ي بينيني نه‌وه‌ی که مووسا به بلټسه ناگري تيگه‌شته‌وه، گتوگو له‌گه‌ل کراني له لايه‌ن خواي په‌روه‌ردگار‌روه، ههر له هه‌مان سهر‌چاوه‌دا ده‌لټي:

(وَأَمَّا مُوسَى فَكَانَ يَرْغَى غَنَمَ حَمِيهٖ يَثْرُونَ كَاهِنِ مِدْيَانَ، فَقَادَ الْغَنَمَ إِلَى مَا وَرَاءَ الطَّرْفِ الْأَقْصَى مِنَ الصُّخْرَاءِ، حَتَّى جَاءَ إِلَى حُورَيْبَ جَبَلِ اللَّهِ، وَهُنَاكَ تَجَلَّى لَهُ مَلَائِكَةُ الرَّبِّ بِلَهَيْبِ نَارٍ وَسَطَ عَلْيَقَهٗ، فَتَنظَرَ مُوسَى وَإِذَا بِالْعُلَيْقَةِ تَثْقِدُ دُونَ أَنْ تَحْتَرِقَ، فَقَالَ مُوسَى: «أَمِيلُ الْأَنْ لَأَسْتَطِيعَ هَذَا الْأَمْرَ الْعَظِيمَ، لِمَاذَا لَا تَحْتَرِقُ الْعُلَيْقَةُ؟» وَعِنْدَمَا رَأَى الرَّبُّ أَنَّ مُوسَى قَدْ دَنَا لِيَسْتَطِيعَ الْأَمْرَ، نَادَاهُ مِنْ وَسَطِ الْعُلَيْقَةِ قَائِلًا: «مُوسَى»،

(١) التفسير التطبيقي للكتاب المقدس، العهد القديم، سفر الخروج، الإصحاح: ٤٠، ص ١٢٨، رحلة العودة.

فَقَالَ: «هَا أَنَا، فَقَالَ: «لَا تَقْرَبْ إِلَى هُنَا: اخْلُغْ جِدَاءَكَ مِنْ رِجْلَيْكَ، لِأَنَّ الْمَكَانَ الَّذِي أَنْتَ وَاقِفٌ عَلَيْهِ أَرْضٌ مُقَدَّسَةٌ»^(۱).

بویه‌ش هم ده‌فانه دینم له په‌یمانی کونه‌وه، چونکه له هیله گشتیبه‌کانی‌اندا له‌گه‌ل فورن‌اندا تیک ده‌که‌نه‌وه، هه‌لبه‌ته نه‌ودی که له‌گه‌ل فورن‌اندا تیک‌ده‌کاته‌وه، دیاره نه‌وه فه‌رمایشتی خواجه، ماوه له په‌یمانی کوندا، نه‌وه‌ش که تیک‌ده‌گیری، نه‌ویه که گوردراوه‌و ده‌ستکاری کراوه.

واته: به‌لام مووسا که مه‌ری خه‌زورده‌که‌ی (یغرون)ی ده‌لوه‌راند، که کاهینی مه‌دیان بوو، (نه‌وان وشه‌ی کاهین به‌مانای (زانا)یان به‌کاره‌یناوه، به‌لکو جاری وایه به‌مانای پیغه‌مبه‌ریشیان به‌کاره‌یناوه)، مه‌ره‌که‌ی لیخوری هه‌تا‌که‌یاندیه پشت نه‌و په‌ری بیابان، تاکو هاته‌ لای حوریب (جبل‌الله) چپای خوا، (ده‌بن) مه‌به‌ستی پتی کیوی (طور) بن، نه‌و چپایه‌ی که مووسا گف‌تو‌گو‌ی له‌سه‌ر کردوه، له‌ خزمه‌ت خوادا)، له‌وی فریشته‌ی په‌روه‌ردگار به‌ بلتسه‌به‌کی ناگره‌وه له‌ نیه‌و راستی دروویک دا^(۲)، بوی ده‌رکه‌وت.

مووسا ته‌ماشای کرد سه‌رنجی دا نه‌و دروود بلتسه‌ی لی به‌رز ده‌بیته‌وه بن نه‌وه‌ی بسووتن، مووسا گوتی: ئیستا با بچم نیزیک بیمه‌وه، له‌م کاره مه‌زنه، نه‌و دروود بچی بلتسه‌ی لی به‌رز ده‌بیته‌وه‌و ناشووتن؟ نجا کاتیک په‌روه‌ردگاری بینی، که مووسا نیزیک که‌وتوته‌وه تاکو به‌و شته‌ ناشنا بن و ناگادار بیته‌وه (نه‌و دوورده‌چونه، بلتسه‌ی هه‌به‌و ناشووتن؟) بانگی کرد له‌ نیه‌و راستی دروود‌که‌وه فه‌رمووی: مووسا، مووساش گوتی: من لیره‌م (به‌لن

(۱) التفسیر التطبیقي للکتاب المقدس، العهد القديم، سفر الخروج، الإصحاح: ۳، ۱۳۴، ظهور الله.

(۲) (عَلِيَّة) له فه‌ر مه‌نگه‌کانی زماندا دروو (تووترک)ه، چونکه ده‌لن: به‌رینک ده‌گری وه‌ک هی توو، هه‌رچه‌نده له (المعجم الوسيط)دا به‌ لاولوی لیکن‌لوه‌ته‌وه، ده‌لن: نه‌وه‌ی که له‌ دره‌خت و شت ده‌نالن، به‌لام به‌ ته‌نکیدا نه‌و رایه‌ راسته‌ که ده‌لن: دروو (توودرکه)ه، چونکه هه‌ر نه‌و به‌ره‌که‌ی وه‌ک توویه، مه‌گه‌ر مه‌به‌ستی له‌ لیئالان، تینالانی درکه‌کانی بن.

منم)، خوا فەرمووی: لێره نزیك مەبەوه، پێلاوه کانت له دوو پێیه کانت دابنێ، چونکه تۆ له شوێنێکی، نهو شوێنهێ که تۆ لێی وهستاوی سەرزەمێنکی پاکه. که ئەمه رێک له گەڵ ئەوهی که له قورئاندا فەرمووێهتی، تیک دهکاتهوه، دیاره فەرمایشتی خوا، چ له تهوراتدا فەرمووی بێ، چ له ئینجیل دا فەرموو بی، چ له قورئاندا فەرموو بی، فەرمایشتی خوا هەریه که، هەر هەمووی نابێ جیاواز بێ، مەگەر نهوهی که دهستکاری بکری و بگۆردری.

۳- ﴿أَتَوَكَّلُ عَلَيْهَا﴾، خومی ددهمه سهر، باسی هه ندیک له سووده کانی ده کات، یاخود هه ندیک له وه سفه کانی (أَتَوَكَّلُ أَي: أَعْتَمِدُ وَأَسْتَعِينُ)، دیاره عاده تی شوانان وابه که گۆچانیان پییه، خویانی ددهنه سهر، له کاتیک دا پشتیان ماندوو ده بئ، یاخود خویان ددهنه سهری، له کاتی رۆیشتنداو خویانی پئ ده گرنه وه، کاتیک ده چنه خوار له شویتیک، یان وهک هاوکاریک بۆ دوو پییه کانیان.

۴- ﴿وَأَهْتَسِبُهَا عَلَىٰ عَنِي﴾، هه رووه ها گه لای دره ختانیسی پئ ده وه ریتنم، به سهر مه ره کانمدا، (الْهَشُّ: الْخَبْطُ، وَهُوَ ضَرْبُ الشَّجَرَةِ بَعْضًا لِيَتَسَاقَطَ وَرَقُهَا، وَعُدِي بـ «عَلَى» لِيُضْمِنِي مَعْنَى: أَسْقِطُ)، (هَش) وهک پیشتتر باسمان کرد: (الْهَشُّ: الْهَزُّ)، (هَزَّ) راوه شانندن، (هَشُّ) یش لئی نیزیکه، ده لئ: (هَشُّ: خَبْطُ)، بریتیه له لیدانی دره ختیک به گۆچانیک تاکو گه لاکانی هه لوه ریتن، لیره دا وشه ی (هَشُّ) به (علی) به رکاری خواستوه، تاکو مانای (أَسْقِطُ)، (بخه مه خوارای بیچته نیو، تاکو گه لای دره ختانی پئ هه لوه ریتنم، پئ به رده مه وه به سهر مه ره کانم دا، نه وانیش بیخون.

۵- ﴿وَلِي فِيهَا مَارِبٌ أُخْرَى﴾، هه رووه ها چه ندان کاری پیوستی دیکه ش به م گۆچانه ده که م، (مَارِبٌ: جمع مَارِبٌ أَوْ مَارَبٌ أَوْ مَارَبٌ، أَي: الْحَاجَّةُ)، (مَارِبٌ) کۆی (مَارِبٌ)، (مَارَبٌ)، (مَارَبٌ) ههر سیکیان به مانای (حاجة) پئداویستی دین، واته: چه ندان کاری پیوستیشم به و گۆچانه ههن و، به هۆی نه وه وه نه جامیان ددهم.

زانایان له تفسیره کانیان دا زۆر به تفسیل باسیان کردوه، که گۆچان چه ند سوودی ههن، هه ندیکیان ده لئین: ده (۱۰) سوود، هه ندیکیان ده لئین: بیست (۲۰) سوود، هه ندیکیشیان ده لئین: سه د (۱۰۰) سوود.

که له راستییدا هیچ به لگه به ک له و باره وه نیه که خوا ﴿يَا أَيُّهَا الْمَدِينَةُ﴾ مه بهستی بووبئ، تیمه به سووده کانی گۆچاندا بجینه خوار، گرنگ نه وه یه مووسا ﴿يَا أَيُّهَا الْمَدِينَةُ﴾ ههم گۆچانه که ی وهک خودی خۆی بۆ خوا ﴿يَا أَيُّهَا الْمَدِينَةُ﴾ پئناسه کردوه، گوتی: نه وه گۆچانه، ههم نه وه پئداویستیانه ی که به هۆی نه وه گۆچانه وه دیانه پییتته دی، سووده کانی گۆچانیسی باسکردوون.

(۶) - ﴿ قَالَ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَارُ الْمَوْتِ ﴾، خوا فه رموی: نهی مووسا! فرییده، بیهاوی، که دهفه رموی: نهی مووسا! فرییده، بیهاوی، نهوه به ته نکید هوکاره بو مه بهستیکی دیکه که دواپی باسی ده کهین، به لأم نه مه راهینان و ناگادار کردنه وهی مووساش بووه ﴿طَرَحَهَا﴾ له باره ی گۆچانه که یه وه، که خوا وهک موعجزیه که بو ی ده کاته هه زیوا نه ژدیهایه کی گه وره، هه ر خودی نهو گۆچانه ی که هی خو به تی و به ده ست خو به وه یه تی، بو نه وه ی زیاتر نولفه تی پیوه بکری، لی نه ترستی، پیوه ی رابی.

(۷) - ﴿ فَأَلْقَاهَا فِي الْبَحْرِ ﴾: (قَذَفَهَا، طَرَحَهَا): هاویشتی و فرییدا.

(۸) - ﴿ فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَى ﴾، به کسه ر دوا ی هاویشتنی بوو به ماریک که ده ر پو یشت، ده هات و ده چوو، نجا له سووره تی (الأعراف) دا ده فه رموی: ﴿ فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴾، گۆچانه که ی فرییدا، به کسه ر بوو به ماریکی زور ناشکرا و پروون، (ثُعْبَان) واته: ماریکی زور گه وره، به کوردیی ده لین: هه زیوا یان نه ژدیها.

له سووره تی (القصص) دا ده فه رموی: ﴿ وَأَنْ أَلْقَى عَصَاكَ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَّى يُعِيبُ ﴾، واته: گۆچانه که ت فری بد، کاتیک که بین ی خو ی راده وه شانده ک تیره مار ﴿ جَانٌّ ﴾، ماری گچکه ش هه لچوون و داچوونی خیراتره) به کسه ر مووسا پشتی تن کردو رایکردو ناوری نه دایه وه.

نجا هه ر به هه مان ته عبیر له سووره تی (النمل) یشدا ها تووه: ده فه رموی: ﴿ أَلْقَى عَصَاكَ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَّى يُعِيبُ ﴾.

له کو ی نه م ئابه تانه وه رده گیری، نهو گۆچانه ی مووسا فری دی داوه، بو ته ماریکی زور گه وره و، جووله جو له که شی زور خیرا بووه، وهک تیره ماریک، وهک ماریکی گچکه، به لأم له قه باره یه کی گه وره دا.

(۹) - ﴿ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَحْتَفِ ﴾، خوا پی پی فه رموو: بیگه ره لی مه ترستی، دیاره دواپی له په یمانی کۆنه وه ده یه تین، گرته که ی چۆن بووه، لی ره خوا ی په روهر دگار ده فه رموی:

بیگرده و لئی مه ترسن، نجا نایا له لای سه ریبه وه گرتوو یه تی، له لای کلکیه وه گرتوو یه تی،
چۆنی گرتوه؟

۱۰- ﴿سَعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَى﴾، ده یگیزی نه وه بۆ حالته تی به که می، ده لئی:
(السيرة: هيئة السير، وأطلقت على العادة الطبيعية، وانتصب سيرتها بنزع الخافض: إلى سيرتها
الأولى التي كانت عليها).

(سیره) واته: شیوهی رۆیشتن، هه م لیره وه هه م به گشتی به مانای عاده ت و
سروش تیش دئی، به لأم لیره ﴿سِيرَتَهَا﴾، که (منصوب) بووه، ده لئی: (بنزغ الخافض)،
یانی: نه وه ی که ژێرداری ده کات، لئی دارنراوه، یانی: (سَعِيدُهَا إِلَى سِيرَتَهَا الْأُولَى)،
له نه سلدا ناوا بووه: ده یگیزی نه وه بۆ حالته تی پێشن که حالته تی گۆچانی ناسایه.

۱۱- ﴿وَأَضْمَمَ يَدَكَ إِلَى جَنَاحِكَ﴾، ده ستیشت به ره ژێر بآلت، ده ستت بخه بن
هه نکلت، یانی: ده ستی راستت بخه بن هه نگلی چه پت.

۱۲- ﴿مَخْرُجٍ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوٍّ﴾، به سپیتی دێته ده ری به بی نه خۆشی و، به بی
نه وه ی حاله تیک خراپی لئ په یدابوو بی، وه ک له سووره تی (الشعراء) دا ده فه رموی:
﴿وَرَزَّ يَدَهُ، فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءَ لِلنَّظِيرِ﴾، ده ستیشی هیتایه ده ری، دوا ی نه وه ی
خستبوویه بن بآلی، هیتایه ده ری، به کسه ر سپی بوو بۆ بینه ران.

له سووره تی (النمل) دا له ئایه تی (۱۲) دا، هه مان شت ده فه رموی و له
سووره تی (الأعراف) ییش له ئایه تی (۱۰۸) دا به هه مان شیوه، وه ک له ته فسیری
سووره تی (الأعراف) دا باس مان کردوه: نه وه سپیه تیه ی ده ستی موسا الطیور هه ر
نه وه نه بووه که سپی بوو بی، وه ک په رێک یان کاغه زیک سپی بی و، به لکو
سپیتیه کی نا ناسای بووه، دره وشاوه ته وه، وه ک بلاجکتۆرێک و گلۆپێکی زۆر به
شوق، چونکه ده فه رموی: ﴿بَيْضَاءَ لِلنَّظِيرِ﴾.

۱۳- ﴿عَايَةَ أُخْرَى﴾، نه م ده سه ت سپیه شت نیشانه به کی دیکه به.

نجا تاپا بوچی نه مانهت پيشان ده دین؟

(۱۴) ﴿لِيُرِيكَ مِنْ أَيْنَا أَكْبَرَى﴾، تاكو له نيشانه گه وره كانی خو مانت پيشان بده دین، واته: تاكو بزانی كه ئیمه خاوه نی نيشانه و به لگهی زور گه وره دین.

(۱۵) ﴿أَذْهَبَ إِلَى فِرْعَوْنَ﴾، برو بو لای فیرعه ون.

(۱۶) ﴿إِنَّهُ طَعَنَ﴾، بیگومان نه وه سه رکیشی کردوه، یاخی بووه، كه ده فیرموی: ﴿إِنَّهُ طَعَنَ﴾، بیگومان نه وه هوکارو هو ی فه رمان پیکردنه که به تی، بوچی بچی بو لای فیرعه ون؟ به هو ی نه وه ی که یاخی بووه، تاكو له و یاخی بوونه ی بیگپریته وه، بو پیکه یان دنی په یامی خوا ﴿﴾.

نجا دهر باره ی گوچانه که ی موسا عليه السلام، كه چون بووه به ماریکی گه وره؟ ههروه ها دهستی چون دوا ی نه وه ی خستوو به ته بن بال و بن قو لی و دهری پیتاوه، سپی و دره وشاوه بووه؟ له و باره وه له په یمانی کونه وه نه م دهقه دینین، ده لئی:

(فَقَالَ مُوسَى: «مَاذَا إِذَا لَمْ يُصَدِّقُونِي وَلَمْ يَضَعُوا إِلَيَّ، وَقَالُوا: إِنَّ الرَّبَّ لَمْ يَظْهَرْ لَكَ؟» فَسَأَلَهُ الرَّبُّ: «مَا تِلْكَ الَّتِي بَدِكَ؟» فَأَجَابَ: «عَصَا»، فَقَالَ: «أَلْقِهَا عَلَى الْأَرْضِ». فَأَلْقَاهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ، فَهَرَبَ مِنْهَا مُوسَى، فَقَالَ الرَّبُّ لِمُوسَى: «مُدَّ يَدَكَ وَأَقْبِضْ عَلَيْهَا مِنْ ذَيْلِهَا». فَمَدَّ مُوسَى يَدَهُ وَقَبِضَ عَلَيْهَا، فَازْتَدَّتْ عَصَا فِي يَدِهِ ... لَمْ قَالَ الرَّبُّ أَيْضًا: «أَدْخِلْ يَدَكَ فِي عُنُقِهِ». فَأَدْخَلَ يَدَهُ فِي عُنُقِهِ، وَعِنْدَمَا أَخْرَجَهَا إِذَا بِهَا بَرَصًا كَالثَّلَاجِ»^(۱).)

واته: موسا عليه السلام گوتی: نه دی نه گه ر قسه ی منیان به راست نه زانی و، گو تیان بو نه گرتم و، گو تیان: په روه ردگار بو تو دهر نه که وتوه (واته: تو ی نه کردو ته پیغه مبه ر)، چی بکه م؟ په روه ردگار لئی پرسى: نه وه ی که به دهستی راسته وه به

(۱) التفسير التطبيقي للكتاب المقدس، العهد القديم، سفر الخروج، الإصحاح: ٤، ص ١٣٦، المعجزات البرهانية.

چیە؟ وه لأمی دایه وه: گۆچانه، فه رمووی: فرئیده سه ر زه وی، فرئیدا یه کسه ر بوو به مار، مووسا هه لات (لئی ترساو هه لات)، پهروه ردگار به مووسای فه رموو: ده ست درئژ بکه و له لای کلکیه وه بیگره (واته: له و حاله ته دا که ماره کلکی بگره)، مووسا ده ستی درئژ کردو گرتی، (واته: له لای کلکیه وه، یه کسه ر بوو به گۆچان)، دوا ی چه ند قسه یه ک ده لئ: پهروه ردگار دیسان فه رمووی: ده ست بخه بن قۆلته وه (به ته نکید مه به ستی پی بی هه نگلی بووه، یان: ده ستی راست بخه ره ژیر هه نگلته وه)، ته ویش ده ستی خسته ژیر قۆلی، کاتیک ده ریپینا، ته ماشای کرد به له ک بوو بوو، وه ک به فر.

هه لبه ته لیره نه مه یه کیکه له م شتانه ی گۆردراون، چونکه خوا له قورئاندا ده فه رموی: ﴿بِیضَاءٍ مِّنْ عَیْرِ سُوِّ﴾، مووسا نه گه ر ده ستی خستبایه بن قۆلی و، ژیر بآلی و به له ک بووبایه، ده یانگوت: نه و ده ست ته نه خۆش بووه، هه رچه نه ده لئ: ﴿كَالْفُلْجِ﴾ به لأم (برصاء)، یان: به له ک، به لأم خوا ده فه رموی: ﴿فَخَرَجَ بِیضَاءٍ مِّنْ عَیْرِ سُوِّ﴾، ده ست سپی و دره وشاوه ده بن، بن ئه وه ی نه خۆشی بی، چونکه نه گه ر نه خۆشی بی، نوقصانییه، به لکو ده ستی وا سپی بووه، سپییه کی دره وشاوه که شو قی داوه، نه گه رنا هه ر سپیتی ناسایی، ته و کاته جیاواز نابن له په نگی ده ستی و دیسان ئه وه ش نابته به لکه.

مه سه له ی ستیه م:

چوار داواکاری مووسا له خوا ﷺ که سینگ فراوانی و، کار ناسانی و، زمان پاراوی و، په وانی و، هاروونی برای به پشتیوان دانرايه تی و، وه لآمدانه وهی خوی به خشر بۆ داواکاریه کانی مووسا:

خو ده فه رموی: ﴿ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴿٢٥﴾ وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ﴿٢٦﴾ وَأَحْلِلْ عُقْدَةَ مِنِّي ﴿٢٧﴾ لَيْسَانِي ﴿٢٨﴾ يَقْفَهُمَا قَوْلِي ﴿٢٩﴾ وَأَجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي ﴿٣٠﴾ هَارُونَ أَخِي ﴿٣١﴾ اشْدُدْ بِهِ أَزْرِي ﴿٣٢﴾ وَأَشْرِكْهُ فِي أَمْرِي ﴿٣٣﴾ كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا ﴿٣٤﴾ وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا ﴿٣٥﴾ إِنَّكَ كُنتَ بِنَا بَصِيرًا ﴿٣٦﴾ قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَا مُوسَىٰ ﴿٣٧﴾ ۞

شیکردنه وهی ئه م ئایه تانه، له دوازده برکه دا:

دوای نه وهی خوا ﷺ مووسا ﷺ ده کاته پیغهمبه ری خو ی و، فه رمانیشی پئده کات بچن بۆ لای فیرعه ون که یاخیی بووه، بۆ نه وهی په یامی خوی پئ بگه به نن و، بۆ نه وهی به نوو ئیسرائیل گه لی سته م دیده و چه وساو ه) له ژر ده ستی ده ربینن و، ده ربازیان بکات، ته ماشا بکه ن، پیغهمبه رانی خو هه موویان چه نده داناو لیزان و کارامه و دووربین بوون! مووسا ﷺ هه رچه نده خو ده کاته پیغهمبه رو، نه و دوو به لگه یه شی ده داتن و، نامازه شی بۆ ده کات که خو به لگه ی دیکه ی گه وره شی له لان، که له کات و شوئنی خویدا نه و به لگانه شی بخاته به رده ست و بو ی بره خستین، به لآم له گه ل نه وه شدا مووسا ﷺ هه ر به کسه ر مل لئ نانت، بوچی؟ چونکه ده زانت نه و کاره کارئکی گه وره یه و، نه رکه که نه رکئکی قورسه و نوئنه رایه تی خو ده کات، که واته: تا کو دوور بینن بکات و هه تا لای دوور بینن (احتیاط) و ورده کاری بگری، که مه، که سئک بیه وئ کارئک بکات و به جدیدی مشووری لئ بخوا، دباره هوکاره کانی و نامرازه کانی بۆ ساز ده کات، بو یه مووسا ﷺ چوار داواکاری سه ره کی له خوی په روه ردگار ده کات:

(۱) ﴿قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي﴾، گوئی: پهروه ردگارم! سينه‌م بۆ فراوان بکه، دلم بۆ گوشاد بکه، له زمانى عه‌ره‌بیدا ده‌لت: (آلة الرئاسة سعة الصدر)، نامزای سه‌رؤکایه‌تی سینگ فراوانییه، نه‌گه‌ر ئینسان سینگی فراوان نه‌بی و دلی گه‌وره نه‌بی و بار قوول نه‌بی، وه‌ک کورده‌واریی ده‌لتین: فلانکه‌س دلی وه‌ک کونه‌ می‌روو وایه، وه‌ک شاره‌ می‌روو وایه، به‌ دلۆبه‌ ناویک وئران ده‌بی، ئینسان نه‌گه‌ر دلی گچکه‌ بی، دوو خه‌می هاتنه‌ پیش، دلی پر ده‌بی و بی‌ هموسه‌له‌ ده‌بی و، به‌ چۆک دادی، یاخود له‌و نه‌رکه‌ی خووی را ده‌کات، به‌لام نه‌گه‌ر بار قوول بی، وه‌ک کورده‌واریی ده‌لتین: فلانکه‌س دلی وه‌ک به‌حرری وایه، شلووی ناب، ئینسان ده‌بی بار قوول و دل فراوان بی، بۆیه‌ مووسا عليه السلام پیش هه‌موو شتی له‌ په‌روه‌ردگاری ده‌پارێته‌وه‌: خوایه! سينه‌م بۆ فراوان بکه.

وشه‌ی (شَرَحَ) له‌ نه‌صدا بریتیه‌ له‌ برینی شتیک، (شَرَحَ لَحْمًا)، یانی: گوشتی بری، به‌لام لێره‌دا (اشْرَحْ لِي صَدْرِي) واته‌: سينه‌م فراوان بکه، لیکى بکێشه‌وه‌ که‌ مه‌به‌ستیشی له‌ سينه‌ واته‌: دلی، مه‌به‌ستیشی له‌ دلی واته‌: با له‌ پرووی مه‌عنه‌وییه‌وه‌ بار قوول و سینگ فراوان بم، شتی زۆر ته‌حه‌ممول بکه‌م.

(۲) ﴿وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي﴾، کاریشم بۆ ئاسان بکه، (الْأَمْرُ: الشَّانُ وَالْحَالُ، وَالتَّيْسِيرُ: جَعَلَ الشَّيْءَ يَسِيرًا)، (أمر) یانی: کار، (تیسیر) یش ئاسانکردنه‌، کارم بۆ ئاسان بکه، واته‌: نه‌و کاره‌ی که‌ پێت سپاردووم، بۆم ئاسان بکه، به‌ ده‌ستمه‌وه‌ بی.

(۳) ﴿وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي﴾، گرێه‌ک که‌ له‌ زماندا هه‌یه‌، بیکه‌وه‌، (العُقْدَةُ: موضع ربط بعض الخيط أو الحبل ببعض آخر منه وهي بَزَنَةٌ (فُعْلَةٌ) بمعنى: مَفْعُول كَالْقِصَّةِ وَالغُرْفَةِ)، (عُقْدَةٌ) نه‌و شوێنه‌یه‌ که‌ هه‌ندیک له‌ په‌تیک یان هه‌ندیک له‌ داویک به‌ هه‌ندیکه‌وه‌ ده‌به‌سترێ، به‌ کوردیی گرتی پێ ده‌لتین، که‌ له‌سه‌ر کێشی (فُعْلَةٌ) یه‌، به‌لام به‌ مانای (مَفْعُول)، گرتی دراو، وه‌ک (قِصَّة) که‌ به‌ مانای (مَقْصُوص) ه‌، به‌ مانای گێردراووه‌، (غُرْفَةٌ) واته‌: لویچیک به‌ مانای (مَغْرُوفَةٌ)، هه‌لینجراو، لویچیک ناو.

(۴) ﴿يَقْفَهُرْأَقَوْلِي﴾، بۆ نه‌وه‌ی له‌ قسه‌م تیبگه‌ن، ﴿يَقْفَهُرْأَقَوْلِي﴾، واته‌: گرێه‌ک له‌ زمانم بکه‌وه‌ با زمان ره‌وان بی و له‌ قسه‌م تیبگه‌ن، دوایی باس ده‌که‌ین که‌ مووسا عليه السلام

نه‌دی چۆن داوا کردوه، توژده‌رانی قورئان لهو باره‌وه زۆر قسه‌یان کردوه، که نه‌و گرتیه‌ی زمانی چی بووه‌و چۆن بووه‌؟.

(۵) ﴿وَأَجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي﴾، هه‌روه‌ها پالېشتیک له نيزیکانی خۆم بۆم بپه‌خستنه، ده‌لن: (الوزيرُ فَعِيلٌ مَعْنَى فاعِل، من وازر مثل: حَكِيمٌ مِّنْ أَحْکَمٍ، وهو مشتقٌ مِنَ الْأَزْرِ وهو المعونة والأزر: الظُّهْر)، ﴿وَأَجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي﴾، ده‌لن: (وزير)، (فَعِيلٌ)، به‌لام به مانای (فاعِلٌ)، نه‌جا نه‌ویش له (وازر) هوه هاتوه، وهک (حَكِيمٌ) له (أَحْکَمٌ) هوه هاتوه، که (وازر) له (أزر) هوه هاتوه، (أزر) بریتیه له هاوکاری، (أزر) بریتیه له پشت، که‌واته: (وزير) بریتیه له پشتیوان و، هاوکارو پالېشت و، یارمه‌تیددر، نه‌جا دواپی دیاری ده‌کات نه‌و وه‌زیره و نه‌و پالېشته کن بِن.

(۶) ﴿هَرُونَ أَخِي﴾، با هاروونی برام بِن.

(۷) ﴿أَشُدُّ بِوَدِّ أُنزَى﴾، پشتمی پِن قایم بکه، (الشَّدُّ: الإِمْسَاكُ بِقُوَّةٍ)، (شُدُّ) بریتیه له‌وه‌ی شتیک به‌هیز بگری، یانی: پشتمی پِن بگره و پشتمی پِن به قوه‌ت بکه، که لیه‌دا یانی: هاوکاریمی بِن بکه، چونکه (الأزْرُ: الظُّهْرُ وَسُمِّيَ الإِزَارُ إِزَارًا، لِأَنَّهُ يُشَدُّ بِهَ الظُّهْرُ)، (إزار) بۆیه وای پِن گوتراوه، چونکه پشتی پِن به هیز ده‌کرتی، (إزار) واته: شه‌روال که پشتی پِن ده‌به‌ستری له داپۆشین جه‌سته‌دا، هه‌روه‌ها (إزار) به مانای پشتینیش هاتوه، له‌به‌ر نه‌وه‌ی پشتی پِن به هیز ده‌کرتی.

(۸) ﴿وَأَشْرِكُ فِي أَمْرِي﴾، له کاره‌که‌مدا به‌شدارپی پِن بکه، کاره‌که‌ی بریتیه له چی؟ بریتیه له پتغه‌مبه‌راه‌یه‌تی و گه‌یاندنی په‌یامی خوا به‌فیرعه‌ون و گه‌لی فیرعه‌ون و، پاشان ده‌رازکردنی به‌نوو ئیسرائیل و مشوور لێخواردنیان، له‌و کاره‌دا هاوبه‌ش و به‌شدارپی بکه.

(ماشاء‌الله!) مووسا الطَّيْرُ، چه‌ند سه‌خپی و، به‌سه‌ماحه‌ت و، بِن جیاوازی و، دل گه‌روه‌و، سیفه‌ت به‌رز بووه، هی وایه پتی خۆشه‌ که کارنک ده‌کات، نه‌گه‌ر بۆشی نه‌کرتی، که‌س تیییدا به‌شدار نه‌بِن، به‌لام مووسا الطَّيْرُ، داوا له په‌روه‌ردگاری ده‌کات: که هاروونی برایش بکات به پالېشتی و له کاره‌که‌شیدا به‌شدارپی بپیتاک.

۹- ﴿كَيْ سُبْحَكَ كَبِيرًا﴾، تاكو زۆر تۆ به پاک بگرین، ﴿وَنَذْرُكَ كَبِيرًا﴾، زۆریشت یاد بکهین، ئەمە ھۆکار ھیتانەو (تعلیل) به بۆ داوا کردنەکانی، واتە: بۆیە ئەو داوایانەت لێدەکەم، تاكو بتوانین زۆرت بە پاک بگرین و زۆریشت یاد بکهین، ئنجا زۆر بە پاکگرتنی خوا ﷻ ھەر ئەوە نیە، کە ئینسان لە زاتی خۆیدا، مێشک و دلی خۆی لەو شانە بۆار بکات و پاک بکاتەو، کە لەگەڵ پایەو مەقامی بەرزى خوادا ناکۆکن و نەگونجاون، وەک ھاوبەش بۆ خوا دانان، ریابازی، گومانى خراپ بە خوا بردن و، ھەموو ئەو بیرو بۆچوونانەى کە شایستەى مەقامى بەرزى خوا نین، بەلکو وێرای ئەوە بە پاکگرتنی خوا ئەوەش دەگریتەو: تۆ یارمەتییمان بدە کە عەقل و دلی خەلک پاک بکەینەو، لەو شانەى کە لەگەڵ پایەو مەقامى بەرزى تۆدا ناگونجین، واتە: یارمەتییمان بدە کە جۆمالی عەقلی و دلی خەلک بکهین، عەقل و دلی خەلک بۆار بکهین لەو شانەى کە لەگەڵ پایەو مەقامى بەرزى تۆدا ناگونجین، بە تايبەت ھاوبەش بۆ خوا دانان و پەرستنى غەیری خوا.

۱۰- ﴿وَنَذْرُكَ كَبِيرًا﴾، زۆریش یادت بکهین، زۆر یادی خوا کردن یانی: زۆر لە خوا ناگا بوون و، عەقل و دل ناوھدان بوونەو بە یادی خوا، ھەم لە زاتی خۆمانداو، ھەم وابکهین کە خەلکیش زۆر یادی تۆ بکات.

۱۱- ﴿إِنَّكَ كُنتَ بِنَا بَصِيرًا﴾، بە دلنیاى تۆ بینەرى تێمەى، ئەمەش دیسان ھۆکار دۆزینەو (تعلیل) ە، بۆ داواکردنەکەى، واتە: بۆیە ئەو داواوەت لێدەکەم، چونکە تۆ بۆ خۆت ناگادارى تێمەى، بینەرى تێمەى، دەزانى کە ئەگەر تۆ ئەو کارانەم بۆ نەکەى و، ئەو داواکاریانەم بۆ جیبەجێ نەکەى، من لەو ئەرکەدا کە پێت سپاردووم، سەرکەوتوو نابم و، دواى عەبیدارو روو زەردى لای تۆ دەبم.

کەواتە: وشەى (تسبیح) مەبەست پێتى حالەتى بۆاردکردن (تخلية) و، (ذکر) یش مەبەست پێتى حالەتى رازاندنەو (تخلية) یە، رازاندنەو عەقل و دلی خەلک بە ئیمان و بە خوا بەبەگرتن و یادکردنى خوا.

۱۲- له کۆتاییدا: ﴿قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَا مُوسَىٰ﴾، (خوا) فهرمووی: ئەهی مووسا عليه السلام! داواکارییه کەت پندرا، (السؤال: المسئول، كالحبِز، بمعنى: المخبوز، والأكل، بمعنى: المأكول) (سؤال) چاوگه به لام لیره دا به مانای (مستول) داواکرا، وهک (خبز) یانی: (مخبوز) واته: کراو به نان، یاخود (أكل) واته: خواردن، به لام یانی: شتیکی که ده خوری (مأکول).
 که واته: وشه ی (سؤال) هه ر چوار داواکارییه که ی مووسا عليه السلام ده گرتته وه، نه وه ی که داوات کرد، نه وه پیت دراو له لایهن خواوه بریار درا.

کورتە باسینگ:

چوار سەرنجی گزنگ لەسەر ئەم دوازدە (۱۲) نایەتە

یەكەم: چوار داواکارییەكەى مووسا عليه السلام: هەموویان پێداویستی گەورەو گزنگن و،
پێكەوهش پەيوەستن:

۱- پێشێ داوا دەكات: ﴿ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴾، گوتی: خوايە! سینەم فراوان بکە،
باسمان کرد، واتە: دلم گەورە بکە، بار قوولم بکە و بە تەحەمموم بکە.

۲- دوايى دەئێ: ﴿ وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ﴾، کارم ئاسان بکە.

۳- دەئێ: گزنگى زمانم بکەوه، ﴿ وَأَحْلِلْ عُقْدَةَ مِن لِسَانِي ﴾، ئنجا هوکاري زمان
کرانهوهكەشى و لابردنى ئەو گزنگیەش لە زمانیدا، حیکمەتەكەى دەخاتە روو، دەئێ:
﴿ يَفْقَهُوا قَوْلِي ﴾، بۆ ئەوهوى لە قسەم تێبکەن.

۴- ﴿ وَأَجْعَلْ لِي وِزْرًا مِّنْ أَهْلِي ﴾، واتە: پشتیوانتکەم لە نیزیکانی خۆم بۆ برخسێنە، دوايیش
دیاریی دەکاو دەئێ: ﴿ هَرُونَ أَخِي ﴾ (۲۰) ﴿ أَشُدُّ بِهِ أَرْزِي ﴾ (۲۱) ﴿ وَأَشْرِكُهُ فِي أَمْرِي ﴾ (۲۲)،
هاریوونى برام، پشتمی پێ قاییم بکەو، لە کارەكەمدا بەشداریی پێ بکە.

هەلبەتە هەر کاتیک مەرووف سینەى فراوان بوو، بار قوول بوو، دلای گەورەو
بە تەحەمموم بوو، کارەكەى ئاسان دەبێ، کە کاری ئاسان بوو، زمانیشی
کراوەتر دەبێ، و دەرپرینەکانی باشتەر بۆ دین و، بێگومان ئەگەر دل فراوان
بوو و کارەكەشى لەبەر رویشت، گفتم و لوتفیشی خووش بوو، زمانیشی کراوە
بوو تەعبیرەکانی باش بوون، خەلکیش باشتەر بۆی دەبێتە هاوکارو دەستیارگرو
پشتیوان، ئەگەرنا بابایەكی تەنگە پرئسكەى توو پرەو تووسنی و مۆن و مرچی،
ئنجا کار لێ نالقاوی، زمان زبیری روو ترش، خەلک لە راستییدا لێی کۆنابێتەوهو،

خەلک نامادە نابى ھاۋكارى بىن و پالېشتى بىن، خوا خۋايانە چىرو چاۋى نەبىنن، خوا خۋايانە كە لىتى دوور بن و لىتى نىزىك نەبنەۋە.

ئەم چۋارانە ھەر چۋارىان پىكەۋە پەبۈدەستى و، مووسا **عليه السلام** زۆر ھەكىمانە و كارزانانە، داۋاكارىبەكانى خۇي ناپاستەي خۋاي كارىبەجى كىردوون، پىشى داۋاي سىنە گوشاد بوون و دل فراۋانىي دەكات، ئنجا داۋاي كار بو ئاسان كران دەكات، دۋايى داۋايى زمان كرانەۋە و زمان پاراۋ بوون دەكات، ئنجا دۋايى داۋاي خاۋەن پىشتىۋان بوون دەكات.

زانايان لە بارەي ئەو گرئىبەي كە مووسا **عليه السلام** داۋا دەكات لە خوا كە لە زمانىدا بىكاتهۋە، زۆر قسەبان كىردۈە، بەسەرھاتيان زۆر ھىتانون، كە ئىمە خوا پىشتىۋان بىن، لە كاتى تەفسىركردنى سوورەتى (القصص) دا زياتر تىشكى دەخەينە سەر ئەۋە، كە كورتهكەي ئەۋەبە:

گۋايە كاتى خۇي مووسا **عليه السلام** پىرى داۋەتە رىشى فىرعەون، فىرعەونىش توورە بوۋە و گوتۈۋىبەتى: سەرى بىرن، ئەۋە ئەو كەسەبە كە كۆتابى مولك و سەلتەنەتى من لەسەر دەستى ۋى دى، خىزانەكەشى دەلتى: نەخىر ئەۋە مندالە و نافامى و نازانى، بە ئەگەي ئەۋەي كە ھەندىك گەۋھەرى بو دىنن لەسەر سىنى و ھەندىك پىشكۆ تاگرىش، ئەگەر دەستىدا گەۋھەرەكان، دىيارە دەزانى و ئەگەر دەستى داپە پىشكۆبەكان، دىيارە نازانى، مووسا دەست دەداتە پىشكۆبەك تاگرو دەبىخاتە نىو زارى، لەۋەۋە زمانى ئەو لەنگىبە، ياخود ئەو گرئىبە تىدا پەيدادەبىن، ئەۋە بە ھەر حال لە كىتتەكاندا ھاتۋە، مەرجىش نىە ۋابىن، گرنگ ئەۋەبە كە مووسا **عليه السلام** زمانى قورس بوۋە، ۋەك دۋايى لە پەيمانى كۆندا باسى دەكەين، زمانى قورس بوۋە و زمانى باش گۆي نەكردۈۋە، باش ھەلتەسووراپۋە و زمان پاراۋ نەبوۋە، بۇبە داۋاي كىردۈە لە خۋاي پەروەردگار زمان پاراۋى بىكات، ھەرچەندە دۋايى ھەر بە ئەۋەندەش ۋازى نەھىتاۋە، بەلكو داۋاي كىردۈە كە ھارۋونى بىراي كە پىۋايكى زۆر زمان پاراۋ و قسە زان و بەكارو زار بوۋە، گوتۈۋىبەتى: ئەۋىش بىكە بە پالېشت، ۋەك لە شوئنەكانى دىكەدا باس كراۋە.

دووم: نامانج له کاری بانگهواز بریتیه له خواپه‌رستی:

بۆیه‌ش موسا عليه السلام دواي نهوهی نهو داواکاریانه ناراستهی خوای په‌روه‌ردگار ده‌کات، دوايي ده‌فه‌رموئ: ﴿كَيْ نَسِيكَ كَبِيرًا﴾ (۳۳) و ﴿وَنَذْرَكَ كَبِيرًا﴾ (۳۱)، بۆ نهوهی زۆرت به پاک بگرین و، زۆرت یاد بکه‌ین، که باس‌مکرد یانی: زۆر به پاک گرتنه‌که، هه‌م له خودی خۆماندا، هه‌م هه‌موو نهو خه‌لک‌ه‌ش که له‌سه‌ر ده‌ستی تیمه خوا هیدایه‌تی ده‌دا، به پاکت بگرین، واته: تۆ دوور بخه‌ینه‌وه له هه‌ر شتیک که شایسته‌ی تۆ نیه، عه‌قل و دلی خۆمان بژار بکه‌ین، له هه‌موو نهو شتانه‌ی که شایسته‌ی تۆ نیه، که نه‌مه‌ حاله‌تی بژارکردن (تخلیه)ه، نجا ﴿وَنَذْرَكَ كَبِيرًا﴾، زۆریش یادی تۆ بکه‌ین، دیاره که سیک که زۆر یادی خوا ده‌کات، ده‌بن تیمانی به خوا هه‌بئ، نه‌هلی ته‌قوا بئ، واته: نه‌مه‌ش حاله‌تی خۆ پازاندنه‌وه (تخلیه)یه، وه‌ک نه‌هلی ته‌سه‌ووف و عیرفان ده‌لێن.

که‌واته: نامانج و حیکمه‌ت له کاری بانگه‌واز، نه‌وه‌یه که ئینسان خۆی و خه‌لک والی بکات، شتیک له عه‌قل و دلیان دا نه‌بئ، که شایسته‌ی خوا نه‌بئ، عه‌قل و دلی خۆیان بپازیننه‌وه به هه‌موو نهو سیفه‌تانه‌ی که شایسته‌ی خوان، وه‌ک نه‌و په‌ری به پاک‌گرتنی خوا، نه‌وپه‌ری به مه‌زنگرتن و به‌گه‌وره‌گرتنی خوا، خۆشویستنی خوا، لی ترسانی خوا، سام و هه‌بیه‌ت به‌رانبه‌ر به خوا، ملکه‌چی بۆ خواو، پشت به‌ستن به خواو... هتد.

سێهه‌م: دوو فه‌رمووده له باره‌ی پشتیوانیی بۆ بابای حوکمران و کاربه‌ده‌ست:

(۱) - (عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ وَلِيَ مِنْكُمْ عَمَلًا فَأَرَادَ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا جَعَلَ لَهُ وَزِيرًا صَالِحًا، إِنْ نَسِيَ ذِكْرَهُ، وَإِنْ ذَكَرَ أَعَانَهُ»)، (أَخْرَجَهُ النَّسَائِيُّ بِرَقْم: ۸۷۵۲، وَالتَّبَهُّقِيُّ بِرَقْم: ۲۰۱۰۶، قَالَ الشَّيْخُ الْأَلْبَانِيُّ: صَحِيح).

واته: دایکمان عایشه (خوا لیتی رازی بئ) ده‌لێن: پێغه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رموویه‌تی: هه‌ر کامیک له تێوه‌ کارتیکی به‌ نه‌ستووه‌ گرت و، خوا چاکه‌ی بو‌ی ویست،

هاوکاریکی باشی بو دهره خستین، نه گهر شتیکیشی فه رامووش کرد، بیری دیتیه وه، نه گهر شتیکیشی له بیر بوو، هاوکاری ده بی، پشتگیری ده بی بو نه جامدانی.

(۲) - هه رووها هه ره له و باره وه نه م فه رمووده یه ش هاتوه: [مَا بَعَثَ اللَّهُ مِنْ نَبِيٍّ، وَلَا اسْتَخْلَفَ مِنْ خَلِيفَةٍ إِلَّا كَانَتْ لَهُ بَطَانَتَانِ: بَطَانَةٌ تَأْمُرُهُ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَاهُ عَلَيْهِ، وَبَطَانَةٌ تَأْمُرُهُ بِالشَّرِّ وَتَحْضُهُ عَلَيْهِ، وَالْمَعْصُومُ مَنْ عَصَمَ اللَّهُ] (أَخْرَجَهُ أَحْمَدُ بِرَقْم: ۱۱۳۶۰، والبخاري برقم: ۶۷۷۳، والنسائي برقم: ۴۲۰۲، وابن حبان برقم: ۶۱۹۲، عن أبي سعيد وأبي هريرة رضي الله عنهما).

واته: خوا هیج پیغمه بریکی ره وانه نه کردوه و هیج جینشینتیکی دانه ناوه، مه گهر دوو جوړه خه لکی تایه تی بووه ((بطانة) ده لئ: نه و خه لکه ن که خه لکی تایه تن، نه وانه ی که نینسان پاوژیان پت ده کات و پارو نیازان له گه ل ده کات)، که سانیکی نیزیک که فه رمانی پتده که ن به شتی په سندنو هانی دده ن بو ی و، که سانیکی دیکه ی تایه ت، فه رمانی پت ده که ن به خراپه و هانی دده ن له سه ر خراپه و، پاریزراو نه و که سه یه خوا بیپاریزی، (بیپاریزی له ده وره بری خراپ و له نیزیکانی خراپ، که هانی دده ن بو خراپه و هاوکاری ده که ن له سه ر خراپه، نه ک بو چاکه).

چواره م: چه ند قسه یه ک له تموراته وه له باره ی نه و چوار داواکاریانه ی که مووسا عليه السلام له خوی په روه ردگاری کردوون، که له (په یمانی کون) ^(۱) دا، له ژر ناوونیشانی: (تَهْرُبُ موسى) واته: خو دزینه وه ی مووسا، که ته عبیره که یان جوان نیه، به لأم له ویندا وا هاتوه، ده لئ:

(فَقَالَ مُوسَى لِلرَّبِّ: «اصْغِ يَا رَبُّ، أَنَا لَمْ أَكُنْ فِي يَوْمٍ مِنَ الْأَيَّامِ فَصِيحًا، لَا فِي الْأَمْسِ، وَلَا مُنْذُ أَنْ خَاطَبْتُ عَبْدَكَ. إِنَّمَا أَنَا بَطِيءُ النُّطْقِ عَيْبُ اللِّسَانِ» فَقَالَ الرَّبُّ لَهُ: «مَنْ هُوَ بَارِيءٌ فِيمَ الْإِنْسَانِ؟ أَوْ مَنْ يَجْعَلُهُ أُخْرَسَ أَوْ أَصَمَّ أَوْ بَصِيرًا أَوْ كَيْفِيًّا؟»

(۱) (التفسير التطبيقي للكتاب المقدس، العهد القديم، سفر الخروج، الإصحاح: ۴، ص ۱۳۸)

أَلَسْتُ أَنَا الرَّبُّ؟ فَالآنَ انْطَلِقْ فَأَنْقِنَ فَمَكَ النُّطْقَ، وَأَعْلَمَكَ مَاذَا تَقُولُ» لَكِنَّ مُوسَى أَجَابَ: «يَا سَيِّدُ، أَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ أَنْ تُرْسَلَ مِنْ تَشَاءَ غَيْرِي»، فَأَخْتَدَمَ غَضَبَ الرَّبِّ عَلَى مُوسَى وَقَالَ: «أَلَيْسَ هَرُونَ الْلاَوِيُّ أَخَاكَ؟ أَنَا أَعْلَمُ أَنَّهُ يُخْسِنُ الْكَلَامَ، وَهَذَا هُوَ أَيْضاً قَادِمٌ لِلْقَائِلِكَ ... فَيَخَاطِبُ هُوَ الشَّعْبَ عَنْكَ وَيَكُونُ لَكَ مِمَّنَّابَةِ فِيمَ، وَأَنْتَ تَكُونُ لَهُ مِمَّنَّابَةِ إِلَيْهِ . وَخُذْ بِيَدِكَ هَذِهِ الْعَصَا لِتُضَنَّعَ بِهَا الْمُعْجَزَاتِ).

واته: مووسا به پهروهردگاری گوت: پهروهردگار! گوئی بگره، من روژتیک له روژان زمان پاراو نه بووم، (واته: قسه پهوان نه بووم)، نه کاتی خوئی و نه دوینئی و، نه له و کاتهش دا که تو بندهی خوئت دواندوه، به لکو من به سستی قسه م بو ده کړئی و، زمانم باش گو ناکات، پهروهردگار پتی فهرموو: کی زاری مروئی دروست کردوه، یان کی مروف لال دهکات، یان که په دهکات، بینه دهکات، یاخود کویر دهکات، نایا منی پهروهردگار نیم؟! دهجا تیتستا برو من زارت فیری قسه کردن دهکهم و، فیرت دهکهم که چیی بلئی، به لام مووسا وه لأمی دایه وه: نهی گه وره م! لیت ده پاریمه وه که په کیکی دیکه جگه له من بنیری، تو وره یی پهروهردگار له سهر مووسا توند بوو، پتی گوت: هاروونی لایوی برات، من ده زانم که نه و چاک قسه ده زانئ و، نه وه نه ویش دئی بو دیداری تو دواپی ده لئ: هاروون له جیاتی تو با (خه لک) گه له که بدوینئی و، نه و بو تو له جیتی زار دهبئی و، توش بو وی له شوینی په رستراو دهبی، تیتستا نه م گوچانهش به دهسته وه بگره، تاکو شتی دهسته وسانکه ری پی نه نجام بدهی.

هه لبه ته نه مه قسه ی په یمانی کونه، که تارادده یه که له گه ل فوراندا تیکده کاته وه، چونکه وهک دواپی باس ده که یین، مووسا به تایبته له سووره تی (القصص) دا له وی ده لئ: خواجه هاروونی برام ﴿هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِكَاْنَا قَارِيَهُ مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي﴾، واته: نه و زمانی له من پاراوتره و له گه لمدآ بینیره پالپشتم بی و با من به راست بگیری.

به‌لام به‌و شیوه‌یه‌ی که موسا **تَنْفِذًا** رای کرد بن له‌بهر به‌رپرسیارِیتیی، و
 نیه، له قورئاندا شتی و نه‌هاتوه، هه‌روه‌ها ته‌وه که لیره‌دا ده‌لتی: که تو بۆ
 هاروون له شوئینی په‌رستراو ده‌بی، نه‌وه‌ش دیاره زنده‌رؤییه‌کی گه‌وره‌یه، دیاره
 موسا **التَّيْبَةَ** برای هاروون بووه، به‌لتی، هاروون له‌بهر ده‌ستی موسادا بووه،
 به‌قسه‌ی کردوه، به‌لام وه‌ک براهه‌تی و، وه‌ک که‌سِیک که کارِیک به‌ که‌سِیک
 ده‌سپیریی، نه‌ک وه‌ک په‌رستراوئیتی.

هه‌روه‌ها نه‌وه‌ش راست نیه که موسا گوئییتی: **إِلَيْتِ** ده‌پارِیمه‌وه که
 به‌کِیکِی دیکه جگه له من بنیریی!!

مه سه له ی چواره م:

بیرخستنه وهی خوای به خشر بۆ مووسا عليه السلام که له رابردووشدا، ژماره یهک چاکه و نیعمه تی گه وره و بهرچاوی پی به خشیون و، به چندان جور تاقیکردۆته وه و، به تاییهت بهروره دهی کردوه که نه و نه رکه گه وره و گرنگه ی پی بسپیژی:

وهک خوا ده فه رموی: ﴿وَلَقَدْ مَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَىٰ ﴿٢٧﴾ إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ مَأْبُوحٌ ﴿٢٨﴾ أَنْ أَقْدِفِيهِ فِي النَّابُوتِ فَأَقْدِفِيهِ فِي الْيَمِّ فَلْيَلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِي وَعَدُوٌّ لَهُ، وَالْقَيْتُ عَلَيْكَ حَبَّةٌ مِثْقَالِ ذَرَّةٍ وَالنَّصْعُ عَلَى عَيْقٍ ﴿٢٩﴾ إِذْ نَسِيتُ أُنْتِكَ فَنَقُولُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَىٰ مَنْ يَكْفُلُهُ، فَرَجَعْنَاكَ إِلَىٰ أُمَمِكَ كِي نَفَرَّ عَيْنَهَا وَلَا تَحْزَنَ وَقَلَّتْ نَفْسًا فَنَجَّيْنَاكَ مِنَ الْغَيْرِ وَفَنَّاكَ فَنُونًا فَلْيَلِثْ سِنِينَ فِي أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلَىٰ قَدَرٍ يَمْؤِسِي ﴿٣٠﴾ وَأَصْطَنَعْتَكَ لِنَفْسِي ﴿٣١﴾﴾.

شیکردنه وهی ئەم ئایه تانه، له ههژده (۱۸) برگه دا:

دوای نه وهی مووسا عليه السلام چوار داواکاریه کانی ده خاته روو بۆ خوا عليه السلام، خواش به ئینی پێده دا ده فه رموی: ﴿قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَمْؤِسِي﴾، داواکاریه که ت جیبه جی بوو، دوایی چهند شتیکی ده خاتمه وه بیر تاکو مووسا عليه السلام دلخۆش و شادمان بی، که خوا عليه السلام ههر ئیستا مشووری ئی ناخوات و، ههر ئیستا کاری بۆ ئاسان ناکات و پشتیوانیی ئی ناکات، به لکو له رابردووشدا ههر وابوو، ئیستا که خۆی داوا ده کات و خوا داواکاریه کانی بۆ جیبه جی ده کات، به لأم کاتی خۆی مووسا هیچ داواکاریی له خوا نه کردوه، که چی خوا عليه السلام خه می ئی خواردوه و مشووری ئی خواردوه و پاراستوویه تی، بۆیه ده فه رموی:

۱- ﴿وَلَقَدْ مَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَىٰ﴾، جارتیکی دیکه ش تیمه چاکه مان له گه ل تۆ کردوه، نیعمه تی خویمان به سه ر تۆدا رشتوه.

دیاره لیره‌دا که نهو هه‌واله، هه‌م به (ل) ی قه‌سه‌م، هه‌م به (قذ) ی ساغ‌کردنه‌وه (تحقیق)، (وَلَقَدْ نَهْمُ هَهُوَالَهُ جَهْخَتْ دَهْكَاتَهْوَهْ، وَاتَهْ: سه‌ره‌رشتیی کردنی خواو، هاو‌کاری کردنی خواو مشوورخوری خوا، بۆ تو، هه‌ر به‌رده‌وام بووه.

(۲) - ﴿إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰ﴾، کاتتیک که سروشمان کرد بۆ دایکت، نه‌وه‌ی که بۆمان سروش کرد، وه‌حیی قسه‌به‌کی په‌نهانه، که لیره‌دا نه‌گه‌ر بۆ غه‌یری پیغه‌مبه‌ران بن، واته: خسته‌نئو دل، خورپه‌مان بۆ دایکت کرد، که ده‌فه‌رموی: ﴿مَا يُوحَىٰ﴾، واته: نه‌وه‌ی که بۆمان سروش کردو بۆمان نیلهم کرد، واته: شتیکی گه‌وره بوو، شتیکی گرنک بوو، که هه‌ر وه‌سف ناکرئ، مه‌گه‌ر هه‌ر به‌خوی وه‌سف بکرئ، نه‌گه‌رنا هینده‌گه‌وره‌و مه‌زنه، وه‌سف و پیناسه‌ ناکرئ به‌غه‌یری خوی، چیمان بۆ نیلهم کرد؟

(۳) - ﴿أَنْ أَفْرِغِيهِ فِي النَّابُوتِ﴾، پیمان گوت: بیخه‌نئو صدووقه‌وه، بیخه‌نئو نه‌و تابووته‌ تاییه‌ته‌وه، نه‌ویش دیاره‌هه‌ر به‌نیلهمی خوا بۆیان دروستکردوه، وشه‌ی (قذف) به‌مانای فریئانه، به‌لام لیره‌دا به‌مانای دانانه، له‌نئو نه‌و صدووقه‌دا که له‌ته‌خته‌ دروستکراوه، یان له‌قامیش.

(۴) - ﴿فَأَقْزِيهِ فِي الْيَمِّ﴾، واته: تو صدووقه‌که، تابووته‌که فری بده‌نئو ده‌ریاوه، واته: رووباری نیل، که وشه‌ی (یم) به‌ناوی زۆر ده‌گوترئ: جا چ رووبار بن، چ ده‌ریا بن.

(۵) - ﴿فَلْيَلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ﴾، با ده‌ریاکه‌ش بیخاته‌که‌ناره‌وه، (السَّاحِلُ: الشَّاطِئَةُ)، که ده‌فه‌رموی: ﴿يَلْقَاهُ﴾ (ل) ده‌که، له (فَلْيَلْقَاهُ) دا: ﴿ذَالَةً عَلَىٰ أَمْرٍ التَّكْوِينِ، أَي: سَخَّرْنَا الْيَمَّ لِيَلْقِيَهُ بِالسَّاحِلِ﴾ ده‌ریاکه‌مان رام و ده‌سته‌مۆو ملکه‌چ کرد، بۆ نه‌وه‌ی نه‌و صدووقه‌ی که مووسای تیدایه، به‌کۆرپه‌یی بیخاته‌که‌ناره‌وه، نجا سه‌ره‌نجام چۆن ده‌بن؟

(۶) - ﴿يَاخُذُهُ عَدُوٌّ لِي وَعَدُوٌّ لَهُ﴾، دوژمنیکی من و دوژمنیکی خوی ده‌یگریته‌وه، واته: نه‌و صدووقه‌ ده‌گریته‌وه که مووسای به‌مه‌لۆتکه‌یی تیدایه.

(۷) - ﴿وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّي﴾، هه‌روه‌ها له‌لایهن خۆمه‌وه‌وخۆشه‌ویستییه‌کم خسته‌سه‌ر تو، ده‌لتن: ﴿الْقَاءُ الْمَحَبَّةِ مَجَازٌ فِي تَعَلُّقِ الْمَحَبَّةِ بِهِ، أَي: خَلَقَ الْمَحَبَّةِ

فِي قَلْبِ الْمُجِبِّ بِذُنُوبٍ سَبَبٍ عَادِيٍّ، واته: فریدانی خوشهویستی بؤ سه ری، مه جازه، بؤ په یوه ست بوونی خوشهویستی پیته وه، واته: خوا له دلی نه وانه دا که خوشیانده وی خوشهویستی مووسای په خساند بوو، بویه هر که سیک بینیا په خوشیده ویست به بن هه بوونی هوکارنکی ناسای.

۸- ﴿وَلِصَنَّ عَلَى عَيْتٍ﴾، ههروه ها بؤ نه ده ی له ژیر چاودیری مندا تو دروست بگری و، په روه رده بگری و، به ختو بگری، (والصن: مُسْتَعَارٌ لِلرَّيْبَةِ وَالتَّمْيِةِ، تَشْبِيهَا لِذَلِكَ بِصُنْعِ شَيْءٍ مَّضْنُوعٍ، يُقَالُ: صَنِعْتُ فُلَانًا، وَشَى (صُنْع) خَوَازِرَاوَه تَه وَه بؤ په روه رده کردن و پنگه یانندن، که لیره دا چوتراوه به دروستکردنی شتیک که به شیوه یه کی تابه ت دروست ده کری و به کارامه یی، هر له زمانی عه په بیشتا ده لن: (هذه صَنِيعَةٌ فُلَانٌ) نه مه چاکه و کرده وی فلانکه سه، یان ده لن: (صناعات المعروف تقي مصارع السوء)، واته: کرده وه باشه کان و چاکه کاری له گه ل خه لک دا، مرو ف له مردنی خراب ده پاریزی.

که ده فرموئ: ﴿وَلِصَنَّ عَلَى عَيْتٍ﴾ با له سر چاوی من دروست بگری، (العین: مَجَازٌ فِي الْمُرَاعَاةِ وَالْمُرَاقَبَةِ) واته: له ژیر چاودیری مندا، نه مه ته عییریکی عه په بیسه، نه گه رنا مووسا نه چوته سر چاوی خوا ﷻ، لیره دا مه به ستی نه وه نیه که چاو بؤ خوا بریار ده دروی و، مووساش له سر چاوی بن، وه ک له شوینکی دیکه ده فرموئ: ﴿فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا﴾ الطور، واته: تو به چاودکانی نیمه وه ی، واته: له ژیر چاودیری نیمه دای.

۹- ﴿إِذْ تَمْشِي أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُ﴾، واته: کاتیک که خوشکه که ت ده پوی ده یگوت: نایا که سیکتان پیشان بده م که وه خوی بگری و به خوی بکات، سر په رشتی بکات، که واته: لیره دا هم ته عییره ناوای لیدی: (إِذْ تَمْشِي أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُ، وَلِصَنَّ عَلَى عَيْتٍ)، واته: کاتیک خوشکه که ت ده پوی و ده یگوت: نایا که سیکتان پیشانده م بوتان به خوی بکات، نه وه مان بویه کرد، تا کو له ژیر چاودیری مندا به ختو بگری و، سر په رشتی بگری.

تایا خوشکه که ی مووسا عليه السلام ناوی چی بووه؟ له قورنان و سوننهت نه هاتوه، به لآم له په یمانی کۆندا هاتوه که ناوی (مَرِيَمُ) بووه.

وهک له (التفسیر التطبیقی للکتاب المقدس، العهدم القديم، سفر الخروج الإصحاح: ۱۵، ص ۱۶۳)، له ژیر ناوونیشانی: (مَرِيَمُ النَّبِيَّ أُخْتُ هَارُونَ) مه ریه می پیغه مبهه خوشکی هاروون، له ویدا ناوی وا هاتوه، هه ره له په یمانی کۆن له (سفر العدد، الإصحاح: ۲۰، ص ۳۱۵) دا هاتوه، که مه ریه م خوشکی هاروون و خوشکی مووساش، که له (صحراء سینا فی قاذش) له قادهش له سالی (۱۴۱۷ی) پیش زایین دا، کوچی دوایی کردوه، واته: نهو خوشکه ی مووسا عليه السلام به پی پی په یمانی کۆن، ناوی (مه ریه م) بووه، هه لبه ته له ویدا ده لئ: پیغه مبه ریش بووه.

به لآم به ته نکید نه مه راست نیه، به لئ خوا عليها السلام ئیله می بو کردوه، وا پنده چی ئه وان هه ره که سیک ئیله می بو کرابئ، به پیغه مبه ریان دانابئ، یان به هه ره حال، ئیله می شیان به وه حیی داناوه، وهک وه حیی ناسایی که بو پیغه مبه ران دئ، گرنک نه وه یه که پیغه مبه ران ته نها له پیاواندا بوون.

۱۰- ﴿فَرَجَعْنَاكَ إِلَىٰ أُمِّكَ﴾، دوایی که خوشکه که ت چوو بو مالی فیرعه ون و، گوئ: مائیکتان پیشان بده م سه ره رشتی بکه ن؟ نه وانیش گوئیان: به لئ، نه وه هه مووی ده پیچرته وه و یه که سه ره دده رموی: تۆمان گیرایه وه بو لای دایکت، بیکومان خوشکی مووسا ده چی بو لای دایکی، که دایکی خو شیته تی و، دایکی مووساشه ده به یتن و ده لئ: نهو نافره ته سه روشتی وایه (وهک له سه رچاوه میژویه کاندایا سه ده که ن)، هه ره مندالیک به باوه شه وه بیگری و به سینهی خو یه وه بنتی، نهو منداله مه مکی ده گری، چونکه له کتیبه کاندایا (له سه رچاوه کاندایا)، ده لئ: مووسا عليه السلام یهک چریکه ده یزیراندو مه مکی هیچ نافره تیکی نه ده گرت، ئیدی له و کاته شدا خوشکه که ی مووسا عليه السلام به ده میانه وه ده چی و ده لئ: نهو منداله چیه تی ناوا ده گری؟ ده لئ: نهو منداله حال و حیسابی وایه، مه مکی هیچ نافره تیک ناگری، ده لئ: من نافره تیکم پی شک دئ، حال و

حسیابی وایه، هیچ مندائیک نیه که مه مکی نه گری، ده لئین: پیمان بلن: نافره ته که دینن (دایکی مووسا دینن) و منداله که ی وی ده دهن و، مووسا ده باته وه مالی خوین و، له وی شیر ی پنده دات و به ختوی ده کات، به لام به مه سره فی مالی فیرعه ون، واته: ههر دایکی حه قیقی خویه تی، به لام مالی فیرعه ون مه سره فه که ی ده کیشن، که گوايه نه وه دایه نیکه بویان، ننجاً خوا ده فهرموئ: تۆمان گپراهه وه بو لای دایکت.

(۱۱) ﴿كِي نَقَرَّ عَيْنًا﴾، تاكو چاوی فینک بئ و چاوی سارد بئ، لیره دا، ده لی: ﴿قَرَّتِ الْعَيْنُ: قَرَّةٌ، وَفُرُورًا: بَرَدَتْ سُرُورًا﴾ چاوی فینک بوو، واته: دلخوش بوو، چونکه ده لی: فرمیسکی شادی سارده، ههروه ک فرمیسکی دلته نگیی و غه مباری گهرمه، ننجاً له وه وده (قُرَّةُ الْعَيْنِ) واته: جیی دلخوشیی و شادمانیی، ﴿كِي نَقَرَّ عَيْنًا﴾، تاكو دلخوش بئ.

(۱۲) ﴿وَلَا تَحْزَنْ﴾، خه مباریش نه بئ، دلخوش بئ به وه ی که کورپه که ی گه پاره ته وه بو لای، دلته نگیش نه بئ به وه ی که (الحمد لله) سه لاهه ته وه، بو خوی له ژیر چاودیری خویدا به ختوی ده کات.

(۱۳) ﴿وَقَلَّتْ نَفْسًا﴾، خوا ی پهروه ردگار نه مجاره چاکه به کی دیکه بو مووسا الظیق: باس ده کات و بیر ی دینیتته وه، ده فهرموئ: که سیکت کوشت، که نه وه له سوورده تی (القصص) دا هاتوه، له نابه ته کانی: (۱۵ - ۱۷) دا، باسی نه وه کراوه، که چۆن نه و پیاوه ی کوشته وه له شوئنی خوی دا باسی ده که یین.

(۱۴) ﴿فَنَجِّنَاكَ مِنَ الْغَمِّ﴾، ئیمه تۆمان له خه مباری ده رباز کرد، به وه ی که خوا تکی خستیه دلی که خوا لئی خوش بووه، له به رانه ر کوشتنی نه وه نه فسه دا، له به ر نه وه ی به رگری له سته م لیکراویک کرده وه، ویستویه تی سته مکاریک ده فع بکات و، دوور بخاته وه له سته ملیکراویک و، مه به ستیشی پی کوشتن نه بووه.

(۱۵) ﴿وَوَنَّكَ فُتُونًا﴾، ههروه ها تۆمان به چه ندان جور تا قی کرده وه، واته: تۆمان به تاقیکردنه وه تا قی کرده وه، ده لی: (الفتون: مَصْدَرُ فَتَى، كَالْخُرُوجِ وَالثُبُورِ وَالشُّكُورِ، وَهُوَ مَفْعُولٌ مُطْلَقٌ، وَالْفَتْنُ وَالْفِتْنَةُ: اضْطِرَابُ حَالِ الْمَرْءِ فِي مَدَّةِ حَيَاتِهِ)، ﴿وَوَنَّكَ فُتُونًا﴾ واته:

تۆمان بە تاقىکردنەۋە تاقى كردهۋە، (فُتُون) چاۋگى (فُتَن) يە، ۋەك چۆن (خروج) چاۋگى (خَرَجَ) يە، (خَرَجَ، خروجاً)، (بَرَّ، ثبوراً)، (شَكَرَ، شكوراً) بە ھەمان شىۋە (فَتَنَ، فتوناً) ئەۋ كاتە (فتوناً) دەيتتە (المفعول المطلق) بەركارىكى رەھا بۇ (فَتَنًا)، (والفَتْنُ وَالْفِتْنَةُ: اضْطِرَابِ حَالِ الْمَرْءِ فِي مُدَّةِ حَيَاتِهِ)، (فُتِنَ وَفِتْنَةً) برىتتە لە ھال تىكچوۋنى مروۋف لە كاتى ژيانىدا، ئەمە يەكن لە ۋاتاكانىھتى، ئەگەرنا لە راستىدا بە ماناى تۆمان تاقى كردهۋە ۋ جەرباند، دى.

شايانى باسە (فتون) دەشكونجى كۆى (فُتِنَ) بى، ۋاتە: چاۋگ نەبى، بەلكو كۆ بى، بە چەند جوران تۆمان تاقى كردهۋە.

۱۶- ﴿فَلَيْسَتْ سَيْنٍ فِي أَهْلِ مَدِينٍ﴾، تۆش چەند سالان لە نىۋ خەلكى مەدىھەندا مایەۋە، كە بە تەككىد مەبەست پىنى گەلى شوعەبىيە، مەدىھەن ناۋى يەكتىك لە كورەكانى نىبراھىمە، دەلېن: ئەۋ گەلە بە ناۋى ئەۋ مەدىھەنەى كە كورى ئەۋ نىبراھىمە بوۋە، ناۋناۋە، كە پىشتەر باسماں كرده، ديارە ئەۋ چەند سالەى كە لەۋى ماۋەتەۋە، ئايا (۱۰) سال بوۋە، ئايا (۲۰) سال زياتر بوۋە؟ دواتر لە كاتى خۆى دا كە لە تەفسىرى سوۋرەتى: (القصص) پىنى دەگەين، لەۋى درىژەكەى باس دەكەين، ئەۋدى كە لە قورئاندا بۇ تىمە ديارە لاي كەم ھەشت (۸) سال و، لاي زۆر دە (۱۰) سال شۋانىي كرده، بۇ ئەۋ پياۋە صالحەى كە لە مەدىھەن بوۋە، ئنجا ئايا دۋاى ئەۋ (۸) يان (۱۰) سالەش ماۋەتەۋە يان نا؟ ديار نىھ.

۱۷- ﴿ثُمَّ جِئْتَنَا عَلَىٰ قَدَرٍ يُمْسِي﴾، دۋاى تۆ لە كاتىكى ئەندازەگىراۋدا ھاتى ئەى موسا عليه السلام، (أي حضرت لدينا وهو حضوره بالوادي المقدس) تۆ ھاتى بۇ لامان لە ۋ شىۋە پاكەدا.

۱۸- ﴿وَأَصْطَفَعْتُكَ لِنَفْسِي﴾، من بۇ خۆم دەروست كردهۋى و مشوورم لى خۋاردۋى و، پەرۋەردەم كردهۋى، ۋەك پىشتەر گوتمان: (الإصطاع: صُنِعَ الشَّيْءُ بِعَاتِنَاءِ)، دروستكردنى شتىك كە بە وردەكارىيەۋە، بە ناگا لىبوۋنەۋە، بە كارامەبىيەۋە، ۋاتە:

خۆم پام ھىتاۋى و پەروەردەم كىردوۋى و ھەل و مەرجم بۆ پەرخساندوۋى، كە ئەو پىاۋە دەرىجى، بۆ ئەۋەى بتوانى ئەو ئەركە ئەنجام بەدى.

ئىنجا ئاىا ئەۋەى كە خوا ﷻ بە مووساى دەفەر موۋى: تايبەتە بە مووساۋە، ياخود ئەۋەى بۆ پىغەمبەرانى دىكەى فەر موۋە، تايبەتە بە پىغەمبەرانەۋە، ياخود جگە لە پىغەمبەرانىش دەگىرتەۋە؟

لە راستىدا ھەموو مەروۋقان دەگىرتەۋە، نەك تەنبا بۆ خوا صولھاۋان، كە لە پىشەۋەيان پىغەمبەرانن، ئىنجا زاناىان و پىشەۋاىان و دۆستانى خوا، ھىچ شىتىك نىە لە بووندا و لە گەردووندا كە ھەموۋى بە ئەندازەگىرىى و، بە ناگا لىبوون و زانىارىى و، ھىكمەتى بى سنوورى خوا ئەنجام نەدرى.

بە لىم بىگومان خوا ﷻ بۆ ھەندىك لە بەندەكان كە شايستەترن و لە رىزى پىشەۋەن، كە پىغەمبەرانن (صەلّات و سەلامى خواىان لى بى)، ئىنجا ھەر كەسە بە پىى خۆى، خوا ﷻ مشوورخۆرىى زىاترو، ناگا لى بوونى زىاترە، چاودىرىى زىاتر بە كاردىنى، بۆ ئەۋەى باشتەر ئەو مەروۋفە پەروەردە بى، چونكە خوا ﷻ دەپەۋى ئەركىكى پى بسپىرى، كارىكى پى بىكات، دىيارە ئەو كارو ئەركەش مەروۋفىكى بەو شىۋەپەى دەۋى، بۆپە خواى پەروەردگار ھەل و مەرجمى بۆ دەپەخسىتى و، يارمەتى دەدات و كارى بۆ ئاسان دەكات، تاكو لە قەدەر ئەنجامدانى ئەو ئەرك و بەرپرسىارىەتپە، بى.

مه سه له ی پیتجه م:

ناردنی خوا: مووسا و هاروونی برای بو لای فیرعه ون، که قسه یه کی نهرم و نیانی له گهل بکه ن و، مه ترسیی دهر برینیان لئی و، دلنیا کردنه وهی خوا بو یان که له گه لیانه و، روونکردنه وهی ئه و په یامه ی که ده بی به فیرعه ونی بگه یه ن:

خوا ده فه رموی: ﴿ اذْهَبْ أَنْتَ وَأَخُوكَ بِآيَاتِي وَلَا نَبِيًّا فِي ذِكْرِي ۝۱۳ ﴾ اذْهَبَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ۝۱۴ فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيْسَ لَكُمَا بَدْعُكَرٌ أَوْ يَخْشَىٰ ۝۱۵ قَالَ رَبَّنَا إِنَّا نَخَافُ أَنْ يُفْرَطَ عَلَيْنَا أَوْ أَنْ يَطْعَنَ ۝۱۶ قَالَ لَا تَخَافَا إِنِّي مَعَكُمَا أَسْمَعُ وَأَرَىٰ ۝۱۷ فَأَيُّهَا فِرْعَوْنَ إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا تَعَذِّبْهُمْ قَدْ جِئْنَاكَ بِآيَاتٍ مِنْ رَبِّكَ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مِنْ أَتَيْتُكَ الْمُدَىٰ ۝۱۸ إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ۝۱۹ ﴾

شیکردنه وهی ئه م، ئایه تانه، له حه فده برگه دا:

- (۱) - ﴿ اذْهَبْ أَنْتَ وَأَخُوكَ بِآيَاتِي ﴾، تو و برابه کهت نیشانه کانی تیمه وه به ن.
- (۲) - ﴿ وَلَا نَبِيًّا فِي ذِكْرِي ﴾، له یادی مندا سستی مه که ن و، خاو و خلیچکی مه که ن، (وَقَىٰ، یینی، وَقَىٰ: ضَعْفٌ فِي الْعَمَلِ)، واته: بن هیز بوو له کاردا، له کوردییدا ده لئ: خاوه خاو، خاو و خلیچکی و ته نه لئی و سستی، واته: گورج و گول بن له یادکردنی مندا.
- (۳) - ﴿ اذْهَبَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ ﴾، برؤن بو لای فیرعه ون.

بوچی بچن بو لای فیرعه ون؟

- (۴) - ﴿ إِنَّهُمْ طَغَىٰ ﴾، ئه وه هوکاری چوونه که یانه: بیگومان ئه و یاخی بووه.

له کئی یاخی بووه؟ له به رانه بر خوادا یاخی بووه، له سه ر به نده کانی خوا یاخی بووه و، سته میان لئ ده کات و، به تابهت گه لی سته م دیده ی به نوو ئیسرائیل و سوغره بیگاریان پیده کات و ده یانچه وسیتته وه.

(۵) ﴿فَقُولَا لَهُ، قَوْلًا لَيًّا﴾، ههردووکتان قسه یه کی نه رم و نیانی له گه لدا بکه ن، (القول اللین: الکلام الدال علی معانی الرغیب والعرض، فثبته الکلام والمشمول علی المعانی الحسنه بالشیء اللین)، مه به ست له قسه ی نه رم: قسه یه که نه و مانایانه ی که هاندانن بو چاکه و رانواندن ی چاکه له به رده میدا، ده گرنه خو یان، نجا نه و قسه یه ی که مه به سته باشه کان ده گرنه خو ی، چو تراوه به شتیکی نه رمه وه، شتی نه رم خو شه نینسان ده ستی لیدات، دیاره قسه به کیش که مه به ستی باشی تیدابن، هاندانی بو چاکه تیدا هه بن و، به ته عبیرو بیژهی ریک و پیک بکو تری، له دلی خه لک خو ش دتی.

نجا بو چی قسه ی نه رمی له گه ل بکه ن؟

(۶) ﴿لَمَلَهُ، يَذَّكَّرُ﴾، به لکو بیر ی بکه ویتته وه، (لعل)، به لکو، بو (ترجی) یه نومیده وار بوون، که نومیده وار بوونه که بو مووسایه، نه ی مووسا! تو نومیدی نه وه ت هه بن که بیر ی بکه ویتته وه.

(۷) ﴿أَوْيَحْتَنِي﴾، یان بترسن، (تذکر) (هاتنه وه بیر) نیشی عه قلّه، (خشیه) ترسانیش نیشی دلّه، واته: تئوه کار له سه ر نه و دوو کو نه ندامه ی بکه ن، کار له سه ر عه قلی بکه ن، راستیه کانی بکه ونه وه بیرو، کار له سه ر دلی بکه ن، که ترسی خوا و سام و هه یبه تی خوا و شه رمی خوا بچیتته دلی، نجا نه گه ر په کتیکیان بکه ویتته کار، هه ر باشه و هه ردووکیان بکه ونه کار، هه ر زور زور باشه، نینسان نه گه ر هه م عه قلی هوشیار بن و، هه م دلی بیدار بن، نه وه زور زور باشه، وه ک مه حوی شاعیر ده لتی:

سه ر که هوشیکی نه بن زرکه تالم بو چیه!

دل که جوشیکی نه بن شووشه ی به تالم بو چیه!

سه ر ده بن هوشی هه بن و، دل ده بن جوشی هه بن، واته: یان نه وه تا به عه قل راستیه خوا رسکه کان ده خاته وه یادی خو ی، که خوا له گه ل سروشتی مرو فه کاندای تیکیه ه لشیلاون، وه حییش بو یه دتی که نه و راستیانه بیر مرو فه کان بخاته وه، یا خود له سزای پهروه ردگار بترسن و ترسی پوژی دوایی هه بن.

۸- ﴿قَالَ رَبَّنَا إِنَّا نَخَافُ أَنْ يُقْرَطَ عَلَيْنَا﴾، گوئی: پهروهردگارمان! تيمه ده ترسین که دهسپیشخهري بکات لهسه زمان، واته: دهسپیشخهري سزادان بکات لهسه زمان و، بهر لهوهی پهيامی توئی پښ بگهيه نين، نهو په له بکات و سزaman بدا.

۹- ﴿أَوْ أَنْ يَطْعَنَ﴾، ياخود دواي نهوهی پهيامه که ی توئی پښ دهگهيه نين، ياخي بي و کوئی نهگري.

۱۰- ﴿قَالَ لَا نَخَافُ﴾، فهرمووی: مه ترسین، واته: له هيچ کام لهم دووانه مه ترسین، نه دهسپیشخهري دهکات بو سزادانتان، خوا پښگا نادان، نهگه رنا فيرعهون دهسته لاتي هه بووه، ههروهها دواي نهوهی پهيامی منيشي پندهگهيه نين، بهرانبهر به تيوه ناتواني ياخي بي، بهو واتايه که سزاتان بدات، واته: نه پيش گه ياندنی پهيامه که، سزاتان ده دات، نه دواي گه ياندنی پهيامه که تواناي بهسه رتاندا دهسکڼ، به لن: ياخي بوون و، توغياني هه به بهرانبهر به خوا، به لام بهرانبهر به تيوه له هيچ کام لهم دووانه مه ترسین.

۱۱- ﴿إِنِّي مَعَكُمْ أَسْمَعُ وَأَرَى﴾، به دنيايي من لهگه لتانم دهبيستم و دهبينم، واته: هه موو شتيک دهبيستم، قسه ی تيوهش و قسه ی نهویش و، هه موو شتيکيش دهبينم، حالي تيوهش و حالي نهویش.

۱۲- ﴿فَأَيُّهَا فُقُولًا إِنَّا رَسُولًا رَبِّكَ﴾، بچنه لای پښي بلين: تيمه ههردووکمان نيردراوی پهروهردگار تين، ﴿فَأَيُّهَا﴾ (أي: خلا عِنْدَهُ) بچنه لای.

نجا که دهفه رموی: ﴿فُقُولًا إِنَّا رَسُولًا رَبِّكَ﴾، (رسول) لهسه ر کيشي (فعل) ه، به مانای (مفعول) دي، ههم پښکه لپښک (مطابقة) ی تيدا رهوايه و، ههم ناپښکه لپښکي (غير مطابقة) شی تيدا رهوايه، بويه ليره دا دهفه رموی: ﴿فُقُولًا إِنَّا رَسُولًا رَبِّكَ﴾.

به لام له سوورتهی (الشعراء) دا دهفه رموی: ﴿فُقُولًا إِنَّا رَسُولٌ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾، تيمه نيردراوی پهروهردگار تين، چونکه ههردووکیان نيردراون، دهگونجی

(رسول) پیکه لپیکه (مطابق) بیته وه له گهَل (اِنّا) دا، که بۆ دووانن، ده شگونچن پیکه لپیکه نه به ته وه، نه وه دوو حاله ته له صیغه ی (فعول)، دروست ده بن و هه ردوویان به ک واتایان هه یه.

(۱۳) ﴿فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا نُعَذِّبَهُمْ﴾، وه چه ی نیسراییلمان له گهَل بنیره و چی دیکه نازاریان مه ده، سوغره بیگاریان پئ مه که وه مه یانچه وه سینته وه.

(۱۴) ﴿قَدْ حِشْنَاكَ يَا إِبْرَاهِيمَ مِنْ رَبِّكَ﴾، له پهروه ردگار ته وه نیشانه به کی مه زغان بۆت هیناوه، که نیشانه مه زنه که گوچانه که ی موسا (عليه السلام) بوو، یا خود هم گوچانه که ی بووه، هم ده ستی بووه وه، هم کۆی نه وه قسه مه نتیقی و به لگه به هیزانه بوون، که له سه ر پهروه ردگار تیتی خوا پیتیان راگه یان نوون.

(۱۵) ﴿وَالسَّلَامُ عَلَىٰ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَىٰ﴾، سه لاهه تیی و ریزگر تنی خوا، له سه ر که سیک بن که به دوا ی رینمایی خوا ده که وی، که واته: لیره دا وشه ی (سلام) مه به ست پتی (سلاو) کردن نیه، به لکو سه لاهه تیه، وه ک پیغه مبه ری خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ له و نامانه دا که بۆ (هرقل و کسرا) نوو سونی، فه رموو یه تی: (أَسْلِمْتُ، تَسَلَّمْتُ) مسولمان به، سه لاهه ت ده بی، لیره شدا نه وه سه لاهه مه به ست پتی سه لاهه تیه، سه لاهه تیش، یانی: بی به لایی بۆ که سیکه، شوین رینمایی خوا بکه وی.

(۱۶) ﴿إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا﴾، تیمه به دلنایی سروشمان بۆ لا کراوه و، پیمان راگه یه نراوه له لایه ن خواوه، واته: له خو مانه وه قسه ناکه ین، له گیر فامان قسه ده زنا هینین، به دلناییه وه چیمان بۆ سروش کراوه، نه وه به خه لک راده گه یه نن.

(۱۷) ﴿إِنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ﴾، سزای خوا بۆ که سیکه، که په یامی خوا به درۆ داده نئ و، پشت له په یامی خوا ده کات و گوئی پئ نادات، وشه ی (عذاب) که به (ال) ی ناساندن ناسیندراوه، نه مه (جنس) ی سزاو نازار ده گه یه نئ، واته: به ره های ی (مطلق) ی سزا له سه ر که سیکه که په یامی خوا به درۆ داده نئ و، پشت له په یامی خوا ده کات.

مهسه له ی شه شه م:

وتووژی تیوان موسا و فیرعهون، له باره ی خوای پهروهردگار وهو، پرسیارکردنی فیرعهون له باره ی گهلانی پیشوووهو وه لامداله وهی موسا، باشان یتنسه کردنی خوا له لایهن موساوه عليه السلام، له میانی خستنه پرووی به شیک له چاکه کانیداو، نامازه کردن به پژوی دوایی و زیندووکرانه وه:

خواد ه فرموی: ﴿ قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يَمُوسَىٰ ﴿١١﴾ قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ حَلْقَهُ. ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٥٠﴾ قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ﴿٥١﴾ قَالَ عَلِمْنَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَىٰ ﴿٥٢﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَسَلَكَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْ نَبَاتٍ شَتَّىٰ ﴿٥٣﴾ كُلُوا وَارْعَوْا أَنْعَمَكُم إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي النَّهْنِ ﴿٥٤﴾ مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَىٰ ﴿٥٥﴾ ﴾

شیکردنه وهی تم ثایه تانه، له سیزده برگه دا:

۱- ﴿ قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يَمُوسَىٰ ﴾، فیرعهون گوتی: ئنجا پهروهردگارتان کییه نهی موسا؟ پهروهردگاری ههردووکتان کییه نهی موسا؟ واته: هی تو و هاروون، بویه فیرعهون ده لی: پهروهردگاری ههردووکتان، چونکه خوئی به پهروهردگار زانیوه، واته: نه گهر من به پهروهردگاری خوټان نه زانن، ته نیا یتوه نهو دووه تان، چونکه خه لکی میسر هه مووی من به پهروهردگاری خوئی ده زانن، نه دی نایا نهو پهوهردگاری یتوه نه گهر من نه بم، کییه نهی موسا؟ له سوپه تی (الشعراء) دا هاتوه: ﴿ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٣﴾ ﴾، واته: پهروهردگاری جیهانیان کییه؟ له بهر نه وهی موسا عليه السلام له نه صلدا نهو پهوانه کراوی خوا بووه بو لای فیرعهون، به لام له سهر داوای نهو، هاروونیش عليه السلام، بوته هاوه لی له نه رکی پیغه مبه رابه تیی و، له گه یاندنی نهو په یامه ی خوای پهروهردگارد، بویه که ههردووکیان ناو دینن، له بهر نه وهیه که پیکه وه بوون، که په کیکیان ناو دینن که موسایه عليه السلام، له بهر نه وهیه که له نه صلدا هه لگری په یامه کی خوا موسا بووه.

ئنجنا نه گهر به کيک بلن: ئنجنا نايما فيرعهون گوتوويه تي: پهروه ردگاري هردووکتان کييه؟ يان گوتوويه تي: پهروه ردگاري جيهانبيان کييه؟

ولهلمه کي هره نهويه: که نهو وتوويزه ي به يني فيرعهون و مووسا و هاروون، بيگومان ته نيا دوو قسه نه بووه، جارنکيان گوتوويه تي: پهروه ردگاري تو کييه؟ جارنکيان گوتوويه تي: پهروه ردگاري هردووکتان کييه؟ جارنکيان په ننگه گوتبيتي: پهروه ردگاري تيوه هردووکتان و بهني تيسرايل که تو ده لئي: من نوينه ري نهوم بو نهوه ي دهر بازيان کهم له چهنکي تو، کييه؟ جارنکيشيان گوتوويه تي: پهروه ردگاري جيهانبيان کييه؟

ليردها جتي سه رنج نهويه که فيرعهون نالن: (فَمَنْ رُبُّنَا؟)، پهروه ردگارمان کييه؟ يان نالن: (فَمَنْ رَبِّي)، پهروه ردگارم کييه؟ له بهر نهوه ي خو ي به پهروه ردگار زانيوه، پهروه ردگار واته: خاوهن، سهروه، گهوره، که سيک که دهبئ ملکه چي بي بو بکري.

۲- ﴿قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَى كُلَّ شَيْءٍ حَلْقَهُ، ثُمَّ هَدَىٰ مُحَمَّدًا، مَوْسَىٰ وَالْحَارُونَ﴾ زور به شيوه يه کي کورت، پتناسه ي خوا ي پهروه ردگار ده کات، ده لن: پهروه ردگارمان نهو که سه يه که بووني به هه موو شتيک داوه، دوايي رينمايشي کردوه، (الْحَلْقُ: مَضْرَبٌ مِمَّا مَعْنَى الْإِنْبِجَادِ)، (حَلْقُ)، چاوگه به ماناي په بداردن، ده شکونچي وشه ي (حَلْقُ)، مه به ست پتي نهو شيوه و هه لکه وته تايبه ته ي خو ي بن، هي هه ر شتيک، واته: هه موو شتيکي وننه کيشاوه، هه موو شتيکي له دنيا ي واقيعدا بهرجهسته کردوه.

﴿ثُمَّ هَدَىٰ﴾، دوايي رينمايشي کردوه، (ثُمَّ: لِلرُّتْبِ وَالرُّتْبِي وَالرُّمْنِي)، دياره هه ر شتيک که په بيدا ده کري، دوايي رينمايي ده کري، بهو واتايه که ده خرته سه ر سکه ي بهرده وامبوون.

وهلامه که می مووسا و دوو به لگه می نکوه لیلینه کراو له سهر بوونی خوا:

نهم وه لآمه می مووسا الطیور وهک من له کتیبه کانی خوّمدا به تابیهت له کتیبی دووه می:
(تیمان و عه قیده می ئیسلامی دا) به تفصیل باسم کردوه، ههروه ها له و مهووسو عه به می
که له سجنی نه مریکادا نووسیم: (الإسلام كما يتجلى في كتاب الله)، له کتیبی به کهم، له
چاپی دووه می دا، باسم کردوه که نهم وه لآمه می مووسا دوو به لگه ده گریته نیو خو می:

بهک: نهو به لگه به می ده لی: هه موو پهیدا بوونیک، پهیدا که ریکی هه به، که پیی ده گوتری:
(یاسای هوکاری می) (قانون السبئية)، که ده فه رموی: ﴿رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَى كُلَّ شَيْءٍ حَلْقَهُ﴾،
پهروه ردگاری تیمه نهو که سه به بوونی به هه موو شتیک داوه، واته: ههر شتیک که
پهیدا بوویه، پهیدا که ریکی ده وی، (لِكُلِّ حَادِثٍ مُّحَدَّثٍ)، (وَلِكُلِّ مَخْلُوقٍ خَالِقٍ)، هه موو
پهیدا بوونیک، هه موو دروستکراویک ده بی به دیهینه رو پهیدا که ریکی هه بی.

ننجا نهو هه موو شتانه که تیمه له که ردووندا ده یانبینین، هه موویان پهیدا بوون،
هه موویان دروستکراون و، پهروه ردگاری من نهو زاته به که هه موو نهو شتانه می هیناونه
دی.

دوو: نهو به لگه به می ده لی: هه موو ریکخه ریکی ریکخه ریکی هه به، (لِكُلِّ مُنْظَمٍ
مُنْظَمٍ)، هه موو ریکخه ریکی ریکخه ریکی هه به، نهم بوونه و هرو نهم که ردوونه، هه موو
شته کانی ریکخه راون، هه موویان له شوینی خو یاندان، هه مووی به سیستمیکی زور ورد
دروستکراوه، وهک خوا ده فه رموی: ﴿الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ حَلْقَهُ﴾ (٧) ﴿السجدة﴾، نهو
زاته می که ههر شتیک می دروستکردوه، زور چاکی دروستکردوه، یان وهک ده فه رموی:
﴿صُنِعَ اللَّهُ الَّذِي أَنْفَعَنَ كُلَّ شَيْءٍ﴾ (٨٨) ﴿النمل﴾، واته: نهوه دروستکراوی نهو که سه به، که
هه موو شتیک می زور به ورده کاری دروستکردوه، ننجا نهو سیستم و ریک و پتیک می و
یاساداریه، له شته کاند، نهوه ده گه به بی که ده بی یاسادانه ریک و، ریکخه ریکیان له
پشته وه هه بی.

کهواته: له یهک کاتدا، نهم رسته یه ی که موسا عليه السلام له وه لأمی فیرعه وندا گوتوو یه تی: ههر کام له و دوو به لگه یه ده گریته وه، که تیمه نه و دوو به لگه یه مان له کتیبه کانی خو ماندا:

۱- (خواناسی، نایین، نیمان)، ۲- (نیمان و عه قیده ی نیسلامی)، ۳- (پروونکردنه وه ی عه قیده ی طهاوی)، ۴- هه روه ها له مه وسووعه ی: (الإسلام كما يتجلى في كتاب الله)، به تایهت له کتیبه ی به که م و کتیبه ی سیبه مدا به ته فصیل باسی نه و دوو به لگه یه مان کردوه، که به هیترترین به لگه ن بو سه ماندن ی بوونی خوا عليه السلام بو که ساتیک که به خوا ناشنا نین، یان نکوولیی لی ده که ن، نه گه رنا بوونی خوا پتویستی به سه ماندن ناکات، به لکو وه ک عاریف و خواناسه کان ده لئین: نه وه شته کانن ده بی به لگه مان هه بی له سر نه وه که هه ن، نه گه رنا بوونی خوا عليه السلام له خوارسکی مرو قدا، له سروشتی مرو قدا، شتیکی ریشه داره و له راستییدا به بی خوا عليه السلام ته سه وور نه ده کرا هیچ شتیک هه بی، چونک هیچ شتیک بوونه که ی زاتی نیه، جگه له خوا عليه السلام ^(۱).

ننجا تیمه له و کتیبه ماندا، که ناماژه مان پیدان، وه لأمی نه و پرسیارو نیشکاله شمان داوه ته وه که ده لئ: نه گه ر هه موو شتیک خوا په یدا ی کردوه، نه دی کن خوی په یدا کردوه؟ جگه له و سه رچاوانه ی که ناماژده مان پیدان، نامیلکه به کیشم له و مانگانه ی رابردوودا چاپکرا به ناوی: (ژیان له سایه ی نیمان و په واندنه وه ی گومانه کان) له وئشدا یه کتیک له و نیشکالانه ی که وه لأم دراونه وه، نه وده که له راستییدا هه موو په یدا بوونک پتویستی به په یدا که رنگ هه یه، نه ک هه موو هه بوونک، به لئ خوا هه بوویه، به لأم هه ر بووه و بوونه که ی سه رده تای نیه، به لأم شتانیک که په یدا کراون، پتویستیان به په یدا که هه یه، شتانیک که دروستکراون، پتویستیان به دروستکه ر هه یه، به لأم زاتیک که دروست نه کرابن و، نه بوون (عدم) پیش بوونی نه که وتبی، هه وچیی به په یدا که رو دروستکه ر نیه.

(۱) له مه وسووعه ی: (دره وشاوه ی نیمان و پووچه لایی نیلحد له به ر تیشکی زکماک و عه قل و زانست و وه حیی دا) به تیروته سه لپی له و باره وه دووین.

با وینه به کسی ماماتیکسی، ژمیره یسی، بیننه وه: ژماره ی هه زار (۱۰۰۰) سئ سفره که، ژماره یه ک (۱) یان له پشته وه بئ، ده بیته هه زار و ده توانین سفره کان زیاد بکه یین، نرخه ژمیره یه که ی زیاد ده کات، نه گهر سفریکی دیکه دابنئین، ده بیته ده هه زار، نه گهر دوو سفر دابنئین ده بیته سه ده هه زار، سئ سفری دیکه دابنئین، ده بیته ملیونیک، نئجا نه گهر له سفری یه که م بپرسی: نهو نرخه ت له کوئوه هیناوه؟ که هی خوئی نیه، ده لئ: له وهی دوای خووم بپرسه، ههروه ها تاکو ده گاته سه ره یه که که، له یه که که بپرسی: نهو نرخه ت له کوئوه و هیناوه؟ ده لئ: هی خوومه، به یه لگه ی نه وه که سفره کان لابه ری، یه ک (۱) ه که هه ره یه که، ههروه ها به به لگه ی نه وه ش سفره کان بوونه که یان زاتیی نیه و خوازاروه، یه که که لابه ره، سفره کان نه گهر نه ک سئ سفرو شه ش سفر، هه زار سفریش بئ، هه زاران سفر بئ، هه ره سفرن، هیچ نرخیک و بابه خیکیان نیه، به لام یه که که له زاتیی خویدا نرخه یه به وه، هه ره سفریک له پیشیشی دابنئ، نرخ به وانیش ده د، خواش ^{سئ} بوونه که ی زاتییه، له خو به وه یه وه له هیچ شوئینیکه وه وه ری نه گرتوه، هه ره بو شه ش ده توانئ بوون به غه یری خوئی ببه خشن.

هه لبه ته نه وه بو نیزی ک خسته نه وه به له عه قلی مروؤف، نه گه رنا شه نئ خوا، پایه ی خوا، زور له وه به رزتره که به وه شیوه یه وئنا بکری.

۳- ﴿ قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ﴾، له به رامبه ره نه م وه لامه ددان شکینه ی مووسادا ^{الظیور} فیره هون ده یوه ی به ملا و لادا پروات، باسه که ده گوپی، ده لئ: ﴿ قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ﴾، نه دی حالی سه ده پئشووه کان چونه؟ مووساش ^{الظیور} زور به کورتیی وه لام ده داته وه وه ک دوایی دی.

وشه ی (بال)، پئویسته نه وه ش بلئین: که وشه ی (بال)، بو عه قلیش به کاردی، ده لئ: ﴿ مَا خَطَرُ بِبَالِي كَذَا ﴾، نهو شته م به زه یندا نه هات.

به لَم لیره‌دا به ته نکید وشه‌ی (بال) واته: حالتیکی گرنک، یانی به‌سهرهات و سهرگوزوشته‌یان، یاخود سهره‌نجامیان چۆن بوو؟

پروونکهره‌وانی مه‌به‌سته‌کانی قورن‌ان لیره‌دا هه‌ندیکیان گوتوو‌یانه: فیرعه‌ون مه‌به‌ستی بووه که باسه‌که بگۆرئ، له‌به‌ر نه‌وه‌ی له‌وئ‌دا شکستی هیناوه، له‌ به‌رده‌م نه‌و وه‌لمه‌ه‌ ددان شکینه‌ی مووسادا عليه السلام، که دوو به‌لگه‌ی هیناونه‌وه، هه‌ردووکیان به‌لگه‌ نه‌ویستی عه‌قلیین:

۱- په‌یدا‌بوو په‌یدا‌که‌ری ده‌وی.

۲- ریکه‌خراو (مُنظَم)، ریکه‌خه‌ری ده‌وی.

هه‌ر که‌سێک ریز له‌ عه‌قلی خۆی بگرئ، نکوولیی له‌ به‌رده‌م نه‌و دوو یاسا به‌لگه‌ نه‌ویسته‌ عه‌قلییه‌دا ناکات، هه‌ندیکیشیان گوتوو‌یانه: نا، به‌لکو مه‌به‌ستی فیرعه‌ون نه‌وه بووه که باشه‌ تو بۆ لای تیمه‌هاتووی، نه‌دی نه‌و گه‌ل و نه‌ته‌وانه‌ی، نه‌و کۆمه‌لگایانه‌ی له‌ پیش تیمه‌دا رابردوون، نه‌وان حال و به‌سهرهاتیان چۆنه؟ خۆ پیغه‌مبه‌ریان بۆ نه‌چوون، وا دیاره‌ فیرعه‌ون نکوولیی کردوه له‌وه‌ که له‌ پیش مووسادا پیغه‌مبه‌رانی دیکه‌ رابردبن، بۆیه‌ مووسا عليه السلام له‌گه‌لی ناچیته‌ تێو نه‌و باسه‌وه، که نه‌و ده‌یه‌وتی بیورووژینن و، مووسا به‌ لاپرندا به‌ری، به‌لکو هه‌ر به‌ کورتیی ده‌لن: زانیاریی نه‌و کۆمه‌لگا پيش‌ووانه‌ که له‌ سه‌ده‌ پيش‌ووه‌کاندا هاتوون، له‌ لای په‌وره‌دگاره‌، له‌ نووسینیکدا، واته: وه‌ک چۆن شتیک ده‌نووسرئ، زايه‌ نابن و له‌ بیر ناچن و ناهه‌وتن، زانیاریی خواش عليه السلام به‌و شتیه‌یه‌یه، هه‌لبه‌ته‌ نه‌وه‌ش له‌گه‌ل نه‌وه‌دا تیک ناگیرئ که خوا عليه السلام هه‌موو زانراوه‌کانی خۆی نووسین، به‌ شتیه‌یک که بۆ خوا شایسته‌یه، که نه‌وه‌ش له‌ قورئاندا به‌م ناوانه‌هاتوه:

۱- ﴿وَكُلُّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ ﴿١١﴾﴾ یس.

۲- ﴿كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٥﴾﴾ الأنعام.

۳- ﴿فِي لَوْحٍ مَّحْفُوظٍ ﴿١٢﴾﴾ البروج.

بە چەند شیوەیەک تەعبیری لیکراوە، کە دەگونجی مەبەست پێی زانیاری
 رەها و بێسنووری خوا بێ، دەشگونجی خوا ﷻ ئەو زانیارییە خۆی دەربارەی
 دروستکراوەکانی، لە شتیکدا کە پێی دەگوتری: (لَوْحٌ مَّحْفُوظٌ)، یان (إِمَامٌ مُّبِينٌ)،
 یان (کَنْزٌ مُّبِينٌ)، تۆمار کردبێ، یاخود ئەووە ویناکردنە بۆ عەقڵی تێمە، کە تێمە
 نەگەر شتیک لە کتیبیدا نووسیمان و تۆمارمان کردبێ، لە بیرمان ناچێ.

٤- ﴿قَالَ عَلَّمَهَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَى﴾، (مووسا) گوێ: زانیاری
 سەدە پێشووەکان واتە: ئەو نەتەوانە، ئەو کۆمەڵگایانە لە سەدە پێشووەکاندا
 ژیاون، لە لای پەروەردگارم، لە نووسینیکدا کە پەروەردگارم نە لێی ون دەبێ، نە لە
 بیر دەچێ، یان پەروەردگارم نە بە هەڵدا دەچێ، نە لە یادی دەچێ.

﴿لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَى﴾، وشە (ضَلَّ) یانی: ون بوو، پەروەردگارم ون نابێ،
 کە لێرەدا مەبەست پێی هەلەبە، یانی: بە هەڵدا ناچێ، (ضَلَّ الطَّرِيقَ)، ڕێگاکە ی ون
 کرد، ﴿لَا يَضِلُّ رَبِّي﴾، واتە: پەروەردگارم زانیارییەکی لێ ون نابێ، بە هەڵدا ناچێ،
 ﴿وَلَا يَنسَى﴾، لە بیریشی ناچێ، (النِّسْيَانُ: عَدَمُ تَذَكُّرِ الْعِلْمِ)، (نسیان) ئەوویە نسیان
 شتیک بیزانی و لە بیر دەچێ.

٥- ﴿الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا﴾، ئەو زاتە ی کە زەمینی بۆ کردوون بە پاخراو،
 خۆتراویشەتەو: (مِهَادًا)، (الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مِهَادًا)، هەرودەک ئەو وشەییە لە
 قورئاندا هاتو، لە جیتی دیکە، (مِهَادًا وَمِهَادًا: أَي مُمَهَّدَةً مُسَهَّلَةً لِلْمَسِيرِ وَالْجُلُوسِ وَسَائِرِ
 التَّصَرُّفَاتِ)، واتە: نامادەکراو و تەخت و لەبار کراوو، ئاسانکراو، بۆ پێدا پۆیشتن و لەسەر
 دانیشتن و هەلسوکهوتەکانی دیکە.

تێمە لە تەفسیری سوورەتی (یونس) دا باسیکمان دەربارەی گەردوون بە
 گشتیی و، باسیکمان دەربارەی خۆرو، یەکیک دەربارەی زەوی و، یەکیک دەربارەی
 مانگ، کردوو، هەر کەسیک بزانی ئەم زەویە تێمە چەند جۆرە جوولە ی
 هەن، ئنجا قەدری ئەو دەزانن کە ئەم زەویە تێمە لە بنمان دا نارامەو

جوولہ جوولی نیہ، ئەو شتانہی کہ لەسەرینی ئەزبەتیان نادات، چەند گرنگ و گەورەبە! چونکە ئەو زەویبەیی تێمە:

۱- بە دەوری خۆیدا دەخولیتەووە، لە خولەکیکدا سی (۳۰) کیلۆمەتر دەپرێ.

۲- بە دەوری خۆیدا دەخولیتەووە لە چرکەبەکدا سی (۳۰) کیلۆمەتر دەپرێ.

۳- هەرودەها لەگەڵ خۆردا بە دەوری دالی راوەستاودا دەخولیتەووە.

۴- لەگەڵ دالی راوەستاودا بە دەوری چەقی کەهکەشان دا دەخولیتەووە.

۵- لەگەڵ کەشکەشاندا خولانەووەبەکی دیکەیی هەبە.

۶- لەگەڵ گەلە کەهکەشاندا کە کەهکەشانی تێمە بەکیکیانە، دیسان سووڕانەووەبەکی دیکەیی هەبە، یانی: ئەم زەویبەیی تێمە بە لای کەمەووە، پێنج شەش جوۆرە سووڕانەووەی هەن، ئەوئەندەیی کە بۆ تێمە دەرکەوتووە، لەگەڵ ئەوئەشدا وەک پایەخێک، وەک شتیکی تەخت و لەبار کە تێمە هەستی پێناکەین، پراخراووە نامانکەوینێ، دیارە زەوی زۆر گەورەبە، بۆیە تەخت دێتە بەرچاو، ئەگەرنا بۆ کەسێک لە دەریادا بپروات، بە ناشکرا دیارە کە زەوی خڕو هیلکەبەیی دەرکەوتووە، چونکە لە دەریادا، لە دوورەووە تەماشای دەکەیت، کەشتیبەک کە دێت، تەنیا گلۆفک و لووتکەیی کەشتیبەکە دیارە، دوابی وردە وردە هەمووی دەرەدەکەوێ، هەرودەها ئەو کە شەوو پڕۆژیش بەسەر زەویدا دابەش دەبن، ئێستا کە لێرە پڕۆژە، لە ئەمریکا شەووە، لە ئۆسترالیا شەووە، خڕتییی زەوی، ئێستا بۆتە شتیکی ناشکرا و بەلگە نەویست.

۶- ﴿وَسَلِّكَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا﴾، هەرودەها (پەرورەدگارمان ئەو کەسەبە) کە لە نێو زەوییدا پێی بۆ داناون، پێی بۆ خستوونە نێو زەویبەووە، ﴿وَسَلِّكَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا﴾، (ئێ: جَعَلْنَا سُبُلًا سَالِكَةً فِي الْأَرْضِ، أَي: دَاخِلَةً فِيهَا مُتَخَلِّلَةً سَوَاءً كَانَتْ خَلْقِيَّةً أَوْ صُنْعِيَّةً)، پێی بۆ لە زەویدا داناون، پێی بۆ خستوونە نێو زەوی، چونکە (سَلِّكَ)، یانی: (أَدْخَلَهُ)، هەرودە (أَسْلَكَهُ)، یانی: خستبە نێوی، ئنجا ئەو کە خوا دەفەرموێ: پێی بۆ خستوونە نێو زەوی، واتە: وایکردووە کە ئەم سەرزەمینە پێی تێدا هەبن، دابراوایی تێدا هەبن و،

شوئنی وای تیدا هه بن، بتوانن پیندا برۆن، چ خه لقیی بن و خوا بِئْتَانِ هیتابنه دی، وه ک که لینی نه و چیا یانه ی که به هوی رووباره کانه وه که لینیان تیکه وتوه، چ مروقه کان بو خویان نه و ریانه یان دروست کردبن، گرنگ نه وه یه خوا زه وی وا هه لخصتوه که بتوانن ریانی تیدا دابنن.

(۷) - ﴿وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً﴾، له سه رتوه ش ناوی بو دابه زاندوونه خوار، وه ک زور جاری دیکه گو توومانه: بویه خوا وشه ی ناو (ماء)، به کار دینن، چونکه نه وه ی له ناسمان دینه خوار، یان بارانه، یان به فره، یان ته رزه یه، یا خود شه ونم و ناونگه و، هه له مه، که وشه ی (ماء)، هه موویان ده گرتوه وه، به لأم نه گهر هه ر کامیکی دیکه یانی فه رموویابه، هه ر نه وه ی ده گرتوه وه، وشه ی (السَّمَاءُ) یش یانی: سه ره وه، (مِنَ السَّمَاءِ)، یانی: (مِنَ الْفُوقِ)، (مِنَ الْأَعْلَى)، یه کن له مانا کانی (السَّمَاءُ)، بریتیه له سه ری، به لکو مانا نه صلیبه که ی نه وه یه، نجا دوابی نه و وشه یه ده خوازرتیه وه بو شتی دیکه ش، وه ک سه ریان، وه ک هه وریک له سه رووه وه یه وه، هه رووه ها وه ک نه و ناسمانانه ی که خوا بِئْتَانِ جهوت ناسمانی له سه ر یه ک دروست کردوون.

(۸) - ﴿فَأَخْرَجْنَا بِضْعَ أَرْوَاحٍ مِّنْ نَّبَاتٍ شَتَّى﴾، به و ناوه ی که له سه ره وه دایده به زینن، چه ندان جووق له رووه کی جوړاو جوړیان ده رهیناون، نجا خوا بِئْتَانِ شیوازی قسه کان ده گوړی و، قسه کانی پال داوه ته لای خوئی، واته: پیتش مووسا الطَّيْرُ قسه ده کات، یان خوا بِئْتَانِ به شیوه ی نادیار (غالب)، به لأم دوابی به شیوه ی دواندن (خطاب) و شیوه که ی ده گوړی، نه وه ش یه کیکه له رووه کانی په وانیژی، بو نه وه ی که سیک قورنان ده خوینیته وه وه، نه و که سه ی که گوئی لینه، رابچله کن، جاری به شیوه ی نادیار، جاری ک به شیوه ی دواندن، جاری ک به شیوه ی قسه بیژ (متکلم)، جاری ک به شیوه ی کو، جاری ک به شیوه ی تاک.

بویه ده فه رموی: ﴿فَأَخْرَجْنَا بِضْعَ أَرْوَاحٍ﴾، به و ناوه که دامانه زاندوه له سه ریوه، چه ند جووتیکمان پنه ده رهیناون، ﴿مِنَ نَّبَاتٍ شَتَّى﴾، له رووه که جوړاو

جۆزه کان، (نَبَات: مَضْرَبٌ سُمِّيَ بِهِ النَّابِثُ، وَشَتَى: جَمْعُ شَتَيْتَ، وَهُوَ الْمَشْتَتُ أَي: الْمُبْعَدُ)، وشهی (نَبَات)، چاوگه، نه وهدی که ده روئی، کراوه به ناو بو رواو، (نَابِت)، یانی: پرووهک، نه گه رنا وشه ی: (نَبَاتِ)، یانی: رواو، ﴿وَاللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا﴾ ﴿۱۷﴾ (نوح، (نَبَاتًا)، یانی: رواو، وشه ی (شَتَى) ش، کۆی (شَتَيْتَ) ه، (شَتَيْتَ)، یانی: (مَشْتَتَ)، واته: دوور خراوه، یا خود لیکچراو، لیکد ابراو، ﴿مِنْ نَبَاتِ شَقَى﴾، واته: له پرووهکی جۆراو جۆر، بو به ش وشه ی (زُوج)، به کار دینن، چونکه تیس تا له پرووی زانستی پرووه کناسییه وه، سه لمیندراوه، که هه رچی ده روئی، هه لبه ته مادده ی بی ژیانیش، به لأم پرووهک هه رچی که ده روئی، هه مووی جووته، نجا هه یه جووته که ی له دهره وه دی خو به تی، تیر به جیا و می به جیا، وهک دار خورماو ژماره یه ک له دره خته کان و گوله کان، هه شه له نیو خویدایه، تیره و مییه که، وهک له ته فسیری سووره تی (الرعد) دا، لهو باره وه روونکردنه وه ی زیاترمان داوه.

﴿كُلُوا وَارْعَوْا أَنْفُسَكُمْ﴾، خوشتان بخۆن، واته: له به رو بووم و به ره می نهو پرووه که جۆراو جۆره، ﴿وَارْعَوْا أَنْفُسَكُمْ﴾، ناژه له کانیشتان بله وهرینن، یانی: خو تان لئی بخۆن و، ناژه له کانیشتانی تیدا بله وهرینن، هه لبه ته وشه ی (أَنْعَامَ)، که کۆی (نَعَمَ) ه، نه می ش چوار جۆر ناژه ل ده گریته وه، وهک له ته فسیری سووره تی (الأنعام) دا به ته فصیل باسمان کردوه: حوشترو ره شه و لآخ و مه رو بز، گامیشیش هه ر ده چینه وه نیو ره شه و لآخ.

﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ﴾، به راستیی له وه دا که باسکرا، نیشانه هه ن بو خواهن عه قلآن، (أُولِي)، یانی: (أَصْحَابَ)، نه وه کۆیه، تاکه که ی له بیژه ی خو ی نیه، به لکو تاکه که ی (دُو)، یان (ذَاتُ)، یانی: خواهن، به لأم که ده کریته کۆ ده بیته: (أُولِي)، (الْأُولِي) کۆی (نَهْيَةً) یه، (نَهْيَةً)، واته: عه قل، له بهر نه وه ی خواهنه که ی قه ده غه ده کات، له شتی خراپ.

خوا ده فه رموئی: له ویدا نیشانه هه ن بو خواهن عه قلآن، له وه دا که باسکرا، واته: خواهن عه قلآن، نه گه ر عه قلی خو یان به کار بینن، لهو شتانه دا نیشانه و

به لگه‌بان همن، له‌سه‌ر نه‌وه‌ی نه‌م گه‌ردوونه بئ‌ خاوه‌ن نیه، نه‌م مرؤقه له‌سه‌ر نه‌م زه‌وییه له‌ خۆوه په‌یدا نه‌بووه‌و، خاوه‌ن‌تکی هه‌یه، مشوورخۆرتکی هه‌یه‌و لئی ده‌پرسیته‌وه‌و سزا و پاداشتی به‌ پئی کرده‌وه‌کانی، بۆ داناوه.

(۱۱) ﴿مِنَّا خَلَقْنٰكُمْ﴾، له‌ویدا واته: له‌م زه‌وییه‌دا ئیوه‌مان هیناوه‌ته دی، له‌به‌ر نه‌وه‌ی جه‌سته‌ی ئیمه، هه‌موو پیکهاته‌کانی ده‌گه‌رینه‌وه بۆ توخمه‌کانی زه‌وی، نه‌و ماددانه‌ی که له‌ زه‌وییدا هه‌ن، هه‌ر نه‌وانه‌شن که جه‌سته‌ی مرؤف پینک دینن، نه‌وه له‌ رووه جه‌سته‌که‌یه‌وه، نه‌مما رووحه‌که، دروستکراویکی تایبه‌تی خوایه، وه‌ک خوا ده‌فه‌رموی: ﴿وَنَفَخْتُ فِيْهِ مِنْ رُّوحِيْ﴾ (۱۹) ﴿الحجر﴾، رووح په‌یوه‌ندی به‌ زه‌وییه‌وه نیه، په‌یوه‌ندی به‌ خاکه‌وه نیه، به‌ لکو شتیکی سه‌روو ماددییه‌و دروستکراویکی تایبه‌ته، واته: خوا‌ی په‌روه‌ردگار به‌ تایبه‌ت دروستی کرده‌وه به‌ به‌ر جه‌سته‌ی مرؤفیدا کرده‌وه، هه‌ر بۆیه‌ش کاتیک جه‌سته‌ ده‌خریته‌ ئیو خاک و ده‌بیته‌وه به‌ خاک، رووح ده‌چیته‌ شوئیتکی دیکه، له‌ جیهانی به‌رزخدا، له‌ ناز و نيعمه‌تدا ده‌بئ، یاخود له‌ نازارو مه‌ینه‌تیدا ده‌بیت، تا‌کو رۆژی قیامت.

(۱۲) ﴿وَفِيْهَا نُعِيْدُكُمْ﴾، ده‌شتانگه‌رینه‌وه بۆ ئیو زه‌وی، واته: کاتیک که ده‌مرن جه‌سته‌که‌تان ده‌خریته‌وه ئیو خاک، بان ده‌بیته‌وه به‌ خاک.

(۱۳) ﴿وَمِنَّا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً اٰخَرٰی﴾، جارنکی دیکه‌ش هه‌ر له‌وئ ده‌رتان دینینه‌وه، له‌وئ ده‌رتان دینینه‌وه، واته: نه‌و جه‌سته‌یه‌تان که به‌ زه‌وییدا بلا‌وده‌بیته‌وه و تیکه‌ل به‌ زه‌وی ده‌بیته‌وه، خوا ﷻ له‌ رۆژی زیندوو بوونه‌وه و رۆژی هه‌لسانه‌ودا، نه‌و جه‌سته‌یه دروست ده‌کاته‌وه و نه‌و رووحه‌ی به‌ به‌ردا ده‌کاته‌وه.

هه‌لبه‌ته‌ نه‌مه‌ نه‌وه‌ی لئ‌ وه‌رده‌گیرئ‌ که شارده‌وه‌ی مردوو‌ان، ناشتی مردوو‌ان له‌ زه‌وییدا، هه‌ر نه‌وه‌ رپی‌ راسته‌و شیوه‌ی راستی شارده‌وه‌ی مردوو‌انه، چونکه نه‌وه‌ی که مسوولمان بیت، به‌و شیوه‌یه‌ مردوو‌ه‌کان به‌ خاک ده‌سپین و ده‌یاننیزن، له‌ ژیر زه‌وییدا ده‌یانشارنه‌وه، به‌ ریزو حورمه‌ته‌وه، به‌ لأم

ھەندیک لە گەلانی دیکە ھەن، بۆ وینە: خەلکێک لە رۆژھەلاتی ئاسیا، لە ھیندۆسییەکان و لە بووذاییەکان، مردووھەکانی خۆیان دەسووتینن، بەلام حالەتی سروشتیی و حالەتیک کە لەگەڵ پێز و حورمەتی مروڤدا بگونجی، ھەر ئەوھە یە کە خوا ناماژە ی پیکردووە و شەریعەتی ئیسلامیش تەبەننیی کردووە.

❖ دەرسي سڀيهم ❖

بیّناسه‌ی نهم دهرسه

نهم دهرسه مان بیست و یهک نایهت ده‌گریته خوئی، نایه‌ته‌کانی: (۵۶ - ۷۶) لهو بیست و یهک نایه‌ته‌دا، باسی پروبه‌پروو بوونه‌ودی فیرعه‌ون و جادووگه‌ره‌کانی له لایهک، له‌گه‌ل مووسا و هاروونی برابیدا، له لایه‌کی دیکه‌وده، کراوه، که سه‌ره‌نجام فیرعه‌ون و جادووگه‌ره‌کانی تیده‌شکین و، گۆچانه‌که‌ی مووسا عليه السلام ده‌بیته ماریکی گه‌وره، که له کورده‌واری دا به ماری گه‌وره ده‌لین: هه‌زیا، یان نه‌ژدیه‌او سه‌رجه‌م نه‌و گۆچان و په‌ت و گوریسانه‌ی جادووگه‌ره‌کان، له‌به‌رچاوی خه‌لک کردوو‌یانن به مار، هه‌لده‌لووشن و، فیرعه‌ونیش بو چه‌واشه‌کردنی خه‌لکه‌که جادووگه‌ره‌کانی خوئی به‌وه تۆمه‌تبار ده‌کات، که ئیوه هه‌مووتان شاگردی مووسان، مووسا مامۆستاتانه، نه‌و فیری جادووی کردوون، بۆیه به‌شیک له جادوو‌ه‌که‌ی له‌لای خوئی هیشتۆته‌وده، فیری ئیوه‌ی نه‌کردوه، بۆیه له کاتی به‌ره‌نگاربوونه‌ودی یه‌کدیدا، جادووی وی به‌سه‌رتاندا زال بووه، چونکه دیاره مامۆستا ده‌توانن هیندیک له زانسته‌که‌ی فیری شاگردو قوتابیه‌که‌ی نه‌کات.

پاشان هه‌ره‌شه‌ی ده‌ستی راست و چه‌پ بپین و، هه‌ل‌واسینیش له جادووگه‌ره‌کان ده‌کات، نه‌وانیش بیباکیی و، بن منه‌تیی خۆیان به‌رانبه‌ری ده‌رده‌بپن و بن منه‌تی ده‌که‌ن.

پاشان له سنی نایه‌ق کۆتایی دا، باسی سه‌ره‌نجامی شوومی تاوانباران و، ناکام خیری بپرواداران کردار باش کراوه.

﴿وَلَقَدْ آرَضْنَاهُ آيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَىٰ ﴿٥٦﴾ قَالَ أَأَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَا مُوسَىٰ ﴿٥٧﴾ فَلَنَأْمُرَنَّهُ بِسِحْرِكَ مُشْلِلِهِ فَاجْعَلْ يَدَيْنَا مَوْجِدًا لَا تُخْلِفُهُ، مُخِّنٌ وَلَا

أَنْتَ مَكَّا سُوًى ﴿٣٨﴾ قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّيْنَةِ وَأَنْ يُخَشِرَ الْإِنْسَانُ ضِعَى ﴿٣٩﴾ فَتَوَلَّى
 فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَى ﴿٤٠﴾ قَالَ لَهُمْ مُوسَى وَرَبُّكُمْ لَا تَقْرَءُوا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا
 فَيَسْجِتَكُمْ بَعْدَآبٍ وَقَدْ خَابَ مِنْ أَفْتَرَى ﴿٤١﴾ فَتَنَزَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ وَأَسْرَوْا السَّجْوَى ﴿٤٢﴾
 قَالُوا إِنْ هَذَانِ لَسَاحِرُونَ يُرِيدَانِ أَنْ يُخْرِجَاكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِمَا وَيَذْهَبَا بِطُرُفَيْكُمُ
 النَّثْلَ ﴿٤٣﴾ فَأَجْمَعُوا كَيْدَهُمْ ثُمَّ أَتَوْهَا صَفَاً وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنْ اسْتَعْلَى ﴿٤٤﴾ قَالُوا يَا مُوسَى
 إِمَّا أَنْ تُلْقِيَ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوْلَىٰ مِنَ الْفَىٰ ﴿٤٥﴾ قَالَ بَلِ الْفَوْأُ فَإِذَا جَاءَهُمْ وَعَصِيَّتُهُمْ بِخَيْلٍ إِلَيْهِ مِنْ
 سِحْرِهِمْ إِنَّهَا لَسُنَىٰ ﴿٤٦﴾ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةٌ مُّوسَىٰ ﴿٤٧﴾ قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ ﴿٤٨﴾
 وَأَلْقَىٰ مَا فِي يَمِينِكَ لَتَلَفٌ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدٌ سِحْرٌ وَلَا يُفْلِحُ السَّالِحُ حَيْثُ أَتَىٰ ﴿٤٩﴾ فَأَلْقَى
 السَّحْرَةَ سِحْرًا قَالُوا مَا تَأْتِيهِ هَرُونَ وَمُوسَىٰ ﴿٥٠﴾ قَالَ مَا أَسْنَمْتُ لَهُ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرِكُمْ
 الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلْأَقْطِعْ عُنُقَيْكُمْ وَأَزْجِلْكُمْ مِنْ خِلْفِ وَلَا أُصَلِّتْكُمْ فِي جُدُوعِ السَّخْلِ
 وَلِنَعْلَمَنَّ إِنَّمَا أَشَدُّ عَذَابًا وَأَبْقَىٰ ﴿٥١﴾ قَالُوا لَنْ نُؤْتِيَكَ عَلَىٰ مَا جَاءَنَا مِنَ الْيَتْسَبِ وَالَّذِي فَطَرَنَا
 فَاقْضِ مَا أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي هَذِهِ لِحَيَاةِ الدُّنْيَا ﴿٥٢﴾ إِنَّمَا آمَنَ رَبُّنَا لِيُغْفِرَ لَنَا خَطِيئَتَنَا وَمَا
 أَكْرَهْنَا عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ وَاللَّهُ خَبِيرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿٥٣﴾ إِنَّهُ مِنْ يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ
 فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ ﴿٥٤﴾ وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ فَأُولَئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَىٰ ﴿٥٥﴾
 جَنَّاتٌ عِدْنُ يَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ مَنْ تَزَكَّىٰ ﴿٥٦﴾

ماناى دەقوا دەقى ئايەتەكان

(بە دۇنيايىش تىكرىپاى بەلگە و نىشانەكانى خۇمانمان پىشان (فىرعەون) دان،
 كەچى (پەيامى خوا) بە درۆى دانا و مىلى نەدا (بۇ بەندايەتىي بۇ خوا) ﴿۶۷﴾
 (فىرعەون) گوتى: ئەى مووسا! چما بۇمان هاتووى، تاكو بە جادووهكەت لەسەر
 زەمىنمان و دەدرمان بنىي؟ ﴿۶۸﴾ مسۆگەر ئىمەش جادوويهكى هاوونەيت بۇ
 دىيىن، دە جا بەلنىگەيەك لە تىوان ئىمە و خۇتدا دابنى، كە نە ئىمە و نە تۇ لىي
 دوانهكەوين، با شوتىنىكى تەخت و گۆر بىت ﴿۶۹﴾ (مووسا) گوتى: با جىزوانتان
 رۆزى پازانەوه (جەژن) بى و، با خەلكىش دەمە و چىشتەنگا و خرىبكرىتەوه
 ﴿۷۰﴾ ئىدى فىرعەون رۆيشت، يەكسەر پىلانەكەى (گىپراو جادووهگەرەكان) خۇي
 كۆكردهوه (ئىجا هات) ﴿۷۱﴾ مووسا پىي گوتن: هاوار بۇ ئىوه! درۆ بە خواوه
 هەلمەبەستى، كە بە هۆيهوه بە سزايەك بنىرتان بكات و، مسۆگەر هەر كەس
 (درۆ) هەلبەستى بى ناكامە ﴿۷۲﴾ ئىدى لە ئىو خۇيان لە كارەكەياندا كەوتنە
 ناكۆكىيەوه، بە پەنھانىي كەوتنە چپەكردن ﴿۷۳﴾ گوتيان: بىگومان نەم دووانە
 جادووگەرن، دەيانەوئى بە جادووهكەيان لەسەر زەمىنى خۇتان و دەدرتان بنىن و،
 ئايىن و رىبازە هەرە باشەكەتان نەهئلىن ﴿۷۴﴾ بۆيە پىلان (و جادووهگەرەكان)
 ى خۇتان كۆبەكەنەوه، ئىجا بە رىز و تۆكمەيى وەرن، هەلبەتە هەر كەس
 نەمپۆش سەر بكەوئى، براوهى راستەقىنەيە ﴿۷۵﴾ (جادووهگەرەكان) گوتيان: ئەى
 مووسا! (سەرپىشك بە) يان تۇ (گۆچانەكەت) فرى دەدهى، يان ئىمە بەكەمجار
 (گۆچان و پەتەكامان) دەهاوئىزىن! ﴿۷۶﴾ (مووسا) گوتى: بەلكو ئىوه (گۆچان و
 پەتەكانتان) فرىبدەن، ئىدى (دواى فرىدانىان) (مووسا) واى زانى پەت و
 گۆچانەكانيان دىن و دەچن ﴿۷۷﴾ بۆيە مووسا لە دەروونىدا ترسى رى نىشت

گوتمان: مه ترسه! مسوگهر ههر تو سه ركه وتوو و براوهی ﴿۱۸﴾ نه وهش كه له دهستی راست دابه، بيهاوۆ، به كسه ر هه رچى (جادووى) كارامانه كردوو يانه، قوتى ده دات، چونكه نه وهى كارامانه كردوو يانه، به س فێلى جادووگه رهو، جادووگه ريش له هه ر كوئيه كه وه بى سه ركه وتوو (سه رفراز) نابى ﴿۱۹﴾ ئىدى به كسه ر جادووگه ره كان به كړنووشدا كه وتن، (دواى نه وهى گوچانه كهى مووسا جادوو ده كانى نه وانى هه لئووشى)، گوتمان: پروامان به په روه ردارى هاروون و مووسا هينا ﴿۲۰﴾ (فیرعهون) گوتى: ئايا به ر له وهى مؤلّه تان بدمى، پرواتان بۆ هينا؟ بيگومان نه و كه هه ركه تانه كه فێرى جادووى كردوون، به دلنڤايى راست و چه پ (دهست و لاق) تان ده بېرم و، به قه دى دارخورمايان تانه وه ده به ستم، (هه لئه واسم) و، زۆر باشيش ده زانن كامه مان (من يان په روه ردارى مووسا و هاروون) سزيمان سه خه ترو به رده وامه تره! ﴿۲۱﴾ (جادووگه ره كان) گوتمان: هه رگيز تو به سه ر نه و به لگه پووشنانه دا كه بۆمان هاتوون و، به سه ر نه و كه سه دا كه هينا وينه دى، هه لئابژ ئيرين، هه رچى ده گونجى تو بپرا ده رى بى، بپيارى بده، ته نيا له (بازنهى) ئەم ژيانى دنيا به دا بپيار ده دهى ﴿۲۲﴾ بيگومان ئيمه پروامان به په روه ردارمان هينا، تاكو له هه له كانمان و له و جادوو هى تو له سه رى ناچاره ت كردوو ين، مانبوو رۆ و (پاداشتى) خواش چاكترو به رده وامه تره ﴿۲۳﴾ مسوگهر هه ر كه سيك تاوانبارانه بيته خزمه ت په روه ردارى (سزاي) دۆزه خى بۆ هه به، كه نه تيدا ده ژى و نه ده مرى ﴿۲۴﴾ هه ر كه سيكيش پروادارانه بيته خزمه تى، له حا ئيكدا كه كرده وه چا كه كانى كردوون، نا نه وانه پله به رزه كانيان هه ن ﴿۲۵﴾ كه باغ و بيستانه هه ميشه بيه كانن، رووباريان به ژردا ده رۆن، تياندا هه ميشه بين و، نه وهش پاداشتى هه ر كه سيكه خو ى پا ك و چا ك بكات ﴿۲۶﴾!

شیکردنه‌وی هه‌ندیک له وشه‌کان

(سُوِي): (مَكَانٌ سُوِيٌّ وَسَوَاءٌ، أَي: وَسَطٌ، وَسَوِيٌّ الشَّيْءُ: قَوْمُهُ وَعَدْلُهُ وَجَعَلَهُ سَوِيًّا)، (وَسَطٌ) واته: نێوه‌پراست، ده‌گوتری، (سَوِيٌّ الشَّيْءُ) واته: ته‌و شته‌ی ریک و راست کردو، ته‌خت و یه‌کسانی کرد.

(فَيَسْجُرْكَ): واته: بنبرتان بکات، له به‌ینتان بیات به یه‌کجاری، (أَسْحَتُهُ: اسْتَحْضَلَهُ)، واته: ریشه‌کیشی کرد، هه‌روه‌ها وشه‌ی (سَحَتَهُ يَسْحَتُهُ سَحَاتًا)، وه‌ک (أَسْحَتَهُ، يُسْحِتُهُ، إِسْحَاتًا)، هه‌روه‌ها وشه‌ی (سَحَتَهُ، يُسْحِتُهُ، تَسْحِيَةً)، هه‌رسیکیان: (سَحَتَهُ، أَسْحَتَهُ، سَحَتَهُ)، به‌مانای بنبری کرد، ریشه‌کیشی کرد، نه‌به‌یشت.

(خَابَ): (خَابَ يَخْتِيبُ خَيْبَةً، أَي: حُرِمَ وَمُنِعَ، وَلَمْ يَتَلَّ مَا طَلَبَ، خَابَ سَعْيُهُ: ذَهَبَ أَمَلُهُ وَخَسِرَ)، كه‌واته: وشه‌ی (خَابَ يَخْتِيبُ خَيْبَةً)، واته: بیبه‌ش کراو رتی لیکراو، نه‌وه‌ی که داوای ده‌کرد، وه‌ده‌ستی نه‌هینا، به‌کوردیی ده‌لێین: مایه‌پووچ بوو، په‌نج به‌خه‌سار بوو، په‌نجه‌رۆ بوو، بی هیوا بوو، ته‌ما به‌راو بوو، بيمراد بوو، هه‌موو نه‌و وشانه به‌کارده‌هتیرین.

(الْمَثَلُ): (مُؤَنَّثٌ) (أَمَثَلٌ) ه، (الْأَمْثَلُ: تَفْضِيلٌ مِنْ مَثَلٍ)، به‌سه‌ردا هه‌لبژاردنه له وشه‌ی (مَثَلٌ)، ده‌گوتری: (فَلَانٌ أَمْثَلُ بَنِي فَلَانٍ)، فلانکه‌س باشتیرینی به‌نی فلانه، فلان هۆزه‌یه، (أَي: أَذْنَاهُمْ لِلْخَيْرِ)، له هه‌موویانه‌وه له چاکه‌نیزیکتره، كه‌واته (الْمَثَلُ)، واته: باشتیرین ریباز، ﴿يَطْرُقِكُمْ الْمَثَلُ﴾، واته: ریبازه‌هه‌ره‌باشه‌که‌تان.

(خُيِّلَ إِلَيْهِ): واته: وای ده‌هاته به‌ر چاو، وای ده‌هاته به‌ر خه‌یال، (خُيِّلَ إِلَيْهِ: أَنَّهُ كَذَا: لُبْسٌ وَشُبُهَةٌ وَوُجْهَةٌ إِلَيْهِ الْوَهْمُ)، واته: شته‌که‌ی وا بو ویناکرا، وای لیجالییکرا، وای هاته به‌رچاو، وا چه‌واشه کرا له‌به‌ر چاوی.

(فَأَوْجَسَ): (أَوْجَسَ فَلَانٌ: وَقَعَ فِي نَفْسِهِ الْخَوْفُ)، ﴿فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُّؤْتَى﴾، واته: مووسا به په نهنایی ترس چووه نیو دلی، ترسی ری نیست، ده گوتری: (أَوْجَسَتِ الْأُنثَى: سَمِعَتْ حِسًّا)، واته: شتیکی بیست، هه سیتیکی بیست، (وَأَوْجَسَ فَلَانٌ، وَأَوْجَسَ الْقَلْبُ شَيْئًا، أَحْسَ بِهِ، وَخَافَهُ)، واته: نهو شتهی هه ست پی کردو لهو شته ترسا، (وَأَوْجَسَ فَلَانٌ الْأَمْرَ: أَضْمَرَهُ)، واته: نهو شتهی په نهان کرد، پیچه وانهی ده ریخت.

(مِنْ جَانِبٍ): واته: به پیچه وانه وه، (أَي: إِخْدَاهُمَا مِنْ جَانِبٍ، وَالْأُخْرَى مِنْ جَانِبٍ آخَرَ)، که ده لن: ده ست و پیتان، یان: ده ست و لاقتان راست و چه پ ده برم، واته: ده ستی راست و لاقی چه پ، به پیچه وانه وه، ده ست و لاقتان پیچه وانه ده برم، واته: به کیان له لای راست، به کیان له لای چه پ.

(وَأَلْصَقْتُمْ): به ته نکید هه لتانده واسم، (الضُّلْبُ: تَغْلِيْقُ الْإِنْسَانِ لِلْقَتْلِ وَشُدُّ ضَلْبِهِ عَلَى الْخَشَبِ)، (الضُّلْبُ) نه وه به که سیک رابوه ستیری بو نه وهی بکوژری، به ستریته وه به داریکه وه، یان: هه لبواسری و پستی به ته خته به که وه به ستری، (وَالضُّلْبُ: أَضْلَهُ الْخَشَبُ الَّذِي يُضْلَبُ عَلَيْهِ، وَالضُّلْبُ عَلَى سَكْلِهِ)، (ضَلْبٌ) به خاچ ده گوتری، له سر شتیه وه نهو ته خته به که مروقی پیوه ده به ستری، چوارمیخه ده کیشری بو نه وهی بکوژری.

(جُدُوعٌ أَلْتَحَلَّى): (جُدُوعٌ: جَمْعُ جِدْعٍ)، (جِدْعٌ) یش واته: (سَأَى النَّخْلَةَ وَنَحْوَهَا)، قه دی دارخورما، به قه دی دارخورماوه، ده بی به قه ده که به وه شه ته کی دابن و به ستنی، نجا ده ستی راست و پی چه پیشی بیون، تاکو به نازارو نه شکه نجه وه تاکو خوئیان تیدا ده بری، بهو شتیه به گیانیان ده ربچی.

چەند زانىارىيەك لە پەيمانى كۆنەو:

وەك زىدە زانىارىيەك ئەمە باس دەكەين، كە (التفسير التطبيقي للكتاب المقدس، العهد القديم، السفر الخروج، الإصحاح: ۷، ص ۱۴۳)، لە ژىر ناوونيشانى: (الرَّبُّ يُخَاطَبُ مُوسَى وَهَارُونَ)، (پەرۋەردگار مۇوسا و ھاروون دەدوئىنى) دا، دەلى:

نەو كاتە مۇوسا تەمەنى ھەشتا سأل بوو، ھاروونيش تەمەنى ھەشتا و سى سأل بوو، كەواتە: ھاروون، لە سەرچاۋدكانى ديكەشدا ھاتو، كە لە مۇوسا كەورەتر بوو، بە پىتى نەوھى ئىرە، دەبى سى سأل لە مۇوسا كەورەتر بوو.

لە ژىر ناوونيشانى: (مُعْجَزَةُ الْعِيَّةِ)، (موعجزه‌ى مار) دا، لە لاپەرە (۱۴۳) دەلى:

(فَطَرَحَ كُلُّ وَاحِدٍ عَصَاهُ فَتَحَوَّلَتْ إِلَى حَيَّةٍ، غَيْرَ أَنْ عَصَا هَارُونَ ابْتَلَعَتْ عَصَاهُمْ)، ھەر كامىك لە جادوگەرەكان گۆچانەكەى خۆى فرىدا و بوو بە مار، بەلام گۆچانەكەى ھاروون ھەموو گۆچانەكانى ئەوانى ھەللووشى.

بۆيەش نامازەم بەو دا، كە لە (پەيمانى كۆن) دا گۆچانەكەى لە مۇوساۋە گواستۆتەو ھە بو ھاروون، كە بە تەكىد ئەو ھەلەيە، چونكە گۆچان بە دەست مۇوساۋە **التَّيْبِ** بوو، ھاروون تەنيا ھاوكارو يارمەتيدەرەيكى بوو، بەلام تىمە نەوھى كە لە (پەيمانى كۆن) دا لەو بارەو ھاتو، لە كاتىكدا دەگەينە تەفسىرى سوورەتى (القصص)، خوا پشتىوان بى باسى دەكەين.

مانای گشتیمی نایه ته کان

خوای نه وهی باسی نه و وتو ویز و مشت و مری نیوان مووسا
 ﷺ، هاروونی برای له لایهک و، فیرعهون و دارو دهسته که ی له لایه کی
 دیکه وه، کرد، نجا ده فهرموئ: ﴿وَلَقَدْ آرَيْنَاهُ آيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَى﴾، به
 دلنایی تیمه هه موو نیشانه کانی خویمان پیشانان (پیشانی فیرعهون)، به لام
 به دروی دانا، واته: په یامی خوای به درو دانا، یا خود نیشانه کانی خوای به درو
 دانا، ﴿وَأَبَى﴾، یانی: (امتخ) واته: ملی نه داو ری دانه گرت و، ملی نه دا بو
 پابه ندیی به شه ریعه ته وه، بوچی؟ چونکه به رژه وه ندیی له لادان له شه ریعه تدا
 بوو، نه گه ر پابه ند بایه به و په یام و به و شه ریعه ته ی خوای په روه ردگار وه،
 ری نی وهی لیده گیرا که سوغرو بیگار به گلی چه وساهوی به نی نیسرائیل
 بکات و، بیان چه وسیتته وه و تیرینه کانیان سهر بری و، مینه کانیان بوئیتته وه،
 وه ک کویله مامه له یان له گه لدا بکات، وه ک له سووره تی (المؤمنون) دا ده فهرموئ:
 ﴿فَقَالُوا أَأُتُونُ لِإِسْرَائِيلَ مِثْلًا وَقَوْمُهُمْ لَنَا عِذْرُونَ ﴿١٧﴾﴾، واته: نابا بروا بئین بو
 دوو به شه ران، بو دوو که سان، که دووی وه ک خویمان و گه له که شیان ملکه چی
 تیمه ن و، زیر دهستی تیمه ن، یا خود کویله ی تیمه ن!

نجا ده فهرموئ: ﴿قَالَ أَجِئْتَنَا لِنُخْرِجَكَ مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَمْوَسَى﴾،
 فیرعهون گوتی: نه ی مووسا! بویه هاتووی به جادووی خوئ تیمه له سهر
 زه مینی خویمان وه ده ربنتی، نه وه که نیا تومه تیک بووه فیرعهون ده داته
 پال مووسا ﷺ، بوختاتیکه پی داکات، چونکه مووسا نه یگوتوه: له سهر
 زه مینی خویمان وه ده رتانه دیم، گوتوویه تی: به نوو نیسرائیلیم و بیده و چیدی
 مه یانچه وسیتته وه، ﴿فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا نُعَذِّبَهُمْ﴾، به نوو نیسرائیلیمان

له گه لدا بنییره، چیدی دیکه مه یانچه وسینه وه، لیره که ده فهرموئی: ﴿فَأَرْسِلْ
مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا تَعَذِّبْهُمْ﴾، به نوو ئیسرائیلمان له گه ل دابنیره، له شوینی
دیکه دا ده فهرموئی: ﴿فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَائِيلَ﴾ ﴿الأعراف﴾، هۆزی به نی
ئیسرائیل، گه لی ئیسرائیلیم وئیده وه، چی دیکه مه یانچه وسینه وه، سۆغره و
بیگاریان پی مه که، که چی فیرعه ون بو وروژاندنی خه لکی میسر (قبطی)
یه کان، نه و تۆمه ته ناراسته ی مووسا ده کات، وه ک عاده تی هه موو نه و
فیرعه ونانه ی کاتیک له گه ل نه وانده دا رووبه روو ده بنه وه، که به ریازی
پیغه مبه راندا (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) ده روژن و ده یانه وی چی دیکه خه لکی
ره ش و رووت نه چه وسیترتیه وه و نه کریته کۆیله، وه ک خزمه تکارو ژیر ده ست و
به ر ده ست مامه له ی له گه لدا نه کرئی، هه میشه نه و تۆمه ته له لایه ن فیرعه ون
و خو به زلگرو خو به په رستراوزان و، خو به په روه ردگار زانانه وه ناماده یه،
﴿فَأَنسَأِنتُكَ بِسِحْرِ مَنِيٍّ﴾، به دلنیا یی تیمه جادوو یه کی وه ک جادوو ه کی
خوتت بو ده هینین، ﴿فَأَجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا﴾، ئنجا له تیوان خو مان و
خوتدا به لئنگه یه ک دابنی، جیژوانیک دابنی، (موعد) ده گونجی چاوگ بی به
مانای (وعد) واته: گفت و به لئین، ده شگونجی ناوی شوین بی، واته: جیژوان،
ده شگونجی ناوی (کات) بی، واته: به لئنگه، که به لئنگه هه موویان ده گرتیه وه،
فیرعه ون، مووسا سه ر پشک ده کات و خو ی وا پیشان ده دات زور بی منه ته،
ده لئ: تو به لئنگه و جیژوانه که دابنی، تو شوینی پیکه یشتنه که دابنی، ﴿لَا
تُخْلِفُهُ، عَمَّنْ وَلَا أَنْتَ﴾، با نه تیمه و نه تو له و شوینه دوا نه که وین و، له و
به لئنه پاشگه ز نه یینه وه، له و جیژوانه پاش و پیش نه که ین و، له کاتی خویدا
ناماده یین، ﴿مَكَانًا سَوِيًّا﴾، با نه و جیژوان و به لئنگه یه، شوینکی ته خت بی،
بو نه وه ی هه ر شتیک ده کرئی، هه موو خه لک بیینی و به رزو نزمی تیدا
نه بی، نه وه ک هه ندیک له شته کان په نهان بن و، به هوی نه وه وه که له
شیوینکا و له په نایه کدا ده کرئی، با ته خت و گوږ بی.

واته یه کی دیکه ی ﴿مَكَانًا سُوًى﴾، شوئینکی مام نیوه ند، شوئینکی میانجیی بی، به نسبت خه لکه که وه بو نه وهی هه موویان بتوانن به ناسانی بیگه نی و واته: له نیوه راستی شاردن بی، یا خود شوئینک بی که له هه موو لایانه وه مه رج نیه ته نیا شار، به لکو له هه موو ده فیره کانه وه، خه لک به ناسانی بیگاتی، نه ک خه لکینک ریته کی دوور ببری تاکو ده یگاتی، با بو هه موویان یه کسان بی، هه ردوو واتا که ی گونجاون.

﴿قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّيْنَةِ﴾، مووسا عليه السلام که زور پشت نه ستوره به به لئینی خواو، زور له خوئی راده بیننی، له خوای خوئی راده بیننی، تهویش کاتیک بی بو هه لباردن، کاتیک زور باش، هه م له سآندا کاتیکیان هه بووه وه ک دوایی باسی ده که ی، که پئیان گوته: (یوم الزینة) رۆژی رازانه وه، که له و رۆژه دا جلی نال و وآلیان له بهر کردوون، بونه یه کی باشیان بووه، یا خود هه ر جه ئتیکیان بووه، یا خود بونه یه کی سالانه یان بووه، رایه ک ده لئ: به هوئی هه لسانی رووباری نیله وه، که رووباری نیلیان به رداوه ته وه به و شا جوگه یانه دا که لئی هه لبه ستراون بو ناودیری، نه و رۆژه پئیان گوته: (یوم الزینة) له نیو قیبتیه کاند با و بووه، هه ر چوون بی، دیاره رۆژیک بووه، تیدا جوانیی هه بووه، رازاوه یی هه بووه، که یف و شادمانیی دهر برین هه بووه، نه وه به نسبت بونه که وه، با له بونه یه کی وا دابن، که خه لک هه مووی ناماده ده بن، ﴿وَأَنْ يُحْشَرَ النَّاسَ ضُحًى﴾، بو کاتی تیدا نه نجامدانیسی دا، با خه لکیش ده مه و چیشته نگاو کو بکرئنه وه، چونکه ده مه و چیشته نگاو که خوور وه دهر ده که وئ و، ورده ورده خوور قایم ده بن، خوور به ره و نیوه راستی ناسمان ده چن، نه و کاته سیبه نامینن، هیچ په ناو په سیو نامینن، هیچ هه شارگه و نه دیو نامینن، هه موو شتیک ده که وئنه گوړئ، وه ک ده لئ: له رۆژی رووندا، که سیک هه قی پی بی، پی خوشه قه ره بالغیی زور بی، پئشی خوشه له بهر رۆشنا پیدا بی، رووبه روو بوونه وه که له بهر رۆشنا پیدا بی، نه ک له شوئینکی تاریک و په رگه و چو لکه، بویه مووسا عليه السلام هه م کاتیک قه له بالغه و، هه م کاتیک که دنیا زور روونه، بویان دیاری ده کات.

﴿ فَتَوَلَّىٰ فِرْعَوْنُ ﴾، فیرعهون رویشست، لیره‌دا (تَوَلَّى) به مانای پشت تیکردن
 نیه بۆ مووسا، به لکو یانی: رویشست، ﴿ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَى ﴾، پیلانه‌که‌ی و
 قیلّه‌که‌ی کۆکرده‌وه، دواپی هات، پیلانه‌که‌ی بریتی بوو له جادووگه‌ره‌کان، به
 ته‌نکیدیش پاویژی کرده، ته‌گیبری کرده، له‌گه‌ل نه‌وانه‌دا که به دهریره‌وه
 بوون، نه‌وانه‌ی وابه‌سته‌و دابه‌سته‌ی بوون، دواپی هات، ﴿ قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ
 وَيٰكُفَّٰرُكُمْ لَا تَتَّقُوا عَلَىٰ اللّٰهِ كَذِبًا ﴾، لیره پیشه‌کییه‌کانی رووبه‌روو بوونه‌وه که خوای
 په‌روه‌ردگار هم‌موویان ده‌پیتته‌وه، وه‌ک له سووره‌تی (الأعراف)‌دا که رابردو، له
 سووره‌تی (القصص)‌دا که ده‌یگه‌ینن، ده‌فه‌رموی: جارده‌ری ناردن، جاربان دا له
 شانان، کام جادووگه‌ر زور زانا و شاره‌زایه‌ بیه‌ینن، هم‌موویان کۆکردنه‌وه، ئنجا
 خه‌لکیان کۆ کرده‌وه، خوای زاناو توانا نه‌وه هم‌مووی ده‌پیتته‌وه، نه‌یا به‌وه‌نده
 کورتی ده‌کاته‌وه: ﴿ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَى ﴾، فیرعهون رویشست پیلان و قیلّی
 خووی کۆ کرده‌وه، دواپی هات.

﴿ قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ وَيٰكُفَّٰرُكُمْ ﴾، مووسا پتی گوتن: سزای سه‌خت بۆ تیه‌وو
 هاوار بۆ تیه‌وو، یاخود سه‌رسوپمان بۆ تیه‌وو، ﴿ لَا تَتَّقُوا عَلَىٰ اللّٰهِ كَذِبًا ﴾، درۆ
 به ناوی خواوه هه‌لمه‌به‌سته‌ن، درۆ به خواوه هه‌لمه‌به‌سته‌ن که بلّین: هاوبه‌شی
 هه‌ن، که بلّین: نه‌وه‌ی مووسا ده‌یکات جادوو، نه‌وه درۆ به خواوه هه‌لبه‌سته‌نه،
 ﴿ فَيَسْجُدْكُمْ بِعَذَابٍ ﴾، نه‌گه‌رنا به هووی سزایه‌که‌وه، بنبرتان ده‌کات، دوابراوتان
 ده‌کات، که ستانی ناهیلن، ﴿ وَقَدْ خَابَ مِنۢ أَفْرَاقٍ ﴾، به دلنیاپی بيمرادو په‌شیمان
 و بن به‌شه، که سیک که شت به ناوی خواوه هه‌لده‌به‌سته‌ن، ئنجا هاوبه‌شی بۆ
 هه‌لبه‌سته‌ن، یاخود درۆی بۆ هه‌لبه‌سته‌ن، بلّی: تۆ پیغه‌مبه‌رت نه‌ناردوه و په‌یامت
 نه‌ناردوه، یاخود موعجیزه‌یه‌ک که خوا ده‌یدات به پیغه‌مبه‌ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ
 وَالسَّلَامُ)، تۆمه‌تی جادووی بداته پال و بلّی: نه‌مه جادوو، هه‌موو نه‌مانه
 هه‌لبه‌سته‌ن له‌سه‌ر خواو به ناوی خواوه، هه‌ر که سیک و ابّی، په‌شیمانوه
 بن به‌شه، ﴿ فَتَنَزَّعُوا أَمْرَهُمۡ بَيْنَهُمْ وَاسْتَرُوا النّٰجْوَى ﴾، دواي نه‌وه‌ی مووسا نه‌و

فسه‌یہی بؤ گوتن و نهو هه‌ره‌شه‌یہی لی‌کردن، له نیتو خۆیاندا له کاره‌که‌یاندا که‌وتنه‌ نا‌کوکی، هه‌ندی‌کیان گوتوو‌یانه: با رووبه‌روو ببینه‌وهو، هه‌ندی‌کیان گوتوو‌یانه: با رووبه‌روو نه‌بینه‌وه، دیاره هه‌ندی‌کیشیان گوتوو‌یانه: نه‌وهی مووسا پیتته‌تی موعجزه‌به‌و، جیابه له جادوو، با تیمانی پی بئین و، مووسا و هاروون دوو پی‌اوی زۆر نه‌جیب و زۆر راستگۆن، لیان ناوه‌شیتته‌وه به ناوی خواوه درۆ بکه‌ن، خه‌لکیکی دیکه‌یان جوړیکی دیکه‌یان بیر کردۆته‌وهو را جیایان بؤ په‌یدا بوو، هه‌ق هه‌میشه قورسای و کاریگه‌ری خۆی هه‌یه له‌سه‌ر عه‌قل و دل و ده‌روونی خه‌لک، با حه‌قیکی رووتیش بی و ده‌سه‌لاتیشی له پشته‌وه نه‌بی، نه‌که‌رنا مووسا له‌گه‌ل هاروونی برای، ته‌نیا گۆچانه‌کیان پی بووه، ﴿وَأَسْرُوا النَّجْوَى﴾، له نیتوان خۆیاندا به چه‌سه‌یان کرد، به سرکه‌سرک و به فسکه فسک قسه‌یان کرد، چییان گوت؟

﴿قَالُوا إِنْ هَذَا لَسِحْرَانٌ لَّسَحْرَانٍ﴾، به دلنایی نه‌وانه دوو جادووگه‌رن، ﴿بِرِيدَانِ أَنْ يُخْرِجَاكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِحُرْمَتِنَا﴾، ده‌پانه‌وتی به جادوو‌ه‌کیان تیهو له‌سه‌ر زه‌مینی خۆتان ده‌ریکه‌ن، ﴿وَيَذَّهَبَا بِطَرِيقِكُمُ اللَّيْلِ﴾، نه‌و ریبازه هه‌ره چاکه‌ی تیهوش له به‌ین به‌رن.

(ماشاء‌الله) ریبازکی چه‌ند چاک بووه! فیرعه‌وتیان به په‌روه‌ردگارو به په‌رستراوی خۆیانیان زانیوهو، خۆیان به کۆیله‌و خزمه‌تکاری زانیوه، ریباز ده‌بی هه‌ر وایی!

(سبحان‌الله) نه‌وانه‌ی کاسه لیس و به‌رماو خۆری سته‌مکاران، نه‌وه‌ی که ده‌یکه‌ن نه‌و شیهو ژیان و زه‌لیل و زه‌بوونانه‌یه‌ی که به‌سه‌ری ده‌به‌ن، پئیان ژیا‌تیک‌ی زۆر شه‌رافه‌مه‌ندانه‌یه، خۆیان زۆر پی به‌خته‌وه‌ره، چونکه مروف کاتیک که عیززت و که‌رامه‌ت و ریزو حورمه‌تی خۆی له ده‌ست ده‌دات، خۆی له‌لا نه‌وه‌نده بچووک ده‌بیتته‌وه، به شانازی ده‌زانی که بیته کۆیله‌و خزمه‌تکارو کاسه لئسی سته‌مکاریک، نه‌که‌رنا نه‌وه چ ریبازکی هه‌ره چاک بووه، که فیرعه‌ون

جگه له وهی که گهلی به نوو ئیسرایل وهک کۆیله مامه له بیان له گه لدا ده کردن و سوغره بینکاریان پتی کردوون، نیره کانی سه ربیون و مییه کانی هیشتوونه ته وهو، قیبتیه کانیسی پتیگوتوون: (أَنَا رَبُّكُمْ اللَّهُ الْأَعْلَى)، واته: من پهروه ردگاری هه ره به رزتانم، به لکو به دارو دهسته که ی که له دیوه خانه که شی دانیشتون، وهک له سوورتهی (القصص) دا دد فه رموی: ﴿ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَأْتِيهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِكُمْ ۚ ﴾، واته: فیرعهون گوتی: نه ی قسه به دهستان و قسه رۆیشتونانی دیوه خانه که م! جگه له خو م په رستراونکی دیکه م پتی شک نایه ت، بو ئیوه، ده بی هه ر من په رستن، هه ئبه ته لیره دا خه لکه که نه و خه لکه ی که ویستوو یانه به رهنکاری مووسا و هاروونی برای بینه وه، وهک نه شک هوت و ابوون، فیرعهون پیتی چی گوتوه، نه وانیش هه ر هه مان شتیان دووباره کردۆته وه، نه شک هوت هه ر قسه یه کی تیدا بکه ی، ده نگ دده اته وه، وهک تو ی ده ئیته وه، فیرعهون پیتی گوتوو یه تی: تو هاتوو ی به جادوو که ی خو ت تیمه له سه ر زه مینی خو مان وه در بنی، نه وانیش هه مان شت دووباره ده که نه وه، نه وه شی بو زیاد ده که ن ده ئین: مووسا و هاروون هاتوون که رپیازه هه ر باشه که شتان بغه و تین، له به بنی به رن، نه و نایین و به رنامه چاکه ی له سه ری ده رۆن.

﴿ فَأَجْمَعُوا كَيْدَهُمْ فَمِنْ أَتْرَأٍ صَفًا ۚ ﴾، پیلان و فیلی خو تان کو بکه نه وه، واته: تو کمه ی بکه ن، هه مووی پیکه وه ریکی بخه ن، دوایی به ریز و درن، مه رج نیه به یه کریز بین، مانای وایه ریز به ریز و درن به ریک و پیکسی، ﴿ وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مِنْ أَسْمَعَلٍ ۚ ﴾، به دلنایی هه ر که سیک نه مرۆ سه رکه وۆ، سه رفرازه و براو یه و بردوو یه ته وه.

﴿ قَالُوا يَا مُوسَى إِمَّا أَنْ تُلْفَى وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوْلَ مَنْ أَلْفَى ۚ ﴾، گوتیان: نه ی مووسا! یان تو ده بی بیهاوۆی، گو چانه که ی خو ت بهاوۆی، یا خود تیمه به که م که س ده بین که ده هاوۆین، واته: نه و شتانه ی که پیمانن، ته ماشایان کردوه مووسا گو چانی پییه، دیاره نه وه ی که مووسا ده یه وۆ بیکات، که مووسا ده ئی: موعجیزه و به لکه ی

پنجه مبرایه تیی منه و خوا پتی داوم، نهوانیش گوتوویان: جادوویه و زانیویانه که به هوی گۆچانه که به وه ده یکات، گوتوویانه: تو گۆچانه که ت باوی، یان تو ده بیاویتی، یا خود ده بی تئمه نهوانه ی پیمانن، بیانهاوئین، نهوانه ی پیمان بوون، وه ک لیره ده فی له سر کردوه، هم گۆچان بوون، هم پت و گوریسیش بوون.

﴿ قَالَ بَلْ أَلْقَاهُ ﴾، موسا زور بی منه تانه فهرمووی: به لکو تئوه بیاوئین و شته کانی خوتان فری بدن، نجا خوی کار به جی نه وه هه مووی ده پیچتیه وه، چیان کردوه، چۆن هاویش توویانه وه، به کسه ر ده فهرمووی:

﴿ فَإِذَا جَاءَهُمْ وَعَصِيَّتُهُمْ بِخَيْلٍ إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَتَتْهُنَّ ﴾، به کسه ر په ته کانیان و گۆچانه کانیان، به هوی جادووه که یانه وه، وایهاته بهر خه یال که ده رۆن، (جبال) کوی (جبل)ه، (جبل) واته: پت، گوریس، نه وه ی که شتیکی پی ده پیچری، (حبالهم) پت و گوریسه کانیان، (عصی) کوی (عصی)یه، واته: گۆچانه کانیان، ﴿ بِخَيْلٍ إِلَيْهِ ﴾ وای ده هاته بهر چا، وای ده هاته بهر خه یال، وای ده هاته زهینه وه، ﴿ مِنْ سِحْرِهِمْ ﴾، به هوی جادووه که یانه وه، ﴿ أَتَتْهُنَّ ﴾، (به هوی جادووه که یانه وه و ده هاته بهر خه یالی موسا)، که ده رۆن و دین و ده چن وه ک ماران، ﴿ فَأَرْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُّوسَى ﴾، موسا له ده روونی خۆیدا ترسی ری نیش، ترسی چوو ده نئو دلوه، ترسه که ئایا له ماره کان بووه، که گۆچان و پت و گوریسه کان بوون به مار، یان له وه که خه لکه که فریو بخۆن، له هه ندیک کتیباندا ده ئین: جادووه که ره کان ده (۱۰) هه زار که س بوون، هه ندیک ده ئین: په نجا (۵۰) هه زار که س بوون، به لکو هه ندی که س ژماره ی زور زیاتر ده ئین، که پیتم وایه زنده رۆییه، به تابهت نه و کاته مروف له سر زهوی به گشتی که م بوون، نجا جادووه که ره کان له ولایتکی وه ک میسر دا به ته نیا ده بی چه ند بوو بوون! به لآم گرنگ نه وه یه کومه لیک بوون، ده شگونچی ترسه که ی له ماره کان نه بوو بی، به لآم ترسه که ی له وه بووه، که نه و خه لکه به دیتنی دیمه نی نه و هه موو مارانه، په نگه سواری به کدی بووبن و، پیکدا هاتوو چوو

بن، خه لکه که بکه ویتنه ژیر کاریگه ریی و، بروا به جادووی جادووگه ران بیتن، یاخود له گه ل موعجیزه ی مووسا عليه السلام لیتان تیکه ل بن، بلین: تنجا مووسا تو که داوای پیغهمبرایه تیی ده که ی، شتیکت کرد، نه وانیش هه مان شتیا ن کرد، نه گه ر تو پیغهمبر بی، نه وانیش هه ر پیغهمبرن، که واته: تو راست ناکه ی، یانی: مه رج نیه ترسه که ی له خودی خو ی بووبی و، ترسه که ی ره نگه له وه بووبی، که خه لکه که گومان و دوو دلیبه کی بو دروست بی.

﴿ فَلَمَّا لَا تَخَفْ بِإِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ ﴾، پیمان گوت: مه ترسه، به دلنیا یی تو سه رکه و تووی، تو له سه ری و براوی، ﴿ وَأَلْقِي مَا فِي يَمِينِكَ لَتَلْقَاهُ مَأْصُورًا ﴾، نه وه ی به دهستی راستته وه یه، فری بد، هه رچی به کارامه یی کردوویانه، قووتی ده دات و هه لیده لووشن، نه یفه رموو: ﴿ وَاللَّيْلِ عَصَاك ﴾ له شویتی دیکه دا ده فهرمو ی: ﴿ أَلْقِ عَصَاكَ ﴾ ﴿ الْأَعْرَافِ ﴾، گوچانه که ت فریده، به لام لیره ده فهرمو ی: ﴿ وَأَلْقِي مَا فِي يَمِينِكَ ﴾، نه وه ش که به دهستی راستیه وه بووه، هه ر گوچانه که ی بووه، تنجا خوا عليه السلام ره نگه جاریک فهرموویتی: نه وه ی به دهستی راستته وه یه فری بیده، جاریکی دی فهرموویه تی: گوچانه که ت فری بیده، هه ردوویان هه ریبه ک شت، ﴿ لَتَلْقَاهُ مَأْصُورًا ﴾، ﴿ لَقِيفٌ يَلْقِيفٌ ﴾، واته: ﴿ ابْتَلِغْ، يَبْتَلِغْ ﴾ قووتیدا و قووتی ده دات و هه لیده لووشن، ﴿ مَأْصُورًا ﴾، واته: نه وه ی به کارامه یی و به ورده کاری کردوویانه، هه موو هه لیده لووشن، واته: نه وه پت و گوریسانه و گوچانانه، ﴿ إِنَّمَا صَعْرًا كَيْدٌ سِحْرٍ ﴾، نه وه ی که دروستیا ن کردوه، قیل و پیلانی جادووگه ره، خویتراویشته وه: ﴿ إِنَّمَا صَعْرًا كَيْدٌ سِحْرٍ ﴾ نه وانه پیلانی جادووگه ریا ن دروستکرد، ﴿ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَقْب ﴾، جادووگه ره له هه ر شویتیکه وه، له هه ر رتیه که وه هانتی، سه رفراز نابی، له به ر نه وه ی نه و جادووگه ره هه ریبه که وه ی شویتیک بوون، یاخود جادووگه ره هه رچی بی سه رفراز نابی.

﴿ فَأَلْقَى السَّحْرَ مُجَدًّا قَالُوا أَمْ آيَاتُ رَبِّ هَرُونَ وَمُوسَىٰ ﴾، جادووگه ره کان به کړنووش دا که ووتن، به کړنووش داخران، ﴿ فَأَلْفَيْ ﴾ واته: خران، ﴿ فَأَلْقَى السَّحْرَ مُجَدًّا ﴾،

جادو و گره‌کان به کرنوش داخران، (سُجَّد) کوی (ساجِد)، (سَحْرَة) ش کوی (ساحِر)، هه‌لبه‌ته خویان کرنوشیان برده، به‌لام لی‌رده‌ا نه‌مه ته‌وه‌مان بۆ وینه ده‌کات، که له به‌رانبه‌ر نه‌و موعجیزه‌یه گه‌وره‌یه‌ی مووسادا، ویستی نازادانه‌ی خویان له ده‌ست داوه‌و، ناچار بوون له به‌رانبه‌ریدا به‌ کرنوش دا بچن، هه‌لبه‌ته کرنوش بردنه‌که‌یان بۆ خوا ﷻ بووه.

﴿قَالُوا يَا مَرْيَمُ هُرُوتٌ وَمُوسَىٰ﴾، گو‌تیا‌ن: پروامان به‌ په‌روه‌ردگاری مووسا و هاروون هیتا، لی‌رده‌ا وشه‌ی هاروون پیش مووسا خراوه، له شو‌تی دیکه‌ش مووسا پیش هاروون ده‌خری، گ‌رنگ نه‌وه‌یه هه‌ردووکیان برا بوون، لی‌رده‌ا به‌ نیعتیاری نه‌وه که هاروون له مووسا به‌ ته‌مه‌نتر بووه، پیش‌خراوه که بیگومان خوا ﷻ په‌روه‌ردگاری هه‌ردووکیان بووه، مووساش پیش ده‌خری به‌ نیعتیاری نه‌وه که مووسا له ته‌صلدا هه‌لگری په‌یامی خویا په‌روه‌ردگار بووه‌و، هاروون هاوکارو یارمه‌تی‌ده‌ری بووه.

﴿قَالَ آمَنْتُمْ لَهُ، قِيلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ﴾، فیرعه‌ون به‌ سه‌رسوورمانه‌وه‌و به‌ نکوولی‌بیکردنه‌وه، گو‌تی: نه‌وه پرواتان بۆ هیتا به‌ر له‌وه‌ی مؤلته‌تان بده‌م؟ ده‌بێ به‌ مؤلته‌تی فیرعه‌ون خه‌لک بر‌وا بئین، یاخود بر‌وا نه‌هیتن، نه‌و فیرعه‌ونانه زۆر له‌ خویان راده‌بینن! بۆیه خوا ﷻ فه‌رموویه‌تی: ﴿إِنَّهُ طَغَىٰ﴾، یاخی بووه، له‌ سنوور ده‌رچووه، له‌ که‌ولی خۆی ده‌رچووه، ده‌لت: ده‌بێ به‌ مؤلته‌تی من بیر بکه‌نه‌وه، نایا نه‌و شته‌هه‌قه‌یان ناهه‌قه‌؟ نایا بر‌وا‌ی پتی بئین، یا‌ن بر‌وا‌ی پتی نه‌هیتین؟ ﴿إِنَّهُ لَكَيْرٌ كَرِيمٌ الَّذِي عَلَّمَكَ الْحَرَ﴾، فیرعه‌ون چه‌ند قیل باز بووه! چه‌ند ساخته‌چی بووه! نه‌و چه‌واشه‌کاریه‌ ده‌کات، ده‌لت: به‌ دنیایی نه‌وه، نه‌و گه‌وره‌به‌تانه که جادووی فیری ئیوه‌ کردوه! مووسا به‌که‌مجاره‌هه‌ر بیانینتی، مووسا نه‌ جادووی خو‌ئنده‌وه، نه‌ جادووی کردوه، پاشان نه‌مه‌ به‌که‌مجاره‌ نه‌و جادووگه‌رانه‌ ببینتی، نه‌و جادووگه‌رانه‌ وه‌ک له‌ سووره‌تی (القصص) دا، هه‌روه‌ها له‌ سووره‌تی (الأعراف) دا هاتوه، د‌ل‌وا‌ی خه‌لات و به‌راتیا‌ن له‌ فیرعه‌ون کردوه، نه‌گه‌ر

نهوان زال بوون، به لأم به هەر حال بۆ چهواشه کردنی خه تک و جه ماوه ره که و، بۆ په رده پۆش کردنی شکستی خۆی و جادووگه ره کان، نهو تۆمه ته ده داته پآل ده داته لای مووسا، که گه وره ی جادووگه ره کانه و، نهو تۆمه ته ش ده داته پآل جادووگه ره کان، که شاگردو قوتاییی مووسان.

﴿فَلَا قُطْعَمَ اَبْدِيكُمْ وَاَنْجَلِكُمْ مِنْ خَلْفٍ﴾، نهوانه دياره فيرعه ون كۆي كردوونه وه نهو حوكمپرانبييه له رزۆكه ی بۆ بپارژن و بۆ به هیز بکه ن، به لأم ئیستا که له فریای نه هاتوون و دادی ناده ن، ده پانكوژئی، بۆ نه وه ی نهو تۆمه ته ی بۆ مووسای كردوه ﴿لَعْنَةُ﴾، له عه قلی خه لکدا بچه سپن، (نهها دياره راست بوو که فيرعه ون گوتی: مووسا مامۆستاتانه و گه وره تانه و فيری جادووی كردوون، نه وه نيه نه وه تا كوشتوونی)، که واته: نهوانه ناپاکیان كردوه و خيانه تيان كردوه، بۆيه فيرعه ون كوشتوونی، نالین له بهر نه وه ی که ئيمانيان هیناوه، فيرعه ون نالی له بهر نه وه ی ئيمانتان هیناوه، به لکو ده لتي: له بهر نه وه ی جادوو له مووسا فير بوون، چ چهواشه کاريه ک!! نهو چهواشه کاريانه به رده وام هه ن له ميژوودا، به لأم خه لکی ساده و سه تحیی و سه رکيتل به و جوړه چهواشا کاريانه فريوو ده خوځ و کلاويان ده چيته سه ر، که خه لکی هۆشيارو بيدار به و شتانه فريو ناخوځ، هه ر بۆيه پيغه مبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) هه ميشه هه وليان نه وه بووه کار له سه ر عه قل و دلی خه لک، بکه ن، عه قلیان هۆشيار بکه ن و دلپان بيدار بکه ن، بۆ نه وه ی کلاويان نه چيته سه رو فريو نه خوځ، چونکه نهو فيرعه ون و طاغووتانه، زه فه ر به خه لکی ساده و سه رکيتل و فه قيرحال و نه شاره زاو نا ناشنا ده بن.

ئنجا هه ره شه يان لى ده کات: ﴿فَلَا قُطْعَمَ اَبْدِيكُمْ وَاَنْجَلِكُمْ مِنْ خَلْفٍ﴾، به دلنيایی ده سه ته کانتان و لاقه کانتان به پيچه وانه وه ده بريم، واته: ده ستی راستان و لاقی چه پتان، ﴿وَلَا صَلَّيْنَاكُمْ فِي جُدُوعِ النَّحْلِ﴾، هه روه ها به قه دی دار خورما کانه وه، ده تان به سه تمه وه و هه لتانده واسم، ﴿وَلَعَلَّمَنَّا اِنَّا اَشَدُّ عَذَابًا وَاَبْقَى﴾، به دلنياییه وه ده زانن کامه مان، واته: من يان په روه رداري مووسا،

سزای سه خستره و بهره‌وامتره، نجبا جادو و گه‌ره‌کان، که پیشی داوای خه‌لات و به‌راتیان ده‌کردو ده‌یانگوت: ﴿إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ﴾ (۱۳۲) نایا کریمان ده‌دهیه، نه‌گهر نیمه زال بووین؟ وه‌ک له سورپه‌تی (الأعراف) دا هاتوهو، هه‌روه‌ها یان له سورپه‌تی (الشعراء) دا که ده‌فه‌رموی: نایا کریمان ده‌بی نه‌گهر نیمه زال بووین؟ له‌وی چاوه‌پری زار چه‌ورکردنیک و، دم شیرین کردنیک و خه‌لات و به‌راتیکیان ده‌کرد، له‌به‌رئه‌وه‌ی بی نیمان بوون، به‌لام تیستا که نیمانیان په‌یدا بووه، که سایه‌تیی و ریزو پایه‌ی خویمان ده‌زانن و، حورمه‌تیان له لایه‌ن خوا بو په‌یدا بووه، بوئه نه‌ک هیچ چاوه‌روانیه‌کیان له فیرعه‌ون نیه، به‌لکو له هه‌رپه‌شو و گوپه‌شه‌که‌شی ناترسین.

﴿قَالُوا لَنْ نُؤْتِكَ عَلَىٰ مَا جَاءَنَا مِنْ الْبَيْتِ﴾، گوتیان: تو هه‌لنا بزترین به‌سه‌ر نه‌و به‌لگه‌ پو‌شنامه‌دا که بو‌مان هاتوون، ﴿وَالَّذِي فَطَرَنَا﴾، هه‌روه‌ها تو هه‌لنا بزترین به‌سه‌ر نه‌و که‌سه‌دا که نیمه‌ی وه‌دیه‌تیاوه.

واتابه‌کی دیکه‌ی نه‌وه‌یه، گوتیان: نیمه تو هه‌لنا بزترین به‌سه‌ر نه‌و به‌لگه‌ پو‌شنامه‌دا که بو‌مان هاتوون له‌سه‌ر ده‌ستی موسا علی‌ه‌السلام، ﴿وَالَّذِي فَطَرَنَا﴾، سویند به‌و که‌سه‌ی که نیمه‌ی هیناوه‌ته دی، ﴿فَأَقْصِبْ مَا أَنْتَ قَاضٍ﴾، نجبا هه‌رچی له ده‌ست دئی، بیکه‌و، هه‌رچی تو نه‌نجام ده‌ری، نه‌نجامی بده، هه‌رچی تو جیبه‌جی که‌ری و بو‌ت ده‌لوئی، جی به‌جیی بکه‌ی، جیبه‌جی بکه‌ی، بی منه‌ت به‌، چیت له ده‌ست دئی، بیکه‌، ﴿إِنَّمَا نَقْضِي هَذِهِ الْحَبْثَ الدُّنْيَا﴾، بیگومان تو نه‌نیا له چوارچیه‌ی نه‌م ژبانی دنیا‌یه‌دا، نه‌نجام ده‌ده‌ی و شت جیبه‌جی ده‌که‌ی، ﴿إِنَّمَا أَمْنَا رَبَّنَا لِيَعْفَرَ لَنَا حَطْلَيْنَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ مِنَ الْحَبْرِ﴾، نیمه بروامان به‌ په‌روه‌ردگارمان هیناوه، نا‌کو له هه‌له‌کامان بی‌ووری و، نه‌و جادووه‌ی که تو به‌ ناچاریی پیت کردوون، لیمان بی‌ووری، وا دیاره فیرعه‌ون که‌سانیکی هه‌ر به‌ مندا‌لی له دایک و بابیان زه‌وت کردوون و، خستوونیه نه‌و قوتا‌بخانه‌یه که فیزی جادوویان بکه‌ن و په‌روه‌رده‌یان بکه‌ن له‌سه‌ر جادووه‌ریتی، دیاره به‌ زور

بووه و به ناچارایی ناچارکراون که فیری جادوو بن، که سیک ههقی پی نه بن، خوئی پی بهاریزی، دئی پهنا بهرته بهر به تال، فیرعه ونیش که هه قیکی پی نه بووه، مونک و سه لته نه ته که ی خوئی پی به رده وام بکات، په نای بردوته بهر جادووگه رو هه لکی هه لخته له تینه رو چاو به سته که ر، ﴿وَاللَّهُ خَيْرٌ وَأَبْقَى﴾، بیکومان خواش باشتره، (واته: پاداشتی خوا باشتره و به رده و ام تریشه).

﴿إِنَّهُ مِنْ يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا﴾، به دنایی هه که سیک تاوانبارانه بجیته وه خزمهت په روه ردگاری، ﴿فَإِنْ لَهُمْ جَهَنَّمُ﴾، بیکومان دۆزه خی بو هه به، ﴿لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى﴾، نه تیدا ده مرئی و نه تیدا ده ژئی، تیدا نامرئی هه رچه نده سزایه که ی زور سهخت و نارچه ته، به لام رووخی له جهستی جیا نابیته وه، ﴿وَلَا يَحْيَى﴾، هه روه ها ناژی، ژیانیکی ناسایی که پی بگوتری: ژیان، ﴿وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ﴾، هه که سیکیش به پرواوه بجیته وه خزمهت خوا، پرواداران به جیته وه خزمهت خوای په روه ردگاری، له حالیکدا کرده وه باشه کانی نه بجم داون، ﴿فَأُولَئِكَ هُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَى﴾، نا نه وانه پله به رزه کانیان هه ن، واته: له به هه شتدا، ﴿جَنَّاتٌ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا﴾، باغ و بیستانه هه همیشه بیه کان پروباریان به ژردا ده رۆن و، به هه همیشه یی تیدا ده میننه وه، ﴿وَذَلِكَ جَزَاءُ مَنْ تَزَكَّى﴾، نه وهش پاداشتی که سیکه که خوئی پاک راگرتوه و، خوئی پاک و چاک کردوه، به هوئی شوینکه وتنی شه ربه تی پاک و چاک خوای بن هاوتاه.

مه‌سه‌له گرنه‌کان

مه‌سه‌له‌ی یه‌که‌م:

بیب‌روابوونی فیرعه‌ون به‌نیشانه‌کانی‌خواو، تۆمه‌تبارکردنی‌مووسا به‌جادووگه‌ریی و، دانانی ژوانگه‌بو به‌ره‌نگاربوونه‌وی‌مووسا و جادووگه‌ره‌کانی فیرعه‌ون و، نامۆزگاریی‌کردنی‌مووسا و هۆشداریدانی به‌جادووگه‌ره‌کان و، به‌خه‌لکی‌وابه‌سته‌و دابه‌سته‌ی فیرعه‌ون و، خو‌گیف‌کردنه‌وی فیرعه‌ونیه‌کان:

خوا ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ آرَيْنَاهُ آيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَىٰ ﴿٥٦﴾ قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَا مُوسَىٰ ﴿٥٧﴾ فَلَمَّا نَبْتَلِكَ بِسِحْرِ مِثْلِهِ فَأَجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا تُخْلَفُهُ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سَوِيًّا ﴿٥٨﴾ قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّمِينَةِ وَأَنْ يُحْشَرَ النَّاسُ ضُحًى ﴿٥٩﴾ فَتَوَلَّىٰ فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَنَّىٰ ﴿٦٠﴾ قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ وَرَبُّكُمْ لَا تَقْفَرُوا عَلَىٰ اللَّهِ كَذِبًا فَيُسْجَنَكُمْ بَعْدَآبٍ وَقَدْ خَابَ مِنْ آفَتِي ﴿٦١﴾ فَتَلَّزَعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ وَأَسْرُوا النَّجْوَىٰ ﴿٦٢﴾ قَالُوا إِنْ هَذَا إِلَّا لَسِحْرَانِ بُرِيدَانِ أَنْ يُخْرِجَاكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِمَا وَبِذَهَابِ طَرِيقَتِكُمُ الْمُتَلِّىٰ ﴿٦٣﴾ فَاجْمَعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ أَتَوُوا صَفًّا وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنْ أَسْتَعْلَىٰ ﴿٦٤﴾﴾

شیک‌ردنه‌وی‌ئهم نو‌ئایه‌تانه، له‌بیست و دوو بره‌که‌دا:

١- ﴿وَلَقَدْ آرَيْنَاهُ آيَاتِنَا كُلَّهَا﴾، به‌دنیاییه‌وه‌ئیمه‌تیک‌رای‌نیشانه‌کانی‌خۆماهان پێشانی فیرعه‌وندان‌ئهم (ل)‌هی‌سه‌ر (وَلَقَدْ)، (ل)‌ی‌پێخۆشکردنه‌بو‌سوئند، (اللام مه‌هده‌ للقسام)، (قد)‌یش‌لێره‌دا‌بو‌ساغ‌کردنه‌وه‌ (تحقیق)‌یه، یانی: به‌دنیاییه‌وه‌و‌مانای‌هه‌مووی‌ده‌بیته‌سه‌رسو‌رماندن‌که‌لله‌ره‌قیی‌و‌له‌که‌لله‌پوو‌چی فیرعه‌ون، که‌له‌حالی‌که‌دا

خوا نه و هم موو نیشانه‌ی خوی له‌سه‌ر ده‌ستی مووساو هاروونی برای پیشان داون، چونکه مادام ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ آرَسْتُهُمْ مَائِنًا كَلْبًا﴾، مه‌به‌ست ته‌نیا گوچانه‌که و ده‌ستی مووسا نه‌بووه ﴿الطَّلْحَ﴾، به‌لکو نه‌و وتووژه مه‌نتیقیه و لوژیکیه به‌هیزه‌ش بووه که مووسا له‌گه‌لیدا کردوه، هه‌روه‌ها گه‌لیک شتی دیکه که مووسا ﴿الطَّلْحَ﴾ پیشانی داون، وه‌ک له سووره‌تی (الأعراف) دا، هاتوه، که خوی بالآ ده‌ست باسی نایه‌ته‌کان ده‌کات، که نو (۹) نایه‌تن، هه‌روه‌ها له سووره‌تی (الإسراء) دا، ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ مَأْنَيْنَا مُوسَىٰ نَسْعَ مَائِنَتِ بَيْنَتِ فَسَلَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ إِذْ جَاءَهُمْ فَقَالَ لَهُ، فِرْعَوْنُ إِنِّي لَأَظُنُّكَ يَمُوسَىٰ مَسْحُورًا﴾.

هه‌روه‌ها له سووره‌تی (النمل) یش دا باسی نو نایه‌ته‌کان ده‌کات، نجا مه‌رج نیه ته‌نیا نه‌و نو‌یه‌ش بووبن، به‌لام خوی په‌روه‌دگار نه‌و نو‌یه‌سه‌ره‌کیه‌ی که له ته‌فسیری سووره‌تی (الأعراف) دا به ته‌فصیل هیتاومانن، به تابه‌ت باسی کردوون، نه‌گه‌رنا وا دیاره خوی په‌روه‌دگار نیشانه‌ی زوری له‌سه‌ر ده‌ستی مووسا و هاروونی برای (سه‌لامی خویان لی بنی) خستوونه به‌ر چاوی فیرعه‌ون، بو به‌لگه‌و نیسپاتی نه‌وه که مووساو هاروون، دوو په‌وانه‌کراوو پیغه‌مبه‌ری خوان و، راست ده‌کن، بو‌یه نه‌گه‌ر خوی و گه‌له‌که‌ی و قیبتیه‌کانیش پروایان پیناهیتنن، به‌لایه‌نی که‌مه‌وه، واز له‌گه‌له‌چه‌سواده‌که‌ی مووساو هاروون، (وه‌چه‌ی به‌نی ئیسرائیل) بیتن و چی دیکه سو‌غره‌و بیگاریان پی نه‌کن و، نه‌یانچه‌وسیتنه‌وه.

(۲) - ﴿فَكَذَّبَ وَأَنَّ﴾، به‌دروی دانا و لامل بوو، سه‌رپیتیچی کرد، که ده‌فه‌رموی: به‌دروی دانا، بانی: نایه‌ته‌کانی به‌دری دانا، یاخود مووسای به‌دری دانا، یاخود په‌یام و ناینی خوی به‌دری دانا، ﴿وَأَنَّ﴾، واته: ناماده نه‌بوو و ملی نه‌دا، ملکه‌چ بی بو نه‌و به‌رنامه‌و شه‌ریعه‌ته‌ی خوا، یاخود بو داواکاریه‌که‌ی مووسا ﴿الطَّلْحَ﴾ که به‌نوو نیسرائیلی ته‌سلیم بکات و لیان بگه‌ری، له‌گه‌ل خوی بیانبات و چی دیکه نه‌یان چه‌وسیتنه‌وه.

(۳) - ﴿قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَمُوسَىٰ﴾، وه‌ک پیشتر باسمان کرد لیره‌دا فیرعه‌ون به‌سه‌رسورمانه‌وه ده‌لن: نه‌ی مووسا! نایا تو هاتووی له‌سه‌ر زه‌مینی خو‌مان

و ده‌ده‌رمان بنی به جادووه‌که‌ت، نه‌مه لیره‌دا هم نکوولیل‌یکردنی فیرعه‌ون له مووسا ده‌گه‌یه‌نت، هم سه‌سورپمانی خوئی، که چۆن تۆ هاتووی تیمه به جادووی خوئت له‌سه‌ر زه‌مینی خوْمان وده‌در بنی، هم تۆمه‌تبارکردنی مووسایه (عَلَيْهِ)، هه‌روه‌ها هاروونی برای به‌وه که هاتوون پاشاگه‌ردانیی له ولّاتدا په‌یدا بکه‌ن و، فیرعه‌ونیه‌یه‌کان شاربه‌ده‌ر بکه‌ن و، له ولّات و نشتیمان و زیدی خوْیان وده‌دریان بنین.

(۴) ﴿ فَلَمَّا آتَيْتَكَ بِسِحْرِ مَشِئِهِ ﴾، به دنلیاییه‌وه تیمه‌ش جادوویه‌کی وه‌ک نه‌وه‌ی تۆ هیناوته، ده‌یه‌نین، دياره مه‌به‌ستی نه‌وه بووه، نه‌وه‌ی تۆ جادوویه‌و، تیمه‌ش جادووی ناوا دینین، مه‌به‌ستی نه‌وه نه‌بووه که له هه‌موو شتی‌کدا وه‌ک هی تۆ بئ، واته: نه‌وه‌ی تۆ جادوویه‌و، تیمه‌ش جادووت بو دینین.

(۵) ﴿ فَاجْعَلْ يَمِينًا وَبِئْتِكَ مَوْعِدًا ﴾، ژوانگه‌یه‌ک له نیوان خوْمان و خوئدا دابنئ، وه‌ک پیشتەر گوتمان: فیرعه‌ون خوئی واپیشان ده‌دات که زۆر بئ باکه‌و بئ منه‌ته‌و زۆر له خوئی راده‌بینئ، بویه مووسا سه‌رپشک ده‌کات و ده‌لئ: تۆ ژوانگه‌که دابنئ، (مَوْعِد: مصدر ميمي: بمعنى الوعد، أو اسم مكان، أو اسم زمان)، (مَوْعِد) هم لیره، هم له زۆر جیی دیکه‌ی قورئان دا، ده‌نگونجئ چاوگی میمی بئ، به مانای (وعد)، واته: به‌لین و گفئ، یاخود ناوی شوئنه، واته: ژوانگه، یاخود ناوی کاته، واته: کاتی پیککه‌یشتن، (به‌لینگه)، که من نه‌م وشه‌یه‌م به‌کاره‌یناوه‌و، په‌نگه پیشتیش به‌کاره‌اتبئ.

(۶) ﴿ لَا تُخْلِفُهُمْ حُنَّ وَلَا نَأْتِ ﴾، که لئی دوانه‌که‌وین نه تیمه‌وه نه تۆ، (أَخْلَفَ الْوَعْدَ)، واته: له به‌لینگه‌ی دا راستی نه‌کرد، به‌لینگه‌ی نه برده‌ سه‌ر، واته: وانه‌بین نه تیمه‌وه نه تۆ نه‌وه به‌لینگه‌ی نه‌به‌ینه‌ سه‌ر، یاخود له‌و شوئنه ناماده‌ نه‌بین، ﴿ لَا تُخْلِفُهُمْ ﴾، خوئراویشه‌ته‌وه: (لَا تُخْلِفُهُ) به جه‌زم، دواي نه‌خه‌ین، یاخود لئی دوا نه‌که‌وین، نه تیمه‌وه نه تۆ له‌و به‌لینگه‌ و له‌و ژوانگه‌یه.

(۷) ﴿ مَكَانًا سَوِيًّا ﴾، با شوئنی‌ک بئ ته‌خت و گوپ بئ، نه‌م مانایه زیاتر دینه‌ زه‌ینه‌وه، نه‌گه‌رنا ﴿ مَكَانًا سَوِيًّا ﴾، که خوئراویشه‌ته‌وه: (مَكَانًا سَوِيًّا) هه‌ردوو‌کیشیان یه‌ک واتایان

هه‌یه، وێپرای ئه‌وه‌ی که به مانای ته‌خت و گۆڤو هه‌موار دێ، به مانای شوێنتیکیش دێ که ئیوه‌ند بێ و ئیوه‌نجیی بێ له ئیوان ده‌قهره‌کانداو، له ئیوان خه‌لکه‌که‌دا، بۆ ئه‌وه‌ی هه‌موو خه‌لک به ئاسانی پێی بگهن، هه‌ر که‌سه‌و له شوێنی خۆیه‌وه‌ بێ و، له شوێنتیکی ئیوه‌ راست کۆ بینه‌وه، ﴿مَكَانًا سُوًى﴾، (مکاناً بدل اشتمال من موعداً)، (مکاناً) جێدارى (موعده)، چونکه ئه‌و کرده‌وه‌یه‌ و ده‌خوازێ که شوێنتیک هه‌بێ و، کاتیک هه‌بێ، هه‌ر کرده‌وه‌یه‌ک وه‌ک کۆبوونه‌وه، هه‌م شوێنی ده‌وێ، هه‌م کاتی ده‌وێ.

۸- ﴿قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّيْنَةِ﴾، موعدا فه‌رمووی: ژوانکه‌تان با ڤۆژی ڤازانه‌وه‌ بێ، ڤۆژی جوانیی و خۆڤازاندنه‌وه، هه‌ندیکیش گوتوویناوه: ڤۆژی جه‌ژن (یوم العید) له‌به‌ر ئه‌وه‌ی له جه‌ژناندا خه‌لک خۆیان ده‌ڤازینه‌وه‌ و پۆشاکى جوان ده‌پۆشن.

له ته‌فسیره‌کاندا هاتوه‌ به تاییه‌ت (محمد الطاهر بن عاشور) له ته‌فسیره‌که‌یدا ده‌لێ: {يَوْمَ الزَّيْنَةِ: يَوْمُ الزَّيْنَةِ كَانَ يَوْمٌ عَظِيمٌ عِنْدَ الْقَبْطِ، وَهُوَ يَوْمٌ كَسِرِ الْخَلِيجِ أَوْ الْخُلْجَانِ، وَهِيَ الْمَنَافِدُ وَالرُّغُ الْمُغْمُولَةُ عَلَى النَّيْلِ لِزَسَالِ الرَّائِدِ مِنْ مِيَاهِهِ إِلَى الْأَرْضِينَ الْجَبْعِيَّةِ عَن مَجْرَاهُ لِلْسَّقِيَا}.

واته: (يَوْمَ الزَّيْنَةِ) ڤۆژتیک و جه‌ژنتیکى مه‌زن بووه‌ له لای قبیته‌یه‌کان که بریتى بووه‌ له ڤۆژی شاندى که‌نداوه‌کان، نه‌و جۆگه‌لانه‌ی که هه‌لیان به‌ستبوون، بناواوه‌کانیان ده‌شاندى، بۆ ئه‌وه‌ی ئاوه‌که‌ به‌جێته‌ ئیو جۆگه‌له‌که‌ و شاجۆگه‌کانه‌وه‌ که له‌سه‌ر ڤووبارى نیل هه‌لیان به‌ستبوون، بۆ ئه‌وه‌ی نه‌و ئاوه‌ی له‌و ڤووبارانه‌ زیاد ده‌بێ، به جۆگه‌له‌کاندا ب‌روات بۆ ئاودێری.

نه‌و ڤۆژه‌ بۆنه‌یه‌کیان بووه‌ له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ژانیان زیاتر له‌سه‌ر کشتوکال بووه‌، کشتوکاله‌که‌ش زیاتر په‌یوه‌ست بووه‌ به‌ ئاوی ڤووبارى نیل، ئنجا له‌ سالتیکدا ڤۆژتیکیان هه‌بووه‌، دواى ئه‌وه‌ی ڤووبارى نیل زۆر هه‌لساوه‌و هاتوه‌، ئاوه‌کانیان به جۆگه‌کاندا به‌رداوه‌ته‌وه‌.

ده‌شگونجێ یادو بۆنه‌یه‌کی دیکه‌ بووبێ.

هه نديکيان گوتوو يانه: (يوم النوروز) واته: پوژي نه و پوژ، نه و پوژيش، ياني: پوژيکي نو، که سهره تاي ساله، هه رچه نده زور له کوردان و لتي حالي بوون که جه ژتيکي تايه ته به وانه وه، به لام زور له ولاتاني ديکه وه، زور له گه ل و نه ته وه کاني پوژه لاتي ناسياو ميسرو تورک و زور له گه لاني ديکه ش نه و جه ژنه يان هه يه، که برتيه له سهره تاي سال، که سهره تاي که شي به هاره.

(۹) ﴿وَأَنْ يُحْشَرَ النَّاسُ ضُحًى﴾، با خه لکيش دهمه و چينسته نکاو کو بکرتنه وه و خربکرتنه وه، چونکه له و کاته دا وه ک گوتمان: خور ورده ورده به ره و نيوه راستي ناسمان ده چن، واته: دنيا له و په پري پوونیی و، ناشکراييدا ده بن.

(۱۰) ﴿فَتَوَلَّىٰ فِرْعَوْنُ﴾، ليته دا: ﴿فَتَوَلَّىٰ فِرْعَوْنُ﴾، به ماناي پشت تيکردني فيرعون ني له مووسا له په يامي مووسا، به لکو له سهر مانا زمانه و ناسيه که ي خويه تي، نه گه رنا پشتي تيکرد، نه وه مانا خوازاوه که يه تي و، ماناي نه صليبي وشه ي (تولي)، واته: پويشت، پويشت و له و کوپو مه جليسه کرد، بو کوپي پويي؟ بو نه وه ي مشووري کو کردنه وه ي جادووگه ره کان بخوات.

(۱۱) ﴿فَجَمَعَ كَيْدَهُ﴾، پيلانه که ي خوي کو کرده وه و دوايي هات، پيلانه که شي برتي بو له و جادووگه رانه ي که پيلاني فيرعون يان جيبه جت ده کرد.

نجا که ده فه رموي: ﴿فَجَمَعَ كَيْدَهُ﴾، و نيپاي کو کردنه وه ي جادووگه ره کان، نه وه ش ده گه يه نت که له گه ل کار به ده سته گوي له مسته کانيدا، پاي پيژي کرد بن و ته گييري کرد بن و، کو بوونه وه ي کرد بن که چون نه وه بکن و چون به رهنگاري مووسا بينه وه، نه وه ش هه مووي کو کردنه وه ي پيلان و فيل ده بکرتنه وه.

(۱۲) ﴿قَالَ لَهُمُ مُوسَىٰ وَيَلْبِكُمْ لَا تَقْتُلُوا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا﴾، دواي نه وه ي که هاتن پووبه پرووي مووسا بوونه وه، جادووگه ره کانيان هيتنا و، فيرعون و دارو ده سته که شي له وي بوون، مووسا پي گوتن: ﴿وَيَلْبِكُمْ لَا تَقْتُلُوا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا﴾، هاوار بو تيوه، سزاي سه خت بو تيوه، درو به خواوه هه لمه به ستن، که نه و معجزه به ي هيتناومه به

جادووی ناوزهد بکن، یا خود من به جادوگر ناوزهد بکن، یا نائین و بهرنامه‌ی خوا، به هله دابنن، یا خود پیتان وابتی فیرعهون بهرستراوه، یا ن پیتان وابتی خوا هاوه‌لی هه‌بن، نه‌وانه هه‌موویان درۆ هه‌لبه‌ستی به ناوی خواوه، نه‌وه مه‌که‌ن.

(۱۳) - ﴿فَإِنْ جِئْتُمْ بِعَدَابٍ﴾، نه‌گه‌رنا (خوا) به سزاو تازاریک له‌لایه‌ن خۆبه‌وه بنبرتان ده‌کات و، له به‌ینتان ده‌بات، پیتشر گوتمان: (أَسْحَتْ، وَوَسَّحَتْ، وَوَسَّحَتْ) هه‌رسیکیان به مانای (إِسْطَاَصَلْ وَأَهْلَكَ)، بنبری کردو، له به‌ینی بردو، هیچی نه‌هیشت، که مووسا ده‌فه‌رموی: ﴿وَيَلِكُمْ﴾ ده‌گونجی مه‌به‌ست پیی سزا بئ، واته: هاوار بو تپوه، سزای سه‌خت بو تپوه.

ده‌شگونجی مه‌به‌ست پیی سه‌رسورمان بئ، واته: (أعجب منکم) سه‌رم له تپوه سو‌رده‌میتن، هه‌روه‌ک پیغه‌مبه‌ر ﷺ که له صولحی حوده‌بیبه‌دا یه‌کیک له هاوه‌لان که مسولمان بوو، کافره‌کان داوایان له پیغه‌مبه‌ر ﷺ کرد ته‌سلیمیان بکاته‌وه، پیغه‌مبه‌ر فه‌رمووی: ﴿وَيُلْ أُمُهٗ، مِسْعَرُ حَرْبٍ لَّوْ كَانَ لَهٗ أَحَدٌ﴾ (آخرجه أبو داود: ۲۷۱۷، قال الألبانی: صحیح).

واته: سه‌رم لئ سو‌ر ده‌میتن، چ دایکیک نه‌وه‌ی هیتاوه‌ته دنیا، شه‌ر هه‌لگیرسینتیکی باشه، نه‌گه‌ر هاوکاری هه‌بن! دوایی ده‌ستی کرد به شه‌ری پارتیزانیی و، کافره‌قوره‌بشیه‌کان هاتن داوا و ته‌کلیفیان له پیغه‌مبه‌ر ﷺ کرد که له کۆلیان بکاته‌وه، پیتشریش ده‌یانگوت: نابئ په‌نای بده‌ی!

(۱۴) - ﴿وَقَدْ حَابَ مِنْ أَفْرَى﴾، به دلنایی بیمرادو بن ناکامه، که سیک درۆ به ناوی خواوه هه‌لده‌به‌ستی، (الْخَيْبَةُ: الْخُسْرَانُ، عَدَمٌ نَيْلُ الْمِرَادِ)، (خیبه) بریتیه له زیانباریی، له به تاوات نه‌گه‌یشتی و، په‌نجه‌رۆیی.

(۱۵) - ﴿فَنَنْزَعُوا أَمْرَهُمْ مِنْهُمْ﴾، له نه‌نجامی نه‌و قسانه‌ی مووسادا، له نپوان خۆیاندا، سه‌بارت به کاره‌که‌یان ناکۆکیان تیکه‌وت، ناکۆکی تیکه‌وتن و راجایی تیکه‌وتن، نه‌وه‌ی لئ وهرده‌گیری، هه‌ندیکیان گوتووایانه: با بروایان پئ بئین و، هه‌ندیکیان

گوتوو یانه: با له گه لیان پروبه پروو نه بیته وه، نه وانی دیکه رایان له سهر پروبه پروو بوونه وه و به ره نگار بوونه وه بووه، راجیایی نه وه یه، هه لبه ته نه و قسه یه ی مووسا وه ک قومبه له یه ک بووه له نیویاندا ته قیوه ته وه و، راجیایی له نیویاندا په بیدا کردوون، که پیشی هه موویان یه ک را بوون، مووسا نه وه ی مووسا کردوویه تی به جادوو گه ریان داناوه، به لام دواپی له نه نجامی قسه که ی مووسادا الطیغ راجیاییان له نیویاندا په بیدا بووه.

۱۶- ﴿وَأَسْرُوا النَّجْوَى﴾، به په نهانی قسه یان کرد، به په نامه کی، (النَّجْوَى: الْحَدِيثُ الشَّرِي)، قسه ی په نهان، چه چه، قسه ی به سرکه کردن، به په نهانی پتکه وه قسه کردن.

۱۷- ﴿قَالُوا إِنَّ هَذَا لَسِحْرَانِ﴾، گوتیان: به دنیایی نهم دووانه دوو جادوو گه رن، دیاره نهمه جیگری گشتگیر (بدل استعمال) ه، له قسه ی پیشی که ده فهرموی: ﴿وَأَسْرُوا النَّجْوَى﴾، نه و قسه یه ی که به چه چه پتکه وه کردیان، به په نهانی کردیان، بریتی بوو له وه ی که گوتیان: نا نهم دووانه به دنیایی دوو جادوو گه رن.

نهم رسته یه: ﴿إِنَّ هَذَا لَسِحْرَانِ﴾، (إِنْ) لیره دا (مخففة) یه، له (مثقلة) ه و، بۆ ته نکیده و (ل) که ش به لکه یه له سهر نه وه نه گه رنا (إِنْ) جارئ وایه به مانای (ما النافية) هاتوه، به لام نهم (ل) ه، ده که ویته سهر نه و ناوه ی که له دواپی دئی و جیا که ره وه یه تی له (إِنْ) ی (نافیة)، هه لبه ته خوترا ویشه ته وه: (إِنَّ هَذَا لَسِحْرَانِ) به دنیایی نهم دووانه دوو جادوو گه رن، نجا نه گه ر بغوتندر یته وه: (إِنَّ هَذَا لَسِحْرَانِ)، زانایان ده لئین: بیکومان (إِنْ): (تنصب الإسم وترفع الخبر)، ده بی بگوتری: (إِنَّ هَذَا لَسِحْرَانِ)، به لام (إِنَّ هَذَا لَسِحْرَانِ) ده لئین: یه که م: (إِنْ) حرف جواپ مثل: نعم، وأجل) وه ک له شیعریشدا هاتوه:

وَيَقْلَنَ شَيْبٌ قَدْ عَلَكَ وَقَدْ كَثُرَتْ فَقُلْتُ إِنَّهُ

(إنه) یانی: (نعم) پیاویک نافرته تان بییان گوتوه: مووی سپی له سهرتدا په بیدا بووه، که ووتوو یه ته مه نه وه، منیش گوتم: به لئ، (إنه) لیره دا یانی: (نعم)، که واته: ﴿إِنَّ هَذَا لَسِحْرَانِ﴾ یانی (نعم) او أجل هَذَا لَسِحْرَانِ) له زمانی عه ره پیددا نهمه هه یه.

دووم: (إِنْ حُرِّفَ تَأَكِيدُ)، نِعْرَابِي نَاوَه كَه شِي: ﴿إِنْ هَذَا لَسَّحَرِينَ﴾، نَمَه بَه پِي زَار (لَهجَة) ي (كِنَانَة وَبَنِي حَارِث وَخَعْم) ه، كَه نَه وَا ن (مُتْنِي) لَه حَالْتِي (رَفْع) وَ حَالْتِي (نَصْب) وَ حَالْتِي (جَزْ دَا)، هَر بَه (أَلْف) دَيْن وَ، نَه وَ دِيْرَه شِيْعَرَه شِيَان بَه مَوْنَه هِيْتَاوَه تَه وَه:

إِنْ أَبَاهَا وَأَبَا أَبَاهَا قَدْ بَلَّغَا فِي الْمَجْدِ مَنْتَهَاهَا
 بَابِي نَه وَ نَافَرَه تَه وَ بَابِي بَابِي شِي لَه شَكْوُ وَ بَه رَزِيْدَا، كَه يَشْتَوْنَه تَه نَه وَ پَه رِي
 لِيْرَه دَا (إِنْ أَبَاهَا)، (مَنْصُوب) ه، (أَبَا أَبَاهَا) دَه بِيْن بَلِّي: (وَأَبَا أَيْبَاهَا) لَه بَه ر نَه وَ ي
 كَه دَه بَنَه (مُضَاف، وَمُضَاف إِلَيْه) بَه لَام لَه زَمَانِي عَه رَه بِيْدَا نَه وَ دَش هَر هَر هِيَه.
 هَه لَبَه تَه هَه نَدِيْكَ لَه زَانَايَان قَسَه ي دِيْكَه شِيَان كَرْدَه، بَه لَام نَه وَ دَوَا نَه لَه
 هَه مَوِيَان بَه هِيْزَتَرِن وَ، وَه ك (مَعْمَد الطَّاهِر بِن عَاشُور) لَه تَه فِسِيْرَه كَه ي خُوْ يْدَا
 هَه لَبِيْزَار دَوَه وَ، لَه تَه فِسِيْرَه كَانِي دِيْكَه شُدَا مَشْت وَ مِرِي زُوْر لَه بَارَه ي چُوْنِيَه تِي
 خُوْنِيْدَنَدَه وَ نَه وَ رَسْتَه يَه وَه كَرَاوَه، بَه لَام زَمَانِي عَه رَه بِيِي زَمَانِيْ كِي فَرَاوَانَه وَ، وَه ك
 تِيْسْتَا خَه لَك پِي تِي رَاهَاتُوون مَه رَج نِيَه، تَه نِيَا نَه وَ چَه نَد زَار (لَهجَة) هِي بُووبِن وَ،
 چَه نَدَان بَنَجِيْنَه ي بُوون، كَه قُوْرِنَان جَار جَار هَه نَدِيْكَ لَه نَا يَه تَه كَانِي، هَه نَدِيْكَ
 لَه وَ بَنَجِيْنَانَه ي دِيْكَه كَه لَه زَمَانِي عَه رَه بِيْدَا بُوون، بَه لَام زُوْر بَاو نِيْن، زِيْنْدُووي
 كَرْدُوونَه وَه نَامَازَه ي پِيْدَاوَن.

۱۸- ﴿يُرِيدَان أَنْ يُخْرِجَاكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا﴾، نَا نَه وَ دَوَا نَه، نَه وَ دُوو جَادُوو كَه رَانَه
 دَه بَانَه وَ ي لَه سَه ر زَه مِيْنِي خُوْتَان، بَه جَادُووَه كَه يَان وَه دَه رَتَان بِنِيْن.

۱۹- ﴿وَيَذَّهَبَا بِطَرِيقَتِكُمُ الْمُتْلَى﴾، دَه شِيَانَه وَ ي رِيْبَازَه هَه رَه پَه سَنْدُو چَاك وَ نَاوَازَه كَه تَان
 لَه بَه يْن بَه رَن، پِيْشْتَرِيْش نَامَازَه م پِيْدَا: رِيْبَازَه هَه رَه پَه سَنْدُو چَاكَه كَه يَان چُوْنَه وَ چِيِيَه؟
 نَه وَه بُووه كَه فِيرَعَه وَ نِيَان بَه پَه رُوَه رَدْكَارُو بَه پَه رَسْتَرَاوي خُوْيَان دَانَاوَه وَ، فِيرَعَه وَ ن بَه
 چَاوي كُوْ يَلَه وَ خَزْمَه تَكَارُو زِيْر دَه سْت وَ بَه رَدَه سْت، تَه مَاشَاي خَه لَكَه كَه ي كَرْدَه.

(الطَّرِيقَةُ: السُّبُلَةُ وَالْعَادَةُ)، (طَّرِيقَةُ) بریتیه له رِبَّاز و له نهریت، (مُثَلًى: مُؤْتَتْهُ الْأَمْثِلُ، الْأَمْثِلُ يَعْنِي: الْأَحْسَنُ وَالْأَفْضَلُ)، کهواته: (مُثَلًى)ش به باری مینه کهیدا، به مانای باشرین و چاکرین، دئی، دیاره وشهی (أَمْثِلُ وَمُثَلًى) ههردوکیان (اسم تفضیل)ن، له (مِثَالَةٌ) دوه هاتوون، (المِثَالَةُ: هِيَ حُسْنُ الْحَالَةِ) حالهت باشیی.

۲۰- ﴿فَأَجْمَعُوا كَيْدَكُمْ﴾، پیلان و فیله که تان کۆبکه نهوه، واته: هه مووی با پیکهوه بن و، ریک بن و ریکی بخهن.

۲۱- ﴿ثُمَّ أَثْرُوا صَفًّا﴾، دواپی خۆتان وهرن ریز ریز، واته: جادووگه ره کان، که وهک گوتم: به پیتی هه ندیگ قسان ده لئین: سه دان یان هه زاران کهس بوون، هه مووتان ریز بن و به ریز بوهستن، هه بیهتی زیاتره سوپایهک که هه مووی پیکهوه ریز ده بن، ریز ریز له کووی و له کویش که تیکه ل و پیکه ل بن، وهک ماش و برنج تیکه ل بن، بیسه رو به رین، هه بیهت و هیز و پیزیان نابن.

وشهی (صَفًّا) ده لئین: (مصدرٌ بمعنى الفاعل، أي صَافٍ)، ریز بووبن، یا خود هه چاوه که به مانای (مفعولٌ ه، یالی: (مصفوفین)، ریزکراو بن، خۆتان ریز به ستووبن، یا خود ریز کراو بن.

۲۲- ﴿وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنْ اسْتَعْلَى﴾، به دلنیاپی سه رفرازه هه که سیک نه مرۆ سهرکهوئی، مه به ست له (أَفْلَحَ) سه رفرازی، سه رفرازی دنیایه، واته: به نامانج گه یشتوه و به مراد گه یشتوه، هه که سیک که نه مرۆ بیبانهوه و براوه و سهرکهوتوو بن.

کهواته: ئیوهش چۆن سهرکهوتن و زال بوون به سهه مووسا و هارووندا، مسوگه رو دهسته بهر ده بن، بهو شیوهیه رهفتار بکن، به لأم نه وهی له لای بنده خه یاله، له لای خوا به تاله، که له سهه نهجامی کاره که دا رووبه پروو ده بنهوه، نهوه ده بن که جادووگه ره کان هه رچی که کردوویانه به جادوو، گوچانه که ی مووسا علیه السلام هه موویان هه لده لووشی و، قووتیان ده دات و، سهه نهجام جادووگه ره کان برهوا دینن.

مه سه له ی دووه م:

سه رپشک کردنی جادووگه ره کان بۆ مووسا، که نه و یان نه وان پیشی شتی خویمان بهاویژن و، پیش خستنی مووسا بۆ یان و، هاتن و چوونی گۆچان و په ته کان یان له بهر چاوی مووسا و، ترس ری نیشتنی و، دنیا کرانه وهی له لایه ن خواوه، که هه ره نه و سه رکه وتوو به و، با گۆچانه که ی بهاوی! تا کو گۆچان و په ته کانی نه وان که به جادوو خستوو یانه ته بهر چاوی خه لک: هه موویان مارن و ده رۆن، هه موویان هه للووشی و قووتیان بدات.

خو! ده فه رموی: ﴿قَالُوا يَمْشِي يَا أَن تَلْفِي وَإِنَّا أَن نَكُونُ أَوْلَٰمَنَ الْفِي ۖ قَالَ بَلْ أَلْفُوا إِذَا جَاهَلْتُمْ وَعَصِيْتُمْ يُحِيلُ إِلَيْهِ مِن سِحْرِهِمْ أَنهَا تَعْنِي ۖ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُّوسَىٰ ۗ فَلَمَّا لَا تَخَفْ إِنَّا أَنْتَ الْأَعْلَىٰ ۖ وَأَلْقَىٰ مَا فِي يَمِينِكَ تَلَقَّفَ مَا صَعَوْا إِنَّمَا صَعَوْا كَيْدٌ سِحْرٍ وَلَا يَفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَقْبَلَ﴾

شیکردنه وهی ئەم ئایه تانه، له دوازه برگه دا:

(۱) - ﴿قَالُوا يَمْشِي﴾، گوتیان: ئەی مووسا! بانگیان کرد! کن بانگی کرد؟ بیکومان جادووگه ره کان که له گه ل مووسا دا ﴿يَمْشِي﴾: رووبه روو بوونه وه و به ره نکاری به ک بوونه وه، جادووگه ره کان به گۆچان و گوریس و په ته کان یان و، مووسا ﴿يَمْشِي﴾ به گۆچانه که ی که به دهستی راستیه وه گرتوه، بانگیان کرد ئەی مووسا!

(۲) - ﴿إِنَّمَا أَن تَلْفِي﴾، یان ده بی تو پیشی فری بدی و بهاوی، واته: نه وهی که به دهسته وه به، گۆچانه که ت.

(۳) - ﴿وَإِنَّمَا أَن نَكُونُ أَوْلَٰمَنَ الْفِي﴾، یان تیمه ده بی به که م که س بین که ده هاوین، له سووره ی (الأعراف) دا، به م شیوه به هاتوه: ﴿قَالُوا يَمْشِي يَا أَن تَلْفِي وَإِنَّمَا أَن

تَكُونُ حَزَنُ الْمُتَّقِينَ ﴿۱۷﴾، گوئین: نهی موسا! یان تو ده‌هاویئی (گۆچانه‌که‌ت، فری ده‌دهی و ده‌بهاویئی) یان تیمه‌هاویژه‌ده‌بین، فری‌ده‌ده‌بین، یانی: سه‌ره‌تا.

۴- ﴿قَالَ بَلْ أَلْقُوا﴾، گوئی: به‌لکو تئوه‌فری‌بدن، له‌نایه‌تی (۱۱۶)‌ی‌سوورده‌تی (الأعراف)‌دا‌ده‌فرموی: ﴿قَالَ أَلْقُوا﴾، گوئی: تئوه‌فری‌بدن، هه‌ره‌همان‌مه‌به‌ست ده‌گه‌یه‌نن، به‌لام‌به‌ته‌عبیریکی‌کورتتر.

۵- ﴿فَإِذَا جَاءَهُمْ وَعَصِيَهُمْ بِخَيْلٍ إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أُنْهَى تَعْنَى﴾، دوا‌ئیه‌ی‌جادوو‌گه‌ره‌کان‌ئوه‌په‌ت و گوریسانه‌ی‌که‌پێیان‌بوون و، ئه‌و‌گۆچانانه‌ی‌پێیان‌بوون، فری‌اندان، دوا‌ئیه‌ی‌هه‌ندئ‌قسه‌یان‌کرده‌و‌جادوو‌یان‌لی‌خو‌ئیندوه، یه‌کسه‌ره‌ئوه‌په‌ت و گوریس و گۆچانانه‌یان‌وا‌هاته‌به‌رچاوی‌موسا، که‌دێن و ده‌چن و ده‌رۆن، له‌سوورده‌تی (الأعراف)‌دا‌ده‌فرموی: ﴿فَلَمَّا أَلْقُوا سَحَرُوا أَعْيُنَ النَّاسِ وَأَسْرَبَهُمْ وَجَاءَهُمْ بِسِحْرِ عَظِيمٍ ﴿۱۸﴾، دوا‌ئیه‌ی‌فری‌یان‌دان، جادوو‌یان‌له‌چاوی‌خه‌لک‌کردو‌ترساندنیان و جادوو‌یه‌کی‌مه‌زنیان‌ته‌نجامدا.

۶- ﴿فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُوسَى﴾، موسا‌له‌ده‌روونی‌خو‌یدا، ترسی‌بو‌په‌یدا‌بوو، ترسی‌په‌نه‌هان‌کرد، (أوجس: أي أضمَر، أخفى)، واته: په‌نه‌انی‌کردو‌شاردیه‌وه، زانایان‌له‌و‌باردوه‌که‌نایا‌موسا‌بو‌چی‌له‌ده‌روونی‌خو‌یدا‌ترسی‌پێ‌نیستوه‌و، هو‌کاره‌که‌ی‌چی‌بووه؟ راجاییان‌هیه، که‌ده‌فرموی: ﴿فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُوسَى﴾، موسا‌له‌ده‌روونی‌خو‌یدا‌ترسی‌پێ‌نیست، ترسی‌بو‌په‌یدا‌بوو! که‌واته: ترسه‌که‌له‌سه‌ره‌رواله‌ت و ده‌م و چاوی‌ده‌رنه‌که‌وتوه‌و‌ته‌نها‌له‌ده‌روونیدا‌هه‌ستی‌پێ‌کردوه‌و، په‌نه‌انی‌کردوه.

أ- هه‌ندیکیان‌ده‌لێن: موسا‌له‌وه‌ترساوه‌که‌جادوو‌گه‌ره‌کان‌زۆر‌بوون و، په‌ت و گوریس و گۆچانه‌کانیشیان‌زۆر‌بوون، به‌هۆی‌زۆرییه‌وه‌که‌هی‌ئهبیش‌یه‌ک‌گۆچان‌بووه، ترساوه‌له‌وه‌ی‌که‌جادوو‌ه‌که‌ی‌ئه‌وان‌زآل‌بێ.

ب- هه‌ندیک‌ده‌لێن: له‌وه‌ترساوه‌که‌خه‌لک‌پێیان‌هه‌لخه‌له‌تت، بێگومان‌ئوه‌مانایه‌ی‌دوو‌ه‌میان‌پێ‌کتره، به‌بو‌چوونی‌من، موسا‌له‌وه‌ته‌ترساوه، جادوو‌ی‌ئه‌وان‌به‌سه‌ره‌

موعجزیه‌ی نه‌ودا زال بی، به‌لکو له‌وه ترساوه که خه‌لک فریو بخوئن و بییان واین که نه‌و جادووه‌ش وهک نه‌و موعجزیه‌یه، یان له‌و موعجزیه‌یه گرنک‌تره‌و، سه‌ره‌نجام پیغه‌مبه‌رایه‌تیی موسایان له‌گه‌ل جادوو‌گه‌ریه‌تیی جادوو‌گه‌ره‌کاندا، لی تیکه‌ل بی و، به‌هویوه سه‌ریان لی بشیوی.

وشه‌ی (جِيفَةً) ده‌لن: (اسم الهيئة مِنَ الخوفِ)، یانی: ترسیکی ری نیش‌ت، ترسیکی تابیه‌ت که وهک گوتم: مه‌به‌ست پیسی ترسی هه‌لّخه‌له‌تان‌دن خه‌لک بووه، نه‌وه که جادوو و موعجزیه‌یان لی تیکه‌ل بن.

(۷) - ﴿فَلَمَّا لَا تَخَفْ﴾، پیمان گوتم: مه‌ترسی! دیاره‌ خوای په‌روه‌ردگار راسته‌وخو پیسی فره‌مروه، یاخود خستوو‌یه‌ته نیو دلّی و نیلهامی بو کردوه، گرنک نه‌ویه خوای په‌روه‌ردگار له‌و کاته‌دا نه‌و په‌یامه‌ی خوئی پی گه‌یاندوه.

(۸) - ﴿إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَى﴾، به‌دلنیایی تو به‌رزی! هه‌ر تو له‌سه‌ری ده‌ی و زال و سه‌رکه‌وتوو ده‌ی!

(۹) - ﴿وَأَلْقَى مَا فِي يَمِينِكَ﴾، نه‌وه‌ش که به‌ ده‌ستی راسته‌وه‌یه، بیهاوی، له‌ سووره‌تی (الأعراف) تابه‌تی (۱۱۷) دا، خوای زانوا توانا ده‌فه‌رموی: ﴿وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ﴾، سروشمان بو لای موسا کرد که گوچانه‌که‌ت بیهاوی، لی‌رده‌دا ده‌فه‌رموی: نه‌وه‌ی که به‌ ده‌ستی راسته‌وه‌یه بیهاوی! نه‌وه‌ش که به‌ ده‌ستی راسته‌وه‌و بوو، گوچان بوو، که‌واته: هه‌ر یه‌ک واتایان هه‌یه.

(۱۰) - ﴿تَلَقَّفْ مَا صَنَعُوا﴾، هه‌رچی که کردوو‌یانه، هه‌لیده‌لووشن و، قووتی ده‌دات، (تَلَقَّفْ: أَي تَبَلَّغْ)، (اللَّفْفُ: الأخذ بسرعة ومهارة بالفم أو اليد)، (لقف) بریتیه: له‌ گرتنی شتیگ به‌ خیریایی و به‌ لی‌زانی، به‌ زار یان به‌ ده‌ست.

﴿تَلَقَّفْ﴾، که به‌ جه‌زم هاتوه، خوئندنه‌وه‌یه‌کی دیکه‌شی هاتوه: (تَلَقَّفْ مَا صَنَعُوا)، واته: قووتی ده‌دات، نه‌وه‌ی به‌ کارامه‌یی کردوو‌یانه، به‌لام ته‌گه‌ر:

﴿ تَلَقَّفَ ﴾ بئس، یانی: با یه کسه ر قووق بدات، نه وهی که جادو و گه ره کان به کارامه یی و، لیزانیسی نه نجمیان داوه.

له سووره تی (الأعراف) دا ده فرموئی: ﴿ فَإِذَا هِيَ تَلَقَّفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴾ (۱۷) واته: کاتیک گۆچانه که ت فری ده دهی، یه کسه هرچی به درؤ هه لیانبه ستوه، قووق ده دات، لیره دا ده فرموئی: ﴿ مَا صَعَّرُوا ﴾، واته: به لیزانیسی کردوویانه، که واته: نه وهی به لیزانیسی کردوویانه، درؤیه ک بووه هه لیانبه ستوه، چونکه گۆچان و گوریس و په ته کانیان مار نه بوون، به لکو چاو به ستیان له خه لک کردوه و چاوی خه لکیان فریوو داوه.

(۱۱) - ﴿ إِنَّمَا صَعَّرُوا كَيْدُ سَحْرِ ﴾، بیگومان نه وهی که به لیزانیسی و ورده کاریی نه نجمیان داوه، قیل و پیلان و چاو به ستیی جادو و گه ره.

(۱۲) - ﴿ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَقْب ﴾، جادو و گه ریش له هه ر شویتیکه وه هاتین، یان له هه ر پیه که وه بئ، یان له هه ر حالیکدا بئ، سه رفراز نابئ و سه رکه وتوو نابئ.

نهم رسته یه وه ک خوئراوه ته وه: ﴿ إِنَّمَا صَعَّرُوا كَيْدُ سَحْرِ ﴾، نه وهی که نه نجمیان داوه، بریتیه له قیللی جادو و گه رانه، خوئراویشه ته وه: ﴿ إِنَّمَا صَعَّرُوا كَيْدُ سَاحِرٍ ﴾ نه وه قیللی جادو و گه ره که نه نجمیان داوه، واته: (کئید) ده بیته به رکار (مفعول به) ی (صَعَّرُوا)، که ده فرموئی: ﴿ إِنَّمَا ﴾، نه وه له نه سل دا به سه ریه که وه نیه، هه رچه نده به سه ریه که وه نووسراوه، به لکو له نه سل دا (إِنْ مَا) یه، یانی: به دنیایی نه وهی کردوویانه، که (إِنْ) بو جه ختکردنه وه یه و (ما) یه که ش (موصولة) یه، واته: به دنیایی نه وهی که نه نجمیان داوه.

که ده فرموئی: ﴿ إِنَّمَا صَعَّرُوا كَيْدُ سَحْرِ ﴾، یان (کئید سَاحِرٍ)، به نه ناسراویسی (نکرة) هیناویه تی، واته: نه وهی که نه نجمیان داوه، قیللی جادو و گه ری که، بو که م بایه خیسی، به لَم دوایی ده فرموئی: ﴿ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ ﴾، که (ال) ی ناساندن (تعریف) ی له سه ره (السَّاحِرِ)، واته: جادو و گه ره هه رچه نده زور ته ر ده ست و

کارامه بنی، هر سه رفراز نابنی، نه وهش که کاروه، فیلنی جادووهگریکی که م
بایه خه، به لام جادووهگر هر چه نده زور کارامه و شاره زاش بنی، هر سه رفراز
نابنی، یان (الساحر)، (أل) ه که ی بو ناساندن (تعریف) نیه، به و واتایه ی که
جادووهگریکی کارامه و شاره زاش بنی، به لکو بو جینسه، واته: کوئی جادووهگر ده کان
سه رفراز نابنی.

هر وهها که ده فهرموئی: ﴿وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَى﴾، واته: (أَي: لَا يَنْجَحُ
السَّاحِرُ حَيْثُ كَانَ، لِأَنَّ صُنْعَهُ تَنْكِيْفٌ بِالتَّأْمَلِ وَثَبَاتِ النَّفْسِ)، واته: بابای
جادووهگر هر که سنی بنی، هر سه رفراز و سه رکه وتوو نابنی، چونکه کاره که ی
که نه جامی داوه، به تیرامان و چه سپاویی در ده که هوئی، که هیچ نیه، به لکو
فیل و چاو به سته.

که ده فهرموئی: ﴿حَيْثُ أَتَى﴾، وشه ی: ﴿أَتَى﴾، بویه هه لبریز در داوه، نه ک خوا
بفرموئی: (حَيْثُ كَانَ)، هر که سیک بنی! به لکو فرموویه تی: ﴿حَيْثُ أَتَى﴾، تا کو
هه موو نه و جادووهگرانه ی له ملا و لاوه هینراون، بگریته وه، چونکه: ﴿فَأَرْسَلَ
فِرْعَوْنُ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ﴾ الشعراء، فیرعه ون جارده رانی ناردن بو شاره کان،
واته: نه و جادووهگرانه له هر چوار لای ولاته که یه وه کوکراونه وه، نجا خوا
ده فهرموئی: جادووهگر له هر شویتیکه وه هاتبنی، هر سه رفراز نابنی، چونکه
هر یه که بیان له شویتیکه وه هاتبون.

که ده فهرموئی: ﴿وَأَلْقَى مَا فِي بَيْمِنِكَ﴾، نه وه ی که به دهستی راسته وه یه
فری بدی! واته: نه وه ی که به دهستی راستیه وه یه ته نیا گوچانیکه، به لام
خوا ده بگوچی بو شتیکی دیکه ی زور گه وره و ماریکی راسته قینه ش ده بنی، نه ک
وه ک هی جادووهگرانه کان، که ته نیا له بهر چاوی خه لک بیته مارو بکه ویته بهر
خه یالیان و چاو به ستیان لن بگری، هر بویه ش جادووهگرانه کان دواتر به کپنووشدا
ده که ون، چونکه نه وان ده زانن نه وه ی مووسا کردی، ته نیا چاوبه ست و کارکرده

سەر خەیاڵ و ئەندێشە ی خە لکی نیە، بە لکو بە راستی حە زیایە و هەموو
گۆچان و گۆریسە کان هە ل دە لووشی و قووتیان دە دات و نامینن.

کە واتە: ئەو هە کە دە فەر موئی: ﴿وَالْقَىٰ مَا فِي يَمِينِكَ﴾، واتە: ئەو هە ی کە بە
دەستی راستە و هە یە، ئە نیا گۆچانیکی رووت نیە، واتایە کی دیکە شی ئەو هە یە:
ئەو هە ی بە دەستی راستە و هە یە، ئە نیا گۆچانیکی رووتە، بە لام خوا دە ی کات بە
شتیکی زۆر گە ورە.

بِنَاسِهِ جَادُو و جَوَارِ جَوْرَهَكِي

هه لَبَه تَه جَادُو (سحر)، بِيَشْتَر تِيْمَه لَه سوورَه قِي (البقرة) دا، لِيكُوْئِيْنَه وَه يَه كِي تِيرو تَه سَه لِمَان لَه سَه ر كِرْدَوَه، بَه گوِيْرَه ي نَه وَه كَه لَه گَه ل قَه بَارِدِي نَه وَه تَه فِسِيْرَه دَا بَكُوْنَجِي، بَه لَام لِيْرَه ش پِيْنَا سَه يَه كِي سَادَه ي دَه كَه بِنَه وَه، لَه (المعجم الوسيط) دا، لاپه رَه: (۴۱۹)، دَه لِي:

(السحر: كُلُّ أَمْرٍ يُخْفَى سَبَبُهُ وَيَتَخَيَّلُ عَلَى غَيْرِ حَقِيقَتِهِ، وَيَجْرِي مَجْرَى التَّمْوِيهِ وَالْخِدَاعِ، وَالسَّحْرُ: كُلُّ مَا لَطْفٌ مَأْخُذُهُ وَدَقُّ)، وَاتَه: جَادُو: بَرِيْتِيَه لَه هَه ر كَارِيَك كَه هُو كَارَه كَه ي پَه نَهَان بِي وَ، بَه شِيْوَه رَا سْتَه قِيْنَه كَه ي خُوِي دَه رَنَه كَه وَِي وَ بَه شِيْوَه يَه كِي دِي كَه دَه رِبَكَه وَِي وَ، بَه جِيْتَه حَالَه قِي فَيَل لِي كِرْدَن وَ چَاو بَه سَت، هَه رَوَه هَا جَادُو بَه هَه ر شَتِي ك دَه گو تَرِي: كَه وَرْدُو پَه نَهَان بِي وَ خَه لَك بَه نَاسَانِي لِيِي تِي نَه گَات.

جادوو، زانايان و شاره زايان به گشتيي كردوو يانه به چوار جؤر:

(۱)- بريتیه له چاوبهست و ته ردهستیی (شعوذة)، نه مهش جؤریکه له فریودانی چاوی خه لک و فیل لیکردنیان.

(۲)- جؤریکی دیکه ی به هوی تابه مه ندییه فیزیایی و کیمیایی نه زانراوه کانه وه بو ژوربه ی خه لک نه نجام دهری، بو ونه: میزه لدان (ده بده به)، که جؤره گازریکی تابه قی تیده کری، ده بینین به رز ده بیته وه به پیچه وانهی هیزی کی شنده وه.

(۳)- هیزه پنهانه کانی مروف له پشتیه وهن، واته: مهرج نیه جادوو بی بهو واتایه که نه زانری چونه، به لام هیزه پنهانه کانی مروف، وه ک نه وه ی که هیندوسییه کان، یان بووداییه کان، دوا ی

ئەوھى كە زۆر كار لەسەر پووح و لايەنى پەنھانى خۆيان دەكەن، ھەندى شتى سەرسورھىتتەر ئەنجام دەدەن.

٤)- جۆرى زۆر باوى جادوو، برىتتە لەوھى بە ھاوكارىى شەيتانەكان ئەنجام دەدرى، كە ئەوھ جادووى راستەقىنەيە، بەلام ئەوانى دىكە دەچنە شىوھى جادووھو، بە جادوو لە قەلەم نادرىن و زۆر كەشىش بە جادوويان تى دەگات.

مهسه لهی ستهم:

کرنووش بو خوا بردنی جادووگه ره کان و هه لگه پانه وه بیان له فیرعه ون و، پروهیتانیان به خوی پروه ردگارو، گله یی لیکرانیان له لایهن فیرعه ونه وه، که بوچی بی مؤلهق وی پروایان هینا وه، هه ره شه لیکرانیان له لایهن فیرعه ونه وه به دهست و لاقی راست و چه پ برینیان و، هه لواسینیان به قه دی دارخورمایانه وه:

خوا دهه رموی: ﴿فَأَلْقَى السَّحْرَةَ سِحْدًا قَالُوا أَمْ نَأْتِي رَبَّ هَرُونَ وَمُوسَى ﴿٧٠﴾ قَالَ أَمَأْنْتُمْ لَهُ. قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَيْدِكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَأَقْطَعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأُنْجِلُكُم مِّنْ حَلْفٍ لَّوَأَصْلَبْتُمْ فِي جُدُوعِ النَّحْلِ وَلَنَعْلَمَنَّ آيَاتُنَا شَدَّ عَذَابًا وَأَلْفِي ﴿٧١﴾﴾

شیکردنه وهی ئەم ئایه تانه، له جهوت برگه دا:

۱- ﴿فَأَلْقَى السَّحْرَةَ سِحْدًا﴾ جادووگه ره کان به کرنووشدا خران، پیتی (ف) لیره دا که چۆته سه ر (القی) بۆته ﴿فَأَلْفِي﴾، (الفاء عاطفة على محذوف يدل عليه قوله: ﴿وَأَلْفِي مَا فِي يَمِينِكَ﴾، ئەم (ف) ایه ئەو رسته یه، با ده داته وه و ده یگر پته وه سه ر شتیک که قرتتیراوه، به لأم فه رمایشتی خوا که دهه رموی: ﴿وَأَلْفِي مَا فِي يَمِينِكَ نَلْقَفَ مَا صَعَّرُوا إِنَّمَا صَعَّرُوا كَيْدَ سِحْرٍ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَقْبَى﴾، ده یگه به نن، واته: دوا ی نه وهی خوا فه رمانی به مووسا کرد، گۆچانه که ت بهاوی، گۆچانه که ی هاویشت! بوو به ماریکی گه وه و لهو مهیدانه دا هاتوو چوو، هه موویان ترسیان رینیشت و، دوا یی دهستی کرد به هه لئووشین و قووتدانی هه موو ئەو پهت و گوریسانه ی که له بهر چاوی خه لک کرا بوون به مار، هه موویانی قووتدا، نجا دوا ی نه وه: ﴿فَأَلْقَى السَّحْرَةَ سِحْدًا﴾، ئەم (ف) ایه ئەو رسته یه ده باته وه بو ئەوانه ی پیتش، که ره وته که ده لاله ق له سه ر ده کات و، خوی پروه ردگار قرتاندوونی له بهر نه وهی مرؤف به عه ق و سه لیه ق و رهوت ده یانزانن، که واته: ﴿فَأَلْقَى السَّحْرَةَ سِحْدًا﴾ جادووگه ره کان به کرنووش داخران، دیاره به بکه ر

نادیار (مجهول الفاعل)، هیتاویهتی، چونکه (ألقى): یانی: خرانه سهر زهوی، نجا بویه پآندراوته لای بکهری نادیار، چونکه ئەوان کەس نەبووه بیانخاته سهر زهوی و، خۆیان خۆیان خستۆته سهر زهوی.

به لآم پیم وایه باشر وایه بگوتری: بویه خوای بی وینه هم لیرهو، هم له چند شوتینکی دیکه ی فورئاندا، بهو جوړه هیتاویهتی: واته: جادووگه رهکان له بهرانبهر نهو موعجیزه گهورهیهی مووسادا عليه السلام وستی نازادانهی خۆیان له دهستداو، به بی نهوهی خۆیان بیانهوئی، به کړنووشدا کهوتن و، به کړنووش داخران.

۲- ﴿قَالُوا يَا مَرْيَمُ هُرُونٌ وَمَوْسَىٰ﴾، گوتیان: بروامان به پهروهردگاری هاپوون و مووسا هینا، هه لئه به خوا ته نیا پهروهردگاری هاپوون و مووسا نیه، هی هه موو شتیکه و هه موو که سیکه، به لآم بویه لیره دا جادووگه رهکان ته نیا پآلیان داوته لای هاپوون و مووسا، نهو دوو پیغه مبه ره پایه بهرزه، چونکه له نیو میصریه کاندا، خوا ته نیا بهو دی که پآندرایته لای شتیکی، یان لای که سانیکی، ناسراوه، واته: نهو پهروهردگاره، خوا به عليه السلام، که خاوهن و مشوورخۆرو پهروهردده کهری هاپوون و مووسا به.

نجا بۆچی هاپوون پیش خراوه، به لآم له سووره تی (الأعراف) دا ده فهرموئی: ﴿رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ﴾، پهروهردگاری مووسا و هاپوون؟

وه لآمه که هی نهوه یه که (و) ته نیا بۆ کۆکردنهوهی دوو شتانه پیکه وه، به بی په چاوکردنی پرزبه ندیی که کامیان له پیش کامیانه وه یه، واته: چ هاپوون پیش مووسا بخری، چ مووسا پیش هاپوون بخری، ههر به که.

ده شگونجی جادووگه رهکان هه ندیکیان گوتیان: ﴿رَبِّ هَارُونَ وَمُوسَىٰ﴾، هه ندیکیشیان گوتیان: ﴿رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ﴾، واته: جادووگه رهکان زۆر بوون، هه ندیکیان هاپوونیان پیش خستین، که ته مه نی گهوره تر بووه له مووسا، هه ندیکیشیان مووسایان پیش خستین، چونکه نهو له نسل دا گه به نهرو په یامبهری خوا بووه.

۳- ﴿قَالَ أَمْسَمْتُ لَهُمْ، قَبْلَ أَنْ آدَنَ لَكُمْ﴾، ﴿قَالَ﴾، مه‌به‌ست پی‌تای فیرعه‌ونه، که ده‌لن: ﴿أَمْسَمْتُ لَهُمْ﴾، به‌سه‌رسورمانه‌وه! نه‌وه برواتان هیتا پی‌ش نه‌وهی مؤله‌تتان بده‌م؟ نجا نایا لیره‌دا بوچی ده‌لن: ﴿أَمْسَمْتُ لَهُمْ﴾، بوچی نالن: (آمنتم به)؟ وه‌لامه‌که‌ی نه‌وه‌به: (آمن به)، واته: بروای پی‌هیتا! به‌لام (آمن له) واته: له‌به‌ر وی بروای هیتا، هه‌ر هه‌مان واتای هه‌یه، به‌لام (آمن له) واته: (حصل عنده إيمان لأجله)، واته: نایا نئوه له‌به‌ر مووسا ئیمانتان هیتا، پی‌ش نه‌وهی مؤله‌تتان بده‌م؟ وه‌ک پی‌شتر گوهمان: که خوا ده‌فرموئی: ﴿إِنَّهُ طَعَنَ﴾، بی‌گوهمان فیرعه‌ون سه‌ر کتشی و سنورر شکتیبه‌که‌ی له‌را ده‌به‌ده‌ر بووه، لیره‌دا ده‌لن: نئوه بوتان نیه بروا بینن، بی‌ نه‌وهی مؤله‌ت له‌من وه‌ریگرن، ده‌بی‌ی ده‌رگای عه‌قلی خو‌تان دابخه‌ن هه‌تا من مؤله‌تتان نه‌ده‌م، نه‌یکه‌نه‌وه، هه‌روه‌ها ده‌رگای دلی خو‌تان دابخه‌ن و هه‌تا من مؤله‌تتان نه‌ده‌م، نه‌یکه‌نه‌وه، نابن بوئین هیچ شتی بجیته دل‌تانه‌وه، هیچ شتی بجیته عه‌قل‌تانه‌وه، هه‌تا من مؤله‌تتان نه‌ده‌م! که نه‌وه شتیکی زور پی‌چه‌وانه‌ی سروشتی مرو‌ف و مه‌تیقه، به‌لام دیکتاتورو تاغو‌تو‌ه‌کان که له‌خوا دوور ده‌که‌ونه‌وه و یاخیی ده‌بن، له‌حوکمی عه‌قل و مه‌نیتیق و زگماک ده‌رده‌چن.

۴- ﴿إِنَّهُ لَكَايِرُكُمْ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ﴾، فیرعه‌ون تومه‌تباریان ده‌کات، هه‌م نه‌وان تومه‌تبار ده‌کات، که نئوه قوتابی و شاگردی مووسا بوون، هه‌م مووسا تومه‌تبار ده‌کات جارنکی دیکه، که نه‌وه ماموستای نه‌و جادووگه‌رانه بووه، ﴿إِنَّهُ لَكَايِرُكُمْ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ﴾، به‌دلنایی نه‌و گه‌وره‌که‌تانه که فیری جادووی کردوون، ماموستاو گه‌وره و شاره‌زاتانه، واته: نئوهی فیری جادوو کرده! به‌لام هه‌ندی له‌به‌شه‌کانی جادوو، هه‌ندی له‌هونه‌ره‌کانی جادووی له‌لای خو‌ی هیتشتو‌ته‌وه، تاکو هه‌ر کات له‌گه‌لی رووبه‌روو بوونه‌وه، به‌سه‌رتاندا زال بی، بو‌یه‌ش به‌سه‌رتاندا زال بووه، نه‌گه‌رنا هی هه‌ردووکتان هه‌ر جادوویه.

۵- نجا هه‌ره‌شه‌بان لی ده‌کات: ﴿فَلَا قَطْعَ أَيْدِيكُمْ وَأَنْجُلَكُمْ مِنْ خَلْفِ﴾، به‌دلنایی ده‌ستان و لاقتان به‌پی‌چه‌وانه‌وه ده‌بیم، (التَّقْطِيعُ: شِدَّةُ الْقَطْعِ)، (لَا قَطْعُنْ) که ده‌یتوانی بلن: (لَا قَطْعُنْ)، به‌لام (أَقْطَعُنْ، قَطَعَ، يَقْطَعُ، تَقْطِيعًا، وَقَطَعَ، يَقْطَعُ، قَطْعًا)، (تقطيع): بریتیه له‌زور برین و برینی سه‌ختی شتیکی.

وشه‌ی: ﴿مِنْ خَلْفٍ﴾، (ای من جالبین مختلفین)، له دوو لای پیچیه‌وانه‌وه، وه دهستی راست و، لاقی چهپ، یاخود دهستی چهپ و لاقی راست! به‌لام به زوری وا بووه که دهستی راست و لاقی چهپ بردراون.

۶- ﴿وَأَصْلَبْتَكُمْ فِي جُدُوعِ النَّخْلِ﴾، به قه‌دی دارخورمایان‌تانه‌وه‌ش ده‌تانه‌ستم، ده‌لت: (التصلیب: مُبَالَغَةٌ فِي الصَّلْبِ)، (صلب): واته: هه‌لواسین و شه‌تهک دان و، به‌ستنه‌وه‌ی که‌س‌یک به شو‌تیکه‌وه، به‌لام (تصلیب) زنده‌رویی تیدا‌یه.

وشه‌ی: ﴿جُدُوعٍ﴾، کۆی (جذع)ه، واته: قه‌دی دارخورما یان قه‌دی هه‌ر دره‌ختیک، که ده‌لت: ﴿فِي جُدُوعِ النَّخْلِ﴾، نال‌تی: (عَلَى جُدُوعِ النَّخْلِ)، واته: به قه‌دی دارخورمایه‌کانتانه‌وه ده‌تانه‌ستم، نه‌ک به‌سه‌ر گلو‌فکی دارخورمایه‌کانه‌وه بن و، له ن‌یو لق و پۆیاندا ون بن، چونکه دارخورما قه‌ده‌که پروته‌نه‌و لق و پۆپی پی‌وه‌نین تاکو سه‌ری، نجا که‌س‌یک به قه‌دی دارخورمایه‌وه به‌سه‌ری، زور جوان دیاره‌و هه‌موو که‌س ده‌یینتی، چونکه مه‌به‌ستی نه‌وه بووه خو‌یان زور به ناره‌حه‌تیه‌وه بکوژی و، خه‌لکیشیان پ‌تی ته‌م‌بن خواردوو چاو‌ترساو بکات، بو‌یه ته‌عبیری (فی) به‌کاره‌اتوه، واته: نه‌و که‌سه چۆته ن‌یو قه‌دی دارخورمایه‌که‌وه، چونکه که‌ستی به ش‌تیکه‌وه شه‌ته‌ک درا، وه‌ک نه‌وه‌یه بوو‌بیته به‌ش‌یک له‌و شته.

۷- ﴿وَلَعَلَّمْنَا أَشَدَّ عَذَابًا وَابْقَى﴾، (ل) یان بو سو‌تند (قسم)ه، یان ری‌خوش‌که‌ره بو سو‌تندو (ن)یش بو ته‌نکیده، ﴿وَلَعَلَّمْنَا﴾، به دل‌ناییه‌وه‌ش ده‌زانن، به مسو‌گه‌ری ده‌زانن، ﴿أَيْنَا أَشَدَّ عَذَابًا وَابْقَى﴾، کامان سزای سه‌خته‌ه و سزایه‌که‌شی به‌رده‌وامتره، ﴿أَيْنَا﴾ (أَيْنَا: إِسْتِفْهَامٌ عَنْ مُشْتَرَكِينَ فِي شِدَّةِ التَّعْذِيبِ)، پرسیار کردنه بو دوو که‌سی هاوبه‌ش له سزادان سه‌ختدا، که فیرعه‌ون مه‌به‌ستی پ‌تی خو‌ی و خوا‌یه، نایا من یان په‌روه‌ردگاری مووسا سزای سه‌خت و به‌رده‌وامتره؟

بو‌یه زور‌جار ده‌ل‌یم: به‌شه‌ر که دایه نه‌فامیی و که‌وده‌نیی، پ‌یش هه‌موو ش‌تیک ده‌که‌وته‌وه! ده‌نا نه‌ی فیرعه‌ون...!! تو چیی؟ که خو‌ت به‌ینیه ناستی خوا‌یه!! سزای خو‌ت به‌ینیه ناستی سزای خوا‌یه!!

بىنچ وردە سەرنج

(۱) - ﴿أَمْنَمُّ لُهُ، قَبْلَ أَنْ أَدَنَّ لَكُمْ﴾، ئايا بىرواتان ھىئا بۆي، پىش ئەوھى من مۆلەتتان بدم؟ ۋەك پىشترىش ئامازەم پىدا، ھوكمىرانە خۆسەپىن و خۇ بەزلىگرەكان، لە ئەنجامى ئەوھدا كە دەستيان بەسەر سەرەوھت و سامانى خەلكدا گرتوھو، دەستيان بەسەر وولاتدا گرتوھو، سوپا ھىزو قەلەبالغىيان لە دەورى خۇيان كۆكردۆتەوھ، بوغراو لە خۇبايى بوون و، لە كەولى خۇيان دەرچوون و، خۇيان لى بۆتە شتىكى دىكە لە سەرەوھى ناستى بەشەر، بۆيە فىرەھون پىيى وابوھە كە بەبى مۆلەتى وى، بۇيان نىھ نە عەقلىان كار بكات، نە دلپان كار بكات، نابى عەقلىان بىر لە شتى بكاتەوھ، تاكو فىرەھون پىيان نەلى، دلپشيان نابى شتىك پەسند بكات و قبوول بكات، تاكو فىرەھون مۆلەتيان نەدات.

(۲) - ﴿إِنَّهُ، لِكَبِيرُكُمْ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ﴾، ۋەك پىشتر گوتم: ئەوھ لە يەك حالدا فىرەھون بە بەردىك چەند نىشانەيەكى شكاندوون:

۱- ھەم مووساى جارىكى دى تۆمەتبار كىردوھ، بەوھى كە تۆ جادووگەرى، نەك ھەر جادووگەرىشى، بگرە مامۇستاي جادووگەرانى!

۲- ھەم جادووگەرانى خۇيشى تۆمەتبار كىردوھ بەوھى كە شاگردو قوتايى مووسان.

۳- ھەم ويستووشىھەتى خەلكى چەواشە بكات، كە خەلكىنە...!! ئەو جادووگەرانەى تىمە ھىتابوومانن بۇ بەرەرەكانى كىردى مووسا، لەبەرئەوھى قوتايى مووسا بوون، بۆيە شكستيان خوارد، نەك لەبەرئەوھى كە مووسا پىغەمبەرى خۇايەو موەجىزەكەشى شتىكى دىكەى جيا لە جادووپە!

(۳) - ﴿فَلَا تَقْطَعْنَ أَيِّدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خَلْفٍ﴾، ئايا فىرەھون ئەو ھەرەشەى خۇى جىبەجى كىردوھ، يان جىبەجى نەكىردوھ؟ لە ھىچ شوتىتىكى قورئاندا ئەو بابەتە ديار نىھ،

به لأم وا پنده چی جیبه جتی کردبی، چونکه فیرعهون نهو په ری دهسته لاتی هه بووهو، جادووگه رانیش زور بی دهسته لات بیون، نجا بو چاو ترساندن خه لکیش وا باشر بووه، که فیرعهون هه ره شه که جیبه جتی بکات، بو نه وهی خه لکیان پی چاو ترساو بکات.

۴- ﴿وَأَصْلَيْتَكُمْ فِي جُدُوعِ النَّخْلِ﴾، ﴿وَأَصْلَيْتَكُمْ﴾ هه لئانده واسم، لیره دا (الأصلبکم) به پیٹی (فی) بهرکاری خواستوه، ده یتوانی بلن: ﴿وَأَصْلَيْتَكُمْ عَلَى جُدُوعِ النَّخْلِ﴾، له گه ل نهوهدا که هه لواسینه که، له باری سه ره وهی قه دی دارخورماکاندا ده بی، نه که له نیو قه دی دارخورماکان، به لأم تاکو نهوه بکه به نت که نهو شه ته ک دان و هه لواسینهی فیرعهون بو جادووگه ره کان، نهوهدنه به قه دی دارخورماکاندا چه سپاون، وهک چووینه نیوی، ناوا قایم به ستوونی! نجا ده گونجی چوار میخهی کیشابن و، میخی له هه ر چوار په لان قایم کرد بن، ده شگونجی به پت و گوریسکی قایم به ویتدا پیچابن، دیار نیه چون به ویتدا شه ته ک دراون.

۵- ﴿وَلَعَلَّنَ اُنَّا اَشَدُّ عَذَابًا وَاَبْقَى﴾، به دلنیایی بوشتان دهرده که وی کامه مان سزای سه ختیره و بهرده وامت ریشه! ﴿اُنَّا﴾، کامان! یه کیکیان نهوه خو یه تی، به لأم دووه میان دیار نیه مه بهستی پی کیه؟ به لأم به رهوت (سیاق) ده زانین که مه بهستی پی خواجه، چونکه فیرعهون خو ی به پهروه ردگاری نهوان زانیوه، به لأم جادووگه ره کان گو توویانه: ﴿اَمَّا رَبِّ هَرُونَ وَمُوسَى﴾، که واته: به راورد له نیوان نهو دوو پهروه ردگاره دایه، یه کیکیان فیرعهون که خو ی به پهروه ردگار زانیوهو، پهروه ردگاریکی ساخته ی درو، نه وهی دیکه پهروه ردگاری راسته قینه که خواجه، که واته: من که خو م به پهروه ردگارتان ده زانم، یان پهروه ردگاری موسا و هارون، که تیوه نیستا پرواتان بهو هینا، بو تان دهرده که وی کامان، واته: لهو دوو پهروه ردگاره، سزاو نه شکه نجه که ی توندترو بهرده وامت ریشه؟

مەسەلەى چۈرەم:

بىياكىسى دەربىرىنى جادوۋوگەرە بىرۋادارەكان لە ھەرەشە و گۈرەشەى فىرەون،
 كە ئەوان خوا و بەلگە پۇشەنەكانى بە ھىچ ناگۇرۈنەو، نو مىدېشىيان واپە كە
 خوا لىيان بىبورى:

خوا دەفەرموى: ﴿قَالُوا لَنْ نُؤْتِرَكَ عَلٰى مَا جَاءَنَا مِنَ الْآيٰتِ وَالَّذِى فَطَرَنَا فَاقْضِ مَا
 أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِ هٰذِهِ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا ﴿٧٣﴾ إِنَّا ءَامَنَّا بِرَبِّنَا لِيُعْزِزَ لَنَا حَظْلِنَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا
 عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ وَاللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى ﴿٧٤﴾﴾

شىكىردنەو ھى ئەم ئايەتەنە، لە ھەشت بىرگەدا:

(۱) - ﴿قَالُوا لَنْ نُؤْتِرَكَ عَلٰى مَا جَاءَنَا مِنَ الْآيٰتِ﴾، گوتيان: تۇ ھەلئابۇزىرىن بەسەر ئەو
 بەلگە پۇشەنەدا كە بۇمان ھاتوون، (الإيثار: التفضيل)، (إيثار) واتە: ھەلئاردين، كە
 دەفەرموى: ﴿قَالُوا لَنْ نُؤْتِرَكَ﴾، ھەلئەتئابۇزىرىن، لىرەدا پالدىراۋىك قىرتىراۋە، واتە: (لن
 نۇثر دىنك، أو لن نۇثر طاعتك) بەرنامەكەى تۇ، يان گۈپرايەلىى كىردى تۇ، ھەلئابۇزىرىن
 بەسەر ئەو بەلگە پۇشەنەدا كە بۇمان ھاتوون.

(۲) - ﴿وَالَّذِى فَطَرَنَا﴾، ھەرۋەھا تۇ ھەلئابۇزىرىن بەسەر ئەو كەسەدا كە تىمەى لە
 نەبوون ھىناۋەتە بوون، تىمەى ھىناۋەتە دى و خولقاندوۋىنى، دەشگۈنجى: ﴿وَالَّذِى
 فَطَرَنَا﴾، ئەو (و) سۆتىد بى، يانى: ﴿لَنْ نُؤْتِرَكَ عَلٰى مَا جَاءَنَا مِنَ الْآيٰتِ وَالَّذِى
 فَطَرَنَا﴾، ئەو كاتە ئاۋا دەبى: سۆتىد بەو كەسەى تىمەى بەدەپىتاۋە، تۇ ھەلئابۇزىرىن
 بەسەر ئەو بەلگە پۇشەنەدا كە بۇمان ھاتوون، لە سەر دەستى ئەو دوو پىغەمبەرە پاپە
 بەرزە كە مووسا و ھاروون.

كەواتە: دەگۈنجى (و) بۇ سۆتىد بى، دەشگۈنجى ئەو (و) بۇ (عطف)
 بادانەۋە و گىپراۋە، بى، يانى: (لَنْ نُؤْتِرَكَ عَلٰى مَا جَاءَنَا مِنَ الْآيٰتِ وَعَلَى الَّذِى فَطَرَنَا)،

تو هه لئابزیرین به سهر نهو به لگه رۆشانه داو، به سهر نهو که سه دا که تیمه ی هیتاوه ته دی، ئنجا بۆچی خوی پوره ردگاریان پیش نه خستوهو، یه که مجار باسی به لگه رۆشنه کانیا ن کردوه؟ چونکه نهوان له ریکا ی به لگه رۆشنه کانه وه خوی پوره ردگاریان ناسیوه، نه وه له تهفسیره کاندانه مینیه، یان رهنگه هه شبی و بهرچاوم نه که وتبی، به لام پیم وایه حیکمه ته که ی نه و دیه که خوا ﷻ به دیهینه رو پهیدا که ری جادووگه ره کان و هه موو گه ردوونه، هه ر بووه، به لام نهوان په بیان پی نه بردوه و پی ناشنا نه بوون، هه تا نهو به لگه رۆشانه یان له سهر دهستی مووسا و هاروون بۆ هاتوون.

بۆیه نهو به لگه رۆشانه ی که به هوی نهوانه وه خویان ناسیوه، نهوانیان پیش خستوون و، خوی پوره ردگاریان خستوته دوی به لگه رۆشنه کانه وه، نه گه رنا له راستیدا خوا ﷻ به نامانجگیراو (بیت القصد) ی پر وای هیتانه، به لگه رۆشنه کان و پیغه مه ران و مووسا و هاروونیش، نامراز و هوکارن بۆ ناسینی خوا و گه یشتن به خوا ﷻ، به لام نهوان لیره دا نامرازیان پیش نامانج خستوه، له بهر نه وه ی به هوی نامرازه که وه گه یشتوون به و نامانجه.

۳- ﴿فَاقْضِ مَا أَنْتَ قَاضٍ﴾، واته: ئنجا نه وه ی تو بریارده ری، بریاری بده، یان نه وه ی تو نه نامده ری نه نجامی بده! چونکه وشه ی (قضی) هه م به مانای (بریاریدا) دی، هه م به مانای (نه نجامیدا) دی، وه ک له تهفسیری سوره ق (الإسراء) دا باسمان کرد، وشه ی (قضاء) به چهند واتایه ک دی و باوترین واتایان (بریاردان و جیهه جی کردن) ه، یانی: (افعل ما أنت فاعله)، نه وه ی تو بکه ری بووی و نه نامده ری بووی، نه نجامی بده! وه ک کورده واری خومان ده لئ: چیت پئ ده کری بیکه! یان چیت له ده ست دی، بیکه! یان چیت نه کردوه بیکه! به کورتیی: بئ منه ق ده کهن.

۴- ﴿إِنَّمَا نَقْضِي هَذِهِ الْحَبْثَةَ الدُّنْيَا﴾، به دلنیا یی تو نه نیا له م ژیا ی دنیا به دا بریار ده دی، ﴿إِنَّمَا﴾، لیره دا (إِنَّمَا: إِذَا الْعَظْمُ وَالْإِبْطِ)، نامرازی کورت هه لئتان و چه سپاندنه، واته: نه وه ی تو بریاری لئ ده ده ی ته نیا له م ژیا ی دنیا به دایه، (أَي: إِنَّكَ مَقْضُورٌ عَلَى الْقَضَاءِ

فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا)، تُو کورتهه لاتووی له بریاردان و نه نجمدان، ته نیا له بازنه ی ژیا نی
 نهم دنیا به دا، ﴿نَقَضَىٰ هَذِهِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا﴾، یانی: (فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا، وَمِنْ خَلَالِهَا
 لَا غَيْرَ)، واته: لهم ژیا نه دنیا به داو له میانی ژیا نی دنیا دا تو ده توانی بریا ره کانت بده ی و
 جتیه جتیان بکه ی، به لأم له چوارچتوه ی ژیا نی دنیا به دهر، هیچ کاره ی! تئمه ش ژیا نی
 دنیا وه ک خو ی دهبینن که شوینی تیدا تاقیکرانه وه به، نه ک شوینی تیدا هه سانه وه،
 بو یه چیت له ده ست دی، بیکه! بِن منه تین.

۵- ﴿إِنَّمَا أَمْرًا رَبَّنَا﴾، به دنیا یی تئمه پرومان به پهروه ردگاری خو مان هینا، پیشتی
 ده لئین: ﴿أَمْرًا رَبِّ هَرُونَ وَمُوسَىٰ﴾، به لأم لیره ده لئین: تئمه پرومان به پهروه ردگاری
 خو مان هینا، واته: نه و پهروه ردگاری خو مان که له رپی مووسا و هاروونه وه ناسیمان،
 تئمه پرومان پی هینا.

ننجا نهمه عیله ت و نامانجی نه وه به که دوایی دی، ﴿إِنَّمَا أَمْرًا رَبَّنَا﴾، تئمه
 پرومان به پهروه ردگارمان هینا، بوچی؟

۶- ﴿لَيَغْفِرَ لَنَا خَطِيئَاتِنَا﴾، تا کو له هه له کامان هان بووری.

۷- ﴿وَمَا أَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ﴾، نه و جادووه ش که تو به زور پیت کردین و ناچارت
 کردین له سه ری، له وه ش لیمان بیووری.

۸- ﴿وَاللَّهُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ﴾، خواش باشتره و بهرده و امتره، واته: پاداشتی خوا باشتره و
 بهرده و امتریسه، نهمه لئی ودره گیری که جادووگه ره کان به زور جادوو یان پیکراوه، نه و
 دهسته لانداران هی نه و کات، که جادوو باو بووه، مندالی هه ندیک خه لئیکان هه لئباردوون
 و، خستوو یاننه نیو قوتابخانه ی جادووگه ری که وه، تا کو فیری جادوو یان بکه ن، بو نه وه ی
 نه و جیله له جادووگه ران که مردن، جیلکی دیکه شوینیان بگرته وه.

ننجا تئستاش هه روا به، ته ماشا بکه ن! نه و پزئمه خو سه پین و نه و هوکمرانه
 خو له خه لک که به په رستراوانه، که به سه ر خه لک و جه ماوه ردا ده سه لاتی

ناشەرىيى دەسەپپىن، ئىنجا نەگەر كاتى خۇيى حوكمپرانانى ستمەكار جادوۋوگەربان پەرورەردە كىردىن، ھى ئىستاش دەھۆل كوت و زورپنا ژەنان پەرورەردە دەكەن، ئىستاش ھەندىك خەلكى نووسەرو راگەباندىكار لە راستىدا دەھۆل كوت و زورپنا ژەنن و، نووسەرى دەربارو بەكرى گىراون، ئەو دەنووسن و دەئىن: كە حوكمپرانە كان پىيان خۆشە، نەك خۇيان قەناعەتپان پىي ھەيە، وەك دەئىن: جارىك يەككىك لەو جۆرە كەسانە لە لاي حوكمپرانىك مەدحى تەماتە دەكات، تەماتە ئەوئەندە بە سوودە! قازانجى وايە! ئەو جۆرە قسانە پىز دەكات، كە دەزانى حوكمپرانە كە كەيفى لە تەماتەيە، دوايى ئەو حوكمپرانە دلى لەسەر تەماتە لادەپىن، دلى دەپتە سەر باينجان، ئەوجارە ئەو كەسە دەكەوتتە مەدحى باينجان و زەمى تەماتە دەكات، يەكئ لىي دەپرسى: تۆ دوئىنى زۆر مەدحى تەماتەت دەكرد، كەچى ئەمپۆ مەدحى باينجان دەكەي؟! ئەوئىش دەئى: من كۆيلەي تەماتە و باينجان نىم، تەماشاي گەورەكەم دەكەم، چى پىخۆش بوو، مەدحى ئەو دەكەم، ھەقم چىيە: تەماتە باشترە يان باينجان؟! تەماشاي ئەو دەكەم كە ئەو چى پىخۆشترە.

لە راستىدا زۆر لەو راگەباندىكارو دەھۆل كوت و زورپنا ژەنانەي، كە ئىستا لە خزمەت ئەو پىرژمانە دان، لە خزمەت ئەو خىزبە خۆسەپىنانە دان، كە بەسەر مسوئلماناندا حوكمپرانن، كە لە جىھانى ئىسلامىي دا ئەو زۆرە، زۆرىنەي ئەو راگەباندىكارانە، لەو قەبىلە و قوماشەن.

پىيوستە ئەوئەش بلىين: كە جادوۋوگەرەكان لە نەنجامى چىدا، بۇيان دەرەكەوت كە ئەوئەي مووسا موغىزەيە و جادوۋو نىە؟ لە راستىدا بە ھۆي زانباريەو، جادوۋوگەرەكان زانا بوون، شارەزا بوون لە پىشەكەي خۇياندا، سەنئەتەكەي خۇيان باش دەزانى و زۆر تىيدا كارامە و پىسپۆر بوون، دەيانزانى تاكو كوئى بىر دەكات، ھەموو خاوەن زانست و ھونەرئىك، دەزانى ھونەرەكەي، زانستەكەي، پىشەكەي، ئەو پەرەكەي تاكو كوئىيە، سنووردەكەي تاكو كوئىيە، بۇيە زانباريى زۆر

ھاۋكارە بۇ مروّف كە بىگە يەنئىتە ئامانچ و بە ئامانجى بگە يەنئى، بە مەرجهئ مروّف گوئى بۇ بېرىارە كانى زانىارىى بگرئى، جادووگەرە كان لەو خەلك و جەماوهر و حەشاماتەى كە فیرعەون كۆى كرد بۆو، لە ھەموویان باشتەر دەیانزانی: ئەوہى مووسا كردى موعجیزەبەو، یاسا دېرە و لە جوۆرى جادوو نى، نئجا نەبىستراوہ خەلكە كە بېروایان ھىتابئى، چونكە خەلكە كە سەریان لەوہ دەرئەدە چوو، ھەروا لاسا كەرەوہ بوون، بەلام جادووگەرە كان شارەزابوون و دەیانزانی جادووہ كەى ئەوان تاكو كوئى دەرۋا، بۆیە بېروایان ھىنا، بەئى زانست و زانىارىى ئاسانتر مروّف بە ئامانچ دەگە يەنئى و، دەبئتە ھۆى رېنمايى كردئى، بەو مەرجهى لەگەل بېرىارە كانى ئەو زانستەدا راست بكات.

مه سه له ی پینجه م و کۆتایی:

پوونکردنه وهی ئه و راستیه که بابای تاوانبار له دۆزه خدا ژیانکی نهر نهژی ههیه، به لأم پرواداران کردار باش، له باغ و بیستانه هه میسه یه کانی خوادا، پله بهرزه کانیان هه:

خوا ده فه رموی: ﴿إِنَّهُ مِنْ يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ ۖ ﴿٧١﴾
 وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ فَأُولَٰئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَىٰ ﴿٧٥﴾ جَنَّاتٌ عَدْنٌ تَجْرِي مِنْ
 تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ مَنْ تَزَكَّىٰ ﴿٧٦﴾

شیکردنه وهی ئه م ئایه تانه، له جهوت برگه دا:

(١) ﴿إِنَّهُ مِنْ يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ﴾، به دنیایی ههر که سێ تاوانبارانه بچته خزمهت پهروه ردگاری، به دنیاییه وه دۆزه خی ههیه، لیره وه تاکو رسته ی کۆتایی، ده گونجی قسه ی جادووگه ره کان بێ، که فیرعه و نیان دواندوه و بێ منه تیان کردوهو، بیباکیی خۆیان دهربری له سزادانی، ده شکونجی ئه وه جادووگه ره کان نه یانگوتبێ، به لکو فه رمایشتی خوا بێ ﷺ، دوابه دوا ی هه لۆیستی مهردانه و جوامیرانه ی جادووگه ره کان له به رانه بهر هه ره شه و گوره شه ی فیرعه ونداو، بیباکیی و بێ منه تیان له سزادانی سه خت، ئنجا خوا ﷺ ئه وانهی فه رموو بێ، په کسانه، چ قسه ی جادووگه ره کان بێ، دوا ی ئیمان هیتانیان، چ فه رمایشتی خوا ی پهروه ردگار بێ راسته وخۆ فه رموو بیتێ، ههر په ک ئامانج ده پیکتی، به لأم وا پتده چن ههر قسه ی جادووگه ره کان بێ، چونکه دوابه دوا ی ئه وه که ده لێن: ﴿وَاللَّهُ خَبِيرٌ وَبَقِي﴾، راسته وخۆ ده لێن: ﴿إِنَّهُ مِنْ يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا﴾، وا پتده چن درژه پتده ری قسه ی ئه وان بێ، که ده لێن: ﴿إِنَّهُ مِنْ يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا﴾، به دنیایی ههر که سێ تاوانبارانه بیته خزمهت پهروه ردگاری.

(المُجْرِمُ: فَاعِلُ الْجُرْمِ وَهِيَ الْمَعْصِيَةُ وَالْفِعْلُ الْغَيْبِيُّ)، (جرمه) بریتیه له سه ره پینجیی و کاری نارهوا، به کوردیی ده لێن: تاوان، (جُرْمٌ، جَرِمَةٌ) زیاتر په یوه ندیی

به سنوور شکستنی و سنوور به زینبی بوسه مافه کانی نه وانی دیکه وه هه به،
تنجا هر که سستی به تاوانباری بیته وه خزمه قی په روه ردگاری.

﴿فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ﴾، به دلنیا به وه، دوزه خی هه به، نه و (ل) ه (لام الاستحقاق والملکة)،
واته: نه گهر له پوژی دواپی دا بیته خاوه نی شتیک، نه وه ده بیته خاوه نی دوزه خ.

(۲) - ﴿لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى﴾، نه تیتدا دهمری و نه تیتدا دهژی، تیتدا نامری، بو نه وهی
هه ست به سزا و نازار بکات، تیشیدا ناژین، ژیانیک که پی بگوتری ژیان و شایسته ی
ناوی ژیان بن، نه وه سه ره نجامی که سیکه که تاوانبارانه بچیته وه خزمه قی په روه ردگاری.

(۳) - ﴿وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ﴾، هر که سیک بروداران به چیته وه خزمه
په روه ردگاری، له حالیکدا که کرده وه باشه کانی نه نجام داون.

(۴) - ﴿فَأُولَئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَى﴾، نا نه وانه پله به رزه کانیان هه ن، بیگومان له
به هه شتدا، وشه ی (درجات) کوی (درجه) به، (علی) ش کوی (علیا) به، (الدرجات العلی)،
پله به رزه کانیان هه ن، ده شتوانین بلتین: که فیرعه ون هه لیواسیون به گلو فکی قه دی
دارخورمایه کانه وه، به لی له وی گانیان سپاردوه و شه هید بوون، به لام خوا ﴿لَهُ﴾ له پوژی
دواپی دا هه ناخاته پله به رزه کانه وه له کوشک و تهلاران دا، له به رانه ر نه وه دا که
هه لواسرون به شوینی به رزه وه،

تنجا دپته سه ر باسکردنی نه و پله به رزانه ی به هه هشت.

(۵) - ﴿جَنَّتٌ عَدْنٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ﴾، چه ند باغ و بنستانیکی هه میشه پی به رده وامن،
که پووبار به ژیر یاندا ده رۆن، واته: پووبار به ژیر بنکی دره خت و کوشکه کاندا ده رۆن.

(۶) - ﴿خَالِدِينَ فِيهَا﴾، به هه میشه پی تیتدا دمیتنه وه.

(۷) - ﴿وَذَلِكَ جَزَاءُ مَنْ تَزَكَّى﴾، نا نه وه ش پاداشتی که سیکه که خو ی پاک و چاک کردوه،
چونکه (تَزَكَّى) له سه ر کیشی (تَفَعَّلَ) ه، (التَزَكَّى: التطهُر والنمو والصلاح)، (تَزَكَّى) هه م به خو
پاک کردن ده گوتری، هه م به گه شه کردن و، هه م به چاک بوون ده گوتری.

که واته: نه وهی باسکرا، پاداشتی که سیکه که خوئی پاک و گه شه سه ندوو و چاک ده کات، واته: خوئی پاک ده کات (خوئی بزار ده کات) له سیفته ته دزیو و خراپ و زیانبه خشه کان، له پیش هه موویانه وه شیرک و کوفر، ههروه ها خوئی گه شه پیده دا، واته: سیفته ته چاکه کان له خویدا گه شه پین ده دات، له پیش هه موویانه وه نیمان و خوا به به کگرتن و به قین، دیسان خوئی چاک ده کات، که به ته نکید نه گهر نیسان خوئی بزار کرد له سیفته ته خراپه کان و، سیفته ته باشه کانی له خویدا هینانه دی و، گه شه ی پین دان، نه وه به ره و چاکی ده چی، چاک بوونی مرووف، نه وه به که خوئی بزار بکات له سیفته ته خراپه کان و، خوئی برازیئیتته وه به سیفته ته باشه کان.

دەرسى چوارەم ✨

پیناسه‌ی نهم دهرسه

نهم دهرسه‌مان بیست و سن (۲۳) نایه‌ت ده‌گریته خوئی، نایه‌ته‌کانی: (۷۷) - ۹۸، که کۆتا به‌شی باسی مووسا و هاروونی برابه‌تی (علیهما السلام)، له‌گه‌ل فیرعه‌ون و دارو ده‌سته‌که‌یدا، که له‌م سووره‌تی (طه) دا هاتوون.

نهم نایه‌تانه باسی دهر بازبوونی مووسا و گه‌له‌که‌ی (بنو اسرائیل)، له فیرعه‌ونیه‌کان و په‌رینه‌وه‌یان به دهریای سووردا، ده‌که‌ن.

پاشان باسی به‌سه‌ره‌اتی لادان و فریودرانی به‌نوو نیسپرائیل له لایه‌ن سامیرییه‌وه، ده‌که‌ن، که تووشی گۆلک په‌رستی کردن، شایانی باسیشه‌ نه‌و به‌سه‌ره‌اته‌نیا لیره‌دا هاتوه، به‌لئ باسی گۆلک په‌رستی له سووره‌ته‌کانی: (البقرة) و (الأعراف) یشدا کراوه، به‌لام‌ ته‌نیا لیره‌دا نه‌وه خراوه‌ته‌ روو، که کن نه‌و گۆلکه‌ زپرینه‌یه‌ی بۆ به‌نوو نیسپرائیل دروست کردوه؟

هه‌لبه‌ته باسی لپرسینه‌وه‌ی مووساش بۆ هه‌ر کام له: گه‌له‌که‌ی و، هاروونی برای و الطه، سامیرییش کراوه، له‌سه‌ر نه‌و گۆلک په‌رستییه‌ی که پتوه‌ی گیرۆده بوون.

﴿وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاصْرَبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخَفْ دَرَكًا وَلَا غَضَىٰ ﴿۷۷﴾ فَأَنبَهُم فِرْعَوْنُ مَحْنُورًا، فَفَجَشِبَهُم مِّنَ اللَّيْلِ مَا عَاشِبَهُم ﴿۷۸﴾ وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ وَمَا هَدَىٰ ﴿۷۹﴾ يَبْنِي إِسْرَءِيلَ قَدْ أَجْبَيْنَاكَ مِنْ عَدُوِّكَ وَوَعَدْنَاكَ حَايِبَ الطُّورِ الْأَيْمَنَ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوى ﴿۸۰﴾ كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِي وَمَن يَحِلِّ عَلَيْهِ غَضَبِي فَقَدْ هَوَىٰ ﴿۸۱﴾ وَإِلَىٰ لَعْنَتِكُمْ لَمَّا تَابَ وَمَأْمَنٌ وَعَمَلٌ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَىٰ﴾

﴿٨٢﴾ وَمَا أَعْجَلَكَ عَنْ قَوْمِكَ يَمُوسَىٰ ﴿٨٢﴾ قَالَ هُمْ أَوْلَاءُ عَلَيَّ أَتْرَىٰ وَعَصَيْتَ إِلَيْكَ رَبِّي لِأَرْضِي ﴿٨٣﴾ قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَأَضَلُّهُمُ السَّامِرِيُّ ﴿٨٤﴾ فَرَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ يَقَوْمِ أَلَمْ يَبْعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعَدًّا حَسَنًا أَفَطَالَ عَلَيْكُمْ الْعَهْدُ أَمْ أَرَدْتُمْ أَنْ يَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِنْ رَبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُمْ مَوْعِدِي ﴿٨٥﴾ قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا وَلَكِنَّا حَمِلْنَا آثَرًا مِنْ رَبِّنَا الْقَوْمِ فَقَدْ فَتَنَّا فَكَذَلِكَ آتَى السَّامِرِيُّ ﴿٨٦﴾ فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُورٌ فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ وَإِنَّهُ مُوسَىٰ فَنسَى ﴿٨٧﴾ أَفَلَا يَرَوْنَ أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿٨٨﴾ وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِنْ قَبْلُ يَقَوْمِ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ وَإِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي ﴿٨٩﴾ قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْكَ عِدْلَيْنِ حَتَّىٰ يَرْجِعَ الْبَأْسُ إِلَىٰ مُوسَىٰ ﴿٩٠﴾ قَالَ يَهتَرُونَ بِمَا مَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ﴿٩١﴾ أَلَا تَتَّبِعُونَ أَفْعَصَيْتَ أَمْرِي ﴿٩٢﴾ قَالَ يَبْتَدِئُونَ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِي إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ بَلْ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿٩٣﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَا سَامِرِيُّ ﴿٩٤﴾ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِنْ أَثَرِ الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي ﴿٩٥﴾ قَالَ فَادْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ تَقُولَ لَا يِسَاسُ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَنْ تُخْلَفَهُ وَانظُرْ إِلَى إِلَهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا لَنْتَحَرَّقَنَّهُ ثُمَّ لِنَنفِثَنَّ فِي الْبَحْرِ سَفِينًا ﴿٩٦﴾ إِكْمًا إِلَهُكُمْ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿٩٧﴾

مانای دهقاو دهقی نایه تەکان

((ههروه‌ها به دنیایی سروشمان بۆ مووسا کرد، که شه‌ورۆ به به‌نده‌کانم بکه‌و، (گۆچانه‌که‌ت له ده‌ریا بده و) رێه‌کی وشک و برینکیان له ده‌ریادا بۆ ناچوو‌غ بکه‌، نه له پێراگه‌یشتن (ی سوپای فیرعه‌ون بۆتان) بترسه‌و، نه بیمت هه‌بی (که له ده‌ریادا بخنکین) ﴿۷۷﴾ ئیدی فیرعه‌ون به سه‌ربازده‌کانیه‌وه شوئینان که‌وت و، یه‌که‌سه‌ر نه‌و (ئاوه‌ی ده‌ریا دایپۆشین که دایپۆشین ﴿۷۸﴾ فیرعه‌ونیش گه‌له‌که‌ی خۆی گومرا کردو (پاش هاتنی رێنمایی خواش)، راسته‌ رێی نه‌کردن ﴿۷۹﴾ (خوا فهرمووی): نه‌ی وه‌چه‌ی ئیسرائیل! مسۆگه‌ر له دوژمنه‌که‌تان ده‌ربازمان کردن و، له لای راستی کیوی طوور ژوانگه‌مان بۆ دانان و، گه‌زۆ و (بائنده‌ی) شێلاقه‌شمان بۆ دابه‌زاندن ﴿۸۰﴾ له‌و بژیوه‌ ده‌سندانه‌ی پیمان داوون بخۆن و سه‌رکیشی تیدا مه‌که‌ن، نه‌گه‌رنا تووره‌یی متان دێته‌ سه‌ر، هه‌ر که‌سیش تووره‌یی منی بیته‌ سه‌ر، مسۆگه‌ر تێچوووه (فه‌وتاووه) ﴿۸۱﴾ (به‌لام) من ئیبه‌رده‌م بۆ که‌سیک بکه‌رێته‌وه‌و، بپروا بینێ و کرده‌وه‌ی باش بکات، پاشان له‌سه‌ر راسته‌ رێی به‌رده‌وام بێ ﴿۸۲﴾ هه‌روه‌ها گوتمان: نه‌ی مووسا! چی وای لیکردی په‌له‌ بکه‌ی و پێش گه‌له‌که‌ت بێی؟ (بۆ دیدارمان) ﴿۸۳﴾ (مووسا) گوتی: په‌روه‌ردگارم! په‌له‌م کرد بۆ لای تۆ، تا‌کو تۆ لێم رازی بی و، نه‌وانیش نه‌وه به شوئیمه‌وه‌ن ﴿۸۴﴾ (خوا) فهرمووی: به دنیایی ئیمه‌ دوای (هاتنی) تۆ گه‌له‌که‌تمان تاقیکرده‌وه‌و، سامیری گومرای کردن ﴿۸۵﴾ ئیدی مووسا به تووره‌یی و خه‌مباریه‌وه گه‌راییه‌وه لای خه‌لکه‌که‌ی گوتی: نه‌ی گه‌له‌که‌م! نایا په‌روه‌ردگارتان گفتی باشی پێ نه‌دابوون، ئنجا (نایا ماوه‌ی جێبه‌جێ بوونی) گه‌فته‌که‌تان لێ درێژ بۆوه و زۆری پێچوو، یان ویستتان تووره‌یه‌کی (نایه‌تی) په‌روه‌ردگارتان بکه‌وێته‌ سه‌ر، ناوا له ژوانگه‌که‌م دواکه‌وتن؟! (ناوا به‌لێنه‌که‌متان جێ به‌جێ

نه کرد؟ ﴿۸۷﴾ گوتیان: به دهست خویمان نه بوو (به لینه که همان جی به جی نه کرد) له ژوانگه که ت دواکه وتین، به لام چند کو لیکمان له خشلی خه لکه که (خه لکی میسر) لی کرابووه بار، تیمهش فریمان دان (بو یتو بوته ی گولگ که سامیری دوستیکردبوو) هروه ها سامیریش (نه وه ی پیوو) فریدا ﴿۸۷﴾ نیدی په یکه ری گولکیکی بو ره داری بو دره ینان و گوتیان: نه مه په رستراوی یتو وه په رستراوی مو ساشه، به لام نهو له بیرى چوو! ﴿۸۸﴾ نایا ناینن که وه لامی هیچ قسه به کیان ناداته وه، هیچ زیان و سوو دیکانی به دهست نه؟! ﴿۸۹﴾ به دلنیایش هاروون بهر له وه پیگوتبوون: نه ی گه له کهم! نهو (گولکه) ه هه ر شتیکه پی تاقیکراونه وه، بنگومان په روه ردگارتان ته نیا (خوای) به به زه ییه، ده جا شوینم بکه ون و گوترا به لسی فرمانم بکه ن ﴿۹۰﴾ (خه لکه که) گوتیان: هه تا مووسا ده گه ریته وه بو لامان، هه ر له سه ر (په رستنی) وی به رده وام ده بین ﴿۹۱﴾ (مووسا) گوتی: نه ی هاروون! کاتیک دیتنت گومرابوون، چ شتیک ریگرت بوو (که قه ده غه یان بکه ی)؟ ﴿۹۲﴾ (چی وای لیکردی) که شوینم نه که وه ی! نایا سه ریچییت له فرمانم کرد؟ ﴿۹۳﴾ هاروون گوتی: کوری دایکم! نه ریشم بگره و نه (قزی) سه ریشم بگره، من (بو یه هیچم نه کرد) ترسام که دواوی بلتی: له یتو به نی ئیسرا ئیلدا په رته وازه ییت په یدا کردوه، چاوه ری (هاتنه وه و) قسه ی منت نه کردوه (تاکو خو م کیشه که چاره سه ر بکه م) ﴿۹۴﴾ (ننجا مووسا) گوتی: نهو (که تنه) چیه کردوته نه ی سامیری؟ ﴿۹۵﴾ گوتی: شتیکم دی که نه وان نه یان دی، نیدی چه نگتیکم له شوینه واری تیرراو داگرت فریمداو، نه فیشم به و جوړه ی بو پازاندمه وه ﴿۹۶﴾ (مووسا) گوتی: ده برؤ له ژاندا حالت به و جوړه بی که بلتی: توخنم مه که ون، به لینگه به کیشت هه یه (له رؤزی دوایدا) قوتار بوونت لئی نهو، تماشای نهو په رستراوه شت بکه که له سه ر (په رستنی) موکوړ بووی، به دلنیایی زورباش ده یسووتینن، پاشان به ده ریادا پرژو بلاوی ده که ینه وه ﴿۹۷﴾ به راستی په رستراوتان ته نیا نهو خواجه یه که جگ له وی هیچ په رستراویک نه، زانباری فراوانی وی هه موو شتیکى گرتوته وه ﴿۹۸﴾.

شیکردنه وهی هه نندیک له وشه کان

(أَسْرِي): (السُّرْي: سَيْرُ اللَّيْلِ، أَسْرَى وَسَرَى)، (سَرَى)، بریتیه له رۆیشتنی شهو، شه ورۆ، که هه م به (أَسْرَى)، هاتوه، هه م به (سَرَى)، هاتوه هه ر دووکیان به مانای: (به شهو رۆیشت) دین.

(يَبَسًا): واته: وشک و برینگ، (يَبَسَ الشَّيْءُ يَبْسُ وَالْيَبْسُ: يَابَسُ النَّبَاتِ، وَهُوَ مَا كَانَ فِيهِ رُطُوبَةٌ، فَذَهَبَتْ، وَالْيَبْسُ: الْمَكَانُ يَكُونُ فِيهِ مَاءٌ فَيَذْهَبُ)، (يَبَسَ الشَّيْءُ يَبْسُ)، واته: شته که وشک بوو، وشک ده بئ، (وَالْيَبْسُ: يَابَسُ النَّبَاتِ)، (يَبْسُ) بریتیه له: گیای وشک، نه ویش نه وهیه که ته رای تیدابئ، دوابی ته راییه که ی نه مابئ و وشک هه لکه رایئ، هه روه ها (وَالْيَبْسُ: الْمَكَانُ يَكُونُ فِيهِ مَاءٌ فَيَذْهَبُ)، (يَبْسُ)، شویتیکه ناوی لیبووبئ، به لام ناوه که وشک بووبئ، ناوه که نه مابیت و شویتنه که وشک بووبئ.

(دَرَاكًا): (الدَّرَاكُ وَالدَّرَاكُ: إِسْمٌ مَصْدَرٌ مِنَ الإِدْرَاكِ)، (دَرَكَ، وَدَرَاكًا)، هه ر دووکیان ناوی چاوگن له (إِدْرَاكًا)، (إِدْرَاكًا) واته: فریا که وتن، پیراگه یشتن، هه روه ها جاری واش هه به به مانای په بیبردنیس دئ.

(الْمَنْ): (الْمَنْ: مَادَّةٌ رَاتِنَجِيَّةٌ صَمْغِيَّةٌ حُلُوةٌ تُفْرِزُهَا بَعْضُ الْأَشْجَارِ، وَطَلٌّ يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ عَلَى شَجَرَةٍ أَوْ حَجَرٍ يَجْفُ)، (مَنْ)، به کوردیی گه زوی پنده لئین، مادده به کی راتنجیی صه مغیی شیرینه، هه نندئ له دره خته کان ده ری ده که ن، جاری واش هه به له سه رتوه داده بارته سه ر هه نندیک دره خت، یاخود هه نندیک به ردو، وشک هه لده گه رئ (خه لک دوابی لئیی ده کاته وهو، خوئی راسته خو، یاخود له گه ل شتی دیکه دا به کاری دینن).

(وَأَلْسَوَىٰ): (السَّمَانِي: طَائِرٌ صَغِيرٌ مِنْ رُبَّةِ الدَّجَاجِيَّاتِ، جِسْمُهُ مُنْضَغَطٌ مُمْتَلِئٌ وَاجِدْتَهَا سَلَوَاةً)، (وَأَلْسَوَىٰ): كه تاكههی (سَلَوَاةً)، (السَّمَانِي)یشی پی دهگوتری، بانددهبه کی گچكهه له فهصیللهی (دَجَاجِيَّاتِ)، واته: مریشكه كان، كه جهسته به کی چرۆ پرو تیک چرۆراوی ههیه، له شیوهی كهو دایه، به کوردیی شیلاقهی پی دهلین، به فارسیی (بهلدهرچین)ی پی دهلین، بهلدهرچین له شیوهی كهو و سوئسكه دایه.

(يَحِلُّ): (حَلَّ غَضَبَ اللَّهِ عَلَى النَّاسِ: نَزَلَ)، توورهیی خوا كه داددهبهزته سهه خهلك پیی دهگوتری: (حَلَّ)، یانی: دابهزی، (حَلَّ يَحِلُّ خُلُودًا بِالْمَكَانِ، نَزَلَ)، واته: لهو شوئنه دابهزی.

(هَوَىٰ): (هُوَ يَهْوِي هَوِيًا وَهَوِيَانًا: سَقَطَ مِنْ عَلْوٍ إِلَى سُفْلٍ)، (هُوَ يَهْوِي هَوِيًا وَهَوِيَانًا)، واته: له سههریوه كهوته خوار، له شوئنیکی بهزهوه هاته شوئنیکی نزم.

(أَثَرِي): (الْأَثَرُ: الْعَلَامَةُ وَأَثَرُ الشَّيْءِ: بَقِيَّتُهُ، وَمَا يُخْدِتُهُ الشَّيْءُ)، وشهی (أَثَرُ)، به نیشانه دهگوتری، نهسههری شتیك، به شوئنهواری یاخود پاشماوهی نهو شته دهگوتری، یاخود شوئنهوارنك كه شتیك پهیدای دهكات، دهگوتری: (جَاءَ فِي أَثَرِهِ أَي: فِي عَقِبِهِ)، به دوایدا هات، (الْأَثَرُ)، به شوین پئش دهگوتری.

(أَسِفًا): (أَسِفٌ يَأْسِفُ عَلَيْهِ أَسْفًا: حَزِنٌ، أَسِفٌ لَهُ: تَأَلَّمَ وَنَدِمَ، أَسِفٌ وَأَسِيفٌ وَأَسِيفٌ)، هههسیکیان به مانای خه مبارو په ژاره داره، كه واته: (أَسِفٌ يَأْسِفُ عَلَيْهِ أَسْفًا)، واته: خه می بو خوار، خه می بو ده خوا، (أَسْفًا)، واته: خه مخواردن، په ژاره دار بوون، (أَسِفٌ لَهُ)، به مانای بووی به نازار بوو، یاخود په شیمان بووه، بووی په شیمان بووه، ههروهها ناوی بكه (إِسْمٌ فَاعِلٌ)هكهشی به (أَسِفٌ وَأَسِيفٌ وَأَسِيفٌ)، دیت، به هههسیکیان، واته: په ژاره دارو خه مبار.

(يَمْلِكُنَا): واته: به دهست خویمان نه بوو، له ژیر كوئتروول و توانای خویماندا نه بوو، دهگوتری: (مَلَكَ الشَّيْءُ يَمْلِكُ مَلَكًا وَمَلِكًا وَمَلَكًا: حَازَهُ وَانْفَرَدَ بِالتَّصَرُّفِ فِيهِ، فَهُوَ مَالِكٌ، وَالجَمْعُ مُلْكٌ وَمُلَاكٌ)، دهگوتری: (مَلَكَ الشَّيْءُ يَمْلِكُ)، واته: نهو شتهی

کرده هی خوی، (مَلَكًا وَمَلَكًا)، هه رسیکیان واته: خاوه ندار بوون، واته: نه و شته ی کرده هی خوی و ته نیا خوی ته صه پرووفی تیدا کرد، (مَالِكٌ)، واته: خاوه ن، که به (مَلِكٌ) و (مَوْلَاک)، واته: خاوه نه کان، کو ده کرتیه وه.

(أَوْزَارًا): (جَمْعُ وِزْرٍ: الحِمْلُ الثَّقِيلُ وَالسِّلَاحُ وَالذَّنْبُ)، (أَوْزَارًا)، کوی (وزر) ه، (وزر)، هه م به باری قورس، هه م به چه ک ده گوتری، هه م به گونا هیش ده گوتری، له بهر نه وه ی که چه ک باری شانی ئینسان قورس ده کات و، گونا هیش له رووی مه عنه و بیه وه، باری شانی قورس ده کات.

(زِيَاةَ الْقَوْمِ): یانی: (خِلْيَةُ الْقَوْمِ)، مه به ست پی خشی خه لکی میسره، (الزِّيَانُ كُلُّ مَا يَزِينُ بِهِ، الزُّيْنُ: كُلُّ مَا يَزِينُ وَالْحُسْنُ، وَالزُّيْنَةُ: الزِّيَانُ)، (زِيَانٌ)، هه ر شتی که خوی پی برازیتیه وه، (الزُّيْنُ) یش هه ر شتی که ئینسان جوان بکات، هه روه ها به جوانیش ده گوتری، (زِيْنَةٌ) و (زِيَانٌ)، هه ر به کن واته: خشل، یان: نه و شته ی که ئینسان خوی پی ده رازنیتیه وه.

(فَقَدَّفَتْهَا): واته: فریماندا، ده گوتری: (قَذَفَ بِالْحَجَرِ: رَمَى بِهِ بِقُوَّةٍ)، واته: به توندی به رده که ی هاویشت.

(حُورًا): (حَارَ الثُّورُ يَحْوُرُ حَوْرًا وَحُورًا: صَاحَ، الحُورَاءُ: صَوْتُ البَقْرِ وَالغَنَمِ وَالظَّبَاءِ وَالسَّهَامِ)، گا ببورینن، ده گوتری: (حَارَ الثُّورُ يَحْوُرُ حَوْرًا وَحُورًا)، واته: بؤراندی، هاواری کرد، (حُورًا) به دهنگی ره شه ولاخ ده گوتری، گولک و مانگا و گا، هه روه ها به دهنگی مه رو بزیش ده گوتری و، به دهنگی ناسک و بزنه کیویش ده گوتری و، به دهنگی تیریش ده گوتری که ده بهاوی.

(لَنْ نَبْرَحَ): واته: وازی لئنا هینین، ده گوتری: (بَرِحَ يَبْرُحُ بَرُوحًا وَبَرَحًا: زَالَ)، (بَرِحَ يَبْرُحُ بَرُوحًا وَبَرَحًا)، واته: لاجوو، (مَا بَرِحَ يَفْعَلُ كَذَا أَي: يَسْتَمِرُّ)، واته: به رده وامه له سهری، چونکه (بَرِحَ)، یانی: (زَالَ)، که واته: (مَا بَرِحَ)، واته: (لا يَزَالُ)، واته: به رده وام، به رده وامه له سهری، وازی لئنا هینی.

(وَلَمْ تَرْقُبْ): ﴿وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي﴾، واته: چاوه‌پرسی قسه‌ی منت نه‌کرد، (رَقِبَهُ يَرْقِبُهُ رَقْبًا وَرَقُوبًا وَرَقَابَةً: اِنْتَظَرَهُ)، (رَقِبَهُ يَرْقِبُهُ)، واته: چاوه‌پرسی کرد، چاوه‌پرسی ده‌کات، (رَقِبًا وَرَقُوبًا وَرَقَابَةً)، هرستیکیان چاوگن، هم‌موویان یانی: (اِنْتَظَرَهُ)، چاوه‌پرسی کرد، هروده‌ها جگه له چاوه‌پرسی کرد، به واتیاه کی دیکه‌ش هاتوه: (لَا حَظَّهُ وَحَرَ سَهُ وَعَفِظَهُ)، واته: ره‌چاوی کردو، تیشکه‌ی لی گرت و پاراستی، که‌واته: ﴿وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي﴾، یانی: چاوه‌پرسی قسه‌ی منت نه‌کرد، یاخود: قسه‌ی کی منت پاریزگاری لی نه‌کرد، که بریتیه له فرمانه‌کی نه‌وو.

(بَصُرْتُ): واته: بینیم، (بَصُرَ بِالشَّيْءِ: أَي: أَبْصَرَهُ، عَلِمَ بِهِ، وَبَصَرَ بِهِ بَصَرًا: أَبْصَرَهُ)، واته: بینی، هروده‌ها (بَصُرَ بِالشَّيْءِ)، واته: (عَلِمَ بِهِ)، واته: زانیی، که‌واته (بَصُرْتُ)، هم به مانای بینین، هم به مانای زانین، هر دو وکیان دی.

(فَنَبَذْتُهَا): واته: فرییم دا، (نَبَذَ الشَّيْءُ: طَرَحَهُ)، فریدانی شته، (نَبَذَ الْأَمْرَ: أَهْمَلَهُ)، فرمانه‌کی پشت گوی خست، (وَنَبَذَ الْعَهْدَ: نَقَضَهُ) واته: په‌یمان‌ه‌کی هر لوه‌شانده‌وو.

(سَوَّلْتُ لِي نَفْسِي): نه‌فسم بوی رازاندمه‌وه، (سَوَّلَ لَهُ الشَّرَّ)، واته: خراپه‌ی بوی جوان کرد، یانی: (حَبَّبَهُ إِلَيْهِ وَسَهَّلَهُ لَهُ وَأَغْرَاهُ بِهِ)، خراپه‌ی له لا خوشه‌ویست کردو بوی ناسان کردو، هانیدا بوی نه‌ودی نه‌وو خراپه‌یه نه‌نجامیدا.

(لَا مِمْسَاسَ): ده‌گوتری: (مَاسَهُ مِمَّاسَةً وَمِمْسَاسًا: أَي لَمَسَهُ)، که‌واته: (لَا مِمْسَاسَ)، واته: با ده‌ست لیدان نه‌بی، توخن که‌وتن نه‌بی، نیزیک که‌وتنه‌وه نه‌بی، چونکه له (مَاسَهُ) هاتوه، (مَاسَهُ)، واته: ده‌ستی لیدا، (مِمَّاسَةً وَمِمْسَاسًا)، هر دو وکیان چاوگن، به مانای ده‌ستی لیدا.

(عَاكِفًا): (عَاكِفٌ يَعْكِفُ فِي الْمَكَانِ عَاكِفًا وَعَاكُوفًا: أَي أَقَامَ فِيهِ وَلَزِمَهُ)، (عَاكِفٌ يَعْكِفُ)، واته: مایه‌وه، ده‌میتینه‌وه له شوینه‌که‌دا، (عَاكِفًا وَعَاكُوفًا)، هر دو وکیان

چاوگن، واته: مانه وه، (أَقَامَ فِيهِ وَلَزِمَهُ)، واته: له شوینه که دا مایه وه و پیوهی به یوه ست بوو.

(لَنَنْصِفَنَّهٗ): واته: وردو خاشی ده که یمن، ده یهارین، پرژ و بلاوی ده که یمن، (نَسَفَ الشَّيْءَ: اِقْتَلَعَهُ مِنْ اَصْلِهِ، وَنَسَفَ الشَّيْءَ: فَرَقَهُ وَاذْرَاهُ)، له ریشه وه هه لیه نند، (نَسَفَ الشَّيْءَ) شته که ی پرژاند و بلاوی کرده وه. (وَنَسَفَ الْحَبُّ بِالْمَنْسِفِ: غَرَبَتْهُ وَنَقَّاهُ)، که سیک ده غلیک، شتیک له بیژینک ده دا، ده گوتری: (نَسَفَ الْحَبُّ بِالْمَنْسِفِ)، واته: به بیژینگ، یان: به هیله گ، واته: بیژیه وه، له بیژینگی داو پاک و پیسی لیک جیا کرده وه.

مانای گشتمی نایه تکان

وهک پیشتر گویمان: نهو بیست و سئ (۲۲) نایه تبه بهشی کو تایی به سه رهاتی مووسا و هاروونی برای الطیر، له گهل فیعهون و دارو دهسته که بیدا، ده خنه روو، که دیاره لیره دا زور شت پیچراوه تبه وه که تیمه کاتی خوئی له تفسیری سوورده تی (الأعراف) دا باسماں کرد، چونکه دواى نه وهی که جادوو گره کانی فیعهون تیده شکین له به رانبهر موعبیره ی مووسا الطیر، جادوو که بیان پووچه ل ده بیته وه، جادوو گره کانی له فیعهون هه لنده گه رینه وه، برپا دینن به په روه ردگاری مووسا و هاروون، فیعهونیش هه ربه شه بیان لیده کات، دواى نه وه، فیعهون ده ست ده کات به تنگ پئی هه لچنینی گه لی به نوو ئیسرائیل و، به زور شیوه سزایان ده دات، جه زره به بیان ده دات، فشاریان لی ده کات، بویه خوا سوره تنی کومه لیک به لایان به سه ر دینن:

﴿وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصٍ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذْكُرُونَ﴾ (۱۳۳) دواى ده فهرموی: ﴿فَارْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَاللَّمَامِيْنَ مُمْضِلَةً فَلَأَتَّكَبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا تُجْرِمُونَ﴾ (۱۳۴) (الأعراف، له وی به ته فیصل باسماں کردوه له کاتی ته فسیرکردنی سوورده تی (الأعراف) دا.

به لام لیره دا خواى موته عال نه وه هه مووی ده پیچته وه، به کسه ر دینه سه ر باسی ده ربازبوونی مووسا، ده ربازکردنی به نوو ئیسرائیل له ده ست فیعهون و، کوچ کردنیان له میسر وه به ره و ده شتی سینا و دواى به ره و شام، په رینه وه بیان به ده ربای سووردا، لیره دا خواى په روه ردگار نه و رووداوانه هه موویان ده پیچته وه و دینه سه ر نه م مه به سه ته و ده فهرموی:

﴿وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِيَادِي﴾، به دنیاییه وه سروشمان بو لای مووسا کرد، که شه ورؤ به بنده کانم بکه، واته: به شه وی دهر بازیان بکه، ﴿فَأَضْرَبَ لَهم طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا﴾، رتیه کیان له دهر یادا بو دابنتی، رتیه کی وشک، له ته ففسیره کاندنا نه مبینیوه، به لام پیم وایه وشه ی (فَأَضْرَبَ لَهم) یانی: (فَأَضْرَبَ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ، وَغَطَّ لَهم طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ)، یان (اجْعَلْ لَهم طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ)، بو یه وشه ی (فَأَضْرَبَ)، هاتوه لیره دا، چونکه له سووره تی (الشعراء) دا ده فهرمووی: ﴿فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ فَأَنْفَلَقَ فَمِنْ كُلِّ فِرْعَوْنٍ كَأَطْوَرَ الْعَظِيمِ﴾، واته: سروشمان بو لای مووسا کرد که به گو چانه که ت له دهر یادا بده، لیتیدا یه کسه ر دهر یاکه شه ق بوو، ههر لایه کی دهر یاکه وه ک کیوتکی گه وره و ابوو، هه تا بنی به ستبووی و، له بنه وه ش دهر یادا قوروی لیتهی زوری تیدایه، به لام خوا ﴿وَإِذْ يَرْوَىٰ﴾ وای کردبوو، که بیتته خاکیکی وشک و برنگ، یه کسه ر لینه و قوروی قاله که ش هه مووی وشک بوو بوؤه، بو نه وه ی به نوو نیسرا نبل که ده په رنه وه، ته نانه ت پیتلاوه کانیشیان به قور نه بن! بو یه لیره ده فهرمووی: ﴿فَأَضْرَبَ لَهم طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا﴾، له دهر یادا رتیه کی وشکانییان بو په یادا بکه، ﴿لَا تَخَفْ دَرَكًا﴾، نه له وه بترسیی که پیتبگهن، فیرعه ون و سویاکه ی بتانگهنی، ﴿وَلَا تَحْزَنْ﴾، ناشترسیی له خنکان و فهوتان له ناوی دهر یادا.

﴿فَأَنبَهُمُ فِرْعَوْنُ مَجْذُومًا، فَفَعَّسَهُمُ مِنَ اللَّيْلِ مَا عَاشَهُمْ﴾، فیرعه ون به سه ر بازه کانیه وه شوئنیان کهوت، نیدی نه وه دایپوشین له دهر یادا که دایپوشین، ده بی چی دایپوشین! دهر یادا هیتدی شوئنی چهنه کیلومه تریک قووله، به لای که مه وه چهنان مه تر قووله، نه و شوئنه ی که ته نکیش بی، ئنجا تو ته ماشا بکه! نه و هه موو ناوه له سه رت که له که بی له بنه وه دا، ده بی چی دایپوشین؟ واته: ناوتکی زور به بارستایی چهنان مه تر، یان: سه دان مه تر، یان چهنه کیلومه تر، ناو دایپوشیون، بو یه خوا ده فهرمووی: ﴿فَعَفَّسَهُمُ مِنَ اللَّيْلِ مَا عَاشَهُمْ﴾، له دهر یادا نه وه دایپوشین که دایپوشین که وه سف ناکری، مه گهر ههر به خووی وه سف بکری،

دیاره نیمه له تفسیری سوره تې (الأعراف) دا به تفصیل باسی نه وه مان کردوه، که چوڼ فیرعون و سوپا به کی شونینان ده که ون، له (په یمانی کون) پشه وه چه ند شتیکمان هیناوه، که تیشکی زیاتر ده خه نه سهر چوڼیه تی دهر باز بوونی موسا عليه السلام و خه لکه که ی، ههروه ها فیرعون و سوپا به کی چوڼ شونینان ده که ون، به عاره بانان؟ له ویدا به تفصیل هیناومانه.

﴿ وَأَضَلَّ فِرْعَوْنَ قَوْمَهُ وَمَا هَدَىٰ ﴾، فیرعون خه لکه که ی خو ی گومرا کرد، سه ری لی شتواندن، سه رگردانی کردن، ﴿ وَمَا هَدَىٰ ﴾، دوا ی نه وه ی که رینماییشیان له سه ر دهستی موسا و هاروونه وه له خوا وه بو هات، هه رینماییشیان خه لکه که ی نه کردو ری پستی پیشان نه دان.

﴿ يَبْنَئُ بَنِي إِسْرَائِيلَ قَدًا أَجْمَعًا مِّنْ عَدُوِّكَ ﴾، خوا گه لی به نوو نیسرائیل ده دوینی، نه ی وه چه ی نیسرائیل! نه ی نه وانه ی که له نیسرائیل (که به عقوبه عليه السلام) له دایک بوون، نه ی نه و کورو کچ و نه وانه ی که له به عقوب وده پاش که وتوون، نه ی گه لی جووله که، ﴿ قَدًا أَجْمَعًا مِّنْ عَدُوِّكَ ﴾، به دنایی تیوه مان دهر باز کرد له دوژمنه که تان، ﴿ وَوَعَدْنَاكَ جَانِبَ الطُّورِ الْأَيْمَنِ ﴾، جیژوانمان بو دانان له لای ته نیشتی راستی کیوی طوور، ﴿ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوَىٰ ﴾، که زو و شلاقه شمان به سه ردا دابه زانندن، بو ناردنه خوار، ﴿ كُلُوا مِنْ طِبَقَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ ﴾، له بزیه وه په سنده چاک و سوود به خشه کانی که پیمان داون، بخون، ﴿ وَلَا تَطغَوا فِيهِ ﴾، تیدا تووشی سنوور شکینی و سنوور به زینی مه بن، واته: زیده روی مه که ن له خواردندا، یان له پاشه که وت کردندا، یاخود له نه نجامی نه وه دا که خوا بزیه ی باشتان پی ده دا، دواپی به هو ی بزیه ی باش و به هو ی زانی چاکه وه، یاخی مه بن، له و زیانه خو شه تاندا یاخی مه بن، ﴿ فَيَجَلِّ عَيْنُكَ عَصِي ﴾، نه گه رنا تووره ی منتان دپته سه ری، تووره ی منتان له سه ر پیوست ده بی، ﴿ وَمَنْ يَجَلِّ عَلَيْهِ عَصِي فَقَدْ هَوَىٰ ﴾، هه ر که سی تووره ی منی له سه ر پیوست بوو، تووره ی منی، دابه زسته سه ر، بیگومان که وتوه، (هو ی)، یانی: (سَقَطًا)، که وتوه، یاخود یانی: فه وتاوه، له به ی چووه، تیچووه.

﴿ وَإِنِّي لَأَعْلَمُ لِمَنِ تَابَ وَعَمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَىٰ ﴾، به دنیایی من زور
لیبوره‌شم بو هر که سیک بکه‌رپته‌وهو، برپوا بیتنی و، کرده‌وهی باش بکات،
پاشانیش له‌سهر راسته ری به‌رده‌وام بن.

ئجنا خوا دپته سهر باسی رووداوئیک، که رووداوئیکی زور دلته‌زین بووه
له زبانی مووسا و هاروونی برای (علیهما السلام) و گه‌له‌که‌یابندا، که بریتیه له
رووداوی هه‌لخه‌له‌تیرانی به‌نوو نیسرائیل له لایهن سامیرییه‌وه، به‌وه که گرفتاری
کردن به گۆلک په‌رستییه‌وه.

سهره‌تا خوا ده‌فه‌رموئ: ﴿ وَمَا أَعْجَلَكَ عَنْ قَوْلِكَ يَا مُوسَىٰ ﴾، نه‌ی مووسا! چ
شتیک وای له تو کرد په‌له بکه‌ی، پیش گه‌له‌که‌ت بکه‌وی، پیش نه‌وه‌ی نه‌وان
بین تو بیسی؟ دیاره مووسا عليه السلام ژوانگه‌ی هه‌بووه، له‌گه‌ل خوادا، به‌لینگه‌ی
هه‌بووه، که له سووره‌تی (الأعراف) دا به تفصیل باسی ده‌کات، ده‌فه‌رموئ:
﴿ وَوَعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَاهَا بِعَشْرِ فِتْمَ مِيقَتِ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ﴾،
که پیشنی سی (۳۰) شه‌و، دواپی ده (۱۰) ی دیکه‌شی بو خستوته سهری، بوته
چل (۴۰)، چل شه‌و و رۆژ، ده‌بووایه ماوه‌ی نه‌و چل شه‌وو رۆژه‌ی پی بچی، که
مووسا عليه السلام چاوه‌رپی کردوه، باخود جوړیک له خواپه‌رستی نه‌نجام داوه، دوا
نه‌وه بچپته خزمه‌ت خوای په‌روه‌ردگارو له‌و شوئنه‌ی که بوی دیاریب‌کردوه،
گفتوگۆ و راز و نیازی له‌گه‌لدا بکات و، ته‌وراتی لئ وهر‌بگری، که له ته‌فسیری
سووره‌تی (الأعراف) دا به تفصیل باسمان کردوه، مووسا له پیش گه‌له‌که‌یه‌وه
بووه، گه‌له‌که‌شی به دواپه‌وه، به‌لام نه‌و په‌له‌ی کردوه، زور تامه‌زرۆی دیداری
خوای په‌وره‌ردگار بووه، ﴿ قَالَ هُمْ أَوْلَاءُ عَلَىٰ أَثَرِي ﴾، مووسا کوتی: نه‌وانیش له
پشتمه‌وه دین، به شوئن پیمدا دین، ﴿ وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ ﴾، منیش په‌له‌م
کرد بو لای تو، تا‌کو لیم رازی بی، بو نه‌وه‌ی په‌زامه‌ندی تو زیاتر به ده‌ستبینم،
بو‌یه په‌له‌م کرد.

﴿ قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَأَضَلُّمُ السَّامِرِيُّ ﴾، خوا فہرمووی: بہ دنیایی تیمہ لہ دوی توّ خہ لکہ کہمان تافیکردہوہ، تووشی بہ لمان کردن و سامیری گومرای کردن، دیارہ کہ دہ فہرمووی: ﴿ قَدْ فَتَنَّا ﴾، نہ گہر بہ مانای تافیکردنہوہ بی، یانی: خوا تافیکردنہوہ، نہ گہر بہ مانای: بہ لمان بو ناردن بی، واتہ: بہ پتی نہو یاسایانہی کہ تیمہ لہ گہردوون و لہ ژیانہی مروؤفدا داماناون، بہ پتی نہو یاسایانہ بہ لایان بہ سہر ہات، کہ واتہ: بوّہ خوا پالی داوہ تہ لای خووی و وہک خووی بہ سہری ہتینابن، چونکہ بہ پتی یاسای خوا، بہ سہریان ہاتوہ، نہ گہرنا خوا ﴿ تَعَلَّكَ ﴾ کہس تووشی لادان و بہد بہختی و تاوان ناکات.

﴿ فَرَجَحَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا ﴾، مووسا گہرپاہوہ بو لای خہ لکہ کہی، بہ لام بیکومان دوی و ہرگرتی تہورات گہرپاہوہ، بہ لام بہ توورہی و بہ خہ فتباری و بہ مہینہ تباری، ﴿ قَالَ يَقَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبِّكُمْ وَعَدًّا حَسَنًا ﴾، گوتی: نہی خہ لکہ کہم! نہی گہ لکہم! نہی کومہ لہ کہم! نایا پہروہدگارتان بہ لئینکی باشی پی نہدابوون؟ کہ تہورات بہ من بدات، شہریعت و بہرنامہ یک بی، ژیانہی پہرستشہکان و کومہ لایہ تیی و سیاسی تیوہ ریکبخت و، ژیانہی ناکاریبتان ریکبخت، نایا بہ لئینکی باشی پینہدابوون! ﴿ أَفَطَالَ عَلَيْكُمْ الْعَهْدُ ﴾، نایا نہو بہ لئینہی خواتان لی درتو بوّوہ، کاتہ کہ بیتان پی زور بوو، زوری پیچوو؟ ﴿ أَمْ أَرَدْتُمْ أَنْ يَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّنْ رَبِّكُمْ ﴾، یاخود ویستان لہ پہروہدگارتانہوہ توورہ بیتان دابہزتہ سہر؟ واتہ: نایا کاتہ کہ زوری پیچوو، جیژوانہ کہ و بہ لئینہ کہ، کہ خوا پتی دابووم، تہوراتم پی بدات، زوری پیچوو؟ یان ہہر ویستان توورہی پہروہدگارتانان بیتہ سہری؟ ﴿ فَأَخْلَقْتُمْ مُّوْعِدِي ﴾، بہ لئینہ کہی منتان نہ بردہ سہر، بہ لئینی مووسا ﴿ الطَّيْرُ ﴾ لہ گہ لیان نہوہ بووہ: کہ ہہر خوا پہرست بن، تاکو دہ گہر پتہوہ بو لایان بہ تہوراتہوہ، یاخود: لہ جیژوانہ کہی من دوا کہوتن، واتہ: نہو شویتہ، نہو بہ لئینگہ، نہو جیژوانہ کہ داندرابوو، لہ کاتی

لَهُمْ ﴿﴾، بوی دهریتان، ﴿عَجَلًا جَدًّا﴾، په بیکه ری گوډکتیک، ﴿لَهُمْ حُورٌ﴾، که بۆره ی دهات، ده بی کونیکسی له لای پشته وه ی کردبی، کونیکسی له لای زاری کردبی، که (با) له پشته وه لئی داوه، به زاریدا هاتوته دهری، کابراه کی پیشه سازو صهنه تکارو کارامه بووه، ده نکیکسی لئی هاتوه، وه ک دهنگی بۆره ی گۆلک.

﴿فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ﴾، نجا گوتیان: نه وه پرستراوی تیوه یه، کن بوون گوتیان؟ ده گونجی مه به ست پتی سامیری و نه وانه بی که له گه لئی بوو، یاخود سامیریان به ریزه وه ناو بردوه، ﴿فَقَالُوا﴾، گوتیان، یانی: سامیری به ته نیا، به لام به ریز و حورمه ته وه ناویان بردوه، له لایان زوریان گه وره بووه، ﴿هَذَا إِلَهُكُمْ﴾، نا نه وه پرستراوی تیوه یه، ﴿وَاللَّهُ مُوسَى﴾، هه روه ها پرستراوی مووساشه، ﴿فَقَالُوا﴾، ده گونجی بۆ سامیری بچپته وه، سامیری به رنامه ی خوا و رنماییه کانی مووسای له بیر چوون، نه وه ی که مووسا ﷺ پی راکه یاند بوون، که ته نیا پرستراو خوایه، په روه دکاری که ون و کائینات، نه وه ی له بیر چوو.

واتابه کی دیکه ی نه وه یه: ﴿فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ﴾، گوتیان: نه وه پرستراوی تیوه یه، ﴿وَاللَّهُ مُوسَى﴾، مووساش پرستراوی خو ی له بیر چوو، نه گه رنا نه مه پرستراوی مووساشه، به لام مووسا له بیر چوو.

﴿أَفَلَا يَرَوْنَ إِلَّا بُرْجُمُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا﴾، نه مه فه رمایشتی خوایه: نایا نه یانده بینی، که هیچ قسه یه کیان بۆ لا ناگپرتیه وه، واته: که قسه ی له گه ل ده که ن، وه لامیان ناداته وه! ﴿وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ صَرًّا وَلَا نَفْعًا﴾، هه روه ها نایا نه یانده بینی که هیچ زیان و سوودنکی بۆ نه وان به ده ست نیه! واته: نه وه چ پرستراونگه که ته نانه ت قسه ش ناکات و، ته نانه ت ناتوانی نه زیانان لئی دووربخاته وه و نه سوودیان پی بگه یهن، ته نانه ت نه و شته سادانه شی به ده ست نین!؟

لیزهدا مه‌به‌ست نه‌وه نیه که نه‌گهر قسه‌ی بکات و، زیانیان لی دور بخاته‌وه، سوودیان پی بگه‌به‌نتی، شایسته‌ی به‌رست‌ی بی، به‌لکو یانی: ته‌نانه‌ت نه‌و شته سادانه‌شی پی ناکرین، چ جای نه‌وه که بتوانی به‌دیه‌نهر بی و، په‌روه‌ردگار بی و، ژینهر بی و، مرینه‌ر بی و، ته‌صه‌رووف بکات له‌گه‌ردووندا، که ته‌نیا که‌س‌یک نه‌وه‌ی له‌ده‌ست دی، که خویابه‌و، هه‌ر خواش شایسته‌ی به‌رسترانه.

ئنجا باسی هه‌لوئستی هاروون ده‌کات: ﴿وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِنْ قَبْلِ يَقْوَرٍ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ﴾، به‌دنیایی پئشتر هاروون پی گوتبوون، واته: پئش نه‌وه‌ی مووسا بگه‌رتنه‌وه، هاروون پئنگوتن: ﴿يَقْوَرٍ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ﴾، نه‌ی گه‌له‌که‌م! به‌دنیایی نه‌و (گولک‌ه)، هه‌ر شتیکه پی تا‌قی‌کراونه‌وه، ﴿وَإِنَّ رَبَّكُمْ الرَّحْمَنُ﴾، به‌دنیایی په‌روه‌ردگارتان ته‌نیا (خوای) میهره‌بان و به‌به‌زه‌ییه، ﴿فَأَنبِئُونِي وَاطِّعُوا أَمْرِي﴾، ئنجا شوئیم بکه‌ون و فه‌رمانه‌ریی فه‌رمانه‌که‌م بکه‌ن، فه‌رمانه‌که‌م چی‌به‌جی بکه‌ن.

﴿قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْهِ عَنكِمِينَ حَتَّىٰ يُرْجَعَ إِلَيْنَا مَوْسَىٰ﴾، گوتیان: تیمه به‌رده‌وام ده‌بین، له‌لای ده‌مینه‌وه، ده‌په‌رستین، هه‌تا‌کو مووسا ده‌گه‌رتنه‌وه بو‌لامان. ئنجا مووسا عليه السلام سه‌ره‌تا لی‌پرسینه‌وه له‌گه‌ل هارووندا ده‌کات، هاروونی برای که چی‌نیشینی بوو:

﴿قَالَ يَا هَرُونَ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ﴿١٤﴾ أَأَلَّا تَتَّبِعَنِ﴾، گوتی: نه‌ی هاروون! چ شتیک ری لی‌گرتی که کاتیک بینیت گومرا بوون، شوئیم نه‌که‌وی، واته: چ شتیک بووه په‌رچ که شوئیم نه‌که‌وی، کاتیک که بینیت گومرا بوون؟ چ شتیک وای لی‌گرتی شوئیم نه‌که‌وی؟ چ شتیک ری‌گرت بوو که به‌قسم بکه‌ی؟ ﴿أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي﴾، ئایا سه‌ری‌چی‌ت له‌فه‌رمانه‌که‌ی من کرد؟ یاخود نیجه‌تادیکت کرد، بو‌م روونبکه‌وه، واته: به‌نه‌نقه‌ست به‌قسه‌ت نه‌کردم، یاخود پوژشیک و بیانوو‌یکت هه‌یه، بو‌م روونبکه‌وه.

﴿ قَالَ بَيْنَهُمْ لَا تَأْخُذْ بِعَمَلِ وَلَا بِرَأْسِ ﴾، ګوتی: نهی کوږی دایکم! ږشم مه ګره و سهریشم مه ګره، واته: قژی سهریشم مه ګره، دیاره له سووړتی (الأعراف) دا خوای په روږدگار ده فهرموئ: ﴿ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ ﴾، واته: سهری برابه که ی گرت، بو لای خوئی پاکیشا، مووسا سهری ږیشی هاروونی گرتوه بو لای خوئی ږایکیشاوه، بو نه وهی لئی بدات و سزای بدات، ده لئ: نهی کوږی دایکم! ده بلاوینتته وه، چونکه کوږی باب و دایکیک بوون، به لام دایک سوؤز و به زه یی زیاتره، واته: هردوو کمان کوږی دایکیکین، له کوؤشی دایکیکدا په روږده بووین و ګه وره بووین، له بهر نه وه له ګه لم به ږه حمبه، ږیشم مه ګره، قژیشم مه ګره، ﴿ إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴾، من له وه ترسام که تو دواپی بلئی: به یی به نوو نیسرائیلت تیک داوه، واته: دوو بهر دکییت خستوته نتوانانه وه، په رته وازه ت کردوون، ﴿ وَلَمْ تَرْفُقْ قَوْلِي ﴾، قسه که ی منت نه پاراستوه، نه ګه ر (تَرْفُقْ)، به مانای (تَحْفَظْ)، بی، واته: قسه که ی منت، په یمانه که ی منت، به لینه که ی منت، نه پاراستوه، یاخود: ﴿ وَلَمْ تَرْفُقْ قَوْلِي ﴾، ترسام له وهی که تو ږشم بلئی: به نوو نیسرائیلت ږیکوه کردوه، له نیو خویندا دوو بهر دکییت له تودا ناونه وه، چاوه ږتی قسه ی منت نه کردوه، ﴿ وَلَمْ تَرْفُقْ ﴾، یانی: (وَلَمْ تَنْتَظِرْ)، چاوه ږتی منت نه کردوه تاکو من دیمه وه، خو م چاره سهری ده که م، ترسام و بلئی، بو په لیمان ګه ږام، له سووړتی (الأعراف) دا هاروون و ږای نه و دوو پاساوه، پاساوکی دیکه ش دینتته وه، که ده فهرموئ: ﴿ قَالَ ابْنُ أُمِّ إِبْرَاهِيمَ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضَعُّوا نَسِيئِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي ﴾، ګوتی: نهی کوږی دایکم! خه لکه که منیان به ږه ږیز زانی و خهریک بوو بشموکژن، واته: بی دده ستلات بووم و توانام نه بوو که بیانکیمه وه له ګولک په رستی، نه وانه ی ګولک په رست بوون، زیاتر بوون، دیاره هاروون که مینه به کی له ګه لدا ماونه وه، که باری نه وانی دیکه یان نه بردوه.

ننجا مووسا الطی: پوژش هینانه وهی برابه که ی وه رده ګرئ و، دواپی ده ګوازیته وه بو لپرسینه وه له سهری فیتنه و به لا، که بریتبه له سامیری: ﴿ قَالَ فَمَا خَطْبُكَ ﴾

يَسْمِعُ ۞، گوتی: نهی سامیری! نهوه چ که تنیکت کرده؟ وشهی (خطب)،
واته: کاریکی گهوره، شتیکی گهوره، که شایستهی نهوه بن قسهی تیدا بگری،
واته: چ که تنیکت کرده، نهی سامیری! نهوه که تنهت بچی کرده؟.

﴿ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ ۞ ﴾، سامیری گوتی: شتیکم بینی که نهوان
نه یابینی، نهوه واتابه کی، یاخود: من شتیکم زانی که نهوان نه یانده زانی، په بیم
به شتیگ برد، که نهوان په بیان پت نه دبرد، ﴿ فَغَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَمْرِ
الرَّسُولِ ۞ ﴾، له شوته واری ره وانکراو، له شوته واری نوته، چه نگیکم داگرت،
﴿ فَبَدَّئْتُهَا ۞ ﴾، دواپی فریمدا، ﴿ وَكَذَلِكَ سَأَلْتَنِي لِي نَفْسِي ۞ ﴾، نه فسیشم ناوا
بوی رازاندمهوه، دواپی له مهسه له گرنکه کاندا باس ده که یین که پرونگه ره وانی
فورن، توژده ره وانی فورن، لیره دا مشتومریکی زوریان بووه، که نایا نهوه
قسه یه ی سامیری مه به ست پی چیه؟ به لام لیره هر نهوه ده لئین: گرنکه
نهوه یه سامیری بهوه قسه یه ویستویه تی خو ی به ریخته وه، که ده لئ: نهوه ی
من بنیم، نهوان نه یابینی، یاخود نهوه ی من زانیم، نهوان نه یان زانی، دواپی
ده لئ: ﴿ فَغَبَضْتُ قَبْضَةً ۞ ﴾، چه نگیکم داگرت، به چنگ داگرتن، ﴿ مِّنْ أَمْرِ
الرَّسُولِ ۞ ﴾، له شوته واری (الرَسُول)، که به مانای (ره وانه کراو) و مانای (نوته)
و به مانای (پیغمبر) دی، ﴿ فَبَدَّئْتُهَا ۞ ﴾، نجا فریمدا، ﴿ وَكَذَلِكَ سَأَلْتَنِي
لِي نَفْسِي ۞ ﴾، نه فسم وای بوی رازاندمهوه، نه مه جوژیکه له دانپدا هیتانی هله
و تاوانه که ی خو ی، که پالی ده داته لای نه فسی، واته: نه فسم وای پت خوشبوو،
وای پت چاک بوو.

﴿ قَالَ فَأَذْهَبَ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ تَقُولَ لَا مِسَاسَ ۞ ﴾، (مووسا) فهرمووی:
ده برق، تو له ژباندا حالت وا ده بت که بلئی: (لَا مِسَاسَ)، (لَا مِسَاسَ): واته:
ده ست له کهس نادهم و کهس ده ستم لئ نه دا، (لَا أَمْسُ وَلَا أَمْسُ)، نه ده ست
له خه لک ده ده م و نه خه لک ده ستم لئ ده دات، یاخود: (لَا أَقْرَبُ وَلَا يُقْرَبُ
مِنِّي)، نه له کهس نزدیک ده بم، نه که سم لئ نزدیک بی، یانی: کهس توخنم

نه که هوئی، واته: حائیکی وات به سهر بی، تنجا نه مه نه و سزابه و ابووه، که حاله تیکی ده روونیی وای بو دروست بی، نه توانی له گه ل خه لک تیکه ل بی و، له گه ل خه لک دا بڑی، یا خود ته وه جو ریک بووه له سزا که موسا عليه السلام؛ فهرمانی به خه لکه که کرده، که س نهیدوینتی و، که سیش هه ل سوکه وتی له گه لدا نه کات؟ هه ردوو و اتابه کان هه لده گرتی.

﴿ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَنْ نَحْمِلَهُ ﴾، ههروه ها تو به تینیکت ههیه که لئی دوا ناکه وی، لئی دوا ناخرئی، بیگومان نه و به تینه ش، بریتیه له سزای پوژی دوا یی، ﴿ وَأَنْظُرْ إِلَى إِلٰهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا ﴾، سه رنج بده نه و په ستراوته که به رده وام بووی له سهر په رستنی و له لا مانه وهی و، به گه وره گرتنی، ﴿ لَنْ نَحْرِقَنَّهُ، ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا ﴾، بیگومان زور چاک ده یسووتینن، پاشان له ده ریادا پرر و بلاوی ده که یه وه، واته: خو له میشه که ی، پارچه کانی پرر و بلاو ده که یه وه به ده ریادا، ﴿ إِنكُمُ إِلٰهُ الَّذِي لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ ﴾، به دلنیا یی په سترای تپوه، ته نیا نه و خواهیه یه، که جگه له و هیچ په سترایک نیه، ﴿ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴾، زانیاری وی هه موو شتیکی گرتوته وه، به هه موو شتیکی زانیابه، له هه موو شتیکی ناگاداره و شاره زابه.

مهسه له گرنه کان

مهسه له یه کهم:

سروش کردنی خوا وَإِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنْتَهَىٰ بۆ مووسا عَلَيْهِ السَّلَام که له شه وگاردا گه له که ی له میسر بانه ده ری و، گۆچانه که ی له ده ریای سوور بدات، تا کو ریته کی وشکانی تیدا پهیدا ده بی، پیندا به رنه وه، بیباکیش بی له گیران و خنکان، پاشان پاوه دوونانی فیرعون و سه ربازه گانی بۆ مووسا و گه له که ی و نغرو بوونیان له ده ریای سووردا:

خوا ده فه رموی: ﴿وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاصْرَبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخَفْ دَرَكًا وَلَا مَخْشَىٰ ۗ ﴿٧٧﴾ فَأَنْبَهُمُ فِرْعَوْنُ بِمُحْرَبِهِمْ فَفَشِلْهُم مِّنَ الْيَمِّ مَاءً غَاشِيَهُمْ ۗ ﴿٧٨﴾ وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ وَمَا هَدَىٰ ۗ ﴿٧٩﴾﴾

شیکردنه وه ی ئه م ئایه تانه، له نو برکه دا:

(۱) - ﴿وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ﴾، به دنیایی سروشان بۆ لای مووسا کرد، دیاره (و) که، واوی بادانه وه (عطف) ه، ئه م رسته یه ده گیریته وه و بایده داته وه بۆ بابه ته گانی دیکه پیتش هاتوون، (ل) بۆ سویتنده، یان بۆ زهمینه خوشکه ری سویتنده، (مههده للقسم)، (قد) یش بۆ دنیاکردنه وه و بۆ جه ختکردنه وه یه.

که واته خوا عَلَيْهِ السَّلَام ده فه رموی: به دنیایی، به مسوگه ری، تیمه وه حییمان بۆ لای مووسا کرد، پیمان راگه یانند به شیوه یه کی په نهان.

(۲) - ﴿أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي﴾، که بنده کانم به شه وی بیه، شه ورۆیان پین بکه، پیتشتر گوتمان: ﴿أَسْرِ﴾، (سیر الیل)، بریتیه له رۆیشتن به شه و، تنجا کرداره که ی چ (سری)

بَن، چ (أَسْرَى) بَن، ههردووکیان، واته: سه فهري شهوی پیکرد، (سری، أَسْرَى)، واته: (سار لیلاً).

به دنیایی مه بهست له بنده کانم گه لی موسایه عَلَيْهِ، وه چه ی نیسرائیل، که به بنوو نیسرائیل له قورئاندا ناوبراون، ههروهها دوایی پیمان گوتراوه: گه لی یه هوود، نه مه به سیاق ده زانری، که نهو به ندانه ی موسا چوو ده بازبان بکات، له چه نکسی فیرعهون، گه له که ی خو ی بوون، که هه موویان وه چه ی یه عقووبن عَلَيْهِ کوری نیسحاق کوری نیبراهیم، که یه عقووب نازناوه که ی بریتی بووه له (نیسرائیل) که به زمانی عبیری واته: عه بدولآ، هه موو مرو فیه کان به ندایه تی، بو خا ده کهن، به لآم که له قورئاندا وشه ی (عباد) به کارده هیتری بو خا له تی ستایش (مدح) ه، واته: نهوانه ی که به ویستی نازاندانه ی خو یان به ندایه تی بو خا ده کهن، به لآم که (عبید) به کاردی، مه رج نیه حاله تی مه دح بَن، واته: نهوانه ی که ملکه چی خوان، دیاره هه موو مرو فیه کان ملکه چی خوان، نجا هه یانه به ناچاری، که هه موویان به ناچاری له زوربه ی ژیاناندا ملکه چی خوان، هیچ کهس به دهست خو ی نیه، هاتوته نیو ژیان، هیچ کهس به دهست خو ی نیه، ژیان به جید بلیتی، هیچ کهس به دهست خو ی نیه قه دو قیافه ی چونه؟ په رنگ و زمانی چونه؟ به لآم مرو ف به دهست خو یه تی، به ندایه تی بو خا بکات، یان نه بکات، به ندایه تی به مانای فراوانی وشه.

بو یه له قورئاندا به زوری وشه ی (عباد)، بو خا له تی مه دح به کارده هیتری،

وهک:

أ- ﴿وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا﴾ الفرقان: (۶۳).

ب- ﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ﴾ البقرة: (۱۸۶).

ج- ﴿قُلْ يَعْبادي الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ﴾ الزمر: (۵۳).

د- لیره ش: ﴿ اَنْ اَسْرِ بِعِيَادِي ﴾، ننجایا چو نیاں شه ورؤ پت بکات و، له حالیتکدا که له میصر بچنه دهری، به ره و کوئی بچن؟.

۳- ﴿ فَاَضْرِبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا ﴾، ﴿ فَاَضْرِبْ ﴾، له ته فسیره کاندایا گوتراوه: (فاجعل)، ﴿ فَاَجْعَلْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا ﴾، رتبه کی وشکانیان له دهریادا بؤ پهیدا بکه، له ته فسیره کاندایا نه مبینوه، به لأم وهک پشتریش باسم کرد که ده فهرموئی: ﴿ فَاَضْرِبْ ﴾، له حیاتی بفرموئی: (فاجعل لهم)، پیم وایه ناماژه یه بهو نایه ته موباره کانه ی که له سووره ی (الشعراء) دان، که خوا ده فهرموئی:

﴿ فَاتَّبِعُوهُمْ مَّشْرِيقًا ﴾ ﴿ ۶۱ ﴾ فَلَمَّا تَرَأَ الْجَمْعَانَ قَالِ اصْحَابُ مُوسَى اِنَّا لَمَذْكُورُونَ ﴿ ۶۲ ﴾ قَالَ كَلَّا اِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿ ۶۳ ﴾ فَاَوْحَيْنَا اِلَى مُوسَى اَنْ اَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿ ۶۴ ﴾

واته: فیرعون به سوپا و سه ربازه کانه وه شو نیاں که وتن و، ده مه و خوره لات، پش به یانی له میسر وه ده ره که وتوون)، کاتیک دوو کومه له که لیک وه ده ره که وتن، هاولانی مووسا، گوتیان: تیمه گیراوبن، تیمه ده گیرین، (مذکر)، که سیکه که نه وه ی به دوا ی که وتوه فریای بکه وی و بیگاتن، یانی: پیمان ده گهن)، مووسا فهرمووی: نه خیر (هه رگیز نه وانه زده فرمان پینابهن)، په روه ردگارم له گه لمدایه و رنماییم ده کات (چی بکه م؟) تیمه سروشمان بؤ مووسا کرد، که به گؤچانه که ت له دهریا بده، (دهریای سوور، دهریای سووریان له پیشه وه بووه، نه گه که سیک له میسر وه بیه وی به ره و شام و به ره و ده شتی سینا بچن، بیتگومان دهریای سووری دپته پش، پیمان گوت: به گؤچانه که ت له دهریا که بده)، دهریایه که شق بوو، هه ره به شکی وه ک کتوکی گه وره و ابوو، دهریایه ک بیته دالان دالان، له سه ری را هه تا خوارق شق بب و گلی وشک دهر بکه وی، هه ره بهو جوړه ده بی، ننجایا که ده فهرموئی: ﴿ فَاَضْرِبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا ﴾، یانی: به گؤچانه که ت له دهریا بده، سه ره نه نجام رتبه کی وشکیان له دهریادا بؤ پهیدا بکه، (هه لته به فرمانی خوا ﷻ).

وشه‌ی: ﴿يَسَا﴾، وه سفه، به لام به مانای (یابس)ه، ریبه کی وشکانی.

۴- ﴿لَا تَحْفُفْ دَرَكًا﴾، ترست نیه له گیران، ههروه‌ها خوینراویشه‌ته‌وه: (لَا تَحْفُفْ)، مه‌ترسن له گیران، (الدَّرَكُ: اِسْمٌ مَقْدَرُ الْاِدْرَاكِ، اُدْرَكَ، يُدْرِكُ، اِدْرَاكًا، وَدَرَكًا)، (اِدْرَاك)، واته: فریاکه‌وتن، پینککه‌یشتن، که سیک به‌دوای شتیک بکه‌وی و بیکری، گرتن، خوا ده‌فه‌رموی: ﴿لَا تَحْفُفْ﴾، یان (لا تَحْفُفْ)، هه‌ردوو خویندنه‌وه‌که‌ی هاتوون، ﴿دَرَكًا﴾، ناترسی، یان مه‌ترسه، له گیران.

۵- ﴿وَلَا تَحْتَنِي﴾، هه‌روه‌ها ترسی که‌وره‌شت نه‌بن، ترسی زوریشت نه‌بن، له‌چی؟ له خنکان، ده‌لن: (الْحَشِيَّةُ: شِدَّةُ الْخَوْفِ، وَحَذْفٌ مَفْعُولُهُ لِإِفَادَةِ الْعُمُومِ)، مه‌ترسن له خنکان، مه‌ترسن له هه‌ر ناره‌حه‌تیبه‌کی دیکه، بۆ نه‌وه‌ی هه‌مووی بگریته‌وه، به لام خنکان له نیو ده‌ریادا که ده‌ریاکه و یک بکه‌وئته‌وه، به دلناییه‌وه نه‌وه له هه‌موو شتی زیاتر جیگای مه‌ترسی بووه بویان.

۶- ﴿فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِحُنُودِهِ﴾، فیرعه‌ون به سه‌ربازه‌کانیه‌وه شوئیان که‌وت، دیاره (أَتْبَعَهُمْ)، له‌که‌ل (تَبِعَهُمْ)، هه‌ردووکیان به مانای شوئن که‌وتن، شوئیان که‌وت، به لام ﴿فَأَتْبَعَهُمْ﴾، مانایه‌که‌ی به‌هیزتره، واته: زور چاک، زور به توندی، زور به خیرایی شوئیان که‌وت و لیشیان وه نزیک که‌وت.

۷- ﴿فَفَشِيَهُمْ مِنَ الْآلِمِ مَا غَشِيَهُمْ﴾، نجا دایبوشین له ده‌ریادا نه‌وه‌ی که دایبوشین، (غَشِيَهُمْ)، یانی: (غَطَّاهُمْ)، (يَمُّ)، به مانای ده‌ریا دئی، که (يَمُّ) به (بوم) کۆده‌کریته‌وه، واته: ده‌ریاکان، وه‌ک (سَمُّ: سُمُوم) که ده‌فه‌رموی: ﴿فَفَشِيَهُمْ مِنَ الْآلِمِ﴾، دایبوشین له ده‌ریادا، ﴿مَا غَشِيَهُمْ﴾، یانی: (الَّذِي غَشِيَهُمْ)، نه‌وه‌ی که دایبوشین، واته: نه‌وه‌ی که دایبوشین وه‌سف نا‌کری هینده مه‌زن بووه، چونکه وه‌ک گوتمان: به بارستایی چه‌ند سه‌د مه‌تری، یان چه‌ند کیلومه‌تری ناو بکه‌وئته سه‌ر سه‌ربازه‌کانی فیرعه‌ون، مانای وایه ناویکی زور نه‌ستووو زبه‌لاحیان که‌وتوته سه‌ری، که جه‌نازه‌کانیان که‌وتوته بنی به‌حری، بۆیه ده‌فه‌رموی: ﴿فَفَشِيَهُمْ مِنَ الْآلِمِ مَا غَشِيَهُمْ﴾، له ده‌ریادا نه‌وه‌ی دایبوشین

که دایپوشین، واته: وهسف ناكری، مه گهر هر به خوی وهسف بکری.

۸- ﴿وَأَضَلَّ فِرْعَوْنَ قَوْمَهُ﴾، فیرعهون، گه له کهی خوی گومرا کرد، سه ری لئ شیواندن، سه رگه رانی کردن، (الإضلال: الإِنْقَاعُ فِي الضَّلَالِ)، (إضلال)، برتیه له خسته نیو گومرای، (الضلال: وَهُوَ خَطَا الطَّرِيقِ الْمَوْصِلِ، وَيُسْتَعْمَلُ بِكَثْرَةٍ فِي الْجِهَالَةِ وَعَمَلٌ مَا فِيهِ ضُرٌّ)، وشه ی (ضلال)، له بنه په تدا به مانای ری هه له کردن دی، نهو رییه ی که بتکه به نیته نامانج، تو هه له ی بکه ی و لئی هه له بی، به لام زوریش به کارده هیتری بو نه زانیی و نه فامیی و، بو کرداریک که زیان به خسه، که واته: فیرعهون کو مه له که ی خوی که قیبتیه کانن و خه لکی میسرن، گومرای کردن.

۹- ﴿وَمَا هَدَى﴾، یانی: (وَمَا هَدَاهُمْ)، نه ی توانی راسته ری یان بکات، نجا هه ندیک له زانایان گوتوو یانه:

۱- نه مه: (عَطْفُ الْأَعْمَى عَلَى الْأَخْضَرِ)، برتیه له کپرانه وه ی شتیکی گشتیی بو سه ر شتیکی تایبته، ده لئ: (لَأَنَّ عَدَمَ الْهُدَى يَصْدُقُ بِتَرْكِ الْإِرْشَادِ مِنْ دُونِ الْإِضْلَالِ)، چونکه ری نمای نه کردن، ته نیا به وه ی مرؤف ری پی نشان نه درئ، دپته دی، به بی نه وه ی گومراشی بکات، یانی: هه ر وازی لئ بئنی، نه وه ری نمای نه کرد، به لام گومرا کردن برتیه له ری پی پیشان نه دان، وپرای سه رلئ شیواندن.

که واته: مه رج نیه مرؤف نه گهر که سیکی ری نمایی نه کرد، گومرای بکات، گومرا کردن پله به کسی هه لکشپوتره له ری پی پیشان نه دان.

۲- هه ندیکیش گوتوو یانه: (أَضَلَّهُمْ بِدَابَّةٍ وَلَمْ يَهْدِهِمْ بَعْدَ أَنْ عَرَفَ الْهُدَى)، سه ره تا گومرای کردوون و، دوی نه وه ی ری نمای خوی بو هاتوه له سه ر دهستی مووسا، به هره مه ندی نه کردوون له و ری نماییه ی خوا.

(الزمخشری) له ته فسیره که ی خوی (الكشاف) دا، که زور جار نوکته ی ره وان بیژی زور جوان درده خات، زور له ته فسیره کان لئی به هره مه ند بوون، ده لئ: (وَمَا هَدَى) تَهَكُّمٌ بِفِرْعَوْنَ فِي قَوْلِهِ: ﴿وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ﴾ (۳۱) غافرا.

واته: ئەمە جوۆرئیکە لە گالته کردن به فیرعهون، که گوئی: (وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَاقِ)، من ریی راست نه بئی، سه ر راستی نه بئی، پیشانی تیهوی نادهم، خوا ده فهرموئی: نا، پینمایی نه کردن بو ریگای راست، نه وه جوۆرئیکە لە گالته پینکردن.

۳- هه ندیکی دیکه گو توویانه: که ده فهرموئی: ﴿وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ وَمَا هَدَىٰ﴾، ئەمە به س بو جه ختکردنه وه یه کی بیژه بی (تاکید لفظی) به.

که له یه ک کاتدا ده گونجی نه وانه هه موویان مه به ست بن، هه ر بو یه فهرمایشتی خوا له قه ده ر خوا یه ﴿وَلَقَدْ﴾ هه تا لینی وردبیه وه ورده کاری تی دیایه.

مه سه له ی دووه م:

بانگکردنی خوا بۆ بهنی ئیسرائیل که له دوژمنه که یان ده ربازی کردوون و، لای راستی کیوی طووری به ژوانگه بۆ داناون و، گه زۆو شیلاقه ی بۆ دابه زاندوون، که واته: با له بزویو خوۆش و به سوودی خوا بخۆن و، سنوور شکینی تیدا نه کهن، نه گه رنا تووره یی خویان دیته سهر، هه رچه نده که سیکیش بگه رته وه، ئیمان و کرداری باشی هه بی و، دامه زراو بی له سهر راسته شه قامی خوا، خوا به رانه ری لیبورده یه:

خوا ده فه رموی: ﴿يٰۤاَيُّهَاۤ اِسْرٰٓءِيْلَ قَدْ اٰجٰنٰنٰكُمْ مِّنْ عَدُوِّكُمْ وَّوَعَدْنَاكُمْ جَنَابَ الطُّورِ الْاَيْمَنَ وَنَزَلْنَا عَلٰیكُمْ اَلْمَنَ وَالسَّلٰوٰتِ ﴿۸۰﴾ كَلُوْا مِنْ طَيِّبٰتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْعَمُوْا فِيْهِ فَيَحِلَّ عَلٰیكُمْ غَضٰبِيْ وَّمَنْ يَحِلِّ عَلَيْهِ غَضٰبِيْ فَقَدْ هَوٰى ﴿۸۱﴾ وَاِنۡ لِّغَفٰرٍ لِّمَنْ تَابَ وَاَمَّا وَعَمِلَ صٰلِحًا ثُمَّ اٰهْتَدٰى ﴿۸۲﴾

شیکردنه وه ی ئه م ئایه تانه، له نۆ برگه دا:

چۆنیه تی ده ربازکرانی موسا و گه له که ی له ده ربای سوور، له فیرعه ون و سوپایه که ی، تیمه له سووره تی (الأعراف) دا، به ته فصیل باسما ن کردوه، جارنکی دیکه ش تیمه له سووره تی (الشعراء) دا پێی ده گه ینه وه، له سووره تی (القصص) ش دا پێی ده گه ینه وه، بۆیه لیته دا به م کورته یه وازی لیدتین، خوا ﷻ دوا ی نه وه ی که به نی ئیسرا ئیلی رزگار کردو، چوون بۆ ده شتی سینا، ئنجا ده یان دوینسی ده فه رموی:

۱- ﴿يٰۤاَيُّهَاۤ اِسْرٰٓءِيْلَ قَدْ اٰجٰنٰنٰكُمْ مِّنْ عَدُوِّكُمْ﴾، ئە ی وه چه ی نیسرا ئیل! به دنیایی ده ربازمان کردن له دوژمنه که تان، ﴿قَدْ اٰجٰنٰنٰكُمْ﴾، خوتینده وه به کی دیکه شی هه به، ﴿قَدْ اٰجٰنٰنٰكُمْ﴾، به دنیاییه وه ده ربازمان کردن.

(۲) ﴿وَوَعَدْنَكَ جَانِبَ آلِثَمَنِ﴾، لای راستی طوورم به ژوانگه بو دانان، به به‌ئینگه بوم دانان، ﴿وَوَعَدْنَكَ﴾، خوئتراویشه‌ته‌وه: (وَوَاعَدْتَكُمْ)، واته: بوم دانان، (المواعدة: إْتَعَادٌ مِنْ جَانِبِ)، (مُوَاعَدَةٌ)، بریتیه له ژوانگه دانان له دوو لوه، هه‌ردوولا ناگاداربن که فلان شوئن و فلان کات، به به‌ئینگه دانراوه و له‌وی پیک بگهن.

که ده‌فرموی: ﴿جَانِبَ آلِطُورِ﴾، (جَانِبِ)، واته: لا ته‌نیشت، ﴿الْأَيْمَنِ﴾، واته: لای راستی کیوی طوور، لای راستی کیوی طوور، به ئیعتیباری ئه‌و که‌سه که ده‌چیت، چونکه راست و چه‌پ و سه‌رو خوار، شتی پِژدیه‌ین، به ئیعتیباری شوئن جوگرافی که‌سه‌کان جیا ده‌بن، بو وئنه: که‌سیک له باکووره‌وه به‌ره‌و باشوور بن، کیویک که له لای راستیه‌تی، کاتیک که به پیچه‌وانه‌وه له باشووره‌وه به‌ره‌و باکوور ده‌چی، تنجا ده‌که‌ویته لای چه‌پی، بیکومان ئه‌و شتانه شتی پِژدیه‌ی (نسبی)ن، که‌واته: به‌نسبه‌ت گه‌لی به‌نی ئیسرائیله‌وه کیوی طوور که‌وتوته لای راستیان، ئه‌و ژوانگه‌یه‌ی که خوا بوئی داناون، کیوی طوور که‌وتوته لای راستیان، واته: که له میسره‌وه هاتوون، کیوی طوور له ده‌شتی سینا که‌وتوته لای راستیان، به‌لام نه‌گه‌ر له شامه‌وه چوو‌بانه‌وه به‌ره‌و میسر، ده‌که‌وته لای چه‌پیان.

(۳) ﴿وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَى﴾، گه‌زو و شِیلاقه‌شمان بو دابه‌زاندن، واته: خوراک و میوه، چونکه (سَلْوَى)، که تاکه‌کی (سَلْوَة)ه، جوړیکه له بالنده، که به فارسی (بلدر چین) ی پِ ده‌لین، به کوردی شِیلاقه‌ی پِنده‌لین، واینده‌چی له شیوه‌ی که‌و و سوئسکه دابن.

(الْمَنَّاءِ)یش، واته: گه‌زو، پِشتر باسمان کرد که ئه‌ویش مادده‌یه‌کی شیرینه له‌سه‌ر گه‌لای دره‌ختان ده‌نیشتن، یان له‌سه‌ر به‌ردو ئه‌وانه ده‌نیشتن، که‌واته: گه‌زویه‌که له جیتی میوه بووه‌و، بالنده‌که له جیتی خوراک بووه، خوا به شیوه‌ی تابه‌ت بوئی په‌خساندوون و بوئی دابه‌زاندوون.

(۴) ﴿كُلُوا مِنْ طِبَنِتْ مَا رَزَقْتَكُمْ﴾، له بژیوه چاک و سوودبه‌خشه‌کانی که پیمان داون، بخوون، واته: پیمان گوتن: بخوون، یاخود تیمه پیمان گوتبوون: لئی بخوون.

(۵) - ﴿وَلَا تَطْمَؤُنَا فِيهِ﴾، لهو ناز و نعيمه تانه دا سنوور شكينیی مه كهن، رستهی: ﴿وَلَا تَطْمَؤُنَا فِيهِ﴾، ناچيته وه بؤ: ﴿طِينَتٍ﴾، نه گه رنا ده يفه رموو: ﴿وَلَا تَطْمَؤُنَا فِيهَا﴾، به لكو ده چيته وه بؤ: ﴿مَا رَزَقْنَاكُمْ﴾، (الذي رزقناكم)، يان ده چيته وه بؤ: ﴿كُلُوا﴾، واته: له خواردنه كه دا زنده رويي مه كهن، تيمه په رنين، سنوور شكينیی مه كهن، نه ميش به سي حالت ده بن:

أ- يان نه وه به له خواردنه كه پيدا زنده رويي بكهی.

ب- يان دواي نه وهی كه خواردت، سوپاسگوزاریی خواي له سهر نه كهی.

ج- يان دواي نه وهی ده يخوي، پتي له خوبايی بی و له خوا ياخیی بی.

(۶) - ﴿فِيحِلَّ عَلَيْكَ غَضَبِي﴾، نهم (فِيحِلَّ)، (ف) كه، ده بياته وه بؤ: ﴿تَطْمَؤُنَا فِيهِ﴾، (فاء الجزائية) به، واته: نه گه ر له ناز و نعيمه ته كانی خوادا زنده رويي بكهن و سهر كيشی و سنوور شكينیی بكهن، توورهيی منتان له سهر ديته دی، له سهر پتويست ده بن، نجا: ﴿فِيحِلَّ﴾، خوتندراويشه ته وه: (فِيحِلَّ)، ههردوو كيان هاتوون، (الْحُلُولُ: النُّزُولُ وَالْإِقَامَةُ بِالْمَلِكَانِ شَبَهَ بِالْحُلُولِ الْجَيْشِ)، (حلول)، واته: دابه زين و نيشته جن بوون، سه قامگير بوون له شوئتيك، دابه زینی نهو سزابهی خوا، چوتراوه به دابه زینی سوپابه ك له شوئتيك كه ده يکری و، ده ستي به سهر داده گری.

(۷) - ﴿وَمَنْ يَحِلِّلْ عَلَيْهِ غَضَبِي فَقَدْ هَوَى﴾، خوتراويشه ته وه: (وَمَنْ يَحِلِّلْ)، ههردوو كيان به يهك واتان، واته: ههه كه سيك توورهيی منی بيته سه ری، توورهيی منی دابه زينه سهر، له سهر پتويست بن، ﴿فَقَدْ هَوَى﴾، (هوى: سَقَطَ مِنْ عُلُوٍّ)، له سه ريته كه وته خوارى، به لام ليته خواراوه ته وه بؤ له به ين چوون و فهوتان، واته: ههه كه سي توورهيی منی له سهر پتويست بن، فهوتاو و تپچوو، سه ری به فهتارهت چوو.

(۸) - ﴿وَإِنِّي لَأَفْعَارٌ لِمَنْ تَابَ وَوَمَنَّ وَعَمِلَ صَالِحًا﴾، به دنياييه وه من زور ليبوردهم بؤ كه سيك بگه ريته وه، بروا بينی و، کرده وهی باش بکات، پيشن بگه ريته وه له خوراهاهی

که کردوونی، نجا دوایی نیمان بینن، نجا به پیی نیمانه که ی کرده وهی باش بکات، له زور شوین له فورئاندا توبه پیشخراوه: ﴿فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوْا الزَّكَاةَ﴾، ﴿وَلِيْلِي لَعْنًا لِمَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا﴾، به زوری وایه، چونکه کاتیک مروف به رییه کی چهوت داده روات، هه تا رییه چهوته که واز لئ نه هیئن و، نه یه ته وه سهر راسته ری، نه ری نیمان هینانی هه یه و، نه ری کرده وهی باشی هه یه، هه روه ها که سیک که گیروده بووه به کوفروه وه، ده بی پیش کوفره که واز لیئینن، نجا ده توانن نیمان بینن، بویه خوا ده فرموی: ﴿فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ﴾ البقرة ۲۵۶، ده بن کوفر به (طاغوت) بکات، نجا نیمان بینن، هه ر بویه وشه ی (توحید) بریتیه له: (نفی، وإثبات)، (لا إله إلا الله)، ده بن پیش هه رچی په رستراوی ساخته یه، له عه قل و دلی خو ت دهری بکه ی، عه قل و دلی خو ت، له خلته و خال و ژهنگ و ژاری په رستن و، پرووتیکردنی هه موو په رستراوه ساخته کان پاکبکه یه وه و بژاری بکه ی، نجا ده توانی خوا به یه کگرتنی تیدا بجه سپینی، نیمان به خوی تیدا بجه سپینن، هه روه ک و نه هلی ته سه ووف ده لین: (التخلية ثم التحلية)، خو بژارکردن، نجا خو بژاراندنه وه.

۹- ﴿ثُمَّ أَهْتَدَى﴾، (واته: من زور لیئوردهم بو که سیک بگه ریته وه، دوایی پروابینن، دوایی کرده وهی باش بکات)، ﴿ثُمَّ أَهْتَدَى﴾، پاشان راسته ری بن، واته: له سهر نه و پرواو کرده وه باشه به رده وام بن، (اهتدی استمر علی الهدی و ثبت علیه)، که واته: (ثم)، لیره دا (للترتیب الرتبی) بو ریزبه ندیی پله پله یه، چونکه به رده وام بوون له سهر راسته شه قامی خوا، پله یه کی به رزتره له سهر نیمان هینان و کرده وهی باش نه نجامدن.

مه سه له ی ستیم:

پرسیارکردنی خوا له مووسا عليه السلام له هۆکاری په له کردنی له چوونی بو جیژوانی خواو، وه لآمدانه وهی مووسا که مه بهستی رازیکردنی خوا بووهو، گه له که شی به دوایه وهن و، هه واندانی خوا به مووسا که گه له که ی پاش خوئی به لآیان به سه سر هاتوهو، سامیری له خشته ی بردوون و گیرۆده ی گۆلک په رستی کردوون:

خوا ده فهرمووی: ﴿ وَمَا أَعْجَلَكَ عَنْ قَوْمِكَ يَمُوسَىٰ ۗ قَالَ هُمْ أَوْلَاءٌ عَلَيَّ أُثْرِي وَعَجَلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ ۗ ۝۸۴ ۗ قَالَ فَإِنَّا لَمَّا قَدَفْنَا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَأَضَلُّمُ السَّامِرِيُّ ۗ ۝۸۵ ۗ ﴾

شیکردنه وهی ئەم ئایه تانه، له پینج برکه دا:

(۱) - ﴿ وَمَا أَعْجَلَكَ عَنْ قَوْمِكَ يَمُوسَىٰ ۗ ﴾، خوا فهرمووی: ئە ی مووسا! چ شتیک په له ی به تو کرد که گه له که ت به جن بهیلی؟ (الإعجال: جعل الشيء عاجلاً)، (إعجال): بریتیه له وه که شتیک زوو په له ی پ بکه ی، شتیک به په له نه نجام بهی، ﴿ وَمَا أَعْجَلَكَ عَنْ قَوْمِكَ يَمُوسَىٰ ۗ ﴾، بوچی په له ت کرد له به جیهیشتنی گه له که ت دا، نه وانت به جیهیشت و خوئی زووتر هاتی، له جیاتی نه وهی پیکه وه بێن، بو نهو جیژوانه، که خوا عليه السلام بو ی بریاردا بوون؟

ئیمه له تفسیری سوره ق (الأعراف) دا، به ته فصیل باسمان کردوه که خوا عليه السلام سی (۳۰) شهوی بو مووسا دانا بوون، که دوای سی شه وه که بچینه نهو شوینهو له خزمهتی خوا دا گفتوگو بکات و ته وراقی لێوه رگری، دوایی ده (۱۰) شهوی دیکه شی زیاد کردوه له سی شه وه که بوته چل (۴۰) شهو: ﴿ وَرَاعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأْتَمَنَّا بِعَشْرِ قَتَمٍ مِيقَتُ رَبِّيَ أَزْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَىٰ لِأَخِيهِ هَارُونَ اتَّقِ اللَّهَ فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ۗ ۝۱۷۲ ۗ ﴾ الأعراف،

دیاره دواى چل شه و ده که مووسا عليه السلام، که و ا بریار بووه له گه ل به نوو ئیسرا ئیلدا به به که وه بچن بو نوه و جیژوانه، به لام مووسا په له ی کردوه، نجا خوا له هوکاري په له کردنه که ی و جییه شتنی گه له که ی ده پرسن؟

مووسا عليه السلام: وه لام ده داته وه:

(۲) - ﴿ قَالَ هُمْ أَوْلَاءٌ عَلَىٰ أَثَرِي ﴾، گوئی: نه وان له پشتمه وه دن، به دوامه وه دن، واته: من له پیتش نه واندا هاتم و نه وانیش به دوامه وه دن، نه وه دین به شوین پیتدا.

(۳) - ﴿ وَعَسَّئْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ ﴾، نه ی په روه ردگارم! په له م کرد بو لای تو، تا کو لیم پازی بی، دیاره مووسا زور تامه زروو موشتاق بووه بو دیداری خوا عليه السلام، نه وه خه لکه ش هه موو زن و مندالیان پین بووه، کو ل و باریان پین بووه، بیگومان به پیتی مووسا دهرنه چوون، مووساش په له ی بووه و هوکاري په له کردنه که شی نه وه بووه که هه رچی زووترو زیاتر په زامه ندیی خوا به ده ست بیین.

(۴) - ﴿ قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ ﴾، خوا فه رمووی: به دلنایی تیمه له دواى تو که له که همان تاقیکرده وه، تووشی به لمانکردن.

(۵) - ﴿ وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ ﴾، به لاهو تاقیکرده وه که ش نه وه به که: سامیری گومرای کردن.

تایا سامیری کی بووه؟

۱- سامیری گهنجیکی قبیتهی بووه، واته: له میسرپیه کان بووه و چوته نیو ریزه کانی به نی ئیسرا ئیله وه، له میسر له گه ل واندا نولفه تی پیدا کردوه، خووی پیوه گرتوون و خو شویوستوون، یان له بهر نه وه ی بابایه کی صهنه تکار بووه، شتی بو درستکردوون، له گه لیاندا بووه، واته: جووله که نه بووه، له به نی ئیسرا ئیل نه بووه.

۲- له سه عیدی کوری جو به یرده هاتوه که ده لئ: (کان السامري من اهل کرمان)، سامیری خه لکی که رمان بووه، که رمان شاریکه تبتاش هه ر هه به له تیران.

۳- (البيضاوي) له تفسیره که ی خویدا ده لئ: سامیری پاندراره ته لای هوزیک له به نی نیسرائیل، که نهو هوزه پتی ده گوتری: سامیره.

به لام نه م رایه راست نیه، وهک (محمد الطاهر عاشور)، ده لئ: (فَلَيْسَ بِصَاحِبِ، لَأَنَّ السَّامِرَةَ أُمَّةٌ مِنْ سُكَّانِ فِلَسْطِينَ فِي جِهَةِ نَابُلُسَ فِي عَهْدِ الدَّوْلَةِ الرُّومِيَّةِ "الْبَيْرُزْنِيَّةِ" وَكَانُوا فِي فِلَسْطِينَ قَبْلَ مَصِيرِ فِلَسْطِينَ بِيَدِ بَنِي إِسْرَائِيلَ، ثُمَّ امْتَزَجُوا بِالْإِسْرَائِيلِيِّينَ وَاتَّبَعُوا شَرِيعَةَ مُوسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ، مَعَ تَخَالُفٍ فِي طَرِيقَتِهِمْ عَنِ طَرِيقَةِ الْيَهُودِ، فَلَيْسَ هُوَ مَنْسُوبًا إِلَى مَدِينَةِ السَّامِرَةِ الْقَرِيبَةِ مِنْ نَابُلُسَ لَأَنَّ مَدِينَةَ السَّامِرَةَ بَنَاهَا الْمَلِكُ "عَمْرِي" مَلِكُ مَمْلَكَةِ إِسْرَائِيلَ سَنَةَ 925 قَبْلَ الْمَسِيحِ. وَجَعَلَهَا قَصَبَةَ مَمْلَكَتِهِ، وَسَمَّاهَا "شُومِرُونَ" لِأَنَّهُ بَنَاهَا عَلَى جَبَلٍ اشْتَرَاهُ مِنْ رَجُلٍ اسْمُهُ "شَامِرٌ")^(۱).

ده لئ: نهو رایه ی (بیضاوی) راست نیه که سامیری پاندریته لای هوزی (سامیره)، که هوزیک بوون له به نی نیسرائیل، چونکه (سامیره)، خه لکیک بوون له دانیشتووانی فه له ستین له لای نابلوسه وه، له رۆژگاری ده ولته تی رومی بیزه نییداو، نه وانه له فه له ستین بوون، پیش نه وه ی فه له ستین بکه ویته ده ستی به نی نیسرائیل، دوایی له گه ل به نی نیسرائیلدا تیکه ل بوون و، شوین شه ریه تی مووسا که وتوون، به لام له گه ل هه ندی جیاوازی له شیوه ی دینداریکردنی جووله که کاندا، شاری (سامیره) ش، پادشایه ک دروستی کردوه به ناوی (عهمری)، که پادشای مهمله که تی نیسرائیل بووه له سالی (۹۲۵) ی پیش زانییداو، ناوی لئناوه شومیرۆن، چونکه له سه ر چیا به ک دروستی کردوه که له پیاویک کریویه تی، نهو پیاوه ناوی (شامیر) بووه.

نجا دیاره نهو وشانه (شامیر) بووه به (سامیر) و (شومیرۆن) له نه صلدا له (شامیر) وهه هاتوهو، دواییش گۆردراوه بو (سامیر).

ٺه و سڻ ڀايه هه ن و هه ڇوڻ بن له ڦورٺاندا باس نه ڪراوه، ڪه ٺه و
 ساميرييه ڀياوڻڪ بووه، ڦيٽي بووه، ڀان خه لڪي ڪه ڀمان بووه، ڀان
 خه لڪي ٺه و شوڻه بووه ڪه ساميرهيه، ڪه ته وانيش نه ڪ هوڙيڪ بووبن له
 جووله ڪه ڪان، به لڪو خه لڪيڪ بوون له فه له ستين بهر له وهي به تي ئيسرائيل
 له وڻدا نيسته جيئن، ته وان هه ر له وڻي بوون، به لام داويي له گه ل جووله ڪه ڪاندا
 ٽيڪه ل و ٺاوڻه بوون.

مهسه لهی چوارهم:

گه پانه وهی موسا بۆ لای گه له که ی و سه رزه نشتکردنی بۆیان و، بیانوو هینانه وهی نه وانیش که به ده ست خۆیان نه بووه، تووشی گۆلک په رستی بوون، چونکه کاتیک هه موویان وپرای سامیری نه و خشل و که له و په له ی میسرپه کانیان فریداوه ته قالبیکه وه «که سامیری سازی کردوه» قالبی گۆلکیک، دوایی نه و خشل و زیرو زیوه، بۆته په یکه ری گۆلکیکی بۆره دار، دوایی سامیری پیتی گوتوون: نه وه په رستراوه که تانه و، موسا له بیری چوو، بۆیه چۆته لای کیوی طور به دوای په رستراوه که ی خۆیدا:

خوا ده فرموی: ﴿فَرَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ بِغَيْرِ آلَمَ يُعَذِّبُكُمْ رَبُّكُمْ وَعَدًّا حَسَنًا أَفَطَالَ عَلَيْكُمُ الْعَهْدُ أَمْ أَرَدْتُمْ أَن يَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُم مَّوعِدِي ﴿٨٦﴾ قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا وَلَكِنَّا حُمَلْنَا أَوْزَارًا مِّن زِينَةِ الْقَوْمِ فَقَدَفْتَهَا فَكَذَلِكَ أَلْقَى السَّامِرِيُّ ﴿٨٧﴾ فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُوَارٌّ فَأَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ وَإِلَهُ مُوسَىٰ فَنَسِيَ ﴿٨٨﴾ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُرْجَعُونَ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ صَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿٨٩﴾﴾

شیکردنه وهی ئەم، ئایه تانه، له چواره برگه دا:

(۱) ﴿فَرَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا﴾، دوای نه وهی موسا عليه السلام خوا عليه السلام هه وائی پیده دات که له دوای تو گه له که همان تووشی به لا کردوه، تاقیمان کردوونه وه، به لاو تاقیکردنه وه که ش نه وه به که سامیری هه لیخه له تاندوون و گیرۆده ی گۆلک په رستی کردوون، موسا عليه السلام گه راپه وه بۆ لای گه له که ی به توورهبی و به دلته نگییه وه، توورهبی هه له چووونیکی ده روونیه له نه جامی نه وه دا که مرووف ده رکی شتیک ده کات، که بۆی خراپه، به بی نه وهی ترسی لئی هه بی، نه و حاله ته ی بۆ دروست ده بی، به لام (أسف)

دلته‌نگیی، بریتیه له‌وه که مرۆف خه‌فه‌ت و مه‌راقیتی بئته دل به‌رانبه‌ر به شتی‌ک که پئی ناخۆشه، واته: توورده‌یی بریتیه له هه‌لچوون، به‌لام دلته‌نگیی و نه‌سه‌ف به‌بارتی‌کی دیکه‌دا، بریتیه له خه‌فه‌ت خواردن و په‌ژاره داربوون، که مرۆف نه‌توانی ده‌ریبێ، واته: مووسا هه‌م توورده‌یی و هه‌م دلته‌نگیی له نێو ده‌روونیدا ئاوتیه بوون، تووره بوون له به‌نی ئیسرائیل و، دلته‌نگ بوون و به‌ په‌رۆش بوون و خه‌فه‌ت بۆ خواردنیان که گومرا بوون، تووره بوون لێیان که بۆچی لایان داوه‌و، په‌رۆش بوونی بۆیان و خه‌فه‌ت خواردنی لێیان، که بۆچی خۆیان تووشی نه‌و ده‌رده کوشنده‌یه کردوه، که بریتیه له شیرک و گۆلک په‌رستی؟

(۲) ﴿ قَالَ يَقَوْمِ أَلَمْ يَمِدَّكُمْ رَبُّكُمْ وَعَدَا حَسَنًا ﴾، گوێ: نه‌ی که‌له‌که‌م! ئایا په‌روه‌ردگارتان به‌لێنیکیی باشی پێنه‌دا بوون؟

هه‌له‌به‌ته لێره‌دا نه‌و په‌رسا‌رکردنه، په‌رسا‌رکردنیکیی ئاسایی نیه، چاوه‌ری ئه‌وان بێ بلین: با، یان بلین، نا، بۆیه نه‌و په‌رسا‌رلێکردنه په‌رسا‌رکردنی نکوولیلیکه‌رانه، (الاستفهام الإنکاری) یه، واته: به‌ دلنیا‌یه‌وه په‌روه‌ردگارتان به‌لێنیکیی باشی پێدا بوون، گفتیکی باشی پێدا بوون، نه‌ویش نه‌وه‌بوو که به‌یه‌که‌وه به‌چین بۆ نه‌و جیژوانه‌و، له‌وێ خوا ته‌ورات به‌ من بدات و، به‌هۆی نه‌و ته‌وراته‌وه، (ته‌ورات، واته: شه‌ریعت)، من ژبانی تێوه‌ریک بخه‌م، له‌ رووی خوا په‌رستییه‌کانه‌وه‌و، له‌ رووی په‌وشت و ئاکاره‌وه‌و، له‌ رووی کۆمه‌لایه‌تی، و، له‌ رووی سیاسی و... هه‌نده‌وه، وه‌ک که له‌ ته‌وراتدا هاته‌وه، نه‌م وه‌عه‌ده چاکه به‌ دلنیا‌یی لێره‌ دیار نه‌کراوه، به‌لام نه‌و به‌لین و گفته‌ چاکه بریتی بووه، له‌وه که خوا ته‌ورات دابه‌زینی بۆ مووسا ﷺ، نه‌ویش دوا‌ی نه‌و چل (۴۰) شه‌وه‌ بووه که باس‌مان کرد.

ئنجا مووسا دده‌رموی:

(۳) ﴿ أَفَطَالَ عَلَيْكُمُ الْمَهْدُ ﴾، ئایا کاته‌که درێژ بۆوه له‌سه‌رتان؟

ئهمه دوو واتای هه‌ن:

۱- ﴿أَفَطَالَ عَلَيْكُمُ الْعَهْدُ﴾، هه‌لێه ته‌ نه‌ویش هه‌ر پرسیار لێکردنی نکوو ئیلیلێکه‌ رانه‌یه‌، نایا نه‌و کاته‌ی که‌ خوا ﷻ ئیوه‌ی ده‌ربازکرد له‌ میسر له‌ چه‌نگی فیرعه‌ون، پاشان ده‌ربازی کردن له‌ ده‌ریای سوور، پاشان له‌ ده‌شت و بیابانی سینا، ده‌ربازی کردن له‌ بئ خۆراکی و که‌م ناوی، چونکه‌ لێرده‌دا نه‌هاتوه‌، به‌لام له‌ سوورده‌تی (الأعراف) دا هاتوه‌، هه‌روه‌ها له‌ سوورده‌تی (البقرة) شدا که‌ له‌تکه‌ چیایه‌ک، گاشه‌ به‌ردێکی گه‌وره‌، دوازه‌ سه‌رچاوه‌ی بۆ لئ ده‌رقولاندوون، نایا نه‌و کاته‌ له‌ ئیوه‌ دوور بوو، که‌ خوا له‌و هه‌موو به‌ئو موسیبه‌تانه‌ ده‌ربازی کردن؟

ب- واتایه‌کی دیکه‌ی: ﴿أَفَطَالَ عَلَيْكُمُ الْعَهْدُ﴾، واته‌: نایا نه‌و ژوانگه‌یه‌ی که‌ خوا بۆی دانا بووین که‌ دواپی چل (۴۰) شه‌و به‌چین، پیتان زۆر بوو، دواپی چل شه‌و به‌چین ته‌ورات وه‌ربگرین له‌ خوای په‌روه‌ردگارو ژیاپی خو‌مانی پئ ریک‌ بخه‌ین، واته‌: نه‌و کاته‌ زۆری به‌سه‌ردا تیه‌رپوه‌، که‌ خوا ده‌ربازی کردن، و نه‌و کاته‌ش که‌ به‌رده‌و پرووی ده‌چین، که‌ بریتیه‌ له‌و ژوانگه‌یه‌ی که‌ له‌ دواپی چل شه‌و خوا ته‌ورات به‌من ده‌دات، هیچیان دوور نه‌بوون، بۆیه‌ نه‌م پرسیارکردنه‌ پرسیارکردنی نکوو ئیلیلێکه‌ رانه‌یه‌.

۴- ﴿أَمْ أَرَدْتُمْ أَنْ يَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ﴾، یان نایا ویستتان تووره‌یی خوا بیته‌ سه‌رتان، تووره‌یی خوا دابه‌زته‌ سه‌رتان، لێرده‌دا: (شَبَّ حَالُهُمْ بَعَالٍ مِّن يَّعَاقِلٍ) غضب الله، واته‌: حالی ئیوه‌ وه‌ک حالی که‌ستیکه‌، که‌ به‌ زۆر به‌وه‌ی تووره‌یی خوا به‌سه‌ر خۆیدا به‌ئینی.

له‌ پرووی رێزمانیه‌وه‌ ده‌لئ: (العهد: مَضَرٌ أُطْلِقَ عَلَى الْمَفْعُولِ، كَأُطْلِقَ الْخَلْقِ عَلَى الْمَخْلُوقِ، أَي: طَالَ الْمَعْهُودُ لَكُمْ وَبَعْدَ زَمْنٍ...!)، به‌ هه‌ردوو واتای (معهود) که‌ گوتمان، چونکه‌ (عهد) واته‌: شتیک که‌ له‌ پۆزگارێکدا بووه‌، هه‌روه‌ک چۆن به‌ مانای به‌ئین و په‌یمان دئ، (هو قریب عهد به‌)، واته‌: پۆزگار که‌ی لێوه‌ نزیکه‌، ئنجا چ مه‌به‌ست پئی ده‌ربازبوونیان بئ، له‌و به‌لایانه‌ی که‌ باسمان کردن، چ مه‌به‌ست پئی نه‌و ژوانگه‌یه‌ بئ که‌ بۆی ده‌چن.

(عهد) چاوگه، به لَام مه به است پیتی (معهود) ه، ودک (خلق) به مانای (مخلوق)، واته: نهو شته که لهو پوژگارهدا پروویداوه، یان جیژوانه که، که له پیشمانه، یان (بَاقِ عَلٰی اٰصْلِ الْمَضْرَبِ، وهو عهدهم الله على الامثال والاحتمال بالشريعة)، یان وشه ی (عهد) به مانای (معهود) نیه و هه له سه ر ئه صلی واتای خوئی، مانای: به لَیْن و په یمان، ماوه ته وه، واته: به لَیْنَتاندا به خوا که پابه ندن به شه ریعته ته وه و فه رمانبه ریی بو خوا بکه ن، نایا نهو به لَیْنه ی که به خواتان دابوو، ماوه ی زووری به سه ردا تپه ری بوو؟ تازه به لَیْنَتان به خوا داوه.

۵- ﴿فَأَخْلَفْتُم مَّوْعِدِي﴾، واته: راسپارده ی منتان به جِن نه هینا، (أَخْلَفَ وَغَدَهُ)، واته: پیچه وانه بوو له گه لَ به لَیْنه که بیدا، ﴿مَّوْعِدِي﴾، واته: نهو جیژوانه ی که په رودردگار له سه ر زمان من پیتی راگه یاند بوون، بویه پالی داوه ته لای خوئی، ئیوه لهو جیژوانه دواکه و تن، کاتیک مووسا ﷺ، پویشته وه ته و پاتی وهرگرتوه، وایزانیوه که گه له که شی ورده ورده به دوایدا هاتوون، نه یزانیوه لهوئی به جیماون و، سامیری سه رقایی کردوون به گولک په رستیه وه، دورکه و توونه وه له مووسا، بویه مووسا که ته و پاتی وهرگرتوه، له وچه کانی ته و پاتی وهرگرتوه و، گه پراوه ته وه، سه یر ده کات هه ر له شوینی خو یانن و، نه هاتوون بو نهو شوینه ی که بریاربوو بِن بو نهو جیژوانه.

بویه ده فه رموئی: ﴿فَأَخْلَفْتُم مَّوْعِدِي﴾، واته: دواکه و تن له جیژوانه که، یان: نهو راسپارده ی که پیم گوتوون جیبه جیتان نه کردو به پیچه وانه ی په فارتان کرد، که بریتی بوو له وه ی له جیاتی نه وه ی له سه ر خوا په رستی و یه کتا په رستی یمیننه وه، ده ستان کرد به شیرک و گولک په رستی.

۶- ﴿قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا﴾، گوتیان: ئیمه نهو جیژوانه ی که خوی په روره دگار له سه ر زمان تو پیتی راگه یاند بووین، جیژوانه که ی تو لئی دوانه که و تین، به هوئی شتی که وه که به ده ست خو مان بن.

واتا په کی دیکه ی واته: نهو به لَیْنه ی که به تو مان دابوو، یان نهو راسپارده ی که تو پیت گوتو بووین و، ئیمه ش وهرمانگرتبوو، که له سه ر خوا په رستی و ته نیا

بەندايەتییى كىردن بۇ خوا بەردەوام بىن و، لاندەدەين، ئا ئەو بەلئىن و پەيمانەمان نەشكاند، بە وىستى نازادانەى خۇمان، ﴿يَمْلِكُنَا﴾، خويئندراويشەتەوہ: (مَلِكُنَا)، ھەرۋەھا خويئندراويشەتەوہ: (مَلِكُنَا)، ھەر سىك خويئندنەوہكەى ھاتوون، ھەرسىكىيان واتە: (باختيارنا، وراادتنا)، واتە: بە ھەلبۇاردى خۇمان و بەوىستى خۇمان.

(۷) - ﴿وَلَكِنَّا حَمَلْنَا أَوْزَارًا مِنْ زِينَةِ الْقَوْمِ﴾، ئەدى ئايا بۇچى لە جىژوانەكە دواكەوتن، يان بۇچى بەلئىنەكەى بە مووسايان دا بوو شكانديان؟ پاسا بەوہ دىننەوہ: ﴿وَلَكِنَّا حَمَلْنَا﴾، بە لأم تىمە لىمان باركرابوو، خرابووہ سەركۆل و شامان، ﴿أَوْزَارًا مِنْ زِينَةِ الْقَوْمِ﴾، چەند قورسايەك لە زىرو زىوہرو خىشلى خەلئەكە، خەلئەكە يانى: خەلئى مىسر، كە دەلئ: (وَلَكِنَّا)، ديارە (لكن)، بە لأم (استدراك)، (الإستدراك: رَاجِعٌ إِلَى أَنَّهُمْ لَمْ يَقْضُوا الضَّلَالَ)، ئەم بە لأم (استدراك)، دەگەرئتەوہ بۇ ئەوہى كە ئەوان نەيانويستوہ گومراين، بە لأم گومرايان بە مل داھاتوہ، وشەى: (حَمَلْنَا)، واتە: خراوہتە سەر كۆلمان، لىمان باركراوہ، خويئندراويشەتەوہ: (وَلَكِنَّا حَمَلْنَا أَوْزَارًا مِنْ زِينَةِ الْقَوْمِ)، بە لأم تىمە چەند قورسايەكەمان لە زىرو زيو و خىشل و كەل و پەلەكانى خەلئى مىسر ھەلگرتبوون.

لئردەدا: (التفسير التطبيقي للكتاب المقدس، العهد القديم، سفر الخروج، الإصحاح: ۱۲ ص ۱۵۶)، دەلئ:

(وَطَلَبُوا مِنَ الْمِصْرِيِّينَ آتِيَةً فِضَّةً وَذَهَبًا وَثِيَابًا بِحَسَبِ قَوْلِ مُوسَى، وَجَعَلَ الرَّبُّ الشَّعْبَ يَعْطَى بِرِضَى الْمِصْرِيِّينَ، فَأَعْطَوْهُمْ كُلَّ مَا طَلَبُوهُمْ، فَغَنِمُوا مِنَ الْمِصْرِيِّينَ).

واتە: بەنى ئيسرائىل لە مىسرپيەكانيان داواكرد، قاپ و قاچاغى زيو و زىريشيان لئوہرگرتن، (واتە: خىشل و ئەوہى كە خۆى پئ دەرازئىننەوہ)، ھەرۋەھا جل و بەرگ، كە مووسا پئى گوتبوون و پەرۋەردگار واىكرد بوو كە گەل (شعب)، (گەلى بەنى ئيسرائىل) خەلئى دىكە متمانەو باوہريان پئ بكنەن و ھەرچى لىيان داواكردن پئاندىان، بۇيە دەستكەوتتىكى زۇريان لە مىسرپيەكان و دەستكەوت بوو.

که نه وان سآله های سآل دهیان چه وسیننه وه و سؤغره و بیگاریان پی ده که ن، ده بی مووسا پی پی گوین، هه ندیک له زیرو زیو و خشل و که ل و په لیان لی وه ربگرن، دوایی پیو سیستیمان پی ده بی بؤ رینه، بؤ نهو شوئنه ی بؤی ده چین، چونکه هه موو شتیکمان جیهیشتوه، که له په یمانی کؤندا زیاتر تیشک ده خاته سه ر نهو مه سه له یه، که واته: نه وان هه م قاپ و قاچاغ و جل و به رگ، هه م خشل و زیرو زیوه ریان له میسر پیه کان وه رگرتوه، نه وه په که ده لی: ﴿وَلَكِنَّا حُمَلْنَا أَوزَارًا مِّن زِينَةِ الْقَوْمِ﴾، یا خود (ولکننا حملنا)، به لآم هه لمانگرتبوو، یان پیمان هه لگیرا بوو، لیمان بارکرا بوو.

۸- ﴿فَقَدَفْتَهَا﴾، (أي: فَطَرَحْنَاهَا)، فریماندا، بوچی فریان داوه؟ واپنده چن دوایی که سه بریان کردوه، نهو خه لکه هه مووی فه و تاره، سه ریشیان روپی مآله که شیان زوری له لای تیمه به، یان به شیک له مآله که یان له لای تیمه به، ده گونجی وه ک وه رع و دینداری و خو پاراستن له شتی قه ده غه و حه رام، فریان دابن، یا خود: ﴿فَقَدَفْتَهَا﴾، له سه ر فرمان و رینمای سامیری که قو لتیکی هه لکه ندوه و، بوته و قالیبکی له سه ر شیوه ی گۆلک، دروست کردوه، زیرو زیو و خشله که یانی تیدا قآلکردۆته وه، گو توو یه تی: بینن بیخه نه نهو بوته و قآلبه وه، بو نه وه ی سه ره نجام گۆلکیک ده رچن، هه ردوو و اتاکه ی هه ن:

۱- فریماندا بو نه وه ی له کۆل خو مانی بکه ی نه وه، نهو کۆله.

۲- یا خود فریماندا به پیی قسه ی سامیری.

۹- ﴿فَكَذَّبَكَ الْقَوِيُّ السَّامِرِيُّ﴾، هه رودها سامیری ش هی خو ی هاویشت، بو هی سامیری نالی (قذف)، ده لی: (القوی)، (قذف)، نه وه په که شتیک به توندی فری بده ی، به لآم (القوی)، مه رج نیه به توندی فری بده ی، یانی: سامیری جو ریک له کارامه یی و لیزانی و ورده کاری تیدا به کاره ی ناوه، واته: نه ویش وه ک تیمه نه وه ی که له لای بوو، فرییدا.

نجا له و بارهوه که نهوانه نه گهر له رووی وهرع و ته قواوه، نهو شتانهی که له خه لکی میسرپان وهرگرتوون، زپرو زیو و خشل و کهل و پهل، فرپیان دابن، به لام دوایی گولکیان په رستوه، له و بارهوه ده لئ: کابراه کی عیراقی پرسیاری له (ابن عمر) کرد (خوا له خوئی و بابی رازی بی)، دهر باره ی خوینی میثووله؟ نه ویش گوئی: تو خه لکی کوئی؟ گوئی: خه لکی عیراقم، ئینو عومهر گوئی: سه یرکه ن! نهوانه خوینی کوری کچی پتغه مبه ر ﴿﴾ ده پرتزن، (دوای کوژرانی حوسین بووه له که ره بلا)، به لام له خوینی میثووله ده پرسن، واته: به حیساب له گوناھی گچکه خو ده پارتزن، به لام تووشی هی گوره تر ده بن!

جوله که کانیش نهو و خشل و زپرو زیوهی که له خه لکی میسرپان وهرگرتوه، فرپیان داوه، به لام دوایی تووشی نهوه بوون که گولکینک به رستی و تووشی بته رستی بن.

۱۰- ﴿فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَّهُمْ خُورًا﴾، دوایی سامیری په بیکه ری گولکینکی بو ده ره پتان، بوړه ی هه بوو، واته: لهو بوته و قالبه، که له زوی هه لبقه ند بوو، دپاره بابایه کی زور کارامه و صهنه تکارو شاره زا بووه، له شپوه ی گولکدا نهو قوئته ی هه لکه ندوه، که زپرو زیوه که یان فالگردوه و تیان هاویشتوه، دوایی که سارد ده بیته وه و ره ق هه لده گه ری، ده بیته په بیکه ری گولکینک، ﴿لَهُمْ خُورًا﴾، واته: بوړه ی هه بوو، بویه ده فهرموئی: ﴿فَأَخْرَجَ لَهُمْ﴾، له بهرته وه ی که قالب و بوته که ی له زویدا لید اوه.

۱۱- ﴿فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ﴾، گوتیان: نهوه په رستراوی ئیوه یه، واته: خه لکه هه لخه له تاوه که وایانگوت، یاخود ﴿فَقَالُوا﴾، واته: سامیری وایکوت، به لام سامیری له لای به بنی ئیسرایل هینده گوره بووه، راناوی کوی بو به کارهاتوه، یاخود سامیری و نهوانه ی له گه لیدا بوون، وایانگوت.

۱۲- ﴿وَاللَّهُ مُؤْتِي فَنِي﴾، مووساش په رستراوه که ی خوئی له بیرچوو، واته: مووسا په رستراوی خوئی له بیرچووه، بویه چووه بو سهر کیوی طووو، وا ده زانن په روه ردگاری له وئییه، یان له وئی گفتوگویی له گه لدا بکات، نازانن نهوه لیره یه و نهو گولکه یه.

واتایه کی دیکه ی: سامیری په رستراوی مووسای له بیرچوو، یان نهو شه ریعته و به نامه بهی که مووسا به جیهت شتوو، فه رامووشی کردو، وازی لیهینا، چونکه وشه ی (نسیان)، وه ک چوَن به مانای له بیرچوون دی، به مانای وازی لیهینان و پشتگووی خستیش دی.

که واته: (نسی)، یانی: مووسا په رستراوه که ی خو ی له بیرچووه.

یان: سامیری په رستراوی مووسای فه رامووشکرد، یا خود نهو پیاز و پی و شوینه ی که مووسا به جی هیشتوو، وازی لیهینا و پشتگووی خست.

۱۳- ﴿أَفَلَا يَرَوْنَ أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا﴾، نه مه دووباره پرسیار لیکردنی نکوو لیلیکه رانه په نایا نه باند هینی که هیچ قسه به کیان بو لا ناگیرته وه، واته: وه لمی هیچ قسه به کیان ناداته وه.

۱۴- ﴿وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ صَرًّا وَلَا نَفْعًا﴾، هیچ زیان و سوودنیکشی بو نه وان به ده ست نیه، هه لته مه بهستی نه وه نیه که نه گهر هاتباو قسه ی له گهل کردبان، یان زیانی لی دور خستبانه وه، یان سوودی پیگه یان دبان، شایسته ی پرستران بوو، به لکو یانی: ته نانه ت نهو شته سادانه شی له ده ست نایه ت، چ جای نه وه که وه ک په روه ردگار بتوانی شت به دبیته ی و، په روه رده بکات و بژیته ی و پریته ی، که ته نیا زاتیکی و شایسته ی په رسترانه.

سنى وردە سەرنج

۱- سامیری بۆیە بیتیکی لە شێوەی گۆلکدا بۆ دروست کردوون، چونکه میسرپیەکان لە میسر گۆلکیکیان دەپەرست، بە ناوی (ئیبیس)، ئنجا دیارە بەنی ئیسرائیلیش کەم و زۆر کارتیکراو بوون بە فیکرو بۆچوون و نەریتی بپەرستانە میسرپیەکان، بۆیە سامیرییش بابایەکی فیلباز و زۆرزان بوو، ویستووێتی پەرستراوتک و بت و صەنەمیکیان بۆ دروست بکات، کە پێشتر پتوێی پاهاتوون، دیتووێتی کە خەلکی میصر، ئەو گۆلکەیان پەرستو، هەر بۆیەش وەک لە تەفسیری سوورەتی (الأعراف)دا باسما کرد، دواى ئەوەی هەر لە دەریا دەپەرنەو، بەنی ئیسرائیل دەئین: ﴿أَجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمُ آلِهَةٌ﴾ (۱۳۸) واتە: پەرستراوتکمان بۆ دابنێ، وەک چۆن ئەوانە پەرستراویان هەبە، مووساش عليه السلام زۆر بە تووپردی سەرزەنشتیان دەکات و، پەختەیان ئێدەگرێ، وەک لە تەفسیری سوورەتی (الأعراف)دا باسما کرد.

۲- کە دەفەرەمۆی: ﴿أَفَلَا يَرَوْنَ أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا﴾، ئایا نابینن، هەمزە (أَفَلَا...) بۆ پرسیارلێکردنی نکوولیبیلیکەرانیە، واتە: ئەوانە وەک کەسێک وان کە هەر نەبینن.

هەلبەتە بینین لێردا مەبەست پتی بینینی چاوی (بصری) نیە، بەلکو مەبەست پتی بینینی عەقلیە، واتە: ئایا نازانن، دەبوو ئەوەندە بزائن، کە ئەو گۆلکە ناتوانن قسەیان لەگەڵدا بکات، ئەگەر پەنجا سأل بانگی بکەن، ئەو هەر بۆرە بۆرێکی دێ، بۆرە بۆرە کەش لە نەنجامی ئەو دابە، کە کونیکێ لە لای پشتهوەی کردووە یەکیکی لە لای زاری کردووە، کاتیک کە با لە پشتهوەی دەدات و بە نێو زاری دادێ، دەنگی دێ، ئەو سامیریە ئەو کاتە توانیبیتی شتیکی وادروست بکات، بیخاتە ئەو گۆلکەو کە با لیتی بدات، ببۆرینن، بە راستی دیارە بابایەکی صەنعەتکارو شارەزا و زۆرزان بوو.

لێره دا خوای پەرورەدگار ئەوانە ی که گۆلکیان پەرستووە، وەک کەسێک سەیری کردوون، کە هەر بێینی نیە، یان وەک کەسێک مامەلە ی لەگەڵدا کردوون، یان لە شوونی کەسێکی داناون، کە هیچ نازانن و هیچ نافامن، ئەگەرنا مەبەستی ئەو نیە، ئەگەر هاتبو قسە ی لەگەڵ کردبان، ئەو شایستە ی پەرستارن بوو، بەلام یانی: ئەو گۆلکە تەنانەت قسە یەکی ئاسایشی بو ناکرێ، جگە لە بۆرە بۆر.

٣- کە دەفرموێ: ﴿وَلَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا﴾، هیچ زیانیک و هیچ سوودیک ی بۆ ئەوان بە دەستی نیە، (ضَرٌّ، وَنَفْعٌ) هەردووکیان بە (نکرە) هاتوون، واتە: هیچ زیانیک و هیچ سوودیک، چ کەم و چ زۆر، بۆ ئەوان بە دەستی نیە، بۆچی (زیان) پێش (سوود) خراوە؟ چونکە بیانووی بابای ترساو لە زیان، بەهێزترە لە بیانووی بابای عەودال بۆ قازانج، واتە: کەسێک بلێ: من بۆیە ئەو پەرستراوەم پەرست، چونکە ترسام زیانم لێ بدات، یاخود بۆ ئەوەم بوو زیانم لێ دووربخاتەو، ئەو بەهێزترە لەو ی بلێ: بۆ ئەوە پەرستم، تاکو سوودم پێ بگەینن و بەهرەمەندم بکات.

مەسەلەى پىنچەم:

نامۇزگارىسى كىردى ھاروون بۇ گەلەكەى، كە تەنبا خوا بپەرستى و، شوئىنى وى بكەون و، سوور بوونى بەنى ئىسرائىل لەسەر گۆلك پەرستىى ھەتا موسا دەگەرپتەوہ لايان:

خو دەفەرموئى: ﴿وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِنْ قَبْلُ يَا قَوْمِ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ وَإِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِيَ ﴿۱۰﴾ قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْكَ عَاكِفِينَ حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ ﴿۱۱﴾﴾

شىكىردنەوہى ئەم ئايەتانە، لە چوار برگەدا:

ھاروون عليه السلام بى دەنگ و بى ھەلوئىست نەبووہ، لە بەرانبەر گۆلك پەرستىى بەنى ئىسرائىلدا، بە پىنچەوانەى نەوہوہ كە لە (پەيمانى كۆن)دا ھاتوہ، كە بىگومان نەوہيان، بەكىكە لەو شوئىنانەى جوولەكەكان لە تەورات گۇرپويانەو دەستكارىيان كىردوہ، بەلكو سەر و بنیان كىردوہ ھەليان گىپراوہتەوہ، كە ئىمە لە تەفسىرى سوورەتى (الأعراف)دا بە تەفصىل ھىناومانە، لىرەش ئاماژەبەكى پىدەكەين: لە (التفسير التطبيقي للكتاب المقدس، العهد القديم، سفر الخروج، الإصحاح: ۳۲، ص ۱۹۴)، لە ژۇر ئەم ناوونىشانەدا (ھارون يصنع العجل الذهبى)، واتە: ھاروون گۆلكى زىرپىن دروست دەكات، كە حاشا پىنچەمبەرانى خوا عليه السلام زۆر لەوہ پاىە بەررتر بوون، گۆلك بۇ خەلك دروست بكەن، بلىن: وەرەن گۆلك بپەرستى، خوا مەپەرستى! يانى: مسوئلمانىكى ئاساىى و كەستىك ھەر تۆزىك خوا بناسى، ديارە بت ناپەرستى، چ جا بت دروست بكات بۇ خەلكى و بلىن: وەرەن بىپەرستى! چ جاى پىنچەمبەرىكى پاىە بەرزى وەك ھاروون عليه السلام، ئىدى نازانم جوولەكە بە چ عەقلىك، كىتپىك كە نەوہى تىدايە بە كىتپى موقەددەسى دادەنتىن، پىرۆزىيەكەى لە كوئى داىە، نەو كىتپەى نەو شتە پىرو پوچ و ئەفسانانەى تىدان؟! بەلكو ھەر نەوہ راستە كە لە قورئاندا ھاتوہ:

(۱) ﴿وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِنْ قَبْلُ يَقَوْمِ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ﴾، به دنیاییه وه پیشتریش هاروون یتیکوتیبون: نهی گه له کهم! یتوه (ثم گؤلکه) ته نیا پتی تاقیکرانیه وه لیره دا نهو ته نکیده، (و که، بؤ گپرانیه وه و بادانه وهی نهو پرسته یه بؤ سه ر بابه ق پیشتی، به لام (ل) لامی سوننده، یان زهمینه خو شکره بؤ سونند (لام القسم او ممهده للقسم)، (قد) یش بؤ ساغکردنه وه (ته حقیق) یه، نه م جه ختکردنه وه یه، به (ل) و به (قد)، بؤ هه لوه شانندن وهی نه وه یه که له په یمانی کوندا هاتوه - که دیاره ته ورات به شیکه له په یمانی کون - گوایه: هاروون دروستکری گؤلکه زیرینه که به، خوا ده فرموی: ﴿وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِنْ قَبْلُ﴾، به دنیایی و مسوگه ربی، هاروون پیشتی یتیکوتن، واته: پیش گه رانه وهی پیغه مبه ر مووسا الکذیبه چی پت گوتن؟

﴿يَقَوْمِ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ﴾، نهی گه له کهم! به دنیایی یتوه هه ر پتی تاقیکراونه ته وه، نه وه هه ر به لایه که و به ملتاندا هاتوه، ﴿يَقَوْمِ﴾، نه وه زهمینه خو شکره بؤ نه وه که من بؤ یتوه دلسوزم و په کتیکم له یتوه، یتوه گه ل و نه ته وهی خو من، خه لکی خو من، دلسوزم بوتان، ﴿إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ﴾، واته: نهو گؤلکه په روه ردگارتان یه، به لکو تاقیکردنه وه یه، به لایه که بؤ یتوه.

(۲) ﴿وَإِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمَنُ﴾، به دنیایی په روه ردگاری یتوه، خوی میهره بان و به به زه یه، واته: په روه ردگاری یتوه هه ر نهو که سه یه که به زه یی پیتان دادی، په رو شی یتوه یه ق و له گه لتاندا میهره بانه.

(۳) ﴿فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي﴾، نجا شوینم بکه ون و فه رمانی من جیبه جن بکه ن، ﴿فَاتَّبِعُونِي﴾، نه مه به گشتیه، واته: به گشتی شوینم بکه ون، ﴿وَأَطِيعُوا أَمْرِي﴾، به تابهت له مه ر نهو گؤلک په رستیه ش، فه رمانی من جیبه جن بکه ن، فه رمانه ربی فه رمانه که ی من بکه ن، شتی و مه په رستز و ته نیا خوا په رست بن.

که واته: هاروون زور به جه ختکردنه وه وه، زور به تکاو لپ پارانه وه وه، زور به لاواندنه وه وه، زور به دلسوزانه وه به په رو شاننه وه، ناگاداری کردنه وه و هو شداریی

پىدان، كە ئەو كۆلۈمى سامىرىيان نەچچىتە سەرۋ فرىو نەخۇن بە قسەكانى، بەلام ئەوان چىيان گوت؟

۴- ﴿قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْهِ عَنكِمِينَ حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ﴾، گوتيان: بەردەوام دەبين لەسەر ھۆگر بوون و پەيوەست بوون پىتەو، بە پەرستى ئەو گۆلكەو، ھەتا مووسا دەگەرپتەوہ بۇ لامان.

وشەى (بِرَج)، واتە: (زال)، واتە: پۆيشت، نەما، (لَا يَرْج)، واتە: ناروا، يانى: بەردەوام دەبن، (لَنْ نَبْرَحَ)، واتە: بە دلتىايى، بەردەوام دەبين، چونكە (لَنْ) بۇ تەنكىدە و بۇ تەنىدبىشە (للتأكيد والتأييد)، واتە: بەردەوام دەبين و ھەمىشە بەردەوام دەبين لەسەرى و ھەرگىز دەستى لى ھەلتاگرىن، لەو گۆلك پەرستىيە، (أي لَنْ نَزَال)، (العكوف: الملازمة لقصد القرية والتعبّد)، (عكوف): برىتە لە پەيوەست بوون بە شتىكەوہ بە مەبەستى خۆلى نىزىك خستەوہ و بەندايەتتى بۇ كردن، واتە: لەسەر ئەو گۆلك پەرستىيە و پەيوەست بوون بە پەرستىيەو، بەردەوام دەبين.

۶- ﴿حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ﴾، ھەتا مووسا دەگەرپتەوہ لامان، ھەتا مووسا دەگەرپتەوہ نىو مان، بزىنن نایا وەك سامىرىي دەلى: ئەو گۆلكە پەرستراومانە، كە مووسا چووہ كىوى طوورى بۇ بېشكنى، يان تۇ راست دەكەى ئەى ھاروون؟ تىمە بە قسەى تۇ ناكەين، تاكو مووسا **الظُّن**: دەگەرپتەوہ نىومان.

مه سه له ی شه شه م:

سه رزه نشتی موسا بو هاروون و سه رو پش گرتی، که بوچی شوینی نه که وتوهو، پوزش هینانه وهی هاروون، به وهی که مه ترسی په یدابوونی دوو بهر کی هه بووه له ټیو که له که یداو، مه ترسی نه وه شی بووه که دواپی موسا گله یی نه وهی لی بکات: بوچی چاوه پری فه رمانی نه وی نه کردوهو، بوچی قسه که ی وی نه پاراستوه، که گوئی: پینه وه لی ره دا له ټیو خه لکه که دا:

خو ده فه رموی: ﴿قَالَ يَهْرُونَ مَانَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ۖ أَأَلَّا تَنْبَغُ ۚ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي ۗ﴾ قَالَ يَبْنَؤُمْ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِي ۚ إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿١١﴾

شیکر د نه وهی ټه م ټایه تانه، له پینج برگه دا:

١- ﴿قَالَ يَهْرُونَ مَانَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ۖ أَأَلَّا تَنْبَغُ ۚ﴾، موسا ټټی: گوئی: نه ی هاروون! چ شتیک پری لی گرتی، کاتیک بینیت گومرا بوون، که شوینم نه که وی، ټنجا به رواله ت ده بوو فه رموو بای: (ما منعك إذ رأيتمهم ضلوا أن تتبعني)، چ شتیک بوو به په رچ و پری لی گرتی، کاتیک بینیت گومرا بوون، که شوینم بکه وی؟

به ټام لی ره دا ده فه رموی: ﴿أَلَّا تَنْبَغُ﴾، زانایان ده ټین: لی ره دا ټه م ده دوو رسته ن خراونه ته ټیو یه ک، هه روه ک له ته فسیری سووره تی (الأعراف) یشدا له ته فسیری ټایه ته کانی سه ره تا یدبا باسمان کرد، که له وی ده فه رموی: ﴿مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ...﴾، چ شتیک ری گرت بوو که سه جده م بو نه به ی، کاتیک فه رمانم پڼ کردی؟ واته: ﴿مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ وَحَمَلَكَ عَلَىٰ أَلَّا تَسْجُدَ﴾، چ شتیک ری گرت بوو که کړنووش به ری و، وابلیکر دی که کړنووش نه به ی؟ ټه م دوو رسته به خراونه ته ټیو یه ک، واته: چ شتیک په رچ بوو له به رده متدا که کړنووش به ری و، چ شتیک هاندرت بوو که کړنووش

نەبەي؟ ليرەش دەفەرمۇي: ﴿يَهْتَرُونَ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ۖ أَأَلَا تَتَّبِعِينَ﴾، واتە: چ شتىك رېگرت بوو، كاتىك كە بىنىت گومرا بوون، كە شوئىم بگەوى و، چ شتىك ھاندەرت بوو كە شوئىم نەكەوى؟ ھەردوو پستەكە خراونە ئىتو يەك، (أي ما منعك أن تتبعيني، واضطررك إلى ألا تتبعيني؟)، چ شتىك رېگرت بوو كە شوئىم بگەوى و، ناچارى كەردى كە شوئىم نەكەوى، شوئىم نەكەوى، دوو واتاى ھەيە:

يەكەم: ئەوئەيە كە ھاروون دەبووايە وازى لەو خەلكە ھىتابايە، كە بە قسەي سامىرىي ھەلخەلەتاون و كلاوى سامىرىي ساختەچيان چۆتە سەرى و، يەكسەر خۆي گەياندا بە مووسا، ئەوئە ئەگەر وشەي (إتباع) مانا راستەقىنەكەي لى وەرېگرىن، كە برىتە لە شوئىن كەوتنى پراولەتتى.

دووم: ئەگەر مانا مەجازىيەكەي لى بگرىن، كە مەبەست پىئى شوئىن كەوتنى رېئاز و بەرنامەكەبەت، واتە: چ شتىك رېگرىي لى كەردى كە لەگەل بەرنامەكەي مندابی و، بەوانەي كە شوئىن كەوتتوي بەرنامەكەي منن، پووبەرو و و بەرەنگارى ئەوانە بىيەو، كە تووشى گۆلك پەرتىي بوون؟ يانى: رېئان لى بگرى و دژايەتتيان بگەي؟.

(۲) - ﴿أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي﴾، ئەمە پرسیار كەردنى نكوولئىلكەرانەيە، نایا تۆ سەرپىچىيت لە فەرمانى من كەردو؟ ئەمە نكوولئىلكەردنىكى دوومەو جۆرىكە لە ھەرەشە لىكەردنىش.

(۳) - ﴿قَالَ يَبْنَؤُمْ﴾، گوئى: ئەي كوپرى دايكم! ئەمە بىگومان بانگكەردنى ھاروونە بو مووسا دواندوويەتق بە زمانى عاتىفەو سۆز، ويستوويەتق ئەو ھەستەي تىدا بجوولئىتى كە نىمە ھەردووكمان كوپرى دايكىكىن و، لە باوەشى دايكىكىدا گەورە بووين، لەبەر ئەوئەي دايك سەرچاوەي ھەنان و عەتف و سۆزى زياترە، ئەگەرنا باب و دايكيان ھەر يەك بوون، لە سوورەتى (الأعراف) دا دەفەرمۇي:

﴿وَأَلْقَى الْأَلْوَابِحَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ قَالَ ابْنَ أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضَعَمُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي﴾، واتە: مووسا لەوحەكەي (كە تەووراتيان تىدا نووسرا بوودە) فرىدىدان و سەرى برايەكەي گرت بو لاي خۆي رايكىشا، قزى ھاروونى گرت، بە

پیشی نه‌م نایه‌ته‌ی سووره‌تی (طه)، پیشیشی هه‌ر گرتوه، سه‌رو پیشی گرتوه و بۆ لای خو‌ی رایکیشاوه، که لئی بدات و نازاری بدات، سه‌رو پیشی تیک با هه‌لداوه، نجا هاروون گوئی: ﴿أَبْنَأُمَّ﴾، لیره ﴿بِنَنؤُمَّ﴾، له‌وئی: ﴿أَبْنَأُمَّ﴾، گرنک نه‌ویه نه‌ی کوپی دایکم! هه‌ردووکیان ده‌گرتیه‌وه، له‌وئی له سووره‌تی (الأعراف) دا (یاه)ی قرتانده، به‌لام له سووره‌تی (طه)، ره‌نگه جاریک گوئییتی: کوپی دایکم، جاریک گوئوویییتی: نه‌ی کوپی دایکم، خو‌نه و کیشمه کیشم و مشت و مپه، مه‌رج نیه هه‌ر نه‌ونده بوو بئ، که به‌کورتی باسکراوه.

٤- ﴿لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِي﴾، پیشیشم مه‌گه‌وه قویشم مه‌گه‌وه، قو‌ی سه‌ریشم مه‌گه‌وه، رایمه‌کیشه‌وه، نازارم مه‌ده.

٥- ﴿إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَمْ تَرْفُقْ قَوْلِي﴾، من ترسام تو بلئی: له نئو به‌نو ئیسرائیلدا دوو به‌ره‌کییت په‌یدا کردوه و، چاوه‌پئی قسه‌ی منت نه‌کردوه، یان قسه‌ی منت نه‌پاراستوه که ناگات له به‌نی ئیسرائیل بئ و تیکیان به‌رنه‌ده‌ی، له نئو خو‌یابندا په‌کدی نه‌کوژن، که‌واته: لیره‌دا هاروون دوو پوژش دینتیه‌وه:

١- بۆیه من هیچم نه‌کرد، ترسام، دوایی بلئی: بۆچی به‌نی ئیسرائیل تیکبه‌رداوه، پیکت وه‌رکردوون، خوا به‌رسته‌کانت له‌گه‌ل گۆلک په‌رسته‌کاندا، به‌گۆیه‌ک وه‌ ناون، کوشتاریان له‌گه‌ل په‌کدی کردوه و دوو به‌ره‌کییت له‌ نئویابندا په‌یدا کردوون!؟

٢- چاوه‌پئی قسه‌که‌ی منت نه‌کردوه، تاکو خو‌م ده‌گه‌رتمه‌وه چی ده‌لیم، لیره‌دا: ﴿رَفُقٌ﴾، واته: (تنتظر)، چونکه (رقب، یرقب)، یانی: (انتظر، ينتظر)، واته: چاوه‌پئی قسه‌ی منت نه‌کرد تاکو دیمه‌وه، داخو من چی ده‌لیم، یاخود لیره‌دا (رقب، یرقب)، یانی: (حَفِظْتُ، يَحْفَظُ)، واته: قسه‌که‌ی منت نه‌پاراستوه، یان به‌رنامه‌وه په‌یامه‌که‌ی منت نه‌پاراستوه، که بریتی بووه له‌وه‌ی به‌نی ئیسرائیل به‌ک ده‌نگ و به‌ک ره‌نگ به‌مینه‌وه‌وه، ده‌ستیان نه‌چپته خو‌ییتی په‌کدی، واته: قسه‌که‌ی من و به‌رنامه‌که‌ی من و نا‌پاراسته‌کانی منت نه‌پاراستوون و، پیکت وه‌رکردوون، لیره‌دا نه‌و دوو پوژشه دینتیه‌وه.

۳- به لّام له سووره‌تی (الأعراف) دا، پۆزشتیکی دیکه‌ی سییه‌میشی هه‌یه، که ده‌لن: ﴿إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضَعُّوْنِي وَكَادُوا يَقْتُلُوْنِي﴾. واته: خه‌لکه‌که منیان به‌بن هیز زانی و، خهریک بوو بشمکوژن، نیزیک بوو بشمکوژن، ﴿فَلَا تُشْمِتْ فِيكَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِيْنَ﴾ الأعراف: ۱۵۰، دوژمنانم پیخۆش مه‌که‌و، له‌گه‌ل خه‌لکی سته‌مکارم کۆمه‌که‌وه، وه‌ک نه‌وانم ته‌ماشما مه‌که.

که‌واته: دباره هه‌رسیکیان بوون، به‌لام خوا له سووره‌تی (الأعراف) دا نه‌وه‌یانی هیتناوه له سووره‌تی (طه) نه‌وه‌یانی هیتناوه، به‌لام هاروون ﴿الطَّيِّبُ﴾ هه‌ر سنی قسه‌کانی کردوون.

تایا مووسا هه‌قی بووه، یان هاروون؟

لیره‌دا زانیان له‌و باره‌وه زۆر قسه‌یان کردوه: تایا مووسا هه‌قی بووه که سه‌رزه‌نشتی هاروونی برای بکات و سزای بدات؟ یان هاروون هه‌قی بووه که نه‌و پۆزشانه‌ی هیتناونه‌وه؟ زانیان گوتوو یانه: مووسا ئیجتیه‌ادو بوچوونه‌که‌ی وابوو که ده‌بووايه هاروون واز له‌وان بینتی و، خوئی بگه‌یه‌نیتته مووسای برای و خه‌لکه‌که به‌جیبیلتی، نه‌وه نه‌گه‌ر (اتباع) که مه‌به‌ست (پینگه‌یشتن) بی و مانا رواله‌تیه‌که‌ی مه‌به‌ست بی.

به‌لام نه‌گه‌ر مه‌به‌ست پیتی مانا مه‌جازیه‌که‌ی بی، ده‌لن: مووسا بوئه‌گله‌یی له هاروون کردوه، ده‌بووايه هاروون به‌و خه‌لکه‌ی که له‌سه‌ر خوا په‌رستی مانه‌ته‌وه، به‌گژ نه‌وانه‌دا چووایه‌وه که خه‌ریکی گۆلک په‌رستیین.

به‌لام بوچوونی هاروون وابوو که چاکسازیان له‌نیواندا بکات و، له‌نیو خه‌لکه‌که‌دا مینیتته‌وه‌و، چاوه‌رپی هاتنه‌وه‌ی مووسا بکات، نه‌و بوچوون و کۆشسه‌که‌ی وابوو.

ئنجنا نایا کامیان، له و دوو کۆششانه راسترن؟

هه ندى له زانایان ده لێن: هاروون نه پێكاوه له بۆچوون و ئیجتیهاده كهی خۆیدا، چونكه پاراستنی بناغهی بنچینه كانی شه ریععت باشته، له پاراستنی ئه و بنه مایانهی كه لێی جیاده بنه وه، كه واته: ده بوو هاروون ئه و بناغهی دینداریه كه بریتیه له ته نیا خواپه رستی (التوحید)، با به كوشتنی خه لكه كه ش كۆتایی پیه اتبایه، یان با به به جیه تیشتی شیان كۆتایی ه اتبایه، پاراستبایه.

هه ندى كیش ده لێن: نه خیر بۆچوونه كهی هاروون له شوینی خۆیدا بووه، چونكه پاراستنی په كریزی خه لكه كه و خۆنپریزی له ئیواندا پهیدا نه بوونیان، گرنگتر بووه له و كاته دا، چونكه دواى ده گونجا ئه وه چاره سه ر بكن، كه هه ر واش بوو، مووسا عليه السلام هاته وه و چاره سه ری كرد، به لآم نه گه ر ده ستیان چوو بایه خوینی په كدی، ئه و كاته ئه و خۆنپریژان و كوشتاره چاره سه ر نه ده كرا.

منیشم پیم وایه: هاروونیش پێكاویه ق و، مووساش هه قی بووه ئه و لپرسینه وه و سه رزه نشته بكات، به لآم دواى كه هاروون بۆ مووسای روونكردۆته وه، مووسا ناگای له و ورده كاریانه نه بووه، كه ئه وه هاروونیان به بی هیژ زانیوه، هاروون بۆیه چاوه رپی مووسای كردوه، كه ئه و خه لكه تووشی كوشتار نه بی له ئیوخۆیدا، پاشان هاروون بۆیه به جیی نه هیشتوون بۆ ئه وهی هه ر له ئیواندا بی، دواى ئه وهی كه ئه و پۆزشانهی بۆ هیئاوه نه وه، ئه و پۆزشانه ئیقناعه ر بوون بۆ مووسا عليه السلام.

كه واته: هه م هاروونیش پێكاویه ق له بۆچوونه كهی خۆیدا، له ئیجتیهاده كهیدا، مووساش دواى كه گله یی له هاروون كردوه، كه بۆچی نه چوووه بۆ لای، یان بۆچی به وانهی كه بروایان به خوا له دلدا ماوه، رووبه رو و به رهنگار نه بۆته وه، له گه ل نه وانهی كه لایان داوه؟ وا پنده چى مووساش ئه و گله ییه ی خۆی كیشا بیه وه، به به لگه ی ئه و ئایه ته ی سووره ق (الأعراف)، كه ده فه رموی: قَالَ رَبِّ

أَعْفِرْ لِي وَإِخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٥١﴾، واته: موسا
 فہرمووی: پەرورددگارم! لہ من و لہ برایہ کہم خوُش بہ و بہ بہ زہیسی خوُت
 ہمانخہ نیو بہ ندہ چاکہ کانت و توُش بہ بہ زہیترینی بہ بہ زہییانی.

کہ واتہ: موسا داوای لیبوردنی بوُ خوُشی و بوُ برایہ کہ شی کردوہ، بوُ خوُی
 کہ توند بووہ لہ گہ ل برایہ کہی داو، نیجتہادیکی ہلہ شی کردوہ، کہ پیش
 خہ لکہ کہی کہ وتوہ بوُ دیدارو جیڑوانی پەرورددگار، بوُ برایہ کہ شی، تہ گہر
 کہ متہر خمیہ کی کردبئی، داوای لیبوردنی بوُ لہ خوای پەرورددگار کردوہ، کہ واتہ:
 وایتدہ چئی پوُزش و عوزر ہینانہ وہ کانی ہاروون بوُ موسا، نیقناعکہ ربوو بن.

مه سه له ی حه وته م و کو تایی:

لیپرسینه وهی مووسا له گه ل سامیرییداو، بیانوو هینانه وهی سامیری بی به وه که شتیکی زانیوه خه لکه که نه یزانیوه و، یان شتیکی دیوه خه لکه که نهیدیوه و نه وهی له بهرنامه و شوینه واری مووسا وه ریگرتوه، فرییداوه و نه فسی وای پی خو ش بووه، سزادانی مووساش بو ی به دوورخسته وهی و قه ده غه کردنی دواندنی و، پاشان سووتاندنی گو لکه په رستراوه که ی و بلاو کردنه وهی پاشماوه و خو له میشه که ی به ده ریاداو، پاگه یاندنی نه و راستیه که په رستراوی شایسته ی په رستن بی، به س خوی تاک و ته نیا و زانایه ﴿۱۶﴾:

خوادده فرموی: ﴿۱۶﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَا سَامِرِيُّ ﴿۱۶﴾ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَلِكَ سَوَّاتِلِيَ لِي نَفْسِي ﴿۱۷﴾ قَالَ فَاذْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ تَقُولَ لَا مِسَاسَ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّنْ تَخْلَفَنَّهُ وَنَنْظُرُ إِلَىٰ إِلَهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا لَّنُحَرِّقَنَّهُ ثُمَّ لَنَنْبِفَنَّهٗ فِي الْيَمِّ نَسْفًا ﴿۱۷﴾ اِنْسَاءً اِلْهَكُمُ اللهُ الَّذِي لَا اِلَهَ اِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿۱۸﴾ ﴿۱۷﴾

شیکردنه وهی ثم ئایه تانه، له چوارده برکه دا:

روونکردنه وه و ده ستیک:

مووسا له قوناغی به که م دا گله بی له خه لکه که ی کردوه و، سه رزه نشتی نه وانی کردوه و، لیپرسینه وهی له گه ل نه واندنا کردوه.

له قوناغی دووه مدا ده گوازته وه بو لیپرسینه وه کردن له گه ل هاروونی برای، که جینشینی بووه، که پیی ده لئ: جینشینی من به و چاکسازیی بکه و به دوا ی خراپه کاران و ناژاوه گیران مه که وه، دیاره مووسا دلئ خه به ری داوه.

ئىنجا لە قۇناغى سىيەمدا لىپرسىنەوہ لەگەل باباى نازاۋەگىرو فیتنە چىسى و قىلپاز و
ساختە چىيدا دەکات کہ سامىرىيە، ئايا ئەمە چى لىۋەردەگىرى؟

ئەمە ئەوہى لى وەرەدەگىرى کہ بەرپرسىارى بەکەم خەلک و کۆمەلگا،
خۆيەق، ئىنجا دوايى بەرپرسەکانيان، ئەوانەى کہ خەلک کردوويانن بە بەرپرسى
خۇيان و کاربەدەستى خۇيان، ئىنجا دەبى گلهيى بکرى لوانەى کہ ناحەزى ئەو
کۆمەلگايەن و، دەيانەوئى ئەو کۆمەلگايە بەلارپىدا بەرن و، ھەلبىخەلەتتىن و کلأوى
لەسەربىتنى و، تووشى لادان و تاوانى بکەن، کەواتە: بەرپرسىارى بەکەم بەرانبەر
ھەر خراپەو تاوانىک و، بەرانبەر ھەر لادان و سەرىپچىيەک، کۆمەلگا خۆيەق،
نەک کۆمەلگا دەستى چەورى خۆي بە خەلک بسرى، ۋەک بەنى نىسرايىل
کرديان، گوتيان: ﴿ قَالُوا مَا آخَلَقْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا ﴾، ئىمە بە دەست خۇمان
نەبوو کہ لە ژوانگەى تۆ دواکەوتىن، يان ئەو بەلئىنەى کہ بە تۇمان دابوو،
بەدەست خۇمان نەبوو کہ بەلئىنەکەمان جىبەجىن نەکرد، ئەدى بە دەست کى
بوو؟

﴿ وَلَكِنَّا حُمَلْنَا أَوْزَارًا مِنْ زِينَةِ الْعُورِ فَقَدَفْنَهَا فَكَذَلِكَ أَلْقَى السَّارِقُ ﴾، ئىمە چەند
كۆلىكىمان لى بار كرابوون لە غىشل و زىرو زىوى خەلکەكە، واتە: خەلکى مىسرې،
لىرەدا بەنوو نىسرايىل خۇيان ۋەك خەلکىكى دەستە پاچەى بى وىست و كلؤل،
ۋىنا دەكەن، کہ ئىمە ھىچمان بەدەست نەبوو، ئىمە بە دەست خۇمان نەبوو
کہ ھەلخەلەتتىراين، ئەدى بە دەست کى بوو؟ نا، بەرپرسىارى بەکەم خۇتانن،
بۆيە مووسا عليه السلام پىششى بەخەى ئەوان دەگرى، لىپرسىنەوہ لەگەل ئەواندا دەکات،
سەرزەنشتى ئەوان دەکات، کہ دەبى تۆ بۆ خۆت وريا بى، ۋەك پىشيان دەلئىن:
(مالى خۆت توند بگرەو سەگى دراوسى بەدز مەگرە)، نابى خەلک و کۆمەلگا،
دەستى چەورى خۆي بە خەلکى دىکە بسرى، خەتاي زىرو زىوہکە بوو، لىمان
بارکرا بوو، كۆلىكى قورس بوو بە كۆلمانەوہ، فرىمان د!!!، ئىنجا قىلپازىكىشمان لى
ھەلکەوت و ھەلبىخەلەتاندىن و کلأوى لەسەر ناين!! مىللەتانى دواکەوتوو، کۆمەلگە

دواکه وتوووه کان، نه وانهن که دهستی چهوری خویمان به خه لک دهسرن، به لام کومه لگای ته ندروست نه وه یه، که نه گهر هه له ی کرد، دان به هه له ی خویدا دینتی و خه تای خو ی ده گری، نه که هه له کانی خو ی به خه لکی دیکه هه لپواسنی و دهستی چهوری خو ی به خه لکی دیکه بسری، خو شی وه ک به رزه کی بانان بوی دهر چن! نه وانه کومه لگا دواکه وتوووه کانن که به دنلیابه وه به نی نیسپرائیل له و کاته دا کومه لگایه کی دواکه وتووو بوو، نه گهرنا سامیرییه کی ساخته چپی و فیلباز، دوی نه وه ی خوی پهره دگار نه و هه موو نیعمه ته ی به سه ردا رشتوون، له چهن گ فیرعه ون دهر بازی کردوون، دهر یای بو شق کردوون که وه ک له تهفسیری سووره تی (الأعراف) دا باسمان کرد، ده لتی: دهر یا بوو به دوازه رتگا، دوازه کولان و جاده به دهر یادا، چونکه به نی نیسپرائیل دوازه تیره بوون، به دوازه ریئاندا به دهر یای سووردا پهرینه وه، دواتر له دهشتی سینادا، خوا دوازه سه رچاوه ی له گاه ردیکی گه وره بو دهر هینان، دوییه گه زوی به سه ردا باراندن، بالنده ی شیلاقه ی بو ناردن، به لکو هه وری به سه ره وه کردنه سیبه ر له دهشتی سیناداو، به شه و کوله گه یه کی رووناکیی له پیشیانه وه ده پوی، بو نه وه ی بزنان به ره و کوئی ده چن؟ ... هتد، خوا نه و هه موو نیعمه تانه ی پیدان، که چی دوییه بابایه کی ساخته چپی و فیلباز، بتوانی وا به ناسانی هه لتخه له تینتی و تووشی کولک پهرستیت بکات، نه وه بیگومان دواکه وتوووه تیه.

دوییه مووسا عليه السلام وایزانیوه که هاروونی برای که مته رخمیی بووه، به لام دوی نه وه ی هاروون پوزشه کانی بو هینانه وه، زانی که مته رخمیی نه بووه، چونکه هاروون هه ر له سه ره تاوه پیکوتوون: نه وه به لا و تاقیکردنه وه یه بو تان، پهره دگارتان ته نیا خوی خاوه ن به زه ییه، نه و زاته ی نه و هه موو به زه ییه ی له گه ل تیوه دا نواندوه، نه و هه موو چاکه و نیعمه تانه ی له گه ل تیوه دا کردوون، دوییه مووسا عليه السلام که بوی دهر که وتوه، هاروون که م و کورپییه کی نیه، نجا چوته سه ر سه رو گولاکسی سامیرییه ساخته چپی و فیلباز:

(۱) ﴿ قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَا سَعِيدٌ ﴾، گوئی: نهی سامیری! چ کاریکت کردوه، چ که تنیکت کردوه، وشهی (الخطب)، (الشان الجلل، والأمر العظیم الذی یکن فیہ التخطب)، کاریکی گرنگ و مهزن که قسه کردنی زور تیدا بن، مشت و مری تیدا ده بن، له هه موو فوراندا وشهی (خطب)، بو نهوه به کاردی:

أ- مووسا به دوو کچه که ی پیاوه صالحه که ده لئ: ﴿ مَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴾، چ گرفتیکتان ههیه؟ نهوانیش ده لئ: تیمه ناتوانین نازه له کامان ناو بدین تاگو شوانه کان هه موویان نازه له کانیاں ناو نه دن، (چونکه نهوان هه موویان پیاون)، بابیشمان پیاونکی به تمه نه (و کوریشمان نین، براشمان نین).

ب- ههروه ها له نایه قی (۵۱) ی سووره قی (یوسف) دا، ده فرموی: ﴿ مَا خَطْبُكُمْ إِذْ رَأَوْتَنَّهُ يَمْشِي يُخَفِّفُ فِيهِ ﴾، که پادشا به نافرته کان ده لئ: چ که تنیک بوو، چ کاریکی مهزن بوو، که تیوه گه له کومه کیتان له دزی یوسوف کرد تاگو تووشی تاوانی بکن؟

ج- ههروه ها: ﴿ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴾ الحجر، نهی نیردراوان کاری گرنکی تیوه چیه؟ بوچی رهوانه کراون؟

(۲) ﴿ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ ﴾، دواى نهوه ی مووسا علیهِ السَّلَامُ نهو پرسیاره له سامیری ده کات، کارت چی بوو؟ چ که تنیکت کردوه؟ نهویش ده لئ: شتیکم بینی که نهوان نه یانینی، یان شتیکم زانی که نهوان نه یانزانی، په ییم به شتیک برد که نهوان په بیان پئ نه برد بوو، نهوان خه لکه که به نوو نیرانیل، خویندراویشته وه: (بصرت بما لم تبصروا به)، واته: من شتیکم بینی که تیوه نه تانینی، شتیکم زانی که تیوه نه تانزانی، دواپی باسی ده که ین که مه به ست لهو قسه یه ی سامیری چیه، که شتیک دیوه خه لکه که نه یینیوه، یان شتیک زانیوه وه په ی به شتیک بردوه، که خه لکه که نه یزانیوه و په ی پئ نه بردوه.

(۳) ﴿ فَفَبِعِزَّتِكَ بَصُكُ مِنْ أُنْسِ الرَّسُولِ ﴾، منیش چنکیکم داگرت له شوینی رهوانه کراو، نایا نهو رهوانه کراوه مه به ست پئی مووسابه علیهِ السَّلَامُ؟ یان مه به ست پئی

جیریله؟ ههروهها نهو (أثره)، مه بهست پیتی شوئنه واری مه عنه ویهه؟ نهو شوئنه واری که مووسا به جیتی هینشتوو که بهرنامه که بهق، یان مه بهست پیتی شوئنه واری ماددیهه؟ چه ننگه خوئه که له بنی پیتی جیریل، یان له بنی پیتی نه سه که ی جیریل، وهک له هه ندیگ ریوایه تاندا هاتوه، چیهه؟ دوایی تیمه رای خویمان لهو باروده ده لئین.

وشه ی ﴿قَبْضَةً﴾، خوئندراویشه ته وه: (قَبْضَة)، به لأم ههوت قورئان خوئنه سه ره کییه کان هه ر وشه ی ﴿قَبْضَةً﴾ یان هیناوه، ده لئ: (وَالْقَبْضَةُ: الْوَاجِدَةُ: مِنَ الْقَبْضِ، وَهُوَ غَلْقُ الرَّاحَةِ عَلَى شَيْءٍ، فَالْقَبْضَةُ مُضَدٌّ مَعْنَى الْمَفْعُولِ، وَضِدُّ الْقَبْضِ: الْبَسْطُ) ^(۱)، ﴿قَبْضَةً﴾، به کیکه له (قبض)، (قبضة)، نه ویش نه وه یه که تو له په ده ست له سه ر شتیک داخه ی، واته: چه ننگ، کوردی ده لئین: چه نکیکم لئدا، (قبضة)، چه نکیک، (قبضة) لئردا ده بیته چاوگ، یانی: (مقبوض)، واته: شتیک که داگیراوه، پیچه وانه ی (قبض) بریتیه له (بسط)، یانی: کردنه وه، (قبض)، واته: داخستن.

وشه ی (الأثر)، واته: شوئنه وار، بریتیه لهو شوئنه واری که که سیک به شوئینکدا ده روات به جیتی ده هیلئ، که بریتیه له جی پئ، نجا نه گه ره له سه ر لم ده روات، له سه ر کل ده روات، له سه ر قور ده روات، چه مروؤف بی، چه ناژه ل بی، نهو شوئنه ی که به جتی دئلئ، پئتی ده لئین: (أثر)، به لأم دوایی نه وه خووزا روه ته وه بو شوئنه واری مه عنه ویش.

که واته: ده گونجی ﴿أَثَرُ الرَّسُولِ﴾، نهو شوئنه واره مه عنه ویهه ی، نهو نئرداوه، نهو ره وانه کراوه، ده گونجی مه بهست پیتی مووسا ﷺ بی، یان ده گونجی مه بهست پیتی جیریل بی، که هه ردووکیان ره وانه کراون، چه نکیکم لئ داگرت.

٤- ﴿فَنَبَذْتُهَا﴾، نجا نهو چه ننگه فرئدا، به واتای نهو چه ننگه خوئه لم فرئدایه سه ر گوئلکه که وه، گوئلکه که زبانی هاته بهر، یان نهو شوئنه واری که ره وانه کراو، که مووسایه

النَّحْلُ: بوی به جن هیشتبووین، له نیوماندا به جیی هیشتبوو، که بریتی بوو لهو بهرنامه و په یامه ی له خوا وهریگرتبوو، من به شیکم لی وهرگرتبوو، دواپی نهو به شهم فریدا و وازم لی هیتنا، واته: نهو هنده زانباریه، نهو هنده شاره زاییه ی که ههم بوو به بهرنامه ی مووسا، فریمندا و پشتگویم خست و کارم پین نه کرد، که مه به ست پتی ته نیا خوا په رستی (توحید) ه، نهوی فریداوه و شیرک و بته رستی له شویندا داناوه.

۵- ﴿وَكَذَلِكَ سَأَلْتِ لِي نَفْسِي﴾، هر بهو شیوه به نه فسم بوی جوان کردم، نه مه پتی ده گوتری: (مِنْ تَشْبِيهِ الشَّيْءِ بِنَفْسِهِ)، ﴿وَكَذَلِكَ﴾، هر وه ها بهم شیوه به، ناوا بهم شیوه به، نه مه وچواندن شتیکه به خودی خوئی، واته: بهو شیوه جوان کردنه، که نه فسم جوانی کرد، بوی جوان کردم، وهک زنده رژی کردن له ودا که نهو شته وینه ی نیه، نهو شته ده بن هر به خودی خوئی بچو تر ته وه، وهک خوا ده فرموی: ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْتَكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾ البقرة: ۱۴۳، بهو شیوه به که گپرومانن به کومه لیکی نیوه ندگیر، کومه لیکی میانگیر، نه کورت بینن، نه تپه رینن، نه زنده رژی بکن، نه که مته رخه میی بکن.

نجا نه مه که ده فرموی: ﴿وَكَذَلِكَ سَأَلْتِ لِي نَفْسِي﴾، بهو جوړه نه فسم بوی جوان کردم، ده گونجی دانپندانان سامیری بی به گونا هه که ی خوئی دا، ده شگونجی بلتی، وام پتی خووش بوو، وام که یف پی هات، چونکه هه موو ته فسیره کان که سه رنجم داون ده لین: نه وه دانپنده تانان سامیری به به گونا هه که ی خوئی دا.

به لام پیم وایه وپرای دانپنده تانان به گونا هه دا، نه وه ش ده گریته وه که بلتی: من نه فسم وای پتی خووش بوو، وام پتی چاک بوو، وام که یف پتی هات، واته: مه رج نیه لیره دا خو به تاوانباردانان سامیری بکه به نن، یان ته نیا نه وه بکه به نن، به لکو نه وه ش ده گه به نن که: نه فسم وای پتی خووش بوو، پیم چاک بوو و ابکه م، وشه ی (سؤلت) واته: نه فسم وای بو جوان کردم، وای بو تاسان

کردم (تسویل)، یانی: (تسهیل) ناسانکردن، به لأم لیره‌دا یانی: جوانکردن شتیگ که له خودی خویدا جوان نه‌بی.

ئنجا کاتنی که سامیری بۆ مووسا به‌و شیوه‌یه به‌یانی حالی خوئی ده‌کات و، به‌حساب پۆزشی بۆ دینیتته‌وه، یان هه‌لوئستی خوئی بۆ روون ده‌کاته‌وه.

(۶) ﴿ قَالَ فَاذْهَبْ ﴾، مووسا فه‌رمووی: برۆ، بۆ کوئی برۆ؟ واته: برۆ دوور بکه‌وه‌وه.

(۷) ﴿ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ تَقُولَ لَا مِسَاسَ ﴾، تۆ له‌زباندا ئه‌وه‌ت بۆ هه‌یه، ئه‌وه له‌سه‌ر تۆ ده‌بیته‌ موئک، ئه‌وه له‌سه‌ر تۆ ئاپۆ ده‌کرئی، که بلئی: ﴿ لَا مِسَاسَ ﴾، واته: که‌س ده‌ستم لئ نه‌دا و ده‌ست له‌ که‌س ناده‌م.

(مساس: مصدر ماسه، معنی مسه، و (لا نافية للجنس)، (مساس)، چاوگی (ماسه)، به‌مانای: (مسه)، ده‌ستی لیدا، (لا) یش بۆ نه‌فسی جینسه، که‌واته: (مساس) یش ناوه‌که‌به‌تی وه‌ک (لا إله إلا الله)، هه‌یج په‌رستراوئک نه‌یه، ﴿ لَا مِسَاسَ ﴾، یانی: ده‌ست لیدان نه‌یه، ئه‌و کاته (لای لابردي جینس که‌ ده‌چیتته‌ سه‌ر ناوئک، هه‌میشه (منصوب) ی ده‌کات، ﴿ لَا مِسَاسَ ﴾، ده‌ست لیدان نه‌یه، ده‌ست وئی که‌وتن نه‌یه، واته: نه‌ که‌س ده‌ستم لئ بدات و، نه‌ ده‌ست له‌ که‌س ده‌ده‌م، (لا أَمْسُ ولا أَمْسُ)، ده‌ست له‌ که‌س ناده‌م و، که‌سیش ده‌ستم لئ نه‌دا، یان له‌ که‌س نیزیگ نا‌هه‌وه‌وه، که‌سیش لئک نیزیگ نه‌بیته‌وه، توخنی که‌س نا‌که‌وم و که‌س توخنم نه‌که‌وئی، ئه‌مه سزایه‌ک بووه له‌ لایه‌ن مووساوه، به‌سه‌ر سامیرییدا سه‌پیتراوه، که‌ پتی ده‌گوترئی: سزای دا‌برین له‌ کۆمه‌لگا، په‌رگیرکردن، یان گۆشه‌گیرکردن، یان دا‌برین له‌ کۆمه‌لگا و خه‌لک.

(۸) ﴿ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَنْ تُخْلَفَهُ ﴾، تۆ جیژوانئیکت بۆ هه‌یه، به‌لئنگه‌یه‌کت بۆ هه‌یه که‌ لئی دواناخریی، خویندر او‌پیشه‌ته‌وه: (لَنْ تُخْلَفَهُ)، واته: تۆ لئی دوانا‌که‌وی، به‌لأم نه‌گه‌ر ﴿ لَنْ تُخْلَفَهُ ﴾، بن، واته: تۆ لئی دواناخریی، ئنجا ئایا ئه‌و به‌لئنگه‌یه و ئه‌و ژوانگه‌یه کوئیه؟ به‌دلتیابیه‌وه مه‌به‌ست پتی پۆژی دوا‌یه.

قسە دابیرین لە ئەهلی بیدعەت و ھەلوسستەیکە:

لیرەدا (القرطبي) دەلن: (هَذِهِ آيَةُ أَضَلِّ فِي أَهْلِ الْبِدْعِ وَالْمَعَاصِي وَهَجْرَالِهِمْ وَأَلَّا يُغَالَطُوا، وَقَدْ فَعَلَ النَّبِيُّ ﷺ ذَلِكَ بِكَعْبِ بْنِ مَالِكٍ وَالثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خَلْفُوا)^(۱)، واتە: ئەم ئایەتە بنجینەى ئەو جوۆرە سزادانەیه، کە خەلکی خاوەن بیدعەت و گوناح دووربخزێنەو، دابیرتێزین و تیکەلییان لەگەڵدا نەکرێ، وەک پیغەمبەر ﷺ لەگەڵ کەعبی کورپی مالک و دوو ھاوھەلەکەى کە دواخرا بوون، [سزادانەکیان دواخرا بوو، بەو شیۆدیه پەفتاری کرد.

کە لە تەفسیری سوورەتی (التوبة)دا بە تەفصیل بەسەرھاتەکەیاغان ھینا، کە لە صەحیحی (بوخاریی و موسلیم)دا ھاتو.

بەلام بێگومان ئەو لەلایەن دەسەڵاتی شەرعییەو، لە لایەن کەسانیکى بە ئینصاف و شارەزاو، دیاریی دەکرێ، نەک ھەر کەس راست بوۆه بەوی دیکە بلن: ئەھلی بیدعەت و بلن: سەلامی لێناکەم و قسەى لەگەڵ ناکەم! وەک تێستا ھەندى وشکە سەلەفیی فەقیرۆکە کە پەنگە ئەوان پەنگە شایستەى ئەو پەن، خەلک سەلامیان لى نەکات، کە چى دین ھەر لە خوۆرا لیستیک دادەنێن و دەلین: ئەوانە نابتی سەلامیان لى بکری، ئەوانە نابتی ھامو و شوۆ بکری، ئاخى کى ئەو مافەى بە توۆا؟ وەک من جارێک لیستیکیانان پێشاندام گوتیان: مامۆستا! ئەو ھى ئەوانەیه کە خوۆیان بە سەلەفیی ناو دەبەن، کە ئەوانیش جوۆریان زوۆن و دەبى پۆلین بکری، خەلکی عاقل و بە ئینصافیان تێدا، بەلام خەلکی نەفام و نەزان و کارتیکراو بە حیزب و رژیمە عەلمانییەکانیشیان تێدا ھەیه، لیستیکیان پى پێشاندام گوتیان: ئەو ھى ھەندى لە سەلەفیی ناوھەکانە، سەیرم کرد: ھەرچی بانگەواژکارو وتارخوینى باش کە لە نىو خەلکیدا جى سوودو کەلکن، ھەموویان لە نىو ئەو لیستەدا ریز کردوون، گوایە: ئەوانە ھەموویان ئەھلی بیدعەتن و نابتی سەلامیان لى بکری!

مىنىش گوتىم: ئەو مونكەرە كىيە، ئەو ھەموو مەعرووفانەي راست و چەپ بەسەرداھىتەن، ئەو ديار نىيە كىيە و مونكەرە، بەلام ئەوانە ھەموويان خەلكى ناسراو زانراون، بەلتى پارىزاوينىن لە ھەلە، بەلام ئەوانەمان ھەن، كە لە نىو ئەو خەلك و مىللەتەدا چوار قسەي ھەق بگەن، خەلك نامۆزگارىيى بگەن، بەرچاوى خەلك پۇشن بگەنەو، راستىيەكانى عەقىدە و شەرع لە خەلكى حالىيى بگەن، ئنجا تۆ بىتى راست و چەپ بەسەر ھەموويان داىتىنى:

۱- لەبەر ئەوئەي بەپىي مەشردب و مىزاجى تۆ نىن.

۲- يان نەفەرىكى سەرلېشىواو لە تىو، لەبەر ئەوئەي كەيفى بەوانە نايەت.

۳- يان لەبەر ئەوئەي تۆ چوار پىنچ مەسەلەت كىردوون بە پىئوئەو تەرازوو، بەپىي ئەو چوار پىنچ مەسەلانە، ئەوانە بە لادەر لە قەلەم دەدرىن، بابايەكى نەكىرە بۆي نىيە راست و چەپ بەسەر كەسانىكى مەعرووف و ناسراودا بىتىنى، كە لە مەيدانى كارى ئىسلامىي و، بانگەوازي ئىسلامىي و، قسەي خىركردن بۆ مسولمانان دا ناسراون، بابايەكى نەناسراو نەزانراو وەك (أبو بكر) بەغدادىيەكە، كە خۆي كىرد بە خەلىفەي مسولمانان، بى ئەوئەي چوار زاناي موعتەبەر بىناسن و شاھەدىي بۆ بدەن كە تۆ شاىستەي، يان ھەر ئەصلەن تۆ ناسراوي، ناسراوي بەوئەي كە لە دىن تىكەبىشتووي!! ئەو بە راستىي ئەوانە ھەموويان بەلان بەسەر ئۆممەتدا دىن، ئەوئەش ھەمووي لە ئەنجامى دواكەوتتوويەتتى مسولماناندا، ئەو حالەت و دياردانە پەيدادەبن، بە ھەر حال كاتىك كە قەوارەيكى ئىسلامىي ھەبى و، زانايانى موعتەبەر بواو پىكراو و زانايانى شاھەزاو بە ئىنصاف، بۆيان ھەيە بىر بار بدەن كە فلانكەس لەبەر ئەوئەي بىرىكى چەوتى ھەيەو پەفتارىكى چەوتى ھەيە، يان بىرىكى نامۆي ھەيەو بە داھىتەر بە (مبتدع) لە قەلەم دەدرى، يان بە شۆتىكەوتتووي ئارەزووي خۆي لە قەلەم دەدرى: بە گوناھبارو لادەر دادەنرى و، خەلكىنە! تىكەلىي لەگەل مەكەن، ئەو دەستەلآتى شەرىعى و، زانايانى موعتەبەر بواو پىكراو، ئەو دەستەلآت و مافەيان ھەيە، ئەك ھەر نەكىرەيكە راست بىتتەو، زەرب بەسەر ئەو مەعرووفانەدا بىتىنى، كە كەيفى پى نايەن.

۹- ﴿وَأَنْظُرْ إِلَى إِلَهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا﴾، سه رنج بده نهو په رستراوت، که تو به ردهوام بووی له سر په رستنې و په یوه ست بووی به په رستنیه وه، ﴿ظَلْتَ﴾، له نه صلدا (ظَلَّتْ: أي استمرت) به ردهوام بووی، (والعكوف: ملازمة العبادۃ)، (عكوف) بش، په یوه ست بوونه به په رستنې شتیکه وه.

۱۰- ﴿لُحْرِقَتْهُ﴾، به دنیایې، یان سویند به خوا دهیووتینین، هه روهها خو تیراویسه ته وه: (لُحْرِقَتْهُ)، نجا: ﴿لُحْرِقَتْهُ﴾، واته: زوری دهیووتینین، به لأم (لُحْرِقَتْهُ)، واته: دهیووتینین، (تَحْرِيقٌ)، له گه ل (حرق) دا، جیاوازیه که یان نه وه به: (حَرْقٌ، يُحْرِقُ، تَحْرِيقًا)، واته: زوری سووتاندو سووتانه که ی جهخت له سه رکرده وه، به لأم (حَرْقٌ)، بریتیه له سووتاندنی ناسایی.

۱۱- ﴿ثُمَّ لَنْسِفْنَهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا﴾، دواپی به دنیاییه وه پرژ و بلاوی ده که ینه وه به ده ریادا، (یم)، واته: ده ریا که به دنیاییه وه مه به ست له و ده ریایه، ده ریای سوور بووه، که کاتی خو ی پی گوتراوه: (بحر القلزم)، ده ریای سوور، (النَّسْفُ: تفريق وإذراء لأجزاء شيء صلب)، (نسف)، بریتیه له بلا وکرده وه و پرژ و بلا وکرده ی پارچه کانی شتیکی رهق، یانی: زپر که بسووتیری، وردو خاش بکری، نه ویش دواپی سووتاندنی، وردو خاشی کرده و پارچه کانی فریداوه ته نیو نه و ده ریای سووره وه، وشه ی (نُفْمٌ: للترتيب الرتبی)، بو پرزبه ندی پله پله ییه، دواپی نه وه ی دهیووتینین، نجا وردو خاشی ده که یین و پرژ و بلاوی ده که ینه وه به ده ریادا.

۱۲- ﴿إِنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ﴾، به دنیاییه وه، بیگومان په رستراوی نیو ته نیا خوا به ﴿عَلَّمٌ﴾، نه و خوا به کتیه؟

۱۳- ﴿الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾، جگه له و هیچ په رستراویک نیه، شایسته ی په رستران بڼ.

۱۴- ﴿وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا﴾، زانیاری وی هه موو شتیکی گرتوته وه و، نه و گولکه له زانیاری خوادا نه بووه، که په رستراوی بڼ و، نه ی سامیری! خوی په روه رداگار به په نهان و روا له تی تو ناگدارو زانایه.

سى جۈرە لىكدانەوہ بۇ

بيانوى ساميرىي لہ دروستکردنى (گۈلك)ەكەدا

۱- راي يەكەم: كە لە ھەموويان باوترە: ﴿بَصُرْتُ﴾، واتە: بىنىم، ﴿فَقَبَضْتُ قَبْضَةً﴾، واتە: چەنگە خۆلىكىم داگرت، ﴿مِنْ أَثَرِ الرَّسُولِ﴾، لە ژىر پىتى جىبرىل، يان لە ژىر پىتى ئەسپەكەى جىبرىل، ﴿فَسَبَدْتُهَا﴾، فرىمدايە سەر پەيكەرى گۈلكەكە، يەكسەر ژيانى ھاتەبەر.

ئىنجا ئايا ئەوہ زانايان لە كوتيان ھىناوہ؟ نازانم، ھەر لە خۆوہ دەلىن: ئەسپى جىبرىل پىتى لە ھەر شوئىتىك دابىتى، تۆ دوايى دەست بەدەيە ئەو خۆلەى ژىر سى ئەسپەكەى جىبرىل، بەسەر ھەر شتىكى دابكەى، ژيانى دىتەبەرۈ دەبىتە خاوەن ژيان.

كە لە راستىدا ئەوہ ھىچ بەلگەيەكى لەسەر نىوہ، ھىچ بەلگەيەك نىہ، كە ئەسلەن جىبرىل ئەسپى پىتى، يان جىبرىل پىتى دابىتتە شوئىتىك و شوئەكەى ديار پىتى! چۈنكە ھەندىك دەلىن: شوپىن پىتى جىبرىل، كە ئەوہ تەفسىردەكان ھەموويان ھىناويانە، بەلام ھىچ بەلگەيەكى پىشى پىتى بەستراو نىہ بۆ ئەو قسەبە، ئەوہ راي يەكەم كە ھەموو تەفسىردەكان ھىناويانە، يان زۆربەى ھەرە زۆريان، بەلام (أبو مسلم الأصفهاني)، ئەو رايەى رەتكردۆتەوود، ھەندىك لە زانايانىش شوپىن (أبو مسلم) كەوتوون، يەكىك لەوانە (فخرالدين الرازي) يەو، ھەندىكى دىكەش، بىگومان بەندەش ئەو رايە رەتدەكەمەوہ.

۲- راي دووہم: دەلىن: ﴿بَصُرْتُ﴾، واتە: (عَلِمْتُ، وَفَطِنْتُ)، واتە: زانىم و دەرگم كرد، ﴿فَقَبَضْتُ قَبْضَةً﴾، واتە: ئەندازەيەكەم وەرگرت، لىرەدا ﴿قَبْضَةً﴾، مەبەست پىتى

چه‌نگی ماددیی نیه، واته: که تو ده‌تئی: فلانکس عه‌قله‌کی چه‌نگیکه، واته: که‌مه، یانی: نه‌ندازه‌یه‌کی که‌مم وه‌رگرت، له‌چی؟ ﴿مِنْ أَشْرِ الرَّسُولِ﴾ له‌ شوینه‌واری ره‌وانه‌کراو، که‌مه‌به‌ست پئی مووسایه عليه السلام، واته: نه‌ندازه‌یه‌کم له‌ به‌رنامه و په‌یامی مووسا وه‌رگرتیوو، نه‌ندازه‌یه‌کی که‌م، یان نه‌ندازه‌یه‌ک که‌ خوَم هه‌لم‌بژارد بوو، چونکه ﴿قَبْضَةً﴾، نه‌وه‌یه که‌ کوَمه‌له‌ شتیک داندرآ بئ، توَش له‌سه‌روهه چه‌نگیکی لئ بدهی، واته: نه‌وه‌ی که‌ خوَم مه‌به‌ستم یوو له‌ سه‌ری سه‌روهه، هه‌ندیکم لئ وه‌رگرت، ﴿فَبَدَّلْنَا﴾، ننجاً فریئما، ﴿فَبَدَّلْنَا﴾، به‌ مانای (فریئما) دئی و، به‌ مانای (وازم لیئه‌ینا)ش دئی، که‌ ده‌گونجئ لی‌زه‌دا مه‌به‌ست پئی نه‌وه‌ بئ، نه‌وه‌ی که‌ من مه‌به‌ستم بوو له‌ به‌رنامه و په‌یامی مووسا، که‌ ره‌وانه‌ کراوی خوا‌یه وه‌رمگرت، ننجاً فریئما، نه‌وه‌ی مه‌به‌ستی بووه، فریئ بدات، که‌ بریتی بووه له‌ تنیا خوا‌ په‌رستی (توحید)، واته: ته‌و‌حیده‌که‌م لئ وه‌رگرت له‌و به‌رنامه و په‌یامی مووسا عليه السلام، که‌ کاکله‌که‌ی و کرۆکه‌که‌ی و چله‌پۆپه‌که‌ی، بریتیه له‌ خوا‌ به‌یه‌ک‌گرتن و تنیا خوا‌په‌رستن، نه‌و‌م لئ وه‌رگرت و فریئما، ننجاً نایین و به‌رنامه‌ی خوا، کاتیک خوا‌ به‌یه‌ک‌گرتن (توحید)ی لئ ده‌رده‌هیتری، که‌واته: شوئین بۆ شیرک چۆل ده‌کری، هه‌ر دلّیک ته‌و‌حیدی تیدا نه‌بئ، زه‌مین به‌ شیرک له‌و دلّه‌دا خوَش ده‌بئ، هه‌ر نایینیک پروه‌که‌ی لئ ده‌ریئنی، به‌ دنیاییه‌وه‌ نه‌و کات وه‌ک جه‌سته‌یه‌کی مردوو دیتّه به‌رچاو، ئەمه‌ش مانای دووه‌می که‌ نه‌وه‌ زیاتر ده‌چیتّه عه‌قله‌وه.

۳- رای سئیه‌م: که‌ نه‌و قسانه‌هه‌موویان درۆ و ده‌له‌سه‌یه‌ک بوون، سامیری بۆ خوئی ریک‌یخستوون، بۆ خو‌په‌راندنه‌وه له‌ سزای مووسا، که‌ ئەمه‌ش رای (سید قطب)ه، ره‌حمه‌تی خوا‌ی لئ بئ، که‌ له‌ (في ظلال القرآن) دا هئیناویه‌تی^(۱)، نه‌و راپه‌ی سئیه‌مه‌ش شتیک به‌جئیه، که‌ نه‌و قسه‌یه هه‌ر قسه‌یه‌ک بوو بئ، سامیری بۆ خوئی ریک‌یخستبئ، که‌: من چنگیکم داگرت له‌ شوئین پئی ره‌وانه‌ کراو، دوابی فریئما، ده‌گونجئ هه‌ر قسه‌یه‌ک بئ که‌ سامیری خوئی ریک‌یخستبئ.

به‌لام رای دووه‌م، یئیم وایه‌ که‌ له‌ هه‌ر سئ راپه‌کان به‌جئیره و باشتره.

❖ دهرسى پښجهم ❖

بیناسه‌ی نهم دهرسه

به‌رِٔـزان!

تیمه لهم دهرسه‌ماندا که له شازده (۱۶) نایه‌ت پیکهاتوه، نایه‌ته‌کانی: (۹۹) -
 (۱۱۴) و، ته‌وه‌ری سه‌ره‌کیی بریتیه له باسی رۆژی دواپی، به‌هه‌ردووک قوئاغی
 ناخیر زه‌مان و هه‌لستیژانه‌وه و زیندوو کرانه‌وه‌وه (الساعة، والقیامة)، که له‌و
 شازده نایه‌ته‌دا، خوای زانای شاره‌زا ﷺ هه‌م باسی به‌شیک له کاره‌ساته‌کانی
 ناخیر زه‌مان ده‌کات، هه‌م باسی چه‌ند دیمه‌تیکی رۆژی زیندوو کرانه‌وه و
 هه‌لستیژانه‌وه (قیامه‌ت) یش ده‌کات.

دوو نایه‌تی کۆتاییش بو باسی فورئان و نامانجی نێردرانی و، چۆنیه‌تی مامه‌له‌ی
 پیغه‌مبه‌ری خوا ﷺ له خزمه‌تییدا، ته‌رخانکراون.

﴿كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ مَا قَدْ سَبَقَ وَقَدْ آتَيْنَاكَ مِنْ لَدُنَّا ذِكْرًا ۚ ﴿١١٤﴾ مَنْ أَعْرَضَ
 عَنْهُ فَأْتَهُمْ يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وِزْرًا ۚ ﴿١١٥﴾ خَلِيدِينَ فِيهِمْ وَسَاءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حِمْلًا ۚ ﴿١١٦﴾ يَوْمَ
 يُنْفَخُ فِي السُّورِ وَتَحْمُرُ الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ۚ ﴿١١٧﴾ يَتَخَفَتُونَ بَيْنَهُمْ إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا
 ﴿١١٨﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ۚ ﴿١١٩﴾ وَتَسْتَلُونَكَ عَنِ
 الْغَيْبِ فَقُلْ نَبِيٌّ مِثْلِي مَا عَلِمْتُ بِشَيْءٍ مِنْهَا ۚ ﴿١٢٠﴾ فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا ۚ ﴿١٢١﴾ لَا تَرَى فِيهَا عِوَجًا وَلَا
 أَمْتًا ۚ ﴿١٢٢﴾ يَوْمَئِذٍ يَلْمَعُونَ لِلْأَعْيُنِ لَا عِوَجَ لَهُمْ وَخَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَنِ فَلَا تَسْمَعُ
 إِلَّا هَمْسًا ۚ ﴿١٢٣﴾ يَوْمَئِذٍ لَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ إِلَّا مَنْ أِذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا ۚ ﴿١٢٤﴾ يَوْمَئِذٍ
 بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْهَا ۚ ﴿١٢٥﴾ وَعَنْتِ الْأَنْجُوتُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ وَقَدْ
 خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ۚ ﴿١٢٦﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْتِمِرٌ فَلَا يَمَخُّ ظُلْمًا وَلَا
 هَضْمًا ۚ ﴿١٢٧﴾ وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَصَرَفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ

لَمْ يَذْكُرْ ﴿۱۳۳﴾ فَتَعَلَىٰ اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ. وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ﴿۱۳۴﴾ ﴿۱۳۳﴾

مانای ده‌قافو ده‌قی نابه‌ته‌کان

ایه‌و شیوه‌یه (که رابرد) له هه‌واله‌کانی رابردووت بو ده‌گیرینه‌وه‌و، له لایهن خو‌مانه‌وه (قورناتیکی) بیر‌خه‌روه‌مان پیدای ﴿۱۳۳﴾ هه‌ر که‌س رووی لیوه‌رچه‌رختی، نه‌وه بی‌گومان له رۆژی قیامه‌تدا قورسیی (کۆلی گونا‌هان) هه‌نده‌گری ﴿۱۳۴﴾ به هه‌میشه‌یی تیی‌دا ده‌میننه‌وه (له سزای نه‌و گونا‌هانه‌یاندا)، نه‌و (کۆل‌ه)، له رۆژی قیامه‌تدا خراب‌ترین کۆلیانه ﴿۱۳۵﴾ رۆژتک که‌ فوو به‌ که‌ره‌نادا ده‌گری و، تا‌وانباران له‌و رۆژه‌دا به‌شین هه‌لگه‌راویسی کۆده‌که‌ینه‌وه ﴿۱۳۶﴾ له تیبو خۆیاندا چه‌ه‌ چپ ده‌که‌ن (ده‌ئین): ته‌نیا ده (۱۰) شه‌وان ما‌ونه‌وه (له دنیا‌دا) ﴿۱۳۷﴾ تیمه‌ به‌وه‌ی ده‌یلین: زان‌ترین، کاتیک را با‌شترینیان (له رووی راستیه‌وه) ده‌لتی: به‌س رۆژتکتان پینچووه (له مانه‌وه‌ی ژبانی دنیا، یان به‌رزه‌خ، یان هه‌ردوو‌کیاندا!) ﴿۱۳۸﴾ له باره‌ی چیا‌به‌کانیشه‌وه پرسیا‌رت لی ده‌که‌ن، بیژه: په‌روه‌ردگارم وردو خاشیان ده‌کات ﴿۱۳۹﴾ نجا ده‌یانکاته ده‌شتیکی ته‌خت و هه‌موار ﴿۱۴۰﴾ هیچ خواریسی و گرتی تیدا به‌دی نا‌که‌ی ﴿۱۴۱﴾ له‌و رۆژه‌دا (هه‌موویان) شوین (ده‌نگی) جا‌رده‌ر ده‌که‌ون، به‌ بتی لادان و خواریسی لیتی (پێک به‌ره‌و رووی ده‌چن) و ده‌نگه‌کانیش بو (خوای) میه‌ره‌بان کز و کپ ده‌بن، ته‌نیا چه‌ه‌ ده‌بیستی ﴿۱۴۲﴾ له‌و رۆژه‌دا تکا‌کردنی هیچ که‌س سوود نا‌گه‌یه‌نتی، جگه‌ له‌و که‌سه‌ی (خوای) به‌ به‌زه‌یی مؤلته‌قی بدات و فسه‌که‌ی (دا‌وا‌به‌که‌ی) په‌سند بکات ﴿۱۴۳﴾ (خوا) نه‌وه‌ی له‌ پش ده‌ستیا‌نه‌وه‌یه‌و، نه‌وه‌ی له‌ دوا‌یا‌نه‌وه‌یه‌و (دا‌هاتو و رابردوویان) ده‌یزانتی، به‌لم زاناریسی وان ده‌وری وی (خوا) نادات، ﴿۱۴۴﴾ هه‌روه‌ها (له‌و رۆژه‌دا) پروه‌کان بو (خوای) زیندووی

مشوورخۇر، زەبوون بوون و، ھەر كە سىكىش (كۆلى) ستەمى ھەنگرتىتى، يىمرادو رەنجەرۇ بوو (۱۱۱) بەلام ھەر كەس كىردەو ھەكەن باشەكان بىكات و، پىروادارىش بى، ئەو ھەنگرتى ستەمى ھەيەو، نەترسى لى كەمكىردنەو ھەي پاداشت (۱۱۲) ھەر بەو شىو ھە (ناوازە) يەش قورئامان بە (زمانى) ھەرەبىيى دابەزاندىو، (بەرانبەر بە كافران) ھەرەشەمان بە شىو ھەي جۇراوجۇر تىدا باسكىردو، بەلكو پارتىز بىكەن، يان بىرەكەوتنەو ھەي تىدا پەيدا بىكەن (۱۱۳) ھەر پايە بەرەزە خىو ھەي ھەكەن پىران ھەق، پەلەش لە (خوتىندن و ھەرگرتىنى) قورئاندا مەكە، بەرلەو ھەي سىروشكرانى بۇ لات تەواو بى و، بىشلى: پەروەردگارم! زانىارىم بۇ زىدە بىكە.

ئىكىردنەو ھەندىك لە وئىشەكان

(وَزْرًا): (الْوَزْرُ: الْحِمْلُ الثَّقِيلُ، الذَّنْبُ، السَّلَاحُ)، (وَزْرًا) ھەم بە كۆلى قورس دەگوتىرى، ھەم بە گونا، ھەم بە چەك، لەبەر نەو ھەي چەكىش بارى شانى مروؤف قورس دەكات، لە رووى جەستەبىو، گوناھىش بارى شانى مروؤف قورس دەكات، لە رووى مەنەوبىو.

(جَمَلًا): (الْحِمْلُ: مَا يُحْمَلُ عَلَى الظَّهِيرِ وَنَحْوِهِ)، (جَمَلًا) بىرتىبە لەو ھەي كە لەسەر پىشت، واتە: كۆل ھەلدەگىرى، يان لەسەر شىو ھەي كۆل.

(رُزْقًا): (جَمْعُ أَرْزُقٍ، وَرُزْقَاءُ، رِزْقٍ: عَمِيٍّ)، (رُزْقًا) كۆى (أَرْزُقًا) ھەي، يان كۆى (رُزْقًا) ھەي، (أَرْزُقًا) بۇ نىرىنە، (رُزْقًا) بۇ مېنە، واتە: شىن ھەلگەپراو، پەش و شىن، ھەرەو ھەي وشەي (رُزْقًا، يَرْزُقًا: عَمِيٍّ، يَعْمَى)، كۆىر بوو، كۆىر دەبى، بەو واتا يەش ھاتو.

(يَخْفَتُونَ): (يَخْفَتُونَ): واتە: بە چەپ، بە سىرە پىكەو ھە قسە دەكەن، دەلىن: (خَفَتٌ، يَخْفَتُ، وَيَخْفَتُ، خَفْتًا، وَخَفُوتًا، وَخَفَاتًا: سَكَنٌ وَسَكَتٌ وَضَعْفٌ، خَفَتِ صَوْتُهُ، وَأَغْضُ صَوْتَهُ)، وشەكانى (خَفَتٌ، يَخْفَتُ، وَيَخْفَتُ، خَفْتًا، وَخَفُوتًا، وَخَفَاتًا)

هه‌مووی به مانای نارام بوو، بیده‌نگ بوو، به مانای بن هیز بوو، (تَخَافَتْ)، له‌سه‌ر کیشی (تَفَاعَلْ)ه، بۆ هاوبه‌شیییه، واته: بیکه‌وه به چه‌سه ده‌که‌ن، به سرکه، ده‌گوتری: (خَفَّتْ صَوْتُهُ)، واته: ده‌نگی کپ بوو، ده‌نگی نزم بوو، نه‌گه‌ر بشلن: (أَخَفَّتْ صَوْتَهُ)، واته: ده‌نگی خوئی نزم و کز کرد.

(قَاعًا): (القَاعُ: أَرْضٌ مُسْتَوِيَةٌ مُطْمَئِنَّةٌ عَمَّا يُحِيطُ بِهَا مِنَ الْجِبَالِ وَالْأَكَامِ)، (قَاع)، سه‌ر زه‌مینتکی ریکه، مه‌یل‌ه و گو‌ملاییه، به‌نسبه‌ت نه‌ودی که‌ ده‌وری داوه‌ له‌ چیا‌به‌کان و گردۆلکه‌کان، واته: شویتنکی ته‌خت و گو‌ملایی که‌ گرتی تیدانه‌بن. (صَفْصَفًا): (الضَّفْصَفُ: الْمُسْتَوِي مِنَ الْأَرْضِ لِأَنَّ ثَبَاتَ فِيهِ: الْفَلَاةُ)، (صَفْصَفًا)، به‌ زه‌وییه‌کی ته‌خت ده‌گوتری، که‌ رووه‌کی تیدا نه‌ما بن، هه‌روه‌ها به‌ ده‌شتیکی کاکیی به‌ کاکیی چۆلی بن گرتی و گو‌لتیش ده‌گوتری.

(عَوَجًا): (عوج)، واته: لاریی و خواریی، (فَلَانٌ مَا يَعْوَجُ عَنِ الشَّيْءِ: مَا يَزْجَعُ عَنَّهُ)، له‌ زمانه‌ عه‌ره‌بی دا ده‌لتی: (مَا يَعْوَجُ عَنِ الشَّيْءِ)، واته: له‌ هیچ‌ شتیک ناگه‌ریته‌وه، خواری نابیته‌وه، ریک‌ ده‌روا.

(أَمْتًا): (الْأَمْتُ: الْمَكَانُ الْمُرْتَفِعُ)، شویتنی به‌رز، هه‌روه‌ها (الْأَمْتُ: صِعَاژُ الثَّلَالِ)، گردۆلکه‌ی گچکه، به‌وه‌ش ده‌گوتری، (الإِخْتِلَافُ فِي الْمَكَانِ ارْتِفَاعًا وَانْخِفَاضًا)، به‌ زه‌وییه‌ک ده‌گوتری: که‌ به‌رزیی و نزمیی تیدا بن.

(هَمَسًا): (هَمَسَ فَلَانٌ إِلَى فَلَانٍ هَمَسًا: تَكَلَّمَ مَعَهُ كَلِمًا خَفِيًّا لَا يَكَادُ يُفْهَمُ)، نه‌گه‌ر بگوتری: (هَمَسَ فَلَانٌ إِلَى فَلَانٍ)، واته: به‌ شیوه‌یه‌کی په‌نهان قسه‌ی له‌گه‌لدا کرد، که‌ نیزیکه‌ قسه‌که‌ی فام نه‌کرتی.

(وَعَنَتِ): (عَنَا، يَعْنُوا، عُنُوا: خَضَعَ وَذَلَّ)، واته: ملکه‌چ بوو، زه‌بوون بوو، (عَنَا: فَلَانٌ لِلْحَقِّ)، واته: بۆ هه‌ق ملکه‌چ بوو، که‌ ده‌فه‌رموی: (وَعَنَتِ الرَّجُلُ)، واته: رووه‌کان ملکه‌چ بوون، زه‌بوون و، ته‌سلیم بوون.

(خَابَ): (خَابَ، يَخِيبُ، خَيْبَةٌ: حُرِمَ وَمُنِعَ، وَلَمْ يَتَلَّ مَا طَلَبَ)، (خَابَ، يَخِيبُ، خَيْبَةٌ) وانه: بن به ش بوو، رنی لیکیرا، بيمراد بوو، رهنجه پو بوو، نه وهی که داوای ده کرد، چه نگی نه که وت.

(هَضَمًا): (هَضَمَ فُلَانًا: ظَلَمَهُ وَعَصَبَهُ، وَهَضَمَ حَقَّهُ: نَقَصَهُ)، (هَضَمَ فُلَانًا، وانه: سته می لیکرد، مافه که ی لن زه وت کرد، ده گوتری: هَضَمَ حَقَّهُ، أَي: نَقَصَهُ، وانه: هه فه که ی لن که م کرده وه.

مانای گشتنی نابه‌تکان

خوای تَوَاوَا ته‌واو بوونی باس و خواس و به‌سهره‌هاقی موسا و هاپروونی برای (علیهما السلام) و، گه‌له‌که‌یان له‌گه‌ل فیرعمون و ده‌سته و دایه‌ردو، سوپاوو سه‌رباز و نه‌هلی دیوه‌خانه‌که‌ی دا، ده‌فه‌رموی: كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ مَا قَدْ سَبَقَ، به‌و شیوه‌یه له به‌سهره‌هاقی نه‌وانه‌ی که رابردوون به‌سهرتدا ده‌خوینینه‌وه، بوټ ده‌گیرینه‌وه، به‌و شیوه‌یه، واته: به‌و شیوه‌یه که ده‌بی ههر به‌خوی بچوینری، هاوویننه‌یه‌کی دیکه‌ی نیه، پی‌ی بچوینری و پی‌ی ته‌شبیو‌بکری، واته: به‌و شیوه‌ی ناوازه‌یه، به‌و شیوه‌ی سه‌رسوپه‌ینه‌ره، نیمه‌له به‌سهره‌هاقی نه‌وانه‌ی که رابردوو ون بوټ توئی ده‌گیرینه‌وه، وَقَدْ آتَيْنَكَ مِنْ لَدُنَّا ذِكْرًا، به‌دنیایی له لایه‌ن خو‌مانه‌وه قورن‌امان به‌تو داوه، دیاره قورن‌ان پینج ناوی سه‌ره‌کیی ههن، له‌گه‌ل کومه‌تیک وه‌سفی زوردا، ناوه سه‌ره‌کییه‌کانی قورن‌ان:

۱- (قرآن)، واته: خوټراوه.

۲- (کتاب)، واته: نووسراو.

۳- (ذکر)، واته: بیرخه‌روه، یان ناوبانگ و پایه‌ی به‌رز.

۴- (فرقان)، واته: جیاکه‌روه.

۵- (کلام الله)، فه‌رمووده‌ی خوا.

ده‌گونجن لیره‌دا وشه‌ی (ذکر) مه‌به‌ست پی‌ی ناوی قورن‌ان بی، واته: قورن‌امان به‌تو داوه، ده‌شگونجن مه‌به‌ست پی‌ی سیفه‌ته‌که‌ی بی، واته: بیرخه‌روه‌وه‌مان به‌تو داوه، چی بیر خه‌لک ده‌خاته‌وه؟ نه‌و راستییانه‌ی که خوا له‌سروشتی

مروڧدا دايناۋن، لە زگماک و خوارسكى مروڧدا دايناۋن، بەلام دىناۋ، بىن ناگايى، و، نارەزۈۋەكان، و، فېل و فەرەجى شەبتان، ئەو شتانە لە عەقل و دندا كآل دەكەنەۋە، يان بېريان دەبەنەۋە، ئىدى خوا كىتەبەكانى دابەزاندوون، و، پىغەمبەرانى ناردوون، ئەو راستىيانە بىر مروڧەكان بخەنەۋە، ﴿مَنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُ يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وِزْرًا﴾، ھەر كەستىك پوۋى لى ۋەركىپرى، لەو (ذكر) ەو، لەو بەرنامەيە، لەو قورئانە، ئەۋە بە دلتىيالى لە پوڧى ھەلسانەۋەدا قورسايى ھەلدەگرى، كۆلى گوناھان ھەلدەگرى، ﴿خَلِيلِينَ فِيهِ﴾، لە نىۋ سزاي نەو كۆلە گوناھەى خۇياندا، بە ھەمىشەي دەمىننەۋە، ﴿وَسَاءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حِمْلًا﴾، (سآء)، لىرەدا بە ماناي (بئس) دى، واتە: خراپترىن كۆل، لە پوڧى ھەلسانەۋەدا، نەو كۆلەيە كە ئەۋان ھەلىانگرتوۋە، خراپترىن كۆل و بار، ئەو كۆل و بارانەن كە ئەۋان لەسەر شان و پشتى خۇيان ھەلىان گرتوون، كۆل و بارى گوناھان، خراپترىن كۆلە مروڧ لە كۆلى بىنى.

﴿يَوْمَ يُعْطَىٰ فِي الصُّورِ وَنَحْشُرُ الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا﴾، ئەو پوڧى كە فوۋ بە كەپەنادا دەكرى (الصُّور)، واتە: كەپەنا، بووق، ۋەك دوايى لە مەسەلە گرنگەكاندا دەپهتتىن، پىغەمبەرى خوا ﷺ دەفەرموئى: (صاحب القرن) فوۋى پىدا دەكات، ئەو فرىشتەى كە خاۋەنى ئەو صورەيە، ھەندىكىش دەلىن: ئەۋە وشەبەكە خۋاي پەرۋەردگار بەكارپهتتاۋە، كە ۋەك چۆن كەپەنا لىدەدرى بۆ سوپايەك ھەموو سەربازەكان رىز دەبن، و، دىنە مەبدانىك كە بۇيان دىبارىكراۋە، بە ھەمان شىۋە مروڧەكان لە پوڧى ھەلسانەۋە و زىندوۋبونەۋەدا، بەو شىۋەيە كە خوا قۇناغى دوۋەمى پوڧى دوايى دىننە پىشى، ناۋا رىز دەبن، ۋەك چۆن سەربازانى مەشق پىكراۋ رىز دەبن، بەلام مادام لە فەرمايىشتى پىغەمبەردا ﷺ ھاتوۋە، باسى (قرن) مان بۆ دەكات، (قرن)، واتە: قوچ، ئەو بووقە دەبى شىتىكى زۆر گەۋرە بى، لەسەر شىۋەى قوچىك بى، كە بووقى عەسكەرىش ھەر لەسەر ئەۋ شىۋەيە، مادام پىغەمبەر ﷺ بۇمان باس دەكات و بۇمان وىنا دەكات، يانى: ئەۋە ھەقىقەتتىكى ماددىشى ھەيە، ئەگەرنا دەزانىن مانا مەعنەۋىيەكەشى ھەر لە شۋىنى خۇبەتى.

﴿وَتَحْشُرَ الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا﴾، لهو پوڙهدا، نهو ته نونيهی سهر ﴿يَوْمَئِذٍ﴾ نهو رستانهی پيشن له نيو خویدا كۆده كاتهوه، واته: لهو پوڙهدا كه نهوه دهقه ومی و، نهوه دهقه ومی و، نهوه پووده دات، نیمه تاوانباران به رهش و شین ههنگه پراویسی كۆده كه ینهوه، (زررق)، لیره دا كۆی (أزررق)، یان كۆی (زرقاءه)، به نسبت نیرو مینه وه، ده شكونجن: ﴿زُرْقًا﴾، به مانای (غمیاً) بئ، چونكه به كيك له واتاكانی (زُرْق)، یانی: (عمی)، كوتر بوو، واته: به كوتری كویان ده كه ینه وه، چونكه كه مروف چاوی كوتر ده بئ، چاوی شین هه لده گه پئ.

﴿يَتَخَفَتُونَ بَيْنَهُمْ إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا﴾، له نتيوان خویندا به چه چپ، به سرکه سرک، به دهنگی كپ و په نهان قسان ده كهن، هه نديكيان به هه نديكيان ده لئن: نيوه ته نیا ده (۱۰) شهوان له دنيا ماونه وه، له زمانی عه ره بيیدا نه گهر ژماره (عدد) به تيرينه (مذگر) ی بئ، دياره ژميرراو (معدود) ه كه، مئ (مؤنث) ه، كه واته: لیره دا واته: (إِلَّا عَشْرَ لَيَالٍ)، هه رچه نده هه نديكيانیش ده لئن: دروستیشه بلیتی: ﴿عَشْرًا﴾ و بو پوڙان (أَيام) یش به كار بئ، به لام زیاتر مه به ست پیی شه وه، واته: ته نیا ده (۱۰) شه و ده (۱۰) پوڙ ماونه وه، چونكه شه و به بی پوڙ نابئ، نجا نایا مه به ستیان لهو ماونه وه، مانه وهی كویه؟

واته: مانه وهی نيو گور، یان مانه وه له ژبانی دنیا دا، واته: مانه وه له قوناغی به رزه خ، یان قوناغی ژبانی دنیا دا، یان له هه ردووكیانا.

﴿مَنْ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ﴾، نیمه زاناترين به وهی ده لئن، له نتيوان خوینداو، مشت ومپرانه، چه نده ماونه وه و چه نديان پتچووه له ژبانی دنیا دا، یان له قوناغی به رزه خدا؟ ﴿إِذْ يَقُولُ آمَنَّا لَهُمْ طَرِيقَةً﴾، كاتيك كه نه وهی له هه موویان ریبازه كهی زیاتر پیده چئ له راستیه وه و له هه قه وه نيزيك بئ، واته: جوړی بیر كرده وه كهی و بوچوونه كهی له راستی و هه قه وه نيزيك بئ، ده لئ: ﴿إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا﴾، نيوه ته نیا پوڙك ماونه وه.

بویه ش خوا ده فرموی: نه و بیان که له هه مووان زیاتر به هه ق ده چن،
یان له راستیه وه نیزیکه، چونکه ژبانی دنیا وه ختیک که له گه ل پوژی دواییدا
به راورد ده کری، یان قوناغی به رزه خ، وه ختیک که له گه ل پوژی دواییدا به راورد
ده کری، هه تا به که متر مه زنده بکری، نه و نده له راستیه وه نیزیکتره، بویه
نه و بیان که ده فرموی: ته نیا پوژنک ماونه وه، نه وه له راستیه وه نیزیکتره،
بویه خوا ده فرموی: ﴿أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً﴾، واته: نه و بیان که تیگه یشتنه که ی
باشتره، چونکه وشه ی ﴿طَرِيقَةً﴾ به مانای ریباز دئی، به لام لیره دا مه به ست
پیتی (حاله ت) ه، نه وه ی حالی له هه مووان له هه ق و پیکانه وه نیزیکتره، نه و بیان
تاوا ده لن، ده لن: ته نیا پوژنک ماونه وه.

﴿وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمُبَالِغَاتِ فَقُلْ يُبْسِئُهَا رَبِّي نَسْفًا﴾، هه روه ها له باره ی چیا به کانه وه
پرسیارت لی ده کن، چیان لی دئی، له پوژی دواییدا، به تایه ت له قوناغی
ناخیر زه ماندا، (ساعة)، کاق کو تایی هاتنی ژبانی دنیا؟ پیتان بلن: ﴿يُبْسِئُهَا رَبِّي
نَسْفًا﴾، به روه ردگارم وردو خاشیان ده کات، وشه ی (نسف)، بریتیه له هه لکه ندنی
شتیک له ریشه وه، ریشه کیشکردنی، وئرای نه وه ی بریتیه له وردو خاش کردنی و
پرژ و بلاوکردنه وه، ﴿فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا﴾، ﴿فَيَذَرُهَا﴾، یانی: (فیدعها،
فیترکها)، لئی ده گه پئی، ده بکاته گوره پانئیکی ته ختی بیکری و گوئل، (قاع)، سه ر
زه مینیکه که گو ملامی و، ته خت بی، (صفصف) یش واته: شوئینیک که هیچ گری و
گوئل و کهندو له ندی تیدا نه بن و، هیچ رووه کی لی نه بن، ﴿لَا تَرَىٰ فِيهَا عِوَجًا
وَلَا أَمْتًا﴾، که له شوئنی نه و چیا یانه دا، که خوا ده بکاته گوره پان و زه و بیه کی
ته خت و هه مواری و بی گری و گوئل، تو هیچ خواری و لاریی تیدا نابینی و،
هیچ به رزی و نزمی و گردو لکه ی تیدا نابینی.

نه وه ی پشئی قوناغی ناخیر زه مان (ساعة) بوو، نجا ده گوازرتیه وه بو
قوناغی دووه م که قوناغی هه لسانه وه و زیندوو بوونه وه یه، واته: قوناغی (قیامة)
﴿يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَهُمْ﴾، له و پوژده دا، دیسان نه و ته نوینه ی سه ر

﴿يَوْمَئِذٍ﴾، واته: لهو پڑوژدا که فوو به که پنادا ده کرئی و، مروّفه کان زیندوو ده کرینه ووه، هه ر که سه له شوینی خوئی هه لده سستیته وه و روو حیان به بهر جه ستدا ده کرینه وه و... هتد، نم تنوینه نه و مانایانه هه موویان کوّ ده کاته وه، لهو پڑوژدا ﴿يَتَّبِعُونَ الدّٰعِيَ﴾، خه لکه که شوین جارده ر ده که ون، بانگ که ر که بانگیان ده کات، ﴿لَا عِوَجَ لَهُمْ﴾، واته: هیچ خواری و لاری نیه، بو بابای جارده ر، هه ر که سیک له راست خوینه وه ریک به هیلیکی راست به ره و پرووی ده چن، بو نه وهی زوو پی بکات، بگاته نه و شوینهی که نه و جاری بوّ ده دات، بگاته نه و گوره پانه، ﴿وَحَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرّٰحْمٰنِ﴾، دهنکه کانیش بوّ خوای میهره بان، خوای به به زه یی بن دهنگ دهن، ملکه چ دهن دهنکه دهنگ و هه راهه را نابن، ﴿فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا﴾، جگه له چه چه، هیچی دیکه نابستی، جگه له قسه ی سرکه سرک، له بهر خووه، به دهنکی کپ هیچی دیکه نابستی، دهنکه دهنگ و هه راو قیره قیره نایه ت.

﴿يَوْمَئِذٍ لَا تَنفَعُ الشّفعةُ﴾، لهو پڑوژدا تکا کردن سوودی نیه، سوود به که س ناگه یه نن، ﴿إِلَّا مَنْ أذِنَ لَهُ الرَّحْمٰنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا﴾، (تکا کردن هیچ که سیک سوود ناگه یه نن)، مه گه ر که سخی خوای خاوه ن به زه یی مؤله ق بدات و، قسه که شی په سند بکات، واته: تکا کردنه که شی په سند بکات بوّ که سیک که بوّی ده کات، نه مه بوّ به ره چر دانه وهی بته رسته کان و هاوبه ش بوّ خوا دانه ره کانه، که پیان و ابوو نه وانیه ده یان په رستن له پڑوی دوا پیدا، تکایان بوّ له لای خوای په روه ردگار ده که ن، خوای تاک و پاک ده فهرموئی: نا، تکای هیچ که س سوودی نیه، مه گه ر که سیک که خوا مؤله ق بدات، پاشان دهن نه و تکایه ش که ده بکات، له جیتی خویدا بن و، بوّ که سیک بن که شایسته ی بن، ﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ﴾، (خوا) نه وهی له پیش ده ستیانه وهی ده بزانی و، نه وهی له دواشیانه وهی ده بزانی، واته: رابردوویان ده زانی و داهاتووشیان ده زانی، یان داهاتوویان ده زانی و رابردووشیان ده زانی، چونکه نه وهی له پیش ده ستیانه وهی،

دهگونجی مه به ست پتی نه وه بی که دادی، دهشگونجی مه به ست نه وه بی که رابردوه، هه روه ها ﴿وَمَا خَلَقَهُمْ﴾، دهگونجی مه به ست نه وه بی که تپه ریوه و به جیان هیشتوه، دهشگونجی بگوتری: مه به ست نه وه به که له دوایانه وه دی و، جاری پتیا ننه گه یشتوه، واته: نه و دوو وشه به هه ردووکیان هه م داهاتوو، هه م رابردووش ده گه به نن، دهشگونجی بگوتری: ﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ﴾، واته: هه رچی له ده وروره رانه، چ له رووی شوئنه وه، چ له رووی کاته وه، واته: هه موو حال و بالیان ده زانن، ﴿وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ عِلْمًا﴾، به لأم زانیاری نه وان ده وری خوا نادا، مه به ست نه وه نیه که په ی به خوا نابن، په ی به بوونی خوا ده بن، په ی به سیفه ته کانی خوا ده بن، به مهرجیک به عه قلی سه لیم و به فیتره قی ساغ له گه لَ خوا دا مامه له بکن، به لأم خوا له وه مه زتره که زانیاری نه وان ده وری خوا بدات، هه موو شتیک له باره ی خوا وه بزنانن، ته نیا نه وه ده زانن که خوا خوئی فیریان ده کات و، عه قَل و هوشیان ده توانی له خویدا بیچه جمینتی و جیی بکاته وه و وه خوئی بگری، ﴿وَعَسَتْ أَلْوَجُهَهُ لَلْحَيِّ الْقَيُّومِ﴾، رووه کانیش بو زیندووی مشوورخوَر، زیندووی به ریوه بهر، که مه به ست پتی خوای به رزو مه زنه، ملکه چ بوون، رووه کان بوئی زه بوون بوون، ﴿وَقَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا﴾، بیگومان بیبه ش و بیمرادو په نجه رۆ بوو، که سیک که سته می هه لگرتوه، هه ر جوَره سته میتک، سته م له تیوان خوئی و خوا دا، یان له تیوان خوئی و خه لکدا، یان له تیوان خوئی و خویدا، ﴿وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ﴾، هه ر که سیکیش کرده وه باشه کان نه نجام بدات، له حالیکیدا که پرواداریشه، ﴿فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا﴾، نه ترسی سته می هه به، که سته می لی بگری، سزایه ک بدری له سه ر شتیک که نه یکرده، ﴿وَلَا هَضْمًا﴾، نه مه ترسی لی که مکرده وه ی پاداشتی شی هه به له سه ر کرده وه ی چاکه، که کرده وه بی. واته: نه ترسی نه وه ی هه به له سه ر گونا هیک سزا بدری، که نه یکرده، نه ترسی نه وه ی هه به، چاکه یه ک که کرده وه بی، پاداشته که ی لی که مکرته وه.

ئنجى دواى باس و خواسى پوژى دواى به هەردوو قوناغى ناخىر زەمان و زىندوو کرانهوه (ساعة وقيامه)هوه، ئنجى نهو دوو نايهتەى کۆتايى تەرخان دەکات، جارىکى دیکه دیتەوه سەر باسى قورئان، دەفەرموى: ﴿وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا﴾. هەر بەم شێوهیه قورئانیکى عەرەبىمان بۆ لای تۆ دابەزاندوه، واتە: بەو شێوه ناوازیه که هەر شایستەى خوايه، سەرش بکات و فەرمانى خۆى دابەزێنێ. ﴿وَصَرَفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ﴾. هەرەشەشمان تێدا جۆراو جۆر کردوه، واتە: بە شێوازی جۆراو جۆر، بە دەربیرى جۆراو جۆر، هەرەشەو ترساندەمان تێدا خستۆتە روو، بۆ بێروایه کان، بۆ هاوبەش بۆ خوا دانەرەکان. ﴿لَعَلَّهُمْ يَنْقُورُونَ أَوْ يُحَدِّثُ لَهُمْ ذِكْرًا﴾. بە لکو پارتیز بکەن، یان بێرخستنهوه یان، یان هاتنهوه بیریان، تێدا پەیدا بکات، یان پارتیز بکەن، که ئەوه حالهتیکى باشتەر، یان بە لای کهمهوه هۆشیاریان تێدا پەیدا بێتەوه، بیریان بکهوێتەوه، راستیهکانیان بیریکهونهوه.

دەشگونجێ بلیین: ﴿لَعَلَّهُمْ يَنْقُورُونَ﴾. ئەوه بۆ کهسانیکه که جارى نههاتوونه نێو بازنهى ئیمان و ئیسلامهوه، بە لکو خۆیان بپارتیزن له کوفرو شیرک و، بێنه نێو بازنهى ئیسلامهوه، ﴿أَوْ يُحَدِّثُ لَهُمْ ذِكْرًا﴾، یان ئەوانهى که له نێو بازنهى ئیسلامدان، هۆشیاریی و بیداریی زیاتریان بۆ برهخستینی و، زیاتر راستیهکانیان بکهوێتەوه بێر.

﴿فَتَعَلَى اللَّهِ الْمَلِئُكَ الْحَقُّ﴾. بەرزە خواى حوکمرانی هەق، (ملک)، واتە: حوکمران، (حق)، واتە: چهسپاو، ئنجى دياره وشەى (حق)، هەر دەبێتەوه سېفهى خوا، ﴿فَتَعَلَى اللَّهِ الْمَلِئُكَ الْحَقُّ﴾. بەرزە خواى حوکمرانی هەق، چهسپاو، نهگۆر، ﴿وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ﴾. پەلەش له قورئان مه که، پێش نهوهى سەرش کردنه کهى بۆ لای تۆ تهواو بێ، واتە: پەلە مه که له خۆتێندىاو له وهەرگرتنى دا، ﴿وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا﴾. بسلتی: پهروهردگارم!

زانىارىم بۆ زىده بکه، زانىارى، واته: زانىارى وه حىي، يان زانىارى تيگه يشتن له وه حىي، يان زانىارى، هم زانىارى وه حىي، (زانىارى نه قلىي)، هم زانىارى عه قلىي، وشه ي (علم) که ليره دا به نه زانراو (نکرة) هاتوه، واته: زانىارى به کى گه وره و مه زنىم بۆ زياد بکه، بيخه پال نه و زانسته وه که فيرت کردووم، شاره زات کردووم، به رده وام زانىارىم بۆ زياد بکه.

مهسه له گرنهگان

مهسه له یه کهم:

باسی گپرانه وهی به سه رهاقی پيشووان و، باسی قورپنان که هه ر کهس پشتی تی بکات، رۆزی دواپی کۆلی قورسی گوناهان هه لده گری و، نه و کۆلهش خرابترین کۆل و باره:

خو ده فه رموی: ﴿كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ مَا قَدْ سَبَقَ وَقَدْ آتَيْنَاكَ مِنْ لَدُنَّا ذِكْرًا ۚ مَن أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُ يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وِزْرًا ۚ﴾ ﴿١٠﴾ خَلِيدِينَ فِيهِ وَسَاءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حِمْلًا ﴿١١﴾ ﴿١٠﴾

شیکردنه وهی ئەم ئایه تانه، له پینج برگه دا:

١- ﴿كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ مَا قَدْ سَبَقَ﴾، به و جوړه له هه واله كان نه وهی رابردوه به سهرت دا ده یگپرینه وه، ئەمه نامازه به به و به سه رهاته ی موسا و هاروونی برای سهلامی خویان لئ بئ، له گه ل فیرعه ون دا، نه و گپرانه وهی به سه رهاته که بۆمان گپرایه وه له نه وه د (٩٠) ئایه تی رابردوودا، ئاوا له هه والی نه وانیهی رابردوون، بۆ تۆ ده گپرینه وه، به سه رتا ده خوئینه وه، وشه ی (ما)، (موصوله): (الذی سَبَقَ مِنْ أحوال الأمم)، ﴿مِنْ أَنْبَاءِ مَا﴾، له هه واله کانی نه وهی که رابردوه، له گه لانی پيشوو، له کۆمه لکا پيشوو هه کان، دباره که ده فه رموی: ﴿كَذَلِكَ﴾، ئەم وئچوواندنه وئچوواندنه به خودی خو، چونکه وئنه به کی نیه تاکو خوی زاناو شاره زا نه و شیوه به سه رهاته گپرانه وه و به سه رهاته به سه ر خوئینه وه به یه، که خوا بۆ پیغه مبه ری خاته م ﴿﴾ فه رراه می هیتاوه، پئی ته شبیه بکات و له گه لیدا به راوردی بکات.

(٢) - ﴿وَقَدْ آتَيْنَاكَ مِنْ لَدُنَّا ذِكْرًا﴾، بە دُنْیایی لە لایەن خۆمانەوه (ذکر) مان پێ داوی، کە وشە (ذکر) دەگونجێ هەر مەبەست پێی قورئان بێ، چونکە (ذکر) یەکیکە لە ناو دەکانی قورئان، دەشگونجێ مەبەست پێی بیرخەرهوه بێ و، دەشگونجێ مەبەست پێی ناو و ناوبانگ و پایه بەرزبێ بێ، چونکە قورئان شەرف و ناو و ناوبانگ، بۆ هەر کەسێ هەلیبکری و تێیدا تێ بگات و پێ بگات.

(٣) - ﴿مَنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُ يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وِزْرًا﴾، هەر کەسێک رووی لێوه رگێزی، رووی لێ وه رچەرخیتێ، لە رۆژی هەلسانەوه دا کۆلی قورس هەلدهگری، ﴿وِزْرًا﴾، یان بە مانای گونا گونا، یان بە مانای قورسایێ دێ، کە بە دُنْیایی مەبەست ئەوه یە کۆلی قورسی گونا هان هەلدهگری، هەر کەسێک پشت لە قورئان بگات، روو لە قورئان وه رچەرخیتێ، قورئان مرووف دەپارتیزی لە تاوان و لادان، دەپارتیزی لە گونا هاباری و عەبیداری، بۆیە کەسێک روو لە قورئان وه رچەرخیتێ و پشتی تێ بگات، پێی گونا و تاوان و لادان و عەبیداری و خلیسکانی بۆ تەخت و ناچووع دەبێ.

(٤) - ﴿خَالِدِينَ فِيهِ﴾، بە هەمیشەیی تێیدا دەمیتنەوه، لەو گونا هە قورسەدا، لە سزای ئەو گونا هە قورسەدا، کە هەلیانگرتوه، تێیدا بە هەمیشەیی دەمیتنەوه، کە مەبەست پێی دۆزەخە.

(٥) - ﴿وَسَاءَ لِمَنْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ جِمْلًا﴾، خراپترین کۆلیشه ئەو کۆلەیی کە لە رۆژی هەلسانەوه دا هەلیان گرتوه، یانی: ﴿فَهُوَ أَسْوَأُ جَمْلًا لَّهُ﴾، ئەوه خراپترین کۆلی ئەوانە، کە لە کۆلیان ناوه و هەلیانگرتوه لە رۆژی قیامەتدا.

مه سه له ی دووهم:

باسی رۆژی دواپی به تایبەت قیامەت، که فوو به کهرەنادا دەکرتی و، تاوانباران به شینهه لگه پراوی کۆده کرتیهوو له تیان خویندا چیه چپ ده کەن، نایا ده (۱۰) شهوان ماونهوه؟ یان ته نیا رۆژیک له دنیادا، یان له بهرزە خەدا، یان له هەردووکیاندا؟:

خوا ده فەرموی: ﴿يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ وَنَحْشُرُ الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ﴿١١٢﴾ يَتَخَفَتُونَ بَيْنَهُمْ إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا ﴿١١٣﴾ لَمَّا نَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ أَثْلَهُمْ طَرِيقَةً إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ﴿١١٤﴾﴾

شیکردنهوگی ئەم ئایەتانه، له پینچ برگه دا:

۱- ﴿يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ﴾، ئەم (یوم) ه، (بَدَلٌ مِنْ يَوْمِ الْقِيَامَةِ)، پتشتە باسی رۆژی قیامەت کراوه، واتە: ئەو رۆژه که فوو به کهرەنادا دەکرتی، به دنیایی مه بهست پتی فووی دووهمه، وهک له ئایهتی ژماره (۶۸) ی سورهتی (الزمر) دا هاتوه، که ده فەرموی: ﴿وَيُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَصَجِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نَفَخَ فِيهِ أُخْرَى فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ﴾، واتە: فوو به کهرەنادا کرا، هەر که سێ که له ناسمانه کان و هەر که سێ که له زهویدا ههیه، بئ هۆش بوو، (یاخود مرد)، جگه له وهی که خوا بیهوی (بئ هۆش نه بئ، یان نه مری)، دواپی فووکی دیکه ی پتدا کرا، واتە: کهرەتی دووهم و قوناغی دووهم، ﴿فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ﴾، به کسه ر بینیت هه موویان هه لساونه وه و چاوه رتی ده کەن.

کهواته: له دواپی فوو به قه رندا کردنی به کهم، یان فوو به سوور داکردنی به کهم، که له قورنانه و شهی (صور)، هاتوه، به لام له فرما بشتی پیغه مبه ردا ﴿وَشَهَى (قُرْنٌ) هَاتُوهُ، له زمانه عه ره ببیدا (بوق) بشتی پتی ده لێن، له دواپی

فووی يەكەم، ھەر كەس لە ئاسمانەكان و زەويدا ھەيە، ھەمووی دەمرئى، ھەر كەسێك كە ھەبەو، ئەم گەردوونە ئەم شىوھەي تىستاي نامىنئى، ئەم لاپەردەي تىستا دەپنچرئىتەو، كە ئەمە پىسى دەگوترئى: ناخىر زەمان و كوئايى ھاتنى گەردوون، بەلآم لە دوای فووی دووھم، كە قۇناغى دووھمى رۆژى دوایبەو (قيامة)ى پى دەلئىن، واتە: ھەئسانەو، ھەرچەندە زۆر كەس (ساعة وقيامة)ى لى تىكەل دەبن، وا دەزانئى رۆژى دوایى ھەر يەك شتە، بەلآم بە تەنكىد دوو قۇناغە، وەك لەو نايەتەي ژمارە (٦٨)ى سوورەتى (الزمر)دا، زۆر بە روونىي ديارەو پىشترىش تىمە نەوھەمان باسكردو.

پىغەمبەرى خوا ﷺ لە فرمايشتىك دا دەفرەموئى: اَكَيْفَ اَنْعَمَ وَقَدْ اَتَقَمَ صَاحِبُ الْقَرْنِ الْقَرْنَ، وَحَتَّى جَهَنَّتَهُ، وَأَضَعَى سَمْعَهُ يَنْتَظِرُ أَنْ يُؤْمَرَ أَنْ يَنْفُخَ، فَيَنْفُخَ؟ قَالَ الْمُسْلِمُونَ: فَكَيْفَ نَقُولُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: قُولُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ، تَوَكَّلْنَا عَلَى اللَّهِ رَبَّنَا (أخرجه الترمذي برقم: ٣٢٤٣، وَعَسْنَهُ، عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ).

واتە: چۆن لەرزەت وەربگرم، (يان چۆن شادمان بم، يان چۆن خۆشحالىي يان خۆشگوزەرانىي رەچاو بكەم)، لە حالىكدا كە خاوەنى كەرەنا، ئەو كەرەنايەي بە دەمەوھە گرتوھو نىو چاوانىشى بەسەردا نوشتاندۆتەو، چاوەرئى دەكات كە مۆلەق بەدرئى و، فووی پىندا بكات، مسوئلمانان گوتيان: ئەي پىغەمبەرى خوا! چۆن بلىئىن، فەرمووى: بلىئىن: (حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ، تَوَكَّلْنَا عَلَى اللَّهِ رَبَّنَا)، خوامان بەسەو، باشترىن كارپىسپىردراو ئەو، پشتمان بە خوا بەست.

(٢) - ﴿وَتَحْسُرَ الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا﴾، تاوانباران لەو رۆژەدا بە رەش و شىنھەلگەراوى كۆ دەكەينەو، (زُرْقٌ جَمْعٌ أَزْرَقٌ وَهُوَ الَّذِي لَوْنُهُ الْأَزْرَقُ)، كەسێك كە رەنگەكەي شىن بئى، مروف كە زۆر خەفەتبارو داماو دەبئى و ماتەمىنىي دايدەگرئى، رەنگى رەش و شىن دەبئى، تۆزى تەمى لئى دەنىشئى، دەشكونجئى ﴿زُرْقًا﴾، كە كۆي (أزرق)ە، مەبەست پىسى كۆي (أغشى) بئى، واتە: (غمى)، يانى: بە كوئىرىي كۆيان دەكەينەو، چونكە باباى كوئىر چاوى شىن ھەلئەگەرئى.

٣- ﴿يَخْفَشُونَكَ يَنْهَمُ إِنْ لَيْتُمْ إِلَّا عَشْرًا﴾، له نیتوان خویناندا به چیه چپ قسه ده کهن، ده لئین: ته نیا ده (١٠) شهوان ماونه وه، (التخافت: الکلام الخفی من خوف ونحوه)، (تخافت) بریتیه له قسه ی په نهان به هوی ترس و غیری ترسه وه.

٤- ﴿مَنْ أَعْلَمَ بِمَا يَقُولُونَ﴾، تیمه زانترین به وهی که ده لئین، دیاره هه ندیکیان نه وهی که زوریان گوتوه، گوتوو یانه: ده (١٠) شهو ماوینه وه.

٥- ﴿إِذْ يَقُولُ آمَلْتُمْ طَرِيقَةَ﴾، کاتیک نه وهی ریبازه که ی له هه مووان چاکتره، له هه موویان زیاتر له راستیه وه نیزیکتره، ده لئین: ﴿إِنْ لَيْتُمْ إِلَّا يَوْمًا﴾، یانی: (ما لیتیم إلا یوما)، ته نیا روژنک ماونه وه، وشه ی (أمثل)، که له (مثل، مثل) هوه هاتوه وه، به (أمثال) کو ده کرتیه وه، به واتای (الفاضل، أمال القوم: خیازهم)، باشت رینیان، که واته: ﴿آمَلْتُمْ طَرِيقَةَ﴾، واته: (أحسنتهم تفکیراً، أفضلهم رأياً)، نه وهی که بیرکردنه وه که ی له هه مووان له راستیه وه نیزیکتره، له هه مووان باشت بیری کردوته وه، واته: له ده شهوان تاکو به ک روژ، ناوا له بو بهینه دا مشت ومپر یانه، په نگه ژماره کانی: ده، نو، هه شت، ههوت، شه ش، پینج، سی، چوار، دوو، یه ک نا بهو شیوه یه، هه موویانیان گوتبن، خوی پهروه ردگاریش لای زورییه که ی و لای که مییه که ی باسکردوون، نه وهی بلن: زور ماوینه وه ده یگه به ننه ده شهو، لای که مییه که شی ده لئین: روژنکمان هه ر پت چوو، هه ندی له زانایان ده لئین: له نه جامی نه وه دا نهو بو چوونه یان بو دروستبووه، که زیندوو ده کرتیه وه، سهیر ده کهن، زور که می پینچوو، واته: ژبانی دنیا یان زور که می پینچوو، یان ژبانی دوا یی گوړو بهرزه خیان که می پینچوو، یان ده گونجی مه به ست پی هه رووکیان بن، که می پینچوو، له چاو روژی دوا یی و قیامه تا، که واپنده چی له وی کات (زمن) بوهستی!!

زانایان دوو لیکداوه یان کردوون بو: ﴿آمَلْتُمْ طَرِيقَةَ﴾:

١- (أي: أقرهم في المعادیر، لإنکارهم القیامة والبعث)، نیزیکترینیان له پوزشه یانانه وه، له بهرته وه که نکوولییان دد کرد له هه لسانه وه و زیندوو بوونه وه، چونکه پوزش دیننه وه، به لئین: نکوولییان دد کرد، به لام تیتستا دیاره، نه وه قیامه ته وه هاتوه، تیمه ش ده (١٠)

شewan ماوینهوه، یان روژنیک ماوینهوه، به پیتی ئەوه که خوا تَعَلَّمْ ده فرموی: باشتربنیان، نیزیکتربنیان له راستیهوه، تهو رایه ی له هه موویان زیاتر پیده چن، له هه قهوه نیزیکتربن، ئەوه به که روژنیک ماوینهوه.

۲- (أَوْ هُوَ تَهَكِّمُ بِهِمْ فِي سُوءِ تَقْدِيرِهِمْ مِنْ لِبَنِيهِمْ فِي الْقُبُورِ، فَأَلْذِي قَدَّرَ الْأَقْلَ، كَانَ أَقْرَبَ إِلَى الصَّوَابِ)، یان ئەوه گالته پیکردنیانه به وهی که مه زنده که یان، ئەندازه گیرییه که یان، به وهی که چهند ماوینهوه له گوردا، یان له ژیا یی به رزه خدا؟ مه زنده که یان زور ناته واوه، به لام ئەوه یان که که متری داناوه، له راستیهوه نیزیکتربووه.

مه سه له ی سته م:

باسی چایه کان که خوا له ناخیر زه ماندا وردو خاشیان ده کات و، ده یانکاته
گۆزایه کی تهخت و ساف، که هیچ لاری و، گردو به رزی و نرمی تیدا
نابینی:

خوا ده فهرموی: ﴿وَيَسْتَأْنَسُكَ عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ﴿١٥﴾ فَيَذَرُهَا قَاعًا
صَفْصَفًا ﴿١٦﴾ لَا تَرَىٰ فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا ﴿١٧﴾﴾.

شیکردنه وی ته م ئایه تانه، له چوار برگه دا:

(۱) ﴿وَيَسْتَأْنَسُكَ عَنِ الْجِبَالِ﴾، له باره ی چایه کانه وه شه لیت ده پرسن؟ پرسارت لی
ده که ن، چیان لی پرسیه؟ پرساریان لیکردوه: ئایا نهو چیا سه ر که شانه و، نهو چیا
سه ختانه له ناخیر زه ماندا، چیان لی به سه ر دی؟ چ گۆزانتیکیان به سه ر دادی؟

(۲) ﴿فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا﴾، تو بلن: په روه ردگارم وردو خاشیان ده کات، (النسف:
الإقتلاع من الأصل)، (نسف) بریتیه له ریشه کیشکردن، له ریشه ده رهیتان، و تپرای نهو
(نسف)، ده لن: بریتیه له: (التفريق، و الإذراء، و الطحن) بلوکردنه وه و، کردنه تۆزو خوژ و
هارین.

(۳) ﴿فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا﴾، نهو چیا یانه خوا ده یانکاته ده شتایه کی صاف بی
گری و گوژ، (قاع) زهویه که ناسان بی پتیدا برۆی، نه رم بی و، به کسان و تهخت بی،
گری و گوژلی تیدا نه بی، (صفصف) یش ده لن: زهویه کی به کسان، که هیچ گری و گوژ و
به رزی و نرمی تیدا نه، یان هیچ رووه کی تیدانه.

(۴) ﴿لَا تَرَىٰ فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا﴾، نه هیچ خواریو خنجی و، نه هیچ گردۆلکه و
به رزی و نرمی تیدا ده بینی، (العوج: ضد الإستقامة)، (عوج) دژی ریکیه، واته: خواریو

خېچىيى و لارىي، (امت)، به ماناي بهرزايى بچووك، گردۆلكه ي بچووك، يان بهرزايى و نزمىي دى، واته: نه چالاييه كى تىدا ده بىنى، نه بهرزاييه ك، لهو شوئنه ي كه خوا چيايه كانى تىدا وردو خاشكردوون و هارپونى، نه گهر سه يرى قورئان بگه ين ده باره ي چيايه كان خوا ﷻ چه ند ته عىبرىكى جيا جياي به كارهيئان، كه چيايه كان چيان به سه ر دى؟

حالى چيايه كان له دوارؤزدا، له پىنج قوناغ دا كورت هه لدئى:

قوناغى يه كه م: خواي بالا ده ست له سووره تى (الحاقه)، نايه تى (۱۴) دا، ده فه رموى: ﴿وَحُمِلَتِ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ دُكْدُكًا وَجِدَةً﴾، واته: زهوى و چيايه كان هه لگىران و، يه كه جار پىكدادران، دياره له نه نجامى ئه وه دا كه پىك داده درئى، وردو خاش و پارچه پارچه ده بن.

قوناغى دووه م: له سووره تى (الكهف)، نايه تى (۴۷) دا، خواي به ديه يئنه ر ده فه رموى: ﴿وَيَوْمَ نُسِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً وَحَشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا﴾، واته: ئه و رۆژه كه چيايه كان ده رۆئىن، (واته: لايان ده به ين، ده يانجوولئىن و له شوئى خويان هه لئانده كه نىن و)، زهوى ده بىنى كه هاتۆته گوڤرى، (خراوه ته به رچاو).

هه ره وه ها له سووره تى (الطور)، نايه تى (۱۰) دا، خواي ميه ره بان ده فه رموى: ﴿وَتَسِيرُ الْجِبَالُ سَيْرًا﴾، واته: ئه و رۆژه كه چيايه كان به رۆيشتن ده رۆن، واته: له شوئى خويان هه لده فه نرئى.

قوناغى سته م: كه له سووره تى (المزمل)، له نايه تى (۱۴) دا هاتوه: ﴿يَوْمَ تَرْجُفُ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَغِيَابٍ مُّهِيلاً﴾، واته: ئه و رۆژه كه زه مىن و چيايه كان ده له رزنه وه، بومه له رزه لئيان ده دات، ده له رزنه وه، راده شه قئىن و، چيايه كان ده بن به (كئىب، مه يل)، (كئىب)، لىكى پىكه وه كو بووه وه يه، (مه يل)، نه رم به شتوه يه كى وا كه له بن پىئاندا بروا، واته: ئاوا وردو خاش ده بن و بو لىكى نه رم، ده گوڤرئى.

قوناغی چوارهم: نهويه که له سوورهقی (القارعة)، له ثایهقی (0) دا هاتوه: ﴿وَتَكُونُ
الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنفُوشِ﴾، واته: چیاپه کان وهک خوری شکیتراوهیان لى دى،
﴿الْمَنفُوشِ﴾، به کوردی ده گوترى: خوریپه که شی ده کرتته وه، ده شکرتى و، له پره
ده درى، ناوایان لى دى.

قوناغی پینجه م: نهويه که له سوورهقی (الواقعة) دا هاتوه، که ده فه رموى: ﴿إِذَا رُجَّتِ
الْأَرْضُ رَجًا ۝ وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًا ۝ فَكَانَتْ هَبَاءً مُنْبَثًا ۝﴾، واته: نه و روزه که
زهوى تیکرا ده شه قترى و، چیاپه کان هه لده که نرین و، ده بن به تۆزو که ردی بلا و بووه وه.
نه مانه نه و پینج قوناغه ن که خواجى باسى نه و گوړانکاربیانه ده کات که
به سهر چیاپه کاندایى دین.

مەسە لە ی چوارەم:

باسی قیامەت و زیندوو بونەو، شوینکەوتنی خەلک بۆ دەنگی چارەدەر، بەبێ لادان و، کش و مات بوون و، پێ ئەدان بە تەکاکردن، مەگەر کەسێک خوا مۆلەتی بدات و، تەکای بەجێ بکات و، باسی زانیاری بێ سنووری خوا و، ملکەچیی و زەبوونی هەموو لایەک بۆ خوا، بێمرازی و پەنجەرپۆیی سەمکاران و، بێ باکی و شادمانی برۆاداران کردار باش:

خوا دەفەرموی: ﴿يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَهُمْ وَخَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا ﴿١٨٨﴾ يَوْمَئِذٍ لَا نَنْفَعُ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا ﴿١٨٩﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ. ﴿١٩٠﴾ وَعَنَتِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ وَقَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ﴿١٩١﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا يَحَافُ ظُلْمًا وَلَا هَضْمًا ﴿١٩٢﴾﴾

شیکردنەوێ ئەم ئایەتانە، لە دوازدە بەرگەدا:

١- ﴿يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ﴾، لەو پۆژەدا، واتە: لە پۆژی زیندوو کرانەو و هەلسانەو، لە پۆژی قیامەت و سزاو پاداشندا، ﴿يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ﴾، خەلکە، یان ئەوانە ی کە تێستا کە نکوویی دەکەن لە زیندوو کرانەو و، هاتنی پۆژی دواوی، نا ئەوانە شوێن چارەدەر دەکەون، واتە: بەرەو دەنگی چارەدەر دەچن، چارەدەر کێیە؟ ئەو فریشتە ی کە فووی کردووە بە کەرەنادا، کە لە فەرمایشتەکی پێغەمبەردا ﷺ: بە (صاحب القرن) ناوی هاتو، خاوەن کەرەنا، خاوەن قوچ، کە فووی پێدا دەکات، لە هەندیک شوێنەواراندا بە نێسرافیل ناوی هاتو.

واتایەکی دیکە ی: ﴿يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ﴾، هەر کام لە پێغەمبەران بانگی نۆمەتی خۆی دەکات، ئنجا ئەوانەش بەرەو ئەو دەنگە دەچن، ئنجا چ لە

دنیادا بروایان پیوینا بن، چ بروایان پی نه هینا بن، گرنگ نه وه به له سه ره نه وه پیغه مبه ره حیسابن.

(۲) ﴿لَا عِوَجَ لَهُ﴾، واته: به نسبت نه و دنگه وه که به ره و پرووی ده چن، هیچ لاری نیه بو نه وانه که به ره و پرووی ده چن، هیچ خواره خوارو لاره لار ناکه، به و لاو لادا بچن، بانگکراوه کان له رویشتیاندا به ره و نه و جاږده رو، بانگکهره، به و لاو لادا ناچن، لا نادهن، خوارو خپچ نابن، ریک به ره و پرووی ده چن.

(۳) ﴿وَحَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَنِ﴾، ده ننگه کانیش بو خوی میهره بان، خوی خاوهن به زده بی، ملکه چ بوون، ده گوتری: (حَشَع صوته)، واته: ده ننگه که ی کپ بوو، (حَشَعَتْ عینه)، واته: چاوی مات بوو، زه بوونیی پیوه دیار بوو، (حَشَع وجهه)، واته: پرووی هه لبرکا، (حَشَعَتْ جوارحه)، واته: نه ندانه کانی له جووله که وتن و ملکه چ بوون.

(۴) ﴿فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَسًا﴾، ده ننگه کان وا که پ و کر ده بن، تو جگه له چه چپ، جگه له قسه ی نرم و په نهان، هیچی دیکه نابستی، (الهَمْس: الصوت الخفي)، ده نکی کپ و قسه ی به چه.

(۵) ﴿يَوْمَئِذٍ لَا تَنفَعُ الشَّفَعَةُ إِلَّا مَنْ أِذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرِضِيَ لَهُ قَوْلًا﴾، له و روژده دا تکا کردن سوود ناگه یه نن، واته: تکا کردنی هیچ که س سوود ناگه یه نن، مه گهر که سیک خوی خاوهن به زده بی مؤله ق بدات و، له قسه و داوایه که شی رازی بن و په سندی بکات.

که واته: دوو مهرج هه ن:

أ- که سیک ده بی خوا مؤله ق بدات، رنکای بدات، تکا بکات.

ب- پاشانیش نه و داواو تکایه ی که ده بکات، ده بی داواو تکایه ک بن له لای خوا په سندن بن، که واته: هاوبه ش بو خوا دانه ره کان، به هه موو جوړو شیوه کانیا نه وه، با نیمانی به نیسکی نه سپرن، با خویان ده ستخه رو نه کنه، به ته ما بن که هه ره که سیک پراست بووه، شه فاعه ت و تکاو رجا یان بو بکات، وه ک دهر ویشیک له وه صفی شیخه که بیدا گوتوو یه تی:

بۆیە لە دنیا دەستم گرت وە تۆ

تاكو له قیامەت، نەمکە ی پەنجەرۆ

بۆیە لە دنیا دا دەستی پێگرتو، دیارە بە تەمای قیامەتییە! نا، تۆ پێشێ
جاری دەبێ شێخە کەت و ابێ، پێشڕە و بێ، و چاوساغ بێ، و پێشەوا بێ، و، لە
دنیا دا دینداری و دنیا دارییەکی سەر راستانە، ساغ و چاک و پاکت فێر بکات،
لە دنیا دا لێی بە هەر مەند بی، لە رێباز و رێ و شوینە کە ی، کە رێ و شوین و
رێبازی پێغەمبەر ﷺ، ئنجا لە قیامەتیشدا خوا دەزانێ نایا شایستە ی ئەو دەبێ
تکا بکات بۆ تۆ، یان غەیری تۆ، یان شایستە نابێ.

ئەم ئایەتە بەر پەرچی هەموو ئەوانە دەداتەو کە وەک گوتم: لە خۆو هەمو و
خەیاڵ هەڵدە چنن لە سەر کە سانیک کە بە تەمان لە قیامەت دەفرایان بێن،
کە خوا دەفەر موی: لەو رۆژە دا تکای هیچ کەس سوودی نیە، مەگەر کە سیک
کە خوای خواوێ بە زەیی، مۆلەتی دابێ، پاشان قسە کەشی لە جیتی خۆیدا بێ،
داواو تکا کردنە کەشی خوا پەسندی بکات.

لە رووی ریزمانی عەرەبییەو دەلێ: (الشُّقَاعَةُ: مَصْدَرٌ فِيهِ مَعْنَى الْفِعْلِ، فَيَقْتَضِي
فَاعِلًا، أَيْ إِلَّا أَنْ يُشْفَعَ مَنْ أُذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ أَنْ يُشْفَعَ، وشە ی (شفاعة)، واتە: تکا کردن،
چاوگە و مانای کرداری تیدا هە یە، بۆیە بکەرێک دەخواری، کە دەفەر موی: ﷻ لَا
نَنْفَعُ الشُّفَعَةَ إِلَّا مَنْ أُذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ ﷻ، واتە: مەگەر کە سیک شە فاعەت و تکا بکات، کە
خوای خواوێ بە زەیی مۆلەتی داو، تکا بکات، پاشان قسە کەشی پەسند بکات، کە واتە:
یەک: دەبێ شە فاعەت و تکا کەرە کە مۆلە تدر او بێ.

دوو: دەبێ تکا کردنە کەشی پەسند کراو بێ.

هە ئبەتە ئیمە لە تەفسیری سوورەتی (یونس) دا، بە تەفصیل باسی شە فاعەت و
تکای پێغەمبەر ان (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، و، فریشتە کان و، فوران و، دۆستانی خوا و
زانایانمان کرد، هەر کە سە لە قەدەر خۆی لە قیامەتدا.

٦- ﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ﴾، واته: (خوا) نهودی له پيش دهستانه و نهودی له دویانه، دهیزانتي، نهه چهند واتایه کی ههن:

١- رابردوو و داهاتوو یان دهزانتی.

٢- داهاتوو و رابردوو یان دهزانتی.

٣- روالهت و په نهانیان دهزانتی.

٤- ده شگونجتي: ﴿مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ﴾، واته: نهودی که په نهانه و جاری نه هاتوه، ﴿وَمَا خَلْفَهُمْ﴾، واته: نهودی که ناشکرایه و به جتيان هيشتهوه.

٥- هه موو شتيکیان دهزانتی، چ له پيش دهستی مروځه وه و له پشتیه وه، یاني: هه رچی له دهوریانه، هه موو حال و بالیان دهزانتی.

٧- ﴿وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ﴾، به لام نهوان زانیاریان دهوری خوا نادات، یان نهوان ناتوانن هه موو زانیاری خوا، یان هه موو زاندراده کانی خوا بزانتی، که واته: ﴿وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ﴾، علمای، نهه: ﴿بِهِ﴾، بو خوی بن و نه ده گه پريته وه، واته: زاتی خوا، وهک خوی بزانتی، نهک خوا بناسن، خوا ناسین، شتيکی به لنگه نهويسته، خوا مروځه کانی وا خولقاندوون، به لکو هه موو دروستکراوه کانی خوی وا دروستکردون، که خاوهنی خویان بناسن و بزانتی، به لکو به پاکي بگرن و ستایشی بگهن، ﴿وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ﴾، وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿١١﴾، الإسراء، به لام ليره دا مه به ست پتي نهويه، که دهوری خوا بدهن، یان دهوری زانراوه کانی خوا و زانیاری خوا بدهن.

٨- ﴿وَعَنَتِ الرَّجُوعُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ﴾، هه روهها پرووه کان بو زیندووی مشورورخوړ، زیندووی سه ربه رشتیکار، ملکه چ بوون، ته سلیم بوون، (عنت: أي دالت وخصعت، خضوع الغنّة وهي الجمع العاني، أي الأسرى)، ملکه چ بوون، زه بوون بوون، وهک چوون ديله کان زه بوون دهن، چونکه (عناة) کووی (عاني) په، (عاني)، واته: ديل، نه سیر، که ستيک که ديل ده کړی، به دننیا بيه وه، بن دهسه لات دهن، نه وانیش به و شيويه، پرووه کان بو خوی

همیشه زیندوی سهر به رشتیکار، تاوا له پوژی دوایدا زه بوون و داماو و ده سته مو ده بن.

۹- ﴿وَقَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا﴾، په شیمان و رهنج به خه ساره، که سیک که سته می هه لگرتوه، (الْحَيَّةُ: الْحِرْمَانُ وَالْيَأْسُ)، (حَيَّة) بریتیه له بن به شی و ناو میدی.

۱۰- ﴿وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ﴾، هه که سیکش کرده وه باشه کان نه نجام بدات، له حالیکشدا که پرواداره.

۱۱- ﴿فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا وَلَا هَضْمًا﴾، بابای وا: نه له سته م ده ترسن و نه له لیکه مکرانه وه ده ترسن، (هَضْمًا أَي: نَقْصًا)، هه ندیکش گوتوو یانه: (ظُلْمًا: النُّقْصُ الشَّدِيدُ، هَضْمًا أَي: بَعْضُ النُّقْصِ)، واته: (ظُلْم) لیکه مکرده وه ی توندو، (هَضْم) لیکه مکرده وه ی که مه، به لام وایده چی نه و مانایه راستربن، که له وه ناترسین، سزا بدرین له سر کرده وه یه کی خراپ که نه یان کرده، ههروه ها ناشترسین که پاداشتی کرده وه ی چاک که کردوو یانه، لیبان که م بکرته وه، به لکو سزاو پاداشتی پر به پیست ده درین.

مه سه له ی پینجه م و کو تایی:

باسی دابه زترانی قورئان به زمانی عه ره بیسی و، جوراو جورکردنی هه ره شه و ترساندنی بیبروایان، به هیوای پارێزکاری و یاده وهیری تیدا په یدا کردنیان و، باسی پایهی به رزی خواو، ناموژگاری کردنی پیغه مبه ره ﷻ که له کاتی وه رگرتسی قورئاندا له جیبریل، په له په ل نه کات و، له خوا داوا بکات زانیاری بو زیده بکات:

خو ده فه رموی: ﴿ وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ أَوْ يُحَدِّثُ لَهُمْ ذِكْرًا ۚ فَعَلَى اللَّهِ الْآلَمِيقُ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ ۚ وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ۝﴾

شیکردنه وهی ئەم ئایه تانه، له جهوت برکه دا:

۱- ﴿ وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا ۚ ﴾، بهو شیوه دابه زترانه، قورئانیکی عه ره بییمان دابه زاند، که وئنه ی، مه گهر به خو ی بچوئری، ئەگه رنا هاووئنه یه کی نیه له گه لیدا به راورد بکری و، بهو بچوئری، بهو شیوه یه قورئانیکی عه ره بییمان، واته: به زمانی عه ره بیی بو مان دابه زاندوو، ده شگونجی قورئان لیره دا ناوی قورئان نه بی، به لکو به مانای (مقروه) بن، واته: خوئراوه یه ک که به عه ره بیی ده خوئرتیه وه، چونکه قورئان به مانای (مقروه) ه، فه رما یشتیکه که به عه ره بیی ده خوئرتیه وه، بو مان دابه زاندوو ی.

۲- ﴿ وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ ۚ ﴾، هه ره شه شمان تیدا جوراو جور کردوه، (التَّضَرِيفُ: التَّنْوِيعُ والتَّفْنِينُ)، واته: به شیوه ی جوراو جورو، به شیواز و دهر برینی جوراو جور، هه ره شه شمان تیدا خستوته روو، بو مرو فیه کان به گشتیی، یان بو بیبروایان به تابه ت.

۳- ﴿ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ۚ ﴾، به لکو پارێز بکه ن، (لعل)، بو ئومید دوار بوونه، بو یه په یوه ندیی به وانوه هه یه، ئومید وایه که خوا ی به به زه یی بو یه نار دوو یه تی، که ئەوان ئەو ئومید و هیوا یه بی ننه دی.

۴- ﴿أَوْحَدِثْ لَمْ ذَكَرْ﴾، يان ئەگەر نەشانكاتە پارىزكار، پارىزكارىشان تىدا پەيدا نەكات، بەلای كەمەو: ھاتنەو ھىرو ھۆشياربۈنەھەيان تىدا پەيدا بىكات، (يُوجِدُ فِيهِمُ التَّذَكُّرَ لِلْحَقَائِقِ الْفِطْرِيَةِ الْمَرْكُوزَةِ فِي قُلُوبِهِمْ)، ھاتنەو ھىرى ئەو راستىيە خوارسكانەى كە لە دَلّ و دەرووناندا داکوتراون، ئەوھەيان تىدا پەيدا بىكات.

دەشگونچى مەبەست ئەوھە بىن كە ئەو خەلكە دوو بەھش:

۱- بەشكىيان جارى نەھاتوونە نىو بازنەى نىسلامەو، ئەوانەيان بەلكو ئەو قورئانە پارىزكارى و خۇ پاراستىيان لە كوفرو شىرك و نىفاق تىدا پەيدا بىكات.

۲- ئەوانەشيان كە ھاتوونە نىو بازنەى ھىدايەتەو، خۇاى پەرۋەردگار ھۆشيارى و بىدارى، زىاتىيان بە ھۆى قورئانەوھە تىدا پەيدا بىكات.

دەشگونچى مەبەست بىرواداران بىن:

۱- ئەوانە كە ھۆشيارو بىداربۈنەھە، وپراى ھۆشيارى و بىدارى سىفەت و خەسلەتى تەقۋاشيان تىدا پەيدا بىكات.

۲- ئەوانەشيان كە بىدارن، يان ئەھلى تەقۋان، ھۆشيارى و بىدارى زىاتىيان تىدا پەيدا بىكات.

۵- ﴿فَاعْتَلَىٰ أَنفُسَهُمْ أَلْمِيكَ أَلْحَقُ﴾، بەرزە خۇاى ھۆكمرانى ھەق، خۇاى ھۆكمرانى چەسپاۋ، يانى: (لِلَّهِ الْعُلُوُّ الْمَطْلُوقُ، وَهُوَ الْحَقُّ الْمَطْلُوقُ بِخِلَافِ الْمَلُوكِ)، بەرزىي رەھا بۇ خۇا كە ھەقى رەھايە، پىتچەوانەى دەستەلاندارانى دىكە، كە بە ناھەق زۆرچار خۇيان دەسەپىتن و، ھۆكمرانىيەكى ناھەق دەكەن.

۶- لە كۆتايىدا دەفەرمۇي: ﴿وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ﴾، پەلەش مەكە لە قورئاندا بەرلەوھى كە سىروشكردەكەى بۇ تۆ تەواو بىن، دىارد ئەمە بە شىوھى دىكەش خوتراوھەتەو: (مِنْ قَبْلِ أَنْ تُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ)، بەرلەوھى كە سىروشكردەكەى بۇ تۆ تەواو بىكەين.

(۷) - ﴿ وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ۖ ﴾، بلن: په روه ردگارم! زانیا ریم بو زیاد بکه، واته: په رده وام به له سره داواکردنی زنده بوونی زانیا ریی له خوا ی په روه رده که رو، به ختوکه رو، مشورور خوری خوت.

له نیوان په له کردن و خیرایی کردن دا:

لیره دا پویسته بزانی که په له کردن جیا به له خیرایی کردن، چونکه په له کردن نه وده به که شتیک له کاتی خویدا نه بی، بویه گوتراوه: ﴿ مَنْ اسْتَعْجَلَ الشَّيْءَ قَبْلَ آوَانِهِ، عَوْقِبَ بِعِزْمَانِهِ ﴾، واته: هر که سیک په له بکات له وه دپهینانی شتیکدا، پیش کاتی خوی، به بیبه شکرانی سزا ده دری.

به لام (سرعة)، خیرایی نه وده به که شتیک که کاتی خوی دی، خیرایی بکه ی، ده سته گرمیی بکه ی له جیبه جیکردنیدا، بویه خوا فهرمانی کردوه به خیرایی کردن، وه که له نایه (۱۳۳) ی سووره (آل عمران) دا ده فهرموی: ﴿ وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ ﴾، واته: خیرایی بکه ن به رده و لیور دتیک له په روه ردگار تانه وه. هر وده له سووره (المؤمنون) دا ده فهرموی: ﴿ أُوَلِّيكِ سُرْعُونَ فِي الْغَيْرَاتِ وَهُمْ لَمَّا سِنُونَ ﴿۱۱﴾ ﴾، واته: نه وانه ی که خیرایی ده که ن له نه نجامدانی چاکه کاند.

به لام پیکری کردوه له په له په لکردن، وه که فهرموویه: ﴿ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ ۖ ﴾.

زانایان سی واتیان بو نه م رسته به لیکدا ونه وه: ﴿ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ ۖ ﴾.

۱- (لا تستعجل انزال المزيد من القرآن حرصاً منك على إصلاح الناس)، واته: په له مه که له دابه زیترا ی قورناتی زیتر به هوی مکوور بوونته وه، له سره چاککردنی خه لک.

۲- (لا تعجل بقراءة القرآن حال إلقاء جبريل آياته إليك)، واته: له خوتندی قورناتا په له په له مه که، له کاتیکدا که جبریل نایه ته کانی بو تو دینتی.

۳- له (مجاهد وقتاده) دوه هاتوه، گوتوو يانه: (لَا تَعْجَلْ بِقِرَاءَةِ مَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ لِأَصْحَابِكَ وَلَا يُخَلِّهِ عَلَيْهِمْ حَتَّى تَتَّبِعَنَ لَكَ مَعَانِيَهُ)، واته: نهو قورئانهی که خوا بو لای تو دایبه زانده، په له مه که له خویندنه وهی بو هاوه لانت و بهسه رياندا مه یخوینه وه، تاکو ته واو مانا و مه بهسته کانی بو تو روشن دهنه وه، له نه نجامی بیرکردنه وهی خوټ، یان له نه نجامی نیلها مکردن و خوربه بو کران له لایه ن خویا په روه ردگار هوه.

لهو باره و با نهو دوه فرموده یه بینین:

(۱) - اَعْنِ ابْنُ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُبَادِرُ جِبْرِيلَ فَيَقْرَأُ قَبْلَ أَنْ يَفْرَغَ جِبْرِيلُ حِرْصًا عَلَى الْحِفْظِ، وَخَشْيَةً مِنَ النَّسْيَانِ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ، الْآيَةُ: ﴿ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ ﴾ (۱).

واته: عه بدوللای کورې عه بیاس (خوا له خوټی و بابی پازی بی) ده لټن: پیغه مبهه ﷺ کاتیک جبریل قورئانی بهسه ردا ده خویندنه وه، په لهی ده کرد بهرله وهی جبریل لټ بټنه وه، له نه نجامی سوور بوونی دا لهسه نه وه که له بهری بکات و، له ترسی نه وه که له بیرى بچټنه وه، بوټه خوا هم نایه ته ی فرموو: ﴿ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ ﴾، په له مه که له خویندن قورئاندا، بهرله وهی که سروشکردنه که ی بو تو ته واو بی.

(۲) - اَعْنِ سَعِيدُ بْنُ جُبَيْرٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُعَالِجُ مِنَ التَّنْزِيلِ شِدَّةً، وَكَانَ مِمَّا يُحَرِّكُ شَفْتَيْهِ، فَقَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: فَأَنَا أُحَرِّكُهُمَا لَكَ كَمَا كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُحَرِّكُهُمَا، وَقَالَ سَعِيدٌ: أَنَا أُحَرِّكُهُمَا كَمَا رَأَيْتُ ابْنَ عَبَّاسٍ يُحَرِّكُهُمَا، فَحَرَّكَ شَفْتَيْهِ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ: ﴿ لَا تُحَرِّكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَمَجَّلَ بِهِ ﴾، ﴿ إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ ﴾، قَالَ: نَجْمَعُهُ فِي صَدْرِكَ وَنَقْرُوهُ ﴿ فَإِذَا قَرَأْتَهُ فَأَنْبِئْ قُرْآنَهُ ﴾، قَالَ: فَاسْتَمِعْ لَهُ وَأَنْصِتْ: ﴿ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ ﴾، ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا أَنْ نَقْرَاهُ، قَالَ: فَكَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بَعْدَ ذَلِكَ إِذَا آتَاهُ جِبْرِيلُ اسْتَمَعَ، فَإِذَا انْطَلَقَ جِبْرِيلُ، قَرَأَهُ النَّبِيُّ ﷺ كَمَا قَرَأَهُ، (أخرجه البخاري: ۵، ومسلم: ۴۴۸).

واته: عه‌بدوللای کورپی عه‌بباس (خوا لئیان رازی بن)، ده‌لتن: پیغه‌مبه‌ری خوا
 ﴿کاتیک که قورثانی بو داده‌به‌زیترا، زور ماندوو ده‌بوو، زور ناره‌حت ده‌بوو،
 بویه دوو لیوه‌کافی خوی ده‌جوولاندن، [بویه نهو راویسه که له عه‌بدوللای
 کورپی عه‌بباسی ده‌گپرتیه‌وه ده‌لتن:] عه‌بدوللای کورپی عه‌بباس (خوا لئیان
 رازی بن)، گوتی: من لیوه‌کافی خوم ده‌جوولینم وه‌ک چون پیغه‌مبه‌ری خوا ﴿
 ده‌بینی لیوه‌کافی خوی ده‌جوولاندن (ناوا به په‌له په‌ل)، سه‌عید گوتی: منیش
 لیوه‌کافی خوم ده‌جوولینم وه‌ک چون عه‌بدوللای کورپی عه‌بباسم بینی لیوه‌کافی
 خوی ده‌جوولاندن، بویه خوی زالی پایه به‌رز نهو نایه‌تانه‌ی ناردنه خواره‌وه
 [له سووره‌تی (القیامة) دا، نایه‌ته‌کافی: (۱۶ و ۱۷ و ۱۸ و ۱۹)]، ﴿لَا تُحَرِّلْهُ يَوْمَ لِيَاكَ
 لِيَسْجَلَ يَوْمَ﴾، زمانتی پی مه‌جوولینه تاکو په‌له‌ی لی بکه‌ی، له وه‌رگرتنی
 قورثان، یان له خویندن، ﴿إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ﴾، بیگومان کوگردنه‌وه‌ی قورثان
 و خویندنه‌وه‌ی قورثان نه‌رکی تیمه‌یه، عه‌بدوللای کورپی عه‌بباس ده‌لتن: واته:
 کوگردنه‌وه‌ی له سینه‌تا، دواپی ده‌بخوینیه‌وه وه‌ک خوا دایه‌زانده، ﴿فَإِذَا قُرْآنُهُ
 فَاتَّعَ قُرْآنَهُ﴾، نجا هه‌ر کاتیک خویندمانه‌وه، شوئن خویندنه‌وه‌که‌ی بکه‌وه، واته:
 گوی هه‌لخه و بی‌ده‌نگبه، ﴿ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ﴾، دواپیش له‌سه‌ر تیمه‌یه بوټ
 روون بکه‌ینه‌وه، ده‌لتن: دواپی ته‌وه که جیبریل ده‌روپی، پیغه‌مبه‌ری خوا ﴿وه‌ک
 چون جبریل پی خویند بوو، ناوا ده‌بخوینده‌وه.

له‌کوتایی تم درسه‌دا ده‌لین:

(۷) - که ده‌فه‌رموی: ﴿وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا﴾، هه‌روه‌ها بلن: په‌روه‌ردگارم! زانیاریم بو
 زیاد بکه، واته: به‌رده‌وام له وه‌رگرتنی زانستدا، داوا له په‌روه‌ردگار بکه و لی‌بپارتوه که
 زانیاریت بو زیاد بکات، پی‌شتریش گوتمان: ﴿عِلْمًا﴾، به (نکرة)، هاتوه، واته: زانیاریه‌کی
 گه‌وره، زانیاریه‌کی شایسته، که ده‌گونجی مه‌به‌ست پی زانیاری (نقل) بن، که له
 وه‌حیه‌وه سه‌رچاوه ده‌گری، یان مه‌به‌ست زانیاری عه‌قل بن، که تیکه‌یشتنی مروقه زیاتر

له دهقه کانی وه حیی، دهشگونجن مه بهستی پئ ئەو زانیاریه بئ که به پینج ههسته کان و به نه زموون په پیدای ده کرتی، دهشگونجنی له یه ک کاتدا مه بهست هه موو نه وانه بئ، پهروه ردگارم! زانیاریم بۆ زیاد بکه، به مانای فراوانی وشه ی زانیاری، چ په یوه ندیی به وه حیه وه هه بئ، چ به عهقل، چ به نه زموون، چ به میژوو، چ به هه ر کام له جوړو به شه کانی زانیاری، خواجه به گشتی زانیاریم بۆ زیاد بکه!

تیمه ش ده لیین: ﴿وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا﴾، پهروه ردگارم! زانیاریم بۆ زیاد بکه، به لام زانیاریه که که سوودمان پئ ده که به نئ، وه ک پینغه مبه ر ﷺ ده فه رموی: (اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ قَلْبٍ لَا يَخْشَعُ، وَمِنْ دُعَاءٍ لَا يُسْمَعُ، وَمِنْ نَفْسٍ لَا تَشْبَعُ، وَمِنْ عِلْمٍ لَا يَنْفَعُ) (أخرجه أحمد برقم: ۱۹۴۲۱، تعليق شعيب الأرناؤوط: حديث صحيح لغیره)، واته: نهی خواجه! په نا به تو ده گرم له دتیک که ملکه چ نیه بۆ تو، له نه فسیک که تیر نابئ و، له دوغایه که که نابستری و گیرا نابئ و، له زانیاریه که که سوود ناگه به نئ.

بیگومانیش زانیاریه که که سوود به خاوه نه که ی نه گه به نئ ئەو زانیاریه به که کاری پئ ناکات، خو ی پئ پاک و چاک ناکات.

دەرسى شەشەم

پیناسه‌ی نهم دهرسه

نهم دهرسه‌مان سیژده (۱۳) نایهت ده‌گریته خوئی، نایه‌ته‌کانی: (۱۱۵ - ۱۲۷)، که نهم سیژده نایه‌ته هه‌موویان تهرخان‌کراون بو به‌سهره‌اق ناده‌م و هه‌ووای هاوسه‌ری (علیهما السلام)، له لایه‌که‌وه‌و، ئیبلیس نه‌فرین لی‌کراو له لایه‌کی دیکه‌وه، که ئیبلیس نه‌فرینی خوای لی‌بی و لی‌بووه، ناده‌م و هه‌ووای فریوادون و، له دره‌خته قه‌ده‌غه کراوه‌که‌یان خواردوه، به هوی دنه‌دان و له‌خشته بردنی ئیبلیس‌ه‌وه‌و، سه‌ره‌نجام حوکمی دهرکران له به‌هه‌شت و ناسمانیان، به‌سه‌ردا دراوه‌و تووشی ژبانی پر پهنج و میحنه‌ت و زه‌حمه‌ق سه‌ر زه‌وی کراون.

پاشان خوای زانا و کارزان، باسی ناکامی باشی شوینکه‌وتنی پینامی خواو، سه‌ره‌نجامی شوومی لاده‌ران له به‌رنامه‌ی خوای خستوته‌وو، که له دنیا‌دا ژبانی ته‌نگ و تال و، له قیامه‌تیشدا به کویری حه‌شر کرانه، نا‌ئه‌وه به‌شیکی نه‌و سه‌ره‌نجامه شوومه‌یه که له لادان له به‌رنامه و په‌یامی خواو، په‌یدا ده‌بی.

﴿وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِن قَبْلِ نَسِيٍّ وَلَمْ يَجِدْ لَهُ عَزْمًا ﴿١١٥﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى ﴿١١٦﴾ فَقُلْنَا يَا آدَمُ إِنَّ هَذَا عَدُوٌّ لَكَ وَارْتَدَّ بِكَ فَلَا تَخْرُجَنَّكَ مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشقى ﴿١١٧﴾ إِنَّ لَكَ أَلَّا يَجْمَعُ فِيهَا وَلَا تَمَرُّى ﴿١١٨﴾ وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا تَصْحَى ﴿١١٩﴾ فَوَسْوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَا آدَمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَىٰ شَجَرَةٍ الْخَالِدِ وَمُلْكٍ لَا يَبْئسُ ﴿١٢٠﴾ فَأَكَلَا مِنهَا فَبَدَّتْ لهُمَا سَوْءَ ثَمَرُهَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِن رَرْقِ الْجَنَّةِ وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَى ﴿١٢١﴾ ثُمَّ آتَيْنَاهُ رَبَّهُ. فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَى ﴿١٢٢﴾ قَالَ أَهبطَا مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَاى

فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْفَى ﴿۱۳۱﴾ وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَى ﴿۱۳۲﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ﴿۱۳۳﴾ قَالَ كَذَلِكَ أَنْتَ أَيْنَأْنَا فَنَسِينَهَا وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ نُنسِي ﴿۱۳۴﴾ وَكَذَلِكَ نَجْزِي مَن أَعْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِآيَاتِنَا رَبِيءٌ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشدُّ وَأَبْعَى ﴿۱۳۵﴾

مانای ده‌قافو ده‌قی نایه‌ته‌کان

{هروه‌ها به دنیایی پیشتریش ناده‌مان راسپارد (به‌لینمان لئ وه‌رگرت) که‌چی له بیرى چوو، ویستی پته‌ومان لئی چه‌نگ نه‌که‌وت ﴿۱۳۱﴾ یادیش بکه‌وه کاتیک به فریشتا‌مان فه‌رموو: کپنووش (ی ریزگرتن) بۆ ناده‌م به‌ن، یه‌کسه‌ر کپنووشیان برد، جگه له نیبلیس لامیلی کرد ﴿۱۳۲﴾ نجا گو‌مان: نه‌ی ناده‌م! نه‌م (نیبلیس)، دوژمنی خو‌ت و دوژمنی هاوسه‌ره‌که‌ته، (نجا وریا بن!) له به‌ه‌شتی وه‌ده‌رتان نه‌نی، چونکه سه‌ره‌نجام ناره‌ح‌ت و گرفتار ده‌بن (له ژیانى سه‌ر زه‌میندا) ﴿۱۳۳﴾ (نیستا تپوه له به‌ه‌شتدا، ژیان و گوزه‌رائیکی خو‌شتان هه‌یه)، بیگو‌مان بۆت هه‌یه که تیدا برسی نه‌بی و پروت نه‌بی ﴿۱۳۴﴾ هه‌روه‌ها له‌وندا نه‌ تینووت ده‌بی، نه‌ گه‌رمات ده‌بی ﴿۱۳۵﴾ که‌چی شه‌یتان خو‌تخوته‌ی بۆ لا‌کرد، (دنه‌ی دا)، گو‌تی: نه‌ی ناده‌م! نایا دره‌ختی هه‌ر مانت پیشان بده‌م، هه‌بوونیکی له بن نه‌هاتووت بگه‌مه به‌رچاو! ﴿۱۳۶﴾ (ئیدی نه‌و دره‌خته‌ی پیشانی دابوو) لئیان خو‌ارد، یه‌کسه‌ر عه‌وره‌تیان دره‌که‌وت و ده‌ستیان کرد به‌ به‌ خو‌وه چه‌سه‌پاندنی گه‌لای (دره‌خته‌کانی) به‌ه‌شت (به‌مه‌به‌ستی عه‌وره‌تی خو‌داپوشین) و ناده‌م سه‌رپیچی له په‌روه‌ردگاری کردو بیمراد بوو، بن‌ناکام بوو، (له‌و نامانجه‌ی له‌به‌رچاوی گرتبوو بۆ لیخواردنی دره‌خته‌ فده‌غه‌کراوه‌که، که‌هه‌ر مینتی و مولکیکی له بن نه‌هاتوو یه‌نگ بکه‌وی) ﴿۱۳۷﴾ پاشان په‌روه‌ردگاری هه‌لیب‌ژارد (بۆ پیغه‌مه‌راهه‌تی و) ته‌وبه‌ی لیوه‌رگرت و، رینمای

کرد ﴿۱۲۲﴾ (خوا) فهمووی: نهو بهه شته ی تیدان هردو لاتان لئی دابه زنه خوار، هندیکتان دوژمنی هندیکتان دهبز (له ژبانی سهر زه میندا)، تنجا هر کات له منه وه ریتمایتان بو هات به پیغمبه راندا، هر که س شوین ریتمایه کهم بکه وی، نه گومرا دهبی و نه گرفتار ﴿۱۲۳﴾ هر که سیکیش روو له یادو به زمانه ی من وهرچه ریختی، ژبان و گوزه راتیکی تهنگ و تالی دهبی، له روژی قیامه تیش به کویری کویده کهینه وه ﴿۱۲۴﴾ [نهو کهسه که به کویری حشر ده کری]، گوئی: پهروه ردگارم! من (له نیادا) بینه ر بووم، بوچی به کویری کوژدوو مه وه؟ ﴿۱۲۵﴾ (خوا) فهمووی: وهک چون نیشانه کاومت بو هاتن و فراموشت کردن، نه مرؤش هر بهو شیویه، تو له بیر ده کری (و پشتگوئی ده خری) ﴿۱۲۶﴾ بهم شیویه ش [که خرایه] روو سزای که سیک ددهین، که زیده روئی و سنور شکینی کردوه، بروای به نیشانه کانی پهروه ردگاری نه هینانه وهو، سزا و تازاری دواروژیش سه خترو برده و امتریشه ﴿۱۲۷﴾!

شیکردنه وی هندیک له وشهکان

(عَهْدًا): (العَهْدُ: الوَصِيَّةُ، عَهْدٌ إِلَيْهِ يَعْهَدُ، إِذَا أَوْصَا، وَعَهْدْتُ إِلَيْهِ بِالْأَمْرِ: فِدْمَتُهُ، وَالْعَهْدُ: الْأَمَانُ وَالْمَوْثِقُ وَالذَّمَّةُ، كَمَا عَهَدْتُ كَمَا عَرَفْتُ، عَهْدَتُهُ مِمَّا كَذَا: لَقِيْتُهُ، وَشَيْءٌ (عَهْدٌ)، بِهِ يَتَى نَهْوَ سِيَاقَانَهْ كَه تِيَان دَادِي، مَانَاكَهْ ي ده گورِي: (عَهْدٌ) به مانای پهیمان و به لَين دِي، به لَام (عَهْدٌ إِلَيْهِ)، واته: راي سپارد، وه سیه ق بوي کرد، ناموژگاری کرد، (وَعَهْدْتُ إِلَيْهِ بِالْأَمْرِ)، واته: نهو کاره م بو پیشخست، خستمه بهر ده می، (عَهْدٌ) به مانای دلنیا کردنه وه دِي، به مانای به لَينی پتهو دِي، به مانای توبالیش دِي، پهیمان و توبال، (كَمَا عَهَدْتُ)، یانی: وهک تو زانیوته، (عَهْدَتُهُ مِمَّا كَذَا)، یانی (لَقِيْتُهُ) ییی که بستم له فلان شوته!

(عَزَمًا): (عَزَمَ عَلَى الشَّيْءِ: عَقَدَ صَمِيرَهُ عَلَى فِعْلِهِ، عَزَمَ عَزِيمَةً وَعَزَمَةً: اجْتَهَدَ وَجَدَ فِي أَمْرِهِ،) (عَزَمَ عَلَى الشَّيْءِ) یانی: دلی خوی چه سپاند له سهر نه نجامدانی، (عَزَمَ عَزِيمَةً وَعَزَمَةً)، واته: خوی کوششی کردو، له کاره که ی خویدا پرووی ویستی خوی لهو کاره کرد، که ده به وی نه نجامی بدات، دلی خوی بوساغ کردود، له کوردیشدا ده لینین: عزمی له سهر جه زم کرد.

(تَضَعِي): (ضَعَى يَضَعِي: تَعَرَّضَ لِلشَّمْسِ، وَلَا تَضَعِي أَي: لَكَ أَنْ تَتَّصُونَ مِنْ عَرِّ الشَّمْسِ)، (ضَعَى يَضَعِي) واته: که وته بهر خور، که واته: (ولا تضحی)، واته: بوت هه به که پاریزراو بی له گهرمایی خور، یانی: گهرمات نابی.

(فَوْمَسُوْا إِلَيْهِ)، واته: دنه دانی بولا کرد، هاندانی بولا کرد، خوتخته ی بولا کرد، (الْوَسْوَسَةُ: الْغَطْرَةُ الرَّدِيئَةُ وَأَصْلُهُ مِنَ الْوَسْوَسِ، وَهُوَ صَوْتُ الْخَلِي وَالْهَمْسُ الْخَفِيُّ)، (وَسْوَسَ): دنه دانی خراپه، شتیک که بکه وته دلت، به لام خراپ بی، شت به دلدا هاتنیکی خراپ، ریشه که شی له (وسواس) دوه هاتود، که به ده نکسی خسل ده گوتری، هه روه ها به چه به کی په نهان ده گوتری.

(الْخُلْدِ)، (الْغُلُوْدُ: تَبْرِي الشَّيْءِ مِنْ اغْتِرَاضِ الْفَسَادِ وَبِقَاوُهُ عَلَى الْعَالَةِ الَّتِي هُوَ عَلَيْهَا)، (خُلْدٌ) که چاوگه واته: نه وه که شتیک له وه که تیکچوونی به سهر دابی، پاریزراو بی و، له سهر نهو حالته ی که هه به تی مینتیه وه، واته: هه رمان به رده وام بوون.

(لَا يَبَلَى)، واته: نارزی، له به یین ناچن، ته واو نابن، نابری، (بَلَى الشُّوبَ بَلَى وَبَلَاءٌ: خَلَقَ)، واته: بهرگه که شر بوو، پؤشاکه که شر بوو، کون بوو، که شرو کون بوو، فری دهری، (بَلَوْتُهُ: أَي اخْتَبَرْتَهُ كَأَنِّي أَخْلَقْتُهُ مِنْ كَثْرَةِ اخْتِبَارِي لَهُ)، (بَلَوْتُهُ) یانی: تاقیمکرده وه، جه رباندم وه ک بلای: شرم کردوه هینده ی تاقی بکه مه وه، شق و شر بووه.

(وَكَفِّقًا): واته: هه ردوویکیان خه ریک بوون، (طَفِقَ يَفْعَلُ كَذَا: أَخَذَ يَفْعَلُ كَذَا،

وَيُسْتَعْمَلُ فِي الْإِجَابِ دُونَ النَّفْيِ، ﴿يَخْصِمَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقٍ لُحْنَةً وَطَفِقًا﴾. دستیان کرد به خو و چه سپاندن گه لای باخه که، (طَفِقًا)، ته نیا بو حاله ق نه رتینی به کاردی، بو حاله ق نه رتینی به کارنایه ت.

(يَخْصِمَانِ): (خَصَفَ الْعُرْيَانُ الْوَرَقَ عَلَى بَدْنِهِ: أَلْزَقَهُ بِهِ)، بابای پروت گه لاکان به جهسته ی خو به وه چه سپاندن، (والخصفة: قطعة مما تُخْصَفُ بِهِ النُّعْلُ)، (خصفة)، واته: پینه، پارچه به که له وهی که پینلوی پی پینه ده کری، یان به رگیکی پی پینه ده کری.

(فَعَوَّى): (الغِي: جَهَلٌ مِنْ اغْتِقَادٍ فَاسِدٍ)، (غِي) نه قامیه که که له برپا پی بوو تیکی هه له و خراپه وه په پیدا ده بی.

به لأم پیم وایه: ﴿فَعَوَّى﴾، یانی: بی به خت بوو، یان رهنج به خسار بوو، چونکه وهک (راغب الأصفهانی) ده لی: (غَوَى: أَي فَسَدَ عَيْشُهُ)، ژیان و گوزه رانی تیکچوو، وهک جاری دیکه ش باسماں کردوه، (غِي)، له نه نجامی (ضلال) دا په بیداده بی، نه گهر که سیک گومرا بوو، به مراد ناگات، به نامانج ناگات، بی تا کام ده بی، ده ستخه پو ده بی، ههروهک (رُشِدٌ وَ رَشْدٌ) له (هدی) و هیدایه ته وه په پیدا ده بی، که سیک به رتیه بزانی، به پی راستدا برپا، دیاره سهر راست ده بی و به نامانج ده گات.

(ضَنَّكَ): (أَي: ضَيَّقًا ضَنَّكَ عَيْشُهُ أَي: ضَاقَ)، (ضَنَّكَ)، به مانای تنگ و تال دی، (ضَنَّكَ عَيْشُهُ)، واته: ژیا نه که ی تنگ بوو، نارحمت بوو، نجا شتیک که تنگ بی، مرؤف پی نارحمت هه، ههروهک له شیعریکدا هاتوه:

پای په تیم خاسه ن جه پیلوی تنگ

ته نیاییم خاسه ن، جه یانه ی وه جهنگ

یانی:

پی خواسییم باشتره له پیلوی تنگ

ته نیاییم پی باشتره له مالی پر جهنگ

مانای گشتیی نایه‌ته‌کان

تیمه له سه‌ره‌تای سووره‌تی (الأعراف) هوه، باسی به‌سه‌ره‌تای نادهم و سه‌ووا (علیهما السلام)، له‌لایه‌ک و، ئیبلیس نه‌فرینی خوای لی بئی، له‌لایه‌کی دیکه‌وه، به‌ته‌فضیل له‌وئی باسماں کردوهو، هه‌موو نه‌و نایه‌تانه‌ی له‌هه‌موو سووره‌ته‌کاندا هاتوون، له‌وئی کۆمان کردوونه‌ته‌وه‌وو، شیکردنه‌وه‌به‌کی باشمان له‌سه‌ر کردوون، بۆیه‌ ئیستا به‌خیرایی مانای گشتیی نه‌م نایه‌تانه‌ ده‌که‌ین و، درێژ و ورده‌کاریه‌کانی له‌سه‌ره‌تای سووره‌تی (الأعراف) دا هاتوون، به‌سه‌ره‌تای نادهم و سه‌ووا سه‌لامی خوایان لی بئی و، ئیبلیس نه‌فرینی خوای لی بئی.

﴿وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِن قَبْلُ﴾، به‌دنیایی تیمه پێشتر ئاده‌ممان پاسپارد بوو، وه‌صیه‌مان بۆ کردبوو، نامۆژگارییمان کرد بوو، ده‌شگونجن مه‌به‌ست نه‌وه‌بئی که‌ په‌یمانمان لی وه‌رگرتبوو، پێشتر واته‌: پێش نه‌وه‌ی که‌ ئیبلیس زه‌فه‌ریان پئی به‌رتی، یاخود پێشتر واته‌: پێش نه‌و به‌سه‌ره‌اته، پێشتر خوا به‌ په‌هایی فه‌رمووویه‌تی، گرنگ نه‌وه‌یه‌ که‌ پێش نه‌وه‌ی نادهم و سه‌ووا گیرۆ ده‌بن به‌ وه‌سه‌سه‌ و دنه‌دانی ئیبلیسه‌وه‌وو، کلاویان له‌سه‌ر بنی و، هه‌لیان بخه‌له‌تینی، خوا ناگاداری کردبوونه‌وه‌، نامۆژگاریی کرد بوون و وه‌صیه‌تی بۆ کرد بوون، ﴿فَنَسِيَ وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا﴾، به‌لام له‌ بیرێ چوو و، ویست و بریاریکی پته‌ومان له‌ لای وی چه‌نگ نه‌که‌وت، واته‌: له‌و هه‌لوێسته‌یدا، ئاده‌م خاوه‌ن ویستیکی پته‌ وو دتکی دامه‌زراو نه‌بوو.

هه‌لبه‌ته‌ ئاده‌م سه‌لامی خوای لی بئی، پێش نه‌وه‌ی بێته‌ پیغه‌مبه‌ر، وه‌ک مرۆفئیکی ناسایی بووه، هه‌ر بۆیه‌ش ئیبلیس توانیویه‌تی هه‌لیبخه‌له‌تینی و، تووشی نه‌و گوناوه‌و لادانه‌ی بکات.

ننجا دیتنه سهر باسی به سهر هاته که وه ده فهرمووی: ﴿وَاذِقْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ
 اَسْجُدًا لِاٰدَمَ﴾، یاد بکه وه! کاتیک به فریشته کامان فهرموو: کپنووش بو
 نادهم بیهن، واته: کپنووشی پیزگرتن، سلّوی لئ بکهن، ﴿فَسَجَدُواْ اِلَّا اِبْلِیْسَ
 اَبٰی﴾، همه موویان کپنووشیان بو برد، کپنووشی پیزگرتن، جگه له نیلیس، نه و
 ناماده نه بوو، لاملیی کرد، له شوینه کانی دیکه خوی به رزی تاک وتویزی له گه ل
 نیلیسدا کردوه، که به هانته چیه، بیانوو و پاساوت چیه، کپنووش بو نادهم
 نابهی؟ نه ویش بیانوو و پاساوی خوی به بیان کردوه، له شوینه کانی دیکه دا
 دریزه که هی هاتوه، بویه وه ک گوتمان: چی لیره دا هاتوه، به کورتیی مانای
 نه وه ده که یین، به لام ورده کارییه کانی له سهر دتای سووره تی (الأعراف) دا هاتوون:
 ﴿فَقُلْنَا يٰۤاٰدَمُ اِنَّ هٰذَا عَدُوٌّ لَّكَ وَ لِرِجْلِكَ﴾، گوتمان: نهی نادهم! نا نه مه (واته:
 نه و نیلیسه) دوزمنه بو خوشت و بو زنه که شت، بو هاوسه ره که شت، ﴿فَلَا
 یُخْرِجُکُمْ مِّنَ الْجَنَّةِ فَنَشَقَّ﴾، ننجا وریا بن! با له به هه شتی وه ده رتان نه نی،
 دوایی تووشی ناره چه تیی ده بی، تووشی رهنج و زه حمت ده بی، واته: تووشی
 ژیا تیک ده بی که تیدا ماندوو بی، خه فته بخوی، گرفتار بی، که ژیا نی سهر
 زه مینه، چونکه تو لیره مشوورت لیخورا وه، هه موو پنداویستییه کانت بو دابین
 کراون، به بی نه وهی پیانه وه ماندوو بی، حازر خوری بهر سییه ری.

ننجا بو یی باس ده کات، که چوئن خوا هه موو پنداویستییه کانی بو دابین کردوون:
 ﴿اِنَّ لَّكَ اِلَّا الْجُمُعَۃَ فِیْهَا وَلَا تَعْرِی﴾، تو لهم به هه شته دا، لهم باخ و گو ل و گولزاره دا،
 بو ت هه به نه برسی بی، نه پرووتیش بی، برسیه تیی بریتیه له وه که مرو ف له
 هه ناوی دا بو شایی هه بی، پرووتیی بریتیه له وه که له جهسته یدا بو شایی هه بی،
 ﴿وَ اَنَّكَ لَا تَظْمَنُۗا فِیْهَا وَلَا تَصْحٰی﴾، هه روه ها تو له و به هه شته دا بو ت هه به نه
 تینووت بی، نه گه رماشت بی، گه رما بوون، رووی له جهسته به، تینوو به تیش
 هه ر گه رمیه، به لام پرووی له هه ناو و ناخی مرو ف ه، واته: تو په کت له سهر
 هیچ شتیک نه که وتوه، هه موو پنداویستییه کانت بو دابین کراون.

﴿ فَوَسْوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ ﴾، به لأم شهیتان غوتخوتهی بو لا کرد، خوتخوته‌که‌ی بریتی بوو له چی؟ ﴿ قَالَ يَتَّادُمُ ﴾، گوئ: نه‌ی ئادهم! ﴿ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَىٰ شَجَرَةِ الْغُلْدَانِ وَمُلْكٍ لَا يَبِينُ ﴾، ئایا دره‌ختی ههرمانت پیتشاندم و، هه‌بوونیک و ده‌سترؤیشتووپی و مولک و ده‌سته‌لآتیک، که له به‌ین نه‌چی و نه‌رزئی و کوئایی پی نه‌یه‌ت! جیتی سه‌رسورمان نه‌ویه‌که نه‌وه‌ی که نیبلیس پیتی گوئن: رتک پیچه‌وانه‌که‌ی درچوو، نه‌گه‌ر ئادهم به‌قسه‌ی نیبلیسی نه‌کردبایه، نه‌وه‌ی که نیبلیس گوئ: ههر بمینیه‌وهو مولک و ده‌سته‌لآتیکت ده‌ستکه‌وئ، له به‌ین نه‌چی، به‌وه ئادهم ده‌ستی ده‌که‌وت که به‌ قسه‌ی شه‌یتانی نه‌کردبایه، که به‌ قسه‌ی نیبلیسی کرد، نه‌وه‌ی له ده‌ست چوو، ههر بوئه ههمیشه نه‌وانه‌ی که به‌ شوین نیبلیس ده‌که‌ون، پیچه‌وانه‌ی نه‌و مه‌به‌سته‌ی که له زه‌ینی خویندا بریاریان داوه، پیچه‌وانه‌ی نه‌وه‌یان بو دیته‌ دی، ﴿ فَأَكْلا مِنهَا فَبَدَّتْ كَمَا سَوَاءَ تَهُمَا ﴾، ههر دووکیان لییان خوارد و عه‌وره‌تیانیان بویان ده‌رکه‌وت.

نه‌ک وه‌ک له په‌یمانی کوندا ده‌لئ: هه‌ووای لی خوارد، مار هه‌ووای هه‌لخه‌له‌تاند، شه‌یتان چوو هه‌ر شیوه‌ی مار تک هه‌ووای هه‌لخه‌له‌تاند، دوایی هه‌ووای ئاده‌می هه‌لخه‌له‌تاند، له په‌یمانی کوندا وا ده‌لئ، به‌لأم له قورئاندا ده‌فه‌رموئ: ههر دووکیان لیان خوارد، به‌لکو زورجاران باسی ئادهم ده‌کات، که به‌ ته‌نیا لی خواردوه، که چی زور کولکه‌ه‌مانیی و نیمچه‌خوینده‌وار هه‌ن، ههرچی له په‌یمانی کونی جووله‌که‌و په‌یمانی نوئی نه‌صرانیددا هاتوه، دینئ له‌سه‌ر ئیسلامی ده‌کاته‌ مال، ئنجا عه‌جایب نه‌ویه‌ زور ئیعجاب و سه‌رسورمان ده‌رده‌برن به‌ هه‌موو شتیکی نه‌وروپاییه‌کان، که چی نه‌و شته‌ه‌فسانه‌ییانه، که هی نه‌وانن و هیچ په‌یوه‌ندیان به‌ ئیسلامه‌وه‌ نیه، نه‌و شته‌ه‌فسانه‌ییانه له‌سه‌ر ئیسلام حساب ده‌که‌ن، به‌لأم راستیه‌کانی دینه‌که‌ی خویان نازانن، نه‌و په‌نده‌یان به‌سه‌ردا چه‌سپاوه: (مالیان پر بوو له‌ پازایانه، مندالیشان

(۱) له هه‌رکام له ته‌فسیری سووره‌تی (البقرة) و (النساء) و (الأعراف) دا ده‌فی قسه‌کانی په‌یمانی کون (العهد القديم) مان هیناون، لیره دووباره‌یان ناکه‌بنه‌وه.

به زگ تیشه ده مرد)، ناگای له مائی خوئی نیه چی تبدایه، هه له و که م و کوریه کانی دینی تیکدرای جووله که و نه صرائی دینی، له سه ر ناینه هه فه که ی خوئی که نیسلامه، حیسابی ده کات.

﴿فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَّتْ لَهَا سَوْءَ تَهُمَا﴾، هه ردووکیان لیان خوارد، عه وره تیان، (نه و شوئنه ی که پئیان ناخوئ بوو ده رکه وئی)، بویان ده رکه وئ، ﴿وَوَطْفَقَا مَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ﴾، نجا ده ستیان کرد به به خووه لکاندن که لای دره خته کانی به هه شت، ﴿وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَى﴾، ناده م سه ر پئیچی له په روه ردگاری کردو بیمراد بوو، ده دستخه رۆ بوو، واته: نه و نامانجه ی که له دئی گرتبوو، به قسه ی نیلیس و به دنه دانی نیلیس، که ژیانیکی نه بر او دی ده سته که وئی، موئک و ده سته لاتیکی له بن نه هاتووی ده سته که وئی، له وه دا ده دستخه رۆ بوو، هیچی ده سته گینه بوو، به لکو به پیچه وانه وه تووشی گرفتاری بوو، ﴿ثُمَّ أَجْنَبُ رَبُّهُ فَأَبَى عَلَيْهِ وَهَدَى﴾، دوایی په روه ردگاری هه لیژارد، واته: بو پله ی پیغه مبه رایه تیی و گه رایه وه سه ری، واته: گه رانه وه که ی لی وه رگرت، ﴿وَهَدَى﴾، رینماییشی کرد.

پنم وایه نه وه م له تفسیری سووره تی (الأعراف) دا نه گوته، به لأم لیته دا ده یلیم:

نه و خواردنه ی ناده م ﴿الظَّنْبَا﴾ له گه ل هه ووی هاوسه ری، له و دره خته قه ده غه کراوه، پیش پله ی پیغه مبه رایه تیی بووه، بوئه پیویست ناکات پینه و په رۆی بو بکه ین و بلتین: نه وه به سوئی له بیرچوونه وه وه بووه، له بیرچوونه وه ش گونا نه، هه لبه ته رایه کی واش هه یه، به لأم مادام خوای کارزان ده فه رموئی: ﴿وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُ﴾، ناده م سه ر پئیچی له په روه ردگاری کرد، نیمه ش له گه ل رواله تی نایه ته که دا ده رۆین و ده لئین: ناده م نه و کاته که له و دره خته قه ده غه کراوه ی خواردوه، نه و گونا هه ی کردوه، پیغه مبه ر نه بووه، هه ر مروفتیکی ناسایی بووه، به لأم دوایی که ده گه رته وه، وه ک ده فه رموئی:

﴿فَلَقَىٰ آدَمَ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَةً فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ﴾ (البقرة، ۳۷)

نادهم چند وشه‌په‌کی له په‌روه‌ردگاری وهرگرتن، که بریتین له ووشانه‌ی له سوورهٔ (الأعراف) دا، که ده‌فه‌رموئ:

﴿فَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنفُسَنَا وَإِن لَّا تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ (۳۷)

واته: گوټیان: په‌روه‌ردگاران! ټیمه سته‌ممان له خوټمان کرد، نه‌گهر لیمان نه‌بووری و به‌زه‌ییت پیټمان دانه‌به‌ت، ټیمه له زیانباران ده‌بین، دواى نه‌وه‌ی که نادهم و حه‌ووو به‌و شیوه‌یه له په‌روه‌ردگاریان پارانه‌وه‌و، دانیان به‌هه‌له‌ی خوټاندا هیتاو، چاوه‌روانیان له په‌روه‌ردگار کرد، که به‌زه‌یی پیټان دابئ و لیټان ببووری، خواښاښ توبه‌ی لیوه‌رگرتن، پاشان ناده‌میشتی هه‌لبژارد به‌ پیڅه‌مبه‌رو رټنمایشتی کرد، ننجا نه‌وه دواى خواردنیان بووه له دره‌خته‌ه‌ده‌غه‌کراوه‌که‌و، دواى دابه‌زټرنیان بووه.

﴿قَالَ أَهَيْطًا مِنْهَا جَمِيعًا﴾، خوا‌فه‌رمووی: هه‌ردووکتان وټکرا لئی دابه‌زن، واته: له به‌هه‌شت، یان له ناسمان، ﴿بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ﴾، هه‌ندیکتان دوژمنی هه‌ندیکتانن، که دیاره نیلیس ده‌بیته دوژمنی نادهم و حه‌ووو و وه‌چه‌که‌یان، بوټه‌پیشی ده‌فه‌رموئ: ﴿أَهَيْطًا﴾، هه‌ردووکتان، هه‌ردوولتان، دواپی ده‌فه‌رموئ: ﴿جَمِيعًا﴾، چونکه دواپی هه‌م نادهم و حه‌ووو وه‌چه‌یان په‌یدا ده‌بئ و، هه‌م نیلیس‌یش وه‌چه‌ی په‌یدا ده‌بئ، واته: خوټان و وه‌چه‌کانتان ده‌بنه دوژمنی به‌کدی، ﴿فَأَمَّا يَا أَيُّهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لِيَتَغَيَّبُوا عَنْ قَوْمِهِمْ لَا يَكُونُوا لَكُمْ حُرْمًا لِيَبْتَلِيَهُمُ اللَّهُ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ﴾، ننجا هه‌ر کاتیک له منه‌وه رټنمایتان بوټئ، به‌ پیڅه‌مبه‌راندا (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، ﴿فَمَنْ أَتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشَقُّ﴾، هه‌ر که‌سئ شوټن رټنمایى من بکه‌وئ، نه‌وه نه‌گومرا ده‌بئ و، نه‌ماندوو ده‌بئ و توووشی میحنه‌ت و ده‌رده‌سه‌ریی و ناږه‌ه‌تیی ده‌بئ، یان ﴿يَشَقُّ﴾، یانی: نه‌تووشی به‌ده‌ختیی دئ له پوژئ دواپیدا، نه‌له‌دنیا‌دا گومرا ده‌بئ، نه‌له‌پوژئ دواپیدا توووشی ناږه‌ه‌تیی و گرفتاریی ژبانى دوزه‌خ ده‌بئ.

﴿ وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمَى ﴾
 هەر که سیکیش روو له یادی من، له به‌نامه‌ی من، له کتیبی من، وه‌رچه‌رخینن،
 نه‌وه له دنیا‌دا ژیا‌یتکی ته‌نگ و تالی ده‌بن، یاخود له نیتو گو‌ر دا، یان له قوناغی
 به‌رزه‌خدا، نه‌وه‌ش پایه‌کی زانا‌یانه، ﴿ وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمَى ﴾، له رۆزی
 هه‌ل‌سانه‌وه‌شدا به کۆیری کۆیده‌که‌ینه‌وه، ﴿ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ
 بَصِيرًا ﴾، گو‌ن: په‌روه‌ردگارم! بوچی به کۆیری کۆتکردوو‌مه‌وه له حالیکدا که من
 بینه‌ر بووم، له دنیا چاوم ساغ بوون، ده‌مبینی، لیره بوچی کۆیرت کردووم؟ ﴿ قَالَ
 كَذَلِكَ أَنْتَ أَعْيُنَا فَأَينُنَا ﴾، خوا فه‌رمووی: هەر به‌و شی‌وه‌یه که نابه‌ته‌کانی تیمه‌ت
 بو لا هاتن، تو فه‌راموشت کردن، وازت لته‌ینان، پشتگو‌تت‌خستن، ﴿ وَكَذَلِكَ أَلِيَمُ
 نَسِي ﴾، هەر به‌م شی‌وه‌یه نه‌م‌رۆش تو له بیر ده‌کری، فه‌راموشت ده‌کری، پشتگو‌ی
 ده‌خری، ﴿ وَكَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِآيَاتِ رَبِّهِ ﴾، به‌م شی‌وه‌یه‌ش که باس‌کرا
 سزای که‌سیک ده‌ده‌ین که زیده‌رۆی ده‌کات و، بروا به نابه‌ته‌کانی په‌روه‌ردگاری
 ناکات، یان به نیشانه‌کانی په‌روه‌ردگاری، ا- چ پرسته‌کانی و فه‌رما‌یشته‌که‌ی بن، ب-
 چ مو‌ع‌بیره‌ی پی‌غمه‌به‌ران بن (عَلَيْهِمُ السَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، ج- چ دیارده‌کانی گه‌ردوون
 بن، ﴿ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشدُّ وَأَبْغَى ﴾، به دنیایی سزای رۆزی دواییش، سه‌خت‌ریشه‌و
 به‌رده‌وام‌تریشه‌و.

خوا به لوتف و که‌رهمی خو‌ی ما‌نپاری‌زی له سزای رۆزی دوایی و، له‌و که‌سانه‌مان
 بگپ‌رێ که له دنیا‌دا به چاوی عه‌قل و دل سه‌یری نیشانه‌کانی خوا ده‌که‌ن، سه‌یری
 نابه‌ته‌کانی خوا ده‌که‌ن و، به دل و گیان په‌سه‌ندیان ده‌که‌ن و، پیتانه‌وه‌ پایه‌ند ده‌بن،
 فه‌راموشتیان ناکه‌ن و له بی‌ریان ناکه‌ن و، به هیچ نرخیکی که‌م و زور نایان‌گو‌ر نه‌وه و
 نایان‌فرۆشن، تا‌کو هه‌م له دنیا‌دا سه‌لامه‌ت بن و، هه‌م له دوا رۆژدا روو سووری به‌ر
 ده‌رگای خوا بن.

مهسه له گرنه کان

مهسه له یه که م:

باسی نه وه که خوا پیتشر ناده می راسپارده که له دره خته قه دهغه کراوه که نه خوات، که چی راسپارده که ی خوی له بیر چوووه، خاوه ن عه زم (ویستی پته و) نه بووه:

خوا ده فهرموئ: ﴿وَلَقَدْ عٰهَدْنَا اِلٰٓهَ اٰدَمَ مِنْ قَبْلُ فَنَسِيَ وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا﴾ (۱۱۵)

شیکردنه وهی ئەم ئایه ته، له سئ برکه دا:

(۱) ﴿وَلَقَدْ عٰهَدْنَا اِلٰٓهَ اٰدَمَ مِنْ قَبْلُ﴾، تیمه پیتشر ناده ممان راسپاردبوو، یا خود نامۆزگاریمان بو لای ناده م ناردبوو، یا خود فه رمانان حه وانه ی لای ناده م کردبوو، یا خود په یمان و به ئیمان له ناده م وه رگرتبوو، به ئین و په یمان و راسپارده و نامۆزگاری چی؟ نه وه که له دره خته قه دهغه کراوه که ی نیو به هه شت نه خوات، که ده فهرموئ: ﴿مِنْ قَبْلُ﴾، واته: پیتش نه و کاته، نجا هه ندیک گوتوو یانه: (من قبل)، ده که پیتته وه بو به سه رهاته که ی مووسا و فیرعه ون، واته: پیتش به سه رهاتی مووسا و فیرعه ون، به لام وا باشتره به په های به ئیر پیتته وه، واته: پیتش نه و کاته ی که ناده م له لایه ن ئیبلیس وه فریو بدری.

(۲) - که ده فهرموئ: ﴿فَنَسِيَ﴾ له بیر ی چوو، (النسیان: ضد الذکر)، (ذکر) واته: له بیر بوون، له یاد بوون (نسیان) یش واته: له بیر چوون، که پیتچه وانه ی به کدین، نه وه واتایه کی، واته: ناده م له بیر ی چوو و فه رامۆشی کرد، واتایه کی دیکه ی، وازی لیه ئینا، یا خود پشت گوئی خست، فه رمانه که ی پشت گوئی خست و وازی لیه ئینا، نه گه رنا له بیر ی

بوو، ﴿فَنَسِيَ﴾ وەك چۆن لەبیرچوون دەگەیهنن، واز لێهێنان و، پشت گۆی خستنیشت دەگەیهنن.

۳- ﴿وَلَمْ يَجِدْ لَهُ عِزْمًا﴾، تێمە ویستی پتەوو مەحکەمان لەودا نەبینی، (عَزِيمَةً قَوِيَّةً تُعِينُهُ عَلَى الْمُنْفِيِّ وَالثَّبَاتِ فِي الْأَمْرِ) واتە: ویستیکی بەهێز کە یارمەتی بدات بۆ بەردەوام بوون و، چەسپاوی لەو کارەدا کە لە پێشێهتی، کە بریتیه لە قەدەغە نەشکاندن و نەخواردن لەو درەختە قەدەغە کراوە .

دەشگونجی مەبەست لە (عزم) لێرەدا خۆراگری (صبر) بێ، چونکە کەسێک کە ویستیکی پتەوی هەبوو، خۆراگری دەبێ، واتە: (صبر) خۆراگری بەرەمی ئەو (عزم) و ویستە پتەویە.

دوو پرسیار لەبارەی ئادەمە و ھەلامەکیان :

یەكەم:

ئایا ئادەم گوناھتیکی کردووە، ئەوێ کە لێرەدا خوا خستووێتە ڕوو، وەك دوواتر خوای پەرورەدگار بە راشکاوی دەفرموی: ﴿وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُ، فَغَوَى﴾، ئادەم سەرپێچی لە پەرورەدگاری کردو بێمراد بوو و تووشی ناکام خراپی بوو، بەلام ئایا لێرەش: ﴿فَنَسِيَ وَلَمْ يَجِدْ لَهُ عِزْمًا﴾، مەبەست ئەوێ کە ئادەم گوناھتیکی کردووە!؟

لەو بارەوێ دوو ڕا ھەن:

۱- ڕایەکیان ئەوێ کە نەخێر، چونکە بە ھەلەدا چوونەکە (ئادەم) لە لایەن (ئیبلیس) ھو، یان بە ھەلەدابرائی لە لایەن (ئیبلیس) ھو، بە ھۆی لەبیر چوونەوێ بوو، کەواتە: ھەلەبەکی بە ئەنقەست نەبوو، بەلکو بە ھۆی لەبیر چوونەوێ بوو، ئنجا ئەو گوناھانەش کە بە ھۆی لەبیرچوونەو، یان ئەو ھەلەبەکی بە ھۆی لەبیر چوونەو، دەکرێن، لەسەر مەروئ ھەلگیراون، ئەم فرمایشتە بە بەلگە دەھێننەو:

إِعْنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِنَّ اللَّهَ تَجَاوَزَ لِي عَنْ أُمَّتِي الْخَطَأَ، وَالنَّسْيَانَ، وَمَا اسْتَكْرَهُوا عَلَيْهِ» (أخرجه الطبراني: ۱۱۲۷۴، والحاكم: ۲۸۰۱، وقال: صحيح على شرط الشيخين).

واته: عهبدو لای کوری عه بیاس (خوا لئیان رازی بن) ده لئ: پیغهمبه ری خوا ﷺ فرموی: به دلنیایی خوا هه لهو، له بیر چوون و، نه وهی که به ناچاری پیمان کرابئ، له سر نوممه می لایردوه، (واته: به گوناح له سهری نه نووسیون). به لام هه ندیک له زانایان ده لئین: نه وه بو شه ریعتی پیغهمبه ری خاتمه ﷺ نجا نه ویش له حالیکدا که (نسیان) مه به ست پئی له بیر چوونه وه بن، به لام نه گهر (نسیان) مه به ست پئی پشتگوئی خست و واز لئیتان بیت، نه وه ش هه رایگریته وه.

دیاره نه وه وه لامه بو نه وانهی ده لئین: نایا ناده م گوناھی کردوه بیان نه کردوه؟ ده لئین: بوئی به گوناح له قه لهم نه دراوه.

۲- رایه کی دیکه نه وه په: به لئ، ناده م له و کاته دا مروفتیکی ناسایی بووه و پیغهمبه ر نه بووه، به به لگهی نه وه که دوایی خوا ده فرموی: ﴿ثُمَّ اجْنَبْهُ رَبُّهُ، فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَى﴾، دوایی په روه ردگاری هه لئیزاردو، گه رانه وه که ی لئ قبول کردو، رینمای کرد، خستیه سهر راسته پئی. که واته: نه و کاته که له دره خته قه ده غه کراوه که ی خواردوه، پیغهمبه ر نه بووه، تا کو بلئین: پیغهمبه ران له هه له و گوناح پارئزارون، که به ته نکید وایه، به لام له هه له ی به نه نقه ست پارئزارون، نه گهرنا له هه له ی نیجته یادی واته: شتیک که به هه له ده یکه ن، نه ک به نه نقه ست بیزانن گوناها، له وه پارئزارون، نه گهرنا له وه پارئزارو نین که شتیک به راست بزانن و، دوایی به هه له ده ریچئ، یان شتیک به هه له دابنن و، دوایی به راست ده ریچئ.

نجا که ناده م له و کاته دا مروفتیکی ناسایی بووه، وه ک هه موو نه و مروفانه ی دیکه، که واته: عه جایب نیه هه له و گوناھیشی لئ پروودا بن.

دوہم:

نایا (نادہم) کاتیک خوا دہ فہرموی: ﴿وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا﴾، عہزمان پیوہ نہ بینی، نایا نادہم ہیچ عہزمی نہ بووہ؟

لہ وہ لہمدا دہ تین: تہنہا لہو مہسہ لہ یہدا عہزمی نہ بووہ، نہک بہ گشتی، واتہ: ﴿وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا﴾، (فی هذه المسألة، فی هذا الموضوع)، لہو بابہ تہ لہو مہسہ لہ یہدا، لہو پرسہدا تیمہ تیرادہی پتہومان پیوہ نہ بینوہ، تہ گہرنا پیغہ مہران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، مہموویان خاوہن عہزم بوون، وہک من لہ کتیبی شہ شہم لہ مہسووعہی: (الإسلام كما يتجلي في كتاب الله) دا کہ باسی پیغہ مہران دہکات (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، بہ درژی باسی تہوہم کردوہ کہ تہو فسہ یہ راست نیہ، کہ تہ نیا پینج لہ پیغہ مہران خاوہن عہزم بوون، وہک خوا دہ فہرموی:

﴿فَأَصْبَرَ كَمَا صَبَرَأُولُوا الْعَرْشِ مِنَ الرُّسُلِ...﴾ (۲۱) ﴿الأحقاف﴾،

واتہ: خوږا بگرہ وہک چوږن خاوہن عہزمان لہ پیغہ مہران خوږا گر بوون، ننجہ دہ تین: لہ بر تہوہی ہم لہ سووہ تی (الشوری) دا، ہم سووہ تی (الأحزاب) دا خوای پہر وہر دگار تہو پینج پیغہ مہرہی واتہ: نووح و ئیبراہیم و عیسا و مووسا و موحمہد (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، پیکہوہی ہیناون، وہک دہ فہرموی:

﴿شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ...﴾ (۱۳) ﴿الشورى﴾،

لہ سووہ تی (الأحزاب) یشدا دہ فہرموی: ﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا﴾ (۷) . بہ لام، لہ راستیدا تہوہ بہ لگہ نیہ لہسہر تہوہی تہنہا تہو پینج پیغہ مہرہ، خاوہن عہزم و ویستی پتہو بوون، بہ لکو تہوانہ لہ پتہوہی پیغہ مہرانی خاوہن عہزم بوون، تہ گہرنا من پیم وایہ کہ خوا دہ فہرموی:

﴿فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَأُولُوا الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ...﴾ (٣٥) ﴿الْأَحْقَافِ﴾،

خۆرئابگره وهك چۆن پێغه مبه رانی خاوهن عهزم خۆیان راگرتوه، پێم وایه نهو (من)ه، (من الرسل) بۆ به شیک نیه (من)ی (تبعیضیه) نیه، به نکو (من) ی (بیانیه)یه، واته: وهك چۆن خاوهن ویست پته وان له پێغه مبه ران، خۆیان راگرت، که هه موویان خاوهن ویستی پته و بوون، به لام نهوه پێگر نیه له وهی که به کیکیان له هه لوئستیکدا بیهێز بووبن، نه پیکابن، به بن نه وهی بزانی که گونا هه.

هه لبه ته دوای پێغه مبه رایه تی، نه گه رنا پێش پێغه مبه رایه تی، نه وانیش مروقی ناسایی بوون، ده گونجی هه له و گونا هو که م و کوپیشیان لێ روودابن، وهك له ئاده می رووداوه (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام).

مه سه له ی دووه م:

فهرمان کردنی خوا به فریشتان که کرنووشی ریزگرتن بۆ ئادهم بیهن و، سه رپتجیی کردنی نیبلیس و، هۆسداریی پیدانی خوا به ئادهم و سه ووا که شه یتان دوژمنیانه و، با فریویان نه دات له حائیکدا که له به هه شتا له وپه ری خوشیی و ئاسووده یی دان و، له هیچ شتیکیان که مه یه:

خوا ده فه رموئ: ﴿وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى ﴿۱۳۷﴾ قُلْنَا يَا آدَمُ إِنَّ هَذَا عَدُوٌّ لَكَ وَلِرِزْقِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكَ مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَى ﴿۱۳۸﴾ إِنَّ لَكَ أَلَّا يَجْمَعُ فِيهَا وَلَا تَعْرَى ﴿۱۳۹﴾ وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا تَصْحَى ﴿۱۴۰﴾﴾

شیکردنه و ه ی ئه م ئایه تانه، له شه ش برکه دا:

۱- ﴿وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ﴾، یاد بکه وه! کاتیک به فریشته کاها ن فه رموو: کرنووش بۆ ئادهم بیهن، وه ک هه موو جارئ گوتوو مانه: بیگومان کرنووش (سجده و سجود)، لیره دا مه به ست پئی (سجده) بردنی سلاو لیگردن و ریزلیگرتنه، نه ک کرنووش بردنی په رستن، که ئه وه تابه ته به خوای په روه ردگاره وه، به لگه مان له سه ر ئه وه زۆرن، وه ک له ته فسیری سووره تی (یوسف) دا، له ته فسیری ئه و ئایه ته دا که ده فه رموئ: ﴿وَرَفَعَ أَبَوَيْهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا﴾، یوسف باب و دایکی به رز کردنه وه بۆ سه ر ته خته که، (بۆ سه ر ئه و کورسیی و ته خته که له سه ری داد نه یشت) و، هه موویان بوئ به کرنووشدا که وتن، که مه به ست له کرنووش لیره دا جوړیک له ده ست به سینگه وه نان و، خو چه ماننده وه یه، که نه گاته حاله تی کرنووش بردن، که مه به ست پئی ریز لیگرتنه، هه یه سه ر ده جوولینن، هه یه ده ست به سینگه وه دهنن، هه یه جوړیک له چه مینه وه ی ده ین، هه رچه نده خو چه ماننده وه له به ر ئه وه ی دوایی له رکوع نیزیک ده بیته وه، شتیکی ناپه سنده، به لام هه رجوړه ریز گرتنیک له به رانبه رو، سلاو لیگردنی و بچووکیی پێشاندان،

حورمه تی گرتن، له قورناندان به (سجده) ناوی براوه، وهک لیتره دا هاتوه، نه گهرنا به ته نکید به عقووب و دایکی یوسف، (واته: هاوسه ری به عقووب)، ههروه ها یازده برابره که ی، کړنووشی په رستیان بو یوسف نه برده، نه یوسف قبول ده کات، نه به عقووب له خوئی و له هاوسه ری و له کوره کانیسی ده و ده شینیتته وه، که جگه له خوا سه جده ی په رستن بو که سیک دیکه بهن، جگه له وده ش، هه ره له وی باسمان کردوه به ته فصلی که خوی بن هاوتا جوولهی دره خته کان و جوولهی سیبه ری دره خته کان له لای راست و چه پیشی به (سجده) ناو برده، وهک له سووره تی (النحل) دا هاتوه، خوا ﷺ ده فهرموئی: ﴿أُولَئِكَ يَرْوُونَ إِنْ مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ يُفَفِّرُوا ظِلَلَهُ عَنِ السَّيْمِينِ وَالسَّمَائِلِ سَجْدًا لِلَّهِ وَهُمْ ذَخِرُونَ﴾ (۱۸) که گومانی تیدا نیه لیتره که ده فهرموئی: نایا سه رنجیان نه داو ته هه ره شتیک که خوا دروستی کردوه، سیبه ره کانی له لای راست و له لای چه په کانی به کړنووش بر دووی بو خوا به ملکه چیی، دین و ده چن!

مه به ست جوولهی سیبه ره کانه، نهک کړنووش بردن:

کاتیک خوړ له خوړه لاته وه هه لئی، نه گهر به ره و قیله بوهستی، لای چه پت ده بیته هه تاو و لای راست ده بیته سیبه، به لام کاتیک خوړ ده که وپته لای ناوا بوون، نجا پیچه وانه ده بیته وه لای راست ده بیته هه تاو پوون ده بیته وه، لای چه پت ده بیته سیبه، سیبه ره که ده جوولتی به پتی جوولهی خوړ، هه لته له پیش چاوی تیمه، نه گهرنا له راستیدا نه وه زه وپیه به دهوری خویدا ده سوورپته وه له به رانبه ری خوړدا، که واته لیتره دا: خوا ﷺ ناوی له و جوولهی سیبه ره ی لای راست و لای چه پی شته کان ناوه، کړنووش بردن (سجده) ﷻ، (سجده) کوئی (ساجده) ه، واته: به کړنووش به رانه سیبه ره کان ده جوولین، ﴿سَجْدًا لِلَّهِ وَهُمْ ذَخِرُونَ﴾، له حالیکدا که ملکه چن.

دوایی دیسان ده فهرموئی: ﴿وَلِلَّهِ سَجْدٌ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةِ وَهُمْ لَا يُشْكَرُونَ﴾ (۱۸) واته: هه رچی له ناسمانه کان و له زه ویدا

ھەيە لە زىندەوهران و، لە فرىشتەكان كړنووش بۆ خوا ددەبن و، خۇيان بە زلناگرن.

ئىمە نازانين كړنووش بردنى فرىشتان چۆنە؟ زىندەوهرانىش بە تەنكىد سەجدەيان بەو شتوھەي ئىمە نيە، كە لە نوژدايە، واتە ئەو سەجدە، زاراوھەيە نيە كە ھەيە، بەلكو مەبەست پىيى ملكە چىيى فرىشتەكان و، زىندەوھرانە ياسا گەردوونىيەكانى خواو، ملكە چىيانە بۆ خوا ﷻ، بە گەورە گرتن و بە مەزن گرتنى.

(۲) ﴿ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى ﴾، ھەموويان كړنووشيان برد (فرىشتەكان)، جگە لە ئىبلىس، ئىبلىس ئامادە نەبوو، ﴿ أَبَى ﴾، يانى: (امتنع)، لەملى كرد، سەرىچىيى كرد، نايا ھەرچى فرىشتەي كە خوا دروستى كردو، ھەموويان بوون؟ ياخود بە شىكى ديارىكراويان بوون؟ ئەو زانبارىيەكەي تەنھا لە لای خوايە ﷻ.

بەئى لە ھەندىك شوينىش دەفەرەمۆي: ﴿ فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴾، تىكراي فرىشتەكان، وىكرا كړنووشيان برد، تىكراو وىكرا، تىكرا يانى: ھەموويان، وىكرا يانى: پىكەو، ﴿ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴾، (وَكُلُّهُمْ) واتە: ھەموويان، (أَجْمَعُونَ) واتە: وىكرا، نەو ك ھەندىكيان تىستاو ھەندىكيان دوايى، تىكرا و وىكرا كړنووشيان برد، بەلام نەوھش بەلگە نيە لەسەر نەوھى دىسان تىكراي فرىشتەكانى ئاسمانەكان و زەوى بگرتەو، بەلكو دەبينى كۆمەلە فرىشتەيەكى ديارىكراو دەگرتەو، دەشگونجى ھەموويان بگرتەو، وەك پىشتىرىش لە سوورەتى (الأعراف) دا باسمان كردو.

(۳) ﴿ فَلَمَّا يَتَذَكَّرُ مِنْ هَذَا عَذُوبًا لَكَ وَلِرِوَجَلِكَ ﴾، گوتمان: ئەي ئادەم! ئەمە دوژمنە بۆ خۆت و، بۆ ژنەكەت، بۆ ھاوسەرەكەت، ئەمە ئامازەيە بۆ ئىبلىس.

(۴) ﴿ فَلَا تَخْرُجَنَّكَ مِنَ الْجَنَّةِ فَتَقْرَحَ ﴾، نجا لە بەھەشتى وەدەرتان نەن، دوايى تووشى ناردەھتەي دەبى، تووشى زەحمەت دەبى، تووشى ژيانى پىر مەينەتەي

دەبى، بۇچى دەفەرموئى: (فَتَشَقَّجْ)، نافەرموئى: (فتشقیان)؟ ھەردووکتان، خۆت و ھاوسەرەكەت؟ لە بەر ئەوہى مشوور لیخواردنى ژن و مال، ئەركىكە لە ئەستۆى پیاودایە، ھەم لە پرووی شەرعییەوہ، ھەم لە پرووی فیتریەوہ، ئەگەر تەماشای ھەموو دنیا بکەین، مەگەر ئەوانەى كە لە زگماک (فطرۃ)ى خوا لایان داوہ، ئەگەرنا ئافرەت ھەر لە سىبەرى پیاودایە، پیاو دەبى مشوور لە ئافرەت بخوات و بیپارێزى، بژىوى بۆ پەیدا بکات، ناگای لى بى، بۆیە خۆای پەرورەدگار روو لە ئادەم دەکات، پىشى دەفەرموئى: ھەردووکتان وەدەرەنتى، ئەگەرنا تۆ ئەى ئادەم! تووشى ناردەحتى و گرفتارى دەبى، چونكە تۆى پیاو، تۆى مێردو ھاوسەر، دەبى خۆشت و ھاوسەر و مندالەکانىشت بژىەنى، سەرەنجام تووشى ناردەحتى و گرفتارى ژيانى سەر زەمىن دەبى.

كە دەفەرموئى: ﴿فَلَا يُخْرِجَنَّكَ﴾، ئەمە وەك ئەو تەعبىرە وایە، (لا أعرفك تفعل كذا)، واتە: نەتاسم ئەوہ بکەى! واتە: ئەو كارد نەكەى، كە سەرەنجام ئەو كارەت لى بزانەوہ، يەك بە يەكىكى دىكە دەئىت: خراپەت لى نەبىستمەوہ، ھەوالى خراپەت لە بارەوہ نەبىستم، واتە: خەراپە مەكە، دوایى بىتە ھەوال و پىم بگاتەوہ .

٥- ﴿إِنَّ لَكَ أَلَّا جُمُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَى﴾، بە دۇنيایەوہ بۆ تۆ ھەيە لەویدا، نە برسى بى، نە پرووت بى.

٦- ﴿وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا تَصْحَى﴾، ھەرۆھما بۆشت ھەيە لەویدا كە نە تىنوو بى، نە گەرمات بى، دەگوترى: (صَحِي، يَضَعى)، وەك: (رضي، يرضى)، واتە: گەرمای بوو، ئەگەر گەرمای خۆر لىدا لە كاتى چىشتەنگاودا، پىتى دەگوترى: (ضحي، يضحى)، ئەمەش دىسان بە ھەمان شىوہ، تۆ بۆت ھەيە لەو بەھەشتەدا نە برسیت بى، نە پرووت بى، برسى بوون، خالىى بوونى دەروونە، پرووت بوون بى پۆشاكىيە، واتە: پرووت بوونەوہى جەستەيە، برسەتپىش پرووتبوونەوہى ھەناوہ لە خواردن و خۆراك، ھەرۆك: تىنووبوون، گەرمداھاتنى ھەناوہ، گەرمابوونىش گەرمبوونى جەستەيە، واتە: تۆ ھەموو

پیداویستییه کانت بو دابینکراون و، هیچ کەم و کورپیه کیشت نیه، هیچ گرفت و کیشه به کت نیه له و ژانی نیو ئەو بهههشته دا.

بهههشتی هه میشه یی، یان باخیکی سەر زهوی؟!

تیمه له تەفسیری سوورەتی (الأعراف) دا باسی ئەو دوو پابه مان کردوه، هی زانایان که کیشمه کیشیکی زۆر هه به، وهک زانایان له تەفسیره کاند هیناویانه، ههروهها (ابن القيم) له کتیبی (مفتاح دار السعادة) دا، به دریزی به لگه کانی ههردوو پابه کانی هیناون:

۱- هه نندیان ده لێن: ئەو باخه که خوا ﷻ ئاده م و هه ووا ی تیدا داناون، باخیک بووه له سه زه مین، شویتیک بووه وهک شوینی مه شق و پاهینان، وهک مه لبه ندی پاهینان (مرکز تدریب) یک که له ووی لهو باخه دا خوا ﷻ مه شقیان پێ بکات، له سه ره نه وه که نایا نیراده ی پته ویا ن هه به که خو له فه دهغه کراو پیا ریزن و، پابه ندبن به هه لاله وه.

(الشعراوی) له تەفسیره که ی خو ی (خواطر الشعراوی) دا^(۱)، ده لێ: (هَكَذَا كَانَتْ جَنَّةُ آدَمَ مَكَانًا لِتَدْرِيهِ، قَبْلَ أَنْ يَبَاشَرَ مَهْمَتَهُ كَخَلِيفَةَ لِلَّهِ فِي الْأَرْضِ، فَأَدْخَلَهُ اللَّهُ فِي هَذِهِ التَّجْرِبَةِ الْعَمَلِيَّةِ التَّطْبِيقِيَّةِ).

واته: بهههشته که ی، باخه که ی ئاده م به وه شیوه به بوو: شویتیک بوو بو شویتیک بوو و پاهینان پیکردنی، بهر له وهی که ده ست بکات به له نه ستوگرتنی نه و نه رکه ی که پێی ده ستپێردری، وهک جینشینی خوا له سه زه وی، خوا خسته نیو ئەو نه زمونه کرده یه، پراکتیکیه بو ئەوه ی پابه ینتی.

که واته: ئەو باخه، شتی هه میشه یی (جنة العدن) نه بووه.

۲- هه ندیکی دیکه له زانایان ده لێن: نه خیر هه ره نه و بهههشته زانراوه به که خوا ی پهروه دگار بو نیماندارانی داناوه، منیش نه و رای دووه م پێ راسته، وهک له تەفسیری

سوره‌تی (الأعراف) یسدا نو رابه‌مان زالک‌کردوه، چونکه هیچ باخیک له‌سه‌ر زه‌وی چنگ ناکه‌وێ، به‌و شی‌وه‌یه بی‌ت، برسیت نه‌بێ، پرووت نه‌بی، تینووت نه‌بێ و، گه‌رماشت نه‌بێ!

پاشان هیچ باخیک نیه له‌سه‌ر زه‌وی، لێی بخۆی، له‌ به‌رو بوومه‌که‌ی، به‌لام پاشه‌رۆکی نه‌بێ، نه‌وه هه‌ر به‌هه‌شته، نه‌و به‌هه‌شته‌یه که‌ خوا بۆ پروادارانێ، داناوه، نه‌و دره‌خته‌ش که‌ ئاده‌م و حه‌ووا له‌ به‌ره‌که‌یان خواردوه به‌ فێلی شه‌یتان، وا پێده‌چێ دره‌خته‌یک بێ له‌ جو‌ری دره‌خته‌کانی که‌ له‌ دنیا ده‌روێن، هه‌ر بۆه‌ش که‌ لێیان خواردوه، ده‌فه‌رموێ: ﴿فَأَكَلَا مِنْهَا فِدَتْ لَهَا سَوْءٌ تَهُمَا﴾ ، کاتیکی لێیان خوارد، عه‌و‌رته‌ی خۆیانیان بۆ ده‌رکه‌وت، واته‌: که‌ له‌ به‌ری دره‌خته‌که‌یان خواردوه، ئنجا خواردنه‌که‌ هه‌زم بووه، به‌شیکێ بۆته‌ پاشه‌رۆک، هه‌ر بۆیه‌ پێوستیان به‌وه‌ بووه‌ پاشه‌رۆکه‌که‌ دابنێن، هه‌م له‌ رێی میزه‌وه، هه‌م له‌ رێی پساییه‌وه‌وه، سه‌ره‌نجام عه‌یب و عاری خۆیانیان بۆ ده‌رکه‌وتوه، واته‌: نه‌و کاته‌ زانیویانه‌ که‌ نه‌و دوو کو‌ئه‌ندامه‌ بۆ ده‌ردانی پاشه‌رۆکیکی، که‌ له‌ خواردنیک په‌یداده‌بێ، له‌و دره‌خته‌ قه‌ده‌غه‌ کراوه‌ خواردوو‌یانه، ده‌نا دره‌خته‌کانی به‌هه‌شت له‌ هه‌موویان خواردوه، به‌لام حالته‌ی پاشه‌رۆک په‌یدا بوونیان بۆ نه‌هاتۆته‌ پێش، که‌واته‌: نه‌گه‌ر باخیکێ دنیا بووایه، له‌ هه‌ر دره‌خته‌کیان خواردبایه، نه‌و شو‌ئینه‌وارانه‌یان هه‌ر ده‌بوو.

به‌ هه‌ر حال ده‌گونجێ به‌لگه‌ی دیکه‌ش له‌و باره‌وه‌ به‌ئێترینه‌وه، به‌لام نه‌ودی که‌ زیاتر ئیشکال دروست ده‌کات، نه‌و باخه‌ به‌هه‌شت بووبێ، نه‌وه‌یه‌ که‌ خوا ﷻ چۆنی گواستوه‌نه‌وه‌ بۆ سه‌ر زه‌وی و باس نه‌کراوه؟ به‌لام خوا که‌ ده‌فه‌رموێ: (اهبطوا) یان (اهبطا) دابه‌زن، نه‌وه‌ فه‌رمانیکێ هێنانه‌ دیی (تکونین)ه، نه‌گه‌رنا فه‌رمانیکێ ته‌شریعی نه‌بووه، خوا فه‌رمانیان پێ بکات، خۆیان چۆن دابه‌زن؟ له‌و به‌هه‌شته‌ دووره‌وه‌ بۆ نه‌و سه‌ر زه‌مین، به‌ ته‌کید نه‌وه‌ فه‌رمانیکێ (تکونین) بووه، خوا فه‌رمانی پێ کردوون و یه‌کسه‌ر داشیبه‌زاندوون.

به هر حال نه‌تیبیه‌کانی قورئانه تنها خوا سوره طیّٰی هه‌موویان ده‌زانی و، جگه له خوا سوره طیّٰی هیچ‌کس نایانزانی، هه‌موو نه‌تیبی و ماناو مه‌به‌سته‌کانی که له فه‌رمایشتی بئ وینه‌ی خوادا هه‌ن، جگه له خوا که بیژهری فه‌رمایشته‌که‌ی خۆیه‌تی، هیچ‌کس ناگاته نه‌وپه‌ری زانیاری و نه‌تیبی مه‌به‌سته‌کانی، که له قورئاندا شیردراونه‌وه.

مه سه له ی ستیه م:

خوتخوته کردنی شه یتان بو ئادهم، ههروهها بو حه وواى هاوسه ریشی، به بیانوی نه وه به خواردنیان له بهری دره خته که، ژبانى هه میسه یی و، مولکی نه پراوه یان چنگ ده که وئی، ئنجا خواردنیان له بهری دره خته که و ده رکه و تنی عه وره یتان و، خو دا پۆشینیان به که لای دره خت و، بيمراد بوونی ئادهم، واته: بن ئاکام بوونی له و ئاواته ی که هه یبوو، که به هوی خواردنی له و دره خته وه بهینتیه دی، به پئی خوتخوته ی شه یتان، پاشان تۆبه لئوه رگیرانی و گیردرا نی به یتغه مبه ر و هیدایه تدرانی:

خوا ده فه رموی: ﴿ فَوَسْوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَا آدَمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَى شَجَرَةِ الْغُلَّةِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلُغُ فَآكَلَا مِنْهَا فَبَدَّتْ لهما سَوْءٌ تُهُمَا وَطَافِقًا يَجْصِقَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَى ﴿١٣٠﴾ ثُمَّ اجْبَنَهُ رَبُّهُ فَأَبَى عَلَيْهِ وَهَدَى ﴿١٣١﴾ ۞

شیکردنه و هوی ئه م ئایه تانه، له شه ش برگه دا:

(١) - ﴿ فَوَسْوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ ۞ ﴾، شه یتان خوتخوته ی بو لا کرد، پیتشر باسما ن کرد که (وسوسه)، (صوت الخلی) ددنگی خشله، ددنگی خشل ده نگیکی کپ و په نهانه، به لام سه رنج راده کیشی و نینسان گوئی قولاخ ده بن، گرنگ ته وه یه شه یتان دنه دا، هانیداو خستیه نئو دلئ، ئنجا چ رووبه روو قسه شی له که لدا کرد بن، وه ک له ئایه ته کانی سوورته ی (الأعراف) دا، نه وه زور به راشکاوی وه رده گیرئ و، لیره ش هه ر ئامازه ی بن ده کرئ، گرنگ نه وه یه خوا ده فه رموی: شه یتان خوتخوته ی خسته دلئ، واته: دنه دیدا. هانیدا.

۲- ﴿ قَالَ يَتَذَكَّرُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَىٰ شَجَرَةِ الْغُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلَىٰ ۗ ﴾، گوتى: ئەي ئادەم! ئايا درەختى ھەرمانت پېشانىدەم، مولك و ھەبوونىكى لەبەين نەچو، كە لە بەين ناچى؟ ﴿ لَّا يَبْلَىٰ ۗ ﴾، يانى: (لَا يَفْتَى) لەبەين ناچى، نافەوتى، دەگوتى: (بَلَى الثُّوبِ)، واتە: شېر بوو، شېر وېر بوو، كە بەرگ و پۇشاك شېر وېر بوو، فېرى دەدرى، ئنجا جېتى سەرنج ئەوھە، كە ئىبلىس ئەگەر راستىكردو، دلسۆز بووھ بۆ ئادەم، وەك لە سوورەتى (الأعراف) دا دەلىن: ﴿ إِنِّي لَكُنَّا لَمِنَ الْمُتَصَحِّمِينَ ﴾، من زۆر دلسۆزم بۆ ئتوھ، كە ئەم رستەھو رستەكانى دىكە لە سوورەتى (الأعراف) دا ھاتوون، بە ئاشكرا ئەوھيان لى دەفامرئتەھو كە ئىبلىس پوو بە پوو، قسەشى لەگەلدا كرددوون، بەلام كە پووبەرووش قسە لەگەل كەسىك دەكەي، مادام قسەكانت بېنە ھۆى دنەدانى و ھاندانى، ئەوھ ھەر دەبنە وەسوھەسە.

ئنجا جېتى پرسیار ئەوھە كە ئادەم ئەو پرسیارەى لە خۆى نەكردوھ: باشە ئىبلىس مادام ئەو درەختەت پى شك دى، كە ھەر كەسەى لىى بخو، ھەرماو دەبى و، مولك و دەستەلاتىكى دەست دەكەوئى و نافەوتى، بۆچى بۆ خۆت لىى ناخۆى؟ تاكو ئەوھى ئەو نامانجە باشە بۆ تۆ بىتە دى!

۳- ﴿ فَأَكَلَا مِنهَا فَبَدَّتْ كُفًّا سَوَاءً تَهُمَا ۗ ﴾، ئنجا لىيان خواردو يەكسەر عەورەتى خۆيان بۆ دەرکەوت، (السَّوَاءُ: هِيَ الْعَوْرَةُ أَي: الْمَكَانَ الَّذِي يَسْتَحْيِي الْإِنْسَانُ أَنْ يَتَكشِفَ مِنْهُ)، (سَوَاءً)، واتە: عەورەت، ئەویش ئەو شوئەنە كە ئىنسان شەرم دەكات ئەو شوئەنەى دەرکەوئى، كە زۆربەى ھەرە زۆرى زانايان دەلىن: مەبەست پىى (باش و پىشى) ئىنسانە، واتە: كۆنەندامى كە پىسايى لىوھ لە جەستە فېرى دەدرى و، كۆنەندامى كە مىزى لىوھ لە جەستە دەچىتە دەر، بە نىسبەت پىاوو نافەرەتەھو، واش پىدەچى، كە لە ئەنجامى خواردنى ئەو ميوھى ئەو درەختە قەدەغەكراودا، كە پاشەرۆكى لى پەيدا بووھ، پاشەرۆكەكەش ديارە كە لە پاش و پىشيانەوھ دەبى فېرى بدرى، بۆيە ھەستيان پىكر، كە ئەو دوو كۆنەندامەيان بۆ حالىكى وان، چونكە پىشتر كە لە درەختەكانى ھەھەشتيان خواردوھ، پاشەرۆكى نەبووھ، تاكو پىتوبىستيان بە حالەتى دەردانى مىز و پاشەرۆك بى.

۴- ﴿وَلَفِيفًا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ رَزَقِ لُحْنَةٍ﴾، ههروهه دهستیان کرد به خووه لکاندنی گه لاکانی باخی به ههشت، (یخصفان أي: یلصقان و یلزقان)، به خوایانهوه دهچه سپاند، به خوایانهوه ده لکاند، دیاره خوډا پووشین هه ههستیکی خوارسکه له مروڤدا، مندالیتی گچکه نه گهر چ بر ههست و تمیزی په یدابن، پتی خوش نیه پیش و پاشی دیار بن و، پتی خوش نیه، به رووتیی بکه ویتته بهر چاوی خه لک، نه وهک هه پاش و پیشی بگره نه ندامه کانی دیکه شی، دیار بن، به تایبهت نه وههسته له مینه (نافرته) دا زیاتره، هه بویه هه ندیک له زانایان ده لاین: له نه نجامی لیخواردنی بهری نه و دره خته دا، نه و پووشاکه ی له بهریان بووه، له بهریان داکه نراوه، ههروههک له سوورپه تی (الأعراف) یشدا به راشکاووی ده فهرموئی: ﴿يَرْزُقُ عَنْهُمَا لَبَاسُهُمَا لِيُرِيَهُمَا﴾، واته: پووشاکه که یان له بهر داده پرنی تاکو عه ورپه تی خوایان پیشان بدات، به لام هه ندیک له زانایان گو توویانه: پووشاک لیره دا واته: نه و فهرمان به رییه یان بو خوا که رییان لئ ده گری فهرمانی خوا بشکینن، به لام که قه ده غه ی خوا یان نه شکاندو، له و دره خته قه ده غه کراوه یان نه خوارد، نه و کاته ههست به و دوو کوئه ندامه ی خوایان ناکه ن و، پتویستیان پشان نابیت به کاریان بینن.

۵- ﴿وَعَصَىٰ آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَىٰ﴾، نادهم سه ریپچی له پهروه ردگاری کردو بن ناکام بوو، تووشی ناره حه تی بوو، بيمراد بوو، ژبانی تیکچوو، که واته: لیره دا خوا ﴿تَلَوَّ﴾ به روون و راشکاووی ده فهرموئی: نادهم سه ریپچی له پهروه ردگاری کرد، بویه ده لاین: نه وه پیش نه وه بووه که بگریته پیغه مبهه، نه و کاته مروڤتیکی ناسایی بووه، هه بویه ش خوا ﴿تَلَوَّ﴾ نه و مروڤه ناسایی کردوته سه رمه شق بو وه چه که ی، که نه وانیش وهک بابیان، یان وهک دایکیان، نه گهر هه له یه کیان کرد، قه ده غه به کی خوا یان شکاند، فهرمانتیکی خوی په پهروه ردگاریان چواند، ناومید نه بن له خوایان، نه وانیش هه نه و شته یان کردوه که باب و دایکیان کردوویانهو، سه رمه شقیانن له گوناح کردندا، به لام با به هه مان شیوه بشیانکه نه سه رمه شق له گه رانه وه بو لای خوادا، له په شیمان بوونه وهو، قه ره بوو کردنه وهی نه و هه له و کم و کوریه دا، وهک چون نادهم و حه ووا دانیان به

گوناهی خویاندا هینا، داوای لیبوردن و داوای به‌زه‌یی و میهره‌بانیمان له په‌روه‌ردگاریان کرد: ﴿قَالَ رَبِّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِن لَّارْتَعِفَرْنَا لَنَنْتَحِمَنَّ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾، که دیاره خوا نه‌و پارانه‌وه‌به‌ی فیر کردوون و دوایی لیتی وه‌رگرتوون، چونکه ده‌فه‌رموی: ﴿فَلَقَّيْنَاهُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَةً وَسُوءًا﴾، ناده‌م چند وشه‌یه‌کی له په‌روه‌ردگاری وه‌رگرتن، نه‌و وشه‌یه‌ی خوا بو‌ی تیلهام کردوه، که ناوا بلین له‌گه‌ل هاوسه‌ری، ناوا په‌شیمانیی و توبه‌ی خویان بخه‌نه روو، ﴿فَأَبَّ عَلَيْهِ﴾، خواش توبه‌ی لئ وه‌رگرت و گه‌پایه‌وه سه‌ری به میهرو به‌زه‌یی خوی.

۶- ﴿ثُمَّ لَمَعَتْ نَوْءُهُمْ فَأَبَّ عَلَيْهِمْ وَهَدَىٰ﴾، پاشان په‌روه‌ردگاری هه‌لیبژارد واته: بو پیغه‌مبه‌رایه‌تیی و گه‌پایه‌وه سه‌ری، یان ته‌وبه‌ی لئ وه‌رگرت و رینمایی کرد، له راستییدا ته‌وبه لیوه‌رگیرانی و رینمایی کرانی، پیش هه‌لیبژاردانی بووه به پیغه‌مبه‌رایه‌تیی، واته: پیش گه‌پاوه‌ته‌وه‌و خوا رینمایی کردوه بو چونیه‌تیی گه‌پاوه‌وه، نجا شایسته‌ی نه‌وه بووه که هه‌لیبژیری، که واته: گه‌پاوه‌وه‌که‌ی و رینمایی کرانه‌که‌ی، پیش کرانی به پیغه‌مبه‌ر (عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) بووه.

مه سه له ی چواره م:

فهرمان کردنی خوا به دابه زترانی نادم و حه ووا و ئبلیس، له به ههشت، وهک دوژمنی به کدی و، پیراگه یاندنی نه و راستیه که ههر کهس دوا ی رینمایی خوا بکه وی، گومراو ژین تال نابی، به لام ههر کهس پشتی تن بکا، له دنیا دا ژین تال و، له دوا روژیشدا به کویری حه شر ده کری، له سونگه ی فه راموشکردنی نایه ته کانی خوا له دنیا داو، سزای سنووو شکنینیش له روژی دوا ییدا سه خترو به رده و امتره له هی دنیا:

خوا دهه فه رموی: ﴿ قَالَ أَهْطًا مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَى ﴿١٣٣﴾ وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَى ﴿١٣٤﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ﴿١٣٥﴾ قَالَ كَذَلِكَ أَنْتَ أَيْنَمَا فَتَشِينَا وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنسى ﴿١٣٦﴾ وَكَذَلِكَ نُجَزِي مَنْ أَشْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِآيَاتِ رَبِّهِ ۚ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشدُّ وَأَبْعَى ﴿١٣٧﴾ ۝

شیکردنه وهی ئه م نایه تانه، له چواره ده برکه دا:

١- ﴿ قَالَ أَهْطًا مِنْهَا جَمِيعًا ۝﴾ خوا فه رموی: هه ردوووک لاتان لئی دابه زن ویکرا، (جمیعاً اسم مفرد یدل علی التعدید مثل: الفریق، ویستوی فیهِ المذکر و غیره، والواحد و غیره)، (جمیع) ناویکی تاکه ده لالهت له سه ر چه ندیتیی (ژماره بهک) ددکات، و دک وشه ی (فریق) واته: کو مه ئیک، نیرینه و مینه و، تاک و دووانی تیدا به کسان.

ده شگونجن مه به ست له: ﴿ أَهْطًا مِنْهَا ۝﴾ هه ردوووک لاتان لئی دابه زن، ﴿ جَمِيعًا ۝﴾ واته: پیکه وه و ویکرا، هه ردوووکسان واته نادم و حه ووا، له لایه ک، ئبلیس له لایه ک، به لام پیکه وه لئی دابه زن بو ژیا نی سه ر زه وی.

۲) - ﴿بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ﴾. ھەندىكتان دوژمنن بۇ ھەندىكتان، كە لىرە رووى دواندن لە ئادەم و ھەووا لە لايەك و، ئىبلىس لە لايەك، بۇيەش بە راناوى كۆ دوژراون، چونكە دوژمنايەتتى ئىوان خۇيان و وەچەكەيان رەچاۋ كراۋە، كە ئەو كاتە ديارە كۆمەلى جندو كۆمەلى مروۆف، ھەلبەتە لە ئىو مروۆفانىشدا، كەسانىك دەبن بە شوتىنكەوتوى شەيتان و، لە ئىو جندىش دا كە وەچەى ئىبلىسن، كەسانىك دەبن بە شوتىنكەوتەى ئادەم، كەسانىكىش ھەر بە دواى بابى خۇيان دەكەون، گرنگ ئەوئەبە دوژمنايەتتى پەيدا دەبن لە ئىو ئەو دوو كۆمەلەدا، بۇيە بە كۆ ناوى ھىئاون.

۳) - ﴿فَأَمَّا يَايُنْتَكُم مِّنِّي هُدًى﴾. (ف)ى (فَأَمَّا) دەلن: (تَفْرِيعَ عَلَى الْأَمْرِ بِالْهَبُوطِ)، واتە: ئىوئە دابەزن، نىجا كە دابەزىن، ھەر كاتىك لە منەوھ رېنمايتان بۇ ھات، (رېنمايتان بۇ ھات) ھەندىك لە زانايان گوتتويانە: واتە: ئەى مروۆفەكان! بەلام، نا، رېنمايتان بۇ ھات يانى: بۇ ھەردووك لاتان، ھەم بۇ مروۆفەكان، ھەم بۇ جند، ھەم بۇ وەچەى ئادەم، ھەم بۇ وەچەى ئىبلىس.

۴) - ﴿فَمَن آتَبَع هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشَقَّ﴾. ھەر كەسىك شوتىن رېنمايى من كەوت، واتە: ئەو رېنمايەى كە لەسەر زمانى پىغەمبەران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) و لە دوو توتى پەيام و كىتەبەكانى خۇيدا، خوا دايدەبەزىنن، ئەوئە نە گومرا دەبن و نە نارەھەت دەبن، واتە: لە دنيادا گومرا نابن و، لە دواړوژىشدا تووشى ژىن تالىى و نارەھەتتى نابن.

ياخود: لە دنيادا گومرا نابن كە سەرەنجام تووشى ژىن تالىى ببى، ھەر لە دنيادا.

ديارە (يَشَقَّ)، پىچەوانەى (يَسْعُدُ)، (سَقَاوَةٌ) پىچەوانەى (سَعَادَةٌ)، (سَعَادَةٌ) واتە: بەختەوئەرى، سەرفرازى، خۇشحالى، كامەرانى، بەلام (سَقَاءٌ، سَقَاوَةٌ) يانى: بەدحالى، ژىنتالى، نارەھەتتى، گرفتارى.

۵- ﴿ وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا ﴾، بەلەم ھەر کەسێک روو وەرچەر خەتێت لە یادی من، لە بەرنامەی من، بە دلنایایی ژانیکی تەنگ و تالی دەبێ، واتە: ژانیکی تال لە دنیا، یاخود وەک ھەندیک لە زانیان دەلێن: لە دوای مەرگ و گۆر، واتە: لە قوناغی بەرزەخدا، ھەندیکیشیان گوتویانە: ھەر مەبەست پێی دواڕۆژە، ژانیکی تەنگ و تالی دەبێ لە دۆزەخدا، دەشگونجێ مەبەست پێی ھەر سێ قوناغەکان بێ، واتە: ھەم لە دنیا، تووشی ژانی تەنگ و تال و ناپەھەت دەبێ، ھەم لە قوناغی بەرزەخدا، سزایە کە لە دوای مردنەو دەست پێدەکات، ﴿ وَمِن وَرَائِهِم بَرْزَخٌ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴾، ھەم لە دواڕۆژیشتا، کە ژانیکی ناپەھەت و گرفتارانەیی دۆزەخ، (الضنك: هُوَ الضيق الشديد الذي تحاول أن تفلت منه هنا أو هناك، فلا تستطع)، (ضنك) بریتییە لەو تەنگیی و سەغڵەتییە قورسەیی کە بەملاو لادا دەتەوی خۆتی لێ دەرباز بکە، بەلەم ناتوانی.

کە دەفەرموێ: ھەر کەسێ بە دوای پێنماییی من بکەوێ، نە گومرا دەبێ، نە ناپەھەت و بەدبەخت و گرفتار دەبێ، ئەمە ھەم لە سوورەتی (الأنعام) دا، ھەم لە سوورەتی (الزمر) دا خوا باسی کردووە: ﴿ فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَفْرَحْ صَدْرُهُ لِلْإِسْلَامِ ﴾، واتە: ھەر کەسێک خوا بێھوێ بیخاتە سەر راستە پێ، سینەیی بۆ ئیسلام بۆ ملکە چیبی بۆ خوا، ئاوەلآو گوشاد دەکات، دلێ فەراخ دەکات، بۆ ئەوێ ھیدایەتی خوای زۆر بچیتە ئێو دل.

ھەر لە سوورەتی (الزمر) دا لەو بارەو دەفەرموێ: ﴿ أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ، لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِّن رَّبِّهِ ﴾، واتە: ئایا کەسێک کە خوا سینەیی ئاوەلآ کردۆتەو، گوشاد کردووە بۆ ئیسلام، (واتە: بۆ ملکە چیبی بۆ خوا، بەندایەتیی بۆ خوا) و کەوتۆتە سەر رۆشنایبە کە لە پەرورەدگار بەو، واتە: ئایا ئەوێ کە سێکی دیکەیی کە پێچەوانەیی ئەوێ بە کسان؟ بە تەنکید نەخێر.

ئنجاشە (ضنك) چاوەگە، (ضنك) «مثل كرم ضناكة وضنكا»، واتە: تەنگ بوو، (كرم)، واتە: بەرێز بوو، (ولكونه مصدرًا لم يتغير لفظه باختلاف موصوفه)، چاوە

بُو (مذکر و مؤنث)، وەک یەکە، چونکە چاوە، یانی: پتویستی بەوە نیە کە شوێن وەسفرارووەکە ی بەکووی، ئەگەر ئەو (مؤنث) بێ ئەویش (مؤنث) بێ و، ئەگەر (مذکر) بوو (مذکر) بێ، ئەگەر کۆ بوو کۆ بێ، ئەگەر تاک بوو، تاک بێ. بۆیە لێرە دەفەرمووی: ﴿فَإِنَّ لَهُمْ مَعِيشَةً ضَنْكًا﴾، ئەیفەرموو: (مَعِيشَةً ضَنْكًا)، چونکە چاوە و چاوە (مصدر) ییش لەسەر یەک حَالَات دەمێنێتەوە.

(۶) - ﴿وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَى﴾، لە پۆژی دوایدا - سەرباری ژبانی تەنگ و تالی دنیا، یان بەرزەخ، یان دنیاو بەرزەخ و دواپۆژ، لە پۆژی هەڵسانەووەو زیندوو کرانەووەش دا، بە کویری کۆیدەکە بنەو، بە کویری زیندوو دەکە بنەو و کۆی دەکە بنەو، دەبێتێت مەیدانی لێرسینەووەو سزاو پاداشت.

(۷) - ﴿قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا﴾، گوتی: پەروردگارم! بۆچی بە کویری کۆت کردوومەو، یان زیندوو کردوومەو؟ لە حالیکدا پێشتر بینەر بووم؟ خوا ﷻ بە کرداری رابردوو دەبێتێت، نافەرمووی: (يقول)، چونکە بۆ لای خوا ﷻ رابردوو و تێستا و داهاتوو، وەک یەکن، بۆ تێمە ئەو ماوەی کە تێداین پێی دەگوتری: تێستا، هی پێشتر پێی دەگوتری: رابردوو، ئەوێ کە نەهاتو، پێی دەگوتری: داهاتوو، بەلام بۆ خوا هەمووی وەک یەکە، خوا لە دەرەوێ کات و شوێنە.

بۆیە یەکسەر بە رابردوو دەبێتێت، مانایەکی دیکەشی هەبە کە: خوا ﷻ ئەوێ بە توانایە لەسەر شتەکان، کە داهاتوو وەک تێستا دێت، چونکە هیچ شتێک لە بەرانبەر ویستی رەهایی خوادا، نابێتە پەرچ و کۆسپ.

﴿وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا﴾، بە دلنایی پێشتر، (لە ژبانی دنیادا)، بینەر بووم.

(۸) - ﴿قَالَ كَذَلِكَ أَنْتَ أَلَمْتُ أَنْتَ فَنِينَا﴾، خوا فەرمووی: هەر بەو شێوەیەمان سزادای کە نیشانەکانی تێمە، یان ئایە تەکانی تێمە بۆ تۆ هاتن و، تۆش لە بیرت کردن، (كَذَلِكَ أَي: مَثَلُ ذَلِكَ الْحَالِ الَّذِي تَسْأَلُ عَنْ سَبَبِهَا، كُنْتَ نَسِيتَ آيَاتَنَا حِينَ أَنْتَ)، وەک ئەو حالەتە ی لە

هۆكاره كەى دەپرسى، ھەر ئاواش بوو كە ئايەتەكانى تىمە، (واتە: پستەكانى فەرامىشتى خوا، ياخود: موغجىزەى پىغەمبەران، يان دياردە گەردوونىيەكان، كە لە وەحىيى خوادا باسيان دەكرا)، بۆ تۆ ھاتن، بەلام تۆ لە بىرت بردنەووە فەرامۆشت كردن، وەك چۆن كەسەيك شىتەكى لە بىر دەچى، ئاوا لە بىر خۆتت بردنەووە پست گۆيت خستەن.

(۹) - ﴿وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنْشَىٰ﴾، ھەر بەو شىوہە ئەمڕۆ تۆش فەرامۆش دەكەرتى و پست گۆي دەخەرتى و لە بىر دەكەرتى، ياخود (نُشَىٰ) يانى: (تُخْرَمُ من رحمة الله)، لە بەزەيى خوا بىبەش دەكەرتى، ياخود وازت لىدەھتەرتى (تُهْمَلُ أَوْ تترك).

(۱۰) - ﴿وَكَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِ رَبِّهِ﴾، ھەر بەو شىوہ سزادانەش، سزاي كەسەيك دەدەين كە زىدەپۆيى دەكات و پروا بە نىشانەو ئايەتەكانى پەروەردگارى ناھيتى، (أى: مثل ذَلِكَ الجزاء نَجْزِي كَأَنَّ ذَلِكَ الجزاء لَأَمْثِلُ لَهُ، إشارة إلى مَعِيشَةِ الضُّلَّكَ فِي الدُّنْيَا، وَالْحَشْرُ أَعْمَى يَوْمَ الْقِيَامَةِ)، واتە: وەك ئەو سزا دانە سزات دەدەين، ئەو سزادانەى كە وىنەى نى، بۆيە بە خۆي دەچوتەرتەو، ئەو تەماژەيە بۆ ئەو زيانە تەنگ و تالە لە دنيادا، ئەو كۆكردنەوہە بە كۆيرى لە پۆژى قيامەتدا.

(۱۱) - ﴿وَلَمَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَىٰ﴾، بە دنيايى سزاي دواپۆژ، سەختەرە بەردەوامترىشە، سەختەرە لە سزاي دنيا، يان لە سزاي بەرزەخ، بەردەوامترىشە و نابەرتەو، ديارە ئىنسان لەسەر چى بۆي، لەسەر ئەووش دەمرى، ھەر وەك لە فەرامىشتى پىغەمبەردا ﷺ ھاوود: (يُبْعَثُ كُلُّ عَبْدٍ عَلَىٰ مَا مَاتَ عَلَيْهِ) (آخره عبد بن حميد برقم: ۱۰۱۳، و مسلم برقم: ۲۸۷۸، وابن حبان برقم: ۷۳۱۹، والحاكم برقم: ۳۱۸۸)، واتە: ھەر بەندەيەك لەسەر چى مردبى، لەسەر ئەووش زىندوو دەكەرتەو.

بە تەكيد ئىنسان لەسەر چى بۆي، لەسەر ئەووش دەمرى و، لەسەر چى مەرى، لەسەر ئەووش زىندوو دەكەرتەو.

وعلامی سنی پرسیار:

پرسیاری یه که م: لیره دا خوا ده فهرموی: به کویری کوی ده که بینه وه، که چی له سوورده تی (الکھف) ده فهرموی: ﴿وَرَأَى الْمَجْرُمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُمْ مُوَاعِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا مَصْرِفًا﴾، واته: تاوانباره کان ناگریان بینی، واته: ناگری دوزه خ و دنلیابوون که ده چینه نیو، به لام هیچ ری پی لی لادانیشیان وه چه نگ نه که وت، له وی ده فهرموی: تاوانباره کان ناگر ده بینن، که چی لیره ده فهرموی: به کویری حه شریان ده که بین، نجا نه که ره به کویری کوبکرینه وه، ناگر نابینن و دوزه خ نابینن!

وه لامه که ی نه وه یه که پرۆزی دواپی، قوناخ قونابه، له قوناغیکدا کویر ده کرین، له قوناغیکدا بو نه وه ی که زیاتر سام و هه بیته و ترسی دوزه خیان بچینه دل، چاویان ده کرتنه وه، هه رو دک له باره ی شتی دیکه شه وه هاتوه، له شوئینیک خوا ده فهرموی: ﴿... وَلَا يُسْئَلُ عَنْ ذُنُوبِهِ الْمُجْرِمُونَ﴾ (۷۸) القصص، واته: تاوانباره کان له گونا هه کانیان لییان نا پرسری، له شوئینیک دیکه ش ده فهرموی: ﴿وَقَوْمَهُمْ أَنَّهُمْ مَسْئُولُونَ﴾ (۲۱) الصافات، واته: رایان کرن لییان ده پرسری، له شوئینیک لییان نا پرسری، بییان ده گوتری: برۆن، له شوئینیک لییان ده پرسری، یا خود لییان نا پرسری، پرسیار کردنی نه وه که بزانش وه لامه که ی چیه؟ به لام پرسیاریان لیده کری، وه ک پرسیار کردنی سه رزه نشت و سه رکونه کردن.

پرسیاری دوومیان: که ده فهرموی: ﴿وَكَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ﴾، نه مه نه وه ی لیوه رده گیری که ده لی: (الجزء من جنس العمل)، سزاو پاداشت به پی توخم و ره که زی کرده وه که یه، له راستییدا نه وه ی که له دنیا دا ئینسان له خویدا ده بیته دی، له نیته له ئیمان و عه قیده، له قسه، له ره وشت و ره فتار، له نا کار، نه وه ی که له خویدا ده بیته دی، له دوا پرۆژدا نه وه بوی به رجهسته ده بیته وه، سزایه که ی، به پی نه وه ی که له دنیا دا له عه قیده ی خراب، بیری خراب، نیته ی خراب، کرده وه ی خراب له خویدا هیناویه ته دی و، به رجهسته ی کرده، له قیامه تا نه وه ی بو به رجهسته ده بیته وه، هه رو هه به پیچه وانه شه وه: نه که ره چاکه کار بووین، کرده وه چاکه کانی خو ی بو به رجهسته ده بنه وه.

پرسیاری سټیہم: که دهفہرموئ: (مَعِيشَةً صَنَكًا) ژیانیکی تہنگ و تال، یہ کتیک بوئی
 ہہیہ بلن: زور له خہ لکی بیبرواو کافرو بن دین دہبینن، که ژیانان خوشہ، له
 رابواردن و خوشگوزہرانیی دان، بہ لام خوا دهفہرموئ: کہ سټیک پشت له بہرنامہ و یادی
 من بکات، تووشی ژیانی تہنگ و تال دہ بن، وہ لامہ کہی چییہ؟

وہ لامہ کہی تہوہیہ کہ ژیانی تہنگ و تال، ہہر تہوہ نیہ کہ مروف پارہی
 نہ بن و، ٹیمکانیہ تی نہ بن و کوشک و تہ لاری نہ بن، نا، یانی: له دہروونیدا
 موپتاج و ناسوودہ نیہ، ہہمیشہ له دلہ راوکہ دایہ، کہ تہو دنیاہ بہ جتی
 دہہیلن! له راستیدا ٹینسان بہ دل و دہروون بہ رووح شادمان دہ بن، نہک
 بہ جہستہ، تنجا پتشریش باسماں کرد: تہو ژیانہ تہنگ و تالہ، دہگونجتی
 مہ بہست پتی تہو ژیانہ مہ عنہ وییہی دنیا بن، دہشگونجتی مہ بہست پتی سزای
 قوناغی بہ رزخ بن، کہ بہ سزای گوپ ناوی ہاتوہ، دہشگونجتی مہ بہست پتی
 سزای پوژی دوایی بن، دہشگونجتی له یہک کاتدا مہ بہست پتی ہہر سټیکیان بن،
 واتہ: ہہر کہ سټی له ٹایین و بہرنامہی خوا لایدا، له ژیانی دنیاو، له قوناغی
 بہ رزخ و، له پوژی دوایی دا، تووشی ژیان و گوزہرانی تہنگ و تال و نلرہحت و
 پر سہ غلہ تیی دہ بن.

دەرسى دەوتەم ✨

پېناسەى نەم دەرسە

نەم دەرسەمان ھەشت (۸) ئايەتەكانى كۆتايى سوورەتى (طە) دەگرېتە خۆى، كە برېتىن لە ئايەتەكانى: (۱۲۸ - ۱۲۵) كە تىياندا پاش ئاماژە كردن بە كۆمەلگە پېتسووھەكان و سەرەنجامى شووميان، چەند پېنمايەكى گەورەو گرنگ بۇ پېتغەمبەر ﷺ خراونە روو:

۱- خۇراگرىي لەسەر قسەو قالى كافرەكان.

۲- خوا بە پاكگرتن و ستايشكردنى لە كاتە جياوازهكانى شەوگارو روژگاردا.

۳- چاو نەبېرىنە نازو نىعمەت و زرق و برقى ژيان و گوزەرانى ملھورانى بېپروا.

۴- فەرمان كردنى بە خاووختىزان و نىزكانى، بە نوپۇو پشوو درپۇيى كردن.

سەرەنجام قسەيەكى بى جىي كافرەكان - كە زۇر دووپات كراوھتەوھ - دەھىتى، كە داواى موعجىزەيەكى وەك ھى پېتغەمبەرانى پېتسوو دەكەن، خواى بەرزىش سەرنجىيان بۇ بەلگەى سەلمىتراوى راستىي موحەممەد ﷺ لە كىتېبە پېتسووھەكاندا پادەكىشىن.

دەفەرموى: بۇيە پېتغەمبەرمان بۇ ناردوون، تاكو ھىچ بەلگەو بيانوويان نەبن.

لە كۆتايىشدا بە پېتغەمبەر ﷺ دەفەرموى:

پىيان بلى: ھەموومان چاودەپىن تىوھش چاودەپى بن، داخۇ كى خواوھن رىي راست و پىكەو پىنمايى كراوھو، كىش گومراو بىمرادە؟!

﴿أَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْجِدِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي
الْأَلْبَانِ ﴿١٢٨﴾ وَلَا تَكْفُرْ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى ﴿١٢٩﴾ فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ

وَسَيَحْمَدُ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا وَمِنْ آنَاءِ اللَّيْلِ فَسَيَحْمَدُ وَأَطْرَافَ النَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَى ﴿۱۳۱﴾ وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لِيَفْتَنَهُمْ فِيهِ وَرِزْقَ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿۱۳۲﴾ وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا تَسْأَلُكَ رِزْقًا مِّنْ رَّبِّكَ فَتُتَبَّعُ وَالتَّعْبَةُ لِلْعَقُوبَىٰ ﴿۱۳۳﴾ وَقَالُوا لَوْلَا يَأْتِينَا بِآيَةٍ مِنْ رَبِّهِ ؕ أَوَلَمْ نَأْتِهِمْ بَيْنَهُ مَا فِي الصُّحُفِ الْأُولَىٰ ﴿۱۳۴﴾ وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِّنْ قَبْلِهِ لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ نُنزِّلَ غَمْرًا ﴿۱۳۵﴾ قُلْ كُلُّ مَرِيضٍ فَرِيضٌ فَأَسْتَعْلَمُونَ مَنْ أَصْحَبَ الصَّرْطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَدَىٰ ﴿۱۳۶﴾

مانای ده قافو ده قی نایه تہ کان

انایا بویان نہ بۆتہ مایہی پرتنمایى و بویان دہرنہ کہوتوہ لہ پیش واندا چہندانمان لہ (خہ لکی) سہدہ کان فہوتاندوون، کہ تیسنا نہوان (کافرانى پوژگارى پیغہ مہر) بہ تيو خانوو بہرہ کانیاندا دین و دہ چن (لہ کاتی سہ فہر کردنیاندا) بیگومان لہوہدا نیشانہ ہن بؤ خاوهن عہقلان ﴿۱۳۱﴾ نہ گہر وشہ (بریار) یکیش لہ پەرودہ دگارتہوہ رانہ بردباہو، کاتیکی ناوبراو دانہ نراباہ (بؤ سزادانیان کہ قیامتہ) نہوہ (سزادان) پیانہوہ پہ بویہ ست دہبوو ﴿۱۳۲﴾ کہواتہ: لہ بہرانہر نہو (کوفرو شیرک و قسہی پووج) ہدا کہ دہلیتن، خوژاگر بہ بہ ستایش کردنہوہ پەرودہ دگارت بہ پاک بگرہ، بہر لہ خوژہ لاتن و لہ پیش ناوابوونى دا، ہہروہا لہ کاتہ کاتی شہوگاردو لہ لایہنہ کانی پوژگاریشدا (خوا) بہ پاک بگرہ، بہ لکو (لہ پاداشتی خوا) رازی بئى ﴿۱۳۳﴾ چاویشت مہ برہ جوانیى و زرق و برقیکى ژبانى دنیا، کہ چہند کومہ لیک لہوان (بیبروایان) مان لئ بہرہ مہند کردوہ، بہ لکو تئیدا تاقیبتان بکہینہوہو بژیو (ی حہ لال و زہ لال) ی پەرودہ دگاریشت باشترو بہرہدوامترہ ﴿۱۳۴﴾ فرمانیش بہ خاووخیزانت بکہ بہ نویژ

کردن و، خویشت له سه‌ری خوږاگرو به‌رده‌وامبه، هیچ بژیوت لن ناخوازیڼ، تیمه بژیوت دده‌دین و، سه‌ره‌نجامیش بو پاریزکاریه (۱۳۲) هه‌روه‌ها (بیروایه‌کان) گوتیان: ده‌بوایه نیشانه‌یه‌کمان له په‌روه‌ردگاریه‌وه بو بهیښی، نه‌دی نایا نه‌و به‌لگه پوښنه‌ی له په‌پراوه پت‌شووه‌کاندايه بویان نه‌هاتوه؟! (۱۳۳) (بویه‌ش پیغه‌مبه‌رمان بو نارددون) چونکه نه‌گهر پیش نه‌وه به نازارو سزایه‌ک فه‌وتاندمانن، ده‌یانگوت: په‌روه‌ردگاران! ده‌بوایه په‌وانه‌کراویکت بو‌لا نارډین، تا‌کو به‌ر له‌وه‌ی زه‌بوون و شه‌رمه‌زار بین، شوین نایه‌ته‌کانت که‌وتباین (۱۳۴) بلتی: هه‌موو لایه‌ک چاوه‌روانین، تیوه‌ش چاوه‌روان بن، له‌مه‌ودوا ده‌زانن کین خاوه‌نای پښی راست و ری‌ک و، کڼی راسته‌ی پی‌بووه! (۱۳۵).

نسیکردنه‌وه‌ی هه‌ندیک له وشه‌کان

(أَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا): (أبي: أفلم يبين لهم) واته: نایا بو‌ی روون نه‌کردوونه‌وه، یان (أفلم يتبين لهم) نایا بو‌یان روون نه‌بوته‌وه.

(لرأما): (الملازم جداً) شتی‌ک که له شتی‌ک جی‌انایته‌وه.

(أزواجاً): وشه‌ی (أزواج) نه‌گهر کو‌ی (زوج) بی، (زوج) واته: شتی‌ک که له جو‌ری خو‌ی چ نیر بی، چ مئ بی، به‌هه‌ر کامیکیان ده‌گوتری: (زوج) نه‌ک هه‌ر به‌یه‌کی‌یان بگوتری، تنجا (أزواج) ده‌گونجی کو‌ی نه‌و نیرو مینانه بی، ده‌شگونجی به‌مانای (أصناف) بی واته: چه‌ند کو‌مه‌لی‌ک له‌وان.

(زهره): (الزهره: واحده الزهر، زهره الدنيا: بهجتها و متاعها)، (زهره): بریتیه له یه‌ک دانه له کو‌ل، (زهره الدنيا) واته: جوانی و رابواردنی ژبانی دنیا.

(السوي): (المستوي، المعتدل، لا إفراط فيه، ولا تفريط، الوسط)، (سوي): به‌مانای ری‌ک و، به‌مانای زی‌ده‌رو‌یی و کو‌رته‌ینانی تیدانیه‌وه، به‌مانای میانجی‌ش دی.

ماناى گىشىيى ئايەتەكان

خوئا ﷻ ۋەك لە بەرابىي ئەم سۈورەتەدا كە ھەشت ئايەت بوون و، كۆمە ئىك راستىي مەزىيان تىدا خرابوونە روو و، پىغەمبەرى خاتەميان راستەوخو پى دوتىرا بوو و، لە كۆتايى ئەم سۈورەتەش دا، ۋەك بەرابىيەكەي، ديسان ھەشت ئايەتە، ئەو ھەشت ئايەتەش پىنمايى و نامۇژگارىي گەورەو گىرنگى گىرتوونە خوئى، بۇ پىغەمبەرى خاتەم ﷻ.

سەرەتا خوئا دەفەرموئى: ﴿أَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمَا أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ﴾، ئايا ئەو ھە كە زۆرىك لە سەدەكانمان لە پىش ئەواندا لە بەين بىردوون، ئا ئەو ھە بوئى روون نەكردوونەو؟ واتە: بوئى روون نەكردوونەو، ئەوانىش ئەگەر ھەر لەسەر چەو پىبازى وان بىرۆن و، ھەر عادەت و نەرىتى وان پەچاۋ بىكەن، ھەمان سزا بۇ ئەوانىش لە بۆسەدا ھەيە!؟

ۋشەي (قرون) كە كۆي (قرن)ە، واتە: سەدە، مەبەست پىيى ئەو كۆمە ئكايانەن كە لە پۆژگارىكى دبارىكراودا پىكەو ھە ژياون، ﴿يَمْشُونَ فِي مَسْجِدِهِمْ﴾، كە ئەوان واتە: كافرەكانى پۆژگارى پىغەمبەر ﷻ يان كافرەكانى ھەموو پۆژگارەكان، بە شوپىنەوارەكانياندا دىن و دەچىن، ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ﴾، بە راستىي لەو ھەدا نىشانە ھەن بۇ خواۋەن عەقلان، ﴿وَلَوْلَا كَيْدُ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى﴾، ئەگەر ۋشەيەك لە پەرورەدگار تەو ھە تىنە پەربىيايە، (خوئا بە پىيى عەقلى تىمە تىمە دەدوتىتى، ۋەك چۆن تىمە بىر بار دەدەين و ۋشەيەك، يان پىستەيەك دەنووسىن، بۆيە خوئا پەرورەدگار بە ۋشە تەبىير دەكات، لە بىر بارە بار دوو ھەي خوئى)، ئەو ھە سزايان لەسەر پىويست دەبوو، ئەگەر كاتىكى ناوبراۋ

دانہ نرابایہ بُو سزادانیان، بہ لَامِ خُوا ﷻ لہ نەزەلەوہ سیستمی خُوٰی داناوہ بُو بہ شەر کہ دنیا شوئینی تاقیکردنەوہیہ، بہ رزەخ قَوْنَاغِیْکِ رَاگوزەرہو، دوارپُوژرش قَوْنَاغِی کَوْتایبہ، بُوہ خُوا ﷻ نەوہی کہ لہ پُوژنی دوابیدا دەیکات، نایہیننی بُو دنیا، کاتیککی نوابراوی دیاری کردوہ، نەوہی کہ نەوانہی پەلہی لیدەکەن، نەخیر لہ کات و ساقی خُوٰی دا دئی.

تَنجَا خُوا ﷻ چەند رینمایبەک ئاراستە ی پتغەمبەر ﷺ دەکات، دەفەر موی: ﴿ فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ ﴾، لەسەر نەوہی کہ دەیلین: خۆراگر بە، نەوہی کہ دەیلین: وەک پتشر نامازەمان پندا، چ بئی نەدەبییان بەرانبەر بە خُوا، کہ ھاوبەشی بُو دادەنن، پُوکە ی بُو بریار دەدەن، لہ کوران، لہ کچان، چ نەوہ کہ نکوولیی لہ تەنیا پەرستراویتی خُوا دەکەن و، نکوولیی لہ ناوو سیفە تەکانی دەکەن، یاخود کہ ھەندئ لہ دروستکراوہ کانی دەبەنە ریزی خُوا ی پەرورەدگار، یان بەرانبەر پتغەمبەر ﷻ کہ بە جادووگەر، شیت، فالچی، نازەدیان دەکرد، یان بەرانبەر قورئان، کہ دەیانگوت: موحەممەد لہ خُووہ گوتووہتی، یان ھەلبەستوہ، یان بەرانبەر پُوژنی دوابی، یان بەرانبەر بە راستیەکانی ئیسلام ... ھتد، لەسەر ھەموو نەوانہی نەوان دەیلین و تۆش لەسەر دلت ناخۆشە، خۆراگر بە، ﴿ وَسَيَحْمَدُ رَبَّكَ ﴾، بُو نەوہش بتوانی خۆراگر بی، پشوو دریزی، بە ھەوسەلە ی، پەرورەدگارت بە ستایشکردنەوہ بە پاک بگرە، واتە: ھەم بە پاک بگرە، ھەم ستایشی بکە، عەقَل و دَلِي خَوْت پَر بکە لہ ستایش و مەدح و سەنای خُوا، چونکە خُوا لہ زانی خُویدا، ھەم پاکە، ھەم چاکە، ھەم بە پاکگیراوە، ھەم ستایشکراوە، ﴿ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا ﴾، با نەو بە پاکگرتن و ستایش کردنە ی خُوا، پتشر ھەلھاتنی خُوور بئی و، پتشر ناوا بوونی خوریش بئی، ﴿ وَمِنَ آنَائِ الْاَيْلِ فَسَبِّحْ وَاَطْرَافِ النَّهَارِ لَمَّا لَكَ تَرَضَى ﴾، ھەرودەھا لہ کاتەکانی شەوگارداو، لہ لایەکانی پُوژگارد، کہ بە یانیان و تیوارانن، بە پاک بگرە، بە لکو لہ نەجمی نەم بە ندایەتی کردنە دا، پاداشتیگت دەستبکەوی، کہ نەفت رازی بئی لہو پاداشتیگت دەست دەکەوی.

﴿ وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لِيَفْتَنَهُمْ فِيهِ ﴾
 چاویشت مه پرده نه وهی که چند کومه لیکمان له وان له جوانی ژبانی دنیا
 بهر مه مند کردوون، نهویش بو تاقیکردنه وه، ﴿ وَرِزْقَ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴾، بزوی
 پهروه ردگاریشت با شتره و، بهرده و امتریشه.

دهگونجن نه مه مه بهست پی بزوی حه لال بن، که با که میش بن، به لأم
 مادام حه لاله، خوا به هی خوی دابنن، چونکه هه موو بزویو روزیه که هی خوی
 به خسه ره، به لأم وه که ته شریف رزقی حه لالی پالدوده ته لای خوئی، که پاکتره و
 بهرده و امتریشه.

دهشگونجن مه بهست پی نه و بزویه بن کوتایه بن، که له به هه شندا بو
 پیغه مبه ری خاتمه ﴿و﴾ شوینکه وتووانی داناوه.

﴿ وَأَمْرًا أهلك بالصَّلَاةِ وَالصَّلَاةِ وَالصَّلَاةِ عَلَيَّا لَا تَنْتَكِرَ رِزْقًا مِّنْ رَّبِّكَ ﴾، فه رمان
 به خاوو خیزانت خزم و نیزیکانت بکه به نوپژ، خوشت له سه ری خوراگر به،
 بهرده و ام به، تیمه بزویوت لن داوا ناکه بن، تیمه بزوی تو ده ده بن، ﴿ وَالْمَعْقِبَةُ
 لِلنَّوَىٰ ﴾، سه ره نجامی چاکیش بو پارژکاریه.

ننجا قسه به کی دیکه ی بیبروایه کان باس ده کات و بهر په رچی ده داته وه، که
 زور باسیان کردوه: ﴿ وَقَالُوا لَوْلَا يَا أَيُّهَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ رَبِّهِ ؕ أَوْلَمْ تَأْتِهِمْ بَيْنَهُ مَا فِي الصُّحُفِ
 الْأُولَىٰ ﴾، ههروه ها گوئیان: ده بووایه نیشانه به که له پهروه ردگاریه وه بو تیمه
 بینن، نایا نیشانه پوشنه که کی که له په ره کانی پیشه وه دا هه به، بویان نه هاتوه؟
 که دواپی تیشکی زیاتری ده خهینه سه، که ده کربن به چند شیوه به که مانا
 بکری، به کیکیان نه وه به که نه و موژده پیدان و هه و الپیدانه ی پهراوه پیشووه کانه،
 به هاتنی موحه ممه د ﴿و﴾، دابه زبانی دوا کتیبی خوی پهروه ردگار، یا خود نه و
 پهراوه ی که له کتیبه پیشووه کان دایه، مه بهست پی قورثانه که نه و هه و آل
 و دهنک و باسه ی که له پیشووه کان ده گیرته وه، که له پهراوه پیشووه کاند

هاتوه، به لگه یه کی پروون و ئاشکرایه له سه ر ئه وه ی که ئه و قورئانه ی باسی ئه و
 بابه ته به نهانانه ده کات، که له گه له بی شووه کاندای پروویان داوه، هه له ی خاوه ن
 کتیبه کالیس راست ده کاته وه، به لگه و ئیسپاتیکی پروون و پۆشنه له سه ر راستیی
 موحه ممه د ﷺ.

تجاء خوا ده فه رموی: ﴿وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ﴾، ته گه ر تیمه
 پیش هاتنی موحه ممه د ﷺ یان پیش دابه زینی قورئان، نه و امان به سزایه ک
 له لایه ن خومان فه وتاندا بایه، به لایه کمان بو ناردبان، ﴿لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ
 إِلَيْنَا رَسُولًا فَتَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِن قَبْلِ أَنْ نُنزِلَ وَنَحْزِرَ﴾، ده یانگوت: په ره وردگاران!
 ده بووا به په واته کراویکمان بولا بنیری، تیمه شوین نایه ته کانی تو بکه وین، پیش
 ئه وه ی زه بوون بین و، سه رشو و شه رمه زار بین.

﴿قُلْ كُلٌّ مِّن رَّيْسٍ فَارْتَبِعُوا﴾، هه موو لایه ک چاوه رین، ئیوه ش چاوه ری
 بن، ﴿فَسَتَعْلَمُونَ مَنِ أَصْحَابُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَدَى﴾، له مه وودا ده زانن کئی
 خاوه نانی ریستی راستن و، کیش ریتمایی کراوه و راسته ری کراوه، له لایه ن خاوه و،
 کئی خاوه نی ریستی چهوت و لاره و، کیش سه رگه ردان و سه ر لیشیواوه!

مهسه له گرنه کان

مهسه له یه کهم:

سه رزه نشتکردنی کافره کان که ده بووايه په نند له کۆمه لگا پتשוوه کان وه بگرن و، پروونکردنه وه ی نه و راستییه، که نه و انیش شایسته ی سزان، به لآم به پی سیستی خوا و بریاری نه زه لیبی، له کاتی خویدا قیامت دی و، سزا ده درین: خوا ده فهرموئ: ﴿أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْجِدِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي النُّعْمَىٰ﴾ (۱۳۸) ﴿وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَكَانَ لِزِمَامِهَا وَاعِلٌ سُمِّيَ﴾ (۱۳۹) ﴿

شیکردنه وه ی ئەم ئایه تانه، له پینچ بره که دا:

(۱) - ﴿أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ﴾، وشه ی (به دی) واته: پرتنمای ده کات، به لآم که به (J) به رکاری خواستوه، ده لئ: (الهدایة: هُنَا مُسْتَعَارَةٌ لِلرَّشَادِ إِلَى الْأُمُورِ الْعَقْلِيَّةِ، فَمَعْنَاهَا التَّبْيِينُ، وَلِذَلِكَ عُدِّي فِعْلُهَا بِاللَّامِ)، ئەم وشه ی (به دی) به لیره دا خوازراوه ته وه بو پرتنمای کردن، بو نه و شتانه ی که به عه قلّ ده رک ده کرتین، هه ر بو یه ش (فعل) ی (به دی) به (J) م ته عه ددای پتکراوه، تا کو مانای پروونکردنه وه ی بچینه نیو، واته: ئایا پرتنمای نه کردوون و بو ی پروون نه کردوونه وه؟!

(۲) - ﴿كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ﴾، (کم) لیره دا بو هه و آل پتدانه، واته: زۆر، له پتیش واندا زۆر سه ده مان فه وتاندوون، واته: ئایا فه وتاندنی تیمه بو زۆر له سه ده وه که له پتیشکه و تووه کان، نه بو ته هوی پرتنمای کردنیان و به رچاو پروونکردنه وه یان و، لئ حالی کردنیان، که نه و انیش سزایه کی هاوشیوه چاوه پرتنمای ده کات، نه گه ر بیت و هه ر له سه ر چه ی نه وان برۆن؟ واته: ده بووايه زۆر فه وتاندنمان بو گه له پتשוوه کان،

بیته پرنماییکارو به چاو پروونکوره وه یان بو نه وه، که نه گهر بیت و نه وانیش ده ست
 هه لئه گرن له کوفرو شیرک و له گوناھو تاوان و ستم و لادان، له هه مان سزا بو نه وانیش
 له بۆسه دایه، چونکه وه ک چۆن خوا له گهر دووندا یاسا گهر دوونیه کانی داناون، له ژبانی
 مرو فیشدا، یاسا مرو بیه کانی داناون.

۳- ﴿يَمْشُونَ فِي مَسْجِدِهِمْ﴾، واته: به نیو خانوو به ره کانیندا دین و ده چن، مه به ست
 پتی کاتی سه فهر بووه، هه لئه ته نه گهر دویتراوه کان ره چاو بکرتین که گه لی عه ره ب بوون،
 مه به ست پتی شوینه واری عادو سه موودو نه وانه بووه، که کاتیک له حیجازه وه چوون
 بو شام، به شوینه واری گه لی عادو سه موودا رویشتون، پشتریش باسما ن کرده.

۴- ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ﴾، به دنیایی له وه دا نیشانه هه ن، بو خاوه ن
 عه قلان، (نهی جمع نهیة اسم للعقل، وَقَدْ يُسْتَعْمَلُ النَّهْيُ مُفْرَدًا بِمَعْنَى الْعَقْلِ)، وشه ی (نهی)
 کوی (نهیة) به، که (نهیة) ناوه بو عه قل، چونکه مرو ف قه ده غه ده کات و له شتی خراب
 ده یگرتیه ته وه، هه روه ها جاری واش هه یه وشه ی (نهی) به مانای تاک به کارده هتیری بو
 عه قل.

۵- ﴿وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَكَانَ لِزِمَامِ أَجَلٍ مُّسَمًّى﴾، نه گهر وشه به ک له په روه ردگارت هه
 تینه په ریبایه و کاتیک ناوبراو رانه بردبایه.

(وشه) مه به ست پتی بریاره، واته: نه وه که خوا دایناوه له دواخستنی هاتنی سزاو
 نازار، که مه به ست نه وه یه: خوا له نه زه له وه سیستمه که ی وا داناوه، سزای دواروژ له
 دواروژ دابن، پیش نه خری نه بو قوناغی ژبانی دنیاو، نه بو به رزه خ، ئنجا خوا ده فهرموی:
 نه گهر بریاریک له په روه ردگارت پیشنه که وتبایه و، کاتیک ناوبراو دانه نرابایه سزا
 له سه ریان پتویست ده بوو.

﴿لَكَانَ لِزِمَامًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى﴾، یانی: (لَكَانَ الْعَذَابُ لِزِمَامًا)، سزا له سه ریان پتویست
 ده بوو، پتیا نه وه ده چه سپا، ﴿وَأَجَلٌ مُّسَمًّى﴾، یانی: (وَلَوْلَا أَجَلٌ مُّسَمًّى)، یانی:
 کاتیک دیاریکراو، (مُسَمًّى)، یانی: ناوبراو، نه گهر کاتی دیاریکراو و ناوبراو نه بووایه، که

بریتیه له رۆژی دواپی، نهوه سزایان به سهردا ده چه سپا، که ده فه رموی: ﴿لَكَانَ لِرَامَا﴾،
 (أی: لَكَانَ الْإِهْلَاكُ الشَّدِيدُ لِأَزْمَا لَهْمُ)، فهوتاندنی سهخت، پنیانهوه په یوه ست ده بوو،
 که واته: مانای نهم ته عبیره ناوای لیدنته وه، (لولا كَلِمَةً سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ، وَأَجَلَ مُسْمَى يَقَعُ
 عنده الْهَلَاكِ، لَكَانَ إِهْلَاكُهُمْ لِأَزْمَا)، نه گهر وشه یه ک له پهروه ردگارته وه تینه په ربیابه،
 کاتیکی ناوبراو دیاری نه کرابابه، که له و کاته دا فهوتاندنیان دپته پیش، نهوه فهوتانیان
 له سهر پیویست ده بوو، یاخود سزادانیان له سهر پیویست ده بوو.

نوکتیه کی ره وانبیری:

لیره دا (الخطیبُ الإسكافي)، له کتیبه که هی حوئی (درة التنزیل وغرة التأویل) دا^(۱)،
 ده تن: نهم ته عبیره: ﴿أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ﴾، که له تابه ق
 (۱۲۸) ی سووره تی (طه) دا هاتوه، هه مان ته عبیره به تۆزنگ جیاوازیه وه، له
 سووره تی (السجدة) شدا هاتوه، له وئی ده فه رموی: ﴿أَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا
 مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ﴾، که دوو جیاوازی هه ن:

۱- له وهی سووره تی (طه) دا، ده فه رموی: ﴿أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ﴾.

۲- به لام له وهی سووره تی (السجدة) دا، ده فه رموی: ﴿أَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ﴾.

۳- له هی سووره تی (طه) دا، ده فه رموی: ﴿مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ﴾.

به لام له هی سووره تی (السجدة) دا، ده فه رموی: ﴿قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ﴾، واته:

له وئی (مَنْ) ټک زیاد کراوه، بۆچی وایه؟

زۆر جار ان گوتوومانه: شتیکی ناشکرایه له قورنندا (ف) ټک، که له جپی

(و) واویک دادنه نری، که له وئی فانه، له وئی واوه، له وئی (مَنْ)، هه یه، له وئی نیه،

هه مووی حکمه تی تیدایه.

نجا ده لن: نه گهر ته ماشا بکه بن، له سوورتي (طه) دا، نه وه له پيشه وه هاتوه: ﴿قَالَ رَبِّ لِمَ حَسَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا﴾ (۱۲۵) قَالَ كَذَلِكَ أَنْتَ أَيْنَمَا فَتِيحًا وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنصَى (۱۲۶) وَكَذَلِكَ تَجْرِي مِنْ أَسْرَفٍ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِتَابِتِ رَبِّهِ وَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَى (۱۲۷) ﴿نجا ده فهرموي: ﴿أَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْجِدِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ﴾ (۱۲۸) ﴿وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَكَانَ لِزِمَامِهَا وَاجِلٌ مِّنْهُ﴾ (۱۲۹) ﴿لَهَبْرَ نَهْوِهِ لَه سوورته (طه) دا به (ف) نهو رستانه هاتوون: ﴿قَالَ كَذَلِكَ أَنْتَ أَيْنَمَا فَتِيحًا﴾ ههروهه ها نهو يش دووباره بوته وه، بو به ليره شدا: ﴿أَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ﴾ نه م (ف) ه، وه ك (ف) ي (جزائيه) به، ثابا بو يان پوون نه بوته وه، بو ي پوون نه كروونه وه؟ به لام له سوورته (السجدة) دا، شتيك نه هاتوه كه ليره دا پتويست بكات به (ف)، عه تف بكرت، به لكو به واو بادراوه ته وه، گيردراوه ته وه سه ري، نه م رسته به گيردراوه ته وه سه ر رسته ي پيشي، له سوورته (السجدة) دا، ناوا هاتوه:

﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَلَا تَكُنْ فِي مَرْيَاتٍ مِّنْ لِّقَابِهِ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ آيَةً يَّهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ﴾ (۱۳۰)

نجا له وي ده فهرموي: ﴿أَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ﴾ كه واته له بهر نه وه ي رسته كاني پيشي دا (ف) يان تيدا نه هاتوه، ليره ش به پتويست نه زانراوه.

(من) يش كه له ثابته ي (۲۶) ي سوورته (السجدة) دا هاتوه، نه م به بو نه وه به كه نه گهر (من) بي له شتيكدا، واته: سه ره تاي ده ستيكردي كاته كه ديار ي ده كات:

﴿مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ﴾

واته: له سه ره تاي پيش نه وانوه له سه ده كان، ليره دا زياتر مانا كه ي فرلوان ده كات، مانا كه ي زياتر ده باته وه پيشي، به لام نه گهر هه ر (قَبْلِهِمْ)، بي، واته: له پيش واندا، نجا ثابا نهو پيش نه وانه، له كه به وه ده ستي پتو كروه؟ له سه ره تاوه، يان له نيوه راست، يان له كو تاي ي دا؟ ديار نيه.

مه سه له ی دوووه م:

فه رمان کردنی خوا به پیغه مبه ر ﷺ که له سه ر قسه و قالسی کافره کان خوراگر بی و، به ستایش کردنه وه خوا به پاک بگری، پیش خوره لاتن و پیش ناوا بوونی و، له کاته کانی شه وگاری لایه کانی رۆژداو، چاوی له برپته مال و سامان و زرق و برقی بیروایان و، فه رمالیش به خاووختزانی بکات، به نویژو، دلنیا بی له بژودرانی له لایه ن خواوه و، مسوگه ربی که سه ره له جامی چاک بو پاریزکارانه:

خوادفه رموی: ﴿فَاصْبِرْ عَلٰٓی مَا یَقُولُوْنَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّکَ قَبْلَ طُلُوْعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوْبِهَا وَمِنْۢ مَّا بَیَ الْاَیْلِ فَسَبِّحْ وَاَطْرَافِ النَّهَارِ لَعَلَّکَ تَرْضٰی ﴿۱۳۲﴾ وَلَا تَمُدَّنَّ عَیْنَکَ اِلَیۡنَا مَا مَتَعْنَا بِهٖۤ اَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الدُّنْیَا لِنَفْتِنَهُمْ فِیْہِۤ وِرْثًا لِّرَبِّکَ خَیْرًا وَاَبْقِی ﴿۱۳۳﴾ وَاْمُرْ اَهْلَکَ بِالصَّلٰوةِ وَاصْطَبْرِ عَلَیْہَا لَا نَسْئَلُکَ رِزْقًا مِّنْ رِّزْقِکَ وَالْعَاقِبَةُ لِلْقَوٰی ﴿۱۳۴﴾﴾

شیکردنه وه ی ئەم ئایه تانه، له سیزده برگه دا:

(۱) ﴿فَاصْبِرْ عَلٰٓی مَا یَقُولُوْنَ﴾، ئنجا له سه ر نه وه ی ده یلتین، خوراگر به، یانی: له به رانه بر قسه کانیاندا خوراگرو دامه زراوو نه له خشاو به، که به رانه بر خوا شیرک و کوفر ده که ن و، تو به شیت و جادووگه ر داده نین و، با قسه کانیان هه ر سست و خاویشت نه که ن، چ جای پاشه کشته ت پێ بکه ن!

(۲) ﴿وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّکَ﴾، په روه ردگاریشت به ستایش کردنه وه به پاک بگره، یانی: هاوکات له گه ل به پاکگرتنی دا ستایشی بکه، چونکه خوا عزوجل له هه موو هه له وه په له یه ک دووره و، هه رچی سیفه ئی نه و په یری به رزو په سنده، هه یه ئی.

(۳) ﴿قَبْلَ طُلُوْعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوْبِهَا﴾، به ر له خوره لاتن و به ر له ناوا بوونیشی، واته: به یانیان زوو و تیوارانیش، ئەو دوو کاته زۆر سه رنجراکیشه ی هیتما (رمزی په یدابوون و نه مانن!).

۴- ﴿وَمِنْ آيَاتِنَا الَّتِي أَلَيَّ مَسِيحٌ وَآطْرَافُ النَّهَارِ﴾، ههروهها خوا به پاک بگره له کاته کانی شهوگارو، لابه کانی روژگاریش دا: سه ره تاو نیوه پراست و کو تایی و ... هتد، یانی: شهوو روژ سه رگه رمی به پاکگرتن و ستاییشکردنی خواو رازو نیازبه له خزمه ق دا.

۵- ﴿لَمَّا كَرِهْتَ الْبَيْتَ﴾، به لکو رازی بی، یانی: له نه نجامی نه وه دا خوای به رزوو بی هاوتا هیندهت پاداشت بداته وه، که پی رازی و شادمان و به خته وه بی.

۶- ﴿وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾، چاویشت مه پره نهو زرق و برق و جوانیبهی که چند خیزان و بنه ماله یهک له وانمان لی به هره مه نه کردوون، یان چند کومه لیک له وان، چونکه: (ازواج) ده گونجی کوی (زوج) بی، یانی: جووت، واته: چند زن و میردو خیزانیک، یان چند مال و بنه ماله یهک، ده شگونجی (ازواج) به مانای (اصناف) و (مجموعات) بی، یانی: جوړه کان و کومه له کان.

۷- ﴿لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ﴾، تاکو له وه دا تا قیام بکه ینه وه، یانی: لهو زرق و برق و جوانی و رازاوه یه دا بیانجه پرتین، نهک له بهر نه وهی خو شمان ده وین و له لامان به پرتین!

۸- ﴿وَرِزْقَ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَى﴾، بژیوی په روه ردگاریشت باشترو به رده و امتریشه، هم له خودی خویدا چاکره، هم له پروی کاتیشه وه به راورد ناگری، چونکه نه پراوه و بی کو تاییه.

۹- ﴿وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ﴾، فه رمانیش به خواو خیزانت (یان به هاوسه رو مندا له کانت) بکه به نویژ بهر پاکردن، نه مه لی ده فامرته وه که نه رکی باب له خیزاندا، مشووری دینداری خیزانه که شی بخوات، و پرای مشووری دینداری و بژیو په پیداکردن.

۱۰- ﴿وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا﴾، خویشت له سه ر نویژ زور خوړاگر به، (الإصطبار) له سه ر کیشی (افتعال) یانی: زور له خو کردن له خوړاگری و پشوو درژی دا.

۱۱- ﴿لَا تَسْأَلْكَ رِزْقًا﴾، داوای هیچ نه اندازه یهک بژیو، یان: هیچ جوړه بژیو تکت لی ناکه یی، نه بو خو و نه بو مال و خیزانت.

(۱۲) - ﴿مَنْ زُرُّكَ﴾، تيمہ بڑیوت دہدہین، یانی: پیداوستیہ کانت لہ لایہن تيمہوہ دابین دہ کرین، بہ لآم بیکومان ٹوہ مانای وانیہ مروّف ہیچ ھوول نہدات! وہک پیغہمبہری خاتمہ ﷺ فہ رموویہ قی: [لو أنکم تتوکلون علی اللہ حق التوکل، لرزقکم کما یرزق الطیر، ألم تری کیف تغدوا خماصاً وتروح بطاناً]، أخرجه أحمد: ۲۰۵، والترمذی: ۲۳۴۴، وقال: حسن صحیح، کہواتہ: بالندہش جوولہ بہ کی ھہر ھہ بہ یانیان بہ سکی خالی دہردہ چی، و، تیواران بہ تیری دہ گہریتہوہ!

(۱۳) - ﴿وَالْمَنِيْبَةُ لِلنَّفْوٰی﴾، سہرہنجامی چاکی دنیاو دواپڑویش ھہر لہ گرہوی پاریزکاری دایہ، کہواتہ: تاگاداری پاریزکاری بہو خاترجہم بہ، بہ لآم پاریزکاری بہ مانای وشہ.

دوو کورٹہ سہرنج

(۱) - وشہی (زھرہ)، دہلن: (الزھرہ): وَاحِدَةٌ الزھر، وَهُوَ نُوْرُ الشَّجَرِ النَّبَاتِ، وَتَسْتَعَارُ لِلزَّيْنَةِ الْمُعْجِبَةِ الْمُبْهِمَةِ، لِأَنَّ مَنظَرَ الزَّهْرَةِ يَزِينُ النَّبَاتَ وَيُعْجِبُ النَّاطِرَ، أَي: زَيْنَةُ الْعَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ اللَّبَاسِ، وَالْأَنْعَامِ، وَالجَنَانِ، وَالنِّسَاءِ وَالْبَنِيْنَ).

(زھرہ) تاکی (زھرہ)، (زھر) یش، یانی: گول، (زھرہ)، یانی: گولیک، لہ نہصلدا وشہی (زھر)، بہ گولی درہخت و پرووہک دہگوتری، کہ گولہ کہ کولوکہ دہردہکاو، دہخوازیتہوہ بو جوانی، جوانیہ کی سہرسامکہری ھیرانکہر، نینسان ھیران بکات و سہرسامی بکات، چونکہ دیمہنی گول، ٹہو پرووہکہ جوان دہکات و بابای بینہرو تہ ماشاکہریش سہرسام دہکات.

کہواتہ: ﴿زَهْرَةَ الْحَيَوٰةِ الدُّنْيَا﴾، یانی: جوانی ژیانی دنیا، کہ بہرگ و پوْشاک دہگریتہوہ، ناژہل دہگریتہوہ، باغ و بیستان دہگریتہوہ، نافرہتان دہگریتہوہ و کوران و کچان دہگریتہوہ، ھہموو ٹہو کہل و پهل و شمہکانہ دہگریتہوہ، کہ جوانی دہدہن بہ ژیانی دنیا و رہونہقی پی دہدہن.

۲) - ﴿أَرْوَجًا مِّنْهُمْ﴾، وهك پيشتريش ناماژهمان پيدا: دهگونجی ليره‌دا (أَرْوَجًا)، ناماژه بن بؤ چه‌ند مال و خيزاتيک و بنه‌ماله‌یهک له بيبروايه‌کان، هه‌روه‌ها ده‌شگونجی وشه‌ی (أَرْوَجًا)، هه‌رچه‌نده کۆی (زوج)، به‌لام وشه‌ی (أَرْوَجًا)، به‌مانای (اصناف)، واته: کۆمه‌لائيک، چه‌ند پۆليک، چه‌ند ده‌سته‌یهک له‌وامان به‌هره‌مند کردو، له‌و جوانییه‌ی زيانی دنيامان پيدان.

ليره‌دا نه‌و فه‌رمووده‌یه دینين:

أَنْ فَاطِمَةَ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، بَلَغَهَا أَنْ سَبِيًّا جِيءَ بِهِ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ فَأَتَتْ تَشْتَكِي إِلَيْهِ مَا تَلَقَى مِنَ الرَّحَى تَسْأَلُهُ خَادِمًا مِنَ السَّبْيِ فَلَمْ تَجِدْهُ، فَأَخْبَرَتْ عَائِشَةَ بِذَلِكَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فَجَاءَهَا هَا النَّبِيُّ ﷺ، وَقَدْ أَخَذَتْ وَعَلِيٌّ مَضْجِعُهُمَا، فَجَلَسَ فِي جَانِبِ الْفِرَاشِ، وَقَالَ لَهَا وَعَلِيٌّ: أَلَا أَخْبِرُكُمَا بِخَيْرٍ لَّكُمَا مِمَّا سَأَلْتُمَا: تُسَبِّحَانِ وَتُحَمِّدَانِ وَتُكَبِّرَانِ، ذُبِّرَ كُلُّ صَلَاةٍ ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ، فَذَلِكَ خَيْرٌ لَّكُمَا مِنْ خَادِمٍ^(۱).

واته: فاطيمه (خوای لای پازى بن)، كچى خوشه‌ويستی پیغه‌مبه‌ر ﷺ هه‌والی پينگه‌يشت كه كۆمه‌ليک ديل كه كه‌نيزه‌كيشيان تيدان، هيندراون بؤ لای پیغه‌مبه‌ر ﷺ، له‌به‌كيك له‌جه‌نگه‌كاندا به‌ديل گيراون، نه‌ويش هات بؤ لای پیغه‌مبه‌ر ﷺ، سكالای خو‌ی له‌لابكات، كه‌به‌هۆی ده‌ستاره‌وه ده‌ستی ناره‌حت بووه، (نه‌وان نه‌و كاته مه‌رج نيه، ناشيان بوو بن باراش ليتكه‌ن، كه‌ميشيان هه‌ر به‌ده‌ستار هاريوه، ساوار بووه، كه‌مه‌كوتا بووه، هه‌ر شتيك بووه)، هات كه‌خزمه‌تكارتيكى لى داوا بكات، له‌و ديلانه‌ی نه‌و جه‌نگه، به‌لام

(۱) (عَنْ عَلِيٍّ، أَنَّ فَاطِمَةَ، عَلَيْهَا السَّلَامُ، سَكَّتْ مَا تَلَقَى مِنَ الرَّحَى فَأَتَى النَّبِيَّ ﷺ سَبِيًّا فَانطَلَقَتْ فَلَمْ تَجِدْهُ فَوَجَدَتْ عَائِشَةَ، فَأَخْبَرَتْهَا، فَلَمَّا جَاءَ النَّبِيُّ ﷺ، أَخْبَرَتْهُ عَائِشَةُ بِمَجِيئِ فَاطِمَةَ فَجَاءَهَا النَّبِيُّ ﷺ، وَإِنَّا، وَقَدْ أَخَذْنَا مَضْجِعَنَا فَذَهَبَتْ لَأَقُومُ، فَقَالَ: عَلَيَّ مَكَانِكُمَا فَتَقَعَا بَيْنَنَا، حَتَّى وَجَدْتُ بَرْدَ قَدَمَيْهِ عَلَى صَدْرِي وَقَالَ: أَلَا أَعْلَمُكُمَا خَيْرًا مِمَّا سَأَلْتُمَا؟ إِذَا أَخَذْتُمَا مَضْجِعَكُمَا تَكَبَّرْتُمَا ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ، وَتَسَبَّحْتُمَا ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ، فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمَا مِنْ خَادِمٍ) أخرجه البخاري: ۳۰۰۲.

پيغمبر ﷺ جي چنگ نهڪهوت لهو ڪانهءِ، به لام دوايي که پيغمبري خوا
 ﷺ هاتوهه، عائشه (خوا ابي ڀڙي بي)، هه والي به پيغمبري خوا ﷺ دا که
 فاطمه ٻو ڪاريڪي وا هانبوو، پيغمبري خواش ﷺ چوو ٻو لاي فاطمه له حالتڪا
 نهو و عهلي چوو بوونه بن جي ٻو خهوتن، نهوبش له لايهڪي جيهه که يانهوه،
 که رايان خستبوو، دانشت، (تجا به فاطمه و به عهلي فهموو: ايا هه وائان
 پي بدهم به شتيڪي باشر لهوهي داواتان ڪردوه؟ له دواي هه نوڙيڪ (۳۲)
 جار (سبحان الله)، (۳۳) جار (الحمد لله)، (۳۳) جار (الله اڪبر)، بکهن نهوه
 باشره ٻو ٿوه له خزمه ڪار.

له ريوايه ٿيڪا هاتوه که عهلي و فاطمه گوتيان: ٿيمه ٻو دنيا چوو بووين،
 پيغمبر ﷺ خيري قيامهت و روڙي دوايي پي دايين.

هه ليه ته ٿينسان ٿه گه ره له رووي مه عنه وييهوه بهه ٿيڙين، جهسته هي زياتر
 ته حممولى ٿيش و ٿازارو، ٿاره حديي و، رهنج و زه حمهت دهڪات.

مه سه له ی ستیه م:

باسی داواکردنی کاهره کان که پیغه مبه ر ﴿﴾ نیشانه یه و موعجیزه یه کیان له پهره وردگاروه بو بهینتی، وهک به لگه ی راستی خوی و، سه رنج راکیشانیان بو به لگه ی روشنی نیو په راوه پتیشووه کان:

خوا ده فرموی: ﴿ وَقَالُوا لَوْلَا يَا تَبْنَا يَا تَبُو مِّن رَّبِّهِ ؕ أَوْلَمْ تَأْتِهِم بَيِّنَةٌ مَّا فِي الصُّحُفِ الْأُولَىٰ ﴾ ﴿۱۳۳﴾

شیکردنه وهی ئەم ئایه ته، له دوو برگه دا:

(۱) ﴿ وَقَالُوا لَوْلَا يَا تَبْنَا يَا تَبُو مِّن رَّبِّهِ ؕ ﴾، ههروه ها گویتان: ده بووا یه نیشانه یه کیان له پهره وردگاریه وه بو بهینتی، واته: موعجیزه یه ک، به لگه یه ک بو نیسپاتی نه وه که پیغه مبه ری خوا به ﴿﴾ و راست ده کات، وهک موعجیزه و به لگه ی پیغه مبه رانی پتیشوو (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ).

هه لبه ته نه وان له بیانوو گرتن بوون، نه گه ر نا نه وه ی موحه ممه د ﴿﴾ خوا پیی داوه، بریتی بووه له قورئان، که هه م به رنامه که ی بووه، هه م موعجیزه و به لگه شی بووه، سه رو زیاد بووه له سه لماندن و نیسپاتی نه وه که موحه ممه د ﴿﴾ پیغه مبه ری خوا به، به لام دیاره نه وان به دوا ی بیانوودا گه راون، نجا کورده واری خومان ده لئین: (نه گه ر دز دز بی، تاریکه شه و زۆرن)، یان ده لئین: (که سیک به تۆبزی بیئیر بو مازووان، له داری هه لئاروانی) دتته وه ده لئین: هیچ مازووم نه بیینی نه گه ر تماشا نه کات، مازووان نابینتی، که سیک که بیه وی بروا به شتیک نه هیئتی، ده توانی بروای پتی نه هیئتی، بویه خوا له وه لامیاند ده فهرموی.

(۲) ﴿ أَوْلَمْ تَأْتِهِم بَيِّنَةٌ مَّا فِي الصُّحُفِ الْأُولَىٰ ﴾، ﴿ أَوْلَمْ تَأْتِهِم ﴾، خوندراویشته وه: ﴿ أَوْلَمْ يَأْتِهِمْ ﴾، چونکه وشه ی (بَیِّنَةٌ)، له بهر نه وه ی میه نه ی مه جازیه، بویه ده گونجن که

رانای تیرینه شی بۆ به کارب، نایا به لگه یه ک که له په راوه پیشووه کانداهه به، بۆیان نه هاتوه؟ نه مه زانایان سن واتایان بۆ لیکداونهوه:

(۱) - نایا هه والی پیغه مبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) و گه له کانیان که له کتیبه ئاسمانیه پیشووه کانداهه به، نایا نه وه هه واله یان بۆ نه هاتوه؟ که کاتیک داویان کردوه موعجزیه یان بۆ بِن و، دوایی بۆیان هاتوه، پروایان به وه موعجزانه نه هیتاوه، فه وتاون، واته: نایا نه وه به لگه رۆشنه یان بۆ نه هاتوه، که گه له پیشووه کانیش نه وه داوا و ته کلیفه یان له پیغه مبه رانی خۆیان کردوه، که پیغه مبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، داواکاریه کانیان ئاراسته ی خوا کردوه، خواش بۆی جیبه جن کردوون، به لأم دوی نه وه ی که بروایان پِن نه هیتاوه، فه وتاون، نایا نه وانیش ده یانه وی بفه وتین!

(۲) - (أَوَلَمْ تَأْتَهُمُ الْأَنْبَاءُ الصَّادِقَةُ غَنِ الْأَقْوَامِ السَّابِقَةِ الْمُدْرَجَةِ فِي كُتُبِهِمْ، وَالَّتِي جَمَعَهَا كِتَابُ اللَّهِ الْأَخِيرِ؟)، دیاره نه مه قسه ی ژماره یه ک له زانایانه که من خۆم دامرشتۆته وه، نایا هه واله راسته کانیان له گه له پیشووه کان، که له نیو کتیبه کانیاندا تۆمار کران، بۆ نه هاتوون؟ که کتیبی کۆتایی خوا، هه موو نه وه هه والانه ی له خۆیدا کۆ کردوونه وه؟ یانی: نه وه به لگه به کی روون و رۆشنه که نه مه کتیبه ی کۆتایی له لایهن خواوه هاتوه، چونکه: ﴿أَوَلَمْ تَأْتِهِمْ بَيِّنَةٌ مَّا فِي الصُّحُفِ الْأُولَى﴾، نه مه قورئانه هه رچی له کتیبه پیشووه کانداهه به، نه وه هه واله و ده نگ و باسانه ی هه موویان کۆ کردوونه وه، که واته: نه مه قورئانه به لگه ی رۆشنی نه وه هه والانه به، که له کتیبه پیشووه کانداهه یان و، به سه بۆ نه وه که سه لیمینه ری راستی پیغه مبه ر (محمد) ﷺ بِن.

(۳) - (أَوَلَمْ تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ الْوَاضِحَةُ الَّتِي هِيَ الْقُرْآنُ وَالنَّبِيُّ الْخَاتَمُ الَّذِي نَشَرَتْ بِهَا الْكُتُبَ السَّابِقَةَ؟)، نایا نه وه به لگه رۆشنه یان بۆ نه هاتوه، که بریتیه له قورئان و پیغه مبه ری خاتم ﷺ و کتیبه پیشووه کان، موژده یان داوه به هاتنیا؟ واته: (بَيِّنَةٌ)، مه به ست پی قورئانه، مه به ست پی موحه ممه ده ﷺ، که له په راوه پیشووه کانداهه هه والیان پیدراوه و موژده یان پِن داون.

زانايان پرسىويانە: بۆچى خوا فەرموويەتى: (الصُّحُفِ الْأُولَى)، نە يەرموودە:
(الْكَتُبِ الْأُولَى)؟

دەلتىن: (الصُّحُفِ: جَمْعُ صَحِيفَةٍ، وَهِيَ قِطْعَةٌ مِنْ وَرَقٍ أَوْ كَاعِدٍ أَوْ خِرْقَةٍ يُكْتَبُ فِيهَا،
وَلَمَّا كَانَ الْكِتَابُ مَجْمُوعَ صُحُفٍ، أُطْلِقَ الصُّحُفُ عَلَى الْكُتُبِ، وَوَجْهٌ اخْتِيَارِ الصُّحُفِ
هُنَا عَلَى الْكُتُبِ، أَنَّ فِي كُلِّ صَحِيفَةٍ مِنَ الْكُتُبِ عِلْمًا، وَأَنَّ جَمِيعَهُ حَوَاهُ الْقُرْآنُ، فَكَانَ كُلُّ
جُزْءٍ مِنَ الْقُرْآنِ آيَةً وَدَلِيلًا^(۱)).

(محمد الطاهر بن عاشور)، ئەم تەعبىرەى وا ھىناو، كە زۆرم بە دلە، دەلتى:
(صحف)، كۆى (صحيفة) يە، كە برىتيە لە پەرىك، نىجا لە كاغەز بى، ياخود لە
پەروپەك بى، ياخود لە گەلا بى، كە لەسەرى دەنووسرى، (كتاب) يش برىتيە لە
كۆى ئەو پەرانە، بۆيە وشەى (صحف)، بە ماناى (كُتُب)، ھاتو، بە لأم لىرە بۆچى
وشەى (صحف) ھاتو، لە جىاتى (كُتُب)؟ چونكە ھەر پەرەيەك لەو كىتابانە،
زانبارىيەكى تىدايەو، قورئانىش ھەموو ئەو زانبارىيانەى لە ھەموو پەرەكاندان،
لە خۆيدا كۆى كر دوونەو، بۆيە ھەر پەرىكى قورئان و ھەر بەشىكى قورئان
بە لگەو، نىشانەيەكە لەسەر راستى موحەممەد پىغەمبەرى خاتەم ﷺ.

مه سه له ی چواره م:

پروونگردنه وهی حکمه تی نه فه وتاندنی خوا بو کافره کان بهر له ناردنی پیغه مبه ر ﷺ، دابه زاندنی دوایین کتیب، تاگو بواری گله بیان نه بی:

خوا ده فه رموی: ﴿وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَهُمْ بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِن قَبْلِ أَنْ نُنزِلَ وَنَخْرُقَ ﴿۱۳۱﴾﴾

شیکردنه وهی ئه م ئایه ته، له چوار برگه دا:

(۱) - ﴿وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَهُمْ بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ﴾، نه گهر ئیمه نه وئمان فه وتاندبایه، به سزا و نازاریک له پیش ویدا، واته: پیش هاتی موحه ممه د ﷺ، یان پیش دابه زینی قورئان، ئه م رانوه ده گونجی بو موحه ممه د بچیتته وه، یانی: (مِن قَبْلِ مَجِيئِ مُحَمَّدٍ)، یان بو دابه زینی قورئان (مِن قَبْلِ أَنْزَالِ الْقُرْآنِ)، نه گهر به و جوړه فه وتاندبامان.

(۲) - ﴿لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا﴾، نه و کاته ده بانگوت: نه ی په روه ردگارمان! ده بووایه ره وانه کراویکمان بو لا بنیری، (لَوْلَا) لیره دا: (حَرْفٌ تَخْضِیضٌ مُسْتَعْمَلٌ فِي الْوَعْدِ أَوْ الْإِخْتِجَاجِ، لِأَنَّهُ قَدْ فَاتَ وَقْتُ الْإِرْسَالِ)، نه م (لَوْلَا) پیتی هاندانه، به لأم به کاره یتراوه بو سه رزه نشت و به لکه له سه ر هینانه وه، چونکه کاتی ره وانه کرانی پیغه مبه ر ﷺ و کاتی هاتی سزا تپه ریوه، واته: به س بو لومه کردنه، نه ک بو هاندان، دوی نه وه که سزا په روه ردگار دتی، بیگومان پیغه مبه ر نانتیردی، ئنجا نه گهر فه وتاندبامانن به سزا و نازار له لایه ن خوئانه وه، پیش دابه زینی قورئان و پیش هاتی موحه ممه د ﷺ، بو بیان هه بوو نه و قسه یه بکه ن و بلین: نه ی په روه ردگارمان! ده بووایه پیغه مبه ر یتک بو لا ناردباین.

(۳) - ﴿فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ﴾، نه و کاته ئیمه شوینی ئایه ته کانی تو ده که وتین.

۴- ﴿مِن قَبْلِ أَنْ نَنْزِلَ وَنَخْرُفَ﴾، بەر لەوەی زەبوون بین و سەرشۆر بین، دەئێ: (الذلل: الهوان، الخزي: الإفتضاح)، (ذلل)، بریتیه له زەبوونی و (خزي)، بریتیه له سەرشۆری و عەبیداری، کهواته:

ئەوان شایستەى سزا بوون، بەلام خوا بەزەبى پێياندا هاتو و مۆلەتى داوون.

وەرگرتنى دوو حوکمی گرنگ لەم ئایەتە بەپێزە:

حوکمی یەكەم: ئەم ئایەتە لێی وەردهگیرى، که بەر له هاتنى نیسلام خەلك به (أهل الفترة)، واتە: كەسانىك كه له دابى و حەبىدا ژیاون، له قەلەم دراوون، بۆیهش خاوەن پۆرش بوون، ئەمەش ئەوەى لى وەردهگیرى كه چ دایك و بابى پێغەمبەر ﷺ، چ باپیری و خزمانى دیکه‌ی به تابهت و، چ خەلكه‌كەى دیکه‌ش به‌گشتی، بەر لەوەى پێغەمبەر ﷺ، بێ، له‌بەر ئەوەى خاوەنى پاساوی پۆرش بوون، ناگونجێ به ئەهلى عەزاب له قەلەم بدرێن، با هەندىك پى‌وايه‌تیش له‌و باره‌وه هەبن، بەلام ئەم ئایەتە ئەوه ده‌گه‌یه‌نێ كه نه‌گەر خوا سزای دابان، پێش هاتنى قورئان، پێش هاتنى پێغەمبەر ﷺ، ده‌یانگوت: پەرورده‌گارمان! بۆچی پێغەمبەرێك بۆلا نه‌ده‌ناردین، تاكو شوێن ئایەتە‌كانت بکه‌وین، بەر لەوەى زەبوون و سەرشۆر بین؟!

کهواته: دەرڤه‌تى ئەو گله‌یه‌یان هه‌بوو، دەرڤه‌تى ئەو قسه‌یان هه‌بوو، کهواته: هه‌موو ئەوانه‌ی پێش هاتنى موحه‌ممەد ﷺ، پێش دابه‌زینی قورئان، ژیاون و مردوون، به ئەهلى عەزاب له قەلەم نادرین، مەگەر شارەزای بەرنامەى پێغەمبەرێك بووبن و لێیان لادابن، وه‌ك جووله‌كه و نه‌صراڤيه‌كان، ئەگەرنا ئەوانى دیکه كه شارەزای كتيبه‌ ناسمانيه‌كان نه‌بوون و، وه‌حیی خوايان له‌بەر ده‌ستدا نه‌بووه، به پى ئه‌م ئایه‌ته بى، نابى سزا بدرىن، هه‌روه‌ك له سۈرەتى (الإسراء) يشدا باسێكمان له‌و باره‌وه كرد، كه خوا ده‌ڤه‌رموێ: ﴿وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّى نَبْعَثَ رَسُولًا﴾، واتە: ئێمه سزا دەر نین، تاكو پێغەمبەر په‌وانه نه‌كه‌ین.

هه ندىك كهس (سبحان الله!) دآغهى به و شتاته وه لىداوه، وهك ههچ شتىك له ئابىندا ته مابى ته واوى بكات، كه وه نه پى كه داپىك و باپى پۆغه مبهه ﷺ، به ربه دۆزه خى! ئنجا به لى له و باره وه هه ندى گىراوه (روايت) هه ئوون، به لىم تيمه تاكو وه حىيى خوامان له بهر ده سببى و، فه رمابى شى پروون و پاشكاوى خوامان پى پى، كه مه ريمان لى ده گرى پروون بو هه ندىك رىوايه ت كه نازانين سه نه دپان چۆنه و، نازانين ته گه ر پۆغه مبهه ﷺ، كه گه ر فه رموونى، چۆنى فه رموون و، مه به سى پىيان چى بووه؟.

حوكمى دووهم: هه رو هها حوكمىكى دىكهش له م ئايه ته ودرده گىرى، كه وىن ته وه به كه كه م ئايه ته به لگه به له سه ر كه وهى پىن شاتنى وه حىيى ”وهك پىشتىن باسبان كرد“ سزادان له سه ر كو فر و گوناگو ئاوان، نيه.

مه سه له ی پینجه م:

فهرمان کردنی خوا ﷻ به پیغمبره که ی ﷺ که به کافره کان بلی: چاوه ری بن، داخو کئی خاوه نی ری راست و دروست و، هیدایه ت دراوه، کیش سه رگه ردان و سه ر لیشیاوه؟:

خوا ده فرموی: ﴿ قُلْ كُلُّ مُرْتَبِعٍ فَرَبِّصُوا فَتَعْلَمُونَ مَنْ أَصْحَبُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَكَى ﴾ (۱۷۳)

شیکردنه وی ئه م، ئایه ته، له سه ی برکه دا:

(۱) - ﴿ قُلْ كُلُّ مُرْتَبِعٍ ﴾، بلی: هه ر کامیک چاوه ریبه، یانی: ئیوه چاوه ری ده کن، که نیشانه و موعیزه به کتان بو بی، که کردو تانه به بیانوو بو پرواهینان، ئیمه ش چاوه ری ده که بن که سزای دنیاتان بو بی، یا خود سزای به رزه خ و، پاشان رۆزی دوایتان بو بی.

(۲) - ﴿ فَرَبِّصُوا ﴾، ئنجا ئیوه چاوه ری بن، واته: به رده وام بن له سه ر چاوه روانیبه که تان، ئه مه ترساندن و هه ره شه لیکردن و هۆشداریی پیدانه.

(۳) - ﴿ فَتَعْلَمُونَ مَنْ أَصْحَبُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَكَى ﴾، له مه ودوا بو تان ده رده که وی: کئی خاوه نانی ری ری راست و، کیش ری پیشان دراو و راسته ری کراوه! وشه ی (السَّوِيِّ)، (فَاعِلٌ مَعْنَى مَفْعُولٍ مَشْتَقٌ مِنْ تَسْوِيَةٍ)، (السَّوِيِّ)، واته: (مُسَوًى)، یانی: ری یک و پیخواوه و، که ندو له ندی تیدا نه.

یانی: له مه ودوا بو تان ده رده که وی، کئی خاوه نانی ری ری راست و، کئی ری پیشان دراو؟ هه رو ده ها به پیچه وانه وه ش: بو شان ده رده که وی کئی به ری لارو خواردا ده روات و کئی سه رگه ردان و سه ر لیشیاوه بووه؟.

نہم نایہ تہ موبارہ کہہ کہ دہ فہ رموی: ﴿فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ أَصْحَابُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَكَى﴾، لہ سوورہ تی (ص) یشدا نایہ تہ کانی: (۸۶ و ۸۷ و ۸۸)، ہمان مہ بہ ست دہ گرنہ خویمان، بہ لام بہ شیوہی پوونتر، کہ بہ پیٹی حال و مہ قام دہ گوری، خوا ﷺ ہندی مہ بہ ست لہ ہندی شوین دا، پوونتر دہ کاتہ وہ، دہ فہ رموی:

﴿قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ﴾ (۸۶) ﴿إِنَّ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ﴾ (۸۷) ﴿وَلَعَلَّكُمْ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ﴾ (۸۸)

واتہ: بَلَى: من کریتان لِن داوا ناکہم و لہ لافلئدہ رانیش نیم، یان: لہ باری شانکرانکہ ران نیم، لہ وانہ نیم نہرک بخمہ سہر خہ نک، قورسای بیخمہ سہر خہ نک، چاوہ روانیم لیان ہبی، تہم قورٹانہ تہ نیا بیرخہ رہ وہ بہ بؤ جیہانیان، ﴿وَلَعَلَّكُمْ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ﴾، بہ دلناییش دوا ماوہ بہ کی دیکہ ہوا لہ کہی دہ زان، ہوا لہ کہی دہ زان کہ تہمہ خوا بؤ ہموو جیہانیان ناردوہ، تہمہ نایینی ہقی خواہو، دوا پہامی خواہ بؤ ہموو مروفاہ تیی، (بَعْدَ حِينٍ) واتہ: دوا ماوہ بہ کی کہم بؤتان دہردہ کہوی، تہوہی کہ تیوہ بہر بہرہ کانتی دہ کہن و دژاہ تیی دہ کہن، شتیک نیہ لہ دؤل و شیوہ کانی مہ ککہ دا بفو وتی، شتیک نیہ تیوہ بتوانن قہ تسی بکہن لہ چوار چتوہی شاخ و چپاکانی مہ ککہ دا، بہ لکو خوا بؤ ہموو جیہانیان ناردوہ، ہوا لہ کہ شیتان بؤ دہردہ کہوی.

تہم دوو نایہ تہ نہ میینوہ توڑہ رہ وانسی قورٹان ناماژہ یان پی کردبن، کہ بہ ہیزترین بہ لگہی ہہ قانیہ تی قورٹان و موحمہ مدن ﷺ، چونکہ نایہ تہ کہی سوورہ تی (طہ)، خوا دہ فہ رموی: لہ مہ دوا بؤتان دہردہ کہوی: کتی لہ سہر پیٹی ریک و راستہ و کتی رینمایی کراوہ؟

ننجا نایا بؤمان دہرنہ کہوت، دوژمنانی موحمہ مد ﷺ، چیمان لیٹہات؟ تہ وانہی قورٹانیاں کردہ تہ فسانہی پیٹشیتان، چیمان لیٹہات؟ فری درانہ زبلدانی میژوو!

ههروه‌ها كه وانه‌ی شوین موحه‌مه‌د ﷺ، كه وتوون و شوین فورگان كه وتوون له كوئن؟

ههروه‌ها كه م‌كایه‌ته‌ش كه ده‌فه رموی: ﴿وَلَعَلَّكُمْ يَتَّقُونَ﴾، هه‌واله‌كه‌شی ده‌زائن دوی ماوه‌یه‌کی كه م.

هه‌ر له رژگاری پیغه‌مه‌ردا ﷺ، له بیست و سئ (۲۳) سالی ته‌مه‌نی موباره‌کی دا، نامه‌ی نارد بۆ بادشای رۆم، بۆ فارس و میسرو شوینه‌کانی دپکه‌و، بانگه‌وازی ئیسلام به‌مه‌موو دنیا‌دا پلاویڤووه‌و، له دوی خو‌ی به‌كه‌متر له په‌نجا سالی، ئیوه‌ی دنای گه‌و‌کانه، په‌یام و بانگه‌وازی ئیسلامی پئی گه‌بشت و، خه‌لکیکی زۆر هاته‌ ژیر چه‌ترو سیتیهری ئیسلامه‌وه، كه‌مه‌ په‌هه‌ترین په‌لگه‌به‌ له‌سه‌ر هه‌خانیه‌تی فورگان و له‌سه‌ر راستیه‌تی موحه‌مه‌د ﷺ.

ئیره‌شدا پاش سوپاس و سنایشی خوی په‌روه‌ردگار، دینه‌ کۆتابی ته‌فسیر کردی سووره‌تی موباره‌کی (طه).

تہ فسیری سوورہ تی

الأنبیاء

دەستىپك

بەرئىزان!

نەمرۆ كە: (۳۰) ى موخە پرەمى سالى (۱۴۳۹) ى كۆچىيە، بەرانبەر: ۲۰۱۷/۱۰/۲۰ زايىنى، بە پشتىوانى خىوا لە شارى دىرىنى ھەولير، دەست دەكەين بە روونکردنە ھەي مانا و مەبەستە كالى ئايەتە بە پىزە كالى سوورەتى (الانبىاء).

پىناسەى سوورەتى (الانبىاء) و بابەتە كالى

سەرەتا دىنە سەر پىناسە و نىوەرۆكى ئەو سوورەتەو، لە ھەوت (7) بىرگەدا پىناسەى ئەم سوورەتە موبارەكەو نىوەرۆكەكەى دەكەين:

(۱) - ناوى ئەم سوورەتە:

زانايانى پىشەين ناويان لىناوہ (سورة الانبياء)، وەك لەم دەقەدا ديارە، كە (بغاري) ھىتاويەت ھەرودھا (ابن الضريس) و (ابن مردويه): {عَنْ عَبْدِ اللَّهِ ﷺ قَالَ: بَنُو إِسْرَائِيلَ، وَالْكَهْفُ، وَمَرْيَمُ، وَطَهُ، وَالْأَنْبِيَاءُ، هُنَّ مِنَ الْعِتَاقِ الْأُولَى، وَهُنَّ مِنْ تِلَادِي}، واتە: عەبدوللای كورى مەسعوود ﷺ دەلى: سوورەتى (بَنُو إِسْرَائِيلَ، وَالْكَهْفُ، وَمَرْيَمُ، وَطَهُ، وَالْأَنْبِيَاءُ) واتە: ئەم پىنج سوورەتە لەو سوورەتانەن، كە من لە لام زۆر بە نرخ و بەرئىزن و، لەوانەن كە زوو لەبەرم كىردوون و وەدەستم ھىتاون.

(الْعِتَاقُ: جَمْعُ عَتِيقٍ، وَهُوَ كُلُّ مَا بَلَغَ فِي الْجَوْدَةِ)، واته: (عِتَاقٌ كَوَيْ عَتِيقٌ) ه، هر مائیکسی زور به نرخ و به هایه، وشه ی (تِلَاد) بيش (التَّالِدِ وَالتَّلَادِ وَالتَّلَادِ: الْمَائِلُ الْقَدِيمُ الْأَصْلِيُّ الَّذِي وُلِدَ عِنْدَكَ وَهُوَ ضِدُّ الطَّارِفِ)، واته: (التَّالِدِ وَالتَّلَادِ وَالتَّلَادِ)، بهو مائه له میزینه ره سینه ده گوتری که له لای خوت په یدابووه، که پیچه وانسه ی (الطَّارِفِ) ه، (طارِف) مائیکسی تازه به که له لات په یداده بئ، به لام (التَّالِدِ وَالتَّلَادِ)، مائیکسی له میزینه به، وهک (مُخْتَارِ الصُّحَاغِ) ده لئ: (السُّورُ الَّتِي أَخَذْتَهُنَّ قَدِيمًا)، واته: نهم پینج سوورته لهو سووره تانهن، هر له سه ره تاوه وه مرکرتوون و له به مرکرتوون، نجا بویه ش ناوی لئراوه سوورته (الأنبياء)، چونکه ناوی شازده (۱۶) له پیغمبه رانی تیدا هاتوه: (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) و، ناوی (مریم) یشی تیدا هاتوه، به لکو ناوی (عیسا) شی به نامازه تیدا هاتوه، وهک دواپی پی ده گه ین، له نایه ته کانی کوتا یداو، له هیچ کام له سووره ته کانی قور تاندا، ناوی نه وه ننده له پیغمبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) به سه ره به که وه نه هاتوه، جگه له سوورته ی (الأنعام) که له ویدا ناوی هه زده (۱۸) له پیغمبه ران هاتوه، ژماره ی پیوانه یی شکاندوه له رووه وه که زورترین ناوی پیغمبه رانی به سه ره به که وه تیدا هاتوه.

۴- شونیی دابه زینی:

نهم سوورته سوورته تیکی مه که بیه، به بهک ده نگیی زانایان، هر چه ننده هه ندیکیان نهو نایه ته بیان هه لاواردوه که ده فه رموی: ﴿أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا ۗ﴾، وهک دواپی پی ده گه ین، به لام له راستیدا رایه که بیان پشت نه ستور نیه به هیچ به لکه بهک، نهم سوورته هه مووی واپن ده چتی به به که وه هاتبئ و، له بهک قوناغدا دابه زیوه.

۳- ریزبه‌ندیی له موصحف و له دابه‌زین دا:

نهم سوورده‌ته موباره‌که له ریزبه‌ندیی (مصحف) دا، ژماره بیست و یهک (۲۱) ه، واته: بیست سوورده له پیشیه‌وه ریزکراون، لهو (مصحف) هی که له‌بهر ده‌ستماندایه، به‌لام له ریزبه‌ندیی دابه‌زین (ترتیب النزول) دا، زوربه‌یان به‌هفتاو یهک (۷۱) یان داناوه، هه‌ندیکیان به‌هفتاو سئ (۷۳)، هه‌ندیکیش به‌هفتاو دوو (۷۲)، واته: به‌رای زوربه‌یان لهو سوورده‌تانه‌یه که هفتا (۷۰) سوورده له پیشیه‌وه دابه‌زیون، نه‌وانه‌ی که ده‌لین: به‌ریزه‌ندیی (۷۱) ه، ده‌لین: دوا‌ی سوورده‌تی (حم) ی (السجدة) و، له پیش سوورده‌تی (النحل) دا دابه‌زیوه، واته: له کو‌تابیه‌کانی سوورده‌ته‌کانی پیش کو‌چکردنی پیغه‌مبهره ﷺ بو مه‌دینه، نه‌وه رای زانایانه، به‌لام به‌پئی نه‌وه که نایه‌تی (۵۷) ی سوورده‌تی (الزخرف) که خوا ﷻ تیبدا ده‌فه‌رموئ: ﴿وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ﴾، واته: کاتیک که کوپی مه‌پیه‌م به‌وینه هیتزایه‌وه، گه‌له‌که‌ت کردیان به‌گاله له باره‌یه‌وه، نهم نایه‌ته‌ی سوورده‌تی (الزخرف)، واته: نایه‌تی (۵۷) له سوورده‌تی (الزخرف)، که سوورده‌تی (الزخرف) له ریزبه‌ندیی دابه‌زیندا (۶۲) یه، ناماژه ده‌کا بو نایه‌تی (۹۸) ی سوورده‌تی (الأنبياء)، که ده‌فه‌رموئ: ﴿إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ﴾، واته: خو‌تان و نه‌وه‌ی که له جیاتی خوا ﷻ ده‌یانپه‌رستن، ده‌بن به‌به‌ردو چه‌وی دوزه‌خ و تیبوه ده‌یچنه نیو، ننجا نه‌گه‌ر نایه‌تی (۵۷) سوورده‌تی (الزخرف) که ریزبه‌ندیه‌که‌ی (۶۲) یه، ناماژه بکاته‌وه به‌نایه‌تیک له سوورده‌تی (الأنبياء) دا، که‌واته: ده‌بن (الأنبياء) له پیش (الزخرف) دا دابه‌زین، نه‌گه‌ر نه‌وه‌ی هاتنه خواره‌ویه بگریته به‌لگه، که نه‌وه‌ش نه‌گه‌ریکه و نه‌گه‌ریکی به‌هیتزیه، که‌واته: ده‌بن ریزبه‌ندیه‌که‌ی نه‌ک (۷۱ و ۷۳) نه‌بن، به‌لکو ده‌بن له پیش (۶۲) شه‌وه‌بن، چونکه سوورده‌تی (الزخرف) ریزبه‌ندیه‌که‌ی (۶۲) یه، نه‌وه‌ش هه‌ر نه‌گه‌ریکه و ویستم ناماژه‌ی پی‌بده‌م.

E- ژماره‌ی نایه‌ته‌کانی:

پیشتریش باسم کرده، که هیچ کام له زانایان دهرباره‌ی که‌میی و زیادیی وشه‌یه‌ک، یاخود پیتیک له قورئاندا، راجیایان نیه، به‌لام دریزی و کورتیی نایه‌ته‌کان په‌بودسته به‌ووه که له کوئی نه و رسته‌یه کۆتایی دئی، هه‌ندیکیان رسته‌یه‌کیان له شوئینیک کۆتایی پئ هیناوهو، هه‌ندیکیان له نیوه‌راستیدا کۆتایان به و رسته‌یه هیناوه و، سه‌ره‌نجام دریزی و کورتیی رسته‌کانه، که ژماره‌ی نایه‌ته‌کان که‌م و زیاد ده‌کات، بو‌وینه: نه‌گهر له سوره‌تی (الفاتحه) نایه‌تی: ﴿صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ﴾ نه‌گهر لیره بوه‌ستی، نه‌وه ده‌بیته نایه‌تیک و، ﴿غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ﴾ ده‌بیته نایه‌تیک دیکه، به‌لام نه‌گهر هه‌مووی به‌سه‌ر یه‌که‌وه بن، ده‌بیته یه‌ک نایه‌ت، نجا نه‌هلی: (مه‌دینه و مه‌که‌ه و شام و به‌صره) واته: زانایانیک که له و چوار شاره سه‌ره‌کیه دانیشتون، گوتووایه: ژماره‌ی نایه‌ته‌کانی: سه‌دو یازده (۱۱۱) یه، به‌لام زانایان دانیشتوو (کووفه)، گوتووایه: نایه‌ته‌کانی: سه‌دو دوازده (۱۱۲) ن و، نه و (مصحف) هی له‌به‌ر ده‌ستی تیمه‌دایه، نه و رایه‌یان ته‌به‌ننی کرده که زانایان کووفه گوتووایه.

O- نیوه‌رۆکی:

مادام سوره‌تیک مه‌ککیه، هه‌مان نیوه‌رۆکی قورئانی مه‌ککه‌یی هه‌یه، که وێرای بووناسیی، بسی خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ به‌یه‌کگرتن (توحید الله) یشی تیدایه، خوا به‌یه‌کگرتن له به‌دیهینه‌رایه‌تیی و، له په‌روه‌ردگاریتیی و، له خاوه‌نداریتیی و، ته‌نیا په‌رستراوتیی و، له ناو و سیفه‌ته‌کانیدا، پاشان بسی پئغه‌مبه‌رایه‌تیی و وه‌حیی و، بسی رۆژی دوایی و به‌هه‌شت و دۆزه‌خ و، به‌سه‌ره‌اتی پئغه‌مبه‌ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) و نه‌و جو‌ره‌ بابه‌تانه، کراوه. به‌لام له‌م سوره‌ته‌دا پانتایه‌کی باش بو رۆژی دوایی به‌هه‌ردوو قۆنای (ساعة) و (قیامة) وه‌ه‌ ته‌رخان کراوه، (ساعة):

ئەو کاتە دیاریکراوەی کە ئەم دنیایە تیدا دەپێچرێتەوه، ئەم گەردوونە تیدا دەپێچرێتەوه، کە بە کوردیی دەتین: ناخیر زەمان.

(قیامە)ش: قۆناغی دووھمی رۆژی دوایە، کە بریتییە لەو کاتە کە خەڵک ھەڵدەستێتەوه، وەک دەفەرموێ: ﴿ثُمَّ نُفِخُ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ بِنُظُرِنَا ﴿١٨﴾ ۞ واتە: دوایی بۆ جاری دووھم فوو بە کەرەنادا کرا، بەکسەر ھەموویان ھەستانەوه و چاوەڕۆی بوون.

ھەر وہا لەم سوورەتدا (٤٥) نایەت بۆ بەسەرھات و ناوھێنانی شازدە (١٦) لە پیڤەمبەران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام)، وێرایی مەرھەم و عیاسای کۆری، کە بە ناماژە باسکراون، تەرخانکراوە، کە لە نایەتەکانی: (٥١ - ٩٥)ن، شایانی باسیشە: لە ھەوت (٧) شوێندا و زیاتریش باسی رۆژی دوایی کراوە لەم سوورەتدا، ھەر وہا باسی پیڤەمبەر ﷺ و باسی قورئانیش لە چەند شوێنێکدا کراوە.

٦- تاییەتە ندییەکانی:

لێرەدا تەنیا پشتم بەسەر نەجدان و تێوھ پامانی خۆم بەستووە، لە سەرچاوەیەکی دیاریکراوە ھەمھێناوە، دەشگونجێ ئەو تاییەتە ندییانە زیاتریش بکرین، لەو ھەوی کە من گوتوومن، بەلام من پێنج (٥) تاییەتە ندییەم لەو سوورەتدا کە وتوونەتە بەرچاوە:

١- شەش تۆمەتی کافرەکان بەرانبەر بە پیڤەمبەر ﷺ کە لە نایەتەکانی: (٣ و ٥)دا ھاتوون، کە تەنیا لێرەدا ئەو شەش تۆمەتە پێکھوو باسکراون، وەک لە دەرسی بەکەمدا پێیان دەگەین، پەنگە لە سوورەتەکانی دیکەشدا، ئەو تۆمەتانە ھاتن، بەلام تەنیا لێرەدا ئەم شەش تۆمەتە پێکھوو ھاتوون.

۲- باسی نه‌وه که ناسمانه‌کان و زهوی پیشتَر پیکه‌وه لکاو بوون و، خوا لیکي کردوونه‌وه، دواتریش وهک تۆماری نووسراو ده‌پیچرتنه‌وه‌وه، ده‌گپرتنه‌وه‌وه حاله‌تی سه‌ره‌تایان، که نه‌مه‌ش له نایه‌تی (۳۰) و له نایه‌تی: (۱۰۴) دا، نه‌م دوو راستیه مه‌زنه خراونه روو.

۳- باسی نه‌وه که خوا ﷻ پیش پیغهمبهری خاتمه (محمد) ﷺ هیچ مروفتیکی له ژباندا نه‌هیتتووه‌ته‌وه، له نایه‌تی (۳۴) دا هاتوه، که ده‌فه‌رموی: ﴿وَمَا جَعَلْنَا لِشَرِّ مِنْ قَبْلِكَ الْخَلْدَ﴾، واته: له پیش تۆدا هیچ مروفتیکمان نه‌هیتتووه‌ته‌وه، نه‌م راستیه‌ش ته‌نیا لیره‌دا هاتوه، به‌لئی له سووره‌تی (الزمر) دا هاتوه که ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ﴾ (۳۰) ﷻ، واته: تۆ ده‌مری و نه‌وانیش ده‌مرن، به‌لام مه‌به‌ستم پیش پیغهمبهر (محمد) ﷺ.

۴- پیکه‌وه په‌یوه‌ست کردنی ده‌رگا لیکرانه‌وه‌ی (یا‌جوج و ما‌جوج) و هاتنی ناخیر زه‌مان، که له نایه‌ته‌کانی: (۹۶ ، ۹۷) دا ده‌فه‌رموی: ﴿حَوَّاتٌ إِذَا فُجِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ﴾ (۱۱) ﴿وَأَقْرَبَ الْوَعْدِ الْحَقُّ﴾، که خوا ﷻ نه‌و دوو رووداوه پیکه‌وه په‌یوه‌ست ده‌کات:

یه‌که‌م: ده‌رگا لیکرانه‌وه‌ی (یا‌جوج و ما‌جوج)، که ده‌بن خه‌لئیکی زۆر زۆر بن، وهک پیشتَر باسمان کردوون و، دواپیش باسیان ده‌که‌ین.

دووه‌م: هاتنی ناخیر زه‌مان و کۆتایی نه‌م ژبانی دنیا و نه‌م گه‌ردوونه.

۵- باسی به‌ ره‌حمه‌ت نیردرانی موحه‌مه‌د ﷺ بو تیکرای جیهانیان: ﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾ (۱۰۷) ﷻ، نه‌میش له نایه‌تی (۱۰۷) ی نه‌م سووره‌ته موباره‌که‌دا هاتوه‌وه، به‌و ته‌عبیره له قورئاندا، ته‌نیا له‌م نایه‌ته موباره‌که‌دا، به‌و شتیه‌یه باسی پیغهمبهری خاتمه (محمد) ﷺ کراوه.

۷- دابه‌شکردنی بو چه‌ند ده‌رسیک:

تی‌مه وهک عاده‌تی خو‌مان له‌گه‌ل هه‌موو سووره‌ته موباره‌که‌کاندا، هه‌ر سووره‌تیک که ده‌مه‌وی ته‌فسیری بکه‌م، پیشان باش باش لئی ورد ده‌مه‌وه و

سەرنجى دەدەم: لە كوۆى تاكو كوۆى دەگونجى بگىرتە بابەتتىك و، لە كوۆە تاكو كوۆى لەگەل بابەتتىك دا تىكەهەلگىشە، ديارە كە قورئان وەك لە سەرەتاي تەفسىرى سوورەتى (الأنعام) دا، گوتوومانە: زۆر جار ئايەتەكانى قورئان وەك شەپۆلى دەريا وان، ھەر شەپۆلىك بە دواى شەپۆلىكدا دى و، لىك دابراو نىن، بەلام ھەر چۆتىك بى كە ئەمەش يەككە لە ڕوودەكانى ئىعجازى قورئان، تۆ دەستوانى نىوە نىوە بۆ چەند بابەتتىك ئايەتەكان بە يەكەوہ پەيوەست بگەى، كە من ھەر وامكردوہ، ئنجا جوگرافىاي دابەشكردنى ئەو دەرسالەم بە شىوہەك لىكردوہ، كە بۆ شەش (٦) دەرس دابەشم كردوون:

دەرسى يەكەم: ئايەتەكانى: (١ - ١٥) ھ، كە باسى ڕۆژى دوايى و باسى ڕووپاگەندەى كافرەكان دژى قورئان و، دژى پىغەمبەر ﷺ و بەرپەرچدانەوہيان و، پاشان باسى لە بەين بردنى خوا ﷻ بۆ گەلە پىشووہەكان، دەكات.

دەرسى دووہم: ئايەتەكانى: (١٦ - ٢٥) ھ، واتە: بىست (٢٠) ئايەت، باسى حىكمەتى خوا ﷻ لە دروستكرانى گەردوون و، باسى خوا بەيەكگرتن و، باسى چەند نىشانەيەكى گەردوونىي لەسەر بالآ دەستى و، بى وىنەيى خوا ﷻ و، چەند وردە بابەتتىكى دىكەش، باسكراون.

دەرسى سىيەم: ئايەتەكانى: (٣٦ - ٥٠) ھ، ئەويش پازدە (١٥) ئايەتە، لەو پانزە ئايەتەدا باسى ھەلووتىستى كافرەكان لە بەرانبەر پىغەمبەرى خوا ﷻ و، لە بەرانبەر ڕۆژى دوايى و، لە بەرانبەر قورئاندا، بەرپەرچدانەوہيان، باسى ئەوانە كراوہ.

دەرسى چوارەم: ئايەتەكانى: (٥١ - ٧٥) ھ، كە بىست و پىنج (٢٥) ئايەتە، بەسەرھاتى ئىبراھىم عليه السلام و بابى (نازەر) و، گەلەكەى كە بىبراو و پتەرست بوون و، پاشان چۆن ئىبراھىم ڕەخنەيان لى دەگرى لەسەر پەرستنى ئەو بت و صەنەمانەو، دوايى ھەرەشە دەكا كە بىناشكىنى و، دوايى بە كرددوہ ھەموويان دەشكىنى، چگە لە بتە گەورەكەيان و، دوايى مشت و مريان لەگەل ئىبراھىمدا دەبى و، سەرەنجام بىرار دەدەن كە

ییسوونیتین و بیخه نه تیو تاگری سووره وید، به لثم خوی بالئدهست ده فریای دئی و، تاگره که به فرمان خوا ساردو سه لاهه ت، دهین له سر تیرایم و، پاشان باسی نه وه که چون خوا ﷺ تیسحاق و به عقووی (عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَالسَّلَام) پت دهات، که کورو نه وه ی بوون و، دوابی تاماژه به کیش به به سرمان لوط لکیزه کراوه، که برازی بووه، به پت قسه ی به یمال کون وه که پیشتر باسمان کردوه.

دهرسی پنجه م: تابه ته کان: (۷۶ - ۹۵)ه، که بیست (۲۰) تابه ته، باسی ژماره به که له پنجه مهران دهکات (عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَالسَّلَام)، که: (نوح، داود، سلیمان، ایوب، اسماعیل، ادریس، ذی الکفل، ذوالنون، زکریا، یحیا، مریم و کوره که ی) (عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَالسَّلَام)، خوا له (مریم) پش پازی یی.

دهرسی شه شه م: تابه ته کان: (۹۶ - ۱۱۲)ه، که جه قده (۱۷) تابه ته، باسی هاننی تاخیر زه مان، پاشان هه لسان و زیندوو بووته وه و، سه ره نجامی مروقه کان و، باسی پنچرانه وه ی که ردوون و، گپرانه وه ی بو حالته سه ره تای و، باسی پاستیه کی مه زلی بواری بووتاسیی و، ئیمان و عه قیده و، جه ند رینماییه که بو پنجه مهران ﷺ، باسی هه موو نه وانه کراوه، له و (۱۷) تابه ته دا.

❖ دهرسي يه كه م ❖

پننەسەى ئەم دەرسە

ئەم دەرسەمان لە پازدە (۱۵) ئایەتی سەرەتا پێک دێ، ئایەتەکانی: (۱ - ۱۵) و، ئەم دەرسەمان چەند بابەتیکى گەورە و گرنكى تیدا خراونە روو، که دەتوانین بۆئین حەوت (۷) بابەتی سەرەکیین و ئەمانەن:

۱- نزیك کهوتنەوێ لپرسینەوێ خوا ﷻ بۆ خەلک: ﴿ اقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ ﴾.

۲- بە یاری و گەمەکردنەوێ مامەلەکردنی کافرەکان لەگەڵ قورئاندا.

۳- تۆمەتبارکردنی کافرەکان بۆ پێغمبەر ﷺ بە شەش جۆر:

یەگەم: مروق بوونی.

دووهم: جادووگەر بوونی و، بە جادوو لە قەلەمدانی قورئان.

سێهەم: درپێنەى نێو خەون کردنی.

چوارەم: هەلبەستنی بۆ قورئان (که گوايه قورئانی هەلبەستووە، لە خۆبەوێ گوتووێتی بە ناوی خواوە).

پنجەم: شاعیربوونی پێغمبەر ﷺ.

شەشەم: نەهێنانی موعجیزەى وەک هی پێغمبەرانى پێشوو (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام).

۴- راگەیاندى ئەو راستییه، که گەلە پێشووەکانیش بە هۆی ئەو موعجیزانەوێ برۆیان نەهێناوێ، کاتیکیش موعجیزەى داواکراویان لە لایەن ئەو پێغمبەرى خۆیان بۆ هاتو، برۆیان نەهێناو، لە بەین براون و، ئەوێش یاساییهکی گشتی خوايه ﷻ، کهواته: که موعجیزەى وەک هی پێغمبەرانى پێشوو بۆ پێغمبەرى کۆتایی نانتیری، بۆ ئەوێه که ئەو خەلکەى ئەو بۆیان رەوانە کراو، بپێلدرتەوێ و لە بەین نەچن.

- (۵) - خسته پرووی نهوه که پیغهمبه رانی پيشووش (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) سه رجه میان پياوان بوون و، خواردن و خوړا کيشيان هه بووه و، مروفي ناسايی بوون، له پرووی جهسته ييه وه.
- (۶) - خسته پرووی نهو راستييه که قورنان مايه ی یاد خسته نه وه و سه ربه رزيه، بو هه ر که سئ که پروای پڼ بهيتی و، له عه قل و دلای خویدا بيجه سپين.
- (۷) - پيشاندانی لاپه ريه کی سامناک له چاره نووسی ره شی سته مکاران له دنيا دا، که چون خوا ځه قه بری کردوون و دوايي کهس له فریایان نه هاتوه و، هاواریان به کهس پانه گه يشتوه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿ اقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ ﴾ (۱) مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ رَبِّهِمْ يُعَدِّبُ إِلَّا أَسْتَمِعُوهُ وَهُمْ يَلْمِزُونَ ﴿۲﴾ لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ وَأَسْرَأَ النَّجْوَى الَّذِينَ ظَلَمُوا هَلْ هَذَا إِلَّا بَشْرٌ مِثْلُكُمْ أَفَتَأْتُونَ السَّحَرَةَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿۳﴾ قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۴﴾ بَلْ قَالُوا أَضْغَنْتُ أَحْطَمِ بَلْ أَفْتَرْتَهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بِآيَةٍ كَمَا أُرْسِلَ الْأَوْلُونَ ﴿۵﴾ مَا آمَنْتَ قَبْلَهُمْ مِنْ قَرِيْبَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ ﴿۶﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِي إِلَيْهِمْ فَتَلَوْنَا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿۷﴾ وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جِنْدًا لَا يَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ ﴿۸﴾ ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ فَأَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَشَاءُ وَأَهْلَكْنَا الشَّرِيفِينَ ﴿۹﴾ لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْلَمُونَ ﴿۱۰﴾ وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرِيْبَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿۱۱﴾ فَلَمَّا أَحْسَبُوا أَنْسَاءَ إِذَا هُمْ مِنْهَا يُرْكَبُونَ ﴿۱۲﴾ لَا تَرْكَبُوا وَأَنْجِعُوا إِلَى مَا أَنْزَلْنَا فِيهِ وَمَسْكِينِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۱۳﴾ قَالُوا يَا بُولَسَاءَ إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿۱۴﴾ فَمَا زَالَتْ تِلْكَ دَعْوَاهُمْ حَتَّى جَعَلْنَاهُمْ حَبِيدًا خَائِدِينَ ﴿۱۵﴾ ﴿

مانای ده‌قو ده‌قی نایه‌ته‌کان

(به ناوی خوای به به‌زه‌یی به‌غش‌نده، خه‌ئک له حائیکدا که له بی
 ناگایدان، پرو وه‌رگیرن (له هه‌ق)، (کاتی) لئیرسینه‌وه‌یان نزیک که‌وته‌وه (۱)
 هیچ بیرخه‌ره‌وه‌یه‌کی تازه‌یان له په‌روه‌ردگار یانه‌وه بو نایه‌ت، مه‌گه‌ر به‌گه‌مه و
 کالته‌کردنه‌وه گوئی بو هه‌لده‌خه‌ن (۲) دلّه‌کانیان خافلأون و نه‌وانه‌ی سته‌میان
 کردوه، به‌چه‌چه‌په‌نه‌ان‌کردنه‌وه (گوتیان): نایا نه‌م (پیاو)ه، هه‌ر مرؤفئیکی
 وه‌ک خۆتانه؟ ننجا نایا له حائیکدا که (ده‌شبینن) ده‌چنه‌لای جادوو (تاکو بروای
 پی‌بینن)؟! (۳) (پئغه‌مبه‌ر) گوئی: هه‌ر قسه‌یه‌ک که له ناسمان و زه‌ویدا بکری،
 خوا ده‌بزانن و به‌س نه‌و بیسه‌ری زانابه (۴) (کافره‌کان نه‌ک هه‌ر نه‌وه‌نده‌یان
 گوت) به‌ئکو گوتیان: نه‌و (قورن‌ان)ه (ورینه‌ی ئیو) خه‌ونی تیکه‌ل و پیکه‌له،
 به‌ئکو (موحه‌مه‌د) هه‌لئیه‌سته‌وه، به‌ئکو نه‌و شاعیره، (نه‌گه‌ر راست ده‌کات) با
 نیشانه و موعجیزه‌یه‌کمان بو بینن، وه‌ک چۆن (پئغه‌مبه‌ره) پئشووه‌کان به‌ (نیشانه
 و به‌ئگه‌و) موعجیزه‌وه‌وه په‌وانه‌ کراون (۵) (هۆی نه‌ناردنی موعجیزه‌ی له‌و جوړه
 نه‌وه‌یه‌که) له پئش نه‌واندا هیچ کام له‌و ئاوه‌داننیه‌ی که فه‌وتاندوو‌مانن
 (به‌هۆی موعجیزه‌وه‌وه) بروایان نه‌هیناوه، ننجا نایا نه‌وان بروا دینن؟! (۶) له
 پئش تۆشدا ته‌نیا پیاو‌امان ناردوون، سروشمان بو لایان‌کردوه، ننجا نه‌گه‌ر نازانن
 با له زانایان (وخاوه‌ن به‌رنامه‌کانی خوا) بیرسن (۷) ننجا نه‌و (په‌وانه‌ کران)
 انه‌شمان نه‌گێرابوون به‌پیکه‌ریک که خواردن نه‌خۆن و، هه‌ر ماویش نه‌بوون
 له ژبانی دنیا (۸) دوایی به‌ئینمان له‌گه‌ل راست بردنه‌ سه‌ر، ئیدی نه‌وان و
 هه‌ر که‌س ویستمان ده‌ربازمان کردن و، زیده‌رۆیکارانیشمان فه‌وتاندن (۹) به
 دنیایی کیتییکمان بو لاتان دابه‌زاندوه که بیرخسته‌وه‌تانی تیدابه، نایا نایان؟!

۱۰ زور ناوه دانایی سته مکاریشمان تیشکاندوون و، دواى نه وان خه لکی دیکه مان
 ۱۱ پیگه باندوه (تجنا کاتیک هه ستیان به هاتنی سزای سه ختمان کرد، په کسه ر
 ۱۲ لئی پايانکرد (پامه کهن و بگه پینه وه نیتو خانو و به ره کانتان و، نه و حاله ی
 تیدا خوشگوزهران کرابوون، به لکو پرسپارتان لی بکری (که چی گوتیان: نه ی
 هاوار بو تیمه! بیگومان تیمه سته مکار بووین (ئیدی به رده وام هه ر نه وه
 هاوار و پارانه وه بیان بوو، هه تا کردمانن به (وینه ی) کشتوکا لیکى دره وکراوی
 دامرکاو (۱۵)!

شیکردنه وه ی هه ندیک له وشه کان

(حِسَابُهُمْ): واته: لیپرسینه وه بیان، (الْحِسَابُ: اسْتِعْمَالُ الْعَدَدِ، حَسَبْتُ أَخْشَبُ
 حِسَابًا وَحَسْبَانًا)، (حِسَاب) بریتیه له به کارهیتانی ژماره، ده گوتری: (حَسَبْتُ أَخْشَبُ)،
 ژماردم، ده بیژمیرم، (حِسَابًا وَحَسْبَانًا) واته: ژماردن، نه وه نه صلی و اتاکه به ق، به لام
 دواى به کاریشه تزاوه بو لیپرسینه وه: (حَاسَبُهُ مُحَاسَبَةٌ وَحِسَابًا: أَي نَاقَشُهُ الْحِسَابُ،
 أَوْ جَازَاهُ)، (حَاسَبُهُ مُحَاسَبَةٌ وَحِسَابًا)، واته: مشت و مپری لیپرسینه وه ی له که لدا
 کردو، هه روه ها به مانای سزای دا، دیت.

(مُحَدَّثٌ): واته: تازه، نو، (أَخَذْتُ الشَّيْءَ: ابْتَدَعَهُ وَأَوْجَدَهُ، حَدَّثَ الشَّيْءُ
 يَحْدُثُ حُدُوثًا وَحَدَاثَةً: نَقِيضُ قَدَمٍ)، (أَخَذْتُ الشَّيْءَ) واته: شته که ی په بیدا کردو
 داپهیتنا، به لام (حَدَّثَ الشَّيْءُ يَحْدُثُ حُدُوثًا وَحَدَاثَةً) شته که په بیدا بوو، په بیداده بی،
 په بیدا بوون، نه مه (نَقِيضُ قَدَمٍ) به، (قَدَمٍ)، واته: له میژ بوو، له میژینه بوو،
 به لام (مُحَدَّثٌ) واته: په بیدا بوو، یانی: له تازه یی په بیدا بوو.

(لَا يَمِيهَ قُلُوبُهُمْ): (لَهَا بِالشَّيْءِ لَهْوًا)، واته: دلیان بی ناگایه، (لَهَا بِالشَّيْءِ لَهْوًا):
 لَعِبَ بِهِ وَأَوْلَعَ بِهِ، یاری پیکردو، هوگری بوو، (وَلَهَا عَنِ الشَّيْءِ لَهْيًا وَلَهْيَانًا):

سَلَا عَنْهُ وَتَرَكَ ذِكْرَهُ، (لَهَا عَنِ الشَّيْءِ)، واته: نهو شتهی فهراموش کردو وازی له باسکردنی هینا، (لَهُوَ) به مانای خافلان و سه‌رگهرم بیوون دئی.

(أَضَعْتُ أَحْلَامِي): (خُلِمَ) کۆبه‌که‌هی (أَحْلَامٌ) ه، واته: خه‌ونه‌کان، (أَضَعْتُ) کۆی (ضِعْتُ) ه، (ضِعْتُ): واته: چه‌پکی پووش و گیا، یان گوّل، یان ههر شتیک، (أَضَعْتُ) کۆبه‌که‌به‌تی، ده‌لئی: (الضُّعْتُ وَالْمَضْعُوتُ: كُلُّ مَا جُمِعَ وَقَبِضَ عَلَيْهِ بِجُمْعِ الْكَفِّ وَتَحْوِهِ)، (ضِعْتُ وَمَضْعُوتُ) که به (أَضَعْتُ) کۆ ده‌بیته‌وه، ههر شتیکه که به له‌په ده‌ست بگیرئی، یان به له‌په ده‌ست، یاخود نه‌دازه‌ی نه‌وه بن، یاخود چه‌پکیک، (أَضَعْتُ أَحْلَامِي: مَا كَانَ مِنْهَا مُلْتَبَسًا مُضْطَرِبًا يَضَعُ تَأْوِيلُهُ)، واته: بریتیه له‌و جوّره خه‌ونه تیکه‌ل و پیکه‌لانه‌ی که به زه‌حه‌مت مانا بکرین.

(جَسَدًا): (الجَسَدُ: الجِسْمُ، جَسَدَ الدَّمِّ جَسَدًا: يَبَسُ)، (جَسَدًا): به مانای جه‌سته و په‌یکه‌ر دئی، به‌لام ده‌گوترئی: (جَسَدَ الدَّمِّ جَسَدًا: يَبَسُ)، واته: خوینه‌که وشک بوو.

(وَكَمَّ): (كَمَّ) ده‌گونجن (خبرية) و بوّه‌والدان بی و نه‌وکاته‌ش مانای ژماره‌ی زور ده‌که‌به‌نی، ﴿وَكَمَّ أَهْلَكَنَا مِنْ قَرْيَةٍ﴾ القصص، واته: زورمان ناوه‌دانیی فه‌وتاندوون، هه‌روه‌ها ده‌گوترئی: (كَمَّ كَثِبًا قَرَأْتُ)، زور کتیبیم خویندوونه‌وه، نه‌مه نه‌گه‌ر بوّه‌والدان بی، یانی: زور، به‌لام جاری وایه بوّ پرسیارکردن (استفهامیه) ه، وه‌ک: (كَمَّ دَرَسًا دَرَسَتْ؟)، چه‌ند ده‌رست خویندوون، واته: چه ژماره‌یه‌ک؟

(قَصَمْنَا): واته: تیکمان شکاندوون، (القَصْمُ: الكَسْرُ الَّذِي فِيهِ انْفِصَالٌ)، (قَصَمَ): بریتیه له شکاندنیک که لیک جیابوونه‌وه‌ی تیدابئی و، به مانای فه‌وتاندن دئی، ده‌گوترئی: (قَصَمَ اللَّهُ ظَهْرَهُ) واته: خوا پشتی شکاند.

(أَحْسَرُوا): واته: هه‌ستیان پتکرد، (الجِسْمُ: الإِذْرَاكُ بِإِخْدَى الْحَوَاسِّ الْخَمْسِ)، (جَسَ): بریتیه له هه‌ستکردن به په‌کتیک له پینج هه‌سته‌کان، ده‌گوترئی: (أَحْسَرُ الشَّيْءُ وَأَحْسَرُ بِالْشَّيْءِ)، هه‌ردووکیان به مانای نه‌و شته‌ی زانی و ده‌رکی پتکرد.

(بَأْسًا): (البأس: الشدة في العزب)، (بأس): بریتیه له سه ختیله له جهنگدا، ههروهها به مانای خودی جهنگ و، سزای توند و، ترس، دئی.

(رَكْعُونَ): واته: رایانده کرد، (رَكْعٌ، يَرْكَعُ، رَكَعًا: عَدَا مُسْرِعًا)، واته: به خیرایی رایکرد، یاخود (رَكَعَ أَي: صَرَبَ بِرَجْلِهِ)، پئی به زهوی دادا، دهگوتری: (رَكَعَ مِنْهُ، أَي: قَرَّ وَهَرَبَ)، واته: لئی رایکردو له دهستی رایکرد.

(حَصِيدًا): (حَصَدَ الزُّرْعَ وَالنَّبَاتَ حَصْدًا وَحَصَادًا: قَطَعَهُ بِالْمِنْجَلِ)، کشتوکاله که ی داس بری و درهوی کرد، که: (حَصَدَ، حَصَادٌ) چاووکه که یه تی، به لام نه گهر بگوتری: (حَصَدَ الْقَوْمَ بِالسَّيْفِ)، یانی: (قَتَلَهُمْ وَأَسْتَأْصَلَهُمْ)، به شمشیر خه لکه که ی گوشت و ریشه کیشی کردن، (حَصِيدٌ) یش: به مانای کشتوکالیتی دره وکراو (الزُّرْعُ الْمُخْصُودُ) دئی.

(خَيْرِينَ): (حَمَدَتِ النَّارُ تَحْمُدُ حَمْدًا وَحُمُودًا: سَكَرَ لَهَا وَلَمْ يَطْفَأْ جَمْرُهَا، وَحَمَدَ فُلَانٌ: أَي مَاتَ، وَحَمَدَتِ الْعُمَى: سَكَتَتْ)، (حَمَدَتِ النَّارُ تَحْمُدُ حَمْدًا وَحُمُودًا) واته: ناگره که بلتسه که ی کوژایه وه، به لام پشکوویه کانی نه کوژانه وه و ههر ده تابسان، ههروهها وشه ی (حَمَدٌ) خوازراوه ته وه بو (مَاتَ)، (حَمَدَ فُلَانٌ) واته: فلان که س مرد، چونکه نینسان که مرد داده مرکتی و جوولهی نامینی و، ناگریش که کوژایه وه، خاموش ده بی و داده مرکتی، دهگوتری: (حَمَدَتِ الْعُمَى)، واته: تایه که ی نه ما، یاخود دامرکا، که لیره دا (تا) نه و تایه ی دیته مرووف، به ناگریش ته شبیه کراوه و نه مانه که شی به دامرکانی.

مانای گشتیبی نایه‌ته‌کان

خوا سوره تنزیل النبیه له‌م سووره‌ته‌دا ژماره‌یه‌کی زۆر باب‌ه‌تی گه‌وره وگرنگی باسکردوون، به‌لام له‌به‌ر ئه‌وه‌ی - وه‌ک پیتشتر باس‌مان کرد: به‌ لای که‌مه‌وه شه‌ست (۶۰) سووره‌ت، یاخود هه‌فتا (۷۰) سووره‌ت، له‌ پیتش نهم سووره‌ته‌دا دابه‌زیون - بۆیه زۆر به‌کورتیی دواوه و به‌سه‌رهات هه‌ندیک له‌ پتغه‌مه‌ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) هه‌ر ناماژێ کورتی پتکردوون، چونکه پیتشتر له‌ سووره‌ته‌کانی دیکه‌دا، به‌سه‌رهاته‌که‌یان به‌ ته‌فصیلاً هاتوه، هه‌روه‌ها هه‌ندیک باب‌ه‌تی دیکه‌ش که له‌م سووره‌ته‌دا باس‌کراون، خوا سوره تنزیل النبیه لێره‌دا به‌ ناماژێ کورت باسی کردوون، له‌ سۆنگه‌ی ئه‌وه‌وه که ته‌فصیلاً و ورد‌ه‌کاریه‌کان له‌ سووره‌ته‌کانی دیکه‌دا هاتوون.

سه‌ره‌تا نهم سووره‌ته‌ موباره‌که‌ ناوا ده‌ست پتده‌کات: ﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾ به‌ ناوی خوای به‌زه‌یی به‌خشنده، هه‌رکات ده‌لێی: به‌ ناوی خوای به‌زه‌یی به‌خشنده، واته: به‌ ناوی خوای به‌زه‌یی به‌خشنده نهم کاره ده‌ست پتده‌که‌م، یاخود: ناوی خوای به‌زه‌یی و به‌خشنده هه‌تێان، ده‌ستپتکی کاره‌که‌مه، ئنجا ده‌بن له‌ کاتی گوته‌ی نهم رسته‌یه‌دا، نهم چوار واتایه‌ له‌ عه‌قل و دڵ دا ناماده‌بن:

۱- نهم کاره به‌ناوی خواوه ده‌ست پتده‌که‌م.

۲- نهم کاره بۆ رازیبکردنی خوا ده‌که‌م.

۳- نهم کاره به‌ پتیی شه‌رعی خوا ده‌که‌م.

۴- به‌ پشتیوانیی خوا سوره تنزیل النبیه نهم کاره نه‌نجام ده‌ده‌م، به‌هه‌یزوووه‌ی خۆم.

پتویسته هه‌ر کاریکی گرنگ نینسان له‌ سه‌ره‌تایه‌که‌یه‌وه (بسم‌الله) بکات و نه‌و مانا و مه‌به‌ستانه‌ی خستمانه‌ی روو له‌ دلی خۆی دا ناماده‌ بکات.

﴿ اقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ ﴾، له حالتیکدا که خه لک له بی ناگایدا پروو وهرچه رختنه رن، واته: پروو وهرچه رختنه رن له ههق، لئیرسینه وه بیان نزیک که وته وه، ﴿ قَرَّبَ ﴾ واته: نزیک بویه وه، به لام ﴿ اقْتَرَبَ ﴾ واته: زور نزیک که وته وه، ﴿ حِسَابُهُمْ ﴾، لئیرسینه وه بیان، واته: لئیرسینه وه له گه ل کرانی خه لک زور نزیکه، له حالتیکدا که نه وان له بی ناگایدان و، پروو وهرچه رختنه رن و پروو وهرگین له ههق، ﴿ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ مِنْ رَبِّهِمْ تُخَذِّبُ إِلَّا أَسْتَمِعُوهُ وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴾، له په روره دگار یانه وه هیچ بیرخستنه وه به کی تازه بیان بو نایهت، مه گهر گوئی بو هه لده خه ن له حالتیکدا که یاری و گه مه ده کهن، واته: گالته ی پی ده کهن و، پی راده بو ترن، ﴿ لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ ﴾، دله کانیا ن خافلان، ﴿ لَّهُو ﴾ یانی: خافلان و بی ناگایی و سه رگرم بوون به شتیکه وه که سوودی نه بی، ﴿ لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ ﴾، دله کانیا ن خافلان و سه رگرم ن و سه رقالن.

﴿ وَأَسْرَأُ النَّجْوَى الَّذِينَ ظَلَمُوا ﴾، نه وان هه که سته میان کردوه، چه چه خویان به په نهانی کرد، هه ر چه چه خوی په نهانه، نجا نه و چه چه ش، یان سرکه سرکه به په نهانی بکه ی، واته: زور به په نهانی قسه کانیا ن کرد، چی بوو نه وه ی که په نهانیان کرد، نه و چه چه؟ ﴿ هَلْ هَذَا إِلَّا بَشْرٌ مِثْلُكُمْ ﴾، له تیو خویاندا نه و پرسیا ریه بیان کرد: نایا نه وه ش هه ر مرو فیککی وه ک خوتان نه؟ که مه به ستیان پیغه مبه ره، نایا نه م پیاوه مرو فیککی وه ک خوتانه؟ واته: که مرو فیککی وه ک خوتانه، چون ده بی شوننی بکه ون؟ به ناوی خواوه به رنامه تان بو به نین، نایا مرو ف لئی ده وه شتیه وه، نوتنه ری خوا، بی؟ ﴿ أَفَاتُوكَ السِّحْرَ وَأَنْتَ تُبْصِرُونَ ﴾، نایا تیوه ده چنه لای جادوو له حالتیکدا که ده شینن؟ واته: تیوه ده بینن، عه قلتان هه به و چاوتان هه به و فامیده ن (فام ده کهن)، چون ده چن بو لای جادوو؛ دیا ره فورنایان به جادوو له قه لهم داوه، پیغه مبه ریشیا ن به جادوو گهر له قه لهم داوه، واته: چون ده چن بو لای نه و جادوو وه، گوئی بو نه و جادوو گهر ده گرن؟

﴿ قَالَ رَبِّ يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴾، گوئی: کنی گوئی؟ پیغمبری خاتم ﷺ، له وه لماندا نه وه ده فهرموئی، گوئی: په روه ردگارم هه ر قسه بهک له ناسمان و زه ویدا بگری، بیگومان نه وه ده بزانتی، بهس نه وه بیسه ری زانایه، واته: نه وه قسانه ی که ټیوه ده یانکه نه و، نه وه تومه تانه ی که ټیوه پالیان ده دهنه لای من، خوا ﷺ هه مووی گوی لټیوه، له سه رتان تومار ده کات، بویه بزانتی چی ده ټین؟! نه وه هه ره شه به که و، دلدانه وه ی پیغمبر یشه ﷺ، که خوا ﷺ له سه ر زمان ی پیغمبر ﷺ نه وه ده فهرموئی، واته: تو بلتی: په روه ردگارم هه موو قسه بهک له ناسمان و زه ویدا ده زانتی، له سه ری و له خواری و، هه ر نه وه بیسه ری زانایه.

نجا دټه سه ر خسته نه روو چهن د تومه ټیک ی دیکه یان: ﴿ بَلْ قَالُوا ﴾، به لکو گوئیان: نه ک هه ر پروایان پی نه کرد، به لکو کافره کان گوئیان: ﴿ أَضَغَتْ أَحْلَمِ ﴾، نه وه خه ونی ټیکه لټیکه له، ﴿ بَلْ أَفْتَرْتَهُ ﴾، به لکو نه وه قسه به ی به ناوی خوا وه هه لبه ستوه، ﴿ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ ﴾، به لکو نه وه شاعیره و هونه ری که شاعر ده لی.

واته: قورنایان به شاعر له قه له م دده، بویه له سووره ی (یس) دا خوا ﷺ ده فهرموئی: ﴿ وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُّبِينٌ ﴾، واته: نه شاعرمان فیر کرده و نه بوشی ده گونجی، نه م قورنانه ته نیا یادخه وه ویه و، قورنایکی روون و ناشکرایه، یانی: پیغمبر ﷺ نه ی توانیوه شاعر دابنتی، خوی کار به چی پی لی گرتوه که شاعیر بی و شاعر دابنتی، به لام شاعیری خه لکی دیکه ی که زانیسی، گو توویه تی، نه ک خوی شاعیری دابنتی، به لام شاعیری که سی دیکه ی خوتند و ته وه، زور که شیش شاعیری شاعیران ده خوتنی و یاخود ده یگټر ټته وه، به لام مانای نه وه نیه که بو خوی شاعیره.

نجا تومه ټیک ی دیکه ده خاته روو که پالی ده دهنه لای پیغمبر ﷺ و، بیانویوه کی دیکه یان که ده ټین: ﴿ فَلْيَأْتِنَا بِآيَةٍ كَمَا أُرْسِلَ الْأُولُونَ ﴾، با

نیشانه‌ی کمان بُو بهینتی وهک پیغهمبه‌رانی پیتشوو که ره‌وانه کراون، واته: موعجیزه‌ی کمان بُو بینتی، وهک هی ئه‌و پیغهمبه‌رانه‌ی که له‌گه‌له پیتشووه‌کاندا ره‌وان کراون، موعجیزه‌ی که‌ی به‌ره‌ه‌ست، که هه‌سته‌وه‌ره‌کانی مرؤف بدوینتی، نه‌ک عه‌قل و شعوری، به‌لام خوا ﷻ کاتی خوئی، له‌قوناغی ساوایی مرؤفایه‌تبییدا، نه‌و موعجیزانه‌ی بُو پیغهمبه‌ران ناروون، که له‌گه‌ل قوناغی ساوایی مرؤفایه‌تبییدا بکونجین، نه‌و کاته مرؤفه‌کان زیاتر پشتیان به‌هه‌سته‌وه‌ره‌کانیان ده‌به‌ست، که نه‌وه قوناغتیکی سه‌ره‌تاییترو ساواتره له‌ژیانی مرؤفدا، به‌لام دوا‌ی نه‌وه‌ی مرؤفایه‌تبیی گه‌یشتووه‌ته قوناغی گه‌یشتن و کامل بوون، نجا خوا ﷻ موعجیزه‌ی که‌ی بُو ناروون که عه‌قل و هه‌ست و ناخیان بدوینتی، نه‌وه له‌گه‌ل نه‌و قوناغی پیکه‌یشتنی مرؤفایه‌تبییدا ده‌گونجی، بویه خوا ﷻ وه‌لامیان ده‌داته‌وه: ﴿مَاءَ أَمْنٍ قَلْبُهُمْ مِنْ قَرِيْبٍ أَهْلَكْنَاهَا أَفَهُمْ يَوْمِنُوْنَ﴾، واته: له‌پیش نه‌واندا هیچ ناوه‌دانیه‌ک که فه‌وتاندوو‌مانه، برّوای نه‌هیتناوه، نایا نه‌وان برّوای دینن؟ واته: نه‌و موعجیزه‌ی که‌ی که داوای ده‌کهن، له‌و شیوه موعجیزانه‌مان بُو کومه‌لگا و گه‌له پیتشووه‌کان ناردن، به‌لام برّوایان پینان نه‌هیتناو، سه‌ره‌نجام فه‌وتاندمانن، چونکه یاسای خوا ﷻ وایه، هه‌ر کومه‌لک داوای موعجیزه‌ی که‌ی بکه‌ن، خوا موعجیزه‌ی که‌ی پتی بدات و، دوا‌یی برّوای نه‌هینن، خوا ﷻ ده‌یانفه‌وتینتی و، بُو نه‌وه‌ی خه‌لک ته‌مبیینتی، هه‌ر رۆژه و بیانویه‌ک نه‌گرئی به‌ پیغهمبه‌ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) و، داواکاریه‌ک له‌خوا نه‌کات، دوا‌یی شته‌که بینموود (مبتذل) و بی‌تعییار ده‌بی، نجا یه‌کیکیان ده‌لتی: نه‌دی بوچی بُو فلان عه‌شیره‌ت نه‌وه‌تان کردوه؟ تیمه‌ش ده‌بی نه‌وه‌مان بُو بینتی، یه‌کیکی دیکه ده‌لتی: بوچی نه‌وه‌ت بُو نه‌مه کردوه، ده‌بی نه‌وه‌ش بُو من بینن، نه‌وه ده‌بیته‌گالته‌چارو نه‌وه‌ش له‌گه‌ل پایه‌ی به‌رزی خوا ﷻ و، له‌گه‌ل نه‌رکی به‌رزی پیغهمبه‌راندا (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) شتیکی گونجاو نیه، بویه هه‌ر کومه‌لگایه‌ک بیانویان به‌ پیغهمبه‌ره‌که‌ی خو‌یان گرتبی و داوای موعجیزه‌ی که‌ی کیان لی‌کردبی، نه‌و پیغهمبه‌ره

(عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) نهو موعجیزه‌یهی له خواوه پئی درایی و، نهو خه‌لکه بروایان پئی نه‌هیتابی، فهوتاون، که به زوری گه له پیشووه‌کان هه‌روا فهوتاون.

بۆیه خوا ده‌فه‌رموی: له پیش نه‌واندا هیچ ناوه‌دانیه‌ک بروای نه‌هیتاوه، واته: داوی موعجیزه‌کانیان کرد، به‌لام هیچیان بروایان پئی نه‌هیتا و فهوتاندمانن، ﴿أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ﴾، نایا نه‌گه‌ر نهو موعجیزه‌یهی که داوی ده‌که‌ن، بۆیان بنترین، ئیمان ده‌هیتن؟ بیگومان ئیمان نه‌هیتن، بۆیه ناینترین، تاکو نه‌یانفه‌وتیتین، به‌لکو خوا موعجیزه‌یه‌کیان بۆ ده‌نیتری، که خۆی دیاری کردوه و، نه‌گه‌ر برواش بهو موعجیزه‌یه نه‌هیتن، له دنیا‌دا نایانفه‌وتیتین، به‌لام له دوا‌رۆ‌دا سزایان ده‌دات.

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِي إِلَيْهِمْ﴾، له پیش تو‌دا ته‌نیا پیاو‌مان ناردوون و سروشان بۆلا کردوون، چونکه نه‌وان ده‌یانگوت: چۆن ده‌بی مرو‌ف پیغه‌مبه‌ر بی، خوا ده‌فه‌رموی: له پیش تو‌شدا ته‌نیا پیاو‌مان وه‌ک ره‌وانه‌کراو ناردوون و، نه‌ک فریشته‌کان، ﴿فَتَلَّوْا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾، له خاوه‌ن زیکران بپرسن، نه‌گه‌ر نازانن، واته: له خاوه‌ن کتیه‌کان بپرسن، له زانایان و شاره‌زایان کتیه پیشووه‌کان بپرسن، نه‌گه‌ر نازانن، نایا هیچ کام له پیغه‌مبه‌رانی خوا فریشته بوون؟! هه‌موویان هه‌ر پیاو بوون و، هه‌موویان هه‌ر مرو‌ف بوون و له تپو مرو‌فه‌کانیشدا پیاوان، چونکه وه‌ک پیتتر باس‌مان کرد، نهو پایه به‌رزه، نهو پیگه و به‌رپرسیاریه‌ته قورسه، به پیاوان هه‌لده‌گیری و له توانای نافرته‌تاندا نیه، که نافرته‌تان به لای سو‌ز و عه‌تف و هه‌ستی ناسک و جه‌سته‌ی ناسک و ده‌نگی ناسک‌دان.

﴿وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَدًّا لَا يُأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ﴾، تنجا نهو پیغه‌مبه‌رانه‌شمان نه‌کردوون به جه‌سته‌یه‌ک که خواردن نه‌خۆن و، هه‌ر ماویش نه‌بوون، واته: له ژیانیشدا نه‌ماونه‌وه، نه‌وان مرو‌ف بوون وه‌ک مرو‌فه‌کان خواردن و خواردنه‌وه و خه‌و و هه‌موو حاله‌ته سروشتیه جه‌سته‌یه‌کیان بوون و،

دوایش ودک باقی مروّفه‌کان نه‌خوْش بوون و ساغیش بوون و، پاشان کوْتابی به ژبانیان هاتوه.

﴿ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ فَأَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَّشَاءُ﴾، دوایی به‌لینمان له‌گه‌ل راست بردنه سهر، نه‌وان و ههر که‌سیک که ویستمان دهر‌بازمان کردن، دواى نه‌ودی خوا سزای نارد، ﴿وَأَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِينَ﴾، زنده‌روییکارانمان فه‌وتاندن و له‌به‌ینمان بردن.

﴿لَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾، به دنیایی تیمه کتیبیکمان بو لاتان دابه‌زاندوه، که بیرخستنه‌وه‌تانی تیدابه، تایا نافامن؟ وشه‌ی (ذکر) هم به واتای بیرخستنه‌وه دئی و، هم به واتای ناو و ناوبانگیش دئی، که به پیی ره‌وته‌که مانابه‌که‌ی دیاریی ده‌کری، لیره‌دا زیاتر وا پیده‌چی، مه‌به‌ست نه‌وه بتی که بیرخستنه‌وه و یادخستنه‌وه‌تانی تیدابه.

ننجا بوچی خوای کارزان له‌و پینج ناوه‌ی که بو قورناتی، به‌کارهیناون (فرقان، قرآن، ذکر، کتاب، کلام الله) بوچی به‌کتیکیان (ذکر)ه؟

چونکه خوا مروّفی وا خوْلقاندوه، نه‌و راستییانه‌ی له دوو توئی وه حییدا ده‌باننیرئی، له‌گه‌ل زگماک و سروشتی ساغی مروّقیشدا تیکه‌ه‌لشیلاون، وه‌حیی خوا و کتیه‌کانی خواه هاتوون، نه‌و راستییانه بیر مروّف بخه‌نه‌وه، بویه به‌کتی له‌ناو‌دکانی قورنان بریتیه له (ذکر)، هه‌روه‌ها وشه‌ی (ذکر) بو ته‌ورایش ههر به‌کارهاتوه.

ننجا خوا ﴿﴾ له کوْتابی دا، باسی سه‌ره‌نجامی شوومی نه‌وانه ده‌کات، که نه‌هلی سته‌م بوون و، بیبروا بوون و خراپه‌کار بوون، ده‌فه‌رموئی: ﴿وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَبْلِكَ كَاتٍ ظَالِمًا﴾، زور ناوه‌دانیمان تیکشکاندوون که سته‌مکار بوون، (کم) واته: چه‌ند، به‌لام لیره‌دا (کم الخبرية) ی پیده‌لین، نه‌ک (کم الإستفهامية)، خوا ﴿﴾ ناپرسن: چه‌ندمان فه‌وتاندن؟ به‌لکو ده‌فه‌رموئی: چه‌ندمان فه‌وتاندن!

واته: زورمان فوتانندن، زور ناوه دانسی که سته مکار بوون، ﴿وَأَنشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ﴾، له دواى وانیش کومه لیک خه لکی دیکه مان پیکه یاند، ﴿فَلَمَّا أَحْسَبُوا أَنَّهَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَرْكَبُونَ﴾، نجا کاتیک هه ستیان به سزای سه ختی تیمه کرد، هه ستیان به سه رده تا و پشه کییه کانی کرد، تو - نه گهر له ووی بای - ده تبینی: نه وانه له و ناوه دانیبانه، له شارو دپیه کانی خویمان، پایانده کرد، هه لده هاتن، ﴿لَا تَرْكَبُوا وَأَرْجِعُوا إِلَىٰ مَا أْتَرَفْتُمْ فِيهِ﴾، رانه کهن و بگه پینه وه بو نه و ژبانه خوشه ی که تیندا خوشگوزهران کرابوون، ﴿وَمَسْكِنِكُمْ﴾، هه روه ها بگه پینه وه بو خانوو به ره کانتان، ﴿لَعَلَّكُمْ تَتَلَوْنَ﴾، به لکو پرسپارتان لن بکری، واته: خه لک بن داواى شتان لن بکات، که نه وه جوړیکه له گالته پینکردن، یاخود: ﴿لَعَلَّكُمْ تَتَلَوْنَ﴾، بو نه وه ی که لپیرسینه وه تان له گه لدا بکری.

﴿قَالُوا يَنبَغِي لَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ﴾، گو تیان: نه ی هاوار بو تیمه! نه ی سزای سه خت بو تیمه، له کو نی وهره! بیگومان تیمه سته مکار بووین.

﴿فَمَا زَالَتْ تِلْكَ دَعْوَاهُمْ حَتَّىٰ جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَامِدِينَ﴾، نیدی هه ر نه وه پارانه وه بیان بوو، به رده وام هه ر نه وه قسه بیان دووباره ده کرده وه: ﴿يَنبَغِي لَنَا كُنَّا ظَالِمِينَ﴾، هه تاکو هه موویانمان گپران، به (وهک) کشتوکالپکی دره وکراوی دامرکاو، (حصیدا) به مانای (مخضودا) ه، واته: کشتوکالپک که دره و کرابن و حاسه لاتی هه لگیرایته وه، (خامدین)، (خمذ) واته: (سگن) واته: دامرکاو و هه ست لپراو و بن نووزه، که دیاره خه لکپیک که ده فوه تی، به و شیوه ی لن دئی، هه م وهک په ریزیکى پروت، کشتوکالپک که ده دوورپته وه، هه م وهک ناگریکی دامرکاو، که قرچه قرچ و گرفه و لرفه و هه ست و خوستی نامینتی.

مهسه له گرنهکان

مهسه له یه کهم:

باسی نیزیکی لپرسینه وهی خوا بو خه لک، له حالیکدا که نه وان له بن ناگایدان، (دیاره مه بهست پتی خه لکی بیروایه)، هه ره وه حییه کی تازه شیان بو بئ، به گه مه و یاریسه وه و به دل خافلاویسه وه گوئی بو ده گرن و، به شه ره بوونی پیغه مبه ره موحه مه ده ﷺ ده که نه بیانوو بر وا پینه هیتانی و، قورئانیش به جادوو تو مه تبار ده کهن:

خوا ده فه رموی: ﴿اقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ ﴿۱﴾ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ مِنْ رَبِّهِمْ مُحَدَّثٍ إِلَّا أَسْتَمِعُوهُ وَهُمْ يَلْمِزُونَ ﴿۲﴾ لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ وَأَسْرَأُ النَّجْوَى الَّذِينَ ظَلَمُوا هَلْ هَذَا إِلَّا بَشْرٌ مِثْلُكُمْ أَفَتَأْتُونَ السَّحَرَ وَأَنْتُمْ تَصُورُونَ ﴿۳﴾﴾

شیکردنه وهی ئه م ئایه تانه، له هه شت بر که دا:

۱- ﴿اقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ﴾، لپرسینه وه بو خه لک نیزیکی که وه ته وه، دیاره (حساب) وه ک پیشتر باس مان کرد، مانا ریشه بیه که ی بریتیه له: ژماردن (استعمال العدد)، به کارهیتانی ژماره (۱، ۲، ۳...) ئه وه حیسابه، به لأم دوایی وشه ی (حساب) خوازراوه ته وه بو لپرسینه وه، پاشان خوازراوه ته وه بو سزادان، وه ک خوا ﷺ ده فه رموی: ﴿إِنْ حِسَابُهُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿۱۳۳﴾﴾، واته: سزادانیان، یاخود لپرسینه وه یان هه ره له سه ره پهروه ردگارمه، نه گه ر ئیوه هه ست پئ بکه ن، ههروه ها یه کتیک له ناوه کانی روژی دوایی، بریتیه له (يَوْمَ الْحِسَابِ)، واته: روژی لپرسینه وه، یاخود روژی سزادان، که ده فه رموی:

﴿ اقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ ﴾، وشهی (الناس) دیاره (ال) که هی (ال العهد)، واته: بو خه لکه که، که خه لکه هاوبهش بو خوا دانه ره کهن، چونکه خه لکه بروداره که، بن ناگا نه بوون و، پشت هه لکردوو نه بوون، پاشان نهو وه حیبیه تازه یه ی که له پیغهمبری خاتمه وه ﴿ پیمان که بشته، به گالته و گهمه وه مامه له یان له گه لدا نه کردوه، دلیان لئی بن ناگا نه بووه، که واته: وشه ی (الناس) نهو (ال) هی که له سه ریه تی بو ناساندن (تعریف) ه، به لام بو (تعریف العهد) ه، واته: خه لکه که، خه لکه بیروایه که، وشه ی (اقترَبَ) ش به پتی بنچینه ی: (زیادة المبنى تدل على زیادة المعنى)، (قُرْبَ) یانی: نزدیک بووه، به لام (اقترَبَ) یانی: زور نزدیک که وته وه، که ده فهرموی: نزدیک که وته وه، دیاره به پتی نه ندازه گیری خوا ﴿ دنیا و قیامت و رابردوو و، ئیستا داهاتوو هم مووی یه ک شته، بو تیمه کات (زمان) دابهش ددگری بو رابردوو، که تیپه ریوه و، ئیستا که تیبداین و، داهاتوو که نه هاتوه، به لام به نسبت خواوه ﴿ هم مووی ودک یه که، خوا ﴿ له دهره وه ی بازنه ی کات و شوینه، بو یه خوا ﴿ ئیستا لیره ده فهرموی: بو خه لکی هاوبهش بو خوا دانه رو بیروا، لپرسینه وه یان، زور نزدیک که وته وه، به لام له شوینی دیکه، ده فهرموی: چوونه نیو به هه شته وه، یان چوونه نیو دوزه خه وه، یان لپرسینه وه یان له گه لدا کرا، به رابردوو ده هینتی.

(۲) - ﴿ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ ﴾، واته: له حالیکدا که نه وان له بیناگایی دان، ﴿ مُّعْرِضُونَ ﴾ ه یانی: روو وهرچه رختنه ریشن (روو وهرگپریشن) (مُعْرِض) واته: روو وهرگپر، (مُعْرِضُونَ) کو یه که به تی، یانی: همم بن ناگان، همم رووشیان وهرچه رخانوده (رووشیان وهرگپراوه) (الغفلة: الذُّهُولُ عَنِ الشَّيْءِ)، (غفلة) بن ناگابوونه له شتیک، (والإغراض: صرف العفل عن الإستغال بشيء)، وشه ی (إغراض) یانی: روو وهرگپران، به لام مانا مه جازیه که ی پین مه به سته، نهک مانا حه قیقیبه که ی که روو وهرگپران جسته ییه، واته: نهوه که نینسان عه قل و ههستی خو ی له شتیک لابدات و تییدا به کاری نه هینتی و، گرنگی پین نه دا و لئی ورد نه بیته وه و تییرانه مینن.

(۳) ﴿ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ مِنْ رَبِّهِمْ تُخَدِّثُ ﴾ له په روډدگار بانه وه هېچ بیرخستنه وه به کی تازه یان بو نایه، (المُخَدَّثُ: الجَدِيدُ نُزُولُهُ مُتَكَرِّرًا) واته: نه وه که دابه زینه که ی دووباره ده بیته وه و تازه یه.

لیره دا هه ندیک له زانایان زور مشت و مریان له سر نه وه بووه، که نایا قورنان دروستکراوه، یاخود دروستکراو نیه؟

که به پیوستی نازانم، بچمه نیو نه و باس و خواسانه وه و کاتی خو ی کیشه و فخرته نه یه کی زور له سر نه وه بووه، کومه لیک زانا زور له سر نه وه نه زیه ت دراون، به تایه ت نیمام نه حمه د، به لکو هه ندیکیان نیعدام کران و کوژران و، خه لکیکی زور توو شی مهینه تیی بوو، که دهسته لاتی سیاسی نه و کاته، وه ک دهسته لاتی سیاسی هه موو کاته کانی دی، هه ر جاره شتیک بو خه لک دینیتته پیتش و ده بورووژینش و خه لکی پی سه رقآل ده کات، بو نه وه ی خه لک ناگایان له گرفت و کیشه راسته قینه کانی خو یان نه مینش، نه و کانه ش هه ر و ابووه، نه گه رنا خوا ﷺ باسی قورنان ده کات، وه ک فرمایشتی خو ی، هېچ گومانی تیدا نیه قورنان که فرمایشتی خوا یه و، نه و سیفه ته سیفه تیکی له میژینه یه له خوا دا، واته: سیفه تیکی بی سه ره تابه، هه ر وه ک چون زانیاری خوا نه بوونی پیش نه که وتوه، دهسته لاتی خوا و، ژبانی خوا و، ویستی خوا ... هتد، به هه مان شپوه، نه وه ش که خوا فرمایشت ده فخرموی، نه بوونی پیش نه که وتوه، واته: کاتیک بووی که خوا ﷺ فرمایشتی نه بوو بی و، دواتر فرمایشتی په یدابوو بی، به لام نه م قورنانه بو تیمه دوی نه وه ی که بو پیغهمبه ری خاتم ﷺ دابه زیوه، پیغهمبه ری خوا ﷺ پی زانیوه، به نسبت تیمه وه له دوی هانتی پیغهمبه ر ﷺ تیمه به قورنان ناشنا بووین و، خوا نه و فرمایشته ی بو تیمه ناردوه، به لام سیفه تی فرمایشتکردنی خوا ﷺ بی سه ره تابه و له میژینه یه، نجا هه ر نایه تیک که دابه زیوه بو وینه، نیستا ده گوتری: قورناتی مه ککه بی و قورناتی مه دینه یی، دیاره قورناتی مه ککه بی له مه ککه دابه زیوه و، قورناتی مه دینه یی له مه دینه دابه زیوه،

که واته: قورئانی مه دینه یی بو نه وانه یی که چوونه ته قوناعی مه دینه وه، تازه تر بووه له قورئانی مه ککه یی، دابه زینه که یی تازه تر بووه و نویتر بووه، به لام سیفه تی فه رمایشتکردنی خوا ﷻ سیفه تیکی له میژینه یه و بی سهره تابه، نیدی سیفه ته کانی خواش، ئیمه له وه بچووکتیرین عه قل و خه یال و نه ندیشه یی ئیمه له وه بچووکتیره، که نیستیعابی هه ندی له دروستکراوه کانی خواش بکات، چ جای سیفه ته کانی خوا ﷻ، چ جای خوا ﷻ که له سه رووی دروست کراوه کانی تی.

ننجا خوا ده فه رموی: هیچ یاد خستنه وه یه کیان له پهروه ردگار یانه وه به تازه یی بو نایه ت:

(۴) - ﴿إِلَّا أَسْتَمِعُوهُ وَمُمْ يَلْعَبُونَ﴾، واته: مه گهر گوئی به هه لده خه ن، له حالیکدا که یاری ده کهن، واته: به جیددی نایگرن و گالته ی پی ده کهن.

(۵) - ﴿لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ﴾، واته: له حالیکدا که دلان خافلاه، پیشتر گوتمان: (لهی، یلهو) یانی: خافل و سه رگه رم بوو و سه رقال بوو، ﴿لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ﴾، واته: له حالیکدا گوئی ده گرن، لهو یاد خستنه وه تازه یه ی خوا که بویان داده به زئی، که دلان بی ناگایه، واته: تیکه یشتنی تیدا نیه.

(۶) - ﴿وَأَسْرُوا النَّجْوَى الَّذِينَ ظَلَمُوا﴾، نه وانه ش که سته میان کردوه، چه چه خویان په نهان کرد، ننجا خوا نه یفه رمووه: ﴿وَأَسْرُوا النَّجْوَى﴾، نه گهر وای فه رمووبایه واته: نهو کافرانه ی که قسه ی له باروه ده کردن، نهو هاوبه ش بو خوا دانه رانه، به لام لیژه دا: ﴿الَّذِينَ ظَلَمُوا﴾ ی، بو زیاد کردوه، تاکو بزانی نه وانه، وپرای نه وه ی هاوبه ش بو خوا دانه رو کافر بوون، سیفه تی سته میشان هه بووه، نه وانه ی که سته میان کرد، ﴿الَّذِينَ ظَلَمُوا﴾، دیاره نه مه جیدار (بدل) ه که ده فه رموی: ﴿وَأَسْرُوا﴾، نه م: ﴿الَّذِينَ ظَلَمُوا﴾، (بدل) ه بو نهو.

(النَّجْوَى)، له ﴿وَأَسْرُوا النَّجْوَى﴾ دا، (المُعَادَاةُ: الْحَقِيَّةُ) که به کوردی پی ده لئین: چه چه، یان فسکه فسک، یان سرکه سرک، وشه ی (الإسرار: الکتمان).

یانی: په نهانکردن، ننجنا نامانجیان له په نهانکردنې نهو چپه چپه یان، نهوه بووه که مسولمانان به پیلان و ډیله که یان نه زانن، وپړای نهوه ی که چپه چپ، ههر بو خوئی په نهانه، که چی په نهانتریشیان کردوه، به لأم نهوه تا خوا ﷺ لئی ناشکرا کردوون، ننجنا نهو چپه چپه ی که په نهانیان کرد، نهوانه ی سته میان کردبوو، بریتی بوو له چی؟

(۷) ﴿ هَلْ هَذَا إِلَّا بَشْرٌ مِّثْلُكُمْ ﴾، نه م چپه چپه بریتی بووه لهوه که ده یانکوت: نایا نه مه ههر مروؤفیکی وهک خوټانه؟ که بیگومان نه م پرسیار کردنه پرسیارکردنی نکوو لیلیکه رانه په.

(۸) ﴿ أَفَأَتُوكَ السِّحْرَ وَأُنْتُمْ بُصُورُ ﴾، نه مه ش دیسان نه م هه مزده (أ) ی سهر ﴿ أَفَأَتُوكَ ﴾، دیسان نهوه ش بو پرسیار لیکردنی نکوو لیلیکه رانه په، واته: نایا ده چن بو لای جادوو ﴿ وَأُنْتُمْ بُصُورُ ﴾، له حالیکدا که ټیوه ده شینن؟ که به ته نکید مه به ستیان له جادوو، نهو فه رماپشته بووه که پیغهمبر ﷺ خوټندوو په تهوه (قورټان)، که ده فه رموی ﴿ وَأُنْتُمْ بُصُورُ ﴾، نهوه حاله، یانی: له حالیکدا که ټیوه ده بینن و، چاوتان ساغه، چوټن ده چن بو لای جادوو؟ جادوو په ک که موحه ممه د ﷺ ده یخوټیتنه وه، گوئی به هه لده خن، بیگومان لیره دا که ده لاین: ﴿ وَأُنْتُمْ بُصُورُ ﴾، مه به ستیان ته نیا چاوی سهر نه بووه، به لکو مه به ستیان نهوه بووه، که ټیوه وهک چوټن شتیک که به چاو ده بیترئی زور ديار، ناواش نهو شته زور جوان ديار، که نهوه ی موحه ممه د ﷺ ده یلن، جادوو په! ننجنا وهک چوټن نهوه ی بیتراره، پیوستی به به لگه له سهر هینانه وه ناکات، نهوه ش موحه ممه د ﷺ ده یلن، که جادوو په، پیوستی به به لگه له سهر هینانه وه ناکات، ههر توؤزیک عه قلتان هه بټ، به لگه نهویسته که جادوو په! مه به ستیان پیی نهوه بووه، که بیگومان درؤ په کی شاخداریان کردوه، به لأم به شهر که دایه نه قامی، هیچ زینده وهر یکی ناکاتن، ننجنا به شهر خوئی هه لده خه له تینن جاری وا هه په، ده زانن که نهوه ناهه فه، به لأم دواپی که زور دوو باره ی ده کاته وه، خوئی دواپی له خوئی ده که ویتنه گومانه وه!

مه سه له ی دووه م:

له سه زمانی پیغه مبهه ر هاتوه: راگه یاندنی نه و راستیه که خوا هه موو
 قسه یه کی به نهان و ناشکرا، له ناسمان و زه میندا ده زانن و، هیچی لئ به نهان یه:

خوا ده فه رموی: ﴿ قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴾

شیکردنه وهی ئه م ئایه ته، له دوو برگه دا:

(۱) ﴿ قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ ﴾، فه رموی: پهروه ردگارم هه ر قسه یه ک
 له ناسمان و زه وییدا ده زانن، کن فه رموی؟ بیگومان مه به ست پئی موحه مه ده ﷻ، به
 سیاق و سه لیه ده زانن، لیره دا خوا ﷻ پیغه مبهه ری خوی ﷻ ناگادار کردۆته وه، له و چه
 چه ی که به په نهانی کردوو یانه، بۆیه که چه چه بووه و په نهانی شیان کردوه، واته:
 له شونییکی لاجه پ نهو چه چه بیان پیکه وه کردوه، یان به ده نگیکی زور نرم و کپ
 کردوو یانه، که چی خوا ﷻ پیغه مبهه ری خوی ﷻ لئ ناگادار کردۆته وه، که فه رموی به تی:
 ﴿ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴾، پهروه ردگارم هه ر قسه یه ک
 له ناسمان و زه وی دا ده زانن، وشه ی (الْقَوْلُ): (ال تعریف) ی له سه ره و بۆ جینه، یانی:
 پهروه ردگارم تیکرای قسه کان ده زانن له ناسمانن و له زه ویی دا، وشه ی: ﴿ قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ
 الْقَوْلَ ﴾، خوتند نه وه یه کی دیکه شی هه یه: (قُلْ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ)، نه گه ر
 بفه رموی: (قَالَ)، واته: موحه مه ده ﷻ، فه رموی، به لأم نه گه ر (قُلْ) بئ، واته: تۆ بفه رموو:
 پهروه ردگارم هه موو قسه یه ک ده زانن، که واتا که ی هه ر ده بیته وه یه ک.

(۲) ﴿ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴾، هه ر نهو بیسه ری زانایه، واته: نهو (خوا) وه سف کراوه به
 ته واوی سیفه تی بیستن، بۆ هه موو بیسترلوه کان و، سیفه تی زانین، بۆ هه موو زانراوه کان و،
 هه موو سیفه ته کانی دیکه ی خوا ﷻ له لووتکه دان و له و په ریدان و، بئ سنوو رو په هان.

مه سه له ی ستیه م:

خستنه پرووی چوار تۆمهتی دیکه‌ی کافره‌کان بۆ پیغه‌مبه‌رو قورئان، له‌و شه‌ش تۆمه‌ته‌ی که له‌م چه‌ند ئایه‌ته‌دا به‌سه‌ر یه‌که‌وه هاتوون:

یه‌ک: نه‌وه‌یه که نه‌م قورئانه‌ خه‌ونی تیکه‌ل و پیکه‌له.

دوو: موحه‌مه‌د قسه‌ی هه‌لبه‌ستوه به‌ ناوی خواوه (قورئان).

سێ: شاعیر بوونی پیغه‌مبه‌ر ﷺ.

چوار: نه‌هینانی موعه‌جیزه‌یه‌کی وه‌ک هی پیغه‌مبه‌رانی پیتشو، که بۆ که‌له پیتشووه‌کان هاتوون.

ئه‌م چوار تۆمه‌ته‌ و له‌گه‌ل نه‌و دووه‌ی رابردن: (مرؤف بوونی پیغه‌مبه‌ر ﷺ، پاشان به‌ جادوو له‌ قه‌ئه‌م دانی قورئان) نه‌وه شه‌ش تۆمه‌ت، نجا وه‌لامدانه‌وه‌یان له‌ لایه‌ن خوای په‌روه‌ردگاره‌وه، که گه‌له پیتشووه‌کانیش که بره‌وایان به‌ موعه‌جیزان نه‌هیناوه، سه‌ره‌نجام سزادراون و فه‌وتاون، به‌لام خوا ﷻ نایه‌وی نه‌وان، واته‌: نه‌و خه‌لکه‌ی که پیغه‌مبه‌ری خاته‌میان ﷺ بۆ ره‌وانه‌ کراوه، بیانفه‌وتین، بۆیه ئه‌و موعه‌جیزه‌یان بۆ نانی‌ری که که‌سێک بره‌وی پێ نه‌هین، شایسته‌ی سزادانی فه‌وتیان ب:

خواد هه‌فرموی: ﴿بَلْ قَالُوا أَضْغَتْ أَحْلَمِ بَلْ أَفْرَنُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأِنَّا يَا بِلَهَّ كَمَا أُرْسِلَ الْأَوْلُونَ ﴿٥﴾ مَا أَمَّتْ قَبْلَهُمْ مِنْ قَرِيْبَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾﴾

شیکردنه‌وه‌ی ئه‌م ئایه‌تانه، له شه‌ش بره‌گه‌دا:

١- ﴿بَلْ قَالُوا أَضْغَتْ أَحْلَمِ﴾، واته‌: نه‌ک هه‌ر به‌ جادوو‌یان له‌ قه‌ئه‌م داو، نه‌ک هه‌ر پێی بپه‌روا بوون، به‌لکه‌ گو‌تیا‌ن: ئه‌م قورئانه که موحه‌مه‌د ﷺ ده‌یخوینیته‌وه،

وړینه ی بابای خهونی ټیکه ل و ټیکه ل بینه ره. پښتر باسمان کرد: (أَضَعْتُ) کوی (ضَعْتُ) ه و نهویش: (الْحِزْمَةُ مِنْ أَعْوَادٍ، أَوْ الْعُشْبِ، أَوْ الْحَشِيشِ الْمُخْتَلَطِ)، (ضَعْتُ) بریتیه له چه پکک له چیلکه یاخود، له گز و گیا، یاخود له پووش و په لاشی ټیکه ل، ننجا نه و خهونانه ی که وهک کورده واریی خومان گوتوویانه: (هر تیردی له که نندالیک) که هیچ شتیک پیکیه وه نابه سستیه وه، پتی ده لاین: خهونی ټیکه ل و ټیکه ل و، به عه ره بیی ده لاین: (أَضَعْتُ الْأَحْلَامَ)، وشه ی (أحلام) کوی (حَلْمٌ) ه واته: خهون، نه و تومه ته شیان پالداوته لای فورئان.

(۲) - ﴿بَلْ أَقْرَبَهُ﴾، واته: (بَلْ قَالُوا هُوَ أَقْرَبُ)، به لکو گوتیان: که موحه ممه د ﴿قُورَنَانِ﴾ هه لبه ستوه، به ناوی خواوه.

(۳) - ﴿بَلْ هُوَ شَاعِرٌ﴾، نه میس دیسان واته: (بَلْ قَالُوا هُوَ شَاعِرٌ)، به لکو گوتیان: نه و شاعیره و هونه ره، به لام له هه ردوو رسته کان: ﴿بَلْ أَقْرَبَهُ﴾، ﴿بَلْ هُوَ شَاعِرٌ﴾، (قَالُوا) ی لئ لبراهو، چونکه نه وهی پښی ده یکه یه نن: (بَلْ قَالُوا)، نه میس هه ره له و سیاقه دایه، یانی: (بَلْ قَالُوا هُوَ أَقْرَبُ، بَلْ قَالُوا هُوَ شَاعِرٌ).

(۴) - ﴿فَلْيَأْتِنَا بَيِّنَاتٍ مِّمَّا أُرْسِلَ الْأَوْلُونَ﴾، با نیشانه یه کمان بو بښتی، وهک چوئن پښووه کان ره وانه کراون، واته: وهک چوئن نه وانه ی پښی ره وانه کراون، به چه ند جوړه موعجزیه یه که وه، با له و جوړه نیشانه و موعجزیه یه مان بو به ښتی، خوا ﴿تَلَّ﴾ وه لام ده داته وه و ده فه رموی:

(۵) - ﴿مَاءَ أَمْنَتٍ قَبْلَهُمْ مِنْ قَرَابَةٍ أَمْ لَكُنْهَآ﴾، له پښ و اندا هیچ ناوه دانیه ک برولیان نه هښناوه که فه و تاندوومانن، واته: فه و تاندوومانن به هوی نه وه وه که نه و موعجزیه یی، داوایان کردوه، پیمان داون، که چی برولیان پښ نه هښناوه، ننجا سه ره نجام ښمانیان نه هښناوه، فه و تاندوومانن.

وشه ی (ما) لابه ره (نافیه) یه، ﴿مَاءَ أَمْنَتٍ قَبْلَهُمْ﴾، یانی: برولای نه هښنا له پښوواندا، وشه ی (مِنْ قَرَابَةٍ) (مِنْ) (مَرْبُودَةٌ لِلتَّكْوِينِ)، (مِنْ) بو جه ختکردنه وه

زیادکراوه، واته: هیچ ناوهدانییهک له ناوهدانییهکان که له پیش واندا پاربدوون و، داوای نهو جوړه موعجزانهیان کردوه، تیمهش پیمان داون، هیچیان پروایان نههیتناو، سهرهنجامیش فهوتاندمانن.

که دهفهرموئی: ﴿مَاءَ أَمْنَتٍ﴾، نهوهی که (ءَامَنْتَ) پیهوه په یوهسته، فرتیندراوه، له بهر نهوهی سیاقه که دهلاق له سهر دهکات، یانی: (مَا أَمَنْتَ بِأَيَاتِنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرِيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا)، پروای بهو نیشانانمان نههیتنا، هیچ کام لهو ناوهدانییهکانه که له پیش نهواندا بوون، سهرهنجام به هوئی بروا نههیتنایانهوه، فهوتاندمانن، بنگومان که دهفهرموئی: ﴿مَاءَ أَمَنْتَ قَبْلَهُمْ مِنْ قَرِيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا﴾، وشهی (قَرِيَةٍ) مه بهست پتی خه لکه که بهتی، واته: خه لکی نهو ناوهدانییه، پیشوو تیش زور باسمان کردوه، وشهی (قَرِيَةٍ) به ناوهدانیی و شاری گهوره دهگوتری، نهک مانا زاراوه ییه عورفیه که ی تیستای که (قَرِيَةٍ) واته: گوندو لادی، نهخیر له فورئاندا وشهی (قَرِيَةٍ) مانای شاری گهوره یاخود ناوهدانیی گهوره.

٦- ﴿أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ﴾، ننجا نایا نهوان پروا دههیتن؟ نه مه پرسیارکردنیکي نکوولیلکه رانه یه، واته: نهوان که پروایان به موعجزه ی پیغه مبه رده کانی خوایان نههیتناوهو، سهرهنجام به پتی یاسای خویمان فهوتاندوومانن، نایا نهوان پتیمان وایه پروا دههیتن؟ نهوانیش پروا ناهیتن هه رچهنده نهو جوړه موعجزانه شیان بو بنیرین، ننجا که پرواشیان نههیتنا، وک چون نهوانی پیشووومان فهوتاندن، نهوانیش دهفهوتیتن، ننجا بو نهوهی نهفهوتیتن، نهو جوړه موعجزانه یان بو نانیرین، به لکو موعجزه یه کیان بو ده نیرین، که نهگه رپرواشی پت نهکن، له دنیا دا نه یان فیهوتیتن، مؤله تیان پت دده یین.

پیشتر حکمه ته که شم روونکرده وه: چونکه موعجزه یه کی به رههست، که به ههسته وه ره کانی مروّف ههست ده کری، کاتیک که خوا ده بنیرتی، نهگه ر نهو خه لکه پروایان پت نههیتنا، دواپی خه لکی دواي نهوانیش بویمان هه یه بلتین: تیمهش موعجزه یه کی دیکه مان بو بهیتن و، خه لکی دواي نهوانیش بویمان

هه به بلین: بۆ تیمهش بئینن ههروهها به ههمان شتوه، ئنجا ئهوه له گهڵ ئهوه جیددیه تهی که له ئایسن و بهرنامهی خوادا ههیهو، له ئهرکی پیغه مبه راندا (عَلَيْهِمُ الضَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) هه به، ناگونجی! هه ر بۆیه خوا ﷺ هه ر موعجیزه به کی بۆ پیغه مبه رانی پشوو ناردوه، ئهوه موعجیزانه و ئهوه پیغه مبه رانه په یوه ست بوون به کات و شوین و کۆمه لگایه کی دیار بیکراوهوه، به لأم بۆ پیغه مبه ری خاتهم (محمد) ﷺ نه گه ر موعجیزه به کی له وه شتوه په یی نارد با به، بۆ وئنه: کیوی کرد با به به زپ، خه لکی ئیستا ده یگوت: ئنجا کی ده لی وا بووه؟! ئه وه هه ر گۆرانیکی جیۆلوجیی بووهوه، به سه ری دا ها توه، یان نه گه ر نه ما بووا به ده یانگوت: نه خیر راست نیه، یان به شتیکی دیکه ته فسیر یان ده کردو ده یانگوت: ئیستا با فلان شته بی، به لأم ئیستا فه رموو، ئه وه قورئانه و له به ر ده ستیانه، که واته: خوا ﷺ موعجیزه به کی بۆ پیغه مبه ری خاتهم ﷺ و بۆ مرؤفا به تیبه ک که پیغه مبه ری خاتهمی ﷺ بۆ لا تیر دراوه، ره خساندوه، که عه قل و دل یان ده دو ئنی، ئنجا به رده وایشه و له به ر ده ستیانه.

مه سه له ی جواره م:

خوای پش پیغه مبهری کوژایی موحه ممه د ﷺ ته نیا پیاوانی به پیغه مبهر ناروون و
حه و جیتی خوژاک بوون و، ههر ماویش نه بوون، پاشان خوا ﷺ گفستی خوئی
له گه ل پیغه مبهر اندا راست بردۆته سه رو، خویمان و نه وانه شی که خوا ویستییتی
به پیوستی زاین دهر بازی کردوون و، زیده پرویکارانیشی فه وتاندوون:

خو ده فه رموی: ﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِي إِلَيْهِمْ فَتَلَوْنَا أَهْلَ الذِّكْرِ
إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧﴾ وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَدًّا لَا يَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ
﴿٨﴾ ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ فَأَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَشَاءُ وَأَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِينَ ﴿٩﴾

شیکردنه و هی ئه م ئایه تانه، له ههشت برگه دا:

١- ﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا ﴾، له پش تۆدا ته نیا پیاواغان په وانه کردوون،
واته: به پیغه مبهر، له و باره وه زانا یان ده ئین: (الرَّسَالَةُ مَحْضُورَةٌ فِي الرِّجَالِ بِلَا خِلَافٍ، فَأَمَّا
الْخِلَافُ فِي النُّبُوَّةِ)، په وانه کراویه تیی کورت هه له ئیتر وه له پیاواندا، نه وه راجیایی له سه ر
نیه، به لأم هه ندی که زانا یان له و باره وه رایان جیا به که پیغه مبهر ایه تیی (نبوة) (خوا
به شیوه یه کی تاییه ت هه و آل به که سیک بدات) ده ئین: نه وه ته نها له پیاواندا کورت
هه لئه هاتوو، ده گونج هه ندی له نافرده تانیس خوای په روه ردگار هه و آلی تاییه تی
پیدا بن، به تاییه ت دایکی مووسا: ﴿ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَمْرًا مُوسَى ﴾، هه روه ها مه ریه م: ﴿
وَإِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَا مَعْرِبُ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَأَصْلَحَكِ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ
﴿١٤﴾﴾ آل عمران، (خوا لیان رازی بن)، به لأم رای راست هه ر نه ویه که وه ک چۆن
په وانه کراویه تیی (رسالة) ته نیا له پیاواندا کورت هه لئه اتوه، پیغه مبهر ایه تیش هه ر له
پیاواندا کورت هه لئه اتوه، به لأم هی نه و نافرده ته ناوازه و هه لکه وتوانه، خو ربه و نیلهام
بووه، خوای میهره بان بوئی کردوون.

(۲) ﴿تَوْحَىٰ إِلَيْنِهِمْ﴾، واته: سروشمان بُوَ لایان ده کردن، به شیوهی پنهان ناگادارمان ده کرده‌وهو، په‌یامان بُوَ ده‌ناردن.

(۳) ﴿فَتَلَوُاْ أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾، نه‌گه‌ر نازانن له نه‌هلی زی‌کر بیرسن، واته: له‌خاوه‌ن کتیبان و له‌وانه‌ی که بیر‌خستنه‌وه‌کانی خویان له‌به‌ر ده‌سدان، که له‌کتیبه‌کانی خوادا هاتوون، نه‌مه‌ش وه‌لمی نه‌و هاوبه‌ش بُوَ خوا دانه‌رو بی‌پروایانه‌به که ده‌یانگوت: ﴿أَبَعَثَ اللَّهُ بُرْكَرًا رَسُولًا﴾ (۱۱) الإِبراء، نایا خوا مروفتیکی کرده‌ته ره‌وانه‌کراو؟ خوا ده‌فهرموی: له‌پیش تۆشدا نه‌نیا پی‌اوامان ناردوون، له‌خاوه‌ن کتیبان بیرسن، نه‌گه‌ر نازانن، نایا هیچ کام له‌پیغهمبه‌رانی خوا، جگه له‌مروفته پی‌اوه‌کان، هیچ که‌سی دیکه بووه؟ که‌واته موحه‌ممه‌د ﷺ شتیکی ناوازه و ریزه‌په‌نیه، وه‌ک له‌سوورپه‌تی (الأحقاف) دا ده‌فهرموی: ﴿قُلْ مَا كُنْتُ بِدَعَايِنَ الرُّسُلِ﴾، واته: من داهیتراویک و تازه په‌یدابوویم که نیم له‌پیغهمبه‌ران، پیغهمبه‌رانی پیش منیش که هاتوون، هه‌ر پی‌ا بووون و له‌مروفتان بوون.

نجا نه‌م نابه‌ته موباره‌که، نه‌وه‌شی لی وه‌رده‌گیری، که دروسته تیمه قسه‌ی خاوه‌ن کتیبه‌کان به‌به‌لگه به‌یتینه‌وه‌و، بُوَ به‌رچاو پروونی زی‌تر، بُوَ بابه‌تیک که له‌قورئاندا هاتوه، به‌لام له‌کتیبی خاوه‌ن کتیبه‌کاندا تیشکی زی‌تری خراوه‌ته سه‌ر، مادام له‌گه‌ل قورئاندا تیکناگیری، و له‌وه‌نیه که دلنایین گو‌پردراوه‌و له‌بیر کراوه، دروسته بی‌هتین بُوَ به‌رچاو پروونی زی‌تر، بُوَیه تیمه له‌م ته‌فسیره‌دا هه‌ر له‌ده‌رسه‌کانی سه‌ره‌تاوه له‌(په‌یمانی کوون) و (په‌یمانی نوئی)، واته: کتیبی خاوه‌ن کتیبه‌کانه‌وه، جار جار هه‌ندیک قسه‌دینن، به‌لکو جاری وا هه‌به‌نه‌وه‌ی که گو‌ریویانه‌و ده‌ستکاریان کرده‌و و له‌گه‌ل قورئان دا تیک ده‌گیری، نه‌وه‌ش ده‌هتینن، تا‌کو خه‌لک نه‌وه‌ی که له‌په‌یمانی کوون و نوئدا هاتوه، له‌سه‌ر نیسلام و له‌سه‌ر دین و، له‌سه‌ر وه‌حیی خوی حساب نه‌کات.

(۴) ﴿وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَدًّا وَلَا يُاكُفُونَ الطَّعَامَ﴾، تیمه نه‌و پیغهمبه‌رانه‌ی که له‌پیش تۆدا له‌پی‌اوانی مروفت ره‌وانه‌مان کردوون، نه‌مان گنپراون به‌جسته‌یه‌ک که خواردن نه‌خون، واته: وا نه‌بوون که مروفت نه‌بوون، یان پی‌ویستیان به‌خواردن و خو‌راک

نه بوون، نهمه وهک نهوه به که له سووره بقى (الفرقان) له تا به بقى (۲۵) دا ده فه رموى: ﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لِيَأْكُلُوا الطَّعَامَ وَيَشْرَبُوا فِي الْأَسْوَاقِ ﴾، واته: له پيش تو دا هيچ كام له پيغه مبه ارمان نه نار دوون، مه گهر خواردنيان خوراردوهو، به بازاراندا پرويشتوون و كارو كه سابه تيان كردوه.

(۵) - ﴿ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ ﴾، ههر ماو يش نه بوون، (خَالِدٌ) واته: ما به وه، (خَالِدٌ) واته: كه سيك كه ههر ده ميته نه وه و له به ين ناچن و نامرئى، نهمه وهك دو اي ش خوا ﴿ وَمَا جَعَلْنَا لِشَرِّ مِنْ قَبْلِكَ الْخَلْدَ ﴾، واته: له پيش تو شدا هيچ مرو فتيكمان نه هيشو ته وهو، نهمه بيكومان به لگه ي زياتر هيتانه وه به له سه ر نه وه كه نه وانه مرو ف بوون، پيغه مبه اران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) مرو فئى ناساي بوون، له پروى جهسته به وه.

(۶) - ﴿ ثُمَّ صَدَقْتَهُمُ الْوَعْدَ ﴾، دو اي به ليتنمان له گه ل دا راست بردنه سه ر، نهم (الْوَعْدَ) ه، (مَنْصُوبٌ بِبُرْزِ الْخَافِضِ أَي: صَدَقْنَا هُمْ فِي الْوَعْدِ)، نهو به ليتنه كه له گه لماندا دا بوون، راستمان كرد له گه ليان و بردمانه سه ر.

(۷) - ﴿ فَأَجْمَعِينَ هُمْ وَمَنْ نَسَاءَهُمْ ﴾، خو شيان و نه وه ش كه مهان هوئى ده ربا زمان كردن، واته: پيغه مبه اران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) و نه وانه ي كه له گه لياندا بوون، له هاوسه رو منداليان و، نه وانه ي كه به نيمنانه وه له گه لياندا بوون، قوتارو رزگارمان كردن.

(۸) - ﴿ وَأَهْلَكْنَا الْمُتْرَفِينَ ﴾، زيده رو يي كارامان له كوفرو بيبرو اي و كه لله ره قبي، له به ران به ر پيغه مبه اراندا، واته: نه وانه ي كه زيده رو يي كار بوون له وانه دا، فه و تاندمان و له به ينمان بردن و، جو مالمان كردن و گه سكيكمان ليتاندا و زه وييمان لي پاكر دنه وه.

(جمال الدين القاسمي) له ته فسیره كه ي خويدا^(۱) قسه به كي جوان دهكات و ده لي:

(وفي هذا التعريف الرباني عن حال المرسل، أكبر رادع لأولئك المنزوين عن الناس المتصدين، به قلوب الرعاع، إذ يرون تناول الطعام في المعافل وتكثر سواد الناس في المجامع والخروج للأسواق لقضاء الحاجات، من أعظم الهوامد لصروح الإعتقاد فيهم).

واته: لهم پیناسه‌ی په‌روه‌ردگاردا بو حالی پیغهمبه‌ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) که‌وره‌ترین به‌رپه‌رچده‌روهه‌ه‌یه، بو نه‌وانه‌ی که خو له خه‌لکی گوشه‌گیر ده‌که‌ن و، نه‌وانه‌ی که دئی خه‌لکی ساده و په‌شوکیی راو ده‌که‌ن، چونکه نه‌وانه پیمان وایه، نه‌گه‌ر له‌گه‌ل خه‌لکی خواردنن بخوئن، یاخود بچنه نیو نابوریی خه‌لکه‌وه، نه‌وه ده‌بیته هوی نه‌وه‌ی خه‌لک بروایان پیمان نه‌مینن و، له‌به‌رچاویان بکه‌ون، وا بیته به‌رچاویان که نه‌وانه‌ش مروئی ناساین و وهک خه‌لکن.

واته: مادام پیغهمبه‌ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) واپوون، که‌واته: به‌ناوی دینه‌وه خو له خه‌لک په‌نادان و خو له خه‌لک گوشه‌گیرکردن و تیکه‌ل نه‌بوون له‌گه‌لیان، به‌حساب بو نه‌وه‌ی هه‌یه‌تیا‌ن نه‌یه‌ته‌خوار، شتیکی خرابه، ننجا نه‌وه به‌ناوی دینه‌وه وایگوتوه، به‌لام تیتستا چینیکی سیاسیمان پیدا بووه له‌درژیایی و پانایی و جیهانی نیسلامیدا، ننجا له‌م هه‌ریمی کوردستانی خو‌مان ده‌لیتی، له‌عیراق ده‌لیتی، له‌ده‌وله‌تانی ناوچه‌که ده‌لیتی، چینیکی سیاسی که خو‌یان له خه‌لک دوور ده‌گرن و، نایه‌نه نیو خه‌لک و تیکه‌ل به خه‌لک و جه‌ماوه‌ر نابن و، له‌بورجی عاجیدا ده‌ژین و، له‌سه‌رقی را ته‌ماشای خه‌لک ده‌که‌ن، بویه خه‌لکی زور وردو گچکه ده‌بینن، نازانن نه‌وه خه‌لکه‌ش که له‌خواری را تیتان هه‌لده‌روانن نه‌وانیش وردو گچکه‌یان ده‌بینن! به‌هه‌ر حال نینسان نابن خوئی پتی له خه‌لک زیاد بن و، نابن خو به‌زلگر بن، ننجا له‌به‌رگی دیندا بن، له‌به‌رگی سیاسه‌تدا بن، له‌به‌رگی حیزبایه‌تیتدا بن، یان له‌هه‌ر به‌رگی‌کدا، نینسان نه‌گه‌ر خوئی پتی له خه‌لک زیاد بن و خو به‌زلگر بن، له‌راستیتدا له‌لای خه‌لک و له‌لای خوا ﷺ بچووک ده‌بیته‌وه، هه‌ر بویه پیغهمبه‌ر ﷺ ده‌فه‌رموی: (وَمَا تَوَاضَعُ أَحَدٌ لِلَّهِ إِلَّا رَفَعَهُ اللَّهُ) (آخره احمد: ۷۳۰۵، و‌مسلم: ۲۵۸۸، و‌الترمذی: ۲۰۲۹، و‌قال: حسن صحیح، و‌ابن حبان: ۲۳۴۸)، واته: هیچ که‌سیک خوئی له‌به‌ر خوا به‌که‌م نه‌گرتوه، مه‌گه‌ر خوا به‌رزی ده‌کاته‌وه، به‌لام به‌پیچه‌وانه‌وه، هه‌ر که‌سیک خوئی به‌زل بگری، خوا بچووک ده‌کاته‌وه.

مه سه له ی پینجه م:

خو قورئانی دابه زاندوه که مایه ی بیرخستنه وه و ریز و پایه به بو مروقه کان:

خو ده فه رموی: ﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾ (۱۱)

شیکردنه وه ی ئەم ئایه ته، له سی (۳) برگه دا:

۱- ﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا﴾، به دنیایی تیمه کتیبیکمان بو لای ئیوه دابه زاندوه، وشه ی (لَقَدْ): (ل) بو سوئنده یاخود بو زه مینه خوشکهره بو سوئند (قَدْ) بو دلتیا کردنه وه دیه، نجا مه به ست پتی چیه، لیره دا؟ مه به ست پتی ته وه یه: دلتیا بن، ئەم کتیبه که موحه مه مه د ﷺ به سه رتاند ا ده یخوئینتیه وه، تیمه بو لای ئیوه مان دابه زاندوه، له وه دلتیا بن که قسه ی خو ی نیه و، له گیرفانی خو ی ده ری نه هیتاوه و، شه پتان و خه لکی دیکه فیری نه کردوه، نجا که ده فه رموی: ﴿إِلَيْكُمْ﴾، واته: ئەم قورئانه مان له بهر خاتری ئیوه و بو لای ئیوه دابه زاندوه، بو یه پالی داوه ته لای خو یان.

۲- ﴿فِيهِ ذِكْرُكُمْ﴾، (ذکر) به مانای بیرخستنه وه دی، بیرخستنه وه بو چاکیی و پاکیی، ههروه ها ده شگونجن مه به ست پتی ناوبانگ و پیگه و پله ی بهرز بئ.

۳- ﴿أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾، نایا نافامن، واته: بیرخستنه وه ی خوئانی تیدابه، یاخود ناو و ناوبانگی خوئانی تیدابه، ﴿أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾، نایا نافامن؟ ئەم پرسیاره پرسیار کردنی نکوولییلیکه رانه یه، چونکه بهروا نه هیتانیان بهم قورئانه، که بیرخستنه وه یه بو خو یان و، ناو و ناوبانگ و بهرزیه بو خو یان، به لکه یه له سه ر نه وه که که وه دن و نه فامن، و، عه قلیان به شت ناشکی و، عه قلی خو یان به کارنا هیتن و، له عه قلی خو یان به هه ره مه ند نابن، چونکه نه گه ر به چاوی عه قل ته ماشای قورئان بکه ن، ده بینن که بو ئەوان دابه زترلوه و، بیرخستنه وه یه بو ئەوان و، راستیه کانیان ده خاتوه بیرو، ناو و ناوبانگ و بهرزیه بو خو یان.

مهسه له ی شه شه م و کو تایی:

لاوه دانیه کان خوا به هو ی سته مه وه فه وتان دوونی و کاتیک به لایان بینیه، رایان کردوه، به لأم به زمانی حال پنیان گوتراوه: بگه رینه وه نیو حال و گوزهرانی خوتان و، نیو خانوو به ره کالتان و، له و کاته شدا دانیان به سته مکاری خویاندا هیناوه، هه تا دامراکان و بی هه ست بوون، هه ر خه ریکی هاوارو برۆ بوون:

خوا ده فه رموی: ﴿وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرِيْبٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِيْنَ ۝۱۱﴾ فَلَمَّا أَحْسَبُوا أَنْسَاءَ إِذَا هُمْ مِيْنَهَا يَرْكُضُوْنَ ﴿۱۲﴾ لَا تَرْكُضُوْا وَارْجِعُوْا إِلَى مَا أُتْرِفْتُمْ فِيْهِ وَمَسْكِيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿۱۳﴾ قَالُوْا يٰوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظٰلِمِيْنَ ﴿۱۴﴾ فَمَا زَالَتْ تِلْكَ دَعْوَتُهُمْ حَتَّىٰ جَعَلْنَاهُمْ حَصِيْدًا خَمِيْدِيْنَ ﴿۱۵﴾

شیکردنه وه ی ئەم ئایه تانه، له نو برگه دا:

۱- ﴿وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرِيْبٍ كَانَتْ ظَالِمَةً﴾: زۆر ناوه دانیه مان له به ین بر دوون که سته مکار بوون (گم)، واته: چهند، ئنجا که لیره دا ده فه رموی: ﴿وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرِيْبٍ﴾، مه به ستی پنی پرسیارکردن نیه، بزانی: چهند؟ به لکو بو زۆریه، پشتریش گوتمان: وشه ی (گم) لیره دا: ﴿خَبْرِيْةٌ اسْمُ اسْتِفْهَامٍ عَنِ الْعَدَدِ، وَشَاعَ اسْتِعْمَالُهُ عَنْ كَثْرَةِ الشَّيْءِ أَي: كَثِيْرًا مِنَ الْقَرِيْبِ﴾، واته: ناوی پرسیارکردنه له ژماره، به لأم زۆر جار به کاره ی تراوه بو زۆری شت، واته: زۆر ناوه دانیه مان له به ین بر دوون، له به رچی؟!

﴿كَانَتْ ظَالِمَةً﴾، نه و ناوه دانیه مانه سته مکار بوون، وشه ی (ظالم) سته مکار، له قورئاندا به مانای ده ستر ئیزی بو سه ر مافی ته وان دیکه، دئی و، به مانای له که ولی خو ده ر چوون، دئی و، به مانای شیرک، دئی ﴿إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيْمٌ﴾ ﴿۱۳﴾ لقمان، به مانای کوفریش دئی ﴿وَٱلْكَافِرُوْنَ هُمْ ٱلظَّٰلِمُوْنَ﴾ ﴿۱۴﴾، وشه ی (ظلم) له نه سلدا: (الظلم: وَضَعُ شَيْءٍ فِي غَيْرِ مَوْضِعِهِ)، واته: شتیك له شوینی شایسته ی خویدا دانه تی، ئنجا هه م کوفرو، هه م شیرک

و، ههم ده ستر ریزی بو سهر مافی نه وانی دیکه و، ههم له که ولی خو دهر چوون و له خوا یاخیی بوون، نه وانه هه موویان بن جین، گرنگ نه وه یه که خوا ﷺ ده فهرموئ: که زور ناوه دانیمان تیک شکاندوون، له نه نجامی نه وه دا که سته مکار بوون، به هه موو مانا و چه مکه کانی سته م (ظلم).

(۲) ﴿وَأَنشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ﴾، له دوی نه وان خه لکیکی دیکه مان پیگه یاندوه.
 (۳) ﴿فَلَمَّا أَحَسُّوا بَأْسَنَا﴾، واته: خه لکی نه و ناوه دانیمانه ی که تیکمان شکاندوون، کاتیک هه ستیان کرد به سزای تیمه، (الإحْسَاسُ: الإِدْرَاكُ بِالْحَسِّ فَيَكُونُ بِرُؤْيِيَةِ مَا يُرْغَبُ فِيهِمْ، أَوْ سَمَاعِ أَصْوَاتٍ مُؤَدِّيَةِ بَهْلَاكِهِ)، که ده فهرموئ: (أَحْسُوا)، نیحساس بریتیه له هه سترکردن به هوی هه سته وه، دهر کردنی شتیک به هوی هه سته پیکردنه وه، نه ویش یان به هوی بیینی نه و شتانه وه، که بیزاریان کردوون، یا خود به هوی بیستی نه و ده نگانه وه، که ناگادار کردنه وه ی نه وه یان تیدا بوو، که له بهین ده چن، وشه ی (بأس) به نازاری زور و سزا ده گوترئ، واته: کاتیک که نازارو سزا و به لاکه ی تیمه یان هه ست پیکرد.

(۴) ﴿إِذَا هُمْ مِّنْهَا يَرْكُضُونَ﴾، تۆ ده تبینی نه وان رایانده کرد لیان، واته: له و ناوه دانیمه ی خو یان رایان ده کرد، (الرَّكْضُ: سُرْعَةُ سَيْرِ الْفَرَسِ، وَأَصْلُهُ: الضَّرْبُ بِالرَّجْلِ فَيُسْمَى بِهِ الْعَدْوُ)، وشه ی (رَكْضُ): به واتای به خیرایی رۆیشتنی نه سپه، به لام مانا ریشه یه که ی: پئ به زه ی دا کو تانه، له وه شه وه را کردن، وشه ی (رَكْضُ) ی بو به کارهاتوه.

(۵) ﴿لَا تَرْكُضُوا﴾، واته: رامه کهن، هه له به ته نه مه به خه یال هتیرانه پئش چاویانه، که خوا ﷺ ده یاندوینئ: رامه کهن، واته: به زمانی حال پئیان ده گوترئ: رامه کهن.

(۶) ﴿وَأَرْحَمُوا إِلَيَّ مَا أترفَم فِيهِ وَمَسْكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَلَوْنَ﴾، واته: بگه رینه وه بو نیو نه وه ی که تیدا خو شوگوزهران کرابوون و، بگه رینه وه بو نیو خانو و به ره کانتان، به لکو لیتان بهرسئ (الإتراف: إغْطَاءُ الرَّفِّ، وَهُوَ النُّعِيمُ وَرَقَّةُ الْعَيْشِ)، وشه ی (إتراف) بریتیه له پئ به خشرانی (تَرْف) و، (تَرْف) یش بریتیه له ناز و نیعمه ت و خو شوگوزهرانی.

﴿لَمَلَكُمْ تَشَلُّونَ﴾، واته: به لکو پرسپارتان لِن بکری، نجا نهمه زانایان به زور جور لیکیان داوه ته وه، به لام ده توانین بلتین: سی و اتایان هه لده گری:

یه که کم: بگه رینه وه به لکو داوای هاو کار بیتان لِن بکری له سوالکه رانه وه، له که سانیکه وه که داوای هاو کاری ده کن، که نهمه بیگومان جوریک له گاته پینکردنه، که زور جار سوالکه رو هه ژارو نه دار داوایان لیکردوون و، هیچیان پینه داون، برؤن بگه رینه وه نیو ناوه دانیی و خو شگوزه رانیسه که ی خو تان، به لکو نه و جار که خه لکی سوالکه رو هه ژارو نه دار هاته بهر ده رگاتان، نا نومتیدیان نه که ن!!

دووهم: لیتان بهر سرتی ده رباره ی نه وه ی که چیتان به سه ر هات؟ چ به لایه کتان به سه ر هات؟

سیهم: واتابه کی دیکه شی نه وه یه: بو نه وه ی لپرسینه وه تان له گه لدا بکری، که نایا چیتان کردوه و چیتان نه کردوه؟

(۷) - ﴿قَالُوا يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ﴾، گو تیان: هه ی هاوار بو تیمه! به دلنایی تیمه سته مکار بووین، هه لبه ته لیره دا (یویلنا) وشه یه که بو په شیمانی به کاردی، که (یویلنا) له کوردیدیا واته: هه ی هاوار بو تیمه! یا خود (ویل) نه گهر به واتای سزایی، واته: نه ی سزایه که ی تیمه! ناماده به تیس تا کاتیه تی بی، به لام وه ک له کوردیشدا ده لِن: هه ی هاوار، به هه مان شیودش له فور تاندا (یویلنا، یویلنا، یویلتی) هه ر به و واتابه هاتوه، دیاره له عورقی گه لانی دیکه شدا، نهم وشه یه به کاردده هیتری بو نه و بابایه ی لیقه و ماوی، گیر خوار دووی، دامای ده ست له هه موو پچکانپراو، که ده لِن: هه ی هاوار!

(۸) - ﴿فَمَا زَالَتْ تِلْكَ دَعْوَاهُمْ﴾، هه ر نه وه پارانه وه یان بوو، واته: هه ر نه و وشه یان دووباره ده کرده وه، بو یه ش ده فهرمووی: ﴿دَعْوَاهُمْ﴾ چونکه وشه ی (دعوی) به واتای دوعاش دی، به واتای ده عواش دی، واته: نینسان هه قیک له سه ر که سیک دیکه داوا بکات، نه وانه ش داوای هه قیکیان ده کرد له سه ر خو یان، داوای سزایان ده کرد بو خو یان، په شیمان بوونه وه، له وه ی که خو یان به خو یانیا ن کرده، هه ر نه وه یان دووباره ده کرده وه.

۹- ﴿ حَتَّىٰ جَمَلْنَهُمْ حَصِيدًا خَمِيدِينَ ۝ ﴾، تا کو گیرامانن به په ریژیکی دامرکاو، وشه ی (حَصِيدٌ): (الْحَصْدُ: جَزُّ الزَّرْعِ وَالثَّبَاتِ بِالْمِنْجَلِ وَشَاعَ اسْتِعْمَالُ الْحَصِيدِ، لِلزَّرْعِ الْمَحْضُودِ)، وشه ی (حَصْد) بریتیه له وهی کشتوکالیک رووه کیک به داس بپردی، که به کوردی پی ده گوتی: دره وکردن، به لأم وشه ی (حَصِيدٌ) به کاره تراوه بو کشتوکالیک دره وکراو، واته: په ریژ، بوونه په ریژیکی رووت، وشه ی (خَمِيدِينَ) کوی (خَامِدٌ)، که ناوی بکه ر (إِسْمِ فاعل) ه، (مَنْ خَمَدَتِ النَّارُ تَخْمَدُ إِذَا زَالَ لَهْبُهَا)، واته: ناگره که دامرکا، کاتیک که بلیسه ی نامینی.

نجا ﴿ خَمِيدِينَ ۝ ﴾، واته: نه وانه دامرکان، به دامرکاو پی گیرامانن به کشتوکالیک دره وکراوو، دامرکاو بی هه ست و خوست، هه ندیک له زانایان ده لین: لیره دا خوا ﷻ ده یانچوینتی به کشتوکالیک دره وکراوه وه، که ته نیا په ریژه رووته که ی ماوه ته وه، هه م به ناگریکی کوژی تراوه وه، که دامرکاو وه، ته نیا خو له میسه که ی ماوه ته وه، هه ندیکش ده لین: خوا وشه ی (حَصِيدٌ) و (خَامِدٌ) ی له به ک سیاقدا به کاره یاناون، له به ک ویکچواندنندا، واته: نه وانه وه ک کشتوکالیک درواوه بوون و، پاشانیش له و رووه وه که جووله یان نه مابوو دامرکابوون، وشه ی (خَامِدٌ) ی بو به کاره یاناون، نه ک بیانچوینتی به ناگریکی کوژاوه ی دامرکاو وه.

که واته: ده گونجی وشه ی به که م و دووه م، هه ردووکیان: ﴿ حَصِيدًا خَمِيدِينَ ۝ ﴾، دوو وه سفی سه ره خو بن، واته: کردمانن به کشتوکالیک درواوه، به ناگریکی دامرکاو، یاخود ده شگونجی به م شیوه یه بی: (أَي جَعَلْنَاهُمْ كَالزَّرْعِ الْمَحْضُودِ وَالنَّارِ الْغَامِذَةِ الْهَامِذَةِ الَّتِي، لَا حَرَكَةَ فِيهَا، فَالْأَوَّلُ مَوْصُوفٌ بِالثَّانِي)، گیرامانن به کشتوکالیک دره وکراو، که چهنده سه ته به کی بی جووله که وتوون، که هیچ هه ست و خوستیان نه ماوه، واته: (حَصِيدٌ) که وه سف ده کری به (خَمِيدِينَ)، هی دووه م ده بیته وه سف بو به که میان، به هه حال لیره دا خوا ﷻ وه سفی حاله ق نه و گه له فوتاوانه ده کات، که له نه جامی سه ته مکارییدا، ته ختی کردوون، ته شبیه یان ده کات به کشتوکالیک که بیشر کشتوکالیک جان و ریک و به رچاو و به دیمه ن و

سہ رنجر اکتیش، بووہ، یاخود ناگرتکی بلیتسہ داری بہرز، بہ لَام دواپی کشتوکالہ کہ
 دہ درویتہ وہ و دہ بیتہ پھر یزیکسی پرووت، ناگرہ کہش دادہ مرکئی و خاموش دہ بی و
 دہ بیتہ خوٰلہ میتش، ئەوانہش بہ و دہ رده چوون.

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ.

❖ درسی دوووم ❖

پنناسہی نهم دہرسہ

نہم دہرسہمان لہ بیست (۲۰) نایہت پیک دی، نایہتہکانی: (۱۶ - ۳۵)، لہم بیست نایہتہدا ژمارہیک بابہتی جوڑا وجوڑ خراونہ روو، بہلم تہوہری سہرہکیان باسی حکمہت و بہکتابی خوای بہرزی مہزنہ، لہ پەرورہدگاربتیی و لہ پەرستراوتتی داو، لہ بہپاکگیراوتتی و لہ ستایشکراویہتییدا.

ہہروہہا باسی ژمارہیک لہ دیارده و دیمنہ سروشٹیہکان کراوہ، کہ ہہر کامیکیان نیشانہو بہلگہیکہ بو پەرورہدگاربتیی خوای بتی وینہو تاک و پاک و، ہہروہہا باسی ہہلوئستی فریشتہ پاک و چاکہکان کراوہ، لہ بہرانبہر خوای بہرز و مہزندا، کہ بریتیہ لہ پاکگرتن و پەرستنی، بہ شیوہیکہ بہرہوام و نہپساوہو، ملکہچی و فہرمانبہری بتی خلتہیان بو خوای بتی وینہو تاک.

﴿ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَعِينٍ ﴿۱۶﴾ لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهْوًا لَّاتَّخَذْتَهُ مِنْ لَدُنَّا إِنْ كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿۱۷﴾ بَلْ نَقِذُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ ﴿۱۸﴾ وَلَكُمْ الْوَيْلُ يَوْمَ نُصِفُونَ ﴿۱۹﴾ وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ. وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ﴿۲۰﴾ يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ﴿۲۱﴾ أَمِ اتَّخَذُوا إِلَهًا مِنْ الْأَرْضِ هُمْ يُشْبِرُونَ ﴿۲۲﴾ لَوْ كَانَ فِيهَا إِلَهٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسَبِّحْنَا اللَّهَ رَبَّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿۲۳﴾ لَا يُشَلُّ عَمَّا يُفَعَّلُ وَهُمْ يُثَلُّونَ ﴿۲۴﴾ أَمِ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ إِلَهًا قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ هَذَا ذِكْرٌ مِنْ مَعِي وَذِكْرٌ مَنْ قَبْلِي بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿۲۵﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴿۲۶﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا مَبْجُونًا. بَلْ عِبَادٌ مُكْرَمُونَ ﴿۲۷﴾ لَا يَسْبِقُونَهُ. ﴿۲۸﴾

وَالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ أَرَادَ مِنْهُمْ مِنْ خَشِيئِهِ مُشْفَعُونَ ﴿١٨﴾ * وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ إِيَّاكَ مِنْ دُونِهِ فَذَلِكَ نَجْزِيهِ جَهَنَّمَ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَا رَتْقًا فَفَنَقْنَهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٢١﴾ وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَفْعًا مَحْفُوظًا وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا مُعْرِضُونَ ﴿٢٢﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٢٣﴾ وَمَا جَعَلْنَا لِشَيْءٍ مِنْ قَبْلِكَ الْخَلْقَ أَقْبَانٍ يَتَّ فَهُمْ الْغَالِبُونَ ﴿٢٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَبَلَّوْكُمْ بِالْمَسْرِ وَالْمَغِيرِ فَتَنَّا وَوَلَّيْنَا مُرْجِعُونَ ﴿٢٥﴾ ﴿٢٥﴾

مانای ده قوا ده قی نایه تهاکان

هه روهها ناسمان و زهمینمان به گائته و یاری دروست نه کردوون ﴿١٧﴾
 نه گهر گریمان و بستامان سه رگه رمیی و خافلانیک بو خویمان دابنن، له لای
 خویمان (له ناسمان) دامان دهنه ﴿١٨﴾ (نه خیر نه وه راست نیه) به لکو تیمه (له
 ری قورنانه وه) هه ق به ناهه قدا داده دین، یه کسهر میسکی ده پرژینتی، ئیدی
 ده بیته فهوتاو، سزای سه ختیش بو تیوه له سه ر نهو باسکردنه تان (بو خوا) ﴿١٩﴾
 هه ر کهس له ناسمانه کان و زهمین دایه، هی ویهو، نهو (فریشته پاک) انه ی
 له لاشنی له ناست به په رستنیدا، خویمان بهزل ناگرن و ماندوو و کولیش نابن
 شهو و پرؤز (خوا) به پاک ده گرن و ناوهستن ﴿٢٠﴾ یان نایا نهوان چه ند
 په رستراویکیان له زهمیندا داناون، که (مردووان) ده ژبه نه وه و بلاویان ده که نه وه؟
 به دنیایی نه گهر (ناسمانه کان و زهوی) جگه له خوا په رستراوانیکی دیکه یان ﴿٢١﴾

تېدا بونايە، تېك دە چوون، ئنجا پاكىي بۆ خىواي خاۋەنى بارەگا لەۋەي (خىۋاي پى) ۋەسەف دەكەن ﴿۲۲﴾ ئەۋ (خىۋا) لەۋەي دەبكات لىي ناپرسرتەۋەۋ، ئەۋان لىيان دەپرسرتەۋە ﴿۲۳﴾ يان ئايا جگە لەۋي چەند پەرسىراۋىكىان داناون! بلى: بەلگەكەتان بىنن، ئەمە كىتب و بەرنامەي ئەۋانەيە كە لەگەلمن و، كىتب و بەرنامەي ئەۋانەشە كە پىش من بوون، (شتى واين تىدا نىە)، بەلكو زۆربەيان (لە ھاۋبەش بۆ خىۋا دانەرەكان) ھەق نازانن، بۆبە ۋو ۋەرگىرن ﴿۲۴﴾ لە پىش تۆش دا ھىچ رەۋانەكراۋىكىمان نەناردۋە، مەگەر سىروشمان بۆ كىردۋە، كە جگە لە من ھىچ پەرسىراۋىك نىە، تەنيا من بپەرسىتن ﴿۲۵﴾ ھەرۋەھا ھاۋبەش بۆ خىۋا دانەرەكان گوتيان: خىۋاي بە بەزەيى رۆلەي بۆ خىۋى داناون! پاكىي بۆ ۋى، بەلكو فرىشتەكان بەندەي رىز لىگىراون ﴿۲۶﴾ لە ھىچ قسەبەكدا پىشى خىۋا ناكەون و، فەرمانى ۋى جىبەجى دەكەن ﴿۲۷﴾ ھەرچى لە پىش دەستيانەۋەيە ۋە ھەرچى لە پىشتيانەۋەيە، دەيراننى و، مەگەر كەسىك خىۋا پەسەندى بكات، ئەگەر ناتكاي بۆ ناكەن و، لە سام و بىمى ۋى بە ترس و لەرزىن ﴿۲۸﴾ ھەر كەسىكىش لەۋان بلى: من لە جىيانى ۋى (خىۋا) پەرسىراوم، ئەۋە بە دۆزەخ سزاي دەدەين، (چونكە ئەۋە ستەمە) و ھەر ناۋاش ستەمكاران سزا دەدەين ﴿۲۹﴾ ئايا ئەۋانەي بىپروان (بە چاۋى عەقل) نەياندىۋە كە ئاسمانەكان و زەمىن پىكەۋە لكاو بوون، ئنجا لە يەكمان جىيا كىردنەۋەۋ، ھەموو زىاندارىكىشمان لە ئاۋى پىدا كىردۋە، ئايا (دۋاي دەركەۋتنى ئەۋ پاستىيانەش) ھەر بىروا ناھىتن؟ ﴿۳۰﴾ چىايە چەسپاۋەكانىشمان لە زەمىندا دانان، تاكو (دانىشتۋەكانى) زەمىن نەيان لەرزىتنى و، داپراۋايى و كەلتن و رىبەكانىشمان تىدا داناون (لە زەمىندا)، بەلكو (بەۋ كەلتن و پىيانەدا) بگەنە تامانجەكانىان ﴿۳۱﴾ ئاسمانىشمان كىردۋە بە بانكىكى پارىزراۋ، كە چى ئەۋانىش ۋو ۋەردە چەرخىنن لە نىشانەكانى (سەرنجىان نادەن) ﴿۳۲﴾ ھەرۋەھا ئەۋ (خىۋا) ئەۋ كەسەيە كە شەۋگارو رۆزگارو خۆرو مانكى ھىتاۋنە دى، ھەر كامىكىان لە سوۋرگەبەكدا مەلە دەكەن (دېن و دەچن و دەخولتەۋە) ﴿۳۳﴾ لە پىش تۆشدا

(نه‌ی موحه‌ممه‌دا!) هه‌ر مامان بۆ هیج مرۆفیک نه‌ره‌خساندوه، تنجا نایا که تو مردی، نه‌وان (ناحه‌زه‌کانت) ده‌مینه‌وه؟ ﴿۳۱﴾ هه‌موو که‌س چی‌زه‌ری (تامی) مردنه‌و بۆ تاقیکردنه‌وه، خراپه‌و چاکه (ناخۆشی و خۆشی) تان به‌سه‌ر دینین و، هه‌ر بۆ لای تیمه‌ش ده‌گێڕینه‌وه ﴿۳۲﴾.

نشیکردنه‌وه‌ی هه‌ندیک له‌ وشه‌کان

(لَعِبِينَ): واته: یاریکه‌رانه، گالته‌پنکه‌رانه، (لَعِبَ: عَمِلَ عَمَلًا لَا يُجِدِي عَلَيْهِ نَفْعًا)، واته: کاریکی کرد که هیج سوودیکی پیناگه‌یه‌ن، وشه‌ی (لَعِبَ) له‌ به‌رانبه‌ر شتی جیددییه، یان له‌ به‌رانبه‌ر هه‌قه، یان له‌ به‌رانبه‌ر کاریکی به‌ سوودو که‌لک، وهک (لَعُو) نه‌و کاته له‌ به‌رانبه‌ر کاریک دا ده‌بتی که سوودی ده‌بتی.

(لَهُي لُؤَا): یاری پیکرد، سه‌رگه‌رم بوو، (لَهَا بِالشَّيْءِ: لُؤَا: أَي لَعِبَ بِهِ، أَوْلَعَ بِهِ، لَهَا عَنْهُ: اِنْشَغَلَ)، واته: (لَهَا بِالشَّيْءِ) یاری پیکرد، پێه‌وه سه‌رگه‌رم بوو وخافلان به‌لام (لها عنه) یانی: ناگای لێی نه‌ما و ناگای لێپرا، که‌واته: (لُؤَا) به‌ مانای سه‌رگه‌رمیی خافلان دئی و، به‌ مانای نه‌و شته‌ش دئی که ئینسان پێی سه‌رگه‌رم ده‌بتی و ده‌خافلتی.

(نَقَذِفُ): (قَذَفُ: بِالشَّيْءِ: رَمَى بِهِ بِقُوَّةٍ)، (قَذَفُ) نه‌وه‌یه که شتیک به‌ توندیی فری بدی، که ده‌فه‌رموی: ﴿بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ﴾، واته: هه‌ق به‌ باطیل دادده‌ین به‌ توندیی، که مه‌به‌ست له‌ هه‌ق قورئانه، (الْبَطِيلُ) یش مه‌به‌ست پێی بیروکه‌ی هاوبه‌ش بۆ خوا دانانه، یاخود به‌ بتی حکمه‌ت له‌ فه‌له‌مدانی نووسراوه‌کانی خوای په‌روه‌ردگار، که خوا به‌ هۆی قورئانه‌وه که هه‌قه، نه‌و بیروکه‌ پووچ و به‌ تالانه، به‌ره‌رچده‌داته‌وه.

(فِدْمَعُهُ): (دَمَعُهُ: آي شَجُهُ حَتَّى بَلَغَتِ الشَّجَّةَ الدَّمَاعِ، وَاسْمُهَا الدَّمَاعَةُ)، (دَمَعُهُ): واته: سهری شکاند، تا کو نهو شکاوییه گه بیسته می شک (دَمَاعِ) که نهو جوړه برینه پنی ده گوتری: (الدَّمَاعَةُ) واته: برینیک که گه بیستوته می شک، ننجا چ می شک سهر بن، یاخود مؤخی نیسقان بیت.

(زَاهِقٌ): (زَهَقَتْ نَفْسُهُ: خَرَجَتْ مِنَ الْأَسْفِ عَلَى الشَّيْءِ)، واته: پووحی دهر چوو به هو ی خهفه تباریی و داخ و خهفه ته وه له سهر شتیک.

(وَلَا يَسْتَحِيرُونَ): واته: ماندوو نابن و ناپسین و کول نابن، (الْحَسْرُ: كُشْفُ الْمَلْبَسِ عَمَّا عَلَيْهِ)، (حَسْرٌ) نهو وه به که پو شاکنیک له سهر شتیک هه یه، لای بدهی (حَسْرٌ عَنِ ذِرَاعِهِ)، واته: قو لی هه لکرد، له بهر نهو وه پو شاکه که له سهر باسک لا ده چی، (الْحَاسِرُ: الْمُعْيَا وَكَذَلِكَ الْمُحْسُورُ)، (حَاسِرٌ) واته: بابای ماندوو، (مَحْسُورٌ) و (حَسِرٌ) یش واته: که سیک که توانا و پرستی لیپراوه و ماندوو بووه.

(لَا يَفْتُرُونَ): (الْفُتُورُ: سَكُونٌ بَعْدَ حِدَّةٍ، وَلَيْتِنَ بَعْدَ شِدَّةٍ، وَوُضِعَ بَعْدَ قُوَّةٍ)، (فُتُورٌ) بریتیه له وه ستان له دواپی توندی، شتیک که به توندی بجوولتی، دواپی بوهستی و، نه رمییه له دواپی سه ختی و، بن هیزیه له دواپی به هیزی، (لَا يَفْتُرُونَ): (فَتَرٌ: آي سَكَنَ وَانْقَطَعَ) واته: وه ستا، کول بوو، به لام فریشته کان له یادی خوا و په رستی خوا، ماندوو نابن و کول نابن.

(نُشْرُونَ): واته: بلاو ده که نه وه، (نَشْرُ الثُّوبِ: بَسَطُهَا)، پو شاکه که ی بلاو کرده وه، هه لیخست، (نَشْرَ اللُّهُ الْمَيْتِ وَأَنْشَرَهُ)، خوا مردوو هه که ی زیندوو کرده وه، (نَشْرُهُ، وَأَنْشَرَهُ)، واته: هه م به (ثلاثي) و هه م به (زباعي) هه ردوو کرداره که ی هاتوو، به مانای زیندوو کرده وه، له نه صلدا به مانای بلاو کرده وه دی، دواپی خواراوده ته وه بو مانای زیندوو کرده وه، ننجا بو یه ناوی بکه ر (اسم فاعل) ده که ی (ناشرٌ وَمُنْشِرٌ)، به مانای بلاو که ره وه، دی، نه مه که بو که سیک که چاپخانه ی هه یه، پنی ده گوتری: (نَاشِرٌ)، واته: نهو که سه ی که نهو کتیبه ی چاپ کرده و بلاوی کردو ته وه.

(مُشْفِقُونَ): (الإشفاق: عِنَايَةٌ مُخْتَلِطَةٌ بِخَوْفٍ، لِأَنَّ الْمُشْفِقَ يُحِبُّ الْمُشْفَقَ عَلَيْهِ، وَيَخَافُ مَا يَلْحَقُهُ)، (إشفاق) بریتیه له گرنیکی پیدانیکی تیکه ل له گه ل ترس، چونکه بابای (مُشْفِق) نهو کهسهی که (شَفَقَةً) ی به رانبه ری هه یه، خووشی ده وی، مه ترسیشی هه یه که تووشی زیان بیی.

(رَبِّعًا): (الرَّبُّعُ: الضُّمُّ وَالِإِجْمَامُ خَلْقَةٌ كَانَتْ أُمَّ صُنْعَةً)، (رَبُّع) بریتیه له پیکه وه لکاوایی و پیکه وه جو شدر اووی، به شیوهی خه لقیی بی (واته: له نه صلدا خوا وای دروستکرد بی)، یا خود به هوئی ده ستکاری به شه رده وای لی هات بی، که واته: (كَانَتْ رَبِّعًا: كَانَتْ مُنْضَمَّتَيْنِ)، پیکه وه لکاو بوون و پیکه وه په یوه ست بوون، تاسمان و زه وی.

(فَفَتَّقْنَهُمَا): (لِيَكْمَانَ جِيَاكِرْدَنَه وَه، (الْفَتْقُ: الْفَضْلُ بَيْنَ الْمُتَصِلَيْنِ، وَهُوَ ضِدُّ الرِّقِّ)، (فَتْق) بریتیه له جیا کدرنه وهی دوو شتی پیکه وه په یوه ست، پیچه وانه و دژی (رَبُّعًا، واته: پیکه وه لکان، (فَتْق) لیک جیا کدرنه وه.

(رَبُّوعِي): (كَوَى (رَاسِي) يَه، چه سپاو، (رَسَا الشَّيْءُ يَرْسُو رَسًا: ثَبَتَ وَأَرْسَاهُ غَيْرُهُ أَي: ثَبَّتَهُ)، واته: نهو شته چه سپا و ده چه سپن و چه سپاو، به لام نه گهر بویستری پال بدرته لای یه کیکدی دیکه ده گوتری: (أَرْسَاهُ) نهو شته ی چه سپاند، بویه خوا ﷻ ده فهرموی: ﴿وَالْحَبَالُ أَرْسَاهَا﴾، ﷻ النازعات، چیا به کانی چه سپاندن، خوا ﷻ له زه وییدا، چیا به کانی چه سپاندن.

(أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ): (الْمَيْدُ: اضْطِرَابُ الشَّيْءِ الْعَظِيمِ كَاضْطِرَابِ الْأَرْضِ، مَادَتِ الْأَغْصَانُ تَمِيدُ مَيْدًا)، (مَيد) بریتیه له جوولانی شتیکی مه زن، وهک زه وی و، لقه کانی دره ختیکیش که ده جوولین (مَيد) ی پیده گوتری، (أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ): واته: بو نه وهی زه وی نه یان جوولینتی، بویه چیا به کاسمان تیدا داناون، بو نه وهی نه یان له رزینتی، نهو مرو فانه ی که له سه ر پشتینی، چیا به کان له نکه ریان پی گرتوه.

(فَجَاكَا): (فَجَج) به (فَجَا ج) کۆده کریتیه وه، (الْفَجُّ: شِقَّةٌ يَكْتَنِفُهَا جَبَلَانِ)، (فَج) که لیتیکه له نیوان دوو چیاان دابن، (وَيُسْتَعْمَلُ فِي الطَّرِيقِ الْوَاسِعِ، وَالْجَمْعُ: فِجَاجٌ)، وهک چۆن به داپراوایی و که لیتی دوو چیاان ده گوتری: (فَج)، ههروهها به پئی فراوانیش ده گوتری: (فَج)، وهک له سوورہتی (العج) دا خوا عج ده فهرموی: ﴿يَأْتِيكَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيْقٌ﴾ (١٧)، واته: له ههه ریتیه کی قووله وه، واته: ریتیه کی دووره وه، دین بۆ سهردانی مائی خوا.

(فَلَكٌ): (الْفَلَكُ: مَجْرَى الْكَوَاكِبِ وَتَسْمِيَّتُهُ بِذَلِكَ لِكَوْنِهِ كَالْفَلَكِ، وَقَلْبُهُ الْمِغْزَلُ)، وشهی (فَلَك) به سوورگهی نه ستیره کان و خرۆکه کان ده گوتری، نه وه مه جاله کی تیتیدا ده سووریتیه وه، بۆیه ش نه وه ناوهی لیتراوه، چونکه وشهی (فَلَك) ش به که شتی دهریا ده گوتری، که مه یله و خره، ههروهها سه ری ته شی که رسی پئ دهریتری و ته خته یه کی بازنه یی له سه ریتیه، پئی ده گوتری: (فَلَكَةٌ).

(سَبْحُونَ): (السَّبْحُ: الْمَرُّ السَّرِيْعُ فِي الْمَاءِ أَوْ فِي الْهَوَاءِ)، (سَبَحَ) بریتیه له رۆیشتنی خیرا له ناودا یاخود له هه وادا، (سَبَحَ سَبْحًا سَبَاحَةً)، نه وه چاوه که به تی، (وَأَسْتَعِيْرَ لَمَرَّ النُّجُومِ فِي الْفَلَكِ)، خوازراوه ته وه بۆ رۆیشتنی نه ستیره کان له وه سوورگه یه دا که تیتیدان، ههروهها (سَبْحُونَ) بۆ رۆیشتنی نه سپیش به کاردی، وهک خوا سبح ده فهرموی: ﴿وَاللَّيْلِ نَتِ سَبَا﴾ (٢٠)، (النزاعات)، نه وه و لآخه به رزانه ی که زۆر به خیرایی دهرۆن، ههروهها بۆ خیرایی کردن له رۆیشتن، له کار تکدا، وهک خوا سبح ده فهرموی: ﴿إِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيْلًا﴾ (٧)، (المزمل)، واته: بیگومان له رۆژگاردا بۆ تۆ ماوه یه کی جمو جۆلی کارکردنی باش هه یه، ههروهها وشهی (تسبیح) بۆ خوا به کارهاتوه و مه به ست پئی به پاکگرتنی خوا یه، که له نه صلدا مانای رۆیشتنی خیرایه له په رستنی پهروه رگاردا، نه وه وشانه له یه کدی ده تاشرین و هه رده گیرین.

مانای گشتی نایه‌ته‌کان

خوایس (ص) و هک له پیناسی نهم دهرسه‌دا گوتمان، لهم بیست (۲۰) نایه‌ته‌دا، نایه‌ته‌کانی: (۱۶ - ۳۵)، باسی کۆمه‌لیک بابته ده‌کات، به‌لام کۆکه‌ره‌وه‌ی هم‌موویان و ته‌وه‌ری سه‌ره‌کییان، واته: نه‌و بازنه‌یه‌ی که تیتدا ده‌سوویژن، بریتیه له باسی خوایس و باسی یه‌کتایی خوایس، باسی حکمهت و زانیاری خوایس، یه‌کتایی خوایس، هم له به‌دیپه‌ینه‌رایه‌تیی داو، هم له په‌روه‌دگار تیتی دا، و هم له ته‌نیا په‌رستراویه‌تیی دا، و هم له ناو و سیفه‌ته‌کانی دا، و ده‌رپرینی پاکیی و بی‌خه‌وشیی و بی‌هه‌له و په‌له‌یی خوایس له هم‌وو گه‌ردووندا، به‌تایه‌ت له لایه‌ن فریشته‌کانه‌وه، که هه‌رده‌م سه‌رگه‌رمی به‌ندایه‌تیی بو‌خوا کردن و به‌پاک‌گرتتی و، فریشته‌کانیش باشترین دروستکراوی خوان، بی‌هه‌له و په‌له‌ن، که چی نه‌وان له هم‌وو دروستکراوه‌کان زیاتر، خوا به‌پاک ده‌گرن و، به‌ندایه‌تیی بو‌ده‌که‌ن و بو‌ی ملکه‌چن و، بی‌فه‌رمانیی ناکه‌ن.

نجا خوایس هر له‌و سیاقه‌دا باسی کۆمه‌لیک له دیارده‌و دیمه‌نه‌کانی گه‌ردوونیش ده‌کات، که به‌هۆی سه‌رنجدانیانه‌وه، مروّفی زیاتر دلنیا ده‌بی له یه‌کتایی خوایس، له حکمه‌تی خوایس، له زانیاری بی‌سنووری خوایس، له ده‌سته‌لاتی بی‌سنووری خوایس، له میهره‌بانیی و به‌زه‌یی و به‌خشنده‌یی بی‌سنووری خوایس، له به‌رانبه‌ر مروّفه‌کاندا.

نجا له‌گه‌ل نه‌و باس و بابته سه‌ره‌کییه‌ش دا، هه‌ندقی بابته‌ق دیکه‌ش نیواخن ده‌کرین، که پیغه‌مبه‌ری پیشه‌ویان پی‌ده‌دوتنری، سه‌ره‌تا خوایس ده‌فه‌رموی: ﴿وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَمَعِينَ﴾، به‌دلنایی تیمه‌ناسمان و زه‌وی و، نه‌وه‌ی ده‌که‌وتیه نیوانیانه‌وه، به‌گالته و گه‌مه و یاریی نه‌مانه‌یتوانه‌دی، ﴿لَوْ

أَرَدْنَا أَنْ نَنْجِذَ لَهٗوَ لَا لَمْخَذَنَّهُ مِنْ لَدُنَّا ۖ، نه گهر و بستبامان شتیک بؤ خافلآن و سرگه رمیی دابنن، له لای خوْمان دامان دهنآ، ۖ إِنْ كُنَّا فَعَلِينِ ۖ، یانی: نه گهر وامان کردبایه له لای خوْمان هوْکارنکمان بؤ سرگه رمیی و خافلآن دهره خساند، یاخود (إِنْ) لیره دا (ناهیة) یه، واته: ۖ إِنْ كُنَّا فَعَلِينِ ۖ، (مَا كُنَّا فَعَلِينِ)، تیمه شتی وا ناکه یین و، ناگونجی کاری وابگه یین، کاری لهو شتیه یه شایسته ی خوا ۖ، نیه، که یاری و گالته و گمه بکات.

نجا مادام گهر دوون به سهر و خواریه وه به گالته نه خولقابن، که واته: به حکمهت خولقاوه و بؤ هق خولقاوه، دیاره تیمه له سهره تای سوور دتی (یونس) دا، باس و بابه تیکی سهر به خوْمان لهوباره وه کرده، به دریزی، هه موو نهو نابه تانه ی که لهوباره وه هاتوون، هه ولمان داوه هه موویان کؤبکه یینه وه و، باسیکی تیرو ته سه لمان کرده لهوباره وه.

نجا خوا ۖ، بؤ به ره په رچدانه وه ی نهو بیرۆکه یه ده فهرموی: ۖ بَلْ نَقْذِفُ بِالْمَقِ عَلَى الْبَاطِلِ ۖ، به لکو تیمه هه ق به ناهه قدا داده یین و، هه ق به ناهه قدا ده کیشین، هه ق فری ده دینه سهر ناهه ق، هه ق که بریتیه له خوا به یه ککرتن (توحید الله) و، دهر خستنی حکمهت و زانیاری و لی زانیی خوا و، نه وه که خوا ۖ، دووره له شتی ناهه قه وه، که گالته و گمه کردن و یاری شتیک ناهه قه، خوا له وه دووره، نجا نهو هه قه ش که له قورنندا روون ده کرتیه وه، بهو (باطل) هی داده یین، واته: بهو بیرۆکه و بیرکردنه وه پوچانه ی، که هاوبه ش بؤ خوا دانه ران هه یانن، که پیمان وایه تمم گهر دوونه گالته جا ره و گمه و یاریه مو، هه ق و حکمه تیکی له پشته وه نیه!! خواش ده فهرموی: تیمه هه ق به ناهه قدا ده کیشین، ۖ فَيَدْمَعُهُ ۖ، دهیشکنتی هه تا سهر موخ، یاخود هه تا سهر میشکی ده بیات، ۖ فَإِذَا هُوَ رَاهِقٌ ۖ، یه کسه ر نهو ناهه ق و باطیل، له به یین ده چی و ده فه وتی، به وه ی که هه قی پندا ده کیشی، ۖ وَلَكُمْ الْوَيْلُ مِمَّا نَصِفُونَ ۖ، هاواریش بؤ تیوه، یاخود سزای سه خت بؤ تیوه، له سهر نه وه ی وه سفی ده کهن، واته: خوای تاک و پاک و به رز و بی وینه ی

پتی وه سف ده کهن، که بریتیه له وهی که نهم گه ردوونهی به گالتیه و به هه وهنته هینابیتیه دی!!

﴿وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾، هه ر کهس که له ناسمانه کان و له زه ویدا ههیه، هه مووی هی خواجه، هه موویان به ندهی خوان و، هه موویان مولکی خوان، ﴿وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ﴾، نه وانهش که له لاینی، مه بهست پیی فریشته زور له خوا نیزیکه کانن، نه وانیش له به رانبه ر په رستیدا، خو به گه وره ناگرن، ﴿وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ﴾، کولیش نابن و ناوهستن و، ماندوو نابن، ﴿يَسْحَبُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ﴾، به شه وگارو پوژگار، سه رگه رمی به پاکگرتسی خوان، ﴿لَا يَقْتُرُونَ﴾، واته: ناوهستن، کۆل ناددن و به رده وامن.

﴿أَمْ اتَّخَذُوا إِلَهًا مِّنَ الْأَرْضِ﴾، یان نایا هاوبهش بو خوا دانهره کان، هه ندهی په رستراویان له زمین دا پهیدا کردوون، ﴿هُمْ يُنْشِرُونَ﴾، که نهو په رستراوانه ده توانن مردووان زیندوو بکه نه وه؟ یاخود: ده توانن دروستکراوه کان به زه ویدا بلأوبکه نه وه؟ نهو واتیه شی ههیه، هه رچه نده نه مبینیوه له ته فسیره کاندایا نهو واتیه باس کرابن، به لأم نهو واتیهش ده گه یه نن، واته: نایا نهو په رستراوانه ی که نه وان له زه میندا په یادیان کردوون، توانای نه وه یان ههیه که دروستکراوان دروست بکهن، خه لکی دروست بکهن، یاخود دروستکراوه کافی دیکه له نازه ل و زینده وه ران و مروف، دروست بکهن و بلأویان بکه نه وه به زه ویدا؟

﴿لَوْ كَانَ فِيهَا إِلَهٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا﴾، نه گه ر جگه له خوا بکله له ناسمانه کان و زه ویدا په رستراوانی دیکه هه بوونایه، تیکده چوون، چونکه هه ر کامیکیان پازی نه ده بوو دهسته لاتی له وی دیکه یان که متر بن، یاخود هه ر کامیکیان پازی نه ده بوو، نه وی دیکه به رستری و، خووی به خواهن بزانت، بوئه له به ینی خو یاندا تیک ده چوون و، سه ره نجام نهم گه ردوونه به سه رو خواریه وه، تیکده چوو، که واته: که تیک نه چوو و چاک به رتیه ده چن، مانای وایه به ک

په رستراوو، یهک پهروه ردگارو، یهک خاوهن، نیداره‌ی دهکات و به‌پړیوه‌ی دهبات، ﴿فَسَبْحَنَ اللَّهُ رَبَّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ﴾، پاکیی بو خوا‌ی خاوهنی باره‌گا، له‌وه‌ی که دهسفی ده‌کهن، یاخود له‌وه‌ی که خوا‌ی پهروه ردگاری پی وهسف ده‌کهن، یاخود له‌وه‌ی که په رستراوه ساخته‌کالی خو‌یانی پی وهسف ده‌کهن، نهو بت و صه‌نمه پی ژیان و گیانانه، که نه‌وانی پی وهسف ده‌کهن، نهو وهسفانه‌ی که ته‌نیا بو خوا شایسته‌ن، پالیان ده‌دنه لای نهو په رستراوانه، وهک شیفا هیتان و، سه‌رخست و، ژیرخست و، دوه‌لهمه‌ند کردن و فه‌قیر کردن و، بیستنی پارانه‌وه و هتد...

﴿لَا يُسْتَلُ عَمَّا يَفْعَلُ﴾، نهو (خوا ۱۰۰) لیتی ناپرسری له‌وه‌ی ده‌یکات، ﴿وَهُمْ يُسْئَلُونَ﴾ به‌س نه‌وان لیتان ده‌پرسری، بو‌یه‌ش خوا لیتی ناپرسری، چونکه خوا ۱۰۰ خاوهن و به‌دیهینه‌رو پهروه ردگارو، خاوهنی نه‌وپه‌ری ده‌سته‌لته، تنجا که‌س‌یک ده‌توانی لپرسینه‌وه له‌گه‌ل که‌س‌یکدا بکات، که وهک نهو پی، یاخود ده‌سته‌لای له‌و زیاتر پی، به‌لام ته‌وان هه‌موو دروستکراو و به‌نده‌ی خوان، که‌س تواناو ده‌سته‌لای نه‌وه‌ی نیه که له خوا بپرسینه‌وه و سزای بدات و سه‌ر کونه‌ی بکات، به‌لکو نه‌وان لیتان ده‌پرسینه‌وه، نه‌وه واتابه‌کی.

واتابه‌کی دیکه‌ی نه‌وه‌یه: خوا ۱۰۰ له‌کاره‌کالی دا لیتی ناپرسری نه‌وه‌ت چون کردو، بوچی کرد؟ چونکه خوا خاوهنی نه‌وپه‌ری حیکمه‌ته‌و، هیچ که‌س‌یک ناتوانی ره‌خنه له خوا بگری و، نیشانه‌ی پرسیار بڅاته سه‌ر کاریک له‌کاره‌کالی خوا، یاخود ره‌فتاریک، یان دروستکراویک له‌دروستکراوه‌کالی خوا، به‌لام نه‌وه به‌نده‌کانن که لیتان ده‌پرسینه‌وه، له‌به‌ر نه‌وه‌ی کاره‌کانیان که‌م و زور، هه‌له‌و په‌له و که‌م و کوربان ناو‌پته ده‌بی.

﴿أَمِ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً﴾، یان نایا جکه له خوا په رستراوانیکی دیکه‌یان گرتوون و په‌بدا کردوون؟ ﴿قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ﴾، بلتی: به‌لکه که‌تان بویتن، ﴿هَذَا ذِكْرٌ مَنْ مَعِيَ﴾، نه‌وه به‌رنامه‌ی نه‌وانه‌یه که له‌که‌لمن، نه‌وه به‌رنامه‌که‌مانه که

قورئانه، ﴿وَذَكَّرَ مَنْ قَبْلِي﴾، نه‌ودش کتیب و به‌نامه‌ی نه‌وانه‌یه که پیش من بوون، به‌نامه‌ی پیغهمبه‌رو که له‌کانی پیش من، ته‌ماشایان بکه‌ن، پیشنی خوا ﴿بَعَثْنَا بِهِ نَبِيًّا﴾ به‌لگه‌ی عه‌قلیی به‌رپه‌رچی بیروکه‌ی شیرک و هاوبه‌ش بو خوا دانانی دایه‌وه، نجا به به‌لگه‌ی نه‌قلیی، یانی: نه به‌لگه‌ی عه‌قلیی له‌سه‌ر په‌رستراویتی جگه له خوا هه‌یه، نه به‌لگه‌ی نه‌قلیش هه‌یه، ﴿بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ﴾، به‌لکو زۆربه‌یان هه‌ق نازانن، ﴿فَهُمْ مُّعْرِضُونَ﴾، بۆیه روو وه‌رچه‌رخینه‌رن و روو وه‌رگیره‌رن، بۆچی نافه‌رموئ: هه‌موویان؟ چونکه هه‌یانبووه، هه‌قی زانیوه، به‌لام به‌رزه‌ودندی له‌گه‌ل هه‌قدا نه‌بووه، یاخود له‌به‌ر نه‌وه بووه که هه‌ندیک له‌و موشریکانه‌ی که نه‌و نایه‌ته‌یان بو هاتوونه‌ته خوار، دوایی بروایان هیناوه‌و، روو وه‌رگیره‌ نه‌بوون له هه‌ق، به‌لکو نه‌وه‌ی له‌سه‌ری بوون به هه‌قیان زانیوه‌و، قورئانیان به ناهه‌ق زانیوه، نه‌گه‌رنا مه‌به‌ستیان بووه، بگه‌نه هه‌ق، بۆیه خوا ده‌فه‌رموئ: زۆربه‌یان هه‌ق نازانن و، پیتی ئاشنا نین، بۆیه په‌فرزی ده‌که‌ن و روو وه‌رگیره‌رن، نه‌گه‌رنا نه‌گه‌ر پیتی ئاشنا بن و ده‌رکی بکه‌ن که هه‌قه، رووی تیده‌که‌ن، بۆیه خوا نه‌یفه‌رمووه: هه‌موویان، به‌لکو فه‌رموویه‌تی: زۆربه‌یان.

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾، له پیش تو‌دا هیچ په‌وانه‌کراویکمان نه‌ناردوه، مه‌گه‌ر سروشمان بو کردوه، که جگه له من هیچ په‌رستراوێک نیه، ته‌نیا به‌ندایه‌تی بو من بکه‌ن.

نه‌وه به هه‌موو پیغهمبه‌ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) راگه‌یه‌نراوه و بو هه‌موویان سروشکراوه و، هه‌موویان نه‌و په‌یامه‌یان پیتدا تیردراوه، که یه‌کئایی خوا له په‌رستراویتی دا راگه‌یه‌نن و، مرو‌قه‌کان بانگ بکه‌ن بو ته‌نیا خوا په‌رستی، واته: په‌رستی خوا به ته‌نیا.

نجا دیته‌سه‌ر به‌رپه‌رچدانه‌وه‌ی هه‌ندی له قسه‌ی هاوبه‌ش بو خوا دانه‌ران ده‌باره‌ی فریشته‌کان، که له زۆر شوئنی قورئاندا، نه‌و بیروکه‌ نه‌فسانه‌ییانه به‌رپه‌رچدراونه‌وه:

﴿ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ۗ ﴾، گوئیان: خوای خاوهن بهزهیی رۆلهی بۆ خوئی پهیدا کردوون و رۆلهی بۆ خوئی داناون، که مه بهستیشیان پیتی فریشتهکان بوون، وهک له تفسیری سوره تی (الأنعام) دا باسماں کرد، که خوا دهفه رموی: ﴿ وَخَرُّوا لَهُ بَيْنَ يَدَيْهِ وَيَعْبُدُهُ عَالِمٌ ۗ ﴾، کوپان و کچانیان به بی زانیاریی بۆ خوا ههلبهستن، که مه بهست له کوپان شهبتانهکان بوون، گوئویانه: شهبتانهکان کوپانی خوان و، فریشتهکانیش کچانی خوان، لیره دا وشهی (ولد) ی به کار هیناوه، که وشهی (ولد) هم کوپو هم کچیش دهگریتهوه، دهفه رموی: ﴿ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ۗ ﴾، گوئیان: خوای به بهزهیی رۆلهی ههیه و پهیدای کردوه، ﴿ سُبْحٰنَهُ ۗ ﴾ پاکیی بۆ وی، ﴿ بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ ۗ ﴾، به لکو فریشتهکان بهندهی ریز لیکیرای خوان، ﴿ لَا يَسْئُرُونَ، بِالْقَوْلِ ۗ ﴾، له هیچ قسهیه کدا پیتی ناکهون، واته: هیچ قسهیهک ناکه، پیتش ئه وهی مؤله تی خوا بزنان، پیتش ئه وهی خوا پیتان رابکه بهنتی که ئه و قسهیه بکه، یاخود نا؟ ﴿ وَهُمْ بِأَمْرٍ وَعَمَلٍ ۗ ﴾، به فه رمانی خواش کار دهکهن، واته: نه له گوفتارو نه له کرداردا، پیتش خوا ناکهون و، هیچ قسهیهک ناکه و، هیچ کردهویهک ناکه، تاکو مؤله تی خویان پی نه بی، ﴿ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ ۗ ﴾، ئه وهی له پیتش دهستیانهو، ئه وهی له دواپانه هه مووی دهزانتی، یاخود ئه وهی دادی و ئه وهی رابردوه، هه مووی دهزانتی، یان مه بهستی ئه وهیه که هه موو شتیکیان له باره وه دهزانتی، ﴿ وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ارْتَضَىٰ ۗ ﴾، تکاش ناکه مه گهر بۆ که ستیک که خوا په سندی بکات، که تکای بۆ بکری، ﴿ وَهُمْ مِنْ خَلْقِهِ مُشْفِقُونَ ۗ ﴾، له ترسی خواش ئه وان له حاله تی په رۆش (إشفاق) دان.

(إشفاق) یس ئه وهیه گرنگیی به شتیک بدهی له رووی خویشو بستنه وه، له رووی لی ترسانیشه وه، یاخود په رۆشیت بی و لیتی برسیی، نجا نه گهر بلتی: (أشفق منه)، واته: لیتی ترسا له گهل گرنگیی پیدانه وه، یان له گهل خویشو بستنه وه، به لام (أشفق عليه)، واته: ترسی لیتی هه بوو که تووشی زیانتی بی، په رۆشی

بوو له گه ل خهه لئوخواردنیشه وه، ﴿وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ إِنْتَ إِلَهٌ مِّنْ دُونِي﴾ هه ره که سئیک له وان بلتی: من په رستراوم جگه لهو، واته: جگه له خوا، ﴿فَذَلِكَ نَجْزِيهِ جَهَنَّمَ﴾، نا نه وه سزای دده دینه وه به دوزه خ، ﴿كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ﴾، هه ره بهو شتیوه به شسته مکاران سزا دده دین.

نجبا دیته سهه ر باسی خسته نه رووی چهنه دبارده و دیمه نئکی گهر دوون، که هه ره کامئیکان نیشانیه له سهه ر په روه ر دگار تیتی خواو، له سهه ر تنیا په رستراو تیتی خوا ﷻ:

﴿أُولَئِكَ يَرَى الَّذِينَ كَفَرُوا﴾، نایا نه وان هی بیروان نه یانبینیوه، که به ته نکید لیرده مه به سستی نه ویده به چاوی عه قل و دل نه یانبینیوه و نه یانزانیه وه، واته: نایا بیروایه کان به چاوی عه قل و دل نه یانبینیوه و به دیبان نه کردوه؟ ﴿أَنْ أَسْمُرَتْ وَالْأَرْضُ كَانَتْ﴾، که ناسمانه کان و زوی پئکه وه نووساوو پئکه وه لکاو و پئکه وه جو شدر او بوون، ﴿فَفَقَنَّا لَهُمَا﴾، له یه کمان جیا کردنه وه.

بئگومان نه وه رووداوه به چاوی سهه ر هیچ که س نه ییبینیوه، نه وه کاته هیچ که س نه بووه، تا کو بیبئنی جگه له خوا ﷻ، بویه مه به ست پئی ببینی عیلمیه، ببینی به چاوی عه قل و دل، واته: نایا نه یانزانیه که نه م گهر دوونه هه مووی پئکه وه لکاو بووه، دواپی لئکمان جیا کردوته وه، که نه وه له مه سه له گرنه گه کاندایا تر باسی ده که یین، ﴿وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ﴾، نایا نه یانبینیوه که تیمه هه موو زینده وه رو ژباندار لئکمان له ناو به دیوتناوه! ﴿أَفَلَا يُؤْمِنُونَ﴾، نایا هه ره بر او ناهئین؟ واته: دواپی نه وه ی خوا ﷻ له م نایه قی ژماره سی (۲۰) سووره قی (الانبیاء) دا، له م تا که نایه ته دا، هه م باسی سهه رتای گهر دوون و چوئیه تی دروستبووی گهر دوونی کردوه، هه م باسی سهه رتای دروستبووی ژبانی کردوه، که هه موو ژباندار لئک له ناوه وه سهه رچاوه ی گرتوه، له یه ک نایه ته دا خوا ﷻ باسی سهه رتای گهر دوون و سهه رتای ژبانی بو کردوون، نایا هه ره بر او ناهئین

بەم قوربانە؟ كە ئەم قوربانە ناگونجى لى لاي جگە لى خواوۋە بى، ھەر دەبى قەرمايشتى خوا بى، جگە لى خوا ﷻ كى ئاگادارى سەرھەتاي گەردوونە؟ كى ئاگادارى سەرھەتا و دروستىبۈنى ژيان و پەيدا بۈۈنى ژيانە؟ كە ژيان سەرچاۋە كەى ناوۋە، ئەم گەردوونەش كاتى خۇي پىكەۋە لىكاو و پىكەۋە جۇشدرارو بوۋە، دوايى بەم شىۋەيە تىستا كە بۇ چەند گە لى كەھكە شائىك و، كەھكە شانە كان بۇ ملىۈنان ئەستىرە، ملىۈنان خروكە دابە شىبون، كە لى تىۋاندا خۇرە كەى تىمەيە ئەو نۇ (۹) خروكەيە كە لى گە لىدان، پىيان دەگوترى: كۆمەلەي خۇر، كە خۇرى تىمە بۇ خۇي ئەستىرەيە كە لى ئەستىرە كانى كەھكە شائى كاكىشان، وەك لى چەند شوتىنىك لەم تەفسىرەي خۇماندا - ھەم لى تەفسىرى سوورەتى (الأنعام) دا، لى تەفسىرى سوورەتى (الأعرافدا) و بە تايەت لى تەفسىرى سوورەتى (يونس) دا - بە درىزى لى ھو باروۋە قسەمان كردوۋە^(۱).

﴿وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رِوَسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ﴾، ھەرودەھا لى زەمىندا چىيە چەسپاۋە كامان گىراون و داماناون، بۇ ئەۋەي نەيانجۈۈلىتىنى و نەيانھە ژىتىنى، (مَادَ يَمِيدُ مِيداً) واتە: جولا و ھە ژاو لەرزىەۋە، بۇ ئەۋەي نەيان لەرزىتىنى و ئارام بى، تىمە ئەو چىيەمان تىدا داناون، ﴿وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُكًا﴾، دىسان لەو زەمىندا چەندان دۆل و شىو كە دەبن بە رىگا، تىماندا داناون، چەندان دابراۋايى و كەلىن لى تىوان چىيە كاندا، ﴿لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ﴾، بەلكو بە رىگايە كانى خۇيان بزىان، بەلكو لەو رىيانەۋە لەو دۆل و شىو و دابراۋاناۋە، بگەنە ئامانجە كانى خۇيان، ئەۋە واتايەكى، ياخود: بەلكو بە ھۇي سەرنجىدانى دابراۋايى تىوان چىيە كان، كە مروڤە كان دەيانكەنە رىگا و بان، پەي بەۋە بىنەن كە ئەمە پەرۋەردگار تىك و خاۋەن و مشوور خۇرىكى خاۋەن بەزەيى و مېرەبان، بەو شىۋەيە زەۋى بۇ ھەلخستوون، كە بە ئاسانى پىدا برۇن و

(۱) دواترىش لەكاتى تەفسىر كردنى: (فصلت) و (الرحمن) دا، لەوبارەۋە كورتە باسى دىكە مان كردوون.

بچن، هه موو جارێک پێویست نه کات که بچنه وه لووتکه ی چیا به کان، به لککو به نێو دابراوییه کاندای بپۆن، که نهو جوگه و روو بارانه ی هاتوون، نهو چیا به یانه یان لیکدا بپریون، ناوا خوای پهروه ردگار دروستکردنی ریکا و بانی بو مروقه کان ناسان کردوه، که سه ره نجام به هوی نهو حالت و دیارده و دیمه نه وه، که له سه ره زهوی هیه، بگه نه نه وه ی خوایه ک ﷻ نه م سه ره زهوی به ی به و شیوه یه هه له خستوه و، په ی به بوونی نهو پهروه ردگار به بن.

﴿وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا﴾، ناسمانیشمان کردوه به بانیکی پارێزراو، (سَقْف) واته: بان یا خود سه ربان که پارێزراوه، ﴿وَهُمْ عَنْ آيَاتِنَا مُعْرِضُونَ﴾، که چی نه وان پشت له نیشانه کانی ناسمان ده که ن، لهو نیشانه ی که تییدان، لهو دیارده و دیمه نانه ی که تییدان، پشت هه لکردو و پوو وهر چه رختین به رانه ربان.

نجا دێته سه ره باسی شهو و رۆژ و مانگ و خۆر: ﴿وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ أَيْلًا وَالنَّهَارَ﴾، خوا نهو که سه یه که شهو گارو رۆژگاری هیناونه دی، ﴿وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ﴾، ههروه ها خۆرو مانگی هیناونه دی، ﴿كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ﴾، هه ر کامیکیان له خولگه به کی سه ره به خوی خۆیدا، مه له ده که ن و ده خولینه وه و دین و ده چن.

که لێره دا خوا ﷻ باسی مانگ و خۆری کردوه، به لام دوایی به راناوی کۆ (سَبْحُونَ) هیناویه تی، هه رچه ند هه ندیک له شاره زایانی زمانی عه ره بیی ده تین: جاری وا هه یه دووانیش له زمانی عه ره بیدا راناوی کۆیان بو به کاردی، به لام لێره دا خوا وێرای خۆرو مانگ، باسی شهو و رۆژیش ده کات، بیکومان شهو و رۆژیش به سه ره زهوییدا دابه شه ده بن، که واته: زه مینیش له نێو (ضمن) دا باسکراوه، بۆیه راناوی کۆ به کارهاتوه، واته: هه ر کام له زهوی و خۆرو مانگ، له سوورگه به کی سه ره به خوی خۆیدا ده خولینه وه، ﴿وَمَا جَعَلْنَا لِكُلِّ مِّنْ قَبْلِكَ

أَلْحَدِّدْ ۞ له پيش توش دا هيچ مروفئيكمان هه رماو نه كردوه، واته: هه ر مامان بو هيچ مروفئيك له پيش تودا نه ره خساندوه و كه سمان نه هيشتوتتهوه، ۞ أَفَيَأْتِن مَتَّ فَهُمُ الْخَالِدُونَ ۞، ننجنا نايان نه گه ر تو مردى، نه وان ده مپتنه وه و هه رماو ده بن؟

له بهر نه وه دى هاوبه ش بو خوا دانهران، هه ميشه خه ونيان به وه وه ده بينى و ده يانگوت: نه گه ر موحه ممه ده ۞، مرد، شته كه دى كوتايى پى دى، دياره به رنامه به ك په يوه ندى به مروفئيكه وه هه بى، ده گونجى دواى خو دى له نيو بچى، به لام به رنامه به ك خوايه ك ۞ كه خاوه دى گه ردوونه، نارديتتى، به كوچى دوايى و مردنى نه و په يامبه ره، له به ين ناچى، ۞ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ۞، با نه وان دللى خويان به وه وه خو ش نه كه ن كه تو ده مرى، هه موو كه ستيك چيژرى مردن و مه رگه، هه موو كه س ده بى تامى بكات، ۞ وَبَلَّوْكُمْ بِالْحَرِّ وَالْحَبْرِ ۞، به ناخوشى و خوشى، يا خود به خراپه و چاكه، تاقيتان ده كه ينه وه به تا فيكردنه وه، ۞ وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ۞، ته نيا بو لاي نيمه ش ده گيژد رنه وه، نه ك بو لاي كه سى ديكه، كه واته: با دللى خويان به وه خو ش نه كه ن، چاوه رپى مردنى تو بن، چونكه نه وانيش و توش، هه مووتان ده بى مردن بچيژن، به لام به خوشى و ناخوشى، به چاكه و خراپه، به خيرو شه ر تاقيتان ده كه ينه وه، دوايش هه ر بو لاي نيمه ده گيژد رنه وه.

مهسه له گرنه گان

مهسه له ی به که م:

خوا گه ردوونی به سه رو خواره وه، به گالته دروست نه کرده، نه گهر کاریکی وای کردبایه، له لای خووی ده یکرد (له ناسمان)، نه و جوړه بیرکردنه وه یه ش پووجه و هه لگرانی شایسته ی سزان و، ههر که س که له ناسمانه کان و زهمیندایه، ته نانه ت فریشته له خوا نیزیکه کانیش که زور له خوا نیزیکن، سه رجه میان سه رگه رمی به رستنی خوا و به پاکگرتنینی بی پسانه وه:

خوا ده فهرموق: ﴿ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَعِينٍ ﴿١٦﴾ لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهَا لَآخِذَةً مِنْ لَدُنَّا إِنْ كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿١٧﴾ بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمْ الْوَيْلُ بِمَا نَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ. وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ﴿١٩﴾ يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ﴿٢٠﴾ ﴿

شیکردنه وهی ئەم، ئایه تانه، له دوازه بره گدا:

١- ﴿ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَعِينٍ ﴾، ناسمان و زهوی و نه وهی که ده که ویتنه نیوانیان، به گالته و بو گمه و یاریی دروستمان نه کردوون.

وهک پیشتر باسمان کرد: تیمه له سووره ق (یونس) دا، باسیکی تاییه همان له و باره وه کرده، هه موو نه و ئایه تانه ی که له قورئاندا هاتوون، که زیاتر له پازده (١٥) شویتن، باس له وه ده که ن که خوا ﴿﴾ نه م گه ردوونه ی به هه ق

دروستکردوو، به حکمهت دروستکردوو، به گالته دروستی نه کردوو، به پووچی دروستی نه کردوو، به ههوه نته دروستی نه کردوو، به تفصیلی له ویدا باسمان کردوو.

۲- ﴿لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَخَذَهُمْ لَخَذْتَهُمْ مِنْ لَدُنَّا﴾، نه گهر گریمان و بستامان شتیک خوْمانی پَن بَخافَلینین، وهک گمه و یاری و سره گرمیی په یدای بکهین، له لای خوْمان په یدامان ده کرد، واته: له ناسمانه کان، له سه ری، نهک له سه ر زوی، واته: نهک له و سه ر زهوییه که تابه ته به ئیوه وه، به لکو له و ناسمانه ی که فرشته زور له خوا نیزیکه کانی لین و، خوا له سه رووی ناسمانه کانه وه، له وئی نه و کاره مان ده کرد، به لَم و امان نه کردوو.

۳- ﴿إِنْ كُنَّا فَعَلِينَ﴾، نه مه دوو واتای هه ن:

أ- نه گهر نه انجامد هری نه وه بوواین، له سه ری نه انجامان دده، ﴿إِنْ كُنَّا فَعَلِينَ﴾ (إِزْتِبَاطُ شَرْطٍ بِعَزَائِهِ) واته: نه گهر و بستامان کاریکی وابکهین و نه انجامد هری کاریکی و این، له لای خوْمان ده مان کرد.

ب- یاخود (إِنْ) بُو (ناهیة) یه، واته: (مَا كُنَّا فَاعِلِينَ) نه انجامد هری کاری وا نین، هه لبه ته پیشر باسمان کرد، (لَعِبٌ) واته: کرده وه یهک، یاخود قسه یهک که سوود یکی نه بن، که پیچه وانه که ی بریتیه له (جِدٌّ)، واته: شتیک که نامانجیتی له پشته وه بن، به لَم (لَهُو) بریتیه له خافلان و سه رگرمیی، تنجا جاری وا هه یه (لَعِبٌ) به شتیک که (لَهُو) یه نه انجام ددری، به لَم وشه ی (لَهُو) به خافلان و سه رگرمیی ده گوتری، به لَم (لَعِبٌ) واته: گالته و یاری.

۴- ﴿بَلْ نَقِذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ﴾، به لکو ئیمه هه ق به ناهه ق و پووچدا داده دین، تنجا ده یشکینتی، تاکو ده گاته سه ر موخی.

۵- ﴿فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ﴾، به کسه ر نه و ناهه قه ده مرئی و له بهین ده چن، به هوئی نه وه وه که هه قی پیکه وتوه.

(بَلْ: لِلْإِضْرَابِ عَنِ اتِّخَاذِ اللَّهْوِ، وَعَنْ أَنْ يَكُونَ الْخَلْقَ لِعِبَاءٍ، أَيْ بَلْ نَحْنُ نَعْمُدُ إِلَى بَاطِلِكُمْ فَتَنْفِذُ عَلَيْهِ بِالْعَقْلِ)، (بل) به لَامِ بُوْ گواستنوه به له گرتنی خافلان و دروستکردنی دروستکراوان به گالتهو یاری، نهم گهردوونه، نهک هر بهناهمق و گالته دروست نهکراوه، به لکو تیمه ههق به نهو بیرکردنوه پووچهی تیوهدا دادهدین و، دهماغی دهشکینتی و، دهگاته سهرموخی و، له بهین دهچتی، مه بهست له ههق نهو روونکردنوه وانهن، که لهم قورئانهدا هاتوون. بویه خوا یرهدا باسی نهوه دهکات که ناسمانهکان و زهوی به یاری و گالته نهخولقاندوون، واته: تیوه بُو نامانج و حکمه تیک خولقیندراون، دهبتن برانن نهو حکمهت و نامانجه چیهو، له ژبانی خوئاندا بهیننه دی، چونکه نهم گهردوونه بتی خاوهن نیه و، بتی حکمهت و به ههوهنته و گالته نهخولقاوه، کهواته: تیوهش وریای ژبانی خوئان بن، وهک شاعیریک ده لتی:

لَقَدْ خَلَقْتُ لَأْمِرٍ عَظِيمٍ لَوْ فَطِنْتُ لَهُ فَارِئًا بِنَفْسِكَ أَنْ تَرَعَى مَعَ الْهَمَلِ

واته: تو بُو کاریکی مهزن خولقاوی، نهگه ر فیکرت پیی بشکتی، له خوئی مهوه شینوه له گه ل ناژه لاندای بلهوه ری، واته: که ژبانتیکی ناژه لانه بهیه سه ر. (الدُّمُغُ: كَسْرُ الْجِسْمِ الضَّلْبِ الْأَجْوَفِ)، (دُمغ) بریتیه له شکاندنی جهسته به کی رهق که بوش بتی، واته: که شکاندت، بگاته سه ر موخه که ی.

٦- ﴿وَلَكُمْ أَلْوِيلٌ مِمَّا نَصَبْتُمْ﴾، سزای سهخت، یاخود هاواریش بُو تیوه، له وهی وه سفی ده کهن، واته:

أ- که خوای پهروه ردگاری پی وه سف ده کهن، گوايه: گهردوونی به بتی حکمهت و خولقاندوه.

ب- یان موحه ممه دی یرهدا پی وه سف ده کهن، که له خویه وه نهو قسه بهی هیناوه، یاخود شیعره، یاخود جادوو به.

ج- یاخود قورثانی پیّ وهسف ده‌کهن که جادوویه، یان قسه‌ی هه‌لبه‌ستراوه.

د- یاخود سزای سه‌خت و هاوار بوّ ئیوه، له‌وه‌ی که په‌رستراوه‌کانی خوٚتانی پیّ وهسف ده‌کهن، له‌وه که هاوبه‌شی خوا بن.

(۷) ﴿وَلَهُمَّ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾، هه‌ر که‌س که له ناسمانه‌کان و زه‌ویدایه، هی خواجه، هه‌موویان موٚلکی خوان و هه‌موویان به‌نده‌ی خوان، واته: هی غه‌یری خوا نین، به مروّف و جندو فریشته و به هه‌موو نه‌و دروستکراوانه‌ی دیکه‌وه، که ده‌یانزانین و نایانزانین.

(۸) ﴿وَمَنْ عِنْدَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ. وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ﴾، نه‌وانه‌ش که له‌لاینی، له به‌رامبه‌ر په‌رستنی دا خوٚیان به‌زل ناگرن و، ماندوو و شه‌که‌تیش نابن [نه‌و فریشته تابه‌تانه‌ی که له لاینی]، وه‌ک له سووره‌تی (النساء) دا ده‌فه‌رموی: ﴿أَلَمْ لَيْتَكُمْ الْمُعْرَبُونَ﴾، فریشته زور له خوا نیزیکه‌خراوه‌کان، ته‌نانه‌ت نه‌وانیش.

(۹) ﴿يُسِخَّرُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَقْتُرُونَ﴾، به شه‌و و به پرۆز، واته: له هه‌موو کاته‌کاندا، خوا به پاک ده‌گرن، ناوه‌ستن، شل نابن و کوٚلناده‌ن.

﴿لَا يَقْتُرُونَ﴾، یانی: بوّ تاوٚیکیش ناوه‌ستن و، به‌رده‌وام سه‌رگه‌رمی به‌پاکگرته‌ی خوان، که‌واته: نه‌م گه‌ردوونه و هه‌رچی تٚیدایه، هه‌موو موٚلکی خواجه، هه‌مووی به‌نده‌ی خواجه، ته‌نانه‌ت فریشته زور له خوا نزیکه‌کانیش، هه‌میشه‌خه‌ریکی به پاکگرتن و ستایشکردن و به‌ندایه‌تی بوّ خوان و، ناشوه‌ستن، که‌واته: ئیوه‌ش نه‌ی مروّفه‌کان! وه‌ک فریشته‌کان بکه‌ن، له‌سه‌ر ریٚبازی نه‌وان برۆن، به‌ندایه‌تی بوّ خوا بکه‌ن و خوا به پاک بگرن، له جیاتی نه‌وه‌ی هاوبه‌شی بوّ په‌یدا بکه‌ن و، جگه له خوا په‌رستی.

مهسه لهی دووهم:

ئەو پەرستراوانەى كە هاوبەش بوو خوا پەيدا كەرەكان گرتوويانن و پەيدايان كرددوون، مردوووان زیندوو ناگەنەو، كەواتە: هیچ نین، ئنجا ئەگەر جگە لە خوا پەرستراوانى دیکە لە ئاسمانەكان و زەویدا هەبوونایە، ئاسمانەكان و زەمین تىك دەچوون، خواش پاك و دووره لە وهسفه خرابه كانی بيبروايان و، له وهى كە دەيكا لى ناپرسرتهوه، بەلكو ئەوان لىيان دەپرسرتهوه:

خوا دەفه رموى: ﴿أَرَأَيْتُمْ أَأَلْهَةً مِنَ الْأَرْضِ هُمْ يُبْشِرُونَ ﴿٢١﴾ لَوْ كَانَ فِيهَا إِلَهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾ لَا يَسْتَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْتَلُونَ ﴿٢٣﴾﴾

شیکردنەوهى ئەم ئایەتانە، لە شەش بەرگەدا:

١- ﴿أَرَأَيْتُمْ أَأَلْهَةً مِنَ الْأَرْضِ﴾ یان ئایا لە زەویدا پەرستراوانى دیکەیان گرتوون؟! وشەى (أَر) لێردەدا، هەم هەمزەى پرسیارکردن (همزة الإستفهام) ه، هەم (بل) ه، كە بوو (إضراب) و گواستەنەوه لە مەبەستیکەوه بوو مەبەستىكى دیکەیه، واتە: (بَلِ أَرَأَيْتُمْ أَأَلْهَةً مِنَ الْأَرْضِ) یانى: یان ئایا لە زەویدا پەرستراوانى دیکەیان پەيدا كرددوون؟ كە دەفه رموى: ﴿مِنَ الْأَرْضِ﴾، واتە: لە جیهانى سەر زەوى، یاخود ﴿مِنَ الْأَرْضِ﴾، واتە: لە بەشەكانى زەوى و پێكهاته كانى زەوى، واتە: چۆن دەبێ پەرستراو لە زەویدا پەيدا بكړى؟! یاخود لە بەشەكان و پێكهاته كان و كەرەسته كانى زەویدا، پەرستراو پەيدا بكړى؟! شتىكى زۆر بێ مانایە.

٢- ﴿هُم يُبْشِرُونَ﴾، ئەو پەرستراوانە زیندوو دەگەنەوه، ئایا توانايان هەیه، مردوووان زیندوو بگەنەوه؟ ئەوه واتایەكى، كە هەموو تەفسیرەكان ئەوهندەى من سەرئەنجام داوون، هەر ئەو واتایەیان هێناوه.

واتە بە کى دىكە شى كە پىم واىە ئەوئش دەگرتەو، ھەرچەندە تەفسىرەكانئش نەيانەئناو: ﴿هُم يُبْشِرُونَ﴾، كە ئەو پەرستراوانە دەتوانن دروستكراوان بـلاو بكەنەو بە زەوئدا، ئابا تـواناى ھەئانە دى و پـرژ و بلاوكردنەو، پانئان بە زەوئدا ھەيە؟ واتە: تـواناىان ھەيە كە دروستكراوان دروستبكەن و، بە زەوئدا بلاواىان بكەنەو؟ ئەمە پـرسىار كـردنئكى نـكوولئلكەرانەى سەرزەنشتكەرانەيە، واتە: نابئ پەرستراوان لە زەوئدا پەيدا بكـرئن، ياخـود لە كەرەستەى زەوى پەيدا بكـرئن و، ياخـود نابئ شتائىك بكـرئنە پەرستراو، كە تـواناى زىندوو كـردنەو، ھى مردوو، ياخـود تـواناى دروستكردن و بلاوكردنەو، ھى دروستكراوانئان، نئە، كەواتە: دەبئ زاتئىك بـپەرستـرئ پەيوەندئى بە زەمئن و بە كەرەستەكانى زەمئن و ماددەو ھەبئ و، لە سەرووى ئەو دروستكراوانەو بئ و، پاشان تـواناى و دەبئوئان و بلاوكردنەو، ياخـود زىندوو كـردنەو، ھەبئ، ئەوئش تەنئا خوايە ﷻ.

٣- ﴿لَوْ كَانَ فِيهَا إِلَهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا﴾، ئەگەر جگە لە خوا تئيان دا پەرستراوانى دىكە ببوونايە، تئىكدەچوون، (تئياندا) واتە: لە ئاسمان و زەوئدا، راناو، كە (فئىمآ) بو ئەو دووانە دەچئتەو، كە پئشتر باسكراون، ئەگەر لە ئاسمانەكان و زەوئدا، پەرستراوانى دىكەى جگە لە خوا ببوونايە، تئىك دەچوون، (الْفَسَادُ: اِخْتِلَالُ النِّظَامِ وَانْتِفَاءُ النِّفْعِ مِنَ الْأَشْيَاءِ)، (فَسَاد) برئتئە لە تئىكچوونى سئستم و، شئتىك كە سوودى لئو، دەدەگئرى، سوودەكەى نەمئنى و بئ كەلك بئ و بشئوئى، ئنجا ھۆكارى تئىكچوونئان چئبە؟ بوچئ ئەگەر جگە لە خوا پەرستراوانى دىكە ھەبوونايە لە ئاسمان و زەوئدا، تئىك دەچوون؟ (لَا نَتَعَدُّ يَسْتَلْزِمَ اِخْتِلَافَ اِإِرَادَاتِ وَعُدُوَّتِ اِخْلَافِ)، چونكە بئىگومان ئەگەر چەند پەرستراوئىك ببوونايە، ئەوانە ھەر كامئىكان شئتىكى دەوئست، پئچەوانەى ئەوئى دىكەو، لئردەدا راجئابئ و كئشمە كئش و تئىككئران پەيدا دەبوو، ھەك لە كوردەوارئى خۆماندا دەلئن: «بەكئىك لە بەكئىكى پـرسى بەلكەت چئبە لەسەر بوونى خوا ﷻ؟ گوئى: بەلكەم ئاشئ مام ئاودەلە (مام ئاودەلئىك ھەبوو، ئاشئىكى ھەبوو) گوئان: چۆن؟ گوئى: مام ئاودەل تاكو بو خۆى مابوو، ئاشەكەى دەگئرا، ئاشەكە زۆر چاك ئئشئ دەكرد،

کاتیک بُو خُوی نهما و وهفاتی کردو، ناشه‌که‌ی که‌وته ده‌ست کوپه‌کانی، ناشه‌که تیتک چوو، یه‌کیکیان به‌ر‌داشه‌که‌ی وا لیکردوه‌و، یه‌کینکی دیکه‌یان به‌ شی‌وه‌یه‌کی دیکه‌ی لیکردوه، یه‌کیان ناوی زیاد کردوه‌و، یه‌کی دیکه‌یان که‌می کردوه، یه‌کیان له‌ نوره‌ی خُویدا، به‌ جوړیک ئیشی له‌سه‌ر کردوه‌و، نه‌وی دیکه‌یان به‌ جوړیک دیکه، هیچ گومانی تیدا نیه هه‌ر کاریک که‌ چهند سه‌ره‌رشتیاریکی هه‌بن، تیکده‌چتی، که‌واته: نه‌م بوون و گه‌ردوونه که‌ وه‌ک ساعات ده‌گه‌رتی و، هیچ که‌م و کوپیی و نارینکی تیدا نیه، به‌لکه‌یه له‌سه‌ر نه‌وه‌ی که‌ یه‌ک سه‌ره‌رشتیاریو خاوه‌نی هه‌یه، نه‌ویش خوای تاکی پاکه تَعْلَمُ، بُو‌یه ده‌بی به‌س نه‌و به‌ندایه‌تیی بُو بکرتی و، هه‌ر نه‌و به‌رسترتی، بُو‌یه‌ش ده‌فه‌رموی:

(۴) - ﴿فَسُبْحٰنَ اللّٰهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُوْنَ﴾، تنجا پاکیی بُو خوای خاوه‌ن باره‌گا، له‌وه‌ی خوای پتی وه‌سف ده‌که‌ن، که‌ گوايه‌ هاوه‌لی هه‌ن و په‌رستراوانی دیکه‌ی له‌گه‌لدا ده‌په‌رستی، یاخود: ﴿فَسُبْحٰنَ اللّٰهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُوْنَ﴾، واته: پاکیی بُو خوای خاوه‌ن باره‌گا، له‌وه‌ی که‌ نه‌و په‌رستراوانه‌ی دیکه‌ی پتی وه‌سف ده‌که‌ن، که‌ نه‌و‌ده‌ش نه‌میبینوه له‌ ته‌فسیره‌کانی دیکه‌دا، هاتبتی، به‌لام نه‌و واتایه‌ش ده‌گرتیه‌وه، واته: (عَمَّا يَصِفُوْنَ بِهٖ شُرَكَائِهِمْ وَالْهَيْهَاتُمْ الْمُرْتَبَعَةُ)، نه‌و په‌رستراوه‌ ساخخانه‌ی خُوایی پتی وه‌سف ده‌که‌ن، که‌ پنیان وایه نه‌وانیش توانایان هه‌یه‌و، به‌شدارن له‌ به‌رتوه‌بردنی گه‌ردووندا، به‌ تاییه‌ت له‌ ژبانی مرؤفدا، ده‌توانن خه‌لک نه‌خو‌ش بکه‌ن و، ساغ بکه‌ن و، سه‌ره‌بخه‌ن و، ژر‌بخه‌ن و، فه‌قیرو ده‌وله‌مه‌ند بکه‌ن، ده‌توانن وه‌لامی داوای خه‌لک بده‌نه‌وه و له‌ گونا‌هیان بیوورن، نه‌وه نه‌و شتانه‌ن که‌ په‌رستراوانی خُواییان پتی وه‌سف ده‌که‌ن، پاکیی بُو خوا تَعْلَمُ، چونکه‌ نه‌و سیفه‌تانه ته‌نیا هی خوان تَعْلَمُ.

(۵) - ﴿لَا يَسْتَلُ عَمَّا يَفْعَلُ﴾، خوا تَعْلَمُ لیتی ناپرس‌رتیه‌وه له‌وه‌ی ده‌یکات.

وشه‌ی (سؤال) لیره‌دا: (سؤال هَتَا مَعْنَى الْمَحَاسَبَةِ وَطَلَبَ بَيَانَ سَبَبِ الْفِعْلِ، وَإِبْدَاءَ الْمَعْذِرَةَ عَنْ فِعْلِ بَعْضِ مَا يُفْعَلُ)، وشه‌ی پرس‌یار لیره‌دا مه‌به‌ست پتی لپه‌رسینه‌وه‌یه‌و، داواکردنی روونکردنه‌وه‌ی نه‌وه، که‌ نه‌و کاره‌ بُوچی کرا وه‌و، روونکردنه‌وه‌ی عوز‌زیکه

لہسہر کاریک کہ نہدہبوو بکری، واتہ: خوا **لَئِي نَاطِرْسِيْتَهُوْه**، بہو واتاہی کہ ہیچ شتیک ناکات، شایستہی نہوہ بن کہسیک لئی بپرسی، چونکہ کارہکانی خوا **لَئِي** ہہموویان لہو پہری حکمہتدان.

واتاہکی دیکہی نہوہبہ: ہیچ کہس نیہ لہ گہردووندا ہاوتای خوا بی، یاخود لہسہرووی خوا بی، کہ لئی بپرسیتہوہ: نہوہت بوچی کردو نہوہت بوچی نہکرد؟!

(۶) - ﴿وَهُمْ يَسْأَلُونَ﴾، ئەوان لئیان دەپرسێتەو، واتە: مەزۆفەکان لئیان دەپرسێتەو، کہ ئەوہتان بوچی کردو ئەوہتان بوچی نہکرد؟ چونکہ خوا **لَئِي** خواوہنیانہ لہ لایہکہوہو، لہ لایہکی دیکہشہوہ ئەوان کارو ہہلسوکہوتہکانیان کہ دەیکن، کہم و زور نہفامیی و نہزانیی لہ کارہکانیاندا دەبی و، ہہلہ و پەلہبان تی دەکہوی، نجا کاری نہفامانہ و نہزانانہ و، کاری ہہلہ و پەلہش، دەبی لیبرسینہوہ و سزای لہ بہرانبہردا ہہبی، ئەم مہبہستہ کہ لیرہدا ہاتوہ، توژہرہوانی قورٹان زوری لہسہر پویشتوون و، گوتووایانہ: نہوہ بەلگہیہ لہسہر تاکیتی و تہنیا پەرستراوتیی خوا!

بہلام من یتیم وایہ بہلگہ لہسہر تہنیا پەرستراوتیی خوا **لَئِي**، پەکی لہسہر نہوہ نہکہوتوہ، تیمہ ئەو نایہتہ زیاد لہوہی کہ دەیکہیہنن، شتی دیکہی بخہینہ نیو، وەک ہەندئى لہ کتیبہکانی (علم الکلام) وایان کردوہ، نجا ئەو مہبہستہ تہنیا لیرہدا نہہاتوہ، بو نمونہ: لہ سوورہتی (المؤمنون) لہ نایہتی ژمارہ (۹۱)دا، لہوئشدا خوا **لَئِي** دہفہرموی: ﴿مَا أَخَذَ اللَّهُ مِنْ وَلِيٍّ وَمَا كَانَتْ مَعَهُ مِنَ الْوَالِدِ إِذْ أُنزِلَتْ كُلُّ إِلِيمٍ بِمَا خَلَقَ وَلَمَّا بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ﴾، واتہ: خوا ہیچ رولہی نہگرتوون و، ہیچ پەرستراویکی دیکہی لہگہلدا نیہ، نہگہرنا ہہر پەرستراویک نہوہی کہ بہدییٹاواد، بو خوئی سہرپہرشتیی دەکردو، جیای دەکردوہوہ، ہہندیکیان بہسہر ہہندیکیاندا زال دەبوون، واتہ: دەبوو بہ کیشمہ کیشیمان، پاکیی بو خوا لہوہی کہ ئەوان باسی دەکہن، لہ بارہی خواوہ **لَئِي**، یاخود لہ بارہی ہاوبہشہکانی خواوہ، کہ لہ

وههمی نه واندا ههن، ته گه رنا له دنیا ی واقیعدا، خوا خوایه و جگه له خوا همووی کاو بایه، واته: جگه له خوا، همووی دروستکراوی خوایه و، هیچی خاوه نی بوونیکی خودیی نه نانهت خویشی نیه، چ جای نه وهی پشک و به شیان هه بن له به دیهینه رایه تیی و پهروه ردگار تیی و په رستراو تیی دا.

مهسه لهی سئیه م:

نه وانهی جگه له خوا په رستراوانتیکی دیکه ده گرن، هیچ به لگه به کی نه قلییان
نیه و زور به یان به هق نا ناشنان و نایزانن، چونکه خوا پیتش موحه ممه ده
﴿ هیچ ینغه مبه ریکی نه نار دوه، مه گهر پتیرا گه یان دوه، که جگه له و هیچ
په رستراویک نیه و ته نیا نه و به رستن:﴾

خوا ده فهرموی: ﴿ أَرَأَيْتُمْ لِمَنِ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ هَذَا ذِكْرٌ مَنْ مَعِيَ
وَذِكْرٌ مَنْ قَبْلِي بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْخَلْقَ فَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿۱۱﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ
رَسُولٍ إِلَّا نُوحي إِلَيْهِ آتَانَهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴿۱۵﴾﴾

شیکردنه وهی ئه م، ثابته تانه، له شش بر گدا:

۱- ﴿ أَرَأَيْتُمْ لِمَنِ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً ﴾، به لکو نایا جگه له و (خوا) په رستراوانی دیکه یان
گرتوون؟ ئه م ته عبیره ش: ﴿ أَكَّدَ ذَلِكَ الْإِضْرَابَ الْإِنْتِقَالِي هَيْئَلَهُ اسْتِعْظَامًا لِفِطَاعَتِهِ وَبُنَى عَلَيْهِ
اسْتِدْلَالَ آخِرٍ كَمَا بُنِيَ عَلَى نَظِيرِهِ السَّابِقِ ﴾، لیره دا ﴿ أَرَأَيْتُمْ لِمَنِ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً ﴾، واته:
﴿ بَلِ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً ﴾، (به لکو نایا جگه له و په رستراوانی دیکه یان په یدا کردوون و
داناون) ئه م جه ختکردنه دوه په له سهر نه وهی پیتش، تا کو ددریخات که نه گهر جگه له
خوا په رستراوانی دیکه به رستن، شتیکی زور ناماقوول و بن جتیه و، تا کو به لگه هینانه وهی
دیکه شی له سهر بنیات بزنی، له سهر نه وهی که په رستنی جگه له خوا، هیچ به لگه به کی
نه قلیی له سهر نیه، وه ک چو ن له نایه تی پتیشوودا دهر که وت که هیچ به لگه به کی عه قلیی
له سهر نیه، بویه ده فهرموی:

۲- ﴿ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ ﴾، بلتی: به لگه که تان بیتن، (بُرْهَان) واته: به لگه به کی روون و
ناشکرا، که هیچ که س نه توانی نکوولی له به رانه بردا بکات، که لیره دا به ته نکید
مه به ست پتی به لگه کی نه قلییه، چونکه دواپی ده فهرموی:

خوابن و پیکهوه براو تها بن، بویه ش خوا ﷺ ده فہرموی: زور بہیان هہق نازانن، لہبہر دوو ہؤکار:

۱- کہمیکیان زانیوانہ، بہ لآم لہبہر بہرژہوہندیہ ناشہ رعیبہ کانیان دہستہ برداری نہو ناہہقیہی خوایان نہبوون و، شوین ہہق نہکہوتوون.

ب- ہہندیکیان دوایی ہروایان ہیناوه، واتہ: ہہندیکیان نہوہ نہبووہ کہ ہہق نہزائن لہ نہنجامی پشت تیکردن و ٹیہمال کردنی دا، بہ لکو بہ دوای ہہفدا گہراون و عہودالی ہہق بوون، بہ لآم جارئی ریان تینہکہوتوہ و بہرچاویان رؤشن نہبوٹہوہ، چونکہ نہوانہش کہ ہہق نازانن دوو جوړن:

۱- جوړیکیان کہ پشت لہ ہہق دہکەن و ہہر نہسلن گرنگیی پیناددن.

ب- جوړیکیشان دہیانہوئی بگن بہ ہہق و عہودالنئی و بہدوایدا دہگہرین، بہ لآم جارئی بہرچاویان رؤشن نہبوٹہوہ و چاوپینچیان لہسہر چاو لا نہچوہ.

۶- ﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴾، لہ پیش تودا ہیچ رہوانہکراویکمان نہناردوہ، مہگہر سروشمان بو لای کردوہ، کہ جگہ لہمن ہیچ پەرستراویک نیہ دہجا بہس من بہرستن، وشہی (من رسول)، (من: مزیدة لتوكيد النفي)، یانی: (من) زیاد کراوہ بو جہ ختکردنہوہی لابردن، لابردنی نہوہ کہ ہیچ پیغہمبہرینکمان لہ پیش موحمہمددا ﷺ رہوانہ نہکردوہ، مہگہر خوا ﷺ سروشی بو کردوہ، کہ تہنیا نہو بہرستن.

وشہی (إِلَّا نُوحِي) خوتراویشہتہوہ: (إِلَّا يُوحى إِلَيْهِ)، مہگہر سروشی بو کراوہ، ہہردووکیان یہک واتایان ہہیہ.

تیرہدا پرسیاریک دروست دہبی: خوای پەرورہدگار لہ سوورہدی (الحدید) لہ نایہق ژمارہ (۲۵) دہ فہرموی: ﴿ لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ ﴾، واتہ: بہ دنیایی پیغہمبہراہمان بہ

به‌لگه پروون و ناشکرایه‌کانه‌وه ناردوون، کتیب و تهرارزووشمان له‌گه‌ل ناردوون، تاکو خه‌لکی به دادگهری هه‌آسن.

لیره‌ش دده‌رموئ: هه‌موو پیغه‌مه‌رامان ناردوون که ته‌نیا خوا به‌رستری، که‌واته: به پوآله‌ت جوړیک له تینگیان هه‌یه؟

وه‌لامه‌که‌ی نه‌ویه وه‌ک له زوړ جیگای دیکه‌دا باس‌مکردوه، پیغه‌مه‌ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) بو چه‌سپاندنی دوو نامانجی گه‌وره و سه‌ره‌کیی هاتوون:

۱- ته‌نیا خوا به‌رستی و، خوا به‌به‌کگرتن (توحید الله) نه‌وه وه‌ک په‌یوه‌ندی نیوان خو‌یان و خوا بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ.

۲- چه‌سپاندنی دادگهری، نه‌وه‌ش وه‌ک په‌یوه‌ندی نیوان خو‌یان.

که‌واته: نه‌وه دووانه تیک ناگیرین و، له راستیدا به‌کنا به‌رستی (توحید) بناغی دادگهرییه، ته‌نیا کاتیک خه‌لک رزگاری ده‌بی له زو‌لم و سته‌م و، به‌کدی چه‌وساندنه‌وه و چینابه‌تیی و قری و پری، که ته‌نیا خوا به‌رستری و، شیرک زه‌مین خو‌ش ده‌کات بو سته‌م و قوړخکاری و خو به‌سه‌ر به‌کدا فه‌رژکردن و، خو له به‌کدی کردنه به‌رستراو و په‌روه‌ردگار، مه‌گه‌ر فیرعه‌ون به‌خه‌لکی میسری نه‌گوت: ﴿أَنَا رَبُّكُمْ الْأَعْلَىٰ﴾ النازعات، من به‌رستراوی هه‌ره به‌رزانم؟ هه‌روه‌ها پی‌ی نه‌گوتن: ﴿مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنْ إِلَهِ غَيْرِكُمْ﴾ القصص، جگه له خو‌م به‌رستراویکی دیکه‌م بو تیوه پی شک نایه‌ت؟ به‌لئ شیرک زه‌مین خو‌ش ده‌کات بو فیرعه‌ون و، قاروون و نه‌مروودو، تاغووت و خو به‌زلگره‌کان که بلین: تیمه به‌رستراوی تیوه‌ین، تیمه جیاین له تیوه و، ده‌بی تیمه ته‌قدیس بکه‌ن و به‌مه‌زن و گه‌وره بگرن، ده‌بی تیمه خاوه‌نی هه‌موو شتیک بین و تیوه خاوه‌نی هیچ نه‌بن، کو‌یله و ژیرده‌ست و به‌رده‌ستی تیمه بن! شیرک زه‌مین بو نه‌وه خو‌ش ده‌کات، به‌لام خوا به‌رست و ته‌نیا خوا به‌به‌کگرتن، رینگا له فیرعه‌ون و تاغووته‌کان ده‌به‌ست و ده‌لئ: نه‌خیر هه‌موومان به‌نده‌ی خواین، هه‌موو پینکه‌وه

براین، کس له کس گوره تر نیه، خوا نه و نیعمه تانه ی که دروست کردوون، بو همووانن، بویه خوا به یه کگرتن و چه سپاندنی دادگه ریی، دوو پرووی دراو تیکن، دوو پرووی هه قیقه تیکن: ته نیا خوا به رستری و، دادگه ریی پیاده بکری، بیگومان کاتیک دادگه ریی پیاده ده کری، که ته نیا خوا به رستراو بی و، هیچ کس خوی له بنده کانی خوا، نه کاته بهروه ردگارو به رستراو.

مهسه لهی چوارهم:

بهر په چدانه وهی قسهی هاوبهش بو خوا پهیدا که ره کان که گوايه فریشته کان
 پوښه ی خون و، پروونکر دله وهی چهند راستیه کی گرنگ له باره یانه وهو،
 جه ختکر دنه وه له سهر نه وه که فریشته کان بهنده ی چاک و پاک و ملکه چی
 بهرده وامی خون:

خو دده رموی: ﴿ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُۥٓ بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمٰتٌ ﴿١٧﴾ لَا يَسْبِقُونَهُۥٓ ۚ يَلْقَوْنَ اٰتًا وَّهُمْ بِاٰمِرٍۭہٗ يَعْمَلُوْنَ ﴿١٨﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيہِمۡ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُوْنَ اِلَّا لِمَنْ اَرٰضٰی وَّهُمْ مِّنۡ خَشِيْعَةٍ مُّشْفِقُوْنَ ﴿١٩﴾ وَمَنْ يَقُلۡ مِنْہُمۡ اِنِّیۡ اِلٰہٌ مِّنۡ دُوْنِہٖۚ فَذٰلِكَ نَجْزِيْہٖ جَهَنَّمَ كَذٰلِكَ نَجْزِي الظّٰلِمِيْنَ ﴿٢٠﴾ ۝

لهم چوار نایه تدها خوا باسی فریشته کان دکات، چونکه ههم هاوبهش بو خوا
 دانه ره کانی عه ره ب و، ههم هی نه ته وه کانی جگه له عه ره بیش، واته: سه رجه م
 هاوبهش بو خوا دانه ران، که م و زور فریشته کان یان کردونه، بیانووی شیرک و
 هاوبهش بو خوا دانان، له میژو پو تامیا و هیندو چین و گریک و یونانیسه کان و
 میسریه کان و، له هه موو ولاتانی دنیا که تو میژووی شیرک ده خو تینیه وه،
 مه گهر چوون دنا هاوبهش بو خوا دانان، ره گ و ریشه که ی ده چیته وه سهر
 فریشته کان و، له که ولی خو بردنه ده ری فریشته کان و، به پاکترن و به مهن
 گرتیان له سهر حیسابی خوا ۝

شیکردنه وهی هم نایه تانه، له یازده برکه دا:

١- ﴿ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ۝﴾، گو تیان: خوی خاوهن به زه بی پو له ی پهیدا کرده
 و دایناوه، وشه ی (وَلَدًا): (اسْمٌ جَمْعٌ مُّفْرَدَةٌ مِثْلُهُ)، وشه ی (وَلَدًا) ناوی کو به و تاکه که شی
 هه ره که خو به تی، که واته: (وَلَدًا) واته: به ک پو له، یا خود پو له کان، هه مووی ده گریته وهو،

تیرو میش ده‌گرتیه‌وهو، (ابن) واته: کورو، (بنت) واته: کچ، به‌لام (وَلَدٌ) هه‌ردووکیان ده‌گرتیه‌وه، واته: رۆله، مه‌به‌ستیان پئی فریشته‌کان بووه، بۆیه خوا **سُبْحٰنَهُ** ده‌فهرموی:

۲- ﴿سُبْحٰنَهُ﴾، پاکیی بۆوی، (يَعْنِي تَلْزِيماً لَهُ عَنْ ذَلِكَ)، واته: پاکیی بۆ خوا، (سُبْحُوهُ تَسْبِيحاً) واته: به پاکي بگره به پاکگرتن، یاخود (يُسَبِّحُ تَسْبِيحاً) واته: به پاک ده‌گیری به پاکگرتن، له‌وهی تیره ده‌یلتن.

۳- ﴿بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ﴾، به‌لکو نه‌وان به‌ندهی ریزلیگرای خوان، واته: نه‌و فریشتانهی تیره به رۆلهی خویان ده‌زنان، رۆلهی خوا نین، به‌لام خوا ریزی لیگرتوون.

۴- ﴿لَا يَسْتَفْتِنُهُ، بِالْقَوْلِ﴾، له قسه‌دا پئی ناکه‌ون، ده‌لن: (السَّبْقُ: التَّقَدُّمُ فِي سَائِرِ عَلَى سَائِرِ الْآخِرِ) وشه‌ی (سَبَقَ) نه‌وه‌یه که که‌سیک بروات و پیش که‌سیکی دیکه بکه‌ویت له رۆیشتندا، مانا نه‌سلیه‌که‌ی له رووی زمانه‌وانییه‌وه نه‌وه‌یه، به‌لام دوابی بۆ هه‌ر جۆره پیشکه‌وتنیک به‌کارهاتوه، واته: له پیش فەرمانی خواوه قسه‌ناکه‌ن، هیچ قسه‌یه‌ک ناکه‌ن تا‌کو فەرمانی خویان پئ نه‌بن.

۵- ﴿وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ﴾، ته‌نیا به فەرمانی خواش کار ده‌که‌ن و ده‌جووتین، که‌واته: (لَا يَعْملُونَ إِلَّا بَعْدَ أَمْرِهِ، وَلَا يَقُولُونَ إِلَّا بَعْدَ قَوْلِهِ)، ته‌نیا دوابی فەرمانی خوا کار ده‌که‌ن و، ته‌نیا دوابی فەرمايشتی خوا، قسه‌ده‌که‌ن، واته: نه له قسه‌و، نه له کرده‌شدا به مؤلفی خوا، نه ورته‌یان له ده‌مه‌ود دئی، نه قسه‌ده‌که‌ن و، نه هیچ جووله‌یه‌ک ده‌که‌ن.

۶- ﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ﴾، هه‌رچی له پیش ده‌ستیان‌ه‌وه‌یه و هه‌رچی له دوابانه‌وه‌یه ده‌یزانن، له پیش ده‌ستیان‌ه‌وه‌یه واته: داهاتوو که ئیستا نه‌هاتوه، به‌لکو به‌ره‌و رووی ده‌چن، له پشتیان‌ه‌وه‌یه واته: رابردوو، هه‌ندیکیش گوتوو‌یانه: له پیش ده‌ستیان‌ه‌وه، نه‌وه‌یه که تپه‌ریوه‌و، نه‌وه‌ی له پشتیان‌ه‌وه، نه‌وه‌یه که جارئ نه‌هاتوه، هه‌ندیکیش له زانایان - وه‌ک له شوئنی دیکه‌شدا باسمان کرده‌و - ده‌لین: ﴿يَعْلَمُ

مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ ۖ، واته: هرچی که په یوه نندی به وانه وه هیه، له پرووی: ۱- شوین (مکان) و، ۲- کات (زمان) و، ۳- حاله وه، واته: هموو شتیکیان له باره وه ده زانن، چ له پرووی شوینه وه له پیشانه وه بن، یان له پاشیانه وه بن، یان له لای راست یان چه پانه وه بن، چ له پرووی کاته وه رابردوو داهاتوو تیستا، چ به نسبت کرده وه کان و حالی خو پانه وه، خوا ۴۴۱ همووی ده زانن.

(۷) - ﴿وَلَا يَسْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ارْتَضَىٰ﴾، تکاش ناکهن، مه گهر بو که سیک خوا په سندی کردبن، واته: (لِمَنِ ارْتَضَاهُ اللَّهُ)، مه گهر که سیک خوا په سندی کردبن و لیبی رازی بن، یا خود بو که سیک که (ارْتَضَىٰ لَهُ شَفَاعَةٌ) خوا تکا کردنی بو په سند کرد بن، واته: وشه ی ﴿ارْتَضَىٰ﴾، که به رکار (مفعول به) که ی قرتیراوه، ده گونجی شفاعت بن (ارْتَضَىٰ لَهُ شَفَاعَةٌ)، یا خود خوا (مشفوع له) نه و که سه ی له لا په سند بن، که تکای بو بکری (ارْتَضَاهُ اللَّهُ).

(۸) - ﴿وَهُمْ مِّنْ خَشِيئَةٍ مُّشْفِقُونَ﴾، ههروه ها له ترسی وی به ترس و بیمن، واته: له سام و هه به تی خوا به ترس و له رزن.

(۹) - ﴿وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ إِنْ إِلَهُ مِّنْ دُونِي﴾، هه ر که سیک له وان بلن: من په رستراوم جگه لهو، گریمان نه گهر په کیک له وان بلن: من په رستراوم جگه له خوا.

(۱۰) - ﴿فَذَلِكَ نَجْرِيهِ جَهَنَّمَ﴾، بیگومان که سی وا به دوزه خ سزای دده بن، نه و (مَنْ) ی پشمنی مه رج (شرط) بوو: ﴿وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ إِنْ إِلَهُ مِّنْ دُونِي﴾، (هَذَا شَرْطٌ عَلَىٰ سَبِيلِ الْفَرْضِ)، واته: نه مه مه رجه، به لام حاله تیکی گریمانه یی و، و د لاهه که ی: ﴿فَذَلِكَ نَجْرِيهِ جَهَنَّمَ﴾، نه وه و د لاهه مه رجه که یه: بیگومان به دوزه خ سزای دده بن، (یعنی نَجْرِيهِ بِجَهَنَّمَ) نه مه له زمانی عه ره بیدا (مَنْصُوبٌ بِنَزْعِ الْخَافِضِ) به هو ی دارنینی ژریدار که ره که یه وه سه ردار (منصوب) بوو.

(۱۱) - ﴿كَذَلِكَ نَجْرِي الْأَطْلَامِينَ﴾، چونکه نیددعا کردنی په رستراوتیبی و له گه ل خوا دا په رستران سته مه: سته مکارانیش هه ر به و شتو دیه سزا دده رن، که نه مه له به ر

پا ھاویشتن، (تعریض)ه، بۆ ھاوبەش بۆ خوا دانەرەکان، واتە: خوا تەنانەت لە فریشتە بە پێزەکانی لای خۆی، کە ھەمیشە سەرگەرمی بەندایەتیی بۆ خوان و، بە بێ فرمانی ئەو نەکردەوہ دەکەن و نە قسەش دەکەن، ئەوانیش ھەر یەکتیکیان لافی ئەوہ لیبدا ت کە پەرستراوہ، جگە لە خوا، یاخود لە جیای خوا، بە دۆزەخ سزای دەدەین، کەواتە: ئیوہش ئەی ھاوبەش بۆ خوا دانەرەکان! بترسن، ئەگەر خوا لە فریشتەکان قبوول نەکات، لە ئیوہ ھەر قبوول ناکات.

مه سه له ی پینجه م:

خستنه رووی ژماره یه کی بهر چاو له دیارده و دیمه نه سه رنج پاکیشه کان
گه ردوون، که هر کامیکیان نشانیه کی گه وری بهر و دگار تیی خوی تاک
و پاکه:

خوا ده فه رموی: ﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَا رَفَقًا
فَفَنَقْنَهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿۳۰﴾ وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ
أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿۳۱﴾ وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَفْعًا
مَحْفُوظًا وَهُمْ عَنْ آيَاتِنَا مُعْرِضُونَ ﴿۳۲﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ
فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿۳۳﴾

شیکردنه وهی ئەم ئایه تانه، له چوارده برگه دا:

(۱)- ﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾، ئایا ئەوانه ی بیبروا نه یاندیوه، نه یانزانیه خوی تراویشه ته وه:
(الَّذِينَ كَفَرُوا)، که له هه ردوو حالدا هه مزه که ی سه ره تا بو پرسیار کردنی
نکوو لیبیکه رانه یه، به هوی نه وه وه که ورد نه بوونه و دو رانه ماون و سه رنجیان نه داوه،
واته: سه رنجی عه قل، وه ک پیتشریش گوتمان، چونکه ﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾، ئایا
ئەوانه ی بیبروان نه یاندیوه؟ واته: به چاوی عه قل نه یاندیوه، چونکه بیگومان نه وه ی
دوایی باسی ده کات، کس به چاوی سه ر نه یینیوه، که بریتیه له چی؟

(۲)- ﴿إِنَّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَا رَفَقًا﴾، (ئایا نه یانبینیوه) که ئاسمانه کان و
زهوی پیکه وه لکاو و جو شدراو بوون، له یه کمان جیا کردنه وه و پچراندن، بیگومان هیچ
کس نه وه ی به چاوی سه ر نه یینیوه، تاکو خوا نکوولیی بکات له وه ی بوچی نه یانبینیوه؟
به لأم هه موو کس به چاوی عه قل و دل ده گونجی بیینی و، بزانی دوا ی نه وه ی که

خوا هەواڵت پێدەداو، دواى ئەوەی که زانیاری گەردوونناسییش دەریخستوه، که ئەم بوونەوهەرە کاتی خۆی هەمووی پێکەوه بووه، وهک له سەرەتای سوورەتی (یونس) و، له چەند شوونی دیکەش له م تەفسیرەدا باسمان کردوه، بەلام له سوورەتی (یونس)دا باستیکی فراوان و خەست و قوولمان لهو بارهوه کردوه، هەرۆهە دواتر له تەفسیری سوورەتی (فصلت) و سوورەتی (الرحمان) ییش دا.

﴿أَنَّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ﴾، که ناسمانەکان و زهوی، یانی: نەک تەنیا زهوی و کۆمەڵەى خۆر، چونکە لێرەدا خوا باسی ناسمانەکان و زهوی دەکات، که مەبەست هەموو گەردوونە، هەندیکیان گوتووین: مەبەست پتی جیابوونەوهی زهوییه له کۆمەڵەى خۆر، زهوی و کۆمەڵەى خۆر، که له خۆر جیا بوونەوه، چونکە هەمان ئەو ماددەو توخم و پیکهاتانەى که له زهویانە، له پیکهاتەى خۆریشدا هەن، که به هۆى تیشکە که یهوه بۆمان دەرکەوتوه، هەرۆهە پیکهاتە کاتی دیکەى خرۆکەکانیش، بەلام خۆریش بۆ خۆى ئەستێرەیهک بووه له نێو که هەکەشانی کاکیشاندا، ئەو که هەکەشانەى بەشێک بووه لهو هەموو گەردوونەى که خۆای زانا و توانا دواى دابەشى کردوه، بۆ چەندان گەله که هەکەشان و، که هەکەشانەکانیش بۆ ئەستێرەکان و، ئەستێرەکانیش وێرای ئەو خرۆکانەى به دەوریاندا دەخولێنەوه.

(الرُّقُ: الإِتْصَالُ وَالتَّلَاصُقُ بَيْنَ أَجْزَاءِ الشَّيْءِ)، (رتق) بریتیه له پێوه لکان و پیکهوه جۆشدرانی به شه کانی شتیکی.

۳- ﴿فَفَنَقْنَهُمَا﴾، له یه کمان جیاکردنەوه، واته: ناسمان و زهوی، هەلبەته زهوی له بهرانبەر ناسمانەکاندا، شتیکی بچووکه، تەنانەت خۆر ملیۆنیک و سێ سەد هەزار (۱۲۰۰۰۰۰) جار له زهوی گەورەتره، واته: ئەو خۆرەى تێمه جیگای (۱۲۰۰۰۰۰) خرۆکەى وهک زهوی تێمهى تێدا دەبێتەوه، نجا خۆر یه کتیکه له تریلیۆنیک (۱۰۰۰۰۰۰۰۰۰) ئەستێرە که له که هەکەشانی کاکیشاندا هەن و، تریلیۆنیک که هەکەشان هەن له گەردووندا، بەلام به نسبت تێمهوه ئەم زهوییه شتیکی یه کجار گرنگه، چونکە ژبانی تێمه هەر

لیره، بویه خوا تَجَلَّى همیشہ له فورئاندا باسی (السماء والأرض) یان (السموات والأرض) دهکات، چونکه ناسمانه کان چهنده بو تیمه گرنگن، زهویش نه گهر له وان گرنگتر نه بی، هیندهی نه وان گرنگه، چونکه به بی زهوی، تیمه له کوئی ده بووین؟ نه م زهوییهی که له سهری ده زین، به بی زهوی زبانی تیمه چاوه ربی نه ده کرا په یدا بن.

تجاء: (الْفَتْحُ: الْإِنْفِصَالُ وَالتَّبَاعُدُ بَيْنَ أَجْزَاءِ الشَّيْءِ)، (فَتْحٌ) بریتیه له یهک جیابوونه وه و له یهک دوورکه وتنه وهی به شه کانی شتیک، که ده فه رموی: ﴿كَأَنَّا رَتَقًا فَقَفَّضْنَاهَا﴾، واته: ههر کامیکیان پیکه وه لکاو بوون، له یه کمان جیا کر دنه وه، ناسمانه کاغمان کر دنه ههوت ناسمان و، هه موو نه وه که هکه شانهش و، زهویش پیکه وه جو شدر او بوو، دوایی و امان لیکرد که به رگه هه وای بو په یدا بی، به رگه ده ریای بو په یدا بی، ده ریاکان که (۴/۳) ی پانتایی زهوی ده گرنه وه وه، به رگه هه وای که به به رزایی (۱۰۰۰) کیلومه تر وه که چه ترو قه لغانیک به ده وری زه ویدا هه یه، خوا چیا به کان و له وه رگا کانی شی تیدا په یدا کردوون، که نه وانه پیشتتر هه مووی یهک پارچه ناگر بوو که له خو ر جیا بوو بو وه، ده گونجی مانا که ی ناوا بی:

أ- ههر کامیک له ناسمان و، له زهوی، پیکه وه لکاو و یهک شت بوو، دوایی ورده ورده دابه شمان کرد.

ب- ههر دوو کیان پیکه وه بوون و له یه کمان جیا کردوونه وه، ههر دوو واتا که ی هه ن، به لأم واتای دوو ه میان زیاتر دیته زهینه وه.

۴- ﴿وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ﴾، هه موو شتیکی زیندوو، ژیاندارمان له ناوی په یدا کرد، وشه ی (جَعَلَ) لیره ده به واتای (خَلَقَ) دی، واته: (وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيًّا)، چونکه ته عه ددای پیکرا وه بو یهک به رکار (مفعول)، چونکه (جَعَلَ) جاری وا هه یه دوو به رکار (مفعول) ی هه یه، وهک: (جَعَلَ زَيْدٌ مُحَمَّدًا مُدْرَسًا)، واته: زهید موحه ممه دی کرد به ماموستا، که دوو به رکار (مفعول) ی ویستوون، به لأم لیره ده ﴿وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ

كُلُّ شَيْءٍ حَيٌّ ﴿٥﴾، ته‌نھا ھك به‌ركار (مفعول) ی ویستوه، كه‌واته: لیره‌دا (جَعَلَ) یانی: (خَلَقَ) واته: ھموو شتیکی ژاندارمان له‌ئاو په‌یدا كرد.

٥- ﴿أَفَلَا يُؤْمِنُونَ﴾، ئایا ھەر بڕوا ناھینن؟ ئهمه‌ پرسیارلیکردنی نكوو‌لییلێكه‌رانه‌یه، واته: دوا‌ی ڕوونکردنه‌وه‌ی ئهو دوو پاستیه‌ مه‌زنه‌ له‌ ھك ئایه‌تدا، كه‌ خوا ﷻ ھم سەر‌ه‌تای گه‌ردوون و چۆنیه‌تی دروستبوونی، ھم سەر‌ه‌تا و چۆنیه‌تی دروستبوونی ژبان لہ‌سەر زه‌وی، له‌ ھك ئایه‌تدا ده‌خاتہ‌ڕوو، كه‌ زانستی تێستاش ھەر به‌وه‌ گه‌یشتوه‌و، ته‌گەر تێستاش پیتی نه‌گه‌یشتی، دواتریش ھەر ته‌نیا به‌وه‌ ده‌گات كه‌ قورئان فہ‌رموویہ‌تی، دهبوو ئه‌وه‌ بیته‌ ھاندہ‌ریان بۆ بڕواھینان.

٦- ﴿وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ﴾، ھەروەھا لە زەویدا چیاہە چەسپاوہ‌کامان داناون، وشە‌ی (رَوَاسِيَ) كه‌ کۆ‌ی (راسی) ھه‌ سیفە‌تی وه‌سفرکراویکی قرتێزراو (موصوف محذوف) ه، واته: (الْجِبَالُ الرَّوَّاسِي)، چیاہە چەسپاوہ‌کامان داناون.

یانی: چیاہە چەسپاو و بە‌ ناخی زه‌ویدا چووه‌ خواره‌کان، ده‌گوتری: (رَوَّاسِيَ) زَرَّاسُو رَسًا، أَي رَسَخَتْ وَثَبَّتَتْ، واته: چەسپا، دە‌چەسپن، چەسپان، لە‌بەر ئه‌وه‌ی چیاہە‌کان له‌ زه‌ویدا چەسپاون، وه‌ک له‌ شوونی دیکه‌ش باسما‌ن کردوه، به‌ تابه‌ت له‌ سەر‌ه‌تای سوورہ‌تی (یونس)^(١) دا كه‌ ھەر چیاہە‌ک كه‌ ده‌یبنین، چهنده‌ی به‌ دەر‌وه‌یه، به‌لای كه‌مه‌وه‌ شه‌ش ھه‌وت ھینده‌ی به‌ ناخی زه‌ویدا چووه‌ته‌ خوار، ھەر بۆ‌ھه‌ش له‌ سوورہ‌تی (النبا) دا خوا‌ی به‌رز و مه‌زن چیاہە‌کانی ته‌شبه‌ کردون به‌ گولمێخ: ﴿وَالْجِبَالُ أَرْتَادًا﴾^(٧)، وشە‌ی (أرتاد) کۆ‌ی (وتد) ه، واته: گولمێخ، كه‌ سینگی‌كه‌ شتیکی پتی ده‌به‌سترێته‌وه، كه‌ به‌ دناییی سینگ و گولمێخ، چهنده‌ی به‌ دەر‌وه‌یه، شه‌ش ھه‌وت ھینده‌ به‌ زه‌ویدا ده‌چێته‌ خوار، بۆ‌ ئه‌وه‌ی ئه‌و شته‌ی پتیه‌وه‌ به‌ستراوه، توند بیگرێ، كه‌ ئهمه‌ ته‌عبییریکی زۆر واقیعیه‌نانه‌و، ئیجازتیکی زانستی تێدایه، كه‌ تێستا دوا‌ی ئه‌وه‌ی كه‌ زانستی

(١) ھەروەھا لە تفسیری سوورەتی (نبا) یشدا.

زهوناسیی (جیولۆجی) به رهو پیش چوو، بۆیان دهرکه وتوه که ههر چیا به ک چهنده ی به دهره وه، شهش حهوت هینده ی له زه ویدا ییه، ئنجا ئایا بۆچی خوا چیا به چه ساوه کانی له زه ویدا داناون؟

(۷) - ﴿أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ﴾، واته: بۆ نه و دی نه یان جو لیتن، (یعنی: كَرَاهَةً أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ) نه وه که له بنیان دا بجوولن، یا خود (أَنْ لَا تَمِيدَ بِهِمْ)، بۆ نه و دی نه جوولن، وشه ی (مید) واته: هاتن و چوون و له رزین، که به دلنیا یی چیا به کان دهوریان زۆره، له وه دا که پوو به رو پانتایی زه و ی نه به ت و نه چن، به تایبه ق که له نۆ وه ناوی زه ویدا، هه مه شه ناگرو ئاسنی تاواه هه یه و، جار جار له شۆه ی ناگر پرژندا دیته دهری و، ده بینه هۆی بوومه له رزه و تسۆنامی، نه گهر چیا به کان نه بوونا یه، نه و تو تکلله ی زه و ی، به رگه ی نه م هه مو فشارو گهرماییه ی چه قی زه و ی نه ده گرت، به لأم چیا به کان تو تکلنکی ره قی وه ک ده مارو په یکه ری تیسکن، که چۆن جهسته ی مرو ف راده گرتی، چیا به کانیش به و شۆه به زه و بیان را گرتوه.

(۸) - ﴿وَجَمَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا﴾، هه رو ده ها له زه ویدا دا بر اوایی و که لیتن و رینگامان داناون، (الفِجَاجُ: جَمْعُ فِجٍّ: الطَّرِيقُ الوَاسِعُ، وَالسُّبُلُ: جَمْعُ سَبِيلٍ)، وشه ی (فِجَاجٌ) کۆی (فِجٍّ) ه، واته: رینگای فراوان، یان دا بر اوایی و که لیتن، وشه ی (سُبُلٌ) یش کۆی (سَبِيلٌ) ه، واته: رینگا، به لأم که ده فه رموی: ﴿فِجَاجًا سُبُلًا﴾، ده گونجی (فِجَاجٌ) وه سف بئ، که پیشکه وتوه له سه ر وه سف کراوه که ی، که بریتیه له (سبُل)، واته: (سُبُلًا فِجَاجًا)، رینگایه فراوانه کان و رینگایه دا بر اوه کا ئمان داناون، ده شگونجی وشه ی (سُبُلٌ)، جیندار (بدل) بئ بۆ (فِجَاجٌ)، واته: که لیتنمان داناون، که دوایش که لیتنه کان کراون به رینگا، یا خود که لیتن و دا بر اوایی نیوان چیا به کا ئمان له سه ر زه و ی داناون، له حا لیکدا نه و دا بر اوایی و که لیتنه، ده ک رین به رینگا، که واته: سَيِّ وَاتای هه ن:

۱- (فِجَاجٌ) وه سفه بۆ (سُبُلٌ) که لیتی پیش که وتوه، واته: رینگه فراوان و دا بر اواییه کان.

۲- یا خود (سُبُلٌ) جینداره بۆ (الفِجَاجُ).

۳- یاخود حال (حال)ه له حالتیکدا که نهو دابراویانه کراون به ریگا.

۹- ﴿لَكُمْ هُمْ يَهْتَدُونَ﴾، به لکو به ریبه بزنان، واته: به لکو بگه نه نامانجه کانیان، یاخود به لکو خاوهن و به دهبینهرو په روه دگارو په سترلوی خویان، په ی پت بهن، به هوی نهو ناز و نیعمه تانهوه که خوا بوی داناون له گه ردوون (بوونه وهرو دهوروبه) دا.

۱۰- ﴿وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا﴾، ناسمانیشمان گیراوه به بانیکی پاریزراو، (السَّقْفُ: غِطَاءٌ فَضَاءَ النَّيْتِ الْمَوْضُوعِ عَلَى جُذْرَانِهِ، وَهُوَ مِنَ التَّشْبِيهِ الْبَلِيغِ)، واته: (سَقْف) بریتیه لهو پووشه‌ی که به سهر بوشابی مالدا داده دروی و له سهر دیواره کانی داده نری، که لیره دا نه مه و پچواندنیکه له پرووی په وانپیژییهوه پتی ده گوتری: نهوپه‌ری و پچواندن (التَّشْبِيهِ الْبَلِيغِ)، چونکه و پچوتندراو و پچوتنه‌ری تیدانین، نه یفه رموه: (وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ كَسَقْفٍ لِلنَّيْتِ)، به لکو هر هه رموه‌یه تی: ﴿سَقْفًا مَحْفُوظًا﴾، واته: بانیکی پاریزراو، که دواپی باسی ده که یین چوون پاریزراوه؟

۱۱- ﴿وَهُمْ عَنْ آيَاتِنَا مُعْرِضُونَ﴾، له حالتیکدا که نهوان پشتیان له نیشانه کانی ناسمان کردوه، پروویان لئ وهر گیراون و، پروو وهرچه‌رخینه‌رن له نیشانه کانی، چونکه ناسمان نیشانه‌ی زوری تیدا ههن، ههم نه‌ستیره‌کان، ههم که هکه‌شانه‌کان، ههم مانگ و خور، نهو باران و، نهو تیشک و، نهو بابه و، نهو ههموو شتانه که له ناسماندا ههن، ناسمان نیشانه‌ی زوری ههن، که چی نهوان پشت هه لکردو و پروو وهرچه‌رخینه‌رن له نیشانه کانی ناسمان.

۱۲- ﴿وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ﴾، خوا نهو که سه‌یه شه‌وگارو پروژگارو خورو مانگی هیناونه دی.

۱۳- ﴿كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ﴾، ههر کامیکیان له سوورگه‌به‌کدا مه‌له ده‌کات و ده‌خولیتته‌وه، پشتریش باسمان کرد: لیره‌دا خوا ته‌نیا باسی خورو مانگی کردوه، به لآم دواپی به راناوی کو هیناویه‌تی، که واته: ده‌بئ له دووان زیاتر بن، نه یفه رموه: (كِلَاهِمَا فِي فَلَكٍ يَسْبَحَانِ)، نجا سینه‌میان ته‌ویه که خوا ﴿يَسْبَحُونَ﴾ باسی شه‌وگارو پروژگاری کردوه و،

شهو و پوژیش به سهر زهویدا دابهش دهبن، ههمیشه نهو پروودی زهوی که بهره و خوژه پوژوه، نهو پروودی زهوی که پشتی له خوژه و خوژی لئ دبار نیه، شهوه، کهواته: شهو و پوژ بانی: زهوی، پرووبه ری زهوی ههمیشه نیوهی تاریکه و نیوهی پرووناکه، کهواته: شهو و پوژ به بی وینا کردن و، له بهرچا و گرتنی زهوی پهیدانابن.

که ده فهرموئی: ﴿كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ﴾، وشهی (سَبَّحَ) خوازراوه تهوه بو پویشتن، وشهی (فَلَكَ) یش واته: سوورگهی نه سستیره کان، که له نه سلدا وشهی (فَلَكَ) به شه پوولی ده ریا ده گوتری که خره، (فَلَکَةُ الْمَغْزَلِ) یش سه ری (ته شی) یه، که دارنکی بازنه ییه له سه ری بزماریکی نوشتاوهی تن چه قینراوه و نهو ریس و چینهی ده چنری، ده چپته وه نیو نهو بزماره چه مینراوه وه، تاکو بهو نریته وه، بابای ته شی ریس ته شییه که ی با ددها و ده پریسن.

پتویسته لیره دا نهوه بلین: که له ته فسیری سوورپه تی (یونس) دا، ههم به جیا باسی گه ردوومان کردوه، ههم به جیا جیا باسی خوorman کردوه، باسی زهوییمان کردوه، له نیو زهوییدا باسی چیا به کاومان کردوه، باسی مانگمان کردوه، بو یه نهو باسانه ی که له ویدا کردوومانن، لیره دوو باره یان ناکه ینه وه.

که ده فهرموئی: ﴿وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ﴾، نه مهش راستیه کی زانستییه و ده رکه وتوه، بو وینه: جهسته ی مروف (۷۰٪) ی ناوه، جهسته ی هه ندی له ژبانداران به شی زیاتریشی ناوه، که ده فهرموئی: ﴿كُلُّ شَيْءٍ حَيٍّ﴾، ههموو شتیکی زیندوو، بگره ده کری پروه کی شی پی بگرینه وه، بو وینه: میوه یه کی وهک شووتی و کاله ک له وانه یه زیاتر له (۹۰٪) یان ناو بن، هه روه ها زور له میوه کان به شی زوریان ناوه، ژباندارانیش به ههمان شیوه، له نیویشاندا مروف، کهواته: نهوه چه قیفه تیکه که زانستیش ههر نهوه ی ده رختوه، له واقیعیشدا ههر وابه.

که ده فهرموئی: ﴿وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ﴾، پینشتر باسمان کرد که (رَوَاسِيَ) کوی (راسی) یه و نه م (رَوَاسِيَ) یه سیفه تی وه سفکراویکی قرتینراوه، واته: (الجبال)

الرواسي) چىايە چەسپاۋەكان، ﴿أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ﴾، ھەندىك لە زانايان گوتوويانە: (كَرَاهَةَ أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ) پىمان ناخۆش بوۋە كە بيانجوولتىنى، ياخود: (لَأَنْ لَا تَمِيدَ بِهِمْ) بۇ ئەۋدى نەيانجوولتىنى، گرنگ ئەۋدە: ﴿أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ﴾، بۇ ئەۋدە كە زەۋى نەيانجوولتىنى و نەيانھەزىتىنى و نەيانلەرزىتىنى، چىايەكان بۇ زەۋى، ۋەك پەيكەرى تىسك وان بۇ جەستەى مرؤف، جەستەى مرؤف، ئەگەر پەيكەرى تىسقانى تىدا نەبوۋايە، بە زەۋىيەۋە پان دەبوۋەۋە.

﴿وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا﴾، ھەروھە ئاسمانمان كردوۋە بەسەربانىكى پارىزراۋ، ئەمە ھەرچەندە پىشتىرش قسەمان لى كردوۋە، بەلام پىۋىستە چەند شتىكى دىكەى لە بارەۋە بلىتىن:

چەند قسەيەك لەبارەى بەرگە ھەۋاى دەۋرى زەۋىيەۋە:

۱- ئەۋ بەرگە ھەۋايەى كە دەۋرى زەۋى داۋە، ھەندىك لە زانايان دەلتىن: ھەزار (۱۰۰۰) كىلۆمەتر بەرزايەكەيەقى (ئەستورە)، يەككىك لە زانايانى گەردوونناس (فرانك ئالن) دەلتىن: (لە شەۋ و رۆژنىك دا بىست (۲۰) مىليۇن بەرد بە خىرايى نىزىكەى پەنجا (۵۰) كىلۆمەتر لە چركەبەكدا بەرەۋ زەۋى دىن)، لە ھەر شەۋ و رۆژنىكدا (۲۰) مىليۇن بەرد، كە ئەۋ پارچانەن لە ئەستىرە و خرۆكەكان دەبنەۋە، بە خىرايى (۵۰) كىلۆمەتر لە چركەبەكدا بەرەۋ زەۋى دىن، واتە: زۆر زۆر خىراتر لە ھەر جۆرە فىشەك و گوللەيەك، بەلام بۆچى ناكەۋنە سەر زەۋى؟ چونكە ئەۋ بەرگە ھەۋايە دەيانسووتىتى و دەبن بە خۆلەمىش و بە شىۋەى خۆلەمىش بە نىۋ بەرگە ھەۋاكەدا بلأودەبنەۋە.

۲- يەككىك لەۋ بەردانە لە سالى (۱۹۰۸)ى زاينىيدا لە سىبىريا كەۋتە خوار، كە زۆر گەۋرە بوۋ و، بەرگە ھەۋاى زەۋى فرىا نەكەۋتوۋە ھەموۋى بسووتىتى، تىرەكەى چل (۴۰) كىلۆمەتر (۲كم۴۰) دوۋجاي گرتەۋە، لەۋ شوئىنەى كە لىن كەۋتۆتە سەر زەۋى.

بەككىكى دىكە لەو بەردانە لە نەرىزۇنای ئەمرىكا، كەوتە خوار، كە تىرە كەى بەك كىلۇمە تر (۱كم^۲) دووجا بوو، ئەو چالەى هەلىكەند قوولبىە كەى دووسەدە (۲۰۰) مەتر بوو.

۳- ئەو بەردانە ئەگەر خىرايىبە كەيان كەمتر بووايە، بۇ وىنە: هىندەى گوللە بەك خىرا بوونايە، هەموويان لەسەر زەوى دەكەوتىن، چونكە بە هۇى خىرايىبە زۆرە كەيانەدە، دەسووتىن و لەگەل ئۆكسجىن و نايترۆجىنى هەوادا كارلىك دەكەن و دەسووتىن.

۴- (كرىسى مۇرىسۇن) كە بەككە لە زانايان، كىتتىكى هەبە^(۱) تىيدا دەل: ئەگەر بەرگى هەوا تەنكتر بووايە لەوەى كە ئىستا هەبە، كە ئەستورىبە كەى (۵۰۰)^(۲) كىلۇمە ترە، هەموو پارچە نەيزە كە كان دەكەوتنە سەر زەوى، كە ئەو كاتە نەك هېچ مروفىك، بەلكو هېچ ژياندارىك و هېچ پروو كىك لەسەر زەوى نەدەما، پاشان تىشكە زىان بەخشە كانىش كە لە ئىو هەوادا هەن و، ئەو تىشكەنەى كە لە ئىو ئەو پارچە ئەستىرە و نەيزەك و بەردانە هەن، بەرگە هەوا ئەوانەش دەگرىتەو، ناهىلنى زىان بەگەن.

۵- هەروەها ئەو تىشكە زىانبەخشەنەش كە لە خرۆكە و ئەستىرە كانەو دەن، ئەو بەرگە هەوايە ناهىلنى بگەنە مەوداى زەوى، بەلام ئەوانەى كە سوود بەخشىن، رىيان پىدەدا بىن، هەلبەتە مەگەر بەشەر بۇ خۇى لە ئەنجامى دەستكارىي كىردنى بەرگە هەواى زەويدا، بۇ وىنە: كە چىنى ئۇزۇن كون دەكات، ئەو كاتە بەشىك لەو تىشكە زىانبەخشەنە دەن، وەك كە ئىستا هەبە، ئەو تىشكە گەردوونىبەش كە دى، هەرچى مىكروپ و فايروس و شتى زىان بەخشە، زۆريان دەكوژى، بەلام لە هەمان كاتدا قىتامىنە سوود بەخشە كان دروست دەكات.

(۱) (Man Does Not Stand Alone) (الإنسان لا يقوم وحده). وەگىرراوە عەرەبىبە كەى بەناوونىشان: (العلم يدعو للإيمان)ە.

(۲) لە راستى دا بەرگە هەوا كە پىنج چىنى سەرەكىيە، بەرزىبە كەى (۱۰۰۰) كلم زىاترە.

مەسەلەى شەشەم و كۆتايى:

خوا ھىچ مروفئىكىسى لە پىش پىغەمبەرى خاتەمدا ﷺ نەھىشتۈتەوہە و ھىچ كەس نىە تامى مردن نەچىزى و، ھەموويان بە ناخۇشىى و خۇشىى تاقى دەكرىنەوہە، پاشان بۆ لاي خواى خاوەن و پەرەردگاربان دەگەرپنەوہە:

خوا دەفەرموى: ﴿ وَمَا جَعَلْنَا لِشَرٍّ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ أَفَإِنْ مِتَّ فَهُمْ الْمَخْلُودُونَ ﴿٣١﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَنَبْلُوكُمْ بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةٌ وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٣٢﴾

شىكرنەوہى ئەم ئايەتانە، لە پىنج بىرگەدا:

١- ﴿ وَمَا جَعَلْنَا لِشَرٍّ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ ﴾ لە پىش تۆش (ئەى موخەممەدا!) ھىچ مروفئىكىمان ھەرماو نەكردوہە، ھەمىشە كافرو ھاوبەش بۆ خوادانەرە نەيارەكانى پىغەمبەر ﷺ لە بىرى ئەوہدا بوون، كە موخەممەد ﷺ ھەر خۆبەتى و ھەر كاتىك كە كۆچى دوايى كردو مرد، ئەوہ لەو بەلایە (بە بۆ چوونى خۆيان) قوتارىبان دەبى و، كارەكەى كۆتايى پى دى!

ئىجا خوا دەفەرموى: ﴿ وَمَا جَعَلْنَا لِشَرٍّ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ ﴾، واتە: لە پىش تۆدا ھىچ مروفئىكىمان نەھىشتۈتەوہە، وشەى (الْخُلْدَ) واتە: ھەرمان و ژيانى بەردەوام، وەك لە سوورەتى (الطور)دا لە ئايەتى (٣٠ و ٣١)دا دەفەرموى: ﴿ أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَتَرَبِّصُ بِهِ، رَبِّىَ السَّمَوْنَ ﴾ ﴿٣٠﴾ قُلْ تَرَبِّصُوا فَإِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُرْصِيعِينَ ﴿٣١﴾، واتە: بان ئايا دەلەين: شاعىرىكە و چاوەرى دەكەين بەلایەكانى مردنى بەسەر بىن، (واتە: بەلایەكى بەسەر بى و بىرى و كۆتايى پى بى)، پىيان بلى: چاوەرى بن و لە بۆسەدا بن، تىمەش لەگەل ئىوہدا لە چاوەرۋانانين، واتە: نەگەر پىغەمبەر ﷺ مروفئىكە و دەمرى، خۆ ئىوہش ھەر دەمرن، بەلام ئەو كە دەمرى، كارو پىرۆژە و پەيامەكەى كۆتايى نايەت، بەلام ئىوہ دەبنە بەردى بن كۆمى، مەگەر وەك

پەندو عیبرەت لێ وەرگرتن، ئەگەرنا هیچ کەس باستان ناکات و یادتان ناکات، بەلام، ناو و ناوبانگی موحەممەد ﷺ لە بەرەکەتی ئەو پەیام و بەرنامە خواپەییە کە هێناویەتی، وەک چۆن پەیامەکەو بەرنامەکە ی دەمێنیتەو و بەردەوام دەبێ، خوشی ناو و ناوبانگی بەردەوام دەبێ.

هەلبەتە ئەو پرستە قورئانییە لێشی وەردهگیری، کە لە پیش پێغەمبەری خاتەمدا ﷺ هیچ مروۆفیک نەماوە، کەواتە: وەک لە تەفسیری سوورەتی (الکھف) دا باسمان کرد، ئەمە بەلگەیه لەسەر ئەو کە (خضری) ئەو بەندە صالحە ی کە لەگەڵ مووسادا بوو، بۆتە هاوێ و مامۆستای مووسا، چەند شتیکی لێ قێر بوو، وەک هەندێ لێ ئەهلی تەصووف، بەلکو زۆرەیان، رایان وایە کە هەر ماوە، واتە: ژبانی بەردەوامە و نەمردو، ئەم ئایەتە بەلگەیه لەسەر ئەو ی نەخێر ئەمە راست نیە: ﴿وَمَا جَعَلْنَا لِشَرٍّ مِنْ قَبْلِكَ الْخَلْدَ﴾، لە پیش تۆدا هیچ مروۆفیکمان نەهێشتۆتەو، نە (خضری) و نە غەیری (خضری).

ئەمە دیسان دەبێتەو بەلگەش لەسەر ئەو، کە ئەو ی شیعه بە ئیمامی دوازدەهەمی دەزانن، کە لە ئەسڵدا بوونی هەر نیە، واتە: موحەممەدی کوری حەسەنی عەسکەری، حەسەنی عەسکەری نەزۆک بوو، بێ پاشەوار بوو، بەلام گوتوویانە: گوایه کە کورپکی بوو و شیراوەتەو بەناوی (محمد)، کە لە پووی میژووپیەو هیچ بەلگەبهکی سەلمێنەر نیە بۆ بوونی، وەک هەندێ لێ لیکۆلەرەوانی شیعه خوشیان وا دەلێن، ئەویش دیسان بیروکەبهکی ئەفسانەیه، کە گوایه هەیه و ماوەتەو، چونکە بەلێ لێرەدا خوا ﷻ باسی پیش پێغەمبەر ﷺ دەکات، بەلام لە سیاقەکەو بۆمان دەردهکەوێ، کە خوا هیچ مروۆفیک لەسەر زەوی ناهێتتەو، بەلام لێرە باسی پیش پێغەمبەر ﷻ دەکات، واتە: ئەو پێغەمبەرانی ی پیش تۆشمان نەهێشتوونەو تاکو تۆ بهێتینەو.

نجا ئەگەر خوا ﷻ پێغەمبەرانی نەهێستبنەو، غەیری پێغەمبەرانی بە رێگای لە پیشتر (بالتریق الأولی) نەهێشتۆتەو، چونکە پێغەمبەرانی (عَلَيْهِمُ

الصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ) له لای خوا ﷺ له هه موو مروڤه كان به ریزترو موعته به رترو خو شه ویسترن، نه گهر که سیک هیشتباهه وه، نه وانی ده هیشته وه، که نه وانی نه هیشتبهنه وه، که سائیک که له خوار پیغه مبه رانه وهن، که زانایان و دۆستانی خوان، نه وانیش به هه مان شیوه نه هیلرانه وه.

۲- ﴿أَفَلَا يَنْمَتَ لَهُمْ الْخَلْدُونَ﴾ نایا ههر کاتیک تۆ مردی، ئەوان ههر ماو دهبن و دەمیتنه وه و له ژياندا به رده وام دهبن؟ واته: با خهونی نه وهت پیوه نه بینن، که به مردنت په یام و به رنامه که تیان له کۆل ده بیتنه وه و کۆتایی پت دت! به لت تۆ دهمری، به لام نه وانیش دهمرن، به لام په یام و به رنامه که ی تۆ له بهر نه ودی په یوه سته به خواوه، خواش ﷺ زیندووی مشوور خۆر (الهی القیوم) ه، به رده وام دهب، واته: په یامه که ی خوا به هوی هیشتنه وه ی خواوه بۆ په یامه که، به رده وام دهب.

۳- ﴿كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ﴾ هه موو که سیک چێزه ری مردنه، وشه ی (نفس) لیره دا دوو واتای هه ن:

یه که میان: به واتای (ذات) دت، واته: خودی نهو شته.

دوو هه میان: به واتای (روح) یش دت، که لیره دا مه به ست پتی رووحه، واته: هه موو رووحیک مردن ده چێژی، نه گهرنا وشه ی (ذات) که واتای یه که می (نفس) ه، واته: خودی نهو شته که هه م رووحه که ی و، هه م جهسته که ی ده گرتنه وه، به لام به دلنایی لیره دا مه به ست پتی رووحه که یه تی، ههر بۆیه ش راناوی مینه ی بۆ به کاره ی تراوه، چونکه رووح و نفس هه ر دوو کیان مینه ی مه جازی (المؤنث المجازی) ن.

۴- ﴿وَيَلْبُوكُم بِالْأَسْرِ وَالْخَيْرِ فِئْتَنَةً﴾ تيمه به ناخوشیيان و به خوشیيان، یا خود به زیان و به سوود، یا خود به وهی که چه زی پت ده که ن و به وهی که چه زی پت نا که ن، تاقیستان ده که ی نه وه، (فئته آی: اختیاراً)، (فئته: مفعول مطلق لبئوکم، لأن الفئته تُرادف البلوة)، وشه ی (فئته) لیره دا ده بیتنه به رکاری ردها (مفعول مطلق) بۆ پرسته ی (لبئوکم)، چونکه وشه ی (فئته) واتای نیزیکه له وشه ی (البلوة) یان (لبئوکم)، (فئته) یان (إبتلاء)

مانایان زۆر لێک نیزیکن، ئنجا بۆچی وشە ی (شەری) پێش خستوه؟ (قَدَّمَ الشَّرُّ لَأَنَّهُ هُوَ الْأَنْقِيُّ بِالْمَخَاطِبِ) وشە ی (شەری) - ئنجا چ مەبەست پێی زیانبێ، چ مەبەست پێی ناخۆشی، یان گرفتاری بێ - بۆیە پێشخراوه، چونکە ئەوە شایستە ی ئەو خەڵکە دوینراووە، کە بریتی بوون لە هاوبەش بۆ خوا دانەر و کافرەکان، کە ئەوان شایستە ی زیان و خراپە و گرفتاری و ناپەڕە هەتین.

۵- ﴿وَالَّذِينَ تَرَجَعُونَ﴾، تەنیا بۆ لای تێمەش دەگێردێنەوه، لێرەدا ئەم (وَالَّذِينَ) پێش (فعل) و (فاعل) خراوه، وەک ﴿إِنَّا نَعْتُدُّ بِكَ نَسَمِيرٌ﴾، کە کاتیک بەرکار (مفعول به) پێش (فعل) و (فاعل) کاروبکەر، دەکەوێ، دەلالەت دەکات لەسەر کورت هەلەتێنان، واتە: تەنیا بۆ لای تێمە دەگێردێنەوه، ئەک بۆ لای کەسی دیکە، کەواتە: باش سەرنج بدەن! بە چ چا و پرووبەک دێنەوه لامان و چی لەگەڵ خۆتان دەهێننە وه و، چۆن بۆ لای تێمە دەگەڕێنەوه؟! بە راستیی کەسیک بزانی دەچێتەوه خزمەت خواو، دەچێتەوه دیداری خوا، هەوڵ دەدات بە دیداری و کۆڵ و بارێکەوه، بە حالیکیهوه بچێتەوه بۆ لای خوا، بۆ خزمەتی خوا، کە شایستە ی دیداری خوا بێ و، شایستە ی مەقامی بەرز و بێ وێنە ی خوا بێ.

دەرسى سىيەم ✨

پیناسه‌ی نهم دهرسه

نهم دهرسه‌مان پازده (۱۵) نایه‌ت ده‌گریته خوئی، که نایه‌ته‌کانی: (۳۶ - ۵۰) ن، له‌م پازده (۱۵) نایه‌ته‌دا، خوا ﷻ باسی هه‌لو‌تستی نه‌فامانه و که‌لله رده‌قانه‌ی کافره‌کان ده‌کات:

- ۱- له به‌رانبه‌ر پی‌نهمه‌ری خاتمه موحه‌ممه‌د دا ﷻ.
- ۲- له به‌رانبه‌ر رۆژی دوا‌ییدا، به تابه‌ت قیامت و کاتی زیندوو بوونه‌وه و هه‌لسانه‌وه.
- ۳- له به‌رانبه‌ر خوای به‌رز و مه‌زن و، سزا و جه‌زربه‌ی خوا، له ژبانی دنیا‌دا.
- ۴- له به‌رانبه‌ر قورئان و هه‌په‌شه و ترساندنه‌کانیدا، بو کافران.
- ۵- هه‌روه‌ها له‌م پازده (۱۵) نایه‌ته‌دا، باسی دادگه‌ریی خوا له قیامه‌تا کراوه.
- ۶- دوابی ناماژه‌یه‌ک به‌و کتبه‌ ده‌کات که به مووسا و هاروونی برای درا بوو، که به جیاکه‌روه‌ه و پروناکیی و بیرخه‌روه‌ه، وه‌سفی ده‌کات (فرقان، ضیاء، ذکر)، به‌لام بو پارێزکاران، پارێزکارانێک که سام و بیمیان به‌رانبه‌ر به‌په‌روه‌ردگاریان هه‌یه و، ترس و له‌رزبان به‌رانبه‌ر به‌ناخیر زمان هه‌یه.
- ۷- له کو‌تایشدا ناماژه‌یه‌کی کورت به قورئانی پر پیت و پیز ده‌کات و، نکوویی له نکوویی‌یکردن و بی‌پروایی کافره‌کان ده‌کات، له به‌رانبه‌ر دوا کتبه‌ و دوا فه‌رمایشتی خوا‌دا ﷻ، که قورئانی به‌هیز و پیزه.

﴿وَإِذَا رَأَىٰ آيَاتِنَا كَفَرًا إِن يَتَخَلَّفُونَكَ إِلَّا مُرُوًّا أَهْدَا الَّذِي يَتَكَبَّرُ
 ۚ أَلَيْسَ لَكَ بِذُنُوبٍ حَقِيرَةٍ ﴿٣٦﴾ خَلْقَ الْإِنسَانِ مِنْ عَلَجٍ لَّا يَرْجِعُ كَمَدِينٍ ۗ وَنَسُوا مَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ۚ﴾

مَا تَقِي فَلَا تَسْمَعُ لَوْلَا (٣٧) وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (٣٨)
لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ لَا يَكْفُرُونَ عَنْ وُجُوهِهِمُ النَّارَ وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ وَلَا
هُم يُصْرَفُونَ (٣٩) بَلْ نَأْتِيهِمْ بَغْتَةً فَتَبَهِتُوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ
يُظْطَرُونَ (٤٠) وَلَقَدْ آتَيْنَاهُمْ بَرُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ
يَسْتَهْزِئُونَ (٤١) قُلْ مَنْ يَكْفُرْكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمَنِ بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ
رَبِّهِمْ مُعْرِضُونَ (٤٢) أَمْ لَهُمْ آلِهَةٌ تَمْنَعُهُمْ مِنْ دُونِنَا لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ
أَنْفُسِهِمْ وَلَا هُمْ يَتَضَعُونَ (٤٣) بَلْ مَتَّعْنَا هَهُؤُلَاءِ وَمَا بَاءَ لَهُمْ مِنْ حَتَّى طَالَ عَلَيْهِمُ
الْعَمْرُ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا أَفَهُمُ الْغَابِرُونَ (٤٤) قُلْ
إِنَّمَا أُبَدِّرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصَّمْرُ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُبَدَّرُونَ (٤٥) وَلَكِنْ مَسَّنَّهْمُ
نَفْحَةٌ مِنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ (٤٦) وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ
لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ حَرْدَلٍ آتَيْنَاهَا
وَكِفًّا يَوْمَ تَأْتِي الْحَسْبِ (٤٧) وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْفُرْقَانَ وَضَيْلَةَ وَذَكَرْنَا لِلْمُتَّقِينَ
الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَهُمْ مِنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ (٤٨) وَهَذَا ذِكْرٌ مُبَارَكٌ
أَنْزَلْنَاهُ أَفَأَنْتُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ (٤٩)

ماناى دەقوا دەقى ئايەتەكان

| ھەر كاتىك ئەوانەي بېيروان بېنىتيانى، بەس گالتەت پى دەكەن (دەلتىن): ئايا ئەمەيە كە (بە خراپە) باسى پەرستراوەكانتان دەكات! لە حالىكدا كە خۇشيان بە بەرنامەي (خوای) بە بەزەيى بېيروان ﴿٣٦﴾ مروفّ لە پەلەكردن دروستكراو، بە دلتىايى نىشانەكانى خۆمتان پىشان دەدەم، پەلەم لى مەكەن ﴿٣٧﴾ ھەروەھا (كافرەكان) دەلتىن: ئەگەر لە راستان، ئەو بەلتىنە كەنگىيە؟ ﴿٣٨﴾ ئەوانەي بېيروان، ئەگەر زانىبايان ئەو كاتەي ئاگريان، نە لە روويان، نە لە پشتيان بۆ ئاگپىرتەوۋە و سەرىش ناخرىن، (دەكەوۋە چ حالىكى ناخۆشەو، ئاوا پەلە پەليان لە سزاي خوا ئەدەكرد) ﴿٣٩﴾ (بەلتىنى خوا راستە) بەلكو كت و پىر بۇيان دى و، سەراسىمەيان دەكات، نە دەتوانن بەرپەرچى بەدەنەو، نە چاودەپىشيان دەكرى ﴿٤٠﴾ بە دلتىايى گالتە بە پىغەمبەرانى پىش توش كرا، ئنجا سەردەنجام ئەوۋى كە گالتەيان پى دەكرد، ئابلووقەي ئەوانەي دا كە گالتەيان پى دەكرد ﴿٤١﴾ بلى: كى بە شەوئى و بە رۇزى لە (سزا و تۆلەي خوای) بە بەزەيى دەتانپارتىزى؟ بەلكو ئەوانە پروو وەرگىپراون لە يادو بەرنامەي پەرورەدگاربان ﴿٤٢﴾ يان ئايا پەرستراوانىكيان ھەن، كە لە جىاى تىمە پىشگىرىي (سزا)يان لى دەكەن؟ (بەلكو) نە دەتوانن خۇيان سەر بەخەن و، نە لە لاين تىمەشەو ھاوالتىيان دەكرى ﴿٤٣﴾ بەلكو (ھۆي ياخىي بوونيان ئەوۋەيە كە) تىمە ئەو (كافر)نەو باب و باپىرانىشيانمان (لە ژيان دنىادا) بەھرمەند كرد، ھەتا تەمەنتىكى زۇريان بەرقى كرد، ئنجا ئايا نابىنن، كە تىمە لە كەنارەكانى زەمىن كەم دەكەينەو؟ (خەلكە كەي دەمرىنن)! ئايا ئەوان زالبووانن (يان تىمە)؟! ﴿٤٤﴾ بلى: بە دلتىايى تەنيا بەھۆي وەھىيەو، ھۆشيارتان دەكەمەو (دەتاترسىم)، بەلام كەران گوئى بىستى بانگكران نابن، كاتىك وريا دەكرنەو ﴿٤٥﴾ ھەر كاتىش تۆزىك لە سزا و نازارى پەرورەدگاربان گەبىشتى، مسۆگەر دەلتىن: ئەي ھاوار بۆ

تیمه! به راستی نیمه ستمکار بووین ﴿۱۷﴾ ته رازووه دادگه رو راسته کانیس له پوژی قیامه تدا داده نیین، ئیدی هیچکس تو زقالتیک ستمی لی ناکرئی و (کرده وه که ی) نه گه ر هاوکیشی ده نکه خه رته له به کیش بی، ده یه نیین و، نیمه ش به سین بو ژماردنی راست و ورد ﴿۱۷﴾ ییگومانیش تیمه (ته و راتی) جیا که ره وه و پوژن و بیرخه ره وه مان بو پارتزکاران به مووسا و هاروون دا ﴿۱۸﴾ نه وانهی به په نامه کی سام له په ره و دگاربان ده که ن و، ترس و له رزیان به رانبه ر به ناخیر زه مان هیه ﴿۱۹﴾ نه م (کتیب) ه ش به رنامه یه کی به پیزه دامانبه زاننده، تنجا نایا نیوه نکوویسی لی ده که ن؟ ﴿۲۰﴾.

ئیکردنه وهی هه ندریک له وشه کان

(هُزُؤًا): (الهُزُؤُ: مَزْحٌ فِي خَفِيَّةٍ، هَزْنٌ بِهِ وَاسْتَهْزَأَتْ)، (هُزُؤٌ) بریتیه له گالته پیکردنیک و گه مه پیکردنیک به په نهانی، ده گوتری: (هَزْنٌ بِهِ وَاسْتَهْزَأَتْ)، دیاره (زِيَادَةُ الْمَبْنِيِّ تَدُلُّ عَلَى زِيَادَةِ الْمَعْنَى)، (أَسْتَهْزَأَتْ بِهِ)، واته: زۆرم گالته پیکرد، یاخود خه فقام بو نه وهی گالته بکه م.

(عَجَلًا): (العَجَلَةُ: طَلَبُ الشَّيْءِ وَتَحْرِيهِ قَبْلَ أَوَالِهِ)، (عَجَلَةٌ) بریتیه له داواکردن شتیک و لی خه فتانی، پیش کاتی خوئی، وه ک گوتراوه: (الآنَاءُ مِنَ اللَّهِ، وَالْعَجَلَةُ مِنَ الشَّيْطَانِ)^(۱)، واته: په له نه کردن (یاخود به کاوه خو بوون و له سه رخوئی) له خواوه یه، په له کردن له شه یئانه وه یه، کورده واریی خو شمان ده لئین: شه یئان په له ی کرد، چاوی خوئی کوتر کرد.

که ده فه رموی: ﴿حَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَجٍ﴾، یانی: نه و مادده و که ره ستهی مروقی لی دروستکاروه، بریتیه له په له په لکردن، نه مه بو وه سفی ئینسانه به وه که زۆر په له ده کات، وه ک له په له په ل دروستکرا بی، په له ده کات.

(۱) أخرجه: الترمذي: ۲۰۱۲، وقال: غريب، وضعفه الألباني.

(لَا يَكْفُرُونَ): واته: (لَا يَدْفَعُونَ، كَفَفْتُهُ: أَصْبَنُهُ بِالْكَفِّ وَدَفَعْتُهُ بِهَا)، (كَفَّ) نهم له‌به ده‌سته‌به، نه‌گهر تَو بته‌وئِ كه‌سِيك پال پتوه‌بنِي يان بيگيريه‌وه به له‌به ده‌ست نه‌وکاره ده‌که‌ی، (كَفَفْتُهُ) واته: به له‌پی ده‌ستم پالم پتوه‌نا، له‌وه‌وه خوازراوده‌توه‌وه بُو مانای به‌ره‌رچدانه‌وه‌وه، به‌رگری له‌خُو کردن و پال پتوه‌نان.

(بَغَّهَ): (الْبَغْتُ: مُفَاجَاةُ الشَّيْءِ مِنْ حَيْثُ لَا يُحْتَسَبُ)، (بَغْت) بریتیه له هاتنی شتیک به‌کت و پری و به‌شیتوده‌یک که له‌رووییه‌که‌وه‌وه، له‌حائیکدا که‌حسابی بُو نه‌کرابی و بی‌ری لی نه‌کرابیتیه‌وه.

(فَبَهَّتْهُمْ): واته: سه‌راسیمه‌یان ده‌کات، (بُهَّتْ: دَهَشَ وَتَحَيَّرَ، وَقَدْ بَهَّتَهُ)، (بُهَّتْ) واته: سه‌راسام بوو، سه‌راسیمه بوو، (وَقَدْ بَهَّتَهُ) واته: سه‌راسامی کردو سه‌راسیمه‌ی کرد، (بُهَّتَان: كَذِبٌ يُبْهِتُ سَامِعَهُ لِقَظَاعَتِهِ)، (بُهَّتَان، يان: قسه‌به‌یک، یان تاوانیک، که‌مرؤف به‌ری بی‌لی، نجا (بهتان) درویه‌که که‌بیسره‌که‌ی سه‌راسیمه و سه‌راسام ده‌کات، تووشی سه‌رسوورمانی ده‌کات.

(يُنظَرُونَ): واته: (يُمَهَّلُونَ، يُؤَخَّرُونَ)، مؤلته‌ده‌درین، یاخود چاوه‌روانیی ده‌درین، (أَنْظَرْتُهُ: أَخَّرْتُهُ)، واته: دوامخست و مؤلته‌تم دا، (وَكَذَلِكَ: نَظَرْتُهُ وَأَنْتَظَرْتُهُ)، واته: مؤلته‌تمدا و دوامخست، (أَنْظَرْتُهُ: أَمَهَّلْتُهُ)، واته: مؤلته‌تی دا، بواری دا، (لَا يُنظَرُونَ) واته: مؤلته‌تیا نادرئ.

(فَحَاقَ): واته: ده‌وری دا، نابلووقه‌ی دا، (حَاقَ بِهِ: أَصَابَهُ وَأَحَاطَ بِهِ)، هم به مانای تووشی بوو، هم نابلووقه‌ی دا، دی، (وَحَاقَ بِهِ الْأَمْرُ: لَزِمَهُ وَوَجِبَ عَلَيْهِ)، واته: پتوه‌په‌یوه‌ست بوو، له‌سه‌ری پتویست بوو.

(يَكَاؤُكُمْ): (يَحْفَظُكُمْ، يَرْعَاكُمْ)، واته: ده‌تانپاریزی و چاودیریتان ده‌کات.

(يُصْحَبُونَ): ده‌گوتری: (صَحَبَكَ اللَّهُ: أَي حَفِظَكَ، وَرَافَقْتِكَ عِنَايَتَهُ)، خوا بتپاریزی، سه‌ره‌شتی و ناگایی خوا له‌گه‌لت بیت، (وَلَا هُمْ مِمَّنْ يُصْحَبُونَ) واته: له‌لای تیمه‌وه‌هاوه‌لَتیبیان ناکری و پاریزگارییان لیتاکری.

(نَفْحَةٌ): پشوونیک، یان تۆزیک له شتیک (النَّفْحَةُ: الطَّيْبُ الَّذِي تَرْتَاخُ لَهُ النَّفْسُ)، ئەو بۆنە ی که نه فس پئی ناسووده دەبی، (والنَّفْحَةُ: العَطِيَّةُ) واتە: بهخشش، (أَصَابَتْنَا نَفْحَةٌ مِنْ سُمُومٍ: حَرٌّ وَعَمٌّ وَكَرْبٌ)، واتە: تۆزیک له و گره بابە لئی دابن، ئەویش دەخوازرتەوه بۆ گەرما و خەم و خەفت.

(مُثْقَالٌ): واتە: هاوکیش، (مُثْقَالُ الشَّيْءِ: مِثْلُهُ فِي وَزْنِهِ)، واتە: هاوکیشی شتیک، بریتیه له وهی له قورساییدا وەک وی بی، (مُثْقَالٌ مَفْرَدٌ وَالْجَمْعُ: مَثَابِيلٌ)، له کوردیش دا هەر مسقال بە کاردی، وەک یەک مسقال، واتە: تۆزیک، یان هەندیک، بە لām له زمانی عەرەبییدا (مُثْقَالٌ) واتە: هاوکیش و هاوسەنک، یانی: که سەنگی بە قەدەر وی بی، یان کیشی بە قەدەر وی بی.

(خَرْدَلٍ): (الوَاحِدَةُ: خَرْدَلَةٌ: يُضْرَبُ بِهَا الْمَثَلُ فِي الصَّغَرِ)، وشە ی (خَرْدَلٍ) ناوی (چُنْس) ه، تاکە که ی (خَرْدَلَةٌ)، وینە ی پئی دەهیترتەوه له بچووکی دا، دەنکه خەرته له ی خۆمان، دوایش پیتاسە به کی زانستی و وردی دەکه ین له مەسەله گرنگە کان دا.

(مُتَفَقِّتٌ): واتە: لئی دەترسن و ترس و لەرزیان بەرانبەری هەیه، (أَشْفَقَ مِنْهُ: خَافَهُ وَخَذِرَ مِنْهُ)، لئی ترسا و له بەرانبەریدا وریایی وەرگرت، (أَشْفَقَ عَلَيْهِ: عَطَفَ وَخَافَ عَلَيْهِ)، واتە: سۆزی بەرانبەری بوو، ترسی بەرانبەری بوو، که تووشی زیانیک بی، (الشَّفَقَةُ: الرُّحْمَةُ وَالْحَنَانُ)، واتە: بەزەیی و سۆز، (وَالْخَوْفُ مِنْ خُلُولٍ مَكْرُوهٍ)، (شَفَقَةٌ) واتە: مەترسییت هەبی خرابیەک و ناخۆشیەک بەسەرت بی، (الشَّفِيقُ: الْمُشْفِقُ، جَمْعُهُ شَفَقَاءٌ)، (شَفِيقٌ) واتە: که سیک که سۆز و بەزەیی و پەرۆش و بە تەنگەوه بوونی بووبی، که به (شَفَقَاءٌ) کۆدە کریتەوه.

مانای گشتیی نایه تکان

به پزنان! لهم پزاده (۱۵) نایه تدها، جهوت بابهقی سه ره کیی کراونه ته وه، که له پیتاسه که بیدا نماژده مان پیتاندا، لهم (۱۵) نایه تدها خوا ﷻ به هه لویتستی کافرو هاوبهش بو خوا دانره ناحهزه کانی پیغه مبه ری خاتهم ﷻ ده ست پی ده کات، هه لویتستی نه وان ده خاته روو، دوایی باسی سروشتی مرووف ده کات به گشتیی، به تاییه قی مرووفیک که ده ستی هیدایه تی خوی انه گه بییتتی و ده ستکاری نیه کردبیتی، پاشان باسی هه لویتستی په له په لکه رانه ی بیروایانه ی پوژگاری تو، هه ر نیوانه شدا دلئی پیغه مبه ر ﷻ ده داته وه، که نهو بیروایانه ی پوژگاری تو، هه ر نه وان وا نه بوون، نه وانیه ی پیش تو ش هه ر گالته یان به پیغه مبه ران کرده و، په له یان کرده له سزای خوا، به و شیوده به خوا ﷻ لهم نایه ته موباره کانه دا، هه م هه لویتستی کافره کان ده خاته روو، هه م دلئی پیغه مبه ری خوا ﷻ ده داته وه، پیغه مبه ری خوا ﷻ و شوینکه وتووایی له هاوه لانی به ریزی له روژگاری خویداو، شوینکه وتووایی تا کو روژی دوایی.

﴿وَإِذَا رَمَآكَ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾، هه ر کاتیک نه وانیه ی که بیپروان، تو یان بینئ، ﴿إِن يَنْخَدُونَكَ إِلَّا هُزُؤًا﴾، (إِن) بریتیه له (إِن النَّافِيَةَ) واته: ﴿مَا يَنْخَدُونَكَ إِلَّا هُزُؤًا﴾، ته نیا تو به گالته ده گرن، واته: هیچ شتیک ناکه ن، به س گالته ت پی ده گه ن و، ده تکه ن به گالته پیکراو، نجا گالته پیکردنه که یان روون ده کاته وه که چیه؟ ﴿أَهَذَا الَّذِي يَذَّكَّرُ إِلَيْهِمْ﴾، نه م هه مزه به (أ) به بو پرسیار لیکردنی نکو ولیتیکه رانه یه، ده لئین: نا نه وده به که باسی په رستراوه کانتان ده کات؟ وشه ی (يَذَّكَّرُ) واته: باسیان ده کات، به لام به پی سیاقه که ده زانین، واته: ﴿يَذَّكَّرُهُمْ بِالسُّوءِ﴾ به خراپه باسیان ده کات، ده لئین: هه چیان له ده ست نایه ت

نهوانه شه فاعلت و تکا ناکهن، نایبست و نابین و، عه قلیان نیه و قسه ناکهن و، هیچیان له دهست نایهت و هیچ کارهن، نه زیانیان به دهسته و نه قازانجیان به دهسته، ننجاً پیغهمبه ر ۱۱ که نهو شتانهی فهرموون، نهوان نهوانیان به جنیو له قهلم داون بو پهرستراودکانیان و، به قسهی سووک و به باسکردنی خرایان له قهلم داون، نه گهرنا وشه ی ناشیرین له پیغهمبه ری خوا ۱۲ نهوه شاهوتهوه، نهوان لهسهر نهو پهرستراوه، بی ژیان و کهرو لال و هیچ کارانهی خویمان قهلس بوون، که پیغهمبه ر ۱۳ وهک خویمان وهسفیان بکات، بلتی: هیچیان له دهست نایهت، که فیعلهن هیچیان له دهست نه هاتوه، ﴿ وَهُمْ بِذِكْرِ الرَّحْمٰنِ هُمْ كٰفِرُونَ ﴾، که چی به بهرنامه و به یادی خوا ی خاوهن به زهیش بیپروان، هه لوئیستیان ناوایه بهرانبهر به خوا ۱۴، که چی لهسهر نهو دارو بت و په یکه رو صه نه مانه قهلس دهبن، که پیغهمبه ر ۱۵ وهک خویمان پیناسه یان دهکات.

﴿ خَلِقَ الْاِنْسٰنُ مِنْ عَجَلٍ ﴾، مروف له پهله پهله دروستکراوه، بیگومان مروف له قور دروستکراوه، له پروو حیکی خوایی، که پروو دروستکراویکی تایهتی خوا بهو، له شیوهی ماده نیه، که به بهر جهسته یدا کراوه، به لام لیره دا وهک زانیان ده لین: نه مه زیده پرویی کردنه له وه سفکردنی مروفا، به وه که زور پهله پهله و تالوو که دهکات، واته: وهک له ماده و که رهسته ی پهله پهله دروستکرا بی، نهو سیفته ی پهله پهله هینده تیدا هیه، به تایهتی مروفا یک دهستی هیدایهتی خوا ی نه گه یشتیبتی و دهستکاری نه کرد بی و پاک و چاکی نه کرد بی، نه گهرنا مروف دوا ی نه وهی هیدایهتی خوا له عه قل و دلیدا جیکر ده بی، سروشته که ی له باری خراپه وه ده گوپی بو باری چاک، هه روهک خوا ۱۶ ده فهرموی: ﴿ وَتَسِیْ وَمَا سَوَّیْنٰهَا ﴿۷﴾ فَاَلْمَمْنَا جُوْرَهَا وَتَقَوَّیْنٰهَا ﴿۸﴾ قَدْ اَفْلَحَ مَنْ رَزَقْنٰهَا ﴿۹﴾ وَ قَدْ خَابَ مَنْ دَسَّیْنٰهَا ﴿۱۰﴾، به راستیی سه رفرازه نهو که سهی که خو ی پاک و چاک کردوه، به هو ی ته قواوه به ئینسان پاک و چاک ده بی، به نه ندازه ی نهوه که ته قوا له مروفا رهگ داده کوتی، رهوشت و سروشت و ئاکاره کانی مروف له خراپه وه ده گوپی بو چاکه.

﴿سَأُورِيكُمْ آيَاتِي فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ﴾، به دنیایی له مه ودوا نیشانه کانی خومتان پی نیشان ددهم، په له مه کهن.

لیردها که ده فرموی: ﴿آيَاتِي﴾ به سیاق ده زانری که مه بهستی پی نیا ته کانی قورنانه، چونکه نایه ته کانی قورنانه نه بووه، که نهوان په له یان لیکر دبی، به لکو مه بهستی پی نهو به لایانه که خوا به سهر گه له پیشووه کانی هینان، واته: نهو جوړه به لایانه به سهر نیوه ش ده هینان، په له مه کهن، ﴿فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ﴾، لیردها (ي) قرتیزاوه (فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ)، په له م لیمه کهن و هه لم مه پینچن، له کاتی خویدا و له شونی خویدا نیشانه کانی خومتان پی نیشان ددهم، که بریتیه له سزایه کانی خوا، نهو به لایانه ی خوا ده یان تیری بو که سائیک که دزایه تیی پیغهمبه رانی خوا (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) ده کهن که دویای خوی دادگر هه هم تووشی گرانی کردن و، هه هم تووشی قات و قری و وشکه سالی بوون و، پاشان له جهنگی به دردا و له جهنگه کانی دیکه دا تووشی کوشتار بوون و، زله زله کانیان کوژران و خوا ﴿تَلَا﴾ نیشانه کانی خوی نیشان دان.

﴿وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾، ده شلین: نهو به لینه کهنگیه، نه گهر نیوه له راستان؟ نهو به لینه به دنیایی مه بهستیان پی:

۱- یان هاتی سزای خوی بووه.

۲- یان مه بهستی پی هاتی سزای پوژی دوی بووه.

به لأم به پی سیاق و به پی نایه قی دوی خوی ده زانری، که مه بهستیان پی هاتی سزای پوژی دوی، واته: نهو سزایه ی که له دوزه خدا له گه لی دهسته و په خه ددبن.

بویه ده فرموی: ﴿لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ لَا يَكْفُرُونَ عَنْ وُجُوهِهِمْ أَنشَارَ وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُبْصَرُونَ﴾، لیردها وه لأمی (لَوْ) قرتیزاوه، چونکه مروف به سیاق و سه لیه ده یزانی، نه گهر نهوانه ی بیروان زانیایان له

کاتیکدا که ناگر، نه له دم و چاویان ده گپړنه وه، نه له پشیمان ده گپړنه وه، نه سهریش ده خړین، واته: نه گهر زانیایان، ئیستا په له یان لی نه ده کرد، نه گهر زانیایان نه و کاته تووشی چ حالکی بی حال و، چ وه زعیکی ته نک و تال ده بن، ئیستا پیغهمبه ری خوایان ﷺ هه لنه ده پچا، بلین: زووکه دوزه خمان بو بینه، دهی سزای خوامان بو بینه، به لام نه و کاته نازانن تووشی چ جوړه ته میک دین، تووشی چ به لا و گرفتاریه ک دین، بوئه ئیستا په له بهل ده کهن.

﴿بَلْ تَأْتِيهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ﴾، نه م (بَلْ) ه، بو (اضراب) ه، واته: نه ک هر سزایان بو دی و په شیمان دهنه وه، به لکو نه و سزایه که بو یان دی، کت و پرو له ناکو بو یان دی، ﴿فَتَبْهَتُهُمْ﴾، سه راسیمه یان ده کا و سه رسامیان ده کات، ﴿فَلَا يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ﴾، نه ده توانن بهر په رچی بدنه وه، نه چاوه ریشیان ده کری و مؤله تیشیان ده دردی، یانی: نه ده توانن سزایه که بهر په رچ بدنه وه و بیگپړنه وه بو دواوه، نه سزایه که شیان لی دوا ده خړی و مؤله تیان بدری توبه بکن و بگه پړنه وه په شیمان بینه وه، ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رِيسُلًا مِّن قَبْلِكَ﴾، نجا دینه سر دلدانه وهی پیغهمبه ر ﷺ دپاره نایه ته کانی پیشتیش هر دلدانه وهی پیغهمبه ریان ﷺ تیدابوو، هی هر که سیکش که به دوا پیغهمبه ر ﷺ ده که وی، که: نه و کافران هی ناوا بیپروان و گالته ده کهن، کاتیک دی، په شیمان دهنه وه له سر نه وه.

نجا ده رموی: ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رِيسُلًا مِّن قَبْلِكَ﴾، به دنیایی له پیش توشدا گالته به پیغهمبه ران کرا، پیغهمبه رانیک له پیش تودا گالته یان پیکرا، ﴿فَنَحَاقَ بِاللَّيْلِ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ﴾، به لام نه وانه ی که گالته یان به پیغهمبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) کرد بوو، نه وهی گالته یان پی ده کرد، دهوری دان، واته: گالته پیکه رانی پیغهمبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) نه و سزا و جه زره به یه ی گالته یان پی ده کرد، دهوری دان و تابلووقه ی دان و، به رده نگاریان بووه، به شیوه یه ک که پی هه لاتن و دهره تانی راکردنیان نه بوو، ﴿قُلْ مَن

يَكْفُرُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمَنِ ﴿١٠﴾، پیمان بلتی: به شهو و به پوژی کئی له خوای خاوهن به زهیی چه پالنه تان ددها و، ده تان پاریزئی و په ناتان ددها؟ (مِنَ الرَّحْمَنِ أَي: مِنْ عَذَابِ الرَّحْمَنِ، أَوْ مِنْ بَلَاءِ الرَّحْمَنِ)، له سزای خوا، یان له به لای خوای خاوهن به زهیی، کئی ده تان پاریزئی و ده ربازتان ده کات؟

بوچی لیتردها وشه ی (الرَّحْمَنِ) ی به کار هیناوه؟ واته: خوا ښه زور به به زه ییه، به لأم ټیوه کرده وه کانتان وا ده کهن، که نه و خوا به خاوهن به زه ییه، سزاتان بدات، ننجا خوا به کی خاوهن به زه یی سزای که سیک بدا، دیاره شتی زور خراپی کرده، وهک گوتراوه: ﴿اتَّقُوا عَذَابَ الْعَلِيمِ﴾ واته: خوتان له تووره بوونی بابای هییدی و مهند، پاریزن، بابای هییدی و مهند که تووره بوو، یانی: شتی زور نافولاً کراوه و گه یشتوته نهو په پی، ننجا تووره بووه، چونکه هه ندیک که س ته نگه پریسکه یه و دل گچکه یه زوو تووره ده بی، به لأم بابای هییدی و مهند، کاتیک تووره ده بی که سنوره کان هه موو شکیزان، خوای خاوهن به زه ییش کاتیک مروښه کان سزا ددهات، که شتی زور ناماقوول و بیجی و خراپیان کردبی، ننجا بلتی: کئی ده تان پاریزئی به شهوی و به پوژی له سزا و به لای خوای به زه یی؟! ﴿بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُعْرِضُونَ﴾، به لکو نه وان نهک هه حساب ناکه بۆ سزای خوا، به لکو پشت له به رنامه و یادی په روه درگاریان ده کهن، پشت هه لکردوون و روو وهر چه رختنه رن، له یادو به رنامه ی خاوهن و په روه درگاری خو یان.

﴿أَرَأَيْتُمْ مَا لِلَّهِ تَمَتُّهُمْ مِنْ دُونِنَا﴾، یان نایا چند په رستراویکیان هه ن، که له ټیمه ده یان کپی نه وه و ده یان پاریزن و به رگریان لی ده کهن؟ واته: سزای ټیمه یان لی ده کپی نه وه و له سزای ټیمه چه پالنه یان ددهن، ﴿لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ أَنْفُسِهِمْ﴾، نه ده توانن خو یان سه ربه خن، ﴿وَلَا هُمْ مِتْنَا يَصْحَابُونَ﴾، نه له لایه ن ټیمه شه وه هاوه له ټیمان ده کپی و، ده پاریزیزن و په نا ده درن! واته: نه خو یان توانای سه رکه و تن و خو سه رختستان هه یه، نه له لایه ن

تیمه شه‌وه، به چاوی مه‌رحمه‌ت ته‌ماشایان ده‌کری و، نه‌هاوه‌له‌تیی پاراستتی
 تیمه ده‌بیته‌هاوه‌لیان و، له‌په‌نای تیمه‌دا پاریزراو ده‌بن، ﴿بَلْ مَنَّاعًا هَکْوَلَاءٍ
 وَمَآبَاءَ هُمْ﴾، واته: به‌لکو نه‌وه‌ی که‌وای لی‌کردوون ناوا گومرا بن، ناوا یاخیی و
 سه‌رکیش بن، نه‌وه‌یه که‌تیمه نه‌وانه و باب و باپیرانی نه‌وانه‌مان به‌هرمه‌ند
 کرد، ژیانیکسی مادیدی خوشمان بو ره‌خساندن، ﴿حَتَّىٰ طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ﴾،
 تا‌کو ته‌مه‌نیکسی دوورو درژیان برده‌سه‌ر، ته‌مه‌نیان لی دریز بووه، واته: له
 حالی خوشگوزه‌رانیندا زوریان ته‌مه‌ن به‌ری کرد، به‌هوی نه‌وه‌وه و یاخیی
 بوون و له‌خوبایی بوون، پینان وایه‌هر به‌و شیوه‌یه ته‌مه‌نه‌که‌ده‌چپته‌سه‌ر،
 ﴿أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا﴾، نه‌دی نایا سه‌رنج‌ناده‌ن،
 که‌تیمه دین زه‌وی له‌که‌ناره‌کانیه‌وه لیتی که‌م ده‌که‌ینه‌وه، له‌زه‌مین که‌م
 ده‌که‌ینه‌وه، ﴿أَفَهُمْ أَعْلَمُیُونَ﴾، نایا نه‌وان زالن یان تیمه؟ نه‌دی ناینن
 له‌چوار ده‌وریان له‌سه‌ر زه‌مین که‌م ده‌که‌ینه‌وه، که‌مه‌به‌ست پیی مراندنی
 خه‌لکه‌که‌یه، واته: ناینن چوون دانیشتووای زه‌وی، له‌ملا ولایان له‌گوشه‌و
 که‌ناره‌کانی زه‌میندا، ده‌مرینن، جیل به‌جیل، چین به‌چین ده‌پوون، سه‌ر زه‌وی
 به‌جی ده‌هیلن، نه‌وانیش به‌هه‌مان شیوه‌کاتیک دی، که‌نه‌و سه‌ر زه‌وییه
 به‌جی به‌یلن و، کو‌تایی به‌ژیانان بی.

﴿قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ﴾، بلتی: به‌دنیایی من به‌هوی وه‌حیه‌وه،
 ده‌تانرسیتیم و هوشیارتان ده‌که‌مه‌وه و وریاتان ده‌که‌مه‌وه، واته: نه‌وه‌ی که
 ده‌بلیتم وه‌حیی و په‌یام و سروشی‌خوایه، قسه‌ی خویم نیه، ﴿وَلَا يَسْمَعُ الْاَصْرُ
 الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ﴾، به‌لام که‌پان گوئی له‌بانکه‌واز و بانگ‌کردن ناگرن،
 کاتیک که‌ده‌ترسیتیزن و هوشیار ده‌کرینه‌وه، نه‌وانه‌ش هه‌سته‌وه‌ره‌کانی خویان
 به‌هوی گونا‌هو تا‌وانه‌وه، په‌کخستوون، بو‌یه گویان له‌و بانگ‌کردن و له‌و
 هوشیارکردنه‌وه نیه، لی‌ره‌دا وشه‌ی (الدُّعَاءَ) واته: بانگ‌کردن نه‌ک پارانه‌وه، نه‌مه
 وه‌ک نه‌وه وایه که‌خوا له‌سو‌وره‌تی (النور) دا ده‌فه‌رموی: ﴿لَا يَجْعَلُوا دُعَاءَ

الرُّسُولَ يَتَّبِعِكُمْ كُدَّعَاءَ بَعْضِكُمْ بَعْضًا ﴿١٠﴾ بانگکردنی پیغمبر ﷺ و هک بانگکردنی
 هه ندیکتان بؤ هه ندیکتان ته ماشا مه کهن، که پیغمبری خوا ﷺ بانگی کردن،
 به کسه ره ده بی به ده میوه به چن، و هک هی هه ندیکتان بؤ هه ندیکتان نیه،
 لیره دا وشه ی (الدُّعَاءَ) واته: بانگکردن، هه روهک به مانای پاران هوش دئی، نجا
 به پی سیاق ده زانری کام له مانایه کان مه به ستن.

﴿١١﴾ وَلَئِن مَّسَّهِنَّ نَفْعًا مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ ﴿١١﴾، نه گهر تۆزیک و پشوویک له سزای
 په روه ردگارتیان پی بکات، ﴿١٢﴾ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿١٢﴾، به دنیایه وه
 ده لئن: نه ی هاوار بؤ تیمه! به دنیای تیمه سته مکار بووین، وشه ی (نَفْعًا)
 هه م به تۆزه بوئیکی خوش ده گوتری، که نینسان پیسی ناسووده بی و، هه م
 (نَفْعًا) به تۆزه به خوشینیک ده گوتری، لیره دا که ده فهرموی: ﴿١٣﴾ نَفْعًا مِّنْ
 عَذَابِ رَبِّكَ ﴿١٣﴾، مه به سست تۆزه سزابه که، واته: هه روا پشوویهک لیان بدات له
 سزای خوا، هه روهک له سوورهدی (الفجر) دا ده فهرموی: ﴿١٤﴾ سَوَّطَ عَذَابِ ﴿١٤﴾ الفجر
 - ۱۳ -، واته: قه مچیهک له سزای خوا.

﴿١٥﴾ وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ ﴿١٥﴾، نه رازووه کانی دادگه ریش بؤ رۆزی
 هه ستانه وه داده تیین، ﴿١٦﴾ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا ﴿١٦﴾، هیچ کهس تۆزقالتیک سته می
 لی ناکری، ﴿١٧﴾ وَإِن كَانَتْ مَشَافَل حَكَمَ مِنْ حَرْدَلٍ أُنَيْسًا يَهَا ﴿١٧﴾، کرده وه کانیان
 نه گهر هینده ی گرانیی دنکه خه رته له به کیش بی، ده به تیین، نه و کرده وانه
 هه موویان ده هینین، ﴿١٨﴾ وَكَفَىٰ بِنَا حَسِيبٍ ﴿١٨﴾، تیمه ش به سین بؤ ژماردن، واته:
 تیمه به سین بؤ ژماردن و سه ر ژمیرکردن و تۆمارکردنی کرده وه کان.

﴿١٩﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيَاءً وَذِكْرًا لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾، دیسان بؤ
 دلدانه وه ی پیغمبر ﷺ و هاوه لانی و شوئیکه و تووانی له لابهک و، له لابهکی
 دیکه وه بؤ نه وه ی له کافرو هاوبه ش بؤ خوا دانه ره کان حالیی بکات، که
 پیغمبری خاتم ﷺ بیده تیک نه بووه و، شتیک نیه که پشینه ی نه بی، به لکو

له پيش نهویشدا پیغهمبه رانی دیکهش هه بوون، به تایهت مووسا و هاروون، که زور ناو داربوون، له نایو گهلی عه ره بيشدا، له بهر نهوهی که جووله که و نه صرانییه کان، نیزیک بوون له و کومه لگایه ی که قورناتی تیدا هاتوته خوارو، پیغهمبه ری خاتهمی ﷺ تیدا هاتوه، که باس و خواسی مووسا و عیسیان زانیون و، باس و خواسی تهورات و نینجیلیان باش زانیون، به لکو هه نندیکیان که خوینده وار بوون، تهورات و نینجیلیان خویندوونهوه، ده فهرموئ: تیمه به دنیایی (الْفُرْقَانُ) و (وَضِيْعَةٌ) و (وَزَكْرًا) مان به مووسا و هارووندا، که (الْفُرْقَانُ) واته: جیاکه رهوهو، (وَضِيْعَةٌ) واته: پوشن که رهوه یان پوشنایی و، (وَزَكْرًا) واته: بیرخه رهوه، که هه ر سیکیان وه سفی تهوراتن، واته: کتیبیکمان به مووسا و هاروون دا، که هه م جیاکه رهوه ی هه ق و ناهه ق و، هه لال و هه رام و، راست و جهوت و، چاک و خراب بوو، هه م (وَضِيْعَةٌ) پوشنکه رهوه و پوشنی بوو و، به رچاو پوویی ده دا به مروف و، (وَزَكْرًا) هه م یادخه رهوه و بیرخه رهوه بوو و، ناو و ناوبانگ و پایه به رزی بوو، بو هه ر که سیک که دهستی تی بگری، به لام بو کن؟ ﴿لِلْمُنْتَفِعِينَ﴾، بو پاریزکاران، نهوان به هره مه ند ده بن له کتیبی خوا، نه گه رنا خوا ﷺ کتیبه که ی بو هه موو لایه ک ناروده، به لام کن لیتی به هره مه ند ده بی؟ به دنیاییه وه پاریزکاران، وه ک له سه ره تای سووره تی (البقره) دا ده فهرموئ: ﴿ذَٰلِكَ أَنْتُمْ لِرَبِّكُمْ فِيهِمْ هُمْ يَسْتَفِينُونَ﴾، نه م کتیبه هیه چ دوو دلی تیدا نیه، رینمایه بو پاریزکاران.

دواتر ده فهرموئ: ﴿الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ﴾، پیناسه ی پاریزکاران ده کات، نه وانه ی که به په نامه کیی سام و هه بیهت له په روه ردگاریان ده که ن، ﴿وَهُمْ مِنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ﴾، به ران بهر به (السَّاعَةِ) ش واته: ناخیر زه مان ترس و له رزیان هه یه، راجله کاو و به ترس و له رزن.

نجنا دیته سه ر باسی قورنات ده فهرموئ: ﴿وَهَذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنْزَلْنَاهُ﴾، نا نه مه ش بیرخه ره وه یه کی به پیزه، دامانباراندوه، ﴿أَفَأَنْتُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ﴾، نجنا

ئایا ئیوه نکووایی لی ده کهن؟ ئایا ئیوه له بهرانبه ریدا له نکوولیتیکه رانن؟
 چۆن شایسته ی ئەم یادخه رهوه به پێز و بهرهبه مدارهن، که خوا ﷻ بۆ ئیوه ی
 دابه زاندوه، که چی ئیوه له بهرانبه ردا نکوولیتیکه ر بن و، بئیروا بن پئی؟ دیاره
 ئەم هه مزه یه بۆ پرسیارکردنی سه رزه نشتکه رانه و نکوولیتیکه رانه یه، واته: ئیوه
 نه ده بوو وابن.

مهسه له گرنهگان

مهسه لهی به که م:

گالته کردنی کافره کان به ینغه مبه ر ﷻ و هه رسو پمانیان له باسکردنی بو
به رستراوه کانیان و، به له کردنیان له هاتنی سزا و به لای خوا و، هاتنی ناخیر
زه مان، له حالیکدا که هه ر کات قهوما، دهسته پاچه و زه بوون ده بن و،
هیچیان پی ناگری:

خوا ده فه رموی: ﴿وَإِذَا رَأَآكَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلاَّ هُزُوًا أَهَذَا
الَّذِي يَذُكُرُ بِالْهَيْكَلِ وَمَنْ يَذُكُرُ الرَّحْمٰنَ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٣٦﴾ خُلِقَ الْاِنْسَانُ
مِنْ عَجَلٍ سَأُورِيكُمْ آيَاتِي فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ ﴿٣٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ
صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ لَا يَكْفُرُونَ عَنْ وُجُوهِهِمُ النَّارَ وَلَا عَنْ
ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٣٩﴾ بَلْ تَأْتِيهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ
رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٤٠﴾﴾.

شیکردنه وهی ئەم، ئایه تانه، له پازده (10) برگه دا:

١- ﴿وَإِذَا رَأَآكَ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾، ئەوانه ی بیبروان هه ر کات تۆیان بینی، واته: ئەوه
عاده ت و پیشه یانه هه ر کاتیک تۆیان بینی، چی ده که ن؟

٢- ﴿إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلاَّ هُزُوًا﴾، ته نیا تۆ به گالته ده گرن، به س گالته ت پی
ده که ن، وشه ی (هُزُوًا) بیشتەر باسما ن کرد، واته: (مَهْزُوءًا بِهِ) گالته پیکراو، نجا ئەمه به
سی جوړ خوئندراوه ته وه: (هُزُوًا وَهْزُوءًا وَهْزُوءًا)، هه رسیک خوئندنه وه که ن به ک واتایان

هه‌یه، واته: نهو شته‌ی گالته‌ی پِن دِکَرِی و، پِنی راده‌بوژدِرِی و به مه‌سخه‌ره ده‌گیرِی،
ئنجَا شِیو‌دی گالته پِئِکِرْدنه‌که‌یَان رِوون ده‌کات‌ه‌وه.

۳- ﴿أَهْدَاَ الَّذِي يَذْكُرُ إِلَهُتَكُمْ﴾، ئایا نه‌مه‌ئو که‌سه‌یه که‌باسی په‌رستراوه‌کانتان ده‌کات؟ واته: به خراپه‌ی باسی په‌رستراوه‌کانتان ده‌کات، که له مانا گشتیه‌که‌دا رِووغان کرده‌وه، کاتیک که پیغهمبه‌ر ﴿يَذْكُرُ﴾ په‌رستراو و په‌یکه‌رو بت و صه‌نه‌مه‌کانی ئه‌وانی، وه‌ک خویان پیناسه‌ کردوون، که ئه‌ واته نه‌ زیانیان هه‌یه، نه‌ سوودیان هه‌یه، نه‌ ده‌بیستن و نه‌ ده‌بینن و، نه‌ هوشیان هه‌یه و، نه‌ ده‌رۆن و نه‌ ده‌ست جوولاندنیان هه‌یه، وه‌ک له سووره‌قی (الأعراف) دا و، له سووره‌ته‌کانی دیکه‌دا باس ده‌کات، ئه‌وان ئه‌و وه‌سفرکردنه‌ی پیغهمبه‌ر ﴿يَذْكُرُ﴾ بو په‌رستراوه‌کانیان، به‌ گالته‌پِئِکِرْدن و به‌ خراپه‌ی باسکردن و به‌ جِنِیْدان له‌ قه‌لَم داوَن، دیاره‌ی پرسیارکردنه‌که‌ پرسیارکردنی نکوولییکه‌رانه‌یه ﴿أَهْدَاَ الَّذِي يَذْكُرُ إِلَهُتَكُمْ﴾؟ واته: نا ئه‌وه‌یه که په‌رستراوه‌کانی تِیوه به‌ خراپ باس ده‌کات؟

۴- ﴿وَمِمَّنْ يَذْكُرِ الرَّحْمَنَ هُم كَفُورُونَ﴾، له‌ حَالِئِکِدا ئه‌وان به‌ به‌رنامه‌ی به‌به‌زه‌یی بیبروان، له‌سه‌ر په‌رستراوه‌ ساخته‌کانیان ئاواوه‌ده‌نگ دِئِن و، به‌ نکوولییپِئِکِرْدن و به‌ سه‌ره‌نشتکرده‌وه، باسی پیغهمبه‌ر ﴿يَذْكُرُ﴾ ده‌که‌ن، که باسی په‌رستراوه‌کانیان ده‌کات وه‌ک خویان هه‌ن له‌ دنیای واقیعدا، که‌چی له‌و لاشه‌وه: ته‌نیا بیبروان به‌ یادو به‌رنامه‌ی خوی خاوه‌ن به‌زه‌یی، ئه‌م (هُم)ی دووه‌مه‌ بو جه‌ختکردنه‌وه‌یه، یاخود بو کورت هه‌له‌ئیتانه، واته: ته‌نیا بیبروان به‌رانبه‌ر به‌ یادو به‌رنامه‌ی خوی خاوه‌ن به‌زه‌یی.

۵- ﴿خُلِقَ الْإِنْسَانُ مِنْ عَجَلٍ﴾، مرؤف له‌ په‌له‌ په‌ل دروستکراوه، وه‌ک پِئِش‌تِریش‌ گوتمان: له‌ په‌له‌ په‌ل دروستکراوه، واته: هینده‌ په‌له‌ په‌ل ده‌کات، وه‌ک ئه‌و ماده‌ و که‌ره‌سته‌یه‌ی که مرؤفی لِن دروستکراوه، بریتی بِن له‌ په‌له‌ په‌ل کردن، (العَجَلُ: السُرْعَةُ) بریتیه له‌ ختِرای کردن و تالووکه، که ده‌فه‌رموی: مرؤفی لِن دروستکراوه، ئه‌مه‌ خوازراوه‌ته‌وه‌ بو ئه‌وه‌ که ئه‌م وه‌سغه‌ ئه‌وه‌نده‌ له‌ سروشتی مرؤفدا رِوُجِووه، وه‌ک له‌ خودی ئه‌و وه‌سغه‌ دروستکراوِن.

۶- ﴿سَأُورِيكُمْ آيَاتِي﴾، نىشانەكانى خۇمتان پىن نىشان دەدەم، كە بە دۇنيايى لىرەدا مەبەست لە نىشانەكان، ئەو بەلا و گرفتارىيانەن كە بەسەر كافرەكانى ھىئاون، ياخود سەرخستنى خوايە بۇ نىسلام و مسولمانان و، پەرەپىندانى نىسلامە، ھەرودەك دوايى دەرەكوت، چونكە وەك چۆن سزادانى خوا بۇ كافرەكان، نىشانەى خوا بووہ بۇ كافرەكان، بە ھەمان شىوہ سەرخستنى خواش بۇ مسولمانانىكى چەوسىتراوہى كەم دەستەلاتى بن ئىمكانىەت، ئەويش ھەر نىشانەى پەرورەدگارئىتى و راستىى ئايىن و بەرنامەى خوا بووہ و، نىشانەى پەرورەگارئىتى و مشوورخواردنى خوا بووہ بۇ بەندەكانى.

۷- ﴿فَلَا تَسْجَلُولُوا﴾، ئنجا پەلەم لىمەكەن، وشەى ﴿تَسْجَلُولُوا﴾ تەنھا ژىرى (كسرة)ى ھەيە، بەلام لە ھەسلدا ناوايە: ﴿فَلَا تَسْجَلُولُوا﴾ پەلە لە من مەكەن، كە نىشانەكانى خۇمتان پىن نىشان بەدەم و، بەلا و سزاي خۇمتان بۇ بىتىم، ياخود سەرخستنى خۇم بۇ مسولمانان بىرەخستىم، ئەوہ لە كات و شوئىنى خۇيدا دى.

۸- ﴿وَقُولُوا مَن هَذَا أَلْوَعْدُ﴾، دەشلىن: ئەو بەلىنە كەنگىتە؟ واتە: ا- بەلىنى سەرخستنى خوا بۇ بىرواداران، ب- ياخود بەلىنى قىامەت، ج- ياخود بەلىنى رۆژى دوايى، د- ياخود بەلىنى خوا بۇ سزادانى كافرەكان، ھەر چواری دەگىرتەوہ.

۹- ﴿إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾، ئەگەر ئىوہ لە راستان، ئەمە جوړىكە لە گالتە پىنكردن بە مسولمانان، واتە: ئىوہ راست ناكەن، ئەگەر نا كوا ئەو بەلىنە بۇ نايەت؟

۱۰- ﴿لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ لَا يَكْفُرُونَ عَنْ وُجُوهِهِمُ النَّارَ وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ﴾، ئەگەر ئەوانەى بىپروان بزانن، [(لَوْ) واتە: ئەگەر، كە لىرەدا وەلامى دەوى، بەلام وەلامەكەى قرتىندراوہ، چونكە سىافەكە دەيگەيەنن]، لە كاتىكدا كە نە دەتوانن لە دەم و چاويان ناگر ددوربىخەنەوہ و بەرپەرچ بەدەنەوہ، نە لە پشتيان.

وشەى (حىن) دەلتى: [اسْمٌ مَنْصُوبٌ عَلَى الْمَفْعُولِ لَا عَلَى الظَّرْفِيةِ أَي: لَوْ عَلِمُوا وَقْتَهُ، (حىن)ە، ناويكە (مَنْصُوبٌ)ە و دەبىتتە بەركار (مفعول به) بۇ (يَعْلَمُوا)، ئەگەر ئەو كاتەيان زانبايە، كە ئەوہيان بەسەر دى، كە ناتوان ناگرى دۆزەخ نە

له پشت و دواوه یان و، نه دهم و چاو و پیشیان دوربخه نه وه، ههروه ها سه ریش ناخرین و ده ربازیش ناخرین، نه گهر زانیایان، نه و په له په لیان نه ده کرد.

ئنجا که ده فهرموی: ﴿حِينَ لَا يَكْفُرُونَ﴾، هه ندیکیان گوتوو یانه: مه به ست پیتی فریشته کانه که ناگر له پاش و پیشیان دور ناخه نه وه، به لام مانای دووه می که ده لئ: کافره کان خویان ناتوانن نه و ناگره له خویان دور بخه نه وه، نه وه یان زیاتر پی ده چیت.

(۱۱) - ﴿وَلَا هُمْ يُصْرُونَ﴾، نه سه ریش ده خرین، ئنجا نه گهر زانیایان نه و کاته چیان به سه ر دی، ئیستا په له په لیان نه ده کرد له هاتنی سزای خوا.

(۱۲) - ﴿بَلْ تَأْتِيهِمْ بَغْتَةً﴾، به لکو کت و پر دی، واته: نه و سزایه ی خویان کت و پر بو دی.

(۱۳) - ﴿فَتَبَهُهُمُ﴾، واته: سه رسام و سه راسیمه یان ده کات، نه و سزایه هینده کت و پرو له ناکو به ملیاندا دی، له بهر نه وه که پرواشیان پیتی نه بووه، که سیک که پروای به شتیک نه بووبی، که نه و شته هات، بو نه و کت و پر و راجله کینه ر ده بی.

(۱۴) - ﴿فَلَا يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا﴾، ئنجا که بوشیان دی، نه ده توانن به ره ره چی بده نه وه.

(۱۵) - ﴿وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ﴾، نه مؤله تیشیان ده دردی و، نه چاوه پروانیشیان ده کردی و نه دواش ده خرین، که باوارو ده رفه تیان پی بدری، توبه بکه و بگه رنه وه و په شیمان ببه وه.

مه سه له ی دووه م:

گالته پتکردنی بیبروایان به پیغهمبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) و، سزادرانیان له لایهن خواوه، راستیه کی حاشا هه نه گره و، بیجگه له خواش هیچ کهس مروقه کان له به لایه کانی شه و پوژ، که خوا به ملیاندا دینن، ناباریزی و، په رستراوه کانیان له و باره وه هیچ کاره نین، به لام له سونگی زیان و گوزهرانی دوورو دریزی پر ناز و نیعمه ته وه، کافره کان له خویمان بایی بوون و له خویمان بایی ده بن:

خوا ده فرموی: ﴿وَلَقَدْ أَسْتَهْزَيْتَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالذِّكْرِ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَمْسَتِرُونَ ﴿١١﴾ قُلْ مَن يَكْفُرْ كُفْرًا بِأَلْبَابٍ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمَنِ بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُعْرِضُونَ ﴿١٢﴾ أَرَأَيْتُمْ عَالِهَةً تَنْعُمُهُمْ مِّن دُونِنَا لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ أَنفُسِهِمْ وَلَا هُمْ يَتَأَيَّدُونَ ﴿١٣﴾ بَلْ مَتَّعْنَا هَؤُلَاءِ وَءَابَاءَهُمْ حَتَّى طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا أَفَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٤﴾﴾

شیکردنه وهی ئەم ئایه تانه، له ده برگه دا:

١- ﴿وَلَقَدْ أَسْتَهْزَيْتَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ﴾، به دنیایی گالته کرا به پیغهمبه رانیک له پیش تو دا، (لَقَدْ) (ل) بۆ سوینده، یا خود زه مینه خو شکه ره بۆ سویند، (قَدْ) یش بۆ ساغکردنه وه و (تحقیق) و دنیاکردنه وه به، واته: دنیابه له وهی نهو حاله ته ی تو پوهه پروهی بووه وه، که بریتیه له گالته پتکرانت له لایهن بیبرواکانه وه، بهس تونی، له پیش تو شدا پیغهمبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) و ابوون و، له پیش ئیوه شدا ته ی پرواداران له شوینکه وتووای پیغهمبه ران ﴿تَاكُو قِيَامَتًا﴾ له پیش ئیوه شدا پیغهمبه ران گالته بیان پتکراوه، چ جای پرواداران! ئەمە دلدا نه وه به بۆ پیغهمبه رانی خوا ﴿تَاكُو﴾ و بۆ پروادارانیش.

۲- ﴿فَمَاقَ بِالذَّيْبِ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ﴾، سه ره نجام دهوری نهوانه‌ی دا که گالته‌یان پین ده کردن، نهوه‌ی که گالته‌یان پینده کرد، واته: گالته پیتکراوه که که بریتی بوو له سزاو به‌لای خوا، دهوری گالته پیتکه‌ره‌کانی به پیغه‌مه‌رانی (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) دا، هه‌ندی لهو راستییانه‌ی که خوا **بِئْسَ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ** باسیان ده‌کات، جاری وا هه‌یه کت و مت، هه‌ر به هه‌مان بیژه و به هه‌مان وشه و، به هه‌مان دهر برین، دووباره‌یان ده‌کاته‌وه، که نه‌مه‌سه‌یه کتیکه لهو راستییانه‌ی له نایه‌ی (۱۰)‌ی سووره‌تی (الأنعام) دا هاتون و، له نایه‌ی دیکه‌شدا هاتون، به‌لام به شیوه و دارشتنی دیکه.

۳- ﴿قُلْ مَنْ يَكْفُرْكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمَنِ﴾، بَلَن: کن له شهو و پوژدا، له خوای خاوه‌ن به‌زه‌یی ده‌تانپاریزی؟ (مَنْ) بو پرسیارکردنه، بو نکوولیپتکردن و سه‌زه‌نشتکردن، کن ده‌تانپاریزی، له خوای خاوه‌ن به‌زه‌یی؟ واته: له سزای خوای خاوه‌ن به‌زه‌یی، که وه‌ک پیشتتر باسما‌ن کرد، بو‌یه وشه‌ی (الرَّحْمَنِ) ی به‌کاره‌یناوه، واته: نهو خوایه‌ی تیوه، که خاوه‌نی نه‌وپه‌ری به‌زه‌یی و سوز و په‌روشه‌ به‌رانبه‌ر به‌بنده‌کانی، که چی نهو نه‌گه‌ر سزاتان بو بنیری به‌شه و به‌پوژ، مانای وا‌یه زورتان تووره‌کردوه و، کارتیکی هینده ناقوللو خراپتان کردوه، که ته‌نانه‌ت نهو خوایه‌ی خاوه‌ن به‌زه‌یه‌تان تووره‌کردوه و واتان لیکردوه سزاتان بو بنیری، پیشت‌ریش گوتمان: له زمانی عه‌ره‌بیبیدا ده‌لن: (اتَّقُوا غَضَبَ الْعَلِيمِ)، واته: خو‌تان بپاریزن له تو‌ره‌بوونی بابای هییدی و مه‌ند، که تووره‌ده‌بی مانای وا‌یه شتی زور ناماقوول و بیجتی کراوه، بو‌یه جامی تووره‌یی له‌سه‌ری پوژاوه و، خو‌ی پین مه‌رزهم نه‌کراوه و، تووره‌بووه.

که ده‌فه‌رموی: ﴿بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ﴾، به‌شه‌وی و به‌پوژی، بو‌نه‌وه‌ی هه‌موو کاته‌کان بگریته‌وه، واته: کن له هه‌موو کاته‌کان دا، له سزاو به‌لای خوای خاوه‌ن به‌زه‌یی ده‌تانپاریزی؟ بیگومان به‌سه‌ خوا بو‌خو‌ی، نه‌گه‌رنا سزاو به‌لایه‌ک که خوا به‌شه‌وی و به‌پوژی و، له هه‌ر کاتیکدا بینیری، کن ده‌توانی به‌ره‌رچی بداته‌وه؟

۴- ﴿بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُعْرِضُونَ﴾، واته: نهک ههر گوئی ناده نه سزای خوا، که به شهوئی و به روژئی به خه یان بگری، که کاریک نه کهن خوا و لیکه کن سزایان بدات و به لایان بو بنتری، به لکو زیاد له وهش، له و بهرنامه و په یامه که په روه ردگاریان بوئی ناروون، پرو و هرچه رخنه رو پشتتیکه رن، واته: نهک ههر گوئی ناده نه سزای خوا، که به شهوئی و به روژئی به خه یان بگری، به لکو بهرنامه که ی خواش به هه ند هه لئاگرن و، بهرانبه ری پشتتیکه رو پرو و هرچه رخنه رن.

۵- ﴿أَمْ أَمْرُكُمْ بِالْإِلَهَةِ تَمَنُّهُمْ مِّنْ دُونِنَا﴾، یان نایا په رستراونتکیان هه ن له تیمه یان ده پاریزن؟ وشه ی (أَمْ) له زمانی عه ره ببیدا واته: (بَلْ أ)، لیره دا واته: (بَلْ أَلَّهُمْ إِلَهَةً مَّتَّعُهُمْ مِنْ دُونِنَا)، یان نایا په رستراونتکیان هه ن، که له سزای تیمه ده یان پاریزن؟ یان ده که ونه تیوان نه وان و سزا و جه زره به ی تیمه؟
نه خیر نه وه راست نیه، چونکه:

۶- ﴿لَا يَسْتَلِيمُونَ نَصْرَ أَنفُسِهِمْ﴾، نه خو یان یان پی سهرده خری و پی دهر باز ده کری.

۷- ﴿وَلَا هُمْ مَتَّاعُونَ﴾، نه له لایه ن تیمه شه وه هاوه لیتی ده کرین، ننجا نیمه نه گهر مه به ست پی کافره کان بن، واته: کافره کان خو یان یان پی سهرنا خری و توانای زاتیان نیه، له لایه ن تیمه شه وه هاوه لیبه تی نا کرین و په نا نادرین و چه پاله نادرین.

ده سگونجی مه به ست پی په رستراوه کان یان بی، به لام بویه خوا یرا ناوی عاقلانی بو به کاره یتاوان، (هَذَا مَجَازَةٌ لَهُمْ فَتَزَلَتْ الْإِلَهَةُ مُنْزِلَةَ الْعُقُلَةِ)، نیمه به پی عه قلی نه وان قسه کردن و، به پی عه قلی نه وان دواندیانه، که په رستراوه کان یان به خاوه ن عه قل دانراون، واته: نه و په رستراوه نی تیوه، نه ده توانن خو یان سهربخن، نهک تیوه، خوشیان پی سهرنا خری و دهر باز نا کری، ﴿وَلَا هُمْ مَتَّاعُونَ﴾، هه روه ها نه وهش راست نیه که له لای تیمه پرنز

لیکگراوبن و، تکا له لای ټیمه بکهن، به لکو له لای ټیمه شه وه هیچ هاوهدلیتیان ناکری و، هیچ ریژ و حورمه ټیکیان بو دانانری.

واتای یه که م: کافره کان ناتوانن خویمان سه ریخه ن و دهر باز بکهن و، له لای خواهه وه ټیک هاوهدلیتی ناکرین و ناپاریزین.

واتای دووهم: بت و صه نه مه په سر تراوه کانیشیان نه خویمان پی دهر باز ده کری و، نه له لای خوی پوره دگاریش حورمه ت و ریژیکیان هه یه، که هاوهدلیتی بکرین و، چه پاله بدرین و ناپاریزین.

وشه ی ﴿يُصْحَبُونَ﴾، زانایان سی و اتایان بو لیکداونه وه:

۱- (أَي لَا يَصْحَبُهُمُ اللَّهُ فَلَا يُؤَيِّدُهُمْ)، واته: خوا هاوهدلیتیان ناکات و پشتیان ناگری.

۲- (أَي لَا يَصْحَبُهُمْ صَاحِبٌ وَلَا يُعِزُّهُمْ جَارٌ، فَإِنَّ الْجَوَارِ يَقْتَضِي الْحِمَايَةَ)، واته: نه هاوهدلیک هاوهدلیتیان ددکات و، نه په ناده رنکیش په نایان ددات، چونکه په نادان خواز یاری چه پاله دان و پاراستنه.

۳- (يُصْحَبُونَ: مُضَارِعٌ أَصْحَبَهُ، أَي حَفِظَهُ وَمَنْعَهُ مِنَ السُّوءِ)، واته: ناپاریزین و چه پاله نادرین.

۸- ﴿بَلْ مَنَعْنَا هَؤُلَاءِ وَءَابَاءَهُمْ حَتَّى طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ﴾، لیره دا به لکو (بَلْ) دیسان بو (إِضْرَاب)، واته: به لکو نه وه ی که نه وانی گومرا کرده، نه وه یه که ټیمه خویمان و باب و باپیرانمانیان خوشگوزهران و به هره مه ند کرده له ناز و نیعمه ته کانی دنیا، تا کو ته مه نیکی دوورو دریزیان برده سر، ته مه نیکی دریزیان به سر دا رابرد، کوی مانایه که ی ناوایه: (أَطَلْنَا أَعْمَارَهُمْ فِي النَّعِيمِ، فَأَعْتَرَوْا وَطَعُوا)، ته مه نیامان له ناز و نیعمه تدا دریز کرد، بویه له خوبایی بوون و یاخی بوون.

با به وه که خوا ټیک له نازو نیعمه تدا ته مه نی دریز کردوون فریو نه خون، پینان واپن هه رماو ده بن.

۹- ﴿أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا﴾، نایا نابینن (به چاوی عه قَل و دَل) که ده چینه لای زهوی و له که نارہ کانیه وه لئی کهم ده که ینه وه؟! نایا نابینن؟ دیسان نهو همزه به بؤ پرسیار کردنی نکو و لیلیکه رانه به، واته: نکو لیبی له وه ده کهم که بینن، نایا نابینن، نازانن؟ چونکه وشهی (سُرُوت) لیره دا: (الرُّؤْيَةُ عِلْمِيَّةٌ وَلَيْسَ بَصْرِيَّةً)، واته: نایا نازانن؟ به چاوی عه قَل و دَل نابینن؟ که تیمه ده چینه لای زه مین، ﴿نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا﴾، له که نارہ کانیه وه لئی کهم ده که ینه وه، که ده فہ رموی: له که نارہ کانیه وه، نهو به نسبت نهوانه وه، هہر که سیک له هہر شوینتکی دنیا بن، نهو شوینتهی که لیبتهی چه فه و، نهو خه لکه هی که له ده ور به ری ده ژین، ده که ونه که نار به وه.

۱۰- ﴿أَفَهُمْ أَغْلِبُونَ﴾، نایا نهوان زالبوانن؟ واته: نایا نابینن چؤن خه لکی دیکه ی ده ور به ری ان، که له گو شه و که نارہ کانی زه ویدا ده ژین، تیمه له زهوی کهم ده که ینه وه، واته: نهو خه لکه ده مرتبین، وشهی (الْأَرْضُ) لیره دا که ناستیرا (مُعْرَف) ه، ناساندنه که یان بؤ (عَهْد) ه، واته: نهو سہر زه مینتهی که نهوان له سہری ده ژین، یا خود ناساندنه که بؤ (جنس) ه، واته: جینسی نهو سہر زه ویهی که نهوان و غیری نهوانیشی له سہر ده ژین.

لیره دا که ده فہ رموی: ﴿نَنْقُصُهَا﴾، ده لئی: (النُّقْصَانُ: تَقْلِيلٌ كَمِيَّةِ الشَّيْءِ)، (نقصان) بریتیه له وه که تو نه ندازه و چه ندیه تیبی شتیک کهم بکه به وه، (أَطْرَافُ: جَمْعُ طَرْفٍ، وَهُوَ مَا يَنْتَهِي بِهِ الْجِسْمُ، مِنْ جِهَةٍ مِنْ جِهَاتِهِ، وَضِدُّهُ الْوَسْطُ)، واته: (أَطْرَافُ) کوی (طَرْف) ه، نهویش نهو دیه که ته نیک شتیک له لایه کیه وه کؤتایی دئی و، پیچه وانه ی (طَرْف) بریتیه له نیو دند (وَسْطُ)، (وَالْمُرَادُ بِنُقْصَانِ الْأَرْضِ نُقْصَانِ مَنْ عَلَيْهَا مِنَ النَّاسِ، لَا نُقْصَانُ مَسَاحَتِهَا، لِأَنَّ هَذِهِ الْآيَةَ مَكِّيَّةٌ)، مه به ست له که مکر دنه وه ی زهوی، که مکر دنه وه ی نهو خه لکه به که له سہری ده ژین، نه ک که مکر دنه وه ی پانتایی زهوی، پانتایی زه ویه ک که له بهر ددستی کافر اندا هه به، چونکه نه م نایه ته مه ککه به، مه دینه یی نیه تا کو بگو تر ی: به هو ی جهنگ و پرو به پرو بوونه وه ی بروداران، له گه ل کافرانی سته مکاردا، زهویان له بن پی درده هیتن و، به ری ان له ژیر پی درده کیشن و، سہر زه مینی نیسلام فراوان

دەبىتى، سەر زەمىنى ئەھلى كوفىر ۋە تەنگ دى، چۈنكى ھەندىكىيان ۋايان لىكداۋەتەۋە، بەلەم مەبەست پىتى ئەۋەپە ئەۋ خەلگەھى كە لەسەر زەۋىين و، بە نىسبەت ئەۋانەۋە كە لەۋ لا و لای زەۋىين، دەياغرىنىن، يانى: ئەۋانىش كاتىك ھەردى، نۆرەي مردىيان بگاتى.

ھەلبەتە ھەندىكىشىيان گوتتويانە: ئەۋە باسى ئىعجازىكى عىلمىي جوگرافىي دەكات، كە بەردەۋام پانتايى دەرياكەن لەسەر زەۋى زۆر دەبى، بەستەلەكەكانى سەرۋوى دىيا و خوارۋوى دىيا، ھەردووك جەمسەرى زەۋى دەتۈنەۋە، دەبنە پووبارو، تىكەل بە دەريا و زەرياكەن دەبن، بۆپە پانتايى دەريا زۆر دەبى و، پانتايى وشكايىنى كەم دەبىتەۋە، كە ئەۋەش دەگونجى شتىكى پىژەيى بى، بە نىسبەت ھەندى شوتنەۋە، پەنگە وشكايىنى كەم بىتەۋە، پانتايى دەريا زىاد بى، بە نىسبەت ھەندى شوتنى دىكەۋە پەنگە بە جۆرىكى دىكە بى، بە ھەر حال ئەزمانىۋە ئا ئەۋە تاكو ئىستا بوۋىت بە حەقىقەتتىكى عىلمىي سەلمىتراۋ، بۆپە ھەروەك پۋالەق خۆي تەفسىرى بگەين باشتە.

كە دەفەرمۆى: ﴿أَفَهُمُ الْعَالِيُونَ﴾، ديارە ئەم ھەمزەپە بۆ پىساركردىن نكوۋلىيلىكەرانەۋە و سەرسوۋ پماندە (للىكار والتعجيب)، ئايا ئەۋان زال دەبن؟ واتە: بە دىنيايى مسولمانان زال دەبن، چ لە پوۋى بەلگەۋە، چ لە پوۋى بەرەنگار بوۋنەۋە، كاتىك كە بە راستىي ئەھلى ئىمان لەگەل ئەھلى كوفىردا پوۋ بەپوۋ دەبنەۋە، ئەھلى كوفىر بارى ئەھلى ئىمان نابن.

مهسه له ی ستیه م:

ترستیانی خه لک له ږتی وه حیی خواوه و، نه بیستی بیبروایانی که ږو، له کاتی لیدانی پشووه بایه کی سزای پهروه ردگاریشدا، هاوار لی هه لسان و دانپیدا هینانیا:

خوا ده فرموی: ﴿قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصَّمْرُ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ﴾ (۱۵) وَلَٰكِنْ مَسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿۱۶﴾

شیکردنه و هی ثم ئایه تانه، له چوار برگه دا:

(۱) - ﴿قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ﴾، بلن: ته نیا به هو ی وه حیی و په یامی خواوه، ئیوه ده ترستیم و هو شدار بیتان پښ ده دم، واته: ثم فورثانه ی که ناگادار کردنه وه و ترساندن یتدایه، نه وه سروش و په یامی خوایه، قسه ی گیرفانی خو م نیه، (إِنَّمَا أَدَاةُ الْخَصْرِ وَالْإِنْبَاتِ)، (إِنَّمَا) نامرزی کورت هه لپه تان و چه سپاندنه، واته: نه وه ی که ده یلیم ته نها وه حیی خوایه، من هه له خو مه وه قسه ناکه م، ئیوه ی پښ برستیم و، ئیوه ی پښ وریا بکه مه وه.

(۲) - ﴿وَلَا يَسْمَعُ الصَّمْرُ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ﴾، به لام که ږان گو تیان له بانگ کردن نابن، که برتستند رین و وریا بکرتنه وه، (صَمَّ جَمْعُ أَصَمٍّ، مُسْتَعَارٌ لِعَدَمِ الْإِنْتِفَاعِ بِالْكَلَامِ الْمُفِيدِ)، وشه ی (صَمَّ) کو ی (أَصَمَّ) ه واته: که ږ، لیره دا که ده فرموی: نه وانه که ږن، نه مه خوا زراوه ته وه بو حاله قی به هره مه ند نه بوونیا ن له فرمایشتی سوود به خشی خوا ی پهروه ردگار.

له کاتیکدا که وریا ده کرتنه وه، واته: له کاتیکدا که ده ترستی ترین و، هو شدار بیتان ده درتی، گو ی له و بانگ ناگرن و، نه و بانگ نابستن، له بهر نه وه ی هه سته وده کانی

خوښانيان په كڅستوون، كه ليرهدا مه به ست له بيستن، بيستنی لږ به هرهمه ند بووانه يه، نه گهر نا، بيستنی پواله تیی، ده بيستن، به لام به گوږی عه قل و دل نايستن، كه بيته هوی نه وهی هه لوښتيان بگوږی، نجا كه سيك له كاتيكد ا هوشداربی دده دریتی و، وريا ده كړته وه، كه له دواي ترسيندان و هوشداربی پيدران، فه وتيران دپته پيشن، وهك گوتراوه: (قَدْ أَعَدَّزَ مَنْ أَنْذَرَ)، هر كه سيك كه به رانبه ره كانی وريا بكاته وه، بيانووی به ده سته وه نه هيشتوون، فه وتيران دپته پيشن، بويه نه مه جوړيكه له زور ناقولا دهرخستنی نه وان، كه ته نانه ت له حاليكدا هوشداربيشيان دده دریتی، كه دواي نه وه سزا يان بو دي، ديسان گوښان له بانگ كردن نيه و بانگ كردنه كه ش له خوا وه يه ﴿٣﴾!!

٣- ﴿وَلَكِنْ مَسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ﴾، نه گهر توژيک له سزای په روه ردگارتیان بگاتن، چونكه وشه ی (نفح) بریتیه له پشووه بايهك، ياخود بوټيكي خوش كه لیت ددهات، نجا نه وه خوازروه ته وه بو توژه سزايهك، ليرهدا وشه ی (مس) به مانای په يوه ست بوونه به پواله تي جه سته به كه وه، (مسه) واته: ده ستی ليكوتا، ياخود شتيك به شتيكه وه نووسا و، نه گهر توژيک له سزای په روه ردگارتیان بگاتن:

٤- ﴿لَقَوْلُنَّ يُوَلِّئُنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ﴾، به دلنيای ده لښن: نه ی هاوار بو ټيمه، ياخود سزای سه خت بو ټيمه! بيگومان ټيمه سته مكار بووين.

نجا كه ليرهدا ده فهرموږي: ﴿وَلَكِنْ مَسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ﴾، نه مه چوار جوړه زنده روږي تيدان، بو كه مكر دنه وهی نه نازه ی نه و سزا و به لايه ی خوا، كه پښانه وه دنووستی، كه چی له گهل نه و سزا كه مه ی خواشدا، هاواريان لښ هه لده ستی و، ده لښن: هه ی هاوار بو ټيمه! ټيمه مانوټران بووين، ياخود ده لښن: سزای سه خت بو ټيمه و، دانيش به سته می خوښاندا دښن، چوار زنده روږيه كانيش نه مانه ن:

يه كه م: وشه ی (نفح) به كار هيتاوه، كه وشه ی (نفح) واته: پشوويك له شتيك، بوټيک له شتيك، توژيک له شتيك.

دوهم: که فرمویهتی: ﴿نَفَحَةٌ﴾، واته: جارتیک لهو تۆزه، چونکه (نَفَحَةٌ يَغْنِي مَرَّةً مِنْ النَّفْحِ)، واته: به کجار له شتیک، له فرمایشتی پیغمبهردا ﷺ هاتوه که ده فرموی: (إِنَّ لِرَبِّكُمْ مِنْ أَيَّامِ دَهْرِكُمْ نَفَحَاتٍ فَتَعَرَّضُوا لَهَا)، (أَخْرَجَهُ الطَّبْرَانِيُّ فِي الْكَبِيرِ: ۵۱۹)، واته: پهروه ردگارتان له رۆزگاره کانتاندا جوریک له پیز و بهره که تی هه یه، که له خواوه دی، خوتانی بدده نه بهر، ئنجا که واته: وشه (نَفَحَةٌ) واته: به کجار لهو سزایه، لهو سزا که مه. سیه م: دووباره که ده فرموی: ﴿نَفَحَةٌ﴾، که به نه زانراوی (نكرة) هیناویه تی، واته: سزایه کی نه زانراو که زۆر که م بن.

چوارهم: که ده فرموی: ﴿مَسْتَهْمٌ﴾، وشه (مَس) یش واته: هه ر تۆزیک بیگاتی، نه ک زۆر به ملی دابن.

که واته خوای تاک و پاک به چوار جور، نهو سزایه ی که مکردوه ته وه، که چی له بهرانبه ر نهو تۆزه و، نهو که مه سزایه ی پهروه ردگادا، چیمان لی دی؟ ﴿لَيَقُولَنَّ﴾، به دنیایی و به جه ختکردنه وه وه ده لین: ﴿يَوَلِّئْنَا﴾، هه ی هاوار بو تيمه! یا خود هه ی سزای سهخت بو تيمه! وه ره، یا خود مالوترا نیی بو تيمه، ﴿إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ﴾، به دنیایی تيمه سته مکار بووین.

مه سه له ی چواره م:

دانرانی ته رازووه کانی دادگه ری له رۆژی قیامه تدا و، سته م لینه کرانی هیچ کس و، نه نانه ت هینده ی گرانایی ده نکه خه رته له به کیش و، حیسابی وردی خوای په روه ردگار:

خوا ده فه رموی: ﴿ وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكُنْ بِمَا حَسِبْتَ ﴾ (٧)

شیکردنه وه ی ئه م، ئایه ته، له پینچ برکه دا:

(١) - ﴿ وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ ﴾، ته رازووه کانی دادگه ری داده نین، (مَوَازِين)، ته رازووه کان، کۆی (میزان) ه، ته رازوو، وشه ی (قسط) لیره دا به رکاره و چاوکه، کار (فعل) ده که ی برتیه له (أَقْسَطُ يُقْسِطُ إِقْسَاطًا، وَهَذَا قِسْطٌ)، (المَوَازِينِ الْقِسْطِ) واته: ته رازووه کانی دادگه ری، وه ک خودی دادگه ری بن.

(٢) - ﴿ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ ﴾، نه و (ل)، (لام التَّوْقِيتِ)، واته: بۆ کاتی هاتنی قیامه ت (هه ئسانه وه)، یاخود (لام التَّغْلِيلِ) ه، واته: له بهر قیامه ت ته رازووه کان، داده نین، که له و رۆژه دا کرده وه ی مرۆفه کان هه ئسپنگه تری و، مرۆفه کان خویشان هه ئسه نگه تری.

(٣) - ﴿ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا ﴾، هیچ که سیک، هیچ نه ندازه به ک سته می لِن ناکری.

(٤) - ﴿ وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا ﴾، نه گه ر هینده ی گرانایی ده نکیک بِن له خه رته له ش بِن ده به تین.

(٥) - ﴿ وَكُنْ بِمَا حَسِبْتَ ﴾، ئیمه به سین بۆ ژماردن و، سه رژمیری کردن و حیساب و کیتاب کردن.

وشه‌ی (مُتَقَالَ) خویندر اویشه ته‌وده: (وَإِنْ كَانَ مُتَقَالَ حَبَّةً).

وشه‌ی (مُتَقَالَ) (مَا يَمَازِلُ سِنًا فِي الثَّقَلِ وَالْوُزْنِ، فِيمُتَقَالَ حَبَّةً مِقْدَارَهَا)، واته: نه‌وده که هاوتای شتیک بی له کیش و قورساییدا.

که‌واته: ﴿مُتَقَالَ حَبَّةً﴾، واته: نه‌ندازه‌ی ده‌نکیک، که لی‌ره‌دا خ‌وای په‌نهان‌زان ده‌نکی خه‌رته‌له‌ی هیناوه، تَوَّو ده‌نکی خه‌رته‌له‌ش زَوَّر زَوَّر ورده.

له (المعجم الوسيط) دا تاوا پیتناسه‌ی (خردل) ده‌کات، که به کوردیی ده‌لین: خه‌رته‌له: (الْخَرْدَلُ: نَبَاتٌ عُشْبِيٌّ حَرِيْفٌ مِنَ الْفَصِيلَةِ الصَّلْبِيَّةِ يَنْبُثُ فِي الْخُقُولِ وَعَلَى حَوَاشِي الطَّرِيقِ تُسْتَعْمَلُ بَزْوَرِهِ فِي الطَّبِّ وَمِنْهُ بَزْوَرٌ يُتَبَلُّ بِهَا الطَّعَامُ، الْوَأَجْدَةُ خَرْدَلَةٌ)^(۱)، واته: (خردل) پرووه‌کیکی گیایه، زَوَّر تیزه، له (الفصيلة الصليبية) یه، [زانا‌یانی پرووه‌کناس پرووه‌که‌کان بو چهن‌د جو‌ریک دابه‌ش ده‌که‌ن، (صلیبی) واته: خاچی] له کی‌لگه و که‌ناری ری و بانه‌کاندا ده‌روی، ده‌نکه‌که‌ی له پزیشکی‌دا به‌کارده‌هینری، و، هه‌ندیک جو‌ره ده‌نکی‌شی هه‌ن، که بو تیژ‌کردنی خواردن به‌کارده‌هینری، سووتینه‌رو تیژن و، تاکی (خردل) بریتیه له (خردل).

که ده‌فه‌رموی: ﴿وَكَفَىٰ بِنَا حَاسِبِينَ﴾، واته: تیمه‌یان به‌سه که ژمیره‌ر بین، واته: له د‌وای تیمه پتویستی‌یان به‌که‌سیکی دیکه‌نیه، که کرده‌وه‌کان سه‌ژمیر بکات.

که ده‌فه‌رموی: ﴿وَكَفَىٰ بِنَا﴾، ده‌یتوانی بفه‌رموی: (وَكَفَانَا حَاسِبِينَ)، یان بفه‌رموی: (كَفَاهُمْ نَعْنُ حَاسِبِينَ)، به‌لام نه‌و (ب) یه، بو زیاتر جه‌ختکرده‌وه زیاد‌کراوه، (حَاسِبِينَ: مَنْضُوبٌ مَّمِيضٌ أَوْ حَالًا) واته: وشه‌ی (حَاسِبِينَ) ته‌میزه یاخود حاله، له زمانی عه‌ره‌ببیدا شتیک که (مَنْضُوبٌ) ده‌بی، جاری وا هه‌یه ته‌میز (همیزه)، یان به‌کار (مفعول به) یان حال (حال)ه.

شایانی باسە تیمە بە درژیی باسیکمان دەبارە ی تەرازوو و کیشرانسی
 کردەوهکان کردوه، لە بەرگی شەشەمی ئەم تەفسیرە و لە کاتی پوونکردنەوهی نۆ
 (۹) ئایەتی سەرەتای سوورەتی (الأعراف)دا، بۆیە ئەوهی لەوی گوتوویمانە، لێرەدا
 دووبارە ی ناکەینەوه.

مه سه لهی پینجه م:

خوا ته و پاتی به مووسا و هارووندا، که جیا که ره وه و پۆشنایی و بیرخه ره وه بوو، بۆ پاریزکارانیک که به په نامه کیسی سامیان له بهر و ردگاریان ده کردو، به ترس و له زیش بوون به رانبهر به ناخیر زه مان:

خوا ده فه رموی: ﴿لَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيكَةَ وَقُورًا لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٨﴾ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَهُمْ مِنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ ﴿١٩﴾﴾

شیکردنه وهی ئەم ئایه تانه، له سۆی بڕگه دا:

١- ﴿لَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيكَةَ وَقُورًا لِلْمُتَّقِينَ﴾، به دنیایی ئیمه جیا که ره وه و پۆشنایی و بیرخه ره وه مان بۆ پاریزکاران به مووسا و هاروون دابوو، پێشتر باسمان کرد که ئەو دنیاکردنه وه و جه ختکردنه وه یه، بۆ ئەوه یه که: ئەی گه لی عه ره ب! یان ئەی ئەو خه لکه ی دیکه، که پێغه مبه ری خاته متان ﷺ بۆ ره وان کراوه! و امه زانن ئەوه که تاکه پێغه مبه رتکه و، وینه ی نیه و، شتیکی بیدعه ت و داهیتراوه، به لکو له پێش نه ویشدا، پێغه مبه رانی دیکه هه بوون، هه ر زۆر دوور نه پۆین مووسا و هاروون (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، که ئیوه زۆر پێشان ناشان.

﴿الْفُرْقَانَ وَضِيكَةَ وَقُورًا لِلْمُتَّقِينَ﴾، وه ک پێشتر گوتمان: هه ر کام له: (الْفُرْقَانَ) و (وَضِيكَةَ) و (وَقُورًا) سیفه تی ته وراتن، سیفه تی ئەو کتێبه ن که خوا بۆ هاروون و مووسای ناروده، که ناوی ته ورات بووه، ته وراتیش واته: شه ريعه ت، ئەو کتێبه سى سیفه تی هه بوون:

أ- (الْفُرْقَانَ) بوو، واته: جیا که ره وه بوو، جیا که ره وه ی هه ق و ناهه ق، راست و چه وت، چاک و خراپ، چه لآل و چه پام، دۆست و دوژمن، جیا که ره وه ی هه موو ئەو شتانه بوو، که دژ و پێچه وانیه یه کدین.

ب- (وَصِيَّاتٌ) بوو، واتە: پۇشۇن و پۇشۇنكەرەوۋە بوو.

ج- (وَذِكْرًا) بوو، واتە: بىرخەرەوۋە بوو، بەرنامە بوو، ﴿لِلْمُنْتَقِبِ﴾، بۇ پارىزكاران.

ھەر كام لە: (الْفُرْقَانُ)، (صِيَّاتٌ)، (ذِكْرًا) كە ۋەك گوتمان: ۋەصفى ئەو كىتیبەن (تەۋرات)، كە خوا ﷻ بە مووسا و ھاروونى دابوو، سى سىفەتى زۆر گەرەو گىرگىن، چونكە كىتیبەكانى خوا ﷻ، ئنجا تەۋرات، ياخود ھەر كام لە كىتیبەكانى دىكەى خۋاى بەرز، ئەركىيان ئەوۋە بوو، كە راست و چەوت، ئىمان و كوفىر، چاك و خراب، دۆست و دوژمن، ھەلآل و ھەرام، بۇ خەلكى لە يەك جىياكەنەوۋە، پاشان ئەركىيان ئەوۋە بوو، كە پۇشۇنكەرەوۋە بن، واتە: بەرچاۋىيان پۇشۇن بكەنەوۋە، پابردوو و تىستاش و داھاتوۋىيان و، دىنيا و دۋارۋۆزىيان و، (وَذِكْرًا) بىرخەرەوۋە بوون، ھاتوون ئەو راستىيانەى كە خوا ﷻ لە زگماكى مرفۇدا دىناون، بىرىيان بخەنەوۋە، بەلآم كى بەھرەمەند بووۋە لەو كىتیبانەى خوا ﷻ؟ بىگوومان پارىزكاران.

۳- ﴿الَّذِينَ يَخْتَفُونَ مِنْهُمْ بِالْغَيْبِ﴾، ئەوانەى كە بە پەنامەكىى لە پەرۋەردگارىيان ترساون، واتە: بى ئەۋەى پەرۋەردگارىيان بىىنن، ياخود لە كاتىكدا كە خۇيان غائىب بوون، كاتىك كەسىان لى دىار نەبوو، سام و ھەببەتىيان بەرانبەر بە پەرۋەردگارىيان ھەبوو.

۴- ﴿وَهُمْ مِنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ﴾، بەرانبەر بە تاخىر زەمانىش، كاتى دىنيا تىدا كاول بوون و، كاتى گەردوون تىدا كۆتاپى ھاتنىش، ترس و لەرزىيان ھەبوو، ترسىكى ئاۋىتە بە ورايى و ھۇشيارىيان ھەبوو، ياخود ترسىكى ئاۋىتە بەوۋە بوو، كە بەرانبەر بە خۇيان بە تەنگەۋە بن، پەرۋىشى خۇيان بووۋە كە بەلایەكىيان بەسەر بى.

كەۋاتە: كەسانىك لە كىتیبەكانى خوا، ئنجا چ تەۋرات بى، چ غەبرى تەۋرات، بەھرەمەند دەبن، كە خاۋەنى ئەو سىفەتانە بن:

يەكەم: پارىزكار بن.

دوۋەم: ترس و سام و ھەببەتىيان بەرانبەر بە پەرۋەردگارىيان ھەبى بە پەنامەكىى.

سَيِّم: به رانبر به ناخبر زمان، ههست به ترس و لهرز بکن، ئهوانه به هره مه ند ده بن له کتبه کانی خوا ﷻ.

مه سه له ی شه شه م و کو تایی:

پیناسه ی قورنانه به بیرخه ره وه یه کی به هیز، که جیتی سه رسوورمانه نکو لسی لئ بکری:

خوا ده فه رموی: ﴿ وَهَذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنْزَلْنَاهُ أَفَأَنْتُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴾.

شیکردنه وه ی ئه م ئایه ته، له دوو برگه دا:

۱- ﴿ وَهَذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنْزَلْنَاهُ ﴾، ئا ئه مه ش (ئه م قورنانه)، بیرخه ره وه یه کی به پیزه ئنجا خوا ﷻ که ده فه رموی: ئا ئه مه بیرخه ره وه یه کی به پیزه، چو ن ده زانین که مه به ست پتی قورنانه؟ به هو ی ره وته وه ده زانین، به هو ی ئایه ته کانی پشش و دوایی، ئه دی نه وه ی که پیغه مبه ری خوا ﷻ خویندوو یه ته وه چی بووه؟ هه ر قورنانه بووه، ئا ئه مه ش (ئه م قورنانه) بیرخه ره وه یه کی، یاخود به رنامه یه کی به پیز و به ره که تداره، دامانه زاننده.

۲- ﴿ أَفَأَنْتُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴾، ئنجا ئایا ئیوه بو ئه و (قورنانه) له نکوولیییکه رانه؟ ئه مه پرسیار کردتیکی سه رسوورمانانه ی نکوولیییکه رانه ی سه رزه نشته کانه یه، چونکه نکوولییان کردوه له قورنانه، واته: ئه م قورنانه بیرخه ره وه یه، به پیزه، خوا له لای خو بیه وه به جیریل (روح القدس) دا دایبه زاننده، که چی ئیوه به رانه بر به و به رنامه یه، به رانه بر به و کتبه بیرخه ره وه یه، که به پیز و به ره همداره و، خوا دایبه زاننده، بیپروان؟ هه لوئسته که تان جیتی نکوولیییکران و، ئیوه ش مایه ی سه رزه نشته کران، به هو ی ئه و هه لوئسته چه وته تانه وه.

❖ **دهرسي چوارهم** ❖

بیناسه‌ی نهم دهرسه

به پزان!

نهم دهرسه مان بیست و پینج (۲۵) نایهت ده‌گریته خوئی، که بریتین له نایه‌ته‌کانی: (۵۱ - ۷۵)، نهم (۲۵) نایه‌ته‌ش هه‌مووی ته‌رخانکراوه بو به‌سه‌رهاق نیبراهیم علیه السلام (خلیل الله)، له‌گه‌ل بابی و گه‌له‌که‌یدا و، شکاندنی نیبراهیم بو بته‌کانیان و، پاشان گه‌ران و پشکنین و سو‌راغ کردنیان بو نیبراهیم و، دوایی په‌لکش کردنی و، دادگایی کردنی و، سه‌ره‌نجام ناگرکردنه‌وه‌یان بو تیفردانی نیبراهیم علیه السلام و، فه‌رمانکردنی خوا به ناگر که ساردو سه‌لامه‌ت بی و، زیان نه‌گه‌یه‌تن به نیبراهیم علیه السلام و، پاشان ده‌ربازکردنی خوئی و لووطی برزای علیه السلام و، پیدرانی هه‌ر کام له نیسحاق و به‌عقوب، واته: کوپو نه‌وه‌ی و، نامازه‌به‌کی کورتیش به به‌سه‌رهاق لووط علیه السلام.

﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِن قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ ﴿۵۱﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ التَّمَائِيلُ الَّتِي أُتْرَ لَهَا عِبَادَةٌ قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عِبَادَةً ﴿۵۲﴾ قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿۵۳﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِبِينَ ﴿۵۴﴾ قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُمْ وَأَنَا عَلَىٰ ذَلِكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿۵۵﴾ وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَانَكُمْ بَعْدَ أَنْ تُولُوا مَدْيَنَ ﴿۵۶﴾ فَجَلَّاهُمْ جَدًّا إِلَّا كَثِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿۵۷﴾ قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِآلِهَتِنَا إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۵۸﴾ قَالُوا سَمِعْنَا فَتَىٰ يَدْعُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ ﴿۵۹﴾ قَالُوا فَأَتُوا بِهِ عَلَىٰ عَيْنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَنْشُدُونَ ﴿۶۰﴾ قَالُوا أَأَنْتَ فَتَىٰ هَذَا يَتَّبِعُونَكَ إِذْ يَنْشُرُونَ عَن آلِهَتِهِمْ هُنَّ أُمَّهَاتُهُمْ إِنَّ آلِهَتَهُمْ لِلنَّاسِ أَضْحَكٌ مِّمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۶۱﴾ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتُمْ لِيَوْمَ هَذَا تَبَدُّدًا مِّمَّا كَانْتُمْ بِآلِهَتِكُمْ إِخْلَافًا بَدِيعًا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُجْرَبُونَ ﴿۶۲﴾ قَالُوا لَوْلَا إِبْرَاهِيمُ إِذْ يَدْعُوكُم لِآلِهَتِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿۶۳﴾ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتُمْ لِيَوْمَ هَذَا تَبَدُّدًا مِّمَّا كَانْتُمْ بِآلِهَتِكُمْ إِخْلَافًا بَدِيعًا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُجْرَبُونَ ﴿۶۴﴾ قَالُوا لَوْلَا إِبْرَاهِيمُ إِذْ يَدْعُوكُم لِآلِهَتِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿۶۵﴾ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتُمْ لِيَوْمَ هَذَا تَبَدُّدًا مِّمَّا كَانْتُمْ بِآلِهَتِكُمْ إِخْلَافًا بَدِيعًا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُجْرَبُونَ ﴿۶۶﴾ قَالُوا لَوْلَا إِبْرَاهِيمُ إِذْ يَدْعُوكُم لِآلِهَتِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿۶۷﴾ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتُمْ لِيَوْمَ هَذَا تَبَدُّدًا مِّمَّا كَانْتُمْ بِآلِهَتِكُمْ إِخْلَافًا بَدِيعًا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُجْرَبُونَ ﴿۶۸﴾ قَالُوا لَوْلَا إِبْرَاهِيمُ إِذْ يَدْعُوكُم لِآلِهَتِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿۶۹﴾ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتُمْ لِيَوْمَ هَذَا تَبَدُّدًا مِّمَّا كَانْتُمْ بِآلِهَتِكُمْ إِخْلَافًا بَدِيعًا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُجْرَبُونَ ﴿۷۰﴾ قَالُوا لَوْلَا إِبْرَاهِيمُ إِذْ يَدْعُوكُم لِآلِهَتِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿۷۱﴾ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتُمْ لِيَوْمَ هَذَا تَبَدُّدًا مِّمَّا كَانْتُمْ بِآلِهَتِكُمْ إِخْلَافًا بَدِيعًا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُجْرَبُونَ ﴿۷۲﴾ قَالُوا لَوْلَا إِبْرَاهِيمُ إِذْ يَدْعُوكُم لِآلِهَتِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿۷۳﴾ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتُمْ لِيَوْمَ هَذَا تَبَدُّدًا مِّمَّا كَانْتُمْ بِآلِهَتِكُمْ إِخْلَافًا بَدِيعًا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُجْرَبُونَ ﴿۷۴﴾ قَالُوا لَوْلَا إِبْرَاهِيمُ إِذْ يَدْعُوكُم لِآلِهَتِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿۷۵﴾

۱۳) كَانُوا يَنْطِقُونَ ﴿۱۳﴾ فَرَجَعُوا إِلَىٰ أَنفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ ﴿۱۴﴾
 ثُمَّ نَكَسُوا عَلَىٰ رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا هَؤُلَاءِ يَنْطِقُونَ ﴿۱۵﴾ قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ
 مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿۱۶﴾ أَوَلَيْكُمْ أَعْيُنٌ وَلِمَّا تَعْبُدُونَ مِن
 دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿۱۷﴾ قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِن كُنتُمْ فَاعِلِينَ ﴿۱۸﴾
 قُلْنَا بِنَارِ كُوفِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿۱۹﴾ وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَخْسَرِينَ ﴿۲۰﴾
 وَجَعَلْنَاهُ لُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ ﴿۲۱﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ
 وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ﴿۲۲﴾ جَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَهْتَدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا
 إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَابِدِينَ ﴿۲۳﴾ وَلُوطًا
 مَا يَتَّبِعُهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَجَعَلْنَاهُ مِنَ الْقَرَّبِيِّ الَّتِي كَانَتْ تَعْمَلُ لِلْفَجَاءِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ
 سَوُوءٍ فَنَجَّيْنَاهُ ﴿۲۴﴾ وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۲۵﴾

مانای ده قواو ده قی نایه تکان

{هروه‌ها به دنیایی له‌مویه‌ر سهر راستیمان به نیبراهیم دابوو و، نیمه
 پیی زانا بووین (که شایسته‌به) ﴿۱۳﴾ (یاد بکوهه) کاتیک نیبراهیم به بابی و
 که‌له‌کی‌گوت: نه‌م په‌یکه‌رانه چین که تیره هه‌میشه سه‌رگه‌رمی په‌رستیانن؟!
 ﴿۱۴﴾ گوتیان: باب و باپیرانمان بینوون که ههر په‌رسته‌ریان بوون ﴿۱۵﴾ گوتی:
 بیگومان خوٚتان و باب و باپیرانتان له گومراییه‌کی رووندا بوون ﴿۱۶﴾ گوتیان: به
 راسته (هه‌قت بو هیتاوین)؟! یان تو له گالته کارانی؟! ﴿۱۷﴾ گوتی: (به راستمه‌و،
 نه‌وانه شایسته‌ی په‌رستران نین)، به‌لکو خاوه‌نتان ته‌نیا (خوای) خاوه‌نی
 ناسمانه‌کان و زه‌مین، که له نه‌بوو هیتاویه‌دی، منیش بو نه‌و بابه‌ته‌تان له
 شایه‌دانم ﴿۱۸﴾ سوئندیش به‌خو، دوای نه‌وه‌ی که لیره ده‌روژ | و، به جیی

دەهیلن! فێلێک لە دژی بەکانتان ساز دەکەم (دەیانشکێنم) ﴿٥٧﴾ نیدی
 هەموویانی وردو خاش کردن، جگە لە بەتە گەورەکیان، بەلکو بگەرێنەوه لای
 ﴿٥٨﴾ (کە گەرانهوه) گوتیان: کێ ئەوهی بە پەرستراوە کاغان کردوه؟ بە دنیایی
 لە ستمکارانه ﴿٥٩﴾ گوتیان: گوئیستی لاویک (جوامیریک) بووین (بە خراپە)
 باسی دەکردن، پتی دەگوتری: ئیبراهیم ﴿٦٠﴾ گوتیان: بە بەرچاوی خەلکەوه
 بیهۆتن، بەلکو ببینن، (شایەدیی لەسەر بدەن) ﴿٦١﴾ (کە هێنایان) گوتیان:
 ئەهێ ئیبراهیم! نایا تۆ ئەووت بەسەر پەرستراوە کاغان هێناوه؟ ﴿٦٢﴾ گوئی:
 بەلکو گەورەکیان کردوووەتی، دە لێیان بپرسن ئەگەر قسە دەکەن! ﴿٦٣﴾ نیدی
 بە خۆیاندا چوونەوه، گوتیان: بێگومان ئێوه خۆتان ستمکارن، (کە ئەو بەتە
 هیچ لە دەست نەهاتووانە دەپەرستن) ﴿٦٤﴾ دوایی هەلگەرانهوه سەر سەریان،
 (گەرانهوه بۆ حالەتی نەقامیی)، و، گوتیان: بێگومان تۆ (ئیبراهیم) زانیوتە ئەوانە
 نادوین! ﴿٦٥﴾ گوئی: ئەدی چۆن لە جیاتی خوا شتێک دەپەرستن، کە هیچ
 سوودیکتان پێ ناگەیهنێ، و، (هیچ) زیانتان لێ نادات؟ ﴿٦٦﴾ ئۆف (بێزاری) بۆ
 خۆتان، و، بۆ ئەوانەهی کە لە جیاتی خوا دەپەرستن، نایا نافامن؟ ﴿٦٧﴾ گوتیان:
 ئەگەر نیازتانە کاریک بکەن بۆ پەرستراوە کانتان، بیسووتینن، و، پەرستراوە کانتان
 سەربخەن ﴿٦٨﴾ (پاش خرانە نێو بلتێسە ناگری)، فەرموومان: ئەهێ ناگر! ساردو
 سەلامەت بە لەسەر ئیبراهیم ﴿٦٩﴾ ئەوان پیلانیان لە دژ گێراو، تیمەش گێرامانن
 بە زیانبارترین ﴿٧٠﴾ خۆی و لووط (ی برازای) یشمان بەرەو لای ئەو سەر زەمینە،
 کە بۆ جیهانیان پێزمان تیخستوه، دەرباز کردن ﴿٧١﴾ ئیسحاق و بەعقووبیشمان
 بە زێدە و سەربار پێدان، و، هەر کامیکیشیاغان گێرا بە چاکەکار ﴿٧٢﴾ هەرۆهەها
 گێرامانن بە پێشەوايانیک، کە بە فەرمانی تیمە (خەلکی) پێنمایە دەکەن، و،
 ئەنجامدانی کردوه پەسندهکان، و، بەرپاکردنی نوێژ و زەکاندانیشمان بۆ سروش
 کردن، و، بۆ تیمە پەرستەری بەردەوام بوون ﴿٧٣﴾ هەرۆهەها پێشتر حکمەت و
 زانیاریشمان بە لووط دابوو، لەو ئاوەدانییەشمان قوتار کرد، کە پەفتارە
 قێزەونەکانیان دەکردن، بە دنیایی ئەوان خەلکیکی خراپەکارو لاری بوون ﴿٧٤﴾

خستیشمانه نیو (بازنه‌ی) به‌زه‌یی خوْمانه‌وه، به دئیایی نهو (لویو) له به‌نده چاکه‌کان بوو ﴿۷۵﴾.

شیکردنه‌وه‌ی هه‌ندیک له وشه‌کان

(رُشِدُهُ): (الرُّشْدُ: إِصَابَةُ الصُّوَابِ، الرُّشْدُ: الصُّلَاحُ)، (رُشِدٌ) بریتیه له‌وه‌ی که نینسان راستیی بییکی و به مانای چاکیی دئی و، ده‌گوتری: (رَشِدٌ رَشْدًا، رَشَدٌ يَرشُدُ)، کاره‌که‌ی به‌م شیوه‌یه دئی، ده‌گوتری: (هُوَ لِيَغْيِرَ رَشْدَهُ، أَي غَيَّرَ صَحِيحِ النَّسَبِ)، نه‌گه‌ر که‌سیک گومانای لئ بکری که کوپی بابی خوئی نیه (زۆله)، ده‌گوتری: (هُوَ لِيَغْيِرَ رَشْدَهُ).

(الْمَثَائِلُ): (جَمْعُ التَّمَثَالِ: الصُّورَةُ الْمُصَوَّرَةُ)، (مَثَائِلٌ) کۆی (مَثَالٌ)، وینه‌یه‌کی کیشراوه، ننج چ په‌بکه‌ر بی، چ له‌سه‌ر قوماشیک و یان دارو به‌دریک وینه‌که کیشرابی، ده‌گوتری: (فِي نُوبِهِ مَثَائِلٌ)، له پۆشاکه‌که‌یدا وینه‌هه‌ن، واته: (مَثَائِلٌ) کۆی (مَثَالٌ)ه، که ده‌بیته‌وه به وینه، (مَثَائِلٌ: أَي صُورٌ حَيَوَانَاتٍ مُصَوَّرَةٌ)، وینه‌ی نازه‌لانیکی وینه کیشراو.

(عَنكَوْنُ): (عَكَفَ عَلَى الشَّيْءِ عُكُوفًا وَعَكْفًا: لَأَزَمَهُ وَوَاظَبَهُ)، واته: په‌یوه‌ست بوو به‌و شته‌وه، یاخود پیوه‌ی په‌یوه‌ست بوو و، له‌سه‌ری به‌رده‌وام بوو، به‌لام زیاتر بو په‌رستن به‌کارده‌هینی، له‌به‌ر نه‌وه‌ش (الإغْتِكَافُ) واته: مانه‌وه له مزگه‌وت و په‌یوه‌ست بوون به مزگه‌وته‌وه به مه‌به‌ستی خوا په‌رستن.

(فَطَّرَهُمْ): (إِبْتَدَاهُنْ وَأَخْتَرَعُنْ)، واته: هیتاوانی و دایه‌پناوان، (فَطَّرَ يَفْطِرُ فَطْرًا: أَي شَقًّا) واته: شه‌فی کرد، ننج (فَاطِرٌ) واته: که‌سیک یان زاتی که دروستکاره‌کان شه‌ق ده‌کات و له ددریای نه‌بوون دهریاندده‌هینی بو ددریای بوون.

(لَأَكِيدَنَّ): واته: پلانتیکیان له دژ ده گپرم و فیلیکیان لیده کهم، (گاد فلانا: حَذَعَهُ وَمَكَرَ بِهِ)، واته: فیلی لیکردو پیلانی له دژ گیرا، (گادله: اِحْتَالَ)، فیلی بو کرد، (وگاده: أَي أَرَادَهُ بِسُوءٍ) واته: نیازی له که لی خراب بوو، (الکَيْدُ: إِزَادَةُ مَضْرُةَ الْغَيْرِ خَفِيَّةً)، (گید) نهوه یه بویستری زیان به به رانبر بگه یه نری، به لام به شیوه یه کی په نهان.

(جُذَاً): (عَدُوٌّ يَجْذُو جُذَاءً: أَي كَسَرَهُ أَوْ قَطَعَهُ، فَهُوَ جَذِيذٌ وَمَجْذُودٌ، وَالْجُذَاةُ الْقِرَاصَةُ وَالْجَمْعُ جُذَادٌ، وَالْجَذِيذُ: الْقِطْعَةُ مِنَ الْخُطَامِ وَالْجَمْعُ: جِذَاذٌ وَجُذَاذٌ)، واته: شکندی، یاخود بری، دواپی نهوه ی که ده بپردی پی پی ده گوتری: (جَذِيذٌ وَمَجْذُودٌ)، واته: برا و یان شکاو، (جُذَاةٌ) فهله میک که ده تاشری، یان شووشه یه ک که ده شکتری، ریشاله ورده کانی پییان ده گوتری: (جُذَاةٌ)، که کویه که ی بریتیه له (جُذَاذٌ)، ﴿فَجَعَلَهُمْ جُذَاذًا﴾، واته: وردو خاشی کردن، (جَذِيذٌ)، واته: پارچه، پارچه یه ک له شتیکی شکتراو، وشه ی (جَذِيذٌ) ههم به (جُذَاذٌ) و ههم (جُذَاذٌ) کۆده کرتیه وه، ههروه ک له ههردوو خوتندنه وه که دا نهوه هاتوه.

(فَقَى): (الْفَقَى: الشَّابُّ أَوَّلُ شَبَابِهِ بَيْنَ الْمُرَاهِقَةِ وَالرُّجُولَةِ، وَالْفَقَى: السَّخِي، أَوْ ذُو النُّجْدَةِ)، (فَقَى) به گه نج ده گوتری له سه ره تای گه نجیه تی و هه رزه کاری و له تیوان هه رزه کاری و پیاو ته پی دا، لای، گه نج، به بابای سه خیی و به خشنده ش ده گوتری: (فَقَى)، ههروه ها به پیای جوامیر که له فریای خه لک دی، ده گوتری: (فَقَى).

(نَكِسُوا): (نَكَسَ الشَّيْءُ يَنْكُسُ نَكْسًا: قَلْبَهُ، وَجَعَلَ أَغْلَاهُ أَسْفَلَهُ، أَوْ مَقْدَمَهُ مُؤَخَّرَةً)، واته: هه لکی پدران هوه، لینگه و قووچ کران، سه ره وین کران، چونکه (نَكَسَ الشَّيْءُ يَنْكُسُ نَكْسًا: قَلْبَهُ)، واته: هه لکی پرایه وه لای سه ری کرده خوارتی و، لای خوارتی کرده سه ری، یاخود لای پینشی کرده دوا به و، لای دواوه ی کرده پینشی.

(أَفِي لَكُرٍّ): (أَفِي: كَلِمَةٌ تَضْجُرُ وَتَكْرَهُ، تُضْمُّ هَمْزُهَا وَتُكْسَرُ، (إَفِي) و (أَفِي) ده گوتری وشه یه که نه مه پی پی ده گوتری: (إِسْمُ الْفِعْلِ)، ناوی کرداره، واته: (أَتَضَجَّرُ) من

بیتزارم، بیتزاری ده رده بزم، وشه به که بو بیتزاری دهر برین و پیتناخوش بوون به کاردی.

(نَافِلَةٌ): (النَّافِلَةُ: مَا زَادَ عَلَى التُّصِيبِ أَوْ الْحَقِّ، أَوْ الْفَرَضِ وَالْجَمْعُ: نَوَافِلُ)، واته: شتیک که له پشک زیاتره، لهو هه قه ی که مانی خوته لهو شته ی که فه پرز کراوه، (نَافِلَةٌ) به (نَوَافِلُ) کۆده کریته وه، (نَوَافِلُ الْعِبَادَاتِ) نهو خوا په رستیانه نه له فه رزه کان زیاترن.

که لیره دا که ده فه رموی: (نَافِلَةٌ)، وه ک له مه سه له گرنه کان باسی ده که یین بو هه ر کام له نیسحاق و به عقووب خوای به خشه ر (نَافِلَةٌ) ی به کاره پتانه، چونکه نیپراهیم داوای کورنکی له خوا کرد، نیسماعیلی پیتدا، به لام دوایی نیسحاقیشی پیتدا، که هه ر کوری خو بووه، به عقووبیشی به نیسحاقدا، بی نه وه ی که بو خو ی داوای کردی، واته: نه وانه زیاده بوون له داوا کردنه که ی.

(الْخَيْرَاتِ): (الْخَيْرُ: اسْمٌ تَفْضِيلٍ عَلَى غَيْرِ قِيَّاسٍ)، واته: باشتر، ناوی به باشتر دانانه، به لام به بن قیاس، (الْخَيْرُ: الْحَسَنُ لِذَاتِهِ) شتیکه له خودی خو ی دا باشه و، به مال و سامانی زوری چه لایش ده گوتری، ده گوتری: (ذو الْخَيْرِ) واته: خاوده نی چاکه، (خَيْرٌ) یش به (أَخْيَارٌ) کۆده کریته وه.

(حُكْمًا): (الْحُكْمُ: الْعِلْمُ وَالتَّفَقُّهُ وَالْحِكْمَةُ)، (حُكْمٌ) بریتیه له زانیاری و شاره زایی و لیزانی.

(الْقَبَائِثِ): (جَمْعُ خَبِيثَةٍ، خَبِيثٌ الشَّيْءُ يَخْبُثُ خُبْنًا وَخَبَائِثُ: صَارَ فَاسِدًا)، (قَبَائِثٌ) کوی (خَبِيثَةٌ) یه، واته: شته که تیکچوو، خراب بوو، پیس بوو.

(سَوَاءٌ): (زَجَلٌ سَوَاءٌ وَعَمَلٌ سَوَاءٌ: السُّوءُ: يُقَالُ فِي الْقُبْحِ، السُّوءُ: كُلُّ مَا يَغْمُ الْإِنْسَانَ وَكُلُّ مَا يَقْبَحُ)، (سَوَاءٌ): واته: خراب، ده گوتری: (زَجَلٌ سَوَاءٌ) پیاوینکی خراب، (وَعَمَلٌ سَوَاءٌ) کرده وه ی خراب، (السُّوءُ) يُقَالُ فِي الْقُبْحِ) بو شتی ناخو لا و

خراب وشهی (السوء) به کاردی، (السوء: كُلُّ مَا يَغْمُ الْإِنْسَانَ وَكُلُّ مَا يَقْبَحُ) وشهی (سوء) ههه شتیکه که ئینسان خهفهق لی بخوا و ههه شتیکه ناشیرین و ناقولآ بی و، دزیو بی، وشهی (سوء) چاوگه، به لآم (سوء) ده بیته و دسف و ناو.

مانای گشتییی نایه ته کان

به پزان!

نهم (۲۵) نایه ته، خوا ﷻ تیناندا باسی به سه رهات ئیبراهیم (خلیل الله) ﷺ ده کات، له گه ل بای و گه له که ی دا که بته رست بوون و، ئیبراهیم لیان یاخی بووه، له خویمان و له بته کانیان، ئنجا دیاره بته کانیان ده شکینتی، جگه له بته گوره که، نه وانیش بانگی ده که ن بو دادگایی و، سه ره نجام بریار ده دن که بیخه نه نیو ناگروه وه و بیسووتینن، به لآم خوا ﷻ فه فرمان به ناگر ده کات، که ساردو سه لامهت بی له سه ر ئیبراهیم و، پاشان ده ربازی ده کات به ره و نه و سه ر زه مینه ی که پیزی تیخستوه، واته: سه ر زه مینی شام، خو ی و لووطی برزاشی و، هه روه ها له کو تاید ا خوا ﷻ ناماژه به یک به لووط ﷻ و به سه ره اته که ی، ده کات.

سه ره تا خوا ﷻ ده فه رموی: ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِن قَبْلُ﴾، به دلنایی تیمه پیشر سه ر راستیمان به ئیبراهیم به خشیبوو، (رُشْدُهُ) (الرشد): (إِصَابَةُ الصُّوَابِ) نه وه به که ئینسان هه ق بیئکتی، له نیشانه بدات، بو به وشه ی سه ر راستیم بو به کارهیناوه، یان: به مراد گه یشتن، به نامانج گه یشتن، که (رشد) به ره مه می هیدایه ته، هه روه ک چو ن (غی) به ره مه می (صَلَال) ه، ئینسان که گو مپرا بوو، بیمرادیش ده بی، ژین تالیش ده بی، به هه مان شیوه ش کاتیک که به ری زانی و، به ریگای راستدا رویی، به نامانج ده گا و سه ر راست ده بی.

پیوسته نه‌وه بلّین: که نیمه له کاتی ته‌فسیرکردنی سوورَه‌قی (ابراهیم)‌دا، به درژی‌ی باسی به‌سهراتی ئیبراهیمان کردوه، بویه لیره هه‌ر ته‌وه‌نده‌ی که لیکدانه‌وه‌ی واتای نابه‌ته‌کان و، تیگه‌یشتن له چه‌مک و واتای نابه‌ته‌کان بیخوازی، باسی به‌سهراتی ئیبراهیم ده‌که‌ین عَلَيْهِمُ السَّلَامُ، نه‌و به‌سهراته‌ی له‌گه‌ل گه‌له‌که‌یدا، چونکه له ته‌فسیری سوورَه‌قی (ابراهیم)‌دا، به درژی‌ی قسه‌مان له باره‌ی ئیبراهیمه‌وه عَلَيْهِمُ السَّلَامُ و، هه‌لوتسته‌کانی و قوناغه‌کانی ژبانه‌وه کردوه.

که ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِن قَبْلُ﴾، به دنیایی نیمه پیشتەر سه‌ر راستییان به ئیبراهیم دابوو و، به نامانج گه‌یشتیمان پتی دابوو، پیشتەر یانی: پیش مووسا و هاروونی برای عَلَيْهِمُ السَّلَامُ، یان به‌ر له‌وه‌ی وه‌حیی بو بنیرین و بیکه‌ینه پیغهمبه‌ر عَلَيْهِمُ السَّلَامُ خوا عَلَيْهِمُ السَّلَامُ پیغهمبه‌رانی له پیش پیغهمبه‌رایه‌تیشدا پاراستوون، له شیرک و بت‌پرستی، نه‌گه‌ر نا ده‌گونجی تووشی هه‌له و په‌له‌ی دیکه بووبن، به‌لام چونکه خوا عَلَيْهِمُ السَّلَامُ ناماده‌ی کردوون بو پله‌و پتگه‌ی به‌رزی پیغهمبه‌رایه‌تیی، پیش پیغهمبه‌رایه‌تیش پاراستوونی له شتیکی که پتی ناشیرین بن، به تایبه‌ت بیروکه‌ی بت‌پرستی و پرستی غه‌یری خوا، له‌به‌ر نه‌وه‌ی ریک پیچه‌وانه‌ی فیت‌ه‌ت و خواریسکی ساغی مروّف و، پیچه‌وانه‌ی عه‌قل و مه‌نتیقی سه‌لیمه، پیغهمبه‌رانیس عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَالسَّلَامُ، له لووتکه‌ی عه‌قل و مه‌نتیقدا بوون، بویه له‌وه پارزراو بوون، به‌لام شتی دیکه لیتی رووداون، که به زگماک و عه‌قل نه‌زانری و، وه‌ک نه‌و خه‌لک و کۆمه‌لگای که له ئیویدا ژیاون، ده‌گونجی که‌م و زۆر تووشی هه‌ندی هه‌له و په‌له‌ بووبن، نه‌ک شتیکی وا که پتی ناشیرین بین و، که‌سایه‌تیانی پی له که‌دار بیس.

﴿وَكُنَّا بِمِمْ عَالِمِينَ﴾، نیمه پیشتەر پتی زانا بووبن، واته: پتی زانا و ناشنا بووبن، که هه‌لده‌گرێ به‌وجۆره سه‌ر راستیی و به نامانج گه‌یشتنی پی به‌خشین.

﴿إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ النَّمَائِلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاكِفُونَ﴾، یاد بکوه! کاتیک به بابی و به گه له که ی خوی گوت: ئەو په بکه رانه چین که تیوه به رده وامن له سه ریان، به رده وامن له سه ر په رستیان، به گوره یان ده گرن، به پیروزیان ده گرن و، ده یان په رست و، ملکه چیان بو دهرده برن؟

چونکه وشه ی (عُكُوف) : (العُكُوفُ: مُلَازِمَةُ الشَّيْءِ) نه وه یه که نینسان به شتی که وه په یوه ست بی و، له سه ری به رده وام بی، به لام لی رده دا به پی پی ر هوت (سیاق) ده زانین، که مه به ست پی پی په یوه ست بوونه به به رزگرتن و، به مه زنگرتن و، به په رستش نه جامدان بو بته کانه وه، ﴿قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عَاكِفِينَ﴾، وه لاهمه که یان نه وه یه گوتیان: تیمه باب و باپیران و پیشینانی خو مامان وایینیوه، که هر په رسته ری نه م په بکه رانه بوون.

(النَّمَائِلُ) کوی (نَمَّال) ه و، نه ویش به وینه ده گوتری و، به په بکه ریش ده گوتری، وینه یاخود په بکه ری ژاندار، نجا مروف بی، به خه یالی خو یان فریشته بی، یاخود هر ژاندارنکی دیکه بی.

﴿قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَاَبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾، نیبراهیم فه رمووی: به دلنیایی خو تان و باب و باپیرانتان له گومرایه کی روون و بی چه ندو چوندا بوون، واته: په رستنی ئەو په بکه ره بی ژیان و بی هه ست و ویستانه، گومرایه کی ناشکرایه که تیوه تیدا بوون، خو تان و باب و باپیرانتان.

ئاوا بهو شیوه یه پیغهمبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، به بی لام و جیم و منجه منج، به روون و راشکاوپی قسه یان له گه ل خه لک کرده، نه ک به پیچ و گه وه و، به له ژر لیوه وه و، به تو یکل وه، به لکو ریک و روون قسه یان له گه ل خه لکدا کرده و، هر که سیک شوین پیغهمبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) بکه وی، هر ده بی وای، به تاییه تی له و شتانه دا که پیویست ده کات، که به روونی و راشکاوپی بکه به ندرین، نه و بابه تانه ی که په یوه ست به بووناسی و، به نیمان و

عه قیده‌وهو، به سه لال و سه رام و، به چاکه و خراپه‌وه، ده بی ریگ و پاشکاو به بی توکل، نوقته بغریته سه ر پیت، بو نه‌وهی خه‌لک به باشی لیان تیبکات و، دوایی بیانوی ته‌نوئل و ته‌نوئلکاریان نه‌بی.

﴿ قَالُوا أَجِئْنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِينَ ﴾، باب و خه‌لکه‌که‌ی گوتیان: نایا تو هه‌فت بو هیناوین، یاخود تو له گالته‌کارانی؟ واته: هه‌ر به راسته و به جیددی نه‌و قسانه ده‌که‌ی، یاخود جه‌فنگ و گالته و سوعبه‌مان له‌گه‌ل ده‌که‌ی؟! (لَاعِبٌ) کۆبه‌که‌ی (اللَّعِينُ) ه، که تیبستا پیی ده‌گوتری: یاریزان و یاریچی، نجا هه‌ر جوړه یاریه‌ک بی، به‌لام لیتره واته: نایا یاری به وشان ده‌که‌ی و به جه‌فنگ و گالته قسه‌مان له‌گه‌ل‌دا ده‌که‌ی، یاخود به جیددی، هه‌فت بو هیناوین، یاخود تو له گالته و جه‌فنگ کارانی؟

﴿ قَالَ بَلْ زَكَّرُكُمْ رَبِّي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُمْ ﴾، واته: پیوستی نه‌کرد بللی من به جیددیمه، هه‌ر به‌کسه‌ر په‌یامه‌که‌ی خوئی گه‌یاند، گوتی: به‌لکو په‌روه‌ردگاری تیوه، خاوه‌ن و په‌روه‌ردگاری ناسمانه‌کان و زه‌ویسه، که تیوه‌ی هیناونه دی، له نه‌بوونه‌وه په‌یدای کردوون، ﴿ وَأَنَا عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴾، من له‌سه‌ر نه‌و راستیه‌تان که پیتان راده‌گه‌ی‌نم له‌شایه‌دانم، واته: ناماده‌م بو‌تان نیسپات بکه‌م، چونکه‌شایه‌د به‌که‌سیک ده‌گوتری، بتوانی شتیگ نیسپات بکات، بللی: نه‌و شته‌م بینوه، نجا له‌وه‌وه خواستوو‌یانه‌ته‌وه بو‌هه‌ر که‌سیک که په‌یامیک بگه‌ی‌نن، ده‌لن: من شایه‌دم له‌سه‌ر نه‌وه، واته: ده‌توانم نیسپاتی بکه‌م و بیسه‌لمینم، با به‌چاوی سه‌ریش شتیکی نه‌بینیی، نه‌گه‌ر نا شایه‌د: (الشَّاهِدُ مَنْ شَهِدَ)، وشه‌ی (شَهِدَ) یان به‌واتای (رَأَى) شته‌که‌ی بینوه، یاخود به‌واتای (حَضَرَ) ناماده‌بووه له‌و کاته‌دا که‌کاره‌که‌نه‌نجام‌دراوه.

﴿ وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَابَكُمْ بَعْدَ أَنْ تُولُوا مُدْرِينَ ﴾، سویند به‌خوا پیلانیک له‌دزی بته‌کانتان ده‌که‌م، دواي نه‌وه‌ی ده‌پوڼ و نیره به‌جن دیلن، پیلانیکیان له‌

دژ دەگێرم، تەگبیرێکیان لێ دەکەم، تەگبیرەکەشی بریتی بوو لە وردو خاش (تەمیر) کردنیان، ئنجا ئایا ئەم قسە یە ی رووبە روو بە بابی و گە لە کە ی گوتو، یاخود لە دلی خۆیدا ئەو قسە یە ی کردو؟ وا پێدە چێ رووبە روو پیتی گوتین، بە لām ئەدی چۆن بە جییان هیشتو؟ چۆن دەرفە تیان داو بە کان بشکیتی؟ وا پێدە چێ تیان رانه بینیی، یاخود پێیان وابوو پتی بە کانیاں بەرگری لە خویان دەکەن، یاخود بە لایەکی بە سەر دەهێنن، بۆیە وا پشت ئەستوور بوون، یاخود رەنگە پێیان وابوو پتی ئەو هەرە شە یە ی کە دەیکات بە جیددی نیە، ئەگەر نا دەبووایە پاسەوان و ئیشکچییان لە بتخانە کە یاندا دانابان، بۆ ئەو ی ناگاداریان لێ بکەن، بە لām رەنگە وەگ گوتم: یان پروایان وابوو ئەو بتانە بەرگری لە خویان دەکەن، هەر کە سێک بە مەبەستی خراپە توخیان بکەوێ، زیانی پتی دەگەبەنن، یان مەبەستیان ئەو بوو: ئیبراهیم ناوێرێ شتی وا بکات، تەنیا قسە یە ی کاتی هە لچوون و توورە بوونە، کردوو یە تی، ﴿فَجَعَلَهُمْ جُذَاً﴾، گێرانی بە شکاو و پکاو.

(جُذَاً) یاخود (جُذَاذ) کۆی (جُذَاذَة) یە، شتیکی رەق کە شکابن، پارچە پاچە کانی پێیان دەگوتری: (جُذَاذ)، واتە: وردو خاشی کردن و، کردنی بە لەتک و پەتکی ورد، لەبەر ئەو ی بتە کان لەبەر دو شووشە و ئەو شتانه بوون، کە بشکێترین، یاخود ئەگەر لە دارو تەختەش بووبن، تەشووتیەکی بە دەستەووە گرتو و وردو خاشی کردوون، ﴿إِلَّا كِبْرًا لَّكُمْ﴾، جگە لە گەورە یە کیان، واتە: بتە گەورە کە یانی هیشتو، ﴿لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ﴾، بە لکو بگەرێنەو بۆ لای، ئەمە یان بە توانج و تەوسە وە یە، واتە: بگەرێنەو بۆ لای: تۆ کە گەورە ی ئەو بتانە بووی، بۆچی ناگات لەوانە نەبوو، کێ ئەو بتانە ی شکاندوون، پێمان بلێ و هەوآلمان پێدە؟

یاخود ﴿لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ﴾، ئەم رانای (إِلَيْهِ) بۆ خوا دەگەرێتەو، بە لکو بۆ لای خوا بگەرێنەو، کە وەک چۆن ئەو بتە گەورە قبوولی نە کردو،

نهو بته گچکانه له گه لیدا بهرسترین، خوای پهروه ردگاریش چوون قبول ده کات، ههندي له دروستکراوه کانی له گه لیدا بهرسترین؟

ههنديکیش گوتوویانه: ﴿لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ﴾، بو نهوهی بگه رینهوه لای ئیپراهیم و، سه ره نجام بانگی بکه و، دادگایی بکه و، نهویش په یامی هه قی خویان پی رابگه یهنی، له کاتی وتویژ و دیالوگ له گه لیاندا، به لام وا پیده چتی زیاتر نهوهی به که میان مه بهست بی، واته: به لکو بگه رینهوه بو لای نهو بته گه وره یه.

﴿قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِآلِهَتِنَا إِنَّهُمْ لَمِنَ الْأَقْلَامِينَ﴾، گوتیان: کتی نهوهی به په رستراوه کاغان کردوه، به دلنیایی نهو له سته مکارانه؟ نهوهی به په رستراوه کاغان کردوه، واته: ناوا سه رو گوئی شکاندوون و، کردوونی به له ت و په ت.

﴿قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذُكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ يُرَهِمُ﴾، گوتیان: گوتیمان له گه نجیک بوو باسی ده کردن، واته: به خراپه باسی ده کردن و، دژایه تیی ده کردن، که پیی ده گوترا: ئیپراهیم، یانی: بابایه کی نه ناسراو بووه، په نگه نهو کاته ئیپراهیم گه نج بووی و، تازه گه بییتی، یاخود ویستیبتیان نادیده ی بگرن، واته: بابایه کی کهس نه ناسه، بابایه کهس نابناسی، بابایه کی نامویه و ناسراو نیه، وشه ی (فتی) ش بو له دواي بالغ بوونهوه، به کاردی، نهو کاته ی نینسان ده که وپته حالته تی تین و تاقه ت، واته: لاو و گه نج، ﴿قَالُوا فَأَتُوا بِهِ عَلَى أَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ﴾، گوتیان: به بهر چاوی خه لکه هوه بیهنن، به لکو بیینن، یاخود به لکو ناماده بن له کاتی دادگایی کردنیدا، بچن سؤراغی بکه و و بیهنن.

﴿قَالُوا أَنْتَ فَفَعَلْتَ هَذَا بِآلِهَتِنَا يَا تُرَهِمُ﴾، دیاره خوای کارزان هه مووی ده پیچته هوه، که چوون لئی گه راون و سؤراغیان کردوه و پشکنیویانه، نجا داخو ئیپراهیم له کووی بووه، هیناویانه و ناماده یان کردوه، نجا گوتیان: نایا تو نهوه ت به په رستراوه کاغان کردوه، نهی ئیپراهیم؟ نه یانگوتوه: تو شکاندووتن؟

ياخود تۆلەت و پەتت كىردوون؟ بەلكو گوتوويانە: تۆنەوہت پىن كىردوون؟ لە زارىيان را نەھاتوہ كە پەرستراوہ كانيان بە لەت و پەتكراو وەسفف بكەن، يان بە شكاو و پكاو وەسفف بكەن!

﴿ قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَتَلَوْهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْظُرُونَ ﴾، ئىبراھىم گوتى: بەلكو ئەو گەورەيان واىكىردوہ، لىيان بېرسن، ئەگەر دەدوئىن، ئەگەر ئەوان قسە دەكەن و دەدوئىن، لىيان بېرسن، گەورەكەيان واى لىكىردوون، چونكە قىبوولئى نەكىردوہ ئەوان لەگەلئىدا بېرستزىن، لىرەدا (وہك دواترىش لە مەسەلە گىرنگەكاندا باسى دەكەين) كە ئىبراھىم دەلئى: بەلكو گەورەكەيان واىكىردوہ، ئەو قسەيە ئاشكرايە لەگەلئ واقىعدا ناگونجىن، چونكە ئىبراھىم خوئى واىكىردوہ، ئنجنا ئايا مەبەست پنى چىيە؟ وا دئتە بەرچاو ئەو تەئويلە راست بئى، وەك چۆن كەسىك لىت دەپرسئ: تۆ ئەو كئىبەت داناوہ؟ تۆش لە وەلئمدا دەلئى: نەخىر تۆ دانتاوہ! واتە: ئەدى ئەگەر من دام نەنابئى، كئى دايئاوہ؟ يان شتىك دەكرى كەسىك دەپرسئ و دەلئى: ئەرى ئەوہ كئى كىردوويەتى؟ يەكئىك دەلئى: جەنابت كىردووتە (بە تەوسەوہ)، واتە: شتىكى وايە كە لە تواناى تۆدا نيە، خوئى لئى بكەى بە خاوەن، ھەلبەتە تەئويلى دىكەش كراون، كە دوایی باسيان دەكەين.

﴿ فَرَجَعُوا إِلَى أَنْفُسِهِمْ ﴾، ئنجنا گەرانەوہ بو لای خوئيان، واتە: چاويان بە خوئاندا گىرايەوہ، كە دەلئى: گەرانەوہ بو لای خوئيان، بىگومان خوئيان ھەر لەگەلئ خوئيان بوون، بەلام يانى: موراجەعەى خوئيان كىردەوہ، چاويان بە خوئاندا گىرايەوہ، ﴿ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمْ الظَّالِمُونَ ﴾، لە نئو خوئاندا ھەندىكىيان بە ھەندىكىيان گوت: بە دئيايى ئىوہ ستەمكارن، ئەو شتانە دەپەرستكە تەواناى قسە كىردىيان نيە، نەك نەيانتوانىوہ بەرگرىي لە خوئيان بكەن، بەلكو دواى ئەوہى كە شكىتراويش، ئەوہ تا بتە گەورەكەشيان تەواناى ئەوہى نيە، ھەر ھەوالىشتان پىن بدات، كە كئى وايلئىكىردوون؟ كەواتە: ئىوہ ستەم لە خوئان دەكەن ئەوانە دەپەرستكە، كە ھىچ كارە نىن و ھىچيان لە دەست نايەت و، ئاوا دەستە پاچەن!

﴿ثُمَّ نَكْشُوا عَلَىٰ رُءُوسِهِمْ﴾، دوايي هه لگه پانه وه بو سه ر سهر يان، (نكس) نه وديه شتيك لاي خوارتي بکيه لاي سه ري و، لاي سه رتي بکيه لاي خوارتي، واته: سه ره وبن بوونه وه، لينگه و قوچ بوونه وه، هه لگه پد رانه وه سه ر سهر يان، نجا که ده فه رموي: ﴿ثُمَّ نَكْشُوا﴾، واته: هه لگه پد رانه وه، وه ک نيراده و ويستی خوځانيان له ده ستدا بتي، نه گه رنا هه لو تېسته که هه ر هي خوځيان بووه، نجا له پيشدا به تما بوون: بېنه به شه ر، که خوځيان تاوانبارو سته مکار ناوزه ند کرد، خه ريک بوو رتيگای راست بگرن، به لام نه وه هه ر تاو تیک بو و، هه ر توژنيک بوو که فيتره ت و خوارسکيان هاته هو ش و بيدار بوونه وه، خه ريک بوو بيدار بېنه وه و وه ک به شه رو مرو فنيکی عاقل و قاميده قسه بکهن، به لام نه وه هه ر توژنيک بوو، دوايي جاريکی ديکه هه لگه پد رانه وه سه ر سه ر يان و، سه ره و بن کرانه وه، ﴿لَقَدْ عَلِمْتَمَا هَؤُلَاءِ يَطْفُمُونَ﴾، گو تيان: تو ده زاني نه وانه قسه ناکهن! (هؤلأء) پاناوي کوي عاقلانيان به کاره يتناوه، چونکه پتيان وا بووه، نه وانه (بته کان) عاقلن و، خاوه ن ويست و هه ست و شعورن، گو تيان: تو ده زاني که نه وانه قسه ناکهن، چون لتيان بپرسين؟ چون له گوره که يان بپرسين؟!

﴿قَالَ أَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ﴾، گو تي: نايبا له جياتي خوا، له خوار خواوه و له گه ل خوادا، شتيک ده په رستن که هيچ سوود نيکتان پتي ناگه يه نتي و، هيچ زيان نيکتان لي نادات، ته نانه ت قسه شتان له گه ل ناکات؟ نيپراهيم ﷺ، نامانجه سه ره کيه که ي له شکاندني بته کان و پاشان دادگايي کراني، هه ر نه و ديالوگه بووه که بلتي: نه وه تا تيوه شتانيک ده په رستن که هيچ سوود نيکتان پتي ناگه يه نن و، هيچ زيان نيکيشتان لي ناده ن و، ته نانه ت تواناي دووان و قسه کردن و هه والدانيشيان نيه!

﴿أَفِي لَكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ﴾، وشه ي (أف) ناوي کار (اسم فعل) ه، وه ک (صه) واته: (اسکت) بيده نگ به، هه روه ها (دونك) واته: (خُذْ) بيگره، (أف) ده لتي: (كَلِمَةً تَصْجُرُ وَتَكْذِبُ) واته: من بيژاري ده رده بېرم و، نارېحه تسي

دەردە بىر لە ئىتوھ و، لەوھى كە لە جىياتى خوا، يان لە گەل خوادا دەپھە رستى، ﴿أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾، ئايا نافرمان؟ ئايا عەقلىتان بە كارناھىتىن؟ كە نابى شىتىك پھە رستى نە سوودى ھەيە و نە زىيان و، نە تواناي بەرگىرى لە خو كوردنى ھەيە و، نە تواناي دووانى ھەيە؟

﴿قَالُوا حَرْفُهُمْ وَأَنْصَرُوا إِلَهِتَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ فَعَالِينَ﴾، گو تىيان: بىسووتىن و پھە رستراوھ كانتان سەرىخەن، ئە گەر ئىتوھ ئەنجامدەرن، واتە: ئە گەر ئەنجامدەرى كارىكن كە سوودىكتان پى بەگەيەن، دەبى ھەر ھەر ئەوھ بەكن.

ئىنجا ئەمە ھەمووى دەپچىتەوھ كە لە كىتە مېژوويە كاندا ھاتوھ، چۆن دارىان كۆكردوونەوھ، ئەو كاتە سووتەمەنى زىاتەر دار بووھ، كۆلە دارىان ھىتان و، دارىان كۆكردوونەوھ و كوردوويانە بە لىژنەيەكى گەورە، ئىنجا ناگىران تىلداوھ و، بلىسەي چۆتە ئاسمان و، لەسەرى سەرەوھ بەلندەي پرووكاندوون، ئىنجا ئىبراھىم چۆن بخەنە ئىتو ئەو ناگەروھ، كە بلىسەي بەرەو كەھكەشان بەرز بۆتەوھ، خۆيان نىزىك بىنەوھ خۇشيان دەسووتىن بە ناگەرە كە؟ ئىبراھىميان خستۆتە ئىتو مەنجەنىق، مەنجەنىق وھك تۆپھاوتىژ (مدفع) واپووھ، وھك ئەوھى كە تۆپ و ھاوھنى پى ھەلەدەرى، خستوويناھتە ئىتو مەنجەنىقەوھ، بەو مەنجەنىقە ھەلىاندوھتە چلە پۆيەي ناگەرە كە، بۆ ئەوھى بچىتە ئىتو ناگەرە كە لە بارى سەرىيەوھ، ئىنجا ھەندىك كەس وا دەزانى كە مەنجەنىقە كە خودى ناگەرە كەيە، دەلى: مەنجەنىقيان بۆ داخست، نا، مەنجەنىق ئەوھ بووھ كە پىيان ھەلىاندوھتە ئىتو ناگەرە كە و، پىغەمبەرى خوا ﷺ بۆ يەكەمجار لە نىوھ دوورگەي عەرەبىيدا ھەر كام لە دەبباھە و مەنجەنىقى بە كارھىتان و، لە جەنگ دا لە دژى كافردەكان، بە تايەت لە كاتىكدا كە قەلاكانى شارى (طائف) يان ئابلووقە داوون، مېژوونوسان دەلېن: لە نىوھ دوورگەي عەرەبىي دا، بۆ يەكەم جار دەبباھە و مەنجەنىق لە سەردەمى پىغەمبەردا ﷺ لە لايەن سوپاي ئىسلامەوھ بە كارھاتوون، دەبباھەي تىستاش، ھەر لەسەر شىوھى دەبباھەي ئەو كات دروستكراوھتەوھ، كە شىوھەيەكى سادەي ھەبووھ،

له نِتوه دورگه‌ی عه‌ره‌بیدا بۆ به‌که‌مجار، نه‌گه‌رنا پیتشر دباره له‌نیو ده‌وله‌تانی دیکه‌دا هه‌بووه.

﴿قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ﴾، تیمه‌ش گوتمان: ئە‌ی ناگر! سارد به‌ و سه‌لامه‌ت به‌ (واته: بێ زیان به‌) له‌سه‌ر ئیبراهیم، ﴿وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَخْسَرِينَ﴾، نه‌وان پیلانیان له‌ دژی گێرا، پیلان و فتیلان بۆ‌ی و‌یست، به‌‌لام تیمه‌ نه‌‌وان گێرا به‌ زیانبارترین، واته‌: قیله‌که‌یان هیچ زیانکی به‌ ئیبراهیم نه‌گه‌یان‌دو، ماندوو‌بوونه‌که‌شیان به‌ فیرۆ‌ جوو، تیشیدا شه‌رمه‌زارو عه‌یدار بوون.

﴿وَجَعَلْنَاهُ وُطْأًا إِلَىٰ الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ﴾، نه‌ویش و لووطیشمان ده‌ربازکرد بۆ نه‌و سه‌ر زه‌مینه‌ی که‌ پێزمان تیخسته‌و، به‌ره‌مه‌مدارو به‌ره‌که‌تدارمان کردوه، به‌‌دنیایی مه‌به‌ست پیتی سه‌ر زه‌مینی شامه، به‌‌زۆر به‌‌لگان، به‌‌کیک له‌ به‌‌لگه‌کان نه‌وه‌یه‌ هه‌ر له‌‌قورئاندا، خوا ﷻ له‌ سه‌ره‌تای سووره‌ی (الإسراء) نایه‌ق (١) دا ده‌فه‌رموی: ﴿سُبْحٰنَ الَّذِي اَسْرٰی بِعَبْدِهٖٓ لَیْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ اِلَى الْمَسْجِدِ الْاَقْصَا الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهٗ لِنُرِیْہٖٓ مِنْ مَّآبِنِنَا اِنَّہٗ هُوَ السَّمِیْعُ الْبَصِیْرُ﴾، وه‌ک له‌ تفسیری سووره‌ی (الإسراء) دا به‌ تفسیل باس‌مان کردوه.

﴿وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً﴾، ئیسه‌حاق و یه‌عقوویمان به‌ زیاده‌ پتی به‌‌خشین، ﴿وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ﴾، هه‌ر کامێکیانمان گێرا له‌ چاکان، که‌ ده‌فه‌رموی: ﴿نَافِلَةً﴾، واته‌: بێ نه‌وه‌ی خۆ‌ی (ئیبراهیم) داوای کردبێ، ئیسه‌حاقمان پێبه‌‌خشی و، دواتریش یه‌عقوویش که‌ کورێ ئیسه‌حاقه‌ و ئیبراهیم ﷺ یه‌عقوویشی هه‌ر بێنیوه، وه‌ک نه‌وه‌ی خۆ‌ی، له‌به‌ر نه‌وه‌ی کاتی‌ک ئیبراهیم ده‌پارته‌وه، خوای په‌روه‌ردگار ئیسه‌ماعیلی پێده‌دات، به‌‌لام به‌‌ بێ پارانه‌وه، ئیسه‌حاقی پێداوه، و، دوا‌ی ئیسه‌حاقیش یه‌عقوو‌بی به‌ ئیسه‌حاق داوه، که‌ نه‌وه‌ی ئیبراهیمه، بۆ‌یه‌ ده‌فه‌رموی: ﴿نَافِلَةً﴾، چونکه‌ (نَافِلَةً) بریتیه‌ له‌: زیاده‌ له‌ شتی داواکراو و فه‌رژکراو، یاخود زیاده‌ له‌وه‌ی که‌ تۆ هه‌ته‌.

﴿وَحَلَّلْنَاهُمْ اٰیَةً يَّهْدُوْنَكَ بِاَمْرِنَا﴾، گپراشمانن به سه ره مشق و پیتشه و باؤ خه لک، که به فه رماتی تیمه خه لکیان پرتنمایی ده کرد، ﴿وَاَوْحَيْنَا اِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَالِقَامَ الصَّلٰوةِ وَاِتَاءَ الزَّكٰوةِ﴾، نه نجامدانی کرده وه باشه کاغمان باؤ سروشکردن، هه روه ها به رپا کردنی نوپژ و زه کاتدان، به رپا کردنی نوپژ و زه کات، کاگله ی کرده وه باشه کانن، نه وه پتی ده گوتری: (ذِكْرُ الْغَاصِّ بِغَدِّ الْعَامِ)، باسی شتی تاییه ت دوای شتی گشتیی، نه گه رنا (فِعْلَ الْخَيْرَاتِ) نه نجامدانی کرده وه چاکه کانه و، دیاره له نپو کرده وه چاکه کاند، کرده وه چاکه کانی نوپژ و زه کات له هه موویان تاییه ترن، بویه خوا ﷺ دوای نه وه ی به گشتیی باسی کرده وه چاکه کانی کرده وه، به تاییه تی باسی نوپژ و زه کات ده کات، ﴿وَكَانُوا لَنَا عٰبِدِيْنَ﴾، نه وان باؤ تیمه په رسته ر بوون و، ملکه چ بوون و، فه رمانبه ر بوون و به ندایه تیسان باؤ تیمه نه نجام ده ا.

ننجا له کوتایی دا ناماژه به کی کورت ده کات به به سه رهاتی لوطو الطیفة: ﴿وَلَوْطًا مَّا بَيْنَتْهُ حَكْمًا وَعِلْمًا﴾، هه روه ها حکمه ت و زانیاریشمان به لوطو به خشیبوو، ﴿وَبَجِیْنَةً مِّنَ الْقَرْبَةِ الَّتِيْ كَانَتْ تَعْمَلُ الْفٰحِشٰتِ﴾، لهو ناوه دانیه ی که کرده وه قیزه ون و خراپه کانیان نه نجام ده دان، یانی: له خه لکه که بیان، خه لکی نه و شارهی کرده وه قیزه ون و خراپ و تاوانه کانیان نه نجام ده دان (که به کیکیان بریتی بوو له نیربازی) ده ربا زمان کرد، ﴿اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا سَوِيًّا فٰسِقِيْنَ﴾، بیگومان نه وان خه لکیکی خراپه کارو ناقولا و ناشیرین و، لاری و لادر بوون، ﴿وَاَدْخَلْنَاهُ فِيْ رَحْمٰتِنَا﴾، خستمانه نپو به زه یی غومانه وه، ﴿اِنَّهُ مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ﴾، به دناییی نه و له چاکان بوو، لهو به نده چاکانه ی خوا بوو، که چاکه نه بی لپی چاوه روان نه ده کرا.

تیمه به سه رهاتی لوطو طیشمان الطیفة، پیتشر به ته فصیل له ته تفسیری سووره تی (هود) دا باس کرده وه، لیره ش خوی موته عال ته نها ناماژه به کی کورتی پنداوه.

مه‌سه‌له گرنه‌کان

مه‌سه‌له‌ی به‌که‌م:

به‌سه‌ره‌اق ئیبراهیم علیه‌السلام که خوا علیه‌السلام بیشتر سه‌ر راستی و به‌نامانج گه‌بشتنتی پتدا بوو، پتی زانا بوو، باسی وتووژی له‌گه‌ل بابی و گه‌له‌که‌پدا، له‌سه‌ر بووچی بیروکه‌ی بته‌رستی و، بیانوی له‌وان به‌وه که پیشینانان له‌سه‌ر نه‌و رتچکه‌یه بینوه و، ره‌خنه‌گرتی ئیبراهیم علیه‌السلام له‌ خویمان و باب و باپیرانان و، راگه‌یاندنی خاوه‌ندارتیی و په‌روه‌ردگارتیی خوا بو له‌وان، که هاو کات خاوه‌ن و په‌روه‌ردگاری ئاسمانه‌کان و زه‌ویسه و، هه‌ره‌شه‌کردنی به‌شکاندنن بته‌کانیان و، جیبه‌جیکردنی هه‌ره‌شه‌که‌ی و، وردو خاشکردنی په‌یکه‌ری بت و سه‌نه‌مه‌کانیان، جگه له‌ بته‌گه‌وره‌که‌یان بو له‌وه‌ی بو لای بگه‌رتنه‌وه:

خوا ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ مَآئِنًا إِبْرَاهِيمَ رُشِدَهُ مِنْ قَبْلِ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ ﴿۵۱﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاكِفُونَ ﴿۵۲﴾ قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ ﴿۵۳﴾ قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿۵۴﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِبِينَ ﴿۵۵﴾ قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُمْ وَأَنَا عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿۵۶﴾ وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَعُكُمْ بَعْدَ أَنْ تُولُوا مُدْرِينَ ﴿۵۷﴾ فَجَعَلَهُمْ جَذَاً إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿۵۸﴾﴾

شیکردنه‌وه‌ی ئه‌م ئایه‌تانه، له‌ سیزده‌ برکه‌دا:

(۱) - ﴿وَلَقَدْ مَآئِنًا إِبْرَاهِيمَ رُشِدَهُ مِنْ قَبْلِ﴾، واته: به‌ دلنیاپی ئیبه‌ بیشتر سه‌ر راستیمان به‌ ئیبراهیم به‌خشیوو، ئه‌مه‌ بوچی ته‌نکید کراوه‌ته‌وه؟ بیشتریش گوتوومانه: (و) بو

بادانه‌وه و گپرانه‌وهی ئەم بەسه‌رهاته‌یه، بۆ سەر بەسه‌رهاتی پێشێ، بەلام نایا (J) لامی سوێند (لام الْقَسْم) یاخود لامی زەمینە خۆشکەر (لام الْمَهْدَةَ لِلْقَسْم) له‌گه‌ڵ (قَدْ) که بۆ ساغکردنه‌وه (تحقیق) و دڵنیاکردنه‌وه و جه‌ختکردنه‌وه‌یه، بۆچی به‌کارهاتوون؟ وه‌لمه‌که‌ی: (تَأْكِيْدُ الْعَبْرِ لِتَنْزِيلِ الْعَرَبِ مُنْزِلَةَ الْمُتَكْرِ لِكُوْنِ اِبْرَاهِيْمَ اَوْقِي رُشْدًا مِنْ قَبْلِ اَنْ يُوقِيَ مُوسَى التَّوْرَةَ)، واته: ئەم هه‌وآله بۆیه جه‌ختی له‌سەر کراوه‌ته‌وه، وه‌ک گه‌لی عه‌رهب (که‌یه‌که‌مین دوێنراوی قورئان بوون، ئەگه‌رنا بۆ هه‌موو گه‌لانی دیکه‌ش دابه‌زێنراوه) نکوولیی بکه‌ن له‌وه‌ی که ئیبراهیم عليه السلام پێغه‌مبه‌ری خوا بووه و، به‌رله‌وه‌ی مووسا ته‌وراتی بدریتێ، ئەو سەر راستیی پێداوه، به‌به‌لگه‌ی ئەوه که ئەوان جگه له‌خوا بت ده‌په‌رستێ، له‌حالی‌کدا که خۆشیا‌ن به‌شوێنکه‌وتوو‌ی ئیبراهیم ددزانن، ئنجا ئەوان هه‌رچه‌نده به‌زمانی وتار (مَقَالَ) ده‌لێن: ئیبراهیم باپیره‌مانه و، له‌سەر رێبازی ئەوین، به‌لام به‌زمانی حال پێچه‌وانه‌ی ئیبراهیم ده‌جوولێنه‌وه، بۆیه خوا عليه السلام وا ده‌یان‌دوینێ که: تێوه نکوولیی ده‌که‌ن له‌وه‌ی ئیبراهیم عليه السلام پێش مووسا و هاپروونی برای، سەر راست کراوه به‌ئامانج گه‌یه‌نراوه و، هه‌ق و راستیی پێدراوه و لێی حالی ئیبراهیم، به‌به‌لگه‌ی ئەوه که تێوه وه‌ک ئەو ناکه‌ن.

پێش‌تریش گوتمان: (رُشْد) واته: (إِصَابَةُ الصُّوَابِ) پێکانی راستیی، به‌ئامانج که‌یشتن، سەر راستیی.

٢- ﴿وَكُنَّا يَوْمَ عَلَمَيْنَ﴾، تێمه پێشتر پێی زانا بووین و ناشنا بووین، واته: تێمه پێشتر پێی زانا بووین و ناشنا بووین، که شایسته‌ی ئەوه‌یه ئەو چاکه‌یه‌ی له‌گه‌ڵدا بکه‌ین و، به‌و شیوه‌یه رێزی لێبگرین.

ئنجا دێته‌ سەر باسی به‌سه‌رهاته‌که‌ی له‌گه‌ڵ بابی و گه‌له‌که‌یدا:

٣- ﴿إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ﴾، یاد بکه‌وه! کاتی‌ک به‌بابی و به‌گه‌له‌که‌ی خۆی گوت، بێگومان بابی (نازه‌ر) بووه، وه‌ک له‌ سووره‌تی (الأنعام) دا هاتوه و، به‌درێژی له‌ویدا باس‌مان کردوه، ئنجا هه‌ندیک له‌توێژه‌ره‌وانی قورئان، که پێم وایه زیاتر له‌ ژێر کاریگه‌ری

هه‌ندیگ له زانایانی شیعه دان، ده‌لین: نازهر مامی ئیبراهیم بووه، چونکه نه‌وان فه‌ناعه‌تیان وایه که پیغه‌مبه‌ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، ناگونجی بابیان کافر بووبی، وه‌ک به‌رگری کردنیگ له نه‌بووتالیبی مامی پیغه‌مبه‌ر ﷺ که نه‌ویش به‌ مسولمان داده‌نتین، به‌لام به‌ هه‌ر حال نه‌و قسه‌یه هیچ نیه، له کاتیکدا که خوا ﷺ ده‌فه‌رموی: ﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ أَرَزَرَأْتَجِدُ أَصْنَامًا إِلَهًا إِنِّي أَرَكَ وَاوَمَّكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾ (النعام، ۷۶) واته: کاتیک ئیبراهیم به‌ بابی خوی نازهری فه‌رموو: نایا تو بتان ده‌که‌یه په‌رستراو، من خؤ و گه‌له‌که‌ت له‌ گومراییدا ده‌بینم، یان له‌ سووره‌تی (مریم) دا، که به‌ تفصیل له‌وئشدا مشت و مری ده‌بی له‌گه‌ل بابیدا، (یا آبت) (یا آبت) نه‌ی بابی خؤم! نه‌ی بابی خؤم! نجا نه‌گه‌ر مامی بووایه، په‌کجار ده‌یگوت: نه‌ی مامی خؤم!

بویه نه‌و قسانه هیچ نین، که پیچه‌وانه‌ی پوآله‌تی پورنانن و، نه‌و قسانه له ژیر کاریکه‌ری ته‌ئویل و پینه و په‌رۆیه‌کدان، که مه‌به‌ستیگ نه‌و جوړه‌که‌سانه ناچار ده‌کات، بیکه‌ن، نه‌گه‌رنا پوآله‌تی ئابه‌ته‌کان چۆنه به‌ پیی زمانی عه‌رده‌یی، ده‌بی ئاوا لیکي بده‌ینه‌وه‌و به‌ملاولادا نه‌چین!

کاتیک ئیبراهیم به‌ بابی و به‌ گه‌له‌که‌ی گوت:

٤- ﴿مَا هَذِهِ التَّمَاثِيلَ الَّتِي أَسْتَرْهَأَ عَنْكُمُونَ﴾، نهم په‌یکه‌رانه چین که ئیوه پینانه‌وه په‌یوه‌ست؟ وشه‌ی (عَنْكُمُونَ) (ضَمَّنْ عَاكِفُونَ مَعْنَى الْعِبَادَةِ فَعُدِّي بِاللَامِ)، (عَكَّفَ لَهَا) نه‌صلی خوی (عَكَّفَ عِنْدَهَا) به، له لای مایه‌وه و پینانه‌وه په‌یوه‌ست بوو، به‌لام که ده‌فه‌رموی: (عَكَّفَ لَهَا: يَعْنِي عَكَّفَ عِنْدَهَا عَابِدًا لَهَا)، لیره‌دا وشه‌ی (عَنْكُمُونَ) هم مانا نه‌صلیه‌که‌ی خوی، که بریتیه له‌ په‌یوه‌ست بوون، ده‌گه‌یه‌نی و، هم به‌ هو‌ی نه‌وده‌وه که تپه‌ری پیکراوه به‌ (ل) مانای په‌رستنیشی خراوته‌ نیو، واته: (أَنْتُمْ لَهَا عَابِدُونَ وَعَاكِفُونَ عِنْدَهَا) ئیوه په‌رسته‌ری نه‌و په‌یکه‌رانه‌ن و، پشیمان‌وهه‌ پابه‌ندن و له‌لایان ده‌میننه‌وه.

(الْإِنشَاء مَنْصَبٌ عَلَى عِبَادَتِهِمْ لِلْأَصْنَامِ، لَكِنْ جَاءَ الْإِسْتِفْهَامُ عَنْ ذَاتِ الْأَصْنَامِ لِإِسْتِنْفَاقِهِمْ مِمَّا يُرِيدُ!)، بیکومان نکوولیکردنه‌که‌ی ئیبراهیم ﷺ پرووی پی

لە پەرستىيان بۆ پەيكەرەكان كراوه، بە ئام كە دەلن: ﴿ مَا هَذِهِ التَّمَاثِيلُ ﴾، پرسىيار كىردنە كە لە بارەى خودى پەيكەرەكانەو هەيه، مەبەستى ئەو هەيه كە لە سەر زمانى خۆيان دانىيان پى پىدا بىنى، كە بۆچى ئىو هە لە لاي ئەو بتانە دەمىنەو هە و دەيانە رستى و بە گەورەيان دەگىرن؟ تاكو خۆيان تەعبىر بىكەن لەو هانده رو پالنه رەى كە وای لىكر دوون ئەو پەيكەرە رانە بپەرستىن، كە سەرەنجام دەلن:

۵- ﴿ قَالُوا وَجَدْنَا ءَابَاءَنَا مَا لَهَا عَيْدٌ ﴾، گوتيان: باب و پاپىرانى خۆمان وا بىنىون كە پەرستە ريان بوون، پەرستە رى ئەو پەيكەرە رانە بوون، واتە: پەرستى ئەو پەيكەرە روت و صەمانە، نە رىتىكى لە مېزىنەى ئىمە هە و، بە شىكە لە كەلتورىمان و، بە شىكە لە نە رىتىكى لە مېزىنە مان، كە هە روا بووين، ئنجا ئەمە ئەو هە لىو هە ر دە گىرى، كە هەر كە سىك بە لكە بىننەتەو، بەو هەى كە شتىك دە كات، يان شتىك دەلن، كە لە پىش ئەودا كراوه و گوتراوه، بە بى ئەو هەى سە رنج بدات: كە ئەو شتەى لە پىش ئەودا كراوه و گوتراوه، راستە يان چەوتە؟ لە راستىدا ئەو هە بزانتى يان نە زانتى، دانى پىدا بىنن يان نە هىنن، نە رىتى كافرو بتپەرستە كانى رە چا و كىردو، كە بە داخەو هە ئەو كەم و زۆر لە ئىو ئەهلى ئىسلامىشدا هەيه، ئنجا كە سىك كە عادەتلىك، يان نە رىتىك، يان هە لوىستىك، يان شتىك دە كات، چ وەك دىن دارى، چ وەك دىن دارى، چ وەك لايەنى كۆمە لايە تى، چ وەك لايەنى سىاسى، چ وەك لايەنى خىزانى و، پى پى دەلن: بۆچى وا دەكەى؟ دەلن: ئىمە هە ر عادەتە مان وا به، يان هە روا بووه، يان ئەو هە بە شىك بووه لە كەلتورىمان، يان فلان زانا واىگوتو هە!! هەر بۆيه زانا يان گوتوويانە: (أَقْوَالُ الْعُلَمَاءِ يَسْتَدِلُّ لَهَا وَلَا يُسْتَدَلُّ بِهَا)، واتە: قەسى زانا يان بە لكەى لە سەر دە هىت رىتەو هە، بە بە لكە نا هىت رىتەو هە، نابى بلن: من بۆيه وا دەكەم، چونكە فلان زانا واىگوتو هە، نایا كە فلان زانا واىگوتو هە، بە لكەى چىهە؟ ئەگەر نا قەسى هىچ كەس لە خودى خۆيدا دىن نىه، جگە لە هى خوا ﷻ و، پاشان پىغەمبەر ﷺ، ئەو وىش دواى ئەو هەى: ئەگەر راستەو خۆ وە حىى خوا بووبن، گە ياند بىتى، بە ئام ئەگەر ئىجتىهادو هە لپىنجانى خۆى بووبن، دواى ئەو هەى خواى پەرورە دگار دانى بۆ پىدا هىتاوه و، چە سپاندو وىه تى، لە سەر ئەو كۆشش و ئىجتىهادەى و، بە راست و لە نىشانە دە رى لە قە لەم دابن.

۶- ﴿ قَالَ لَعَدَّ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴾، نبیراھیم گوتی: به دنیای خوتان و باب و باپیرانتان له گومرایه کی رووندا بوون، که ده فہرموی: ﴿ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴾

یہ کہم: گومرای چوتراوہ بہ چالیک و جلیتاوینکہوہ کہ نہوانیش کہوتوونہ تہ تی، تینیشتون و تیندا نغرو بوون، واتہ: زور بہ گومرایدا چونہ خوار.

دوہم: کہ ده فہرموی: ﴿ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴾، واتہ: گومرایہ کہ روونہ، له ہممو کہس دیارہ کہ نہوہ گومرایہ، ہہر کہ سیک بہ عہ قلی سلیم تہی بفکری و تہ ماشا بکات، دہ زانی کہ نہوہ گومرایہ و سہرگہردانی و سہرلیشیاویہ، مسولمان دہ بن بہو شیوہ یہ بی لہ گہل خہ لکدا، و نہو شتانہی پتویستہ بہ روونی بگوتین، بہ روونی راشکاوی بیانلی و، لہ بہر خاترخوازی و روو دہربایسی و دلی خہ لک راگرتن، ہہ ق نہ خاتہ ژیر لیو، بہ منجہ منج و لہ نہادا نہ یلی، بہ توکلنہوہ نہ یلی، بہ لکو بہ کاکلی و بہ روون و راشکاوی بیخاتہ بہر دہستیان، بہ تابیہت مہسہ لہ کانی تیمان و عہ قیدہ، سنورہ کانی حہ لال و حہ رام، راست و چہوت، نجا چ لہ بواری ہہ لسوکہ وتہ کان و، چ لہ بواری پہوشت و ناکارہ کان دا، پیغہ مہریش ﷺ، ہہ روا بووہ، لہ گہل نہوہ شدا کہ نہو پہری پہوشتی بہرز و جوانی ہہ بووہ و، نہو پہری نہرم و نیانی ہہ بووہ و، نہو پہری ہیدی و مہندی ہہ بووہ، بہ لام کہ سیک کہ قسہ یہ کی ہہ لہی کرد بن، کہ لہ گہل تیمان و عہ قیدہ دا تیک بگیری، یاخود لہ گہل تہنیا خواپہرستیدا تیک بگیری، یاخود ناراست و چہوت بوون، یہ کسہر بہ زہ قبی و بہ روون و راشکاوی ناگاداری کردوتہوہ، بو وتنہ:

۱- ﴿ عَنْ عَبْدِ بْنِ حَاتِمٍ أَنَّ زُجَلًا خَطَبَ عِنْدَ النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ مَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ رَسَدَ، وَمَنْ يَعْصِمَا فَقَدْ غَوَى، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «بِئْسَ الْخَطِيبُ أَنْتَ، قُلْ: وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ» (أخرجه مسلم: ۲۰۴۷، وأبو داود: ۱۱۰۱، وابن حبان: ۲۷۹۸، قال شعيب الأرنؤوط:

إسناده صحيح).

واته: پیاویک له لای پیغهمبه ر ﷺ وتاری دا، گوئی: هه رکهس فه رمانه بریی
خووا پیغهمبه رکهی بکات، سه ر راست بووه و، هه رکه سیش سه ریچیانی لئ
بکات بیمراد بووه، پیغهمبه ری خواش فه رمووی: تۆ وتاری بیژیکی خراپی! بلئی:
هه رکهس سه ریچیانی له خووا له پیغهمبه رکهی بکات.

هه روه ها له ریوا به تیکی دیکه دا هاتوه:

(۲) - (عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، أَنَّ رَجُلًا قَالَ لِلنَّبِيِّ ﷺ: مَا شَاءَ اللَّهُ وَشِئْتُ، فَقَالَ لَهُ النَّبِيُّ ﷺ: أَجَعَلْتَنِي وَاللَّهِ عَدْلًا بَلْ مَا شَاءَ اللَّهُ وَحْدَهُ) (أخرجه أحمد: ۱۸۳۹، والنسائي في الكبرى: ۱۰۸۲۵).

واته: ئینو عه بیاس (خووا لییان رازی)، ده لئ: پیاویک به پیغهمبه ر ﷺ
گوئ: نه گه ر خووا تۆ بتانه وی و ویستان له سه ر بئ، پیغهمبه ر ﷺ پیتی فه رموو:
نایا منت کرده هاوتای خوا؟ (چۆن ده بئ به و شیوه یه قسه بکه ی؟) به لکو
بلئ: به ته نیا نه گه ر خوا بیه وی.

(۳) - (عَنِ النُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: تَصَدَّقْ عَلَيَّ أَبِي بِبَعْضِ مَالِهِ، فَقَالَتْ أُمِّي
عَمْرَةَ بِنْتُ رَوَاحَةَ: لَا أَرْضَى حَتَّى تُشْهَدَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فَأَنْطَلِقَ أَبِي إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ لِيُشْهَدَ
عَلَيَّ صَدَقَتِي، فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «أَفَعَلْتَ هَذَا بِوَلَدِكَ كُلُّهُمْ؟ قَالَ: لَا، قَالَ: انْتَفُوا اللَّهَ
وَاعْدِلُوا فِي أَوْلَادِكُمْ، فَرَجَعَ أَبِي، فَرَدَّ تِلْكَ الصَّدَقَةَ») (أخرجه البخاري: ۲۵۸۷، ومسلم: ۱۶۲۳،
واللفظ لمسلم).

واته: نوعمانی کوپی به شیر (خووا لییان رازی بئ)، ده لئ: بایم له هه ندیک له
ماله که ی به دیاری دایمئ، دایکیشم که عومره ی کچی ره واحه گوئی: رازی نابم
هه تا پیغهمبه ری خوا ﷺ شایه ده بئ له سه ری، بایشم چوو بو لای پیغهمبه ر
ﷺ بو نه وه ی شایه ده بئ، له سه ر ته و ماله ی به منی داوه، پیغهمبه ری خوا
ﷺ پیتی فه رموو: نایا نه و کاره ت بو هه موو منداله کانت کردوه؟ گوئی: نه خیر،
پیغهمبه ریش ﷺ فه رمووی: پارئز له خوا بکه ن و، له ئیوان منداله کانتان دا
داگه رین، بایشم گه رایه وه و دیاریه که ی لیوه رگه مه وه.

٤- (عَنْ عُمَرَ بْنِ أَبِي سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: كُنْتُ غَلَامًا فِي حَجْرِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، وَكَانَتْ يَدِي تَطِشُ فِي الصُّخْفَةِ، فَقَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: يَا غُلَامُ سَمَّ اللَّهُ، وَكُلْ بِيَمِينِكَ، وَكُلْ مِمَّا يَلِيكَ، فَمَا زَالَتْ تِلْكَ طِعْمَتِي بَعْدُ) (أخرجه البخاري: ٥٣٧٦).

عومہ ری کوہی نے بوو سہ لہمہ (خوا لئیان پازیبسن) دہلتن: من گچکہ بووم، لہ خزمہت پیغہمہری خوادا ﷺ بووم، دہستم لہ قابہ کہ دہگیرا (لہ کاتی خوازدندا)، (دیارہ (بسم اللہ) شی نہ کردوہ)، پیغہمہری خوا ﷺ فہرمووی: نہی کوہریژگہ! ناوی خوا بہینہ و، بہ دہستی راستہ بخو و، لہ پیش خوشتہوہ بخو، نیدی بہردہوام دواي نہوہ، خوازدنی من ہہر وابوو.

بہ یہک رستہ، سن تہدہبی بہرزی نانخوازدنی فیرکردوون، نیدی پیغہمہر ﷺ لہ کاتیکدا پیویست بوویئ کہ ہہق رابگہ یہنری، بہ روون و راشکاووی و بہ کورتیی و پوختیی گہ یاندووہوتی، لیرہشدا نیبراہیم ﷺ زور بہ روونیی دہلتن: خوتان و باب و باپیرانتان لہ گومرایہ کی رووندا بوون.

٧- ﴿قَالُوا أٰجِئْتَنَا بِالْحَقِّ اَمْ اَنْتَ مِنَ اللَّٰعِيْنَ﴾؟، پئیانگوت: نایا تو ہہقت بو ہیناوین؟ یاخود تو لہ گالتہ کہ رانی، واتہ: گومانیان ہہبوو، نایا بہ جیددی نیبراہیم تہو قسہ یان لہ گہلدا دہکات، یاخود جہفہنگ و گالتہ یان لہ گہلدا دہکات؟ پئیان شتیکی زور چاوہ روان نہ کراو بووہ، کہ گہنجیکیان (نیبراہیم) لئ پیدابن، رذخنہ بگری لہ بت بہرستی و پیکہر بہرستی تہوان، کہ چہندان جیلی لہ سہر براونہوہ، بوہ لہ جیاتی تہوہی بلین: نایا بہ راستتہ؟ (اَلَا نَتَّ جَادًا)، گوتوویانہ: ﴿اٰجِئْتَنَا بِالْحَقِّ﴾، نایا تو ہہقت بو ہیناوین؟ واتہ: نایا بہ جیددیبتہ کہ تہو قسانہ دہکہی؟

﴿اَمْ اَنْتَ مِنَ اللَّٰعِيْنَ﴾، یان تو لہ گالتہ کہ رانی؟ (لاعب) واتہ: یاریزان، کہ سیک کہ یاری و گہمہ دہکات بہ شتیکی، بہ لام لیرہدا واتہ: گالتہ کردن بہ قسہ، جاری وا ہہیہ کہ سیک کہ سیک دیکہ دہدوینن بہ گالتہ و بہ جہفہنگ، تہوانیش جوڑیک لہ نریمی نواندن (مُلَاطَفَةٌ) ی نیبراہیمیان ﷺ کردوہ، تہیانگوتوہ: نایا تو بہ راستیتہ؟ یاخود تو قسہ یہ کی باتل و ناہہ قمان لہ گہلدا دہکہی؟.

۸- ﴿قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ﴾، فه رمووی: به لکو په روه ردگار تان په روه ردگاری ناسمانه کان و زهوییه، که هیتاونه دی، (فَطَرَهُنَّ أَي: اَبْدَعَهُنَّ وَ اَوْجَدَهُنَّ) ودهیپیتان و په دیای کردوون، واته: له نه بوونه وه هیتاونه دی، واته: نهک ههر گالته ناکم، نهک ههر ههقم بو هیتان و به جیددیمه، به لکو خاوه و په روه ردگاری تپوه، نهو که سهیه که خاوه و په روه ردگاری ناسمانه کان و زهوییه که هیتاونه دی، واته: تپوده شی له تپو نهو ناسمان و زهوییه دا هیتاونه ته دی.

۹- ﴿وَ اَنَا عَلَيِّ ذَلِكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ﴾، من له سر نا نهو راستیهی که پیتان راده گه به نم له شاهیدانم، (شاهد) وهک پشتریش گوتمان: که سیکه بلتی: نهو شته به ههق ده زمانم و، بتوانی نیسپاتیشی بکات، ننجا (شاهد) ده گونجی لیره دا له: (شَهِدٌ)، واته: (حَضْر) ناماده بوو، له لای نهو شته که نه نجامدرا، یاخود له: (شَهِدٌ) به واتای (رَأَى) بینی: بپ، واته: من شایه دیی ددهم وهک چون که سیک له وی بووپی، که نهو کاره نه نجام دراوه، یاخود نهو بنبویه تی که نهو کاره نه نجام دراوه، واته: من نامادم بوشتان بسه لمینم و نیسپاتی بکم، که په روه ردگاری تپوه په روه ردگاری ناسمانه کان و زهوییه، که هیتاونه دی.

که ده فه رمووی: ﴿مِنَ الشَّاهِدِينَ﴾، واته: له وانهی که شایه دیان داوه به په کتایی خوا، له کات و شوینه جوړاو جوړه کاند، من په کم که س نیم و دوا که سیش نابم.

۱۰- ﴿وَتَاللهِ لَأَكِيدَنَّ اسْتَمَكُكُمْ﴾، سویند به خواش، پیلانیک له دژی بته کانتان ده گپیم، (تَالَهُ تَخْتَصُّ بِالقِسْمِ عَلَى اَمْرٍ مُتَعَجِبٍ مِنْهُ، وَتَخْتَصُّ بِاسْمِ الجَلَالَةِ)، واته: پیتی (ت) که سویندی پی ده خوری، تایه ته به سویند خواردن له سر شتیک که جپی سه رسورمان بی و، تایه تیشه به بیژهی (الله) وه، ناوی خوا ﷻ .

هه لپه ته لیره دا مه به سستی نه وه بووه که بته کانیان ده شکیتنی، به لکم شکانندی بته کانی ناو ناوه (گنید) واته: پیلان، له سر شپوهی خواستنه وه و وشه ی (گنید) ی خواستوه ته وه بو شکاندنیان، یاخود بو ویکچووون (مشاکلة)، چونکه نه وان پیتان

وابوووە ئەو بتانە بەرگریی لە خۆیان دەکەن و، هیچ کەستیک ناتوانی زیانیان پێ بگەن، مەگەر بە شێوەی پیلان و قێل و نەخشەی پەنھان دانان، ئنجا بە پێی عەقڵی ئەوان ئیبراھیم دواندونی، کە من بە شێوەیەک وەک بچیتە قەلبی قێل و نەخشەبەکی پەنھانە، زە فەر بەو پەیکەرەتان دەبەم و، شتیکیان بەسەر دێنم.

(۱۱) ﴿بَعْدَانَ تُولُؤْا مُدْرِیْنَ﴾، دواى ئەوێ ئێوە دەپۆن و لێرە نامێنن.

هەلبەتە هەندیک لە زانیان گوتووایە: دەبێ ئەو لە دلی خۆیدا وایگوتبێ، ئەگەرنا چۆن پێکیان دەدا، ئەو هەرەشەبە بکات، ئنجا لێشی بگەرێن و شوێنەکەى بەجێ بهێنن و، مەیدانەکەى بۆ چۆل بکەن، بەلام دەگونجێ کە:

أ- ئەوان قەناعەتیان وابووێ کە ئیبراھیم هەروا هەلچووێتیکى کاتیە، و توورە بوو، قسەبە کە لە کاتی توورەیدا کردووێتی، واتە: بە جیددیی نێە کە شتیکی بەسەر بته کان بهێنێ.

ب- ڕدنگە قەناعەتیان وابووێ، کە ئەو بتانە بەرگریی دەکەن لە خۆیان و، هەر کەستیک کە دەستیان بۆ بەرێ بە خراپە، تووشی بەلای دەکەن، بۆیە لێی دلیا بوون، کە ناتوانی زیانیان لێ بدات.

ئەگەرنا بەلگە لەسەر ئەو لە دلی خۆیدا نەبگوتو، بەلکو بە ناشکر و بە ڕوونیی پێی گوتوون، ئەوێبە کە دواى لە درێزەى ئایەتەکاندا دەفەرموێ: ﴿قَالُوا سَمِعْنَا فَىٰ يَذْكُرُهُمْ يُعَالُ لَهُمْ اِبْرَاهِيْمُ﴾، گوتیان: گویمان لە گەنجیک بوو، گوێبستی لاویک بووین، باسى دەکردن، باسکردنەکەى تێرەبە، کە دەلێ: دواى ئەوێ ئێوە دەپۆن، شتیکیان بەسەر دەهێنم، مادام وایە کەواتە: بە ڕوونیی و راشکاوی باسى کردوون، واتە: هەرەشەى لێکردوون و، بە خراپە باسى کردوون.

(۱۲) ﴿فَجَعَلَهُمْ جُودًا اِلَّا كَبِيْرًا لَّهُمْ﴾، خوا ﷻ ئەو هەموو دەپنچیتەووە کە ئەوان ڕۆیشتن، ئنجا ئایا بۆ جەژن بوو، چ بۆنەبەکیان هەبوو؟ هەندیک دەلێن: جەژنی

نہ ورژ بوو، گرنګ تهوہیہ چوونہ دہشت و دہر، له نیو شاردانہ ماون، یاخود له نیو پهرستګاکہ دا نہ ماون، تهویش چووہ بۆ نیو پهرستګاکہ و، هہ موویانی وردو خاشکردن، جگہ له گہورہ کہیان، نه و بتهیان کہ له هہ موویان گہورہ تر بوو هیشتیہ وه.

۱۳- ﴿لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ﴾، به لکو بگہرینه وه بۆ لای، واتہ:

آ- بگہرینه وه بۆ لای نه و بته گہورہیہ و، پرساری لئ بکن: کن وای به سہر هیناون و کن وای لیکردوون؟

ب- یاخود بگہرینه وه بۆ لای نیبراہیم عليه السلام لئی بہرسن: بۆچی وات لئ کردوون؟ نهویش بۆیان روون بکاتہ وه.

ج- یاخود به لکو بگہرینه وه بۆ لای خوا عليه السلام و، بزائن کہ وهک چوون نه و بته گہورہ پازی نہ بووہ، نه و بته بچووکانہ بکرینه هاوبہ شی، خواش پازی نیہ و پازی نابئی، کہ هہ ندیک له دروستکراوہ کافی بکرینه هاوبہ شی.

مهسه لهی دووه م:

برسیارو لیکۆلینه وهی گه لی ئیبراهیم که نایا کنی په رستراوه کانیانی به و دهرده برده وه؟ ناوه ئیرانی ئیبراهیم و، ریککه وتیان له سهر به لکشکردنی ئیبراهیم بو دادگایی کردنی له سهر نه و تۆمه تهی دراوه ته پالی:

خوا ده فه رموی: ﴿قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِإِلَهِنَا إِنَّهُمْ مِنَ الْظَالِمِينَ﴾ ﴿٨﴾ قَالُوا مِيعَنَا فَمَنْ يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُمْ إِبْرَاهِيمُ ﴿٩﴾ قَالُوا فَأَتُوا بِهِ عَلَىٰ أَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿١٠﴾

شیکردنه وهی ئه م، ئایه تانه، له پینچ برگه دا:

١- ﴿قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِإِلَهِنَا﴾، گوئیان: کنی نه وهی به په رستراوه کاغان کردوه؟ نه و خه لکه که ده گه رینه وه له و دهشت و دهره، یان له جهژنه که، که چوونه دهر و شاریان چۆن کردوه و به جیهیشتوه، یان به لای که مه وه له په رستراوه کاغان نه مان، ته ماشا ده که نه و بت و په یکه رانهی که په رستراویان، وه ک په رستراو له جیاتی خوا، یا خود له گه ل خوادا، هه موویان وردو خاش کراون و سه رو گوئیان شکاوه، له بهینی خۆیاندا ده ئین: کنی وای له په رستراوه کاغان کردوه؟

لیره دا پێویسته بزاینی که (آلهة) کووی (إله) ه، و (إله) واته: (معبود) په رستراو، ئنجا نایا په رستراو ده بنی ههر په یکه ر بنی؟ په رستراوی راسته قینه ته نیا خوایه ﴿قَالَ﴾ (لا إله إلا الله) واته: هیچ په رستراویکی به هه ق نیه، که شایستهی په رستران بنی، جگه له خوا ﴿قَالَ﴾، که به داخه وه وه ک جاری دیکه ش گو تومه: زۆر له مه لا و تار بێژدکان تێستاش له گه ل بنی، وشه ی: (إله) و (الله) لیک جیا ناکه نه وه، له حالیکدا که له شایه تماندا، خوا وشه ی (إله) ی له (الله) جیا کردۆته وه، (لا إله إلا الله) هیچ په رستراویکی به هه ق نیه، (إلا الله) جگه له خوا، وشه ی (إله) دووان و کو (ثنیة و جمع) ش ده کرێته وه، وه ک (إله، إلهان، إلهین، آلهة)، به لام

(الله) نه ده کړېته دووان و نه کوش ده کړېته وه، چونکه هه ریه ک زات هه یه، که خاوه نی نه م گه ردوونه بی، به لأم ده گونجی له گه ل نهو زاته دا، که ته نیا نهو په رستراوی به هه قه و شایسته ی په رسترانه، په رستراوانی دیکه ی ساخته و ناهه ق هه بن، بویه په رستراو (الله) خوا لایده بات، (لا اله) نه م (لا یه پی نی ده گوتری: (لا التافیة للجنس) (لا ی لابه ری تیکرا، واته: هیچ په رستراویک نیه به هه ق، نه گه رنا په رستراوی به ناهه ق هه ن و زورن، به لأم په رستراوی به هه ق، ته نیا به کیکه که خوا (الله) یه سوره تنی، بویه ده بی جیاوازیی بکری له نیوان: وشه ی خوا (الله) و په رستراو (الله) دا، زور که س وشه ی (الله) هه ر به خوا مانا ده کات! که هه لیه، وشه ی (الله) واته: (معبود) په رستراو، به لأم (الله) خوا، خدا (God) واته: نهو به دیپینه رو په روه ردگاره ی که خاوه نی نهو ناو و سیفه تانه یه، که به س نهو هه بنی، هه ر به کیکه که خوا یه سوره تنی و، ده بی هه ر نهویش په رستراوی، به لأم (الله) وهک گوتم: ده گونجی خوا بی، که نهو کاته په رستراوی به هه قه و، ده شکونجی غهیری خوا بی، که په رستراوی به ناهه قه.

نجا هه ر که سیک مامه له له گه ل هه ر شتیکدا بکات، وهک نهو مامه لیه ی که ده بی ته نیا له گه ل خوا دا بکری، نهوه نهو شته ی په رستوه، وهک شاعیریک ده لئ:

وَمَنْ أَبَاكَ النَّفْسَ مَا تَهْوَاهُ ... فَإِنَّمَا إِلَهُهُ هَـ

واته: هه ر که سیک نه فسی چی ناره زووی کرد، ری پییدا، نهوا ناره زووی خوی کرده به په رستراوی خوی.

وهک خوا ده فهرموئ: سوره تنی اَفَرَأَيْتَ مَنْ اتَّخَذَ إِلَهُهُ هُونَهُ سوره تنی الجاثية، واته: ته ماشای نهو که سه ناکه ی، که ناره زووی خوی کرده ته په رستراوی خوی! نافه رموئ: کردوویه ته خوی، به لکو په رستراوی خوی، چونکه خوا سوره تنی یه ک زاته، بی وینه یه، په روه ردگاره، به دیپینه ره و، هه ر نهویش شایسته ی په رستنه.

(۲) ﴿إِنَّهُمْ لَمِنَ الْغَالِمِينَ﴾، به دلنمایی نهو که سه، له سته مکارانه، له بهر نهوهی بن ریزی کردوه به پیروزیه کامان، سته می له تیمه کردوه و، سته می له پرستراوه کامان کردوه و، سته می له خویشی کردوه، نه وانه هه موویان ده گونجی، مه به ست بن.

(۳) ﴿قَالُوا سَمِعْنَا فَتَىٰ يَدْعُهُمْ يُقَالُ لَهُمْ إِبْرَاهِيمُ﴾، گوتیان: گوتیمان لیبوو که نجیک (به خرابه) باسیده کردن نیبراهیمی پنده گوتری، له تیو خویندا ده بیته مشت و مریان، ده لئین: کنی وای له پرستراوه کامان کردوه؟ بنگومان نهو له سته مکارانه، دوایی هه ندیکی دیکه یان وه لأم ده ده نهوه و ده لئین: گوتیستی لاویک بووین باسی ده کردن، واته: به خرابه باسی ده کردن، یان هه ره شهی لی ده کردن، پنی ده گوتری: نیبراهیم، یا خود نیبراهیمی پنی ده لئین، وشه ی (یَدْعُهُمْ) وهک گوتیمان: یانی:

۱- هه ره شهی لی ده کردن؟

۲- په خنه ی لی ده گرتن.

۳- به خرابه باسی ده کردن.

(۴) ﴿قَالُوا فَأَتَوْا بِهِ عَلَٰنَ أَعْيُنِ النَّاسِ﴾، گوتیان: بیهینن به بهر چاوی خه لکه وه.

(۵) ﴿لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ﴾، به لکو ناماده بن، یانی: ناماده بن که دادگایی ده کین، بزائن تیمه سته می لیتا که یان، یا خود: ناماده بن که چون سزای ده دین، تاکو خه لکی دیکه ی پنی ته مبن بن و، عیبه ته لیوه ربگری.

دیاره نیبراهیمیش عليه السلام نامانجی هه ره نهوه بوو له شکاندن بته کان، نه گه رنا نهو دارو به رانه چین بیان شکتی یا خود میینه وه! به لأم مه به ستی نهوه بوو که بته کان بشکتی و، نه وانش بانگی بکه ن و، له گه لیاندا نهو و توتویژ و دیالوگه بکات، که خوا عليه السلام باسی کردوه.

مه سه له ی سته م:

هینانی ئیبراهیم بۆ لیکۆلینهوه و پرسیار لیکردنی، که نایا نهو نهو به لایه ی به سهر په رستراوه کانیا ن هیناوه؟ وه لآمدانه وه ی ئیبراهیم: که گه وره که یان وایکردوه، نجا سه رها تا به خۆدا چوونه وه یان و، خۆ تا وانبار کردنیان و خۆ به سته مکار له قه له مدنیان، پاشان تیه لگه پانه وه یان و سه ره وین بوونیان جارنگی دیکه و، په خنه لنگرتنی توندو راشکاوی ئیبراهیم، که چۆن ده بی شتیکی بی سوودو بی زیان به رستن:

خوا دده رموی: ﴿ قَالُوا ءَأَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا يَا هِيتَانَا يَا بَرَاهِيمُ ﴿١٢﴾ قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَتَلَّوْهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ ﴿١٣﴾ فَرَجَعُوا إِلَىٰ أَنفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ ﴿١٤﴾ ثُمَّ نَكَسُوا عَلَيَّ رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا هَؤُلَاءِ يَنْطِقُونَ ﴿١٥﴾ قَالَ أَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿١٦﴾ أَوْىٰ لَكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾ ۞

شیکردنه وه ی ته م ئایه تانه، له ده برگه دا:

(١)- ﴿ قَالُوا ءَأَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا يَا هِيتَانَا يَا بَرَاهِيمُ ۞ ﴾، گو بیان: نه ی ئیبراهیم! نایا تو نهوت به په رستراوه کاغمان کردوه؟ لیره دا نهوه پیچراوده ته وه که سۆراغ و پشکنینیا ن به دوا ی ئیبراهیم دا کردو، گه پان و سووران و په ی دایان کردو هینایان، نهوه هه مووی قرتی تراوه، چونکه مروّف به سیاق و سه ليقه ده یزانن، به په وت دوزانن و، سه ليقه ش به کسه ر په ی پښ ده بات، که پیویست به باسکردنن نا کات، به کسه ر له وه وه ده ست پیده کات که گو بیان: نه ی ئیبراهیم! نایا تو نهوت به په رستراوه کاغمان کردوه؟ نهو شته نالین که به په رستراوه کانیا ن کراوه! واته: بۆ وینه نالین: (اَللّٰتُ کُفْرٌ اَلِهَتْنَا، اَوْ جَدَدٌ اَلِهَتْنَا؟)، نالین: تو په رستراوه کاغمانت تیک و پیک دا ون و، له ت و په تت کردو ون و،

شکاندوون؟! چونکه نایانه‌ووی وشه‌یه‌ک به‌کاربیتن، له‌گه‌ل پایه و پیروزی و گه‌وره‌یی به‌رستراوه‌کانیادا نایا گونجاو نه‌بی، که بریتیه له له‌ت و په‌تکران و تیکشکیتیان و وردو خاش کران، به‌س ده‌لین: تو وات به‌سه‌ر هیتاون؟ تو وات لی کردوون؟

ننجا ده‌گونجی نه‌و جوړی پرسیارکردنه، بو داوای وه‌لام بی، واته: نایا تو وات لیکردوون؟ نه‌وه له حالیکدا که نه‌یانزاینی، به‌لام نه‌گه‌ر زانیبیتیان که ئیبراهیم وایکردوه، نه‌وه جوړی پرسیارکردنه که پرسیارکردنی نکوولیلکه‌رانه و سه‌رزه‌نشته‌کرانه‌به، واته: نایا تو چوون وات لیکردن؟ تیمه نکوولیی له‌وه ده‌که‌ین؟ به‌سه‌ر زه‌نشته‌کردنه‌وه.

۲- ﴿قَالَ بَلْ فَعَلَهُم كَبِيرُهُمْ هَذَا﴾، گوتی: به‌لکو تم گه‌وره‌یان وایکردوه، وشه‌ی (بَل) ده‌لن: ﴿إِذَا جَاءَ بَعْدَ الْإِسْتِفْهَامِ، أَفَادَ إِنْطَالِ الْمُسْتَفْهَمِ عُنَى﴾، که‌واته: به‌روالت ئیبراهیم نکوولیی له‌وه ده‌کات که نه‌و وایکردبی، چونکه ده‌لن: وشه‌ی (بَل) نه‌گه‌ر له‌ دواي پرسیارکردنه‌وه بی، نه‌و شته‌ی پرسیری له‌ باره‌وه‌ کراوه، هه‌لیده‌وه‌شیتیه‌وه، نه‌وان ده‌لین: ﴿مَأْتَتْ فَصَلَّتْ هَذَا يَأْتِنَا﴾، نه‌ویش ده‌لن: ﴿بَلْ فَعَلَهُم كَبِيرُهُمْ هَذَا﴾، واته: من نه‌مکردوه، به‌لکو تم گه‌وره‌یان کردوویته، دواي تیمه کورته‌ باسیکی تایه‌ت ده‌رباره‌ی نه‌و جوړه‌وه‌لامدانه‌وه‌ی ئیبراهیم عليه السلام ده‌که‌ین، که چوون نکوولیی کردوه، له‌وه‌ی کردوویته، له‌ کاتیکدا که خووشی کردوویته؟!

۳- ﴿فَتَكَلَّمُوا بِمَنْ لَيْسَ لَهُمْ حَقُّهُ﴾، ننجا لیان بېرسن نه‌گه‌ر ده‌دوین و قسه‌ ده‌که‌ن، واته: مادام قسه‌ نا‌که‌ن، شایسته‌ی په‌رستران نین، ئیبراهیم عليه السلام ویستوویته پینان بلی: که نه‌وانه‌ ته‌نانه‌ت توانای قسه‌کردنیشان نیه، نه‌گه‌رنا مه‌رج نیه هه‌ر شتیک توانای قسه‌کردنی هه‌بوو، شایسته‌ی په‌رستران بی، به‌لام واته: نه‌و په‌رستراوانه‌ی تپوه، هیتنده‌ ده‌سته‌ پاچهن و، هیتنده‌ دوورن له‌وه‌ی که بپه‌رسترین، ته‌نانه‌ت توانای قسه‌کردنیشان نیه، که مروّف و جندو فریشته‌گان توانای قسه‌کردنیشان هه‌به، به‌لام شایسته‌ی په‌رسترانیش نین، به‌لام نه‌وان ته‌نانه‌ت نه‌وه‌شیان له‌ باراندا نیه، واته: هه‌ر هیچ نین و هیچیان لی هه‌لناوهری.

۴- ﴿فَرَجِعُوا إِلَىٰ أَنفُسِكُمْ﴾، واته: گه رانه وه بۆ لای خوْیان.

أ- هه ندیکیان بۆ لای هه ندیکیان گه رانه وه.

ب- یاخود چاویان به خوْیاندا گتیرایه وه و وریا بوونه وه، یانی: نه و ناخ و خوارسکه ی که خوا هه موو مروّفه کانی له سه ر خوْلقاندوه، (كُلُّ مَوْلُودٍ عَلٰی الْفِطْرَةِ^(۱))، (الفِطْرَةَ) واته: خوارسکی ته نیا خواپه رستن، ته نیا به ندایه تیی بۆ خوا کردن، نه وه یان وه ک چۆن له تاریکه شه وینکدا که چرایه ک تۆزه شوْقیک ده دات، ناوا دلّ و ده روونه که یان له ژیر نه و که مه ر و ژهنگی عاده ت و نه ریت و که لتووری سه فه تی بته رستی و هتد، دیته ده ری و یه ک سه ره تاته که ده کا و تۆزه شه و قیک ده دات.

۵- ﴿فَقَالُوا إِن كُمْ اٰتَمُّ الْاٰظِلْمُوْنَ﴾، گو تیان: به دلنیایی ئیوه سته مکارن، واته: ئیوه سته مکارن نه ک ئیبرایه م، له به ره نه وه ی به ته کانی شکاندوون، سته می لی کردین، به لکو ئیوه سته مکارن که نه ده بوو نه و بتانه هه ره به رستن.

۶- ﴿ثُمَّ نَكْسُوْا عَلٰی رُءُوسِهِمْ﴾، دوا یی هه لگتیرد رانه وه سه ر سه ریان و سه ره وین کرانه وه، واته: گه رانه وه بۆ نه زانیی و سه ره که شیی و سه ره خه ری خوْیان، ئنجا ئه م گه رانه وه ی خوْیان بۆ ناهه ق، خوا ﷻ ته شبه یی کردوه و چواندوو یه تیی به شتی که وه که پیتش راست ده بیته وه و له سه ر پیتیان ده وه ستن، سه ری له سه ری ته وه پیتی له خوارین، وه ک حاله تی سه روشتیی، به لأم جار یکی دیکه دووباره خوْی لینگه و قووچ ده کا و، خوْی سه ره وین ده کاته وه و هه لده گه رته وه، گه رانه وه یان بۆ ناهه ق و بۆ نه قامیی و نه زانیی، نه و حاله ته ی نه وانی چواندوه به که سی که وه، که پیتش له سه ر پیتیان وه ستاوه، دوا یی جار یکی دیکه خوْی سه ره وین ده کاته وه.

(۱) (عن أبي هريرة رضي الله عنه قال قال النبي ﷺ: مَا مِنْ مَوْلُودٍ إِلَّا يُولَدُ عَلٰی الْفِطْرَةِ فَاَبْوَادُ يَهُودَانِهِ اَوْ نَصْرَانِهِ اَوْ مَجْسَانِهِ، كَمَا تَنْتَجُ الْبَهِيْمَةُ بِهَيْمَةِ جَمْعَاءَ، هَلْ تَجْسُوْنَ فِيْهَا مِنْ جَدْعَاءَ؟) ثُمَّ يَقُوْلُ اَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: (فِطْرَةَ اللهِ التِّي فَطَرَ النَّاسَ عَلَئِهَا لَا تَبْدِيْلَ لِخَلْقِ اللهِ، ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ)؛ أخرجه البخاري في: ۲۳ كتاب الجنائز: ۸۰ باب إذا أسلم الصبي فمات هل يصل عليه؟.

۷- ﴿لَقَدْ عَلِمْتَمَا هَكُولاَءٍ يَنْطِقُونَ﴾، گوئیان: تو ده زانی: نه وانه قسه ناکه ن و نادوین! واته: قسه نه کردنی نه وان بو تو شتیکی زانراوه، که واته: چون پیمان ده لئی لیان بپرسن! له گه وره که بیان بپرسن!

۸- ﴿فَكَالَ اَفْعَبُدُونَ مِنْ دُونِ اَللهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ﴾، واته: گوئی: نایا تپوه له جیاتی خوا، له گه ل خوادا شتیکی ده په رستن، که هیچ سوودیکتان پیناگه یهنی و، زیانیستان لی نادات؟ پرسیار لیکردنه که پرسیار کردنی نکو ولیلیکردن و سه رزه نشکرده، نجا که ده لی: ﴿مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا﴾، یانی: تو زقالتیک، هه ر تو زیکیش سوودتان پیناگه یهنی، ﴿وَلَا يَضُرُّكُمْ﴾، دیسان نه ویش واته: هه ر تو زیکیش ناتوانی زیانتان پیناگه یهنی، نه گه ر لیان تو وره پین.

۹- ﴿اَفِ لِكُلِّ وَا لِمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اَللهِ﴾، من بیزاری ده رده بپم، بو تپوه و بو نه وده که له جیاتی خوا ده په رستن، (التأفُّفُ: صَوْتُ يَدُلُّ عَلَى التَّضَجُّرِ)، واته: (تَأْفُفٌ) ده نگیکه بیزاری ده رپین و ناخوشحالیی ده گه یهنی، (أَف: اِسْمُ فِعْلٍ)، وشی (أَفِ) که به (اف) یش هاتوه، ناوی کرداره، واته: (اتَّضَجِرُ، اَتَّكِرُهُ) بیزاری ده رده بپم، یان نارچه تم.

۱۰- ﴿اَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾، تابه نافامن؟! واته: نایا عقل و هوشیکتان نیه که هه ق و ناهه قی پیناگه یهنی، عه قل و هوشیکتان نیه رینماییتان بکات، که نه و بت و په یکه رانه شایسته ی په رستران نین!؟

کورتە باسیک دەربارە ی وەلامی ئیبراھیم **عَلَيْهِ السَّلَامُ**:

گەورەکە یان شکاندوونی

لێرەدا باسیکی ئەو وەلامی ئیبراھیم **عَلَيْهِ السَّلَامُ** دەکەین کە دەفەر مووی: من ئەو بتانەم ئە شکاندوون، کاتیک لێی دەپرسن: ئایا تۆ ئەو پەرستراوانە ی ئیمەت شکاندوون، تۆ وات بەسەر هێناون؟ دەلێ: بەلکو گەورەکە یان وایکردووە، لێیان بپرسن، ئەگەر قسە دەکەن! دیارە زانا یان لێرەدا مشت و مریکی زۆریان بوووە، کە ئیبراھیم **عَلَيْهِ السَّلَامُ** چۆن ڕێگای بە خۆی داوە پێیان بلێ: من وام نەکردووە و ئەو بته یان وای کردووە و لێیان بپرسن! بۆیە چەند وەلامیکیان داوئەووە:

۱- وەلامیکیان ئەو ڕیوا بەتە یە کە پتیشتریش ئیمە لە تەفسیری سوورەتی ئیبراھیمدا و، لە کاتی گێرانەوێ بەسەرھاتی ئیبراھیمدا هێنمان، لەوێدا ئەو ڕیوا بەتەمان هێنا و درێژە ی ئەو بەسەرھاتەمان هێنا، بەلام لێرەدا تەنیا کورتە یەکی ئەو بەسەرھاتە دینین.

﴿قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَمْ يَكْذِبْ إِبْرَاهِيمُ فِي شَيْءٍ قَطُّ إِلَّا فِي ثَلَاثٍ كُلُّهُنَّ فِي اللَّهِ: قَوْلُهُ: إِنْ سَقِيمٌ“ وَلَمْ يَكُنْ سَقِيمًا، وَقَوْلُهُ لِسَارَةَ: أُخْتِي، وَقَوْلُهُ: بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا﴾ (آخرجه: البخاري: ۲۲۱۷، ۳۶۳۵، ۳۶۵۷، ۶۹۵۰)، ومسلم: ۲۳۷۱، أبو داود: ۲۲۱۲، والترمذي: ۳۱۶۶، إسناده حسن ورجاله ثقات).

واتە: پتەمبەری خوا **ﷺ** فەر موو یە تە: ئیبراھیم هەرگیز لە هیچ شتێکدا درۆی نەکردووە، مەگەر سێ جار، ئەویش هەرستیکیان لە پتیناوی خوا دا بوون:

أ- کە گوئی: من نەخۆشم (وەک لە سوورەتی (الصفات) دا هاتووە، کاتیک کە خەلکەکە دەچنە دەری، چاوەڕۆی دەکەن کە ئیبراھیمیش **عَلَيْهِ السَّلَامُ** لەگەلێاندا بچیتتە دەر، ئنجا سەیران

دەپ، يان جەزنى نەورۆز دەپ، يان گەشتىك دەپ، ئىبراھىم لەگە ئيان ناچن و دەلى:
﴿إِنِّي سَقِيمٌ﴾، من نەخۆشم واتە: ناتوانم بىمە دەرى، كە نەخۆشىش نەبووه.

ب- كاتىك بە سارە دەلى ئەوہ خوشكمە. (كە ھاوسەرىشى بووه، كاتىك كە دەچىت
بۆ مىسر، ديارە عادەتى فىرعەونى مىسر و ابووه، كە ھەر كەسىك ھاوسەرىكى جوانى
لەگەلدا بووبن، لىي زەوت كىردو، بۆيە ئىبراھىم ﷺ دەلى ئەوہ خوشكمە، بۆ ئەوہى
لىي زەوت نەكات).

ج- كە گوتوويەتى: گەورەكەيان واى بەسەر ئەو بت و پەيكەرانە ھىتاوہ و تىك و پىكى
شكاندوون، (كە خۆشى و ايلىكردوون).

نجا ھەندىك لە زانايان گوتوويانە كە ئىبراھىم ﷺ لىرەدا لەبەرخوا نەو
قسەيەي كىردو كە راست نەبووه و واش نەبووه، بەلام لە پىناوى خوادا بووه،
بە پىتى نەم فەرمایشتهى پىغەمبەر ﷺ.

ھەلبەتە كە پىغەمبەرىش ﷺ دەفەرموى: كە ئىبراھىم ئەو سى شتەي گوتوون
لە پىناوى خوادا، ئەو سى درۆيەي كىردوون، ھەرسىكيان درۆي روون و راشكاو
نين، بۆ مەونە:

أ- كە دەلى: ﴿إِنِّي سَقِيمٌ﴾، من نەخۆشم، واتە: دلّم بىزارو نەخۆشە لەو بتانەي تىوہ.
ب- كە بە سارە دەلى: خوشكمە (أختي)، گوتوويەتى: سارە جگە لە من و تۆ ھىچ
پرودارىك لەسەر زەوى نى، كەواتە: ئەگەر ھاوسەرم نەبووباي، لە نىماندا خوشك و
براين.

ج- كە دەفەرموى: ﴿بَلْ فَعَلَهُم كَيْدُهُمْ هَذَا﴾، واتە: من رقم لەو گەورەيان ھەستا،
بە ھۆي رق ھەلسانم لەو بتە گەورەيان، كە زۆرى دەپەرستى و زۆر بەندايەتى بۆ دەكەن،
ئەوانەشم شكاند، كەواتە: بە ھۆي رق ھەلسانم لەو بتە گەورەيە، رقم چوودە ئەوانىش و
ئاوا وردو خاشم كىردن، بانى: ھەر سىكيان دەگونجى كە بە چۆرىك تەئويل بىكرىن.

بۆيەش وا دەتۆيم، چونكە هەندىك لە زانايان ئەو بەسەرھاتە رەت دەكەنەو، ئەو كە پىغەمبەر ﷺ دەفەرموى: ئىبراھىم ئەو سى درۆيەى كردوون، دەتۆين: درۆكردن شاىستەى پىغەمبەران نىە و، پىغەمبەر ﷺ شتى واى نەفەرموو، وەك لە تەفسىرى سوردەتى ئىبراھىمىشدا باسمان كرد.

۲- رايەكى دىكە ئەوويە كە فەرمووئەتى: ﴿بَلْ فَعَلَهُمْ كَيْدُ هَذَا﴾، ئەمە وەك ئەوويە كە تۆ شتىكى گىرگ و بەرچاوت كردبى، يەكئىك لەو لای را بى بلى: ئەو تۆ كردووتە؟! تۆش بلىئى: نەخىرا! بەلكو تۆ كردووتە!! بە توانج و تەوسەو، ئەمە وەك لە سوردەتى (الدخان) دا هاتو، كە خواى بەرز دەفەرموى: ﴿ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ﴾، واتە: بىچىزە تۆ زال و بەرئىزى! كە بە پىچەوانەوويە، واتە: ئەمە بە تەوانجەوويە و يانى: تۆ ئىزدەستى و بى پىزىشى، ﴿ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ﴾، واتە: تۆ پىت و ابوو كە زالى و بەرئىزىشى، كە چى تىستا بە پىچەوانەوويە، ديارە بە تەوانج و بە تەوسەو ئەو قسەيە دەكرى.

۳- تەئوبلىكى دىكەى ئەوويە، كە ئەم قسەى ئىبراھىم عليه السلام بۆيە دەفەرموى: ﴿بَلْ فَعَلَهُمْ كَيْدُ هَذَا﴾، واتە: ئەو بتە زلە رازى نەبوو ئەو هەموو هاوبەشانەى هەبن، كە دەفەرموى: ئەو واىكرود، دەيوئى سەرنجيان رابكىشى بۆ ئەو، كە ئەو بتە كەورەيە رازى نەبوو، ئەو وردە بتانەى لەگەلدا بپەستىن، ئەدى خواى بەرز و مەزن چۆن رازى دەبى هەندىك لە دوستكراوەكانى لەگەلدا بپەستىن!

ئىردەدا پرسىارىك دىتە پىش، بۆچى پىغەمبەر ﷺ ئەو قسەيەى ئىبراھىمى عليه السلام ناو ناو دەرو؟ سى وەلام هەن:

يەكەم: ئەو فەرموودەيە سەنەدەكەى راست نىە و، پىغەمبەر ﷺ درۆى پالئەداووتە لای ئىبراھىم، ئەو فەرموودەيە پىغەمبەر ﷺ نەيفەرموو.

دووهم: ئەو قسانەى ئىبراھىم كە دەربارەى (نەخۆشى و، سارە و، بتەكان) كردوونى، لە شۆيەى درۆدا بوون بە روالەت، بەلام لە راستىدا مەبەستى پى (كنارە) بوو، بە كوردى پى دەتۆين: لەبەر را هاويشتن، بە (تعريض وكنایة) ئەوئى فەرموو.

سیئہم: لهو حاله تہدا درؤ دروستہ، مادام نامانجیکی ہیئندہ گہورہ پہکی لہسہر درؤیہ ک
کہوتبئی، دروستہ لهو حاله تہ، مادام نہو نامانجہ گہورہ پہ بہو درؤیہ نہبئی نایہ تہ دی،
دروستہ بکری.

بہ ہەر حال نہوانہ سنّ وہ لامن، بہ لام من نہوی کہ زیاتر بہ دلّمہوہ
دہ نووسنّ، نہوہ بہ کہ نیبراہیم عليه السلام بہ توانج و بہ تہوسہوہ فہرموویہ تی: بَلْ
فَعَلَهُمْ كَيْدُهُمْ هَذَا، نہو گہورہ یان کردوویہ تی! دہ زانن نہو گہورہ یان
هیچ ناکات، کہواتہ: یان دہبئی نیبراہیم بئی، یان دہبئی بتہ گہورہ کہ یان
بئی، چونکہ نہوان دہ لّین: نیبراہیم تۆ کردووتہ، نہویش دہ لّی: بہ لکو بتہ
گہورہ کہ یان کردوویہ تی، نجا دہ زانن کہ بتہ گہورہ کہ یان نہوی پی ناکری،
کہواتہ: نیبراہیم کردوویہ تی، یانی: لیرہدا دوو تۆمہ تبار ہن:
أ- بتہ گہورہ کہ یان.

ب- نیبراہیم عليه السلام، بتہ گہورہ کہش پی ناکری، کہواتہ: نیبراہیم کردوویہ تی، بہ لام
وہک گوتم: تۆ کہ سیک پرسیاری نہوہت لی دہکات، کہ تۆ نہو کارہت نہنجام داوہ؟
تۆش دہ لّی: نہخیر بہ لکو تۆ! واتہ: بہ دلنیا بیہوہ من کردوومہ، چونکہ بہ تۆ ناکری،
واتہ: نہگہر من نہبم نہو بتانہم ورد خاش کردبئی، خو نہو بتہ گہورہ بیہشیان نہ! من
نہو دینام زیاتر بہ دلّمہوہ دہ نووسنّ، بہ ہەر حال نہوانی دیکہش ہہر کامیکیان بہ شیک
لہ زانایان قبولیان کردوون.

نہوی بہ لامہوہ گرنگہ بہ راستیی نہوہ بہ، کہ چۆن پیغہ مہران (عَلَيْهِمْ
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، لہ شتیک پاک بکہینہوہ و بہ دوریان بگرین، کہ شایستہ ی پایہ و
مہقامی بہرز و ناوازیہ یان نہبئی، نہوی کہ بہ لامہوہ گرنگہ نا نہوہ بہ، چونکہ
پیغہ مہران (عَلَيْهِمْ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، لہ لووتکہ ی بہرزی ہہموو پدوشتیکی جوان و
پہسنددا بوون و، دور بوون لہ ہہر خوویہ کی دزیو و ناپہسند، نہمہ مہبدنہ،
بہ لام بیکومان کاتیک کہ مرؤف دبتہ نیو دنیای واقعیہوہ، جاری وا ہہ بہ

پاراستنى ئەو پرەنسىپ و مەبدەئانە، واقع جۆرىك لە نەرمش و نەرم و نىانىي (خۆ گونجاندىن) پىويست دەكات، بۆ ئەوەى ئەو پرەنسىپ و مەبدەئانەت پارتىزاو بن، ھەرەك پىغەمبەر ﷺ ھەرگىز نامادە نەبووھە مسوٰلمانىكى چەوستىزاوھ، تەسلىمى كافران بكات، بەلام لە صولحى حودەبىيەدا، كاتىك رىككەوتننامەكە ئىمزا دەكەن، كورى سۆھەبىلى كورى عەمر (ئەبوو بەصير) و، دواى ئەو ئەبوو جەندەل، كە ھەردوو كيان لەو كاتەدا مسوٰلمان دەبن، كافرەكان دەلەين دەبى تەسلىمان بەكەنەو، پىغەمبەر ﷺ دەفەرموى: بىاندەن بە من، با تەسلىمان نەكەمەو، دەلەين: نەخىر، يان رىككەوتننامە و صولحەكە ھەلدەوھە شىئىنەو، يان دەبى تەسلىمان بەكەو، پىغەمبەر ﷺ بە ناچارىي تەسلىمان دەكاتەو، وەك پرنسىپ (مبدأ) پىغەمبەر ﷺ ھەرگىز مسوٰلمانىكى تەسلىمى كافران نەكردوھ بىچەوستىنەو، بەلام لىرەدا بۆچى تەسلىمان دەكات؟ لەبەر ئەوەى واقعەكە وا دەخوازى و نامانجىكى گەورەتر پەكى لەسەر ئەو كەوتو، نىجا لە كاتىكدا دوو شتى باش تىكەدەگىرىن، دەبى تەماشايان بەكەى: كاميان باشىيەكەى زياترە، دەبى ئەويان ھەلبۇزىرى و، كاميان باشىيەكەى كەمترە، بىكەيە قوربانى ئەوى دىكەيان، ھەرەك كاتىك دوو زىان رووت تىدەكەن، دەبى تەماشايان بەكەى: كاميان زىانەكەى گەورەترە، ئەويان لە خۆت دووربخەيەو، بە تەھەممول كردنى ئەوى دىكەيان، ھەرەك زانايان گوتوويانە: (إِحْتِمَالٌ أَحْفَ الضَّرْرَيْنِ)، ياخود (إِحْتِمَالٌ أَهْوَنُ الشَّرَّيْنِ)، واتە: لە دوو زىانان زىانە كەمترەكە دەبى تەھەممول بكرى، بەلام (تفويط أدنى المصلحتين)، لە دوو بەرژەوھەندىي، كاميان گچكەترە، ئەويان بھەوتىترى و بەرژەوھەندىيە گەورەكە داين بكرى.

مه سه لهی چواره م:

بیراردانی گه لی ئیبراهیم به سووتاندنی ئیبراهیم و، فه رمانکردنی خوا به ساردو سه لامهت بوونی ناگره که له سه ر ئیبراهیم و، پووچه ل کردنه وهی خوا ﴿۷۸﴾ بۆ بیلانه که یان و، سه ره نجام گیرانیان به زیانبارترین:

خوا ده فه رموی: ﴿قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ فَعَالِينَ﴾ ﴿۷۸﴾ قُلْنَا يَنْتَارُ كُوفِي بَرْدًا وَسَلَّمًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿۷۹﴾ وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَخْسَرِينَ ﴿۸۰﴾

شیکردنه وهی ئەم ئایه تانه، له پینچ بره که دا:

۱- ﴿قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ﴾، گو تیان: بیسووتینن و په رستراوه کانتان سه ربخه ن، واته: دوا ی نه وهی که له مهیدانی به لگه و ده لیلدا شکست ده خۆن، په نا ده به نه بهر هه ره شه و گو په شه و ناسن و ناگر، که ده لێن: (حَرِّقُوهُ: التحريق مُبَالَغَةٌ فِي الْحَرْقِ)، (تحریق) زیده رۆییکردنه له سووتاندا، واته: زۆر چاکی بسووتینن، بیکه نه فه ره برووت.

جی سی سه رنج نه وهی به له زۆر بهی ته فسیره کاندا، ته نانه ت (محمد الطاهر بن عاشور) ده لێن: (قِيلَ الَّذِي أَشَارَ بِالرُّأْيِ بِأَخْرَاقِ إِبْرَاهِيمَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ كُرْدِيٍّ اسْمُهُ: هَيْثُونٌ) ^(۱)، واته: گو تراوه: نه وهی تاماژه ی داوه به سووتاندنی ئیبراهیم، پیاوێک بووه له گه لی کورد، ناوی (هینون) بووه.

هه لبه ته نه گه ر وای ده بی نه و خه لکه ی له وێ بوون، زیاتر کورد بووبن، نه گه رنا کوردیکی غه رب و غه واره و ناواره، نه و ده سه لاتهی نیه نه و ته گبیره

بکات و نہو ناماژہیہ بکات، بہ ہر حال نہو گپرداویہ سہ نہ دیکھی واشی نیہ، گرنگ نہویہ نہو قسہیہ لہ تہفسیرہکاندا ہاتوہ، نجا گہلی کوردیش وہک ہہمووی گہلانی دیکہ، چاک و خراپیان ہہیہ، نہو کاتہ نہو خہ لکہش ہہمووی نہہلی کوفرو شیرک بووہ، بہ کوردو غیری کوردیشہوہ۔

کہہ دہلین: ﴿وَأَنْصُرُوا آلِهَتَكُمْ﴾، پەرستراوہ کانتان سہربخہن، نہمہ تہعبیریکی زور سہسورہینہرہ! چونکہ پەرستراوہ بی پەرستہرہکانی سہربخات، پەرورہدگارو پەرستراوہ، دہبی ناگای لہوانہ بی کہ دہپہرست و لئی دہپارتنہوہ، کہچی نہوان دہلین: پەرستراوہ کانتان سہربخہن، نہوہ چ پەرستراویکہ کہ پیوستی بہوہ بی پەرستہرہکانی سہری بخہن؟ ہہروہک کاتی خوی لہ شاری مہککہ، یہکیک لہ ہاوبہش بو خوا دانہرہکان بتیکی دہبی دہپہرستی، تہماشادہکات رتوی میزی پیدا دہکات، نجا بہ شیعہ دہلین: من پەرستراویک ناپہرستم رتوی میزی پیدا بکات و، نہشتوانی بہرگری لہ خوی بکات!

۲- ﴿إِنْ كُنْتُمْ فَعَلِينَ﴾، نہگہر تپوہ نہنجام دہرن، واتہ: نہگہر تپوہ نہنجام دہری سہرخستی پەرستراوہ کانتان، ٹیبراہیم بسووتینن، یاخود نہگہر دہتانہوی شتیک بکہن کہ سوودتان پین بگہیہنن، نہویہ کہ ٹیبراہیم بسووتینن، نجا خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ نہوہ ہہمووی دہپیچیتہوہ کہ چون دارو باریان ہینا و، ناگریان تی بہرداو، ناگرہ کہ مہشخہلی بہرز بووہو، مہنجنہنیقیان ہینا و ٹیبراہیمیان خستہ نیو مہنجنہنیقہکہوہ، وہک چون گولہ توپیک بہ (مدفع) یک فری دہدہی، ناوا ٹیبراہیمیان ہہلدایہ تپو مہشخہل و بلیسہی ناگرہ کہ، خوا ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ نہوہ ہہمووی دہپیچیتہوہ۔

۳- ﴿قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ﴾، دوی نہوہی نہوان ناگریان کردہوہو، ٹیبراہیمیان خستہ تپو مہنجنہنیقہوہو ہہلیاندا، تیمہش گوتمان: نہی ناگر! ساردو بی زیان بہ لہسہر ٹیبراہیم، ساردی پیچہوانہی سروشتیہتی و، سہلامہتیش بہ، یانی: ہیندہش سارد مہبہ زبانی پین بگہیہنی، واتہ: ساردیکی سہلامت و بی زیان بہ۔

۴- ﴿وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا﴾، نه وان پیلانیان بوی مه بهست بوو، پیلانیان بوی ویست، نه خشه کی خرابیان بوی ویست، نه مه نهوه ده گه به نن که پیلانی سووتانندن ئیبراهیمیان الطیفة به په نهانی دارشوه و ئیبراهیم نهیزانیوه چی لی ده که نن و چی پنده که نن! یاخود بو نهوهی خوئی په نهان نه کات و، خوئی نهشارتته وه، رهنگه وایان گومان بردی، بویه که ده فهرموی: ﴿وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا﴾، واته: پیلانیان بوی ویست، فیلیکیان بوی ویست، پیلان و فیل نهوهیه که به په نهانی بکری.

۵- ﴿فَجَعَلْنَاهُمْ الْأَخْسَرِينَ﴾، که چی نیمه نه وانمان گپرا به زیانبارترین.

وشه ی: ﴿الْأَخْسَرِينَ﴾، زنده پوییه له (خاسر)، که (أخسر) واته: زیانبارترین و، (خاسر) واته: زیانبار، (الأخسرین: إسم تفضیل مَسْلُوبِ الْمُفَاضَلَةِ)، لیره دا نه یفه رموه زیانبارترین له چی؟ له خودی خویمان دا زیانبارترین بوون، یانی: زیانباریه که یان تا که له جوړی خویدا، که هیچ جوړه زیانباریه کی دیکه ی ناگاتی.

لیره دا نه م فرموده دیه دنین: *اعن عائشة رضي الله عنها، ان رسول الله ﷺ قال: «ان إبراهيم حين القى في النار لم تكن دابة إلا نطفي عنه النار، غير الوزغ، فإنه كان ينشق على إبراهيم، فأمر رسول الله ﷺ بقتله»* (أخرجه أحمد: ۲۴۵۷۸، وابن ماجه: ۲۲۳۱، قال البوصري: هذا إسناد صحيح، وابن حبان: ۵۶۳۱، وابن أبي شيبه: ۱۹۸۹۸، وأبو يعلى: ۴۳۵۷).

واته: دایکمان عایشه خوا لیتی رازی بی (هاوسه ری پیغهمبر ﷺ و کچی نه بووبه کری صیددیق خوا لیمان رازی بی) ده لن: پیغهمبر ﷺ فه رمویه تی: ئیبراهیم کاتیک فریدرایه نیو ناگر، هیچ زیاندارتک نه بوو، مه گه ناگره کی له له ئیبراهیم ده کوژانده وه (هر کامیکیان به پتی خوئی) جگه له قویری (الوزغ)^(۱).

(۱) (الوزغ) که پیغهمبر ﷺ فرماني کرده به کوشتنی، له (المعجم الوسيط) دا ص ۱۰۲۹، ده لن: (الوزغة: سام أبرص للذکر والأُنثى، أو الوزغ للذکر، والوزغة لأنثى)، واته: زهرداریکی به له که، بو تیر و متی ده کوترئ: (الوزغة)، یاخود (وزغ) بو تیره و (وزغة) بو مینبه، له کورده واری خویماندا قویری پی ده لنین، هه ندیک سه رما زه له ی پی ده لنین، به لام سه رما

فووی له ناگره که ده کرد، بۆ نه وهی ناگره که ی ئیپراهیم خوستر بکات، بۆیه پیغه مبه ر فه رمانی کردوه به کوشتی قویری (الْوَزْغ) له هه ر شوئینیک بینتان. نه مه ش وه ک هاوده ردیی ده ر بپینیک له گه ل ئیپراهیما، نه گه رنا نه و قویرییه ک که تیس تا هه یه، نه وه نه بووه که فووی له ناگره که ی ئیپراهیم عليه السلام کردوه، به لام وه ک هه لوئست نواندینکی نیمانیی و، مادام پیغه مبه ر عليه السلام فه رمووییه تی بیکوژن، هه تمه ن دیاره زیانکی هه یه، هه روکه (المعجم الوسيط) ده لئ: ژه ه رداریک ی به له که.

خاوه ن (التحریر والتنوير) له ته فسیره که یدا^(۱) ده لئ: نه و گه له ی که ئیپراهیم له تیواندا بووه کلدانیی بوون و، نازناوی پادشایه که یان نه مرود بووه و، هه ندیکیش گوتوو یانه: نه و پادشایه ی که له سه رده می ئیپراهیما بووه، هه ر ناوی نه مرود بووه، نه ک نازناوی پادشایه تی، واته: هه ر ناوی شه خشیی خو ی نه مرود، یاخود (مَرُوذ) بووه، دوا یی گه لی کلدانییه کان له (أور الکلدانیین) که له باشووری عیراق بووه، موئک و ده سه لاتیان له سه ر ده ستی ئاشوورییه کان کو تایی هاتوه و ئاشورییه کان به سه ریاندا زال بوون و، میژوو نه وه ی چه سپاندوه که عیلامیه کان (العلامیین) که خه لکی (سووس) بوون، نه وان ده سه لاتیان پاناوه و هه بووه به سه ر ولاتی کلداندا، له سه رده می ژانی ئیپراهیما عليه السلام، له ده وری سالی (۲۲۸۶) پینش زایین (پینش له دایک بوونی عیسا عليه السلام)، ئنجا به و پینیه بیت: (۲۲۸۶ + ۲۰۲۰ = ۴۳۰۶) سال له مه وه به ر، واته: ئیپراهیم عليه السلام به نیزیکه یی (۴۳۰۶) سال له مه وه به ر ژیاوه.

زه له گچکه تره، قویری گه وره تره، به قه ده ر له په ده ستیک ده بن، به زویری له چیاو چو ل و تئو دارو به رجو ده ون دا هه یه، به لام نه مزاینوه ژاردار (سام) بن، مه گه ر مه به ست جوړینکی سه رمازه له بن.

مه‌سه‌له‌ی پتجه‌م:

ده‌ربازکرانی نبیراهیم علیهم‌السلام و، لووطی برزای به‌ره‌و سهر زه‌مین‌ی شام، که خوا علیهم‌السلام پیت و پیزی تیخته‌توه و، پی به‌خشرانی، ههر کام له نیسحاقی کوری و یه‌عقوبی نه‌وه‌ی و، گیرانیان به پتسه‌وا و، سروش بو کرانیان، که خوابه‌رست و نوژکه‌رو زه‌کاتدر بن:

خوا ده‌فهرموئ: ﴿ وَجَعَلْنَاهُ لُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ ﴿٧٦﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً ۗ وَكَلَّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ﴿٧٧﴾ وَجَعَلْنَاهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَبِيدٌ ﴿٧٨﴾ ۝

شیکردنه‌وه‌ی ثم‌ نایه‌تانه، له هه‌شت برگه‌دا:

١- ﴿ وَجَعَلْنَاهُ لُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ ۝ ﴾، نه‌ویش و لووطیشمان ده‌رباز کردن بو نه‌و سهر زه‌مین‌ه‌ی که پیت و پیزمان تیخته‌توه بو جیهانیان، که مه‌به‌ست پی سهر زه‌مین‌ی شامه، هه‌روه‌ک پتشریش گوتمان: نایه‌تی یه‌که‌می سووره‌تی (الإسراء) یش زور به‌روونی نه‌وه ده‌گه‌به‌نن، که خوا علیهم‌السلام ده‌فهرموئ: ﴿ سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ ۗ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ ۗ لَنُرِيَهُ ۗ مِنْ مَّابِنَاتِنَا ۗ إِنَّهُ ۗ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١﴾ ۝

وشه‌ی (نَجِيْنًا) (صُمَّنَ نَجِيْنًا مَعْنَى الْإِغْرَاجِ، فَعَدِّي بِحَرْفِ إِلَى)، واته: وشه‌ی (نَجِيْنًا) مانای ده‌ره‌تیرانی خراوه‌ته نیو، ههر بویه به پیتی (إِلَى) به‌رکاری خواسته‌وه، نه‌گه‌ر نا ده‌یفه‌رموو: (نَجِيْنًا مِّن) ده‌ربازمان کرد له، به‌لام که ده‌فهرموئ: ده‌ربازمان کرد بو، واته: ده‌ربازمان کردو ده‌رمان هینا و کوچمان پی

کرد، به‌ره و نهو سه‌ر زه‌مینهی که پیت و پیژمان تیختسته و بو جیهانیان، که مه‌به‌ست پی‌تی شامه.

۲- ﴿رَوَّهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً﴾، ئیسحاق و یه‌عقووبیشمان پی به‌خشین به زیاده، وشه‌ی (نَافِلَةً) هه‌ندیکیان گوتوو یانه: (حال)ه، له یه‌عقووب، واته: یه‌عقووبمان به زیاده پی به‌خشی، به‌لام ده‌گونجی (حال) بی له ئیسحاق و له یه‌عقووبیش، چونکه خوا ص هه‌ر کام له ئیسحاق و یه‌عقووبی کوری ئیسحاقیشی به ئیبراهیم به‌خشین، به‌بن نه‌وه‌ی که ئیبراهیم داوا بکات، ننجاً (نَافِلَةً) ش (الرِّیَاضَةُ غَيْرُ الْمَوْعُودَةِ)، زیاده‌یه‌ک که به‌ئین نه‌دراوه (به‌ئینی له‌سه‌ر نه‌دراوه)، ننجاً نه‌و زیاده له‌سه‌ر چی؟ واته: زیاده له‌سه‌ر ئیسماعیل ص، چونکه خوا ص ئیسماعیلی به ئیبراهیم به‌خشی له نه‌نجامی پارانه‌وه و داواکردنی دا له خوا ص، به‌لام ئیسحاق پی‌دا و یه‌عقووبیشی به ئیسحاقدا و، هه‌ردووکیانی به ئیبراهیم ص دان، زنده له‌سه‌ر ئیسماعیل که هه‌بیوو، نه‌مه‌ش به‌لکه‌یه له‌سه‌ر نه‌وه‌ی که ئیسماعیل کوری گه‌وره‌ی ئیبراهیمه ص، که تیمه پی‌شتر له ته‌فسیری سوورته‌ی (مریم)دا، له باسی ژبانی ئیسحاق و یه‌عقووبیدا و، له باسی ژبانی ئیسماعیلدا نه‌وه‌مان خستوته روو، که جووله‌که‌کان ده‌ئین: (ذَبْحُ) واته: نه‌وه‌ی که هیتراوته سه‌ر سه‌ر برین، ئیسحاق بووه، به‌لام نه‌م نایه‌ته‌ش و له‌ویش به‌لکه‌ی دیکه‌مان هیتاوه‌نه‌وه، که نه‌خیر ئیسماعیل بووه، چونکه هه‌ر له په‌یمانی کوندا هاتوه که ئیسحاق پازده سال له دوای ئیسماعیل به ئیبراهیم دراوه و، واته: ئیسماعیل پازده (۱۵) سال له ئیسحاق گه‌وره‌تر بووه، هه‌ر له په‌یمانی کوندا ده‌ئین: کوره‌ گه‌وره‌که‌ی ئیبراهیم بوو که هیترايه سه‌ر سه‌ر بران، که کوره‌ گه‌وره‌که‌شی ئیسماعیل بووه^(۱).

۳- ﴿وَكَلَّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ﴾، وشه‌ی (وَكَلَّا) له باره‌ی نه‌م ته‌نوونینی سه‌ری گوتراوه: (عَوْضٌ عَنِ الْمُضَافِ إِلَيْهِ، أَي: كُلُّهُمْ جَعَلْنَا صَالِحِينَ)، (ته‌نوبین) قه‌ره‌بووی پالوه‌لادراوه، یانی: هه‌ر کامیک له‌وان (ئیسحاق و یه‌عقووب)مان له چاکان گیران.

(۱) له ته‌فسیری سوورته‌ی (الصافات)دا، به‌دریژی باسی نه‌وه مه‌سه‌له‌یه‌مان کردوه.

۴- ﴿وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً﴾، گیراویشمانن به پیشه‌وا، وشه‌ی (أَيْمَةً) کۆ‌ی (إِمَام)ه، نه‌ویش بریتیه: له‌و پیش‌پرده‌و و سه‌ر مه‌شقه‌ی که‌هه‌لک‌یک کاری و دک‌کاری نه‌و بکات.

۵- ﴿يَهْدُونَكَ بِأَمْرِنَا﴾، به‌فه‌رمانی تئمه‌ رینمایان ده‌کرد (رینمایه‌ه‌لکیان ده‌کرد)، که‌ نه‌و رینمایه‌ بریتی بووه: له‌ چاک‌کردنی هه‌لک‌ له‌ رووی بوونناسییه‌وه، له‌ رووی نیمان و عه‌قیده‌یان، له‌ رووی په‌رسته‌ه‌کانیان، له‌ رووی ناکارو په‌وشتی شه‌خسیان، له‌ رووی ناکارو په‌وشتی خیزانی و کومه‌لایه‌تی و سیاسیان و ... هتد، نه‌وانه‌ هه‌مووی ده‌کرته‌وه.

۶- ﴿وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ﴾، نه‌نجامدانی کرده‌وه هه‌ره‌ باشه‌کانیشمان بو‌یان سروشکرد (أَي: وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ هَذَا الْكَلِمَ وَالْتَّقْدِيرُ: وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ أَنْ أَفْعَلُوا الْخَيْرَاتِ)، بو‌مان سروشکردن که‌ کرده‌وه هه‌ره‌ باشه‌کان (کرده‌وه باشته‌کان) نه‌نجام بده‌ن، چونکه (خَيْر) بریتیه له‌ کرده‌وه‌ی باشتر، ننج (خَيْرَات) کۆ‌ی (خَيْرَةً)یه، واته: کرده‌وه باشته‌کان.

۷- ﴿وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ﴾، بو‌شمان سروش کردن: به‌رپاکردنی نو‌یژ و، زه‌کات دان، لئره‌دا دوا‌ی نه‌وه‌ی خوا به‌گشتی فه‌رموو‌یه‌تی: (فِعْلَ الْخَيْرَاتِ) کرده‌وه باشته‌کان، به‌رپاکردنی نو‌یژ و زه‌کات دان، تاییه‌ت کراون، نه‌م دووانه‌ی به‌ تاییه‌ت باس کردوون، که‌ نه‌مه‌ش باسکردنی تاییه‌ته له‌ دوا‌ی گشتی (ذکر الخاص بعد العام)، بو‌ نه‌وه‌ی سه‌رنجمان را بکیشی بو‌گرنگی نو‌یژ و زه‌کات، که‌ نو‌یژ هه‌قی خوا‌به‌ و، زه‌کات هه‌قی هه‌لکه، نو‌یژ پایه‌ی مه‌عنه‌ویی دینداریه‌ و، زه‌کات پایه‌ی ماددی و نابووری دینداریه‌.

۸- ﴿وَكَاثُرًا لَنَا عَسِيدِينَ﴾، نه‌وان بو‌ تئمه‌ په‌رسته‌ر بوون، ملکه‌چ بوون، واته: سیفه‌تی په‌رستن و به‌ندایه‌تی کردن بو‌ تئمه، له‌ نه‌واندا پو‌چوو و ریشه‌دارو جیگیر بوو.

مهسه لهی شه شه م و کو تایی:

پندانی حکمهت و زانست به لوط و، ده ربا زکرانی له ناوه دانایی خرابه کارو،
خسترا نیه نیو به زهیی خواوه، به هوی چاک بوونیه وه:

خواد هه رموی: ﴿وَلَوْطًا ءَايَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ تَعْمَلُ الْفٰحِشٰتِ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا سٰوِيْنَ ﴿٧٦﴾ وَاَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمٰتِنَا اِنَّهٗ مِنْ الصّٰلِحِيْنَ ﴿٧٧﴾﴾

شیکردنه وهی ئەم ئایه تانه، له پینچ برگه دا:

١- ﴿وَلَوْطًا ءَايَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا﴾، تیمه حکمهت و زانیاریمان به لوط به خشین،
حوکم به ته نکید مه به ست پئی حکمه ته، نهک حوکم به واتای حوکم پرائی و، (علم) یش
به کوردی: مه به ست پئی زانست و زانیاریه.

جیاوازی حکمهت و عیلم چیه؟ حکمهت: بریتیه له لیزانی و کارامهیی،
زاناری: بریتیه له زانی شته کان، نجا جاری و اهه به که سیک زانیاری هه به،
به لأم حکمه تی نه و، جاری و اهه به حکمه تی هه به و زانیاری نه، به لأم
هه ردووکیان به یکه وه کو بینه وه، زور گرنگه، زانیاری نه وه به که شته کان وهک
خویان بزانی، حکمهت نه وه به که وهک شایسته به مامه له به و زانیاریه ی خۆت
بکه، له گه ل شته کان و ده ور به ردا، که واته: زانست زیاتر حاله تیکی تیوری
به خۆیه وه ده گرتی، به لأم حکمهت زیاتر حاله تیکی کرده یی به خۆیه وه
ده گرتی، لیره دا واته: هه م ناسین و زانیی هه قمان پئی دابوو به لوط، هه م
مامه له کرد تیکی راست و دروست و به جئ له گه ل ده ور به ردا، نه وه شمان پئی
دابوو.

که ده فهرموی: ﴿وَلَوْطًا ءَايَتُهُ حُكْمًا وَعِلْمًا﴾، دهیتوانی بفهرموی: (وَأَيَّتِنَا لَوْطًا حُكْمًا وَعِلْمًا)، به لأم لیره دا وشه ی (لوط) که به رکار (مفعول به) و یتشخراوه، نه مه بو ده رختنی گرنکی پی دانه به لوط عليه السلام، واته: نه و لزانسی و زانست و شاره زاییه مان به لوط دا بوو و، لوط جیگای گرنکی پیدان و بایه خی تیمه بوو.

۲- ﴿وَجِئْتَهُ مِنَ الْقُرْبَةِ الَّتِي كَانَتْ تَعْمَلُ لِقَبِيضَتِ﴾، ده رباریشمان کرد له و ناوه دانییه ی (له خه لکی نه و ناوه دانییه ی) کرده وه قیزه ونه کانی نه نجام ددها، که له په یمانی کوندا ده لئ: ناوه دانی: سه دووم و عامورا، که له ته فسیری سووره تی (هود) دا به درژی بی باسمان کرده و، جگه له سه دووم و عامورا، ناوی چهند شارو ناوه دانییه کی دیکه ش هاتوه، که نه وانه هه موویان شاره کانی گه لی لوط عليه السلام بوون، که خوی دادگه ریش ده فهرموی: ﴿وَالْمُؤْتَفِكَةَ﴾، هه لگنپر داوه کان، واته: ده بی زباتر له ناوه دانییه ک بوون، که ئیستا شوته که یان بوو ته ده ریاچه ی مردوو، که شوته وارنا سه کان ده لئ: له ژیر ده ریای مردوودا، شوته واری نه و ناوه دانییه هه لگنپر داوانه هه و، نه و شوته وارانه شیان دوزیونه وه که نایه ته کانی قورئان باسی ده که ن، که خوی کار به جی به ردی سووره وه کراوی به سه ردا باراندوون.

که ده فهرموی: ﴿الَّتِي كَانَتْ تَعْمَلُ لِقَبِيضَتِ﴾، که کرده وه خرابه کانیان نه نجام ددهان، وشه ی (الْحَبَاثِ) کوی (الْحَبِيئَةُ) یه، به لأم بوچی به (مؤثث) هاتوه؟ (یعنی: الْفِعْلَةُ الشَّنِيعَةُ) واته: کرده وه ی قیزه ون و خراب، مه به ست نه و کرده وانه بوون، که گه لی لوط عليه السلام نه نجامیان داون، که دوو انیان: تیر بازی و پیکار گرن له خه لک بوون، هه ره وک ده فهرموی: ﴿وَتَأْتُونَ فِي نَادِيكُمْ الْمُنْكَرَ﴾، له کوربو مه جلیسانتان دا شتی خراب ده که ن، خوا عليه السلام به گشتی فهرموویه تی و هه ر کرده وه و په فتاریکی خراب، ده گریته وه.

۳- ﴿إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَسِيفِينَ﴾، به دلنایی نه وان کومه لکی خرابه کاری لاری بوون، (سوء) چاوه، واته: شتی ناقولا و خراب، خوا گه له که ی لوط بووه وه سف

دهکات، که خه لکینکی خراب و لاری بوون، خراب بوون و لارییی، دوو وه سفن، که هموو جوره خرابی و لاری بوون و لاری ده رچوونیک ده گرنه وه.

۴- ﴿وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا﴾، خستمانه نيو به زهیی خوئمانه وه، واته: (لووط) مان خسته نيو به زهیی خوئمانه وه له دنیا و دواروژدا، خوا ﴿لَوْطًا﴾ (لووط) ی له و خه لکه ده رباز کردو له نیویان ده ری هینا و، له و به لایه ش قوتارو ده ربازی کرد، که به سه ر گه له خرابه کاره که ی هینا، نه ویش نه وه بوو که نغروی کردن، دئی و ناوه دانیه کانی هه لگی پانه وه، سه ره و بنی کرد، به رد بارانی کردن، وه ک پیشتر به سه ره اته که یمان به دریزی باس کردوه، له ته فسیری سوره تى (هود) دا.

۵- ﴿إِنَّهُ مِنْ الصَّالِحِينَ﴾، به دنیایی نه و له چاکان بوو، بیگومان لووط له چاکان بوو، که واته: (صالح) یانی: چاک و هموو په ههنده کانی چاکیی ده گرنه وه.

خوا به لوتف و که ره میی خوئی، تیمه ش له چاکان بگی پئی و، له و که سانه مان بگی پئی که به دوای نه و پیغه مبه ره باش و چاکانه ده که ون و، ده یانکه نه سه رمه شقی خوئیان.

❖ دەرسى پىنجەم ❖

پىناسەى نەم دەرسە

نەم دەرسەمان بىست (۲۰) نايەت دەگىتە خۆى، كە نايەتە كانى: (۷۶ - ۹۵) ن، كە لەو بىست (۲۰) نايەتە دا، باسى كورتە يەك لە بەسەرھاتى ھەر كام لە: (نووح، داوود، سولەيمان، ئەيسووب، يونس، زەكەرىيا، مەرىيەم و كورەكەى عيسا) كراوھ و، ناوى ھەر كام لە: (ئىدرىس و ئىسماعىل و زەلكىفل و يەحيا) ش ھىتراوھ. شايانى باسىشە لە سۆنگەى ئەوھوھ كە نەم سوورەتە بە سوورەتەى: (الأنبياء) ناوئراوھ و، لە دواى سوورەتەى (الأنعام) دووھىمىن سوورەتە كە تىيدا ناوى ژمارەيەكى ھىندە زۆر لە پىغەمبەرانى خوا (عليهم الصلاة والسلام) باسكرا بى، كە بە عيساوھ حەقدە (۱۷) پىغەمبەرن، بە ئام لە سوورەتەى (الأنعام) دا ناوى ھەژدە (۱۸) پىغەمبەر بە دواى يەكدا ھاتوھ، ناوى عيسا نەھاتوھ، بە ئام ناماژەى پىدراوھ، بۆيە تىمە لەم دەرسەماندا ئەو پىغەمبەرانەى كە ماون ژيان و بەسەرھاتيان بخەينە روو، لىرەدا، باسيان دەكەين، كە سوپاس بو خوا تىمە ژيان و بەسەرھاتى ھەر كام لەو بىست و پىنج (۲۵)^(۱) پىغەمبەرەى كە لە سوورەتە كانى قورئاندا ناويان ھاتوھ، كە رابردوون و تەفسىركردنياغان گوزەراندوھ و، بەسەرھاتى ھەموويانمان باسكردوھ، تەنھا مووسا عليه السلام پىنج قۇناغىكى ژيانى ماوھ، كە وەك بە ئىتمان داوھ لە سەرھەتاي سوورەتەى (القصص) دا، ئەو پىنج قۇناغەى ژيانى كە ماون، لەو ئىدا باسيان دەكەين، نەگەر نا پىغەمبەرە كانى دىكە عليه السلام ھەموويان بەسەرھاتە كانياغان خستوھتە روو، جگە لەم شەشە: (داوودو سولەيمان و ئەيسووب و زەلكىفل و ئەلىسەع و ئىلياس).

(۱) ژيانى سەررەوى پىغەمبەرانىش (محمد) عليه السلام لە ميانى تەفسىركردنى سوورەتە كان دا زۆرى خراوھتە روو، جگە لە كىتەبى (پوختەى ژياننامەى پىغەمبەرى خوا) عليه السلام.

نجا تیمه له میانی ته فسیرکردنی نهم (۲۰) نایه ته دا، باسی نه و شهش پیغمبره شه ده کهین، که چوار له وانهی که به سه رهات که یا نمان نه گپراونه وه: (داوود و سوله یمان و نه ییووب و زه کیفیل)ن، ناویان هاتوه، لیره دا دوو پیغمبره که ی دیکه (نه لیه سه ع) ناوی له سوورته ی (الانعام) دا هاتوه و، (تیلیاس) یش ناوی له سوورته ی (الصفات) دا هاتوه، به لام تیمه لیره به سه ره که وه کورته یه ک و پوخته یه ک له به سه رهات و ژانی هر کام له م شهش پیغمبرانه (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، ده خینه روو، تاکو دوایی نه گهر و یسترا ژیان و به سه رهاتی پیغمبرانه (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، له م ته فسیره دهر به پتندری، نهم شه شانه لیره دا له سوورته ی (الانبیاء) به سه ره که وه، چواریان له سوورته ی (هود) دا باس کراون و، هه و تیشیان له سوورته ی (مریم) دا نه وانی دیکه شه هر کامیکیان له و سوورته دا که ناوی هاتوه، یا خود نه و سوورته ی که به ناوی نه وه وه یه، یا خود کام سوورته باشتر له گه ل به سه رهاتی نه و دا گونجاوه، له ویدا به درژی باسکراون.

﴿ وَنوحًا إِذْ نَادَى مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ، فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿۶۱﴾ وَنصرته مِنَ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا سَوِيًّا فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۶۲﴾ وَدَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ إِذْ يَحْكُمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفَثَتْ فِيهِ غَصَمٌ الْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ ﴿۶۳﴾ فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمَانَ وَكُلًّا ءَايَيْنَا حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ ﴿۶۴﴾ وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَكُمْ لِيُحْصِنَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ فَهَلْ أَنْتُمْ شَاكِرُونَ ﴿۶۵﴾ وَسُلَيْمَانَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِأَمْرِهِ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمِينَ ﴿۶۶﴾ وَمِنَ الشَّيَاطِينِ مَنْ يَغُوصُونَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ ذَلِكَ وَكُنَّا لَهُمْ حَافِظِينَ ﴿۶۷﴾ وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿۶۸﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرِّهِ وَأَتَيْنَاهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَعِندَنَا وَذَكَرْنَا لِلْعَالَمِينَ ﴿۶۹﴾

وَأَسْكِبِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۸۵﴾ وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا
 إِنَّهُمْ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۸۶﴾ وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغْرِبًا فَلَمْ يَأْنِ أَنْ يُقَدِرَ عَلَيْهِ
 فَتَدَاى فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۸۷﴾
 فَأَسْتَجِبْنَا لَهُ وَبَجَّيْنَاهُ مِنَ الْعَجْرِ وَكَذَلِكَ نُشَجِّي الْمُؤْمِنِينَ ﴿۸۸﴾ وَذَكَرْنَا إِذْ
 نَادَى رَبَّهُ رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ ﴿۸۹﴾ فَأَسْتَجِبْنَا لَهُ وَوَعَيْنَا لَهُ
 يَحْيَى وَأَسْلَحْنَا لَهُ زَوْجَهُ إِنَّهُمْ كَانُوا يُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا
 رِعْيًا وَرَهْبًا وَكَانُوا لَنَا خَشِيعِينَ ﴿۹۰﴾ وَاللَّيْلِ أَنْصَحْتَ فَرَجَعَهَا فَفَعْنَا فِيهَا مِنْ
 زُوجِنَا وَجَعَلْنَاهَا وَأَبْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿۹۱﴾ إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً
 وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ ﴿۹۲﴾ وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ كُلُّ إِلَهًا بِمَا جُمِعُوا
 فَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعْيِهِ وَإِنَّا لَهُ كَنُوبٌ
 ﴿۹۳﴾ وَحَكْرًا عَلَى قَرِيبَةٍ أَهْلَكْنَاهَا إِنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿۹۴﴾

مانای دهقو دهقی نایه تهاکان

{ههروهها یادی نووح بکه که پیشتتر (به ره له و پیغه مبه رانه ی باسکران) بانگی
 (پهروه ردگاری کرد)، تیمهش وه لآمان دایه وه (به دهنگیه وه چووین) و خوئی و
 خیزان و نیزیکه کانیمان له به لای مه زن قوتار کردن ﴿۹۲﴾ ههروهها سه رمانخست
 به سه ره نه وه لکه دا، که نایه ته کا نمانیان به درؤ دانا و لییان دهر بازمان کرد،
 به دنیایی نه وان کومه لیکسی خراپ بوون، بویه تیکر ایامان له توفاندا خنکاندن
 ﴿۹۳﴾ ههروهها یادی داوودو سوله یمان (ی کوری) بکه وه، کاتیک له باره ی
 نه وه کشتو کاله وه که به شهوی مه ری کومه له خه لکیکی به ره له دا بوو بویه
 (زه ری تیدا کرد بوو، زیانی پنگه باند بوو) دادوه رییان ده کردو، تیمهش ناماده ی

دادوه ریه که یان بووین ﴿۷۸﴾ سه ره نجام دادوه ریی کردنی راستمان له باره یه وه له سوله یمان گه یاندو، حکیمت و زانیاریشمان به هر کامیکیان دابوو، چیا به کان و بالنده کانیشمان له گه ل داوودا رام و دهسته مؤ کردبوون به پاکیان ده گرت (خوا) و هر ٲیمه ش بکه ر (ی نه وه) بووین (که باسکرا) ﴿۷۹﴾ هر وه ها دروستکردنی ٲوشاکیکمان فیر (ی داوود) کرد که له زه برو نازاری جه ننگان بتانپاریزی، نجا نایا تیوه سو پاسگوزارن؟! ﴿۸۰﴾ هر وه ها بای توندمان بو سوله یمان رامکرد، به فه رمانی وی به ره و نهو سهر زه مینه ی ٲیزمان تیخستوه، ده ٲووی و به هه موو شتیکیش زانا بووین ﴿۸۱﴾ هه ندیک که سیشمان له شه یانه کان بو دهسته مؤ کردبوون، بو ی به ده ریادا ٲو ده چوون (که گه وه ره مرواری بو ده ریئن) و، کاری دیکه شیان جگه له وانه بو ده کردو، ٲیمه ش ٲاریزه ریان بووین (که یاخی نه بن و زیان به خه لکی نه گه یه نن) ﴿۸۲﴾ هر وه ها یادی ئه ییووب بکه وه که بانگی به ره ورده گاری کردو (گوتی: من نازارو ناره حه تیمم تووش بووه و، تو ش به به زه بیترینی به به زه بیانی ﴿۸۳﴾ ٲیمه ش به ده نگیه وه هاتین و نازارو ناره حه تیبه که یمان لی لبردو، خیزان و نیزیکه کانیمان ٲی به خشی و، و ٲراشیان هینده ی خو شیان، وه ک به زه بیه ک له لایه ن خو مانه وه و، په ندو یاد خستنه وه ش بوو بو (خوا) په رسته ران ﴿۸۴﴾ هر وه ها یادی ئیسماعیل و ئیدریس و زه لکیفل بکه، هه موویان له خو ٲاگران بوون ﴿۸۵﴾ خستیشمانه تیو به زه یی خو مانه وه، به راستیی نه وان له چاکان بوون ﴿۸۶﴾ هر وه ها یادی خاوه نی نه ههنگ (یونوس) بکه وه، کاتیک به تووره بوون (له گه له که ی) ٲووی و ٲیئو ابوو که سهر زه مینمان لیئ وه تهنگ نه هیناوه (و بو هر کوئیه ک بچی ٲتی ٲیدراوه، به لام چونکه به بی مؤ له ت ٲویشتیوو له سکی نه ههنگدا حه پسمان کرد)، نجا له تاریکایه کاندا (تاریکایی سکی نه ههنگ و ده ریا و شه وگار) بانگی کردو (گوتی: نه ی خاوه!) بیجگه له تو هیچ په رستراویک نیه، پاکییت ٲاده گه یه نم، مسوگره من له سته مکارانم ﴿۸۷﴾ ٲیمه ش به ده نگیه وه هاتین و له خه م و تهنگانه ده ربازمان کردو، ناواش برواداران له خه م و تهنگانان قوتار ده که یین ﴿۸۸﴾ هر وه ها یادی

زه که ریبا بکه وه کاتیک بانگی پهروه ردگاری کرد: پهروه ردگارم! مه هیله ته نیا بکه ومه وه، تو ش باشرینی میرا ترانی ﴿۸۹﴾ تیمه ش به ده نگیه وه هاتین و به حیا (ی کوپیمان) پیدا و، هاوسه ره که شمان بو چاک کرد (که مندالی بی) به دنیایی نه وان هه میشه له (کرده وه) چاکه کاند خیرایان ده کردو، به نومیدو ترسه وه لیمان ده پارانه وه و بومان زور ملکه چ بوون ﴿۹۰﴾ ههروه ها یادی نه و تافره ته بکه وه که داوینتی خوئی (له هه له و په له) پاراست، تیمه ش له رووحی خومان فوومان پیدا کردو، خوئی و کوره که بیشیمان کرده نیشانه به ک بو جیهانیان (که ده سه لاتی په ها و بی سنووری خوای پهروه ردگاری پی دهرک بکه ن) ﴿۹۱﴾ نا نه مه کومه له که تانه (نه ی پروادارینه!) به ک کومه له، له سه ر پاسته شه قامی خوا و منیش پهروه ردگار تانم، ده جا ته نیا من به رستق ﴿۹۲﴾ (نه و پیغه مه رانه به ک کومه لی سه ر پاست بوون) که چی (زورنک له پاشینه کانیا ناینه که یانیا ن) له تيو خویاندا به ش به ش کرد، هه مووشیان ته نیا بو لای تیمه ده گه رینه وه ﴿۹۳﴾ نجا هه ر که س له کرده وه چاکه کان بکات و پرواداریش بی، کوششه که ی نادیده ناگیرئی (و ناسوپاسیی به رانه ر ناکرئی) و تیمه (پاداشتی ته واوی) بو ده نووسین ﴿۹۴﴾ هه ر ناوه دانیه کیش که فه وتان دوومانه، لییان قه ده غه یه که نه گه رینه وه بو لای خوا (بو سزادرانیا ن) ﴿۹۵﴾.

شیکردنه وه ی هه ندیک له وشه کان

(الْكَرْبُ): (الْحَزْنُ وَالْغَمُّ يَأْخُذُ بِالنَّفْسِ، وَالْجَمْعُ: كَرْوَب، الْكَرْبَةُ: الْكَرْبُ، وَالْجَمْعُ: كَرْبٌ)، (كَرْبٌ)، واته: دلته نگیی و خه میکه، که دلی نینسان داده گری، (كَرْبٌ) به (كَرْوَب) کۆده کریته وه، (كَرْبَةُ) ش یانی: به ک خه م، که به (كَرْبٌ) کۆده کریته وه، ههروه ها (كَرْبٌ) و (كَرْبٌ) به یه ک واتاش هاتوون، هه ردووکیان یانی: خه م و خه فته و دلته نگیی.

(الْحَرْثُ): (الزُّرْعُ: الْأَرْضُ الْمُخْرَوْتَةُ)، (حَرْثٌ) واته: کشتوکال، هرودها به زهوی کیندر اویش ده گوتری، (حَرْثُ الدُّنْيَا: مَتَاعُهَا)، رابواردن و گوزه رانی ژبانی دنیا، (حَرْثُ الْأَخِرَةِ: الْعَمَلُ الصَّالِحِ)، کینلگه ی دواروژ یان کشتوکالی دواروژ، کرده وهی چاک.

(نَفَسَتْ فِيهِ غَنَمُ الْقَوْمِ): (نَفَسَتْ الْمَاشِيَةَ فِي الزُّرْعِ: انْتَشَرَتْ فِيهِ وَرَعَتْهُ لَيْلًا)، (نَفَسٌ) به مانای بلا بو بونه وه دی، به لأم (نَفَسَتْ الْمَاشِيَةَ فِي الزُّرْعِ)، واته: نازده له که به شهوی به ربووه نیو کشتوکاله که و زهری کردو تیبدا له وه را و خواردی.

(الْبُوسُ): (الْبُوسُ: مَا يَلْبَسُ، وَالْجَفْعُ: لُبْسُ، الدَّرْعُ)، به مانای پو شاک دی و، تابیعت به مانای زری دیت، واته: پو شاک جه نگیی، هه نذیکیش ده لین: (الْبُوسُ) هه به مانای زری دی، هه به مانای خووده دی، هه به مانای هه مو و نه شتانه دی که له جه نگدا به کارده هیتین.

(بَأْسِكُمْ): (الْبَأْسُ: الشَّدَّةُ فِي الْحَرْبِ، الْحَرْبُ: الْعَذَابُ الشَّدِيدُ، الْخَوْفُ)، وشه ی (بَأْسٌ) هه به مانای سه ختی جه نک و زهبری جه نک دی و، هه به مانای خودی جه نک دی و، هه به مانای سزای سه خت دی و، هه به مانای ترسیش دی.

(عَاصِفَةٌ): (عَصَفَتِ الرِّيحُ عَصْفًا وَعُصُوفًا: اشْتَدَّ هُبُوبُهَا فِيهِ عَاصِفٌ وَعَاصِفَةٌ، وَالْجَمْعُ: عَوَاصِفٌ)، (عَصَفَتِ الرِّيحُ عَصْفًا وَعُصُوفًا)، واته: بایه که هه لیکرد زور به توندی، بای توند پیی ده گوتری: (عَاصِفٌ)، پیی ده گوتری: (عَاصِفَةٌ)، که به (عَوَاصِفٌ) واته: بایه توندو به هیزه کان، کوذه کریته وه.

(يَقُوصُونَ): (يَقُوصُونَ): واته: بو ی ده چوونه نیو ده ریا، (غَاصَ يَقُوصُ فِي الْمَاءِ غَوْصًا: نَزَلَ تَحْتَهُ)، واته: چووه ژیری ده ریا، چووه ژیر ناو، (غَائِصٌ) واته: که سیک که چوته بن ناوی، کوپه که ی (غَوَاصٌ)، به لأم صیغه ی زیده روپی کردن (صیغه المبالغة) یه، (غَائِصٌ) بریتیه له (غَوَاصٌ)، واته: که سیک که زور ده چیته نیو ناوی و خو ی تیبدا نقوم ده کات بو نه وهی شت ده ربینتی، به تابیعت نه وانهی که به دوی گه وه ره مرواری دا ده گرتین له ژیر ده ریادا.

(مَسْفِي الْعُثْرُ): (مَسَهُ الْعَذَابُ: أَصَابَهُ)، واته: تووشم بووه، (ضُر) هه ر نازارو نارِهه تیه که که له جهسته ی مروّفا دهبیت، جاری وایه به مانای زبانی مآل و سامانیش دیت، به لآم لیره دا به مانای زبانی جهسته و ناخوشی و نه خوشی دی.

(نَقَدِرَ عَلَيْهِ): (قَدَرَ الرُّزُقَ عَلَيْهِ: صَبَقَ)، واته: بزوی لئ وه تنگ هینا، ﴿فَطَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ﴾، پتی وای بوو نئمه سه ر زه مینمان لئ وه تنگ نه هیناوه، واته: مولزوم و پابه ندیمان نه کردوه که له سه ر زه مینی نهینه وادا مینیتته وهو، نه چتی بوو جینگایه کی دی.

(الْغَمِرُ): (الْكَرْبُ أَوْ الضَّرْنُ: يَخْضِلُ لِلْقَلْبِ بِسَبَبِ مَا، وَالْجَمْعُ: غُمُومٌ)، (غَمٌ) بریتیه له غم و په ژاره یه ک که به هوکاریکه وه دئته نئو دلّه وه، که به (غُمُوم) کؤده کرتته وه، (غَمٌ) په یوه ندیی به تئستا و داهاتووه وه هیه، به لآم (حُزْنٌ) په یوه ندیی به پابردووه وه هیه، (هَمٌ) یش په یوه ندیی به داهاتووه وه هیه.

(رَعْبًا): (رَغَبَ يَرْغُبُ، رَغْبًا وَرَغْبَةً وَرَغْبَةً: حَرَصَ عَلَى الشَّيْءِ وَطَمَعَ فِيهِ)، (رَغَبَ يَرْغُبُ، رَغْبًا وَرَغْبَةً وَرَغْبَةً)، واته: نارِه زووی بوو چوو، له سه ری سوور بوو، ته ماعی تئیکرد، پتی نومیده وار بوو.

(رَهَبًا): (رَهَبَ يَرْهَبُ رَهَبًا وَرَهْبَةً وَرَهْبًا: خَافَ)، واته: ترسا، به لآم جیاوازی تئوان (خَوْفٌ) و (رَهْبَةٌ)، ناوایه: (رَهْبَةٌ) واته: سام لئکردن، به لآم (خَوْفٌ) واته: ترسان، که واته: ﴿وَيَدْعُونَكَ رَعْبًا وَرَهْبًا﴾، به نومیده وار بوون و تامه زرو بوون و عهودآبوونه وه، به سام لئکردن و سام رئیشته وه به رانبه رمان، لئمان ده پارانته وه.

(وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ): واته: کاره که ی خوئیانیان - که مه به ست پتی له نایینه که یانه - به ش به ش کردو دابِر دابِر کرد، (تَقَطَّعَ الشَّيْءُ: تَفَرَّقَتْ أَجْزَاؤُهُ: أَي: تَفَرَّقُوا فِيهِ)، واته: له نایینه که یاندا گرووپ گرووپ بوون، بوونه به ش به ش و تاقم تاقم، هه ر کامئکیان به شیک له نایینه که ی پیاده ده کرد، هه رووک نه و دهرده له مسوئلانایش قه و ماوه، په کیان ته نیا له لایه نی رووحیی ده گرتی و، په کیک

ته نیا لایه‌نی فیکری ده‌گری و، به‌کیک ته نیا لایه‌نی په‌روه‌رده‌یی ده‌گری و، به‌کیک ته نیا لایه‌نی سیاسی ده‌گری و، به‌کیک ته نیا لایه‌نی جه‌نگ و پروبه‌پروبوونه‌وه ده‌گری و... هتد، که هه‌میشه مسؤل‌مانان وه‌ک نؤمه‌تان پیتشو، له نه‌نجامی نه‌وه‌دا که تیکه‌یشتنی گشتگیرو قوول و تیرو ته‌واویان بو ناینه‌که‌یان نابن، دینداریه‌که‌شیان پچر پچرو دابر دابر ده‌بن.

(كُفِّرَانَ): (كَفَّرَ بِاللَّهِ يَكْفُرُ كُفْرًا وَكُفْرَانًا، وَكَفَّرَ بِالنُّعْمَةِ جَعَدَهَا، وَكَفَّرْتَهُ كُفْرًا أَي: سَتَرْتَهُ)، (كُفْرَانَ) ده‌گونجی جاوگی (كَفَّرَ بِاللَّهِ يَكْفُرُ كُفْرًا وَكُفْرَانًا) بن، واته: بیپروایی، به‌لام لی‌ره‌دا ﴿فَلَا كُفْرَانَ لِسَعْيِهِ﴾، نه‌مه مه‌به‌ست پتی کوفرانی نیعمه‌ته، واته: نادیده‌گرتنی، ده‌گوتری: (وَكَفَّرَ النُّعْمَةَ وَكَفَّرَ بِالنُّعْمَةِ جَعَدَهَا)، واته: نکوولی لی‌کردو نادیده‌ی‌گرت، که‌واته: (كُفْرَانَ) یانی: سپله‌یی و ناسوپاسیی و نادیده‌گرتنی چاکه، ده‌گوتری: (كَفَّرْتَهُ كُفْرًا أَي: سَتَرْتَهُ)، (كُفْر) واته: پۆشین، هر وشه‌ی (كُفْر) له نه‌صلدا له (كُفْر) دوه هاتوه، چونکه بابای بیپروا نه وه‌فه‌که راستیه‌کانی ئیمانن، دایانده‌پۆشی به‌هوی نکوولی‌لی‌کردنه‌وه، هه‌روه‌ک که‌سیکی سپله‌ش نه وه‌چاکه‌یه‌ی له‌که‌لی‌کراوه، دایده‌پۆشی و له بیرخوی ده‌باته‌وه، هه‌م سپله‌یی (كُفْرَانَ)، که پیچه‌وانه‌ی (شُكْرَه)، هه‌م (كُفْر) که پیچه‌وانه‌ی (ئیمانن)، هه‌ردووکیان په‌یوه‌ندیان به‌ریشه زمانه‌وانیه‌که‌یان‌وه هه‌یه که بریتیه له داپۆشین (كُفْر).

(لِسَعْيِهِ): (سَعَى فِي مَشْيِهِ: هَرَوَلَ وَسَعَى إِلَى الصَّلَاةِ: ذَهَبَ)، (سَعَى) واته: به‌پاکردن و به‌خیزایی رویشت بو نوێژ، ده‌شگونجی هه‌ر به‌مانای رویشتی ناسایی بن، به‌لام (سَعَى) لی‌ره‌دا یانی: کۆشش و هه‌ول، ئنجا له‌به‌ر نه‌وه‌ی ئینسان کاریک که ده‌یکات، ده‌بن به‌پیان به‌دوایی دا بچن، له‌وه‌وه وشه‌ی (سَعَى) خوازراوده‌وه بو هه‌ر هه‌ول و تیکۆشانیک، به‌لام له نه‌صلدا وشه‌ی (سَعَى) به‌مانای رویشتی خیرا دی.

(وَحَرَامٌ): (الْحَرَامُ: الْمَمْنُوعُ مِنْ فِعْلٍ)، واته: فه‌ده‌غه، شتیک که نه‌هیتلدری له‌نجام بدری.

مانای گشتی نایه تکان

خوای **تَنَزَّلُ** دَوای نه‌وهی باسی هه‌ر کام له مووسا و هاروونی برای کرد، سه‌لآت و سه‌لامی خویان له‌سه‌ر بتی، به‌ ناماژه پتکردن و، توژتک به‌ درژی‌بی باسی به‌سه‌رهاتی ئیپراهیمی کرد له‌گه‌ل بابی و له‌گه‌ل گه‌له‌که‌بدا و، ته‌گبیر کردنی بوژتک و پتک شکاندنی بت و سه‌نهمه‌کانیان و، نه‌وهی که‌ به‌سه‌ری هات، که له‌سه‌ر نه‌وه خرایه نیتو ناگری سوورده‌وه، خوای **تَنَزَّلُ** دهر‌بازی کردو، دَوای نه‌وهی که‌ ناماژه‌کرا به‌وهی خوای **تَنَزَّلُ** هه‌ر کام له ئیسحاق و یه‌عقوبی به‌ ئیپراهیم به‌خشین (علیهم‌الصلاة‌والسلام)، دَوای نه‌وه باسی لووط کرا، که‌ خوای **تَنَزَّلُ** هه‌ر کام له ئیپراهیم و لووطی دهر‌بازکردن، به‌ره‌و سه‌ر نه‌و زه‌مینهی پیت و پتزی تیخراوه (که‌ شامه) دَوایی کورته‌یه‌کی ناماژه‌ناسا له‌سه‌ر ژیان و به‌سه‌رهاتی (لوط) **الطیة** باسکرا، که‌ تیمه به‌سه‌رهاتی نه‌ویشمان له سوورده‌تی (هود) دا‌خستوته‌ پروو، ئنجا باسی هه‌ر کام له‌و پیغهمبه‌رانه‌ی دیکه‌ ده‌کات: (نووح و داوودو سوله‌یمان و نه‌ییووب و یونوس و زه‌که‌ریا و ناماژه‌به‌کیش به‌ مه‌ریهم و عیسای کوری).

سه‌ره‌تا ده‌فه‌رموی: ﴿وَنُوحًا إِذْ نَادَىٰ مِنْ قَبْلُ﴾، واته: (أَذْكَرُ نُوحًا) یادی نووح بکه‌وه، یاخود: (وَنَجَّيْنَا نُوحًا) تیمه نووحیشمان دهر‌باز کرد، ﴿إِذْ نَادَىٰ مِنْ قَبْلُ﴾، که‌ پیشتر هاوارو بانگی کرد، بانگی کیی کرد؟ به‌ دنیایی بانگی په‌روه‌ردگاری خوئی کرد، له‌ خاوه‌نی پاراپه‌وه، که‌ ده‌فه‌رموی: ﴿مِنْ قَبْلُ﴾، له‌ پیتشدا، واته: له‌ پتیش نه‌و پیغهمبه‌رانه‌دا که‌ باسکران، چونکه نووح **الطیة** له‌ پیتش هه‌موویانه‌وه بوو، ﴿فَأَسْتَجَبْنَا لَهُ، فَجَعَلْنَاهُ وَاٰهْلَهُ مِنْ اَلْحَرَبِ الْمَطْمِرِ﴾، تیمه‌ش وه‌لامان دایه‌وه و به‌ ده‌میه‌وه چووین و، خوئی و نزیکه‌کانیمان له‌ خه‌م و به‌لایه‌کی مه‌زن قوتار کردن.

﴿ وَصَرَّهٖ مِنْ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا ﴾، ده‌بازمان کردو سه‌رمان خست به‌سهر نهو کۆمه‌له‌دا که نیشانه‌کانی تیمه‌یان به درۆ دانان، ﴿ إِنَّمَا كَانُوا قَوْمٌ سَوِيًّا ﴾، به دنیایی نه‌وان کۆمه‌لکیی زۆر خرابه‌کارو ناقۆلا بوون، ﴿ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴾، بۆیه تیمه‌ش تیکراییمان خنکاندو نغرومانکردن له توفاندا.

﴿ وَادَّوَدَ وَسُلَيْمَانَ ﴾، هه‌روه‌ها داوودو سوله‌یمانیشمان ده‌رباز کردن، یاخود: یادی داوودو سوله‌یمانیش بکه‌وه، که باب و کوپ بوون، چونکه خوا ﴿ لَمَّا لَمْ يَدْعُوا إِلَىٰ آلِهِمْ مِنَ الدِّينِ مُعْتَدِلِينَ ﴾، سووپه‌تی (ص) دا ده‌فهرموئ: ﴿ وَهَبْنَا لِداوودَ سُلَيْمَانَ نِعَمَ الْعَبْدِ إِنَّهٗ أَوَّابٌ ﴾، واته: سوله‌یمانان به داوود به‌خشی، باشترین بنده بوو و، زۆر بۆ لای په‌روه‌ردگاری ده‌گه‌پایه‌وه، ننجنا لیره ده‌فهرموئ: ﴿ وَادَّوَدَ وَسُلَيْمَانَ ﴾، یادی داوودو سوله‌یمان بکه‌وه، ﴿ إِذْ يَمْكُرُ الْمَآءَ فِي الْحَرِّ ﴾، کاتییک که دادوه‌رییان ده‌کرد له باره‌ی کشتوکاله‌که‌وه، ﴿ إِذْ نَفَسَتْ فِيهِ غَمِّ الْقَوْمِ ﴾، کاتییک که مه‌پری خه‌لکییک به‌شه‌وئ چوووه تیی، ((نفس)) واته: بلاوکردنه‌وه، به‌لام ﴿ نَفَسَتْ فِيهِ غَمُّ الْقَوْمِ ﴾، واته: مه‌پری کۆمه‌له‌که به شه‌وئ بهر هه‌لدا بوو، به شه‌وئ له‌وه‌پری کرد.

بینگومان کۆمه‌له‌که (قوم) خه‌لکیکی دیکه‌ی جیا بوون، له نهو خه‌لکه‌ی خاوه‌نی کشتوکاله‌که بوون، واته: کۆمه‌له‌ خه‌لکییک هه‌بوون خاوه‌نی کشتوکال بوون، خه‌لکیکی دیکه‌ش هه‌بووه خاوه‌نی ناژه‌ل بوون، ناژه‌لی نهو خه‌لکه‌ی خاوه‌ن ناژه‌ل بوون، به شه‌وئ به‌ربۆته کشتوکالی جوتیاره‌کان، ﴿ وَكَانَ لِجُنُودِهِمْ شُهَدَاءَ ﴾، داوودو سوله‌یمانیش دادوه‌رییان ده‌کرد له باره‌ی نهو کیشه‌یه‌وه، که چۆن چۆنی نهو کیشه‌یان چاره‌سهر کرد؟ که ناژه‌لی خاوه‌ن ناژه‌له‌کان، زانی که‌یاندوه به کشتوکالی خاوه‌ن کشتوکاله‌کان، خوا ﴿ لَمَّا لَمْ يَدْعُوا إِلَىٰ آلِهِمْ مِنَ الدِّينِ مُعْتَدِلِينَ ﴾، ده‌فهرموئ: تیمه‌ش بۆ دادوه‌رییه‌که‌یان ناماده بووین و ناگادار بووین.

﴿ فَهَمَّئِنَّا سُلَيْمَانَ ﴾، تیمه‌ کیشه‌که‌مان له سوله‌یمان حالییی کردو تیمان که‌یاند، یاخود حوکم و بریاری راستمان له باره‌ی نهو کیشه‌یه‌وه، له سوله‌یمان

حالی کرد، ﴿وَكَلَّا ءَايِنًا حُكْمًا وَعِلْمًا﴾، به لَم به هر کامیکانیس هم حکمت و دانایی، هم زانیاری و شاره زایشمان پیدابوون، لیره هر به نامژه باسی نهو به سه رهاته ده کات، به لَم دوایی وه که له مه سه له گرنکه کانیشدا ده یخهینه پوو، زانیان و شاره زایان له ته فسیره کانیندا، نهو به سه رهاته یان به پوونیی هیناوه، که وا پنده چی نهو به سه رهاته یان له کتیبی خاوهن کتیبه کان وه رگرتبئ و کورته که ی نهو یه:

ناژه لی چند که سیک (چونکه خوا **التين** به قهوم ناویان ده بات)، وادیاره میگه لیکمی مه رو بزنان بووه، چوته نیو کشتوکالی خه لکیکی دیکه وه، (که نهویش مهرج نیه هی یه ک پیوا بوو بی، نهوایش له وانه یه کومه لیک بووبن)، به شهوی بهره لدا بوونه نیوی و، خواردوو یانه و زه پریان پیگه یاننده و شیلو یانه، زیان پیگه یشتوو کان که خاوهن کشتوکاله کانن، ده چن بۆ لای داوود **التين** که هم حوکران بووه و، هم پیغه مبری خوا بووه، نهویش وا دادوه ری ده کات که مه ره کان بینه هی خاوهن کشتوکاله کان و، زهوییه که ش بیته هی خاوهن ناژه له کان، دوایی که درده چن سوله یمان **التين** که نهو کاته گنج بووه، لیان ده پرسن: بایم چۆن دادوه ری له نیواندا کردن؟ نهوایش بۆی باس ده که ن، نهویش دوایی ده چپته وه خرمهت بابی و ده لی: نه گهر به جور یکی دیکه دادوه ری یان له نیواندا بکه ی باشتره، بایشی ده لی: چۆن؟ ده لی: ناژه له کان ته سلیمی خاوه نانی زهوییه که بکه، با لیان بهره مهند بن، له بهره مه کانین بهره مهند بن و، زهوی کشتوکاله که ش بده به خاوهن ناژه له کان، تا کو کشتوکاله پیش نهو ی زه بکری چۆن بووه، ناوای لی ده که نهو، زهوییه که یان بۆ داده چپتنه وه و ده بکه نهو به کشتوکال، تا نهو کاته ی مه ره کانین زه پریان کرده، دوایی با ناژه له کان بینه وه هی خاوهن ناژه له کان و، زهوییه که ش بیته وه به مولکی خاوه نه کانی خوی، داوودیش **التين** دادوه رییه که ی نهو ی له لا په سندتر ده بی، بۆیه خوا **التين** ده فهرموی: حوکه راستره که مان له سوله یمان حالی کرد.

دوايي خوا ﷻ ده فەرموي: ﴿ وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ ﴾ له گه ل داووددا چي اکامان ملکه چ کرديوون. رام و ده سته مو کرد بوون و، ههروهه بائنده کانيش، ﴿ يُسَبِّحْنَ ﴾، خويان به پاک ده گرت، ته سبيحانيان بو خوا ده کرد، ﴿ وَكُنَّا فَاعِلِينَ ﴾، ههه ر تيمه نه نجامده ري نهو کاره بووين، دوايي باسي ده کهين، که نايما مهبه ست له ته سبيح ليره ده ههه نهوه بووه که کاتيک داوود راز و نياز و پارانه وهي کرده، چيايه کان و بائنده کانيش له گه ليان گوته وهه، واته: چيايه کان ده نگان داوده ته وهه، بائنده کانيش جريواندوو يانه، ياخود به شيويه کي موعجيزه بووه، واته: به شيويه کي ناسايي بووه، نه گه ر نا ههه که سيک له چيايه کان هاوار بکات، ههه ر ده نگ ده ده نه وه و نه وه تاييه ت نيه به داووده وه، که هه نديکيان بهو شيويه ته فسيريان کرده، ﴿ وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَّكُمْ ﴾، ههروهه پيشه سازي دروست کردني پو شاکمان فيري داوود کرد بو تيوه، نه يفه رمووه: (لباس لکم) به لکو (لبوس لکم) بوچی؟ ﴿ لِنُحْصِنَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ ﴾، تاكو له سه ختي و زبري جهنگ بتانبارزي، كه واته: (لبوس) ليره ده مهبه ست پتي پو شاکيكي تاييه ته، که پو شاکي جهنگيه و مهبه ست پتي زرييه، ياخود ههه ر شتيكي ديکه که مرو ف له زه بري به رانه ره که ي له کاتي جهنگدا بار تزي، ههه ر چه نده (لبوس) به واتاي پو شاکي ناسايش هاتوه، به لام ليره ده به پتي سايي نايه ته کان ده زانري، که نه وه پو شاکيكي تاييه ته و پو شاکي جهنگيه، ﴿ فَهَلْ أَنْتُمْ شَاكِرُونَ ﴾، ننج نايما تيوه سوپاسگوزارن له سهه ر نه وه ي خوا ﷻ نهو نيعهه تانه ي بهو پيغهمبه رانه داون، که بو خه لکي به کاريان هيتاون؟!.

﴿ وَإِسْلَمْنَا بِالْبَحْرِ عَاثِفَةَ ﴾، (و) وشه ي (سليمان) باده داته وه و ده گير تيه وه سهه ر: ﴿ وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ ﴾، واته: ﴿ وَسَخَّرْنَا لِسُلَيْمَانَ الرُّوحَ ﴾، ههروهه با بو سوله يمانيش (با) مان ده سته مو کرد بوو، ﴿ عَاثِفَةَ ﴾، به توندي و به هتيز هه نيده کرد، ﴿ تَجْرِي بِأَمْرِ رَبِّي إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا ﴾، به فه رمان ي نهو ده روي بو نهو سهه ر زه مينه ي که پست و پيزمان تيخستبوو، مهبه ست پتي سهه ر زه مين ي

شامه، ﴿وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمِينَ﴾، تیمه به هم موو شتیک زانا بووین، نه میس لیره دا دیسان زانایان مشت و مریان بووه لهو باره وه: که نایا نهو بایه هر نهوه بووه، که که شتیبه کانی بو سوله یمان گه یاندوونه جیی مه به ست: یا خود به جوژی دیکه ش بووه؟ به ته نکید به جوژی دیکه ش بووه، وهک دو اتریش باسی ده کهین، چونکه (با) که شتیان پرونتی، تایهت نیه به سوله یمانه وه، (با) که شتی هه موو که س له ده ریادا هه ده جوو لیتن.

﴿وَمِنَ الشَّيْطَانِ مَنْ يَلْمُوكَ لَمًّا﴾، هه رو هه له شه یتانه کانیشمان بوی ملکه چکر دبوون که بوی رۆ ده چوون، واته: بوی رۆده چوونه نیو ده ریا، نجا لیره دا وشه ی: (غاص: يَغْنِي دَخَلَ تَغَتَّ الْمَاءُ) (غاص) چووه نیو ناوو پیندا رۆچوو، نیدی پیویست ناکات وشه ی ده ریا به کار بهینن، چونکه (غَوْص) هه ر چوونه نیو ده ریابه، بویه نهو قورئانه مه زنه وشه یه کی زیادی تیدانیه، هه ر وشه یه ک خوا ﷻ زاینویه ق، ده زانری به پیی سه لیه و سیاق، کتییی خو ی پی قه ره بالغ نه کردوه، نجا که خوا ﷻ ده فهرمو ی: هه ندیک له شه یتانه کامان بو ملکه چ و ده سته مو کردبوون، بو ی رۆ ده چوونه نیو ده ریا، هه ر دیاره بوچی رۆ ده چنه نیو ده ریا؟ بو نه وه ی گه وه ره مرواری بو ده ریتنن، بویه باسی نه کردوه، ﴿وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ ذَلِكَ﴾، هه رو هه کار ی جکه له وه شیان بو ده کرد، وهک له سووره تی (سبا) دا ده فهرمو ی: ﴿يَعْمَلُونَ لَكُمْ مَائِسَاءً مِنْ تَحْرِيْبٍ وَتَمَثِيْلٍ وَحِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُوْرٍ رَاسِيْتٍ﴾، وهک دوایی باسی ده کهین، ﴿وَكُنَّا لَهُمْ حَفِيْظِيْنَ﴾، تیمه ش بو نه وان پاریزه ر بووین، واته: نهو شه یتانه مان ده پاراست و نه مانده هیشت لابدهن، یاخی بن، نه مانده هیشت زیان به خه لک بکه یه نن، نه مانده هیشت له فه رمانی سوله یمان ده ریچن.

نجا دیته سه ر باسی پیغه مه ریکی دیکه، که نه ییو به الطیر، ده فهرمو ی: ﴿وَأَنْتُمْ﴾، واته: یادی نه ییووب بکه وه، یا خود: نه ییووبیشمان تا قی کرده وه، ﴿إِذْ نَادَى رَبَّهُ﴾، کاتیک که له په رو ره دگاری پارایه وه، ﴿أَنِّي مَسَقِ الْقَصْرَ وَأَنْتَ

أَرْحَمُ الرَّحِيمِينَ ﴿۱۰﴾ پارانه وه که ی نه وه بوو فه رمووی: من نازارو نارِه حه تبییم توووش بووه، تَوْش به به زه بیترینی به به زه بیانی، دیاره نارِه حه تبی و گرفتاریه که ی نه ییووب، لیره دا باس نه کراوه، چیه، هه روه ک له سووره تی (الصافات) یشدا هر به وشه ی (الضُّرِّ) هاتوه، به لَام له سه رچاوه میژوویه کاند و، له کتیبی خاوه ن کتیبه کاند هاتوه، که نه و گرفتاری و نارِه حه تبیه ی نه ییووب بریتی بووه له نه خوْشیی، نه خوْشیه کی نارِه حه تکه ر، ﴿فَأَسْتَجِبْنَا لَهُ فَعَشِفْنَا أَمَا بِهٖ مِنْ ضُرِّهٖ﴾، تیمه ش به ده میه وه چووین و وه لآمان دایه وه، نه و نارِه حه تبی و زیانه ی که هه بیوو لیمان لآبرد، ﴿وَأَتَيْنَاهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ﴾، مَال و خیزانه که یمان پیندا و، ونه ی خوْشیان له که لیاندا، واته: مَال و خیزانه که یمان بوْ گپرایه وه، هینده ی دیکه شمان خسته سه ر، ﴿رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا﴾، نه وه ش به زه ییه ک بووه له لایه ن خوْمانه وه، ﴿وَذَكَرَىٰ لِلْعٰثِدِيْنَ﴾، په ندو بیرخه ره وه ش بوو بوْ خوا په رستان.

﴿وَأَسْمِعِیْلَ وَادْرِیْسَ وَذَا الْكِفْلِ﴾، هه روه ها یادی نیسماعیل و نیدریس و زه لکیفل بکه وه، که تیمه باسی نیسماعیل و نیدریسمان کردوه له کاتی ته فسیری سووره تی (مریم) دا، به لَام زه لکیفل، پشتیوان به خوا، له م سووره ته دا باس و به سه رهاتی ده خه یه روو، خوا ده فه رمووی: ثم سیتانه ش نیدریس و نیسماعیل و زه لکیفل، یادیان بکه وه، یاخود: خوا ﷺ به سه ری کردنه وه و تاقیرکدنه وه، به لَام: ﴿كُلٌّ مِّنَ الصّٰدِقِيْنَ﴾، هه ر کامتیکیان له خوْ راگران بووه، ﴿وَأَدَخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا﴾، تیمه ش خستمانه تیبو به زه یی خوْمانه وه، ﴿إِنَّهُمْ مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ﴾، بیگومان نه وان له چاکان بوون، له به ندو شایسته کانی خوا بوون.

﴿وَذَا النُّوْنِ﴾، هه روه ها یادی زه ننون بکه وه (أَذْكُرْ ذَا النُّوْنِ)، یاخود: زه ننونوینشمان به سه ر کرده وه و تاقیمان کرده وه (إِبْتَلَيْنَا ذَا النُّوْنِ)، (ذَا) به مانای خاوه ن دئی، (النُّون) به مانای ماسی و نه هه نک دئی، که واته: (ذَا النُّونِ) یَعْنِي صَاحِبُ النُّونِ، وه ک له سووره تی (القلم) دا هاتوه که ده فه رمووی: ﴿وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْاَحْوٰتِ﴾، له وئی فه رموویه تی: (صَاحِبُ الْاَحْوٰتِ) واته: خاوه ن نه هه نک،

تیره‌شدا که ده‌فهرموی: (ذَا النُّونِ) هر هه‌مان مانای هه‌یه، واته: خاوده‌ی نه‌هه‌نگ، بۆچی وا ده‌فهرموی؟ چونکه (یونس) نه‌هه‌نگ قووتی داوه، بۆیه بۆته هاوه‌لی، یاخود بۆته خاوده‌نی، چونکه (صَاحِبٌ) به مانای هاوه‌لیش دئی و، به مانای خاوه‌نیش دئی.

﴿إِذْ ذَهَبَ مُغْتَضِبًا﴾، کاتیک که به تووره‌یی رۆیشت، له‌گه‌له‌که‌ی تووره بووه، که خه‌لکی نه‌ینه‌وا بوون، دواي ته‌وه‌ی به‌ینتیک له‌گه‌لیان دا خه‌ریک بووه، نه‌وانیش وه‌لمیمان نه‌داوه‌ته‌وه، نه‌ویش لیان تووره و په‌ست بوو، ﴿فَطَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ﴾، پئی وابوو که تیمه سه‌ر زه‌مینمان لی وه‌ته‌نگ نه‌هیناوه، له‌سه‌رمان پئویست نه‌کردوه که هه‌ر له‌و شوینه بَمِینتته‌وه، پئی وابوو بۆ هه‌ر شویتیک بچیت بانگه‌وازی خوا بکات و، په‌یامی خوا بگه‌یه‌نیت، هه‌ر بۆی هه‌یه، به‌لام له بۆچوونه‌که‌یدا به‌ه‌له‌دا چوو بوو، مادام به‌بی مؤلته‌ی خوا رۆیشت، خوا ﴿سَزَايْ دَا، سَزَادَانَه‌که‌شی نه‌وه بوو که له سکی نه‌هه‌نگدا سجنی کرد، هه‌روه‌ک به‌سه‌ره‌هاته‌که‌یمان له سووره‌تی (یونس)دا به درژی‌یی باسکردوه، ﴿فَنَكَدَى فِي الظُّلُمَاتِ﴾، واته: نه‌هه‌نگه قووتی دا و، که‌وته نئو سکی ماسیه‌وه، ننج‌ا نایا هه‌ر به ده‌میه‌وه گرت؟ چونکه خوا ﴿سَزَايْ دَا، سَزَادَانَه‌که‌شی له سووره‌تی (الصفات)دا ده‌فهرموی: ﴿فَالنَّعْمَةُ الْحَرُتُ وَهُوَ مَلِيحٌ﴾، واته: نه‌هه‌نگ به‌ده‌میه‌وه گرت، نایا هه‌ر به ده‌میه‌وه گرت و ماسیه‌که گه‌وره بوو؟ یاخود چوده‌ته شوینی دیکه‌یه‌وه؟ چونکه هه‌ر له سووره‌تی (الصفات)دا، خوا ﴿سَزَايْ دَا، سَزَادَانَه‌که‌شی له سووره‌تی (الصفات)دا، ﴿إِلَى يَوْمٍ يُبْعَثُونَ﴾، واته: له سکییدا ده‌مایه‌وه تاکو رۆژی زیندوو کرانه‌وه، واته: له‌ویندا گیانی ده‌سپاردو، نه‌وی بۆی ده‌بوو به گۆر، نه‌گه‌ر خواي به پاک نه‌گرتبایه و په‌شیمان نه‌بووبایه‌وه؟ دوايی زیاتر باسی ده‌که‌ین و له تفسیری سووره‌تی (یونس)یش دا به‌درژی‌یی له‌وباره‌وه دواوین.

﴿فَنَكَدَى فِي الظُّلُمَاتِ﴾، له تاریکایه‌کاندا هاواری کردو بانگی کرد، بانگ و هاواری کیی کرد؟ بیگومان هی خوا ﴿سَزَايْ دَا، سَزَادَانَه‌که‌شی له سووره‌تی (الصفات)دا، ﴿إِلَى يَوْمٍ يُبْعَثُونَ﴾، که بیجکه

له تو هیچ په رستراونیک نیه، ﴿سُبْحٰنَكَ﴾، پاکیی بو تو، من تو به پاک ده گرم، ﴿اِنِّیْ كُنْتُ مِنَ الظَّٰلِمِیْنَ﴾، به دنیایی من له ستمکاران بووم، خه تای غوم بوو، تووشی تیره بووم، ناوا تووشی نهو سزادرانه بووم.

﴿فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَوَعَدْنَاهُ مِنَ الْغَیْبِ﴾، تیمهش به دهمیه وه چووین و وه لامنان دایه وهو، لهو خه م و نارچه تیبیه ی که تیندا بوو، دهر بازمان کرد، ﴿وَكَذٰلِكَ نُنشِیْ الْمُؤْمِنِیْنَ﴾، هر بهو شیوه یهش بروداران که ده که ونه خه فته و نارچه تیبیه وه، به مهر چیک بگه رینه وه بو لای خوا، دهر بازمان ده که ین.

ننجا دپته هر باسی پیغه مبه ریکی دیکه، ده فهرموی: ﴿وَزَكَرٰتًا اِذْ نَادٰی رَبَّهُ﴾، یادى زه که ریبا بکه وه، یاخود: زه که ریباشمان تاقیکر دوه، کاتیک بانگ و هاواری په روه ردگاری کرد، ﴿رَبِّ لَا تَذَرْنِیْ فَرَدًا﴾، په روه ردگارا! به تنیا به جیم مه هیله، واته: با چی دیکه به تنها نه بم و بی پاشه وار نه بم ﴿وَاَنْتَ خَبِیْرُ الْاٰوْرٰثِیْنَ﴾، تو باشترینی میراتکرانی، ﴿فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَوَعَدْنَا لَهُ لَبَیْحًا﴾، به دهمیه وه چووین و، وه لامنان دایه وهو، یه حیامان پتی به خشی، وه ک کورپکی ناوازه.

تیمه به سه رهاتی زه که ریبا و یه حیاشمان له سوورتهی (مریم) دا باس کردوون، ﴿وَاَصْلَحْنَا لَهُ زَوْجَهُ﴾، هاوسه ره که یشیمان بو چاک کرد، واته: نه خوشیی نه زوکیه که مان لی لابرد، هر چه ند ته مهنشی زور بوو و به سالدأ چوو بوو، به لام هر کاتیک خوا ﴿وَکَانَ﴾ کارکی ویست، هه موو شتیک له به رانبره ویستی په های خوادا، ناسانه، ﴿فَقَالَ لِمَا یُرِیدُ﴾ ﴿n﴾ البروج، واته: نه نجامددری هر کاریکه که بیه وی بیکات، ﴿اِنَّهُمْ کَانُوْا یُسْرِعُوْنَ فِی الْخَبْرِیْتِ﴾، نه وان ختیرایان ده کرد له چاکه کاند، واته: هه م زه که ریبا و هه م یه حیا و، هه م ختیرانی زه که ریباش ختیرایان ده کردو پیشپرکیان ده کرد له نه نجامدانی چاکه کاند، ﴿وِیَدْعُوْنَ تَارِعًا وَّوَهْبًا﴾، به ته مع پتی بوون و سام لیکر دهنه وه، لیمان

ده پارانهد، ههم نومیدیان هه بوو به ره همتی خوا و، ههم سام و ترسیان هه بوو له سزای خوا، به دوو بالیی نومیدو سام و ترس، به ره و خوا ده چوون، ﴿وَكَانُوا لَنَا خُشِعِينَ﴾، نه وان بو ئیمه زور ملکه چ و زه بوون بوون.

﴿وَالَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا﴾، یادی نه و نافرتهش بکه وه که داوئنی خوئی پاراست له هه له و په له، نه ک هه له هه رام، به لکو له حه لایش هه ره پاراستی، مه ره هم هاوسه گریری نه کرده، ﴿فَنَفَخْنَا فِيهَا مِن رُّوحِنَا﴾، تیمهش له رووحی خویمان فوومان پیدا کرد، واته: فوومان به جهسته ی مه ره مدها کردو، که ده فهرموئی له رووحی خویمان، واته: نه و رووحه ی که به تابهت دروستمان کرد بوو، نه ک له نه نجامی پیکه گه یشتی زن و میرددا خوا دروستی کردین، به لکو به تابهت رووحی عیسا مان خسته تیو جهسته ی مه ره مدهو، ﴿وَحَمَلْنَاهَا وَأَبْنَاهَا آيَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾، خوئی و کوره که یمان کرده نیشانه یه ک بو جیهانیان، نیشانه یه ک که خه لک بزنان هه ره کاتیک خوا شتیکی ویست، نه و شته ناسانه بو خوا، ده توانی مرووف دروست بکات به بی دایک و باب، وه ک نادهم، ده توانیت مرووف دروست بکات به بی باب، وه ک عیسا علیه السلام.

له کوتایی دا ده فهرموئی: ﴿إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً﴾، نا نه م کومه له تان یه ک کومه له، ﴿وَأَنَا رُبُّكُمْ فَاعْبُدُون﴾، منیش په روه ردگار تانم، ته نها به ندهایه تی بو من بکه ن، واته: نه و کاروانی پیغه مبه ران، یا خود کاروانی برواداران، که پیغه مبه ران سه ر قافله یانن، یه ک کومه لن، که له سه ر راسته شه قامی په روه ردگارن، ﴿وَقَطَّعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ﴾، به لام ناینه که ی خوئیانیان له به ینی خوئیاندا به ش به ش کرد، واته: پاشینه کانیا ن و شوئینکه وه کانیا ن و وه چه کانیا ن، نه وانیه که به دوا یاندا هاتوون، که لایاندا، ناینه که یانیان به ش به ش کردو دابر دابر کرد، ﴿كُلُّ إِلَهِنَا رَجُومٌ﴾، هه ره کامیکیشیان ده گه برینه وه بو لای تیمه، نه وه ی که چاکه ی کرده و، نه وه شی که خراپه ی کرده، ده گه برینه وه بو لای تیمه بو سزا و پاداشت.

﴿فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ﴾، نجا هه
 که سیک له کرده وه باشه کان نه نجام بدا و، پرواداریش بیت، نادیده گرتن بؤ
 هه وئ و کوششه که ی نابیت، واته: سپله یی و بی نه مه گیی له به رانبه ردا ناکرئ و،
 کردو کوششه که ی له بیر ناکرئ و فه رامؤش ناکرئ، ﴿وَلِئَلَّاهُ كَاتِبُوتٌ﴾،
 تیمه ش نووسه ر ده بین بؤ نه و کردو کؤشش و ماندوو بوونه ی، ﴿وَحَكْرَمٌ﴾
 عَلٰی قَرِيْبَةٍ اَهْلَكْنَهَا اَنْهُمْ لَا يَرْجِعُوْنَ﴾، ناوه دانیهه کیش که فه وتاندوو مانه،
 قه ده غه یه که نه گه رینه وه، واته: قه ده غه یه که نه گه رینه وه بؤ لای تیمه، تاکو
 سزایان بده ین، وه ک چؤن له دنیا دا سزادراون، هه ر بؤیه ش فه وتیزاون، له
 دواروژیشدا ده گه رینه وه بؤ لای خوا و سزا ده درین، که واته: ﴿وَحَكْرَمٌ عَلٰی
 قَرِيْبَةٍ اَهْلَكْنَهَا اَنْهُمْ لَا يَرْجِعُوْنَ﴾ (یعنی: ممنوع علی قریة اهلکناها انهم لا
 یرجعون إلینا للعقاب)، ناوه دانیهه ک که فه وتاندوو مانه، قه ده غه یه که نه گه رینه وه
 بؤ لامان، تاکو سزایان بده ین، هه لبه ته نه و تایه ته چند مانایه کی دیکه شی
 هه ن، که دواتر له مه سه له گرنکه کاند ا ده بانخه یه روو.

مه سه له گرنه گه کان

مه سه له ی به که م:

نووحیش پیشتر بانگی پهروه ردگاری کرد، نه ویش به ده میه وه چوو و خوئی و نیزیکانی له و به لا مه زله (توفان) دهر باز کردو، به سهر کومه لی بیبر وایاندا سهری خست و تیکرایانی له توفاندا نغرو کردو و خنکاند:

خوا ده فهرموی: ﴿ وَنُوحًا إِذْ نَادَىٰ مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ، فَنجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ، مِنْ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿۶۸﴾ وَنَصْرَتَهُ مِنَ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا، يَا بَنِي آدَمَ إِنَّمَا كَانَ قَوْمٌ سَوًّا فَأَعْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۶۹﴾

شیکردنه وهی ئەم دوو نایه ته، له شهش برگه دا:

(۱) ﴿ وَنُوحًا إِذْ نَادَىٰ مِنْ قَبْلُ ﴾، واته: یادی نووح بکه وه! که له وه و پیش بانگی کردو هاواری کرد (له پهروه ردگاری)، یاخود: نووحی شمان تاقیکرده وه، (وَابْتَلَيْنَا نُوحًا إِذْ نَادَىٰ مِنْ قَبْلُ)، که له وه و پیش بانگی کرد، بانگی پهروه ردگاری کرد، که ده فهرموی: (مِنْ قَبْلُ) واته: پیش نه و پیغهمبه رانهی (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) که ناویان هیترا له م سووره ته دا، به لکو پیش سهر جه م پیغهمبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام)، جگه له ناده م و نیدریس و هه ندیکیش ده لئین: (شیت)، هه رچه نده ناوی له قورناند نه هاتوه، نه که رنا نووح الطَّيِّبُ ده لئین به که م پیغهمبه ری خاوه ن ئوممه ت بووه و له سهرده می نه ودا مروفا به تیی زور بووه و، بوونه کومه لیک که به زه ویدا بلاوبینه وه.

(۲) ﴿ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ ﴾، تیمه ش به که سهر وه لئیمان دایه وه، یانی: (ثُمَّ نَادَىٰ رَبَّهُ وَقَلَّابًا) تیمه داواکاری به که یمان قبول کردو په سه ند کردو به ده میه وه چووین، وشه ی (لَهُ) واته: له بهر وی وه لئیمان دایه وه، (مِنْ أَجْلِهِ) له بهر خاتری وی.

۳- ﴿فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ﴾، خوئی و کس و کارده که یمان له به لآی مه زن و خه فه تی مه زن دهر باز کرد.

که ده فه رموی: (أَهْلُهُ) واته: نیزیکانی که له گه لی له مالن دابوون، (أَهْل) واته: نیزیک، (أَهْلُ الْبَيْتِ)، واته: که سیک که له مالن له گه لتدا ده زی، که پیش هه موو کهس هاوسره، نجا کورو کچن، به لآم تیمه وه ک پیشتر باسمان کردوه، به هوئی قورنانه وه یومان دهر که وتوه، په کییک له کوره کانی که ده لّین: ناوی (کنعان) بووه، به ده نگیه وه نه هاتوه، هه روه ها له سووره تی (التحریم) یشدا، که ده فه رموی: ﴿صَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِّلَّذِينَ كَفَرُوا أَمْرَاتٌ نُّوحٍ﴾ (التحریم، که واته: خیزانی نوح (ژنه که ی) کافر بووه، به لآم مهرج نیه هه ر نهو ژنه ی هه بوو بی، که کافر بووه و فه وتاوه له گه ل فه وتاواندا، وادیاره ژنی دیکه شی هه بووه، به پیی نه وه که له په یمانی کوندا هاتوه: ده لّین: ته نیا سی کوری و بوو که کانی، له گه لّیدا بوون، به لآم نازانین، چونکه نوسه دو په نجا (۹۵۰) سال هه ر پیغهمبر بووه، پیش توفان، وادیاره کوریشی هه بوون و کچیشی هه بوون و، نه وه شی هه بوون و، نه وه ی نه وه ی شی هه بوون و، له په یمانی کوندا نه وانهی که سواری که شتییه که بوون ژماره یان به که م دینّ، به لآم مهرج نیه هه ر نه وه نده بوو بوون، به لآم وه ک له سووره تی (هود) یشدا باسمان کردوه، به پیی نه وه ی که له سووره تی (الصافات) دا هاتوه، که ده فه رموی: ﴿وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُرًّا أَبَايُنَ﴾، واته: وه چه که ی نهومان هیشتنه وه و، ته نیا وه چه که ی نهومان له هیلدر اوان گّیران، که واته: ده بی هه موو نه وانهی که له که شتییه که دا له گه ل نووحدا سوار بوون و دهر باز بوون له توفان، هه موویان له وه چه ی نوح الطّیّ: بوون.

۴- ﴿وَنَصَّرْنَاهُ مِنْ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا﴾، سه رمانخست به سه ر نهو خه لکه دا که نایه ته کانی تیمه یان به درو دانان، یان: نیشانه کانی تیمه یان به درو دانان، وشه ی (نَصْر) به (علی) به رکارده خوازی، (نَصْرَهُ عَلَيْنَا)، به لآم لیره دا به (مِنْ) به رکاری خواستوه، (فَصْنُ مَعْنَى الْمُنْعِ وَالْحِمَايَةِ)، (وَنَصَّرْنَاهُ مِنْ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا)، واته: سه رمانخست به سه ر نهو کومه له دا و، پاراستیشمان لهو خه لکه ی نایه ته کانی تیمه یان به درو داده نا،

دهک له قورئاندا هاتوه: ﴿إِنكُرْنَا لَا نُصْرُونَ﴾ (۱۵) المؤمنون، یانی: یتوه سه‌رناکه‌ون به‌سه‌رماندا و ده‌ربازیش نابین له ده‌ستمان، چونکه کار (فعل) بک که عاده‌ت نیه، به پیتک تپه‌ر بکات بو به‌رکار (مفعول)، کاتیک که به‌و پیته به‌رکار (مفعول به) ده‌خوازی، هم مانا نه‌صلیه‌که‌ی خوئی ده‌گه‌به‌نن و، هم نه‌و مانایه‌ش که به‌هوئی نه‌و پیته‌وه که به‌رکاری پین خواستوه، نه‌ویش په‌لکیش ده‌کات و ده‌گریته نیو خوئی، واته: له به‌ک کاتدا نه‌و فیعله دوو واتایان ده‌گه‌به‌نن، لیره‌دا: ﴿وَصَرَّهٖ مِنَ الْقَوْمِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِآيٰتِنَا﴾، سه‌رمانخست به‌سه‌ر نه‌و کومه‌له‌دا، که نیشانه‌کامانیان به‌درودانان و ده‌ربازیشمان کرد، لئیان، یان که ده‌فه‌رموی: ﴿إِنكُرْنَا لَا نُصْرُونَ﴾ (۱۵) المؤمنون، واته: به‌دنیایی یتوه به‌سه‌ر تیمه‌دا سه‌رناکه‌ون و، له چنگیشماندا قوتار نابین.

۵- ﴿إِنهٖمَّ كَانُوْا قَوْمٌ سَوْءٌ﴾، واته: به‌دنیایی نه‌وان کومه‌له‌خه‌لکیتی خراب بوون، ده‌گوتری: ﴿رَجُلٌ سَوْءٌ وَعَمَلٌ سَوْءٌ﴾، واته: پیاویکی خراب و کرده‌وه‌یه‌کی خراب، (والسوء: کُلُّ مَا يَغْمُ الْإِنْسَانَ)، (سوء) هه‌ر شتیکه که نینسان خه‌فه‌تبار بکات و، حالی ناره‌حمت بکات، یانی: کومه‌له‌خه‌لکیتی زور خراب بوون.

۶- ﴿فَاعْرَفْنَهُمْ أَجْمَعِيْنَ﴾، بویه تیکرپایمان خنکاند، یانی: هیچ کامیامان لئ ده‌رباز نه‌کردن.

مه سه له ی دووه م:

دادوه ریی کردنی داوودو سوله یمان سه لامی خویان له سه ر بن، له باره ی کشتوکالیکه وه که مه ری خه لکیکی دیکه به شه وی زه ری کرد بوو، به لام خوا سوله یمانی له دادوه ریی راستر حالی بوو، خوا چیا به کان و بالنده کانیشی بو داوود رامکرد بوون، که له که لیدا خویان به پاک ده گرت، هه روه ها فتری چینی زری و پوشاکی جه نگیسی کرد بوو:

خوا ده ره رموی: ﴿وَأَوْرَدَ سُلَيْمَانَ إِذْ يَحْكُمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفَسَتْ فِيهِ غَنَمُ الْقَوْمِ وَكُنَّا لِحِكْمِهِمْ شَاهِدِينَ ﴿٧٨﴾ فَهَمَّ بِهَا سُلَيْمَانُ وَكَلَّمَ آدَمَ حَكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ ﴿٧٩﴾ وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَكُمْ لِيُحْصِنَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ فَهَلْ أَنْتُمْ شَاكِرُونَ ﴿٨٠﴾﴾

شیکردنه وه ی ئەم ئایه تانه، له ده (١٠) برگه دا:

١- ﴿وَأَوْرَدَ سُلَيْمَانَ﴾ واته: داوودو سوله یمانیشمان تاقیکردنه وه، یاخود: یادی داوودو سوله یمانیش بکه وه (عَلَيْهِمَا الصَّلَاةُ وَالسَّلَام)، که هه م پیغه مبه ر بوون و هه م حوکم پانیش بوون.

٢- ﴿إِذْ يَحْكُمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفَسَتْ فِيهِ غَنَمُ الْقَوْمِ﴾، کاتیک که دادوه رییان ده کرد له باره ی کشتوکاله که وه، که مه ری خه لکیکی دیکه به شه وی چوو بووه نیوی، (التَّفُّشُ: الإِنْفِلَاتُ لِلرَّعِي لِيَلًا)، (نفس) به ره له دابوونی ناژه له به شه وی که بله وه ری و بچته نیو کشتوکالیکه وه و زه ری بکات.

٣- ﴿وَكُنَّا لِحِكْمِهِمْ شَاهِدِينَ﴾، تیمه ش بو دادوه ریه که یان ناماده بووین، (شاهدین) ده گونج به مانای (حاضرین) بن، واته: ناماده بووین، ده شگونج به مانای

(عَالَمِينَ) بن، واته: نیمه زانا و ناگادار بووین، (لِحُكْمِهِمْ)، بۆچی به پاناوی کۆ هیناوی تی، له حالیکدا تهوان دووانن، داوودو سولهیمان؟ لیره دا دوو ته نویل باسکراون:

أ- گوتوو یانه: له زمانی عه پهبیدا، دووان (مُتَّي) ده کری به کۆ (جمع).

ب- (حُكْمِهِمْ)، واته: دادوهری داوودو سولهیمان بۆ دوو لایه نه نا کۆ که، هه م خاوه ن ناژه له کان و هه م خاوه ن کشتوکاله کان، ده بن به کۆ.

نیمه ناماده ی دادوهری داوودو سولهیمان بووین، له کاتیکدا دادوهریان ده کرد له نیوان خاوه ن ناژه له کان و کشتوکاله که دا، که خاوه ن کشتوکاله که، کشتوکاله که یان زه پکرا بوو، له لایه ن ناژه لی خاوه ن ناژه له کانه وه، که مه پو بز ن بوون.

٤- ﴿فَفَهَّمْنَهَا سُلَيْمَانَ﴾، نجا نیمه له سولهیمانان حالی کرد، وشه ی (فَفَهَّمْنَهَا) که پاناوی مینه ی بۆ به کارهاتوه، واته: (فَهَّمْنَا الْحُكْمَةَ)، دادوهری کردن، (أَوِ الْخُصْمَةَ) یان: نا کۆکیه که، (أَوِ الْقَضِيَّةِ) یان: کیشه که، بۆیه پاناوی مینه ی به کارهیناوه، واته: پای راستمان بهو پراگه یانندو پیمان ناشنا کرد.

٥- ﴿وَكَأَلَّا عَائِنًا حُكْمًا وَعِلْمًا﴾، واته: به هر کامیکیشیان هه م لیزانی و هه م زانستمان دابوو، نه مه بۆ نه وه یه نه وه ک که سیک وا گومان به ری، که دادوهریه که ی داوود هه له بووه، هه له نه بووه، به لام دادوهریه که ی سولهیمان چاکتر و راستر بووه و، هی داوودیش هه ر راست بووه، به لام هی سولهیمان باشر بووه.

یاخود: داوودیش عليه السلام ته نیا له وه مه سه له یه دا نه پیکاهه، نه گه رنا وه نه بی داوودیش خالی بووی له لیزانی و زانست، به لکو زۆر کارزان و لیزان بووه و، زۆریش زانا و شاره زا بووه، به لام له وه مه سه له یه دا نه پیکاهه، وه ک گوتراود: (لِكُلِّ عَالِمٍ هَفْوَةٌ، وَلِكُلِّ حَسَامٍ تَبْوَةٌ، وَلِكُلِّ جَوَادٍ جَبْوَةٌ)، واته: هه موو زانایه ک جارنک به هه له داده چی و، هه موو شمشریکی پرنده جاری وایه نابری و، هه موو نه سینکی چاکیش جاری وایه ره ته لیک ده با و ده که وی.

۶- ﴿ وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ آلَ حِجَالٍ يُسِيحْنَ وَالطَّيْرَ ﴾، چپایه کان و بالنده کانیشمان له گهَل داووددا ملکه چ کرد بوون، خویان به پاک ده گرت، (وَسَخَّرْنَا) یانی: ملکه چ و پامان کردبوو، ده سته مؤمان کردبوون، له گهَل داووددا چپایه کان و بالنده کان خویان به پاک ده گرت، نجا لیره دا ته نیا ده فهرموی: (يُسِيحْنَ)، به لأم مهرج نیه ته نیا گوئیان: (سُبْحَانَ اللَّهِ)، به لکو ستایشی خواهشیان کردوه و، خواهشیان به مزن گرتوه و، باقی نه و وشانه ی دیکه شیان به کارهینان، که له پینگه و مه قامی ستایشگرتی خوا و، به پاکگرتی خوا و، به گه وره گرتی خوا و، پارانه وه له خوا و، راز و نیازکردن له گهَل خوا دا، به کاردین.

۷- ﴿ وَكُنَّا فَاعِلِينَ ﴾، تیمه نه نجامده ری نه و کارانه بووین، واته: نه ک ههر نه و کارانه مان کرد، به لکو تیمه بووین له رابردووشدا نه و جوره کارانه مان پیگراون و له ده ست هاتوون.

۸- ﴿ وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَكُمْ ﴾، ههروه ها فیری پؤشاکی جه نکیشمان کرد بوو بو نپوه، (اللبوس: مَا يُلبَسُ)، ههر پؤشاکیکه که بپوشری، نه وه واتایه کی، واتایه کی دیکه ی: (الدُّرُغُ: بِقَرِينَةٍ لِنُحْصِنَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ)، لیره دا (لَبُوسٍ) به مانای زری دئی، به نیشانه ی نه وه که ده فهرموی: ﴿ لِنُحْصِنَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ ﴾، تاکو له کاتی جه نگدا و له کاتی زه بره وه ختی دا که دپته ریتان، بتانپاریزی، نه وه ش که مروف ده پاریزی، بریتیه له زری، هه لبه ته خوا نه یفه رموه: (دیرغ)، به لأم له شوینی دیکه دا که دوایی باسی ده که یین، خوا ﷺ ده فهرموی: ﴿ وَقَدِّرْ فِي السَّرْدِ ﴾ (۱۱) سبأ، واته: نه ندازه گیری بکه له چینندا و له نالقه کاند، له وده ده توانین بلین: لیره دا (لَبُوسٍ) ی مه به ست پتی زریه، نه گه رنا ههر شتیک بو جه نگ له بهر بگری و بپوشری، چ خووده بی، چ زری بی، چ قه لغان بی، هه مووی ده گرتنه وه، به لأم به نیشانه ی نه وه که له سووره قی: (سبأ) دا هاتوه، دیاره زیاتر مه به ست پتی زریه، که زانایان ده لین: له پیش داوود ﷺ دا، زریه کان یه ک پارچه بوون، له وح له وح بووه، به لأم زری یه که مجار به نالقه له لایه ن داووده وه دروست کرا، که نه ویش به نیلهام و فیرکردنی خوا ﷺ بوو.

۹- ﴿لِلْحَصِينِ مِّنْ بَأْسِكُمْ﴾، تاكو له زهبرو جهنگتان بتانپارتزی، (لِحُصَيْنِكُمْ) واته:
 (لِتَحْفَظَكُمْ، لِتَحْمِيَّتِكُمْ)، تامرازه کانی جهنگ هه موویان، بتانپارتیزن، له کاتی جهنگدا.

۱۰- ﴿فَهَلْ أَنْتُمْ شَاكِرُونَ﴾، ئنجا ئایا ئیوه سوپاسگوزارن، یانی: (هَلْ تَقْرُرُ شُكْرَكُمْ
 وَتَبْتَ)، ئایا سوپاسگوزاری ئیوه چه سپاوه و هاتوته دی، ئەی مروّفه کان! که خوا ﷻ
 ئەو نبعمه تانهی به پیغه مبه ران داون (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، بۆ ئیوه!؟

كورتە باسیك

نۆ (۹) ھەلۆھەستەى كورت لە بەردەم ئەم ئایەتەدا (۷۹-۸۰)

۱- بەسەرھاتى زەرکردنى مەرۆ بزنى ئازەلدارىك لە كشتوكالى جوتيارىكدا، ياخود: باسى زەرکردنى ئازەلى چەند ئازەلدارىك لە كشتوكالى چەند جوتيارىكدا:

بەسەرھاتەكە بەمجۆرە بوو: (شەویك ئازەلى ئازەلدارىك، كە بە پىسى ئایەتەكان (عَنَّم)، واتە: ئازەلى ورد، ھەم مەرۆ ھەم بزنى دەگرێتەو، بەرھەلدا دەبن، دەچنە نىو كشتوكالى خەلکىكى دیکەو، بە شەو، چونكە ئەگەر بە شەو نەبووایە نەیدەفەرموو: (نَفَسَتْ)، ئەم وشەيە كە دەفەرموى: ﴿نَفَسَتْ فِيهِ عَنَّمُ الْقَوْمِ﴾، واتە: مەرۆ بزىنەكان بە شەوئى بەرھەلدا بوون، ئەو وشەيە بۆ بەرھەلداکردن و زەرکردنى ئازەل لە شەویدا بەكاردى، ئازەلەكە بەردەبنە نىو كشتوكالەكە و دەبخۆن و دەبیشلن و لە بەینى دەبن و، زىانى زۆرى پێدەگەيەنن، خاوەن كشتوكالەكە دەچیت بۆ لای داوود عليه السلام، دادوهرىيان كە لە نىوان دا بكات، دەعوایان ھەيە لەسەر ئەو خاوەن ئازەلانى، ئەو خاوەن مەرۆ بزنانە:

أ- داوود عليه السلام دەلى: پىتكیان بگۆرئەو، ئەى خاوەن ئازەلەكان! ئازەلەكان بەدەنە خاوەن زەويیە كشتوكالییەكەو، با زەويیەكەش بۆ خاوەن ئازەلەكان بى، واتە: بە يەكجاری، پێدەچى نرخ و بەھای ئازەلەكان لەگەل زەويیە كشتوكالییەكە، بەرانبەر بوو بى و لىك نىزىك بووین.

ب- سولەيمان عليه السلام رایەكى دیکەى دەبى، وا پێدەچى سولەيمان لەو كاتەدا لەوئى نەبوو، دەشگونجى لەوئىش بوو بى، گوتوو بىتى: بابە! من پىشنيارىكەم ھەيە، دەشگونجى وەك لە ھەندىك رىوایەتاندا ھاتو، سولەيمان لە دەرەو، كە دێتە دەرەو لە لای بابى،

لېيان دەپرسى؟ چۈن دادوهرىي له نىواندا كردن؟ بۆى باس ددكەن، ئەوئش دەچىتەوه بۆ لای بابى دەلن: باه! ئەگەر به جورنكى دىكه دادوهرىيان له نىوان بكرى باشتره، ئەوئش ئەوهيه: ناژەلەكان بدرئنه خاوهن زهوييه كشتوكالئيه كه و لىيان بههره مەند بن، له خورى و موويان و بهروبوويان، تاكو خاوهن ناژەلەكان، كشتوكالى خاوهن زهوييه كشتوكالئيه كه دهگهيه ننهوه ئەو ناسته زه كراوه، واته: تاكو سالى تيوهر دەسوورئتهوه، دوايى با ناژەلەكان بدرئنهوه خاوهنەكانى خوئيان و، زهوييه كشتوكالئيه كه ش تەسليمى خاوهنەكهى بكرئتهوه.

داوودئش **عَلَيْهِ السَّلَامُ** دەمارگيرنهبووه بۆ راي خوئى، هەندىك كەس ئەگەر كەسىكى وهك خوئى و يان له خوئى بچووكتر، يان گەورەتر، رايەك بلىن، پىچەوانهه راي ئەو، لهگەل راي ئەودا تىكبگيرى، تەماشاناكات: هەقه يان نا! مادام يەكىكى دىكه گوتوويهت: هەر له رتوه رەفزى دكات، بەلام پىغەمبەران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) و ئەوانهه به دواي پىغەمبەران دەكهون، دوورن لهو جوهر دەمارگيرى و خو بەزلگيرى و خو پەسندىيه، بۆيه داوود **عَلَيْهِ السَّلَامُ** يەكسەر دەلن: رايەكهى تو پەسندە و دادوهرىيه كهى سولهيمان **عَلَيْهِ السَّلَامُ** جئبه جئ دەكرى و تەبەنىسى دەكرى، ئەمه له سەرچاوه مئزووييه كاندا واهاتوه، ئەگەرنا له نايەتەكهدا تەنيا ناماژى پىداوه.

٢- حوكمى زهركردنى ناژەل بە شهوتى و به پوژئى:

به پئى ئەم سئ فهرايشتهه پىغەمبەر **ﷺ**:

١- (عَلَى أَهْلِ الْأَمْوَالِ حَفِظْهَا بِالنَّهَارِ، وَعَلَى أَهْلِ الْمَاشِيَةِ حَفِظْهَا بِاللَّيْلِ)، (أخْرَجَهُ أَحْمَدُ: ٢٣٧٤٧، وَأَبُو دَاوُدَ، ٣٥٧١ ابْنِ حَبَانَ: ٦٠٠٨، عَنِ حَرَامِ بْنِ مُعِيصَةَ عَنِ أَبِيهِ).

واته: خاوهن مالى و سامان دەبئ به پوژئى بىيارئزن و، لهسەر خوئانه به پوژئى پارىزگارىي لئ بكن، بهلام خاوهن ناژەلئش دەبئ ناژەلەكانيان به شهوتى بىيارئزن و، بهرهه لدا نەبن و زهري مالى و سامانى خەلك نەكەن.

۲- {الْعَجْمَاءِ جُرْحَهَا جُبَارٌ} (أخرجه مالك: ۱۵۶۰، وأحمد: ۷۲۵۳، وعبد الرزاق: ۱۸۳۷۳، والبخاري: ۱۴۲۸، ومسلم: ۱۷۱۰، وأبو داود: ۴۵۹۳، والترمذي: ۶۴۲، والنسائي: ۲۴۹۵، وابن ماجه: ۲۶۷۳ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ).

واته: (الْعَجْمَاءِ) مەبەست پیتی نازەلە (لەبەر ئەوەی كە گۆیا نیه، نوتقی نیه، ناتوانی قسە بكات) برینهكەى بەفیرۆ چوو.

۳- دیسان لە فەرمايشتی پیتەمبەردا ﷺ هاتوه: {وَالْمَعْدُنُ جُبَارٌ} (أخرجه البخاري: ۱۴۲۸، ومسلم: ۴۵۶۲). واته: ئەوهی كانزا دەردەهیتنی (ئەو شوئەنی كانزایەكەى لى دەردەهیتنی ئەگەر چالەكەى بەسەردا برووخن) خوئنی لەسەر خوئەتی، ئەك لەسەر بابای كە كانزایەكەى بۆ دەردەهیتنی.

{جُبَارٌ} یانی: بەفیرۆ چوو، واته: نابژێردی، یانی: نازەتێك قوچێك لە كەسێك هەلەددا و دەيكوژی، و، یان برینداری دەكات، ئەوه دەبێ خوێ پاریزنی لەو نازەلە، ئەگەرنا بە هەدەر دەروا و تۆلە و قەرەبووی ناکهوی، هەر وهەها بابای ئیشكەر لە دەرهیتانی كانزادا.

ئنجای بە پیتی ئەمە، زانیان و شارەزایان زۆر قسەیان كردوه لەو بارەوه، كورتەكەى و پوختهكەى ئەوهیه كە: ئەگەر بەشەوی نازەل بەرینه، بچنە ئیو كشتوكاڵێكەوه، یان شتیكەوه كە زیانی پتی بگهیهنن، ئەوه زیان بۆاردنەكە دەكەوتە سەر خاوهن نازەل، چونكە بە شەوی دەبێ نازەلی خوێ پاریزنی، ئنجای مەرو بزە، پەشەولاخە، حوشترە، و لاخە بەرزەیه، كەرە، هەرچی هەیه، بەلام بە روژی، دەبێ خەلك مولك و مال و سامان و شتەكانی خوێ پاریزنی، و ناكهوتە سەر بابای خاوهن نازەل، بەلكو دەبێ كابران ئاگاداری كشتوكاڵ و شتەكانی خوێ بێ، بە گشتی ئاوايه، ئەگەرنا مەرج نیه لە هەموو حالاندا وابێ، ئەمە وردەكارى زیاترىش دەوی، بەلام لە كتیبه فیهییه كاندا، وەك بنچینهیهكى گشتی ئاوا باسكراوه.

۳- راستی و پیکان له دادوه ریدایه کیکه:

زۆربهی شه‌رعزانان گوتوو یانه: هه‌ق له قسه‌ی کۆششکه‌راندا، له قسه‌ی هه‌له‌هنجه‌رانی حوکمه‌ شه‌رعییه‌کان و فتواده‌راندا، به‌کیکه، به‌هه‌لگه‌ی نه‌وه‌ی که خوا ده‌فهرموئ: ﴿فَفَهَّمْنَهَا سُلَيْمَنَ﴾، کیشه‌که‌مان له سوله‌یمان حالیکرد، واته: نه‌وه‌ی که هه‌ق و راست بوو، له باره‌ی نه‌و کیشه‌یه‌وه، سوله‌یمان لی‌ حالیی کرد، که‌واته: داوود عليه السلام، نه‌پیکاهه، چونکه لی‌ره‌دا خوا تیکه‌یشتنه‌که‌ی تاییه‌ت کردوه به‌ سوله‌یمان‌وه.

هه‌روه‌ها نه‌و فهرمایشته‌ی پیغه‌مبه‌ر ﷺ که ده‌فهرموئ: إِذَا حَكَمَ الْحَاكِمُ فَاجْتَدَ ثُمَّ أَصَابَ فَلَهُ أَجْرَانِ، وَإِذَا حَكَمَ فَاجْتَدَ ثُمَّ أَخْطَأَ فَلَهُ أَجْرٌ^(۱).

واته: دادوه‌ر نه‌گه‌ر کۆششی کرد، پاشان پیکای، دوو پاداشتی هه‌ن، (پاداشتی کۆشش کردن و پاداشتی پیکان) و نه‌گه‌ر کۆششی کردو به‌هه‌له‌دا چوو، پاداشتیکی بۆ هه‌یه (که پاداشتی کۆششکردنه‌که‌یه‌تی).

نه‌م فهرمایشته‌ش به‌لگه‌یه‌ له‌سه‌ر نه‌وه‌ی له‌ مه‌سه‌له‌یه‌که‌دا، که چه‌ند رابه‌ک هه‌ن، ته‌نیا ده‌گونجی‌یه‌ کیکیان راست بئ، زۆربه‌ی شه‌رعزان و شه‌ره‌زایان و ده‌لین.

به‌لام من یتیم وایه هه‌ندی‌ک جار، بۆ هه‌ندی‌ک بابته‌ت نه‌م بنچینه‌یه‌ راست نیه، چونکه جاری وایه هاوکیشه‌یه‌ک هه‌یه به‌ سئ چوار رینگا چاره‌سه‌ر ده‌کرتی، هه‌روه‌ک شاری‌ک هه‌یه له چوار پینج رینگاهه‌ ده‌گونجی‌ بچه‌ نیتو نه‌و شه‌ره و، بابته‌تی وا هه‌یه زیاتر له ریه‌ک هه‌یه بۆ چاره‌سه‌رکردنی، به‌لام زۆرجاریش وا ده‌بئ که نه‌نجامی راست ته‌نیا به‌کیکه، وه‌ک دوو کۆ دوو ده‌کاته چوار (۲+۲=۴)، نیدی نه‌گه‌ر بلایی: پینج، شه‌ش، سه‌د، هه‌ر هه‌له‌یه، به‌لام له هه‌موو شتی‌که‌دا هه‌ر وانیه، چونکه هه‌ندی‌ک بابته‌تی شه‌رعی هه‌ن، خوا ﷺ وایه‌هه‌لخستوون که

(۱) أخرجه البخاري في: ۹۶ كتاب الاعتصام: ۲۱ باب اجر الحاكم إذا اجتهد فأصاب أو أخطأ.

به زیاتر له شیوههک نه نجام بدرین، یاخود هه ندیک مهسه له ههن، زیاتر له وه لأمیک هه لئه گرن، کهواته: به زۆری وایه راستی و پیکان یه کیکه، به لأم له هه ندیک بابته شدا، ئەم بئجینه یه مه رج نیه له هه موو حالاندا راست دهریچن.

٤- به سه رهاتیک دیکه ی داوود و سوله یمان (عَلَيْهِمَا الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ):

ئەم به سه رهاته ش دە شو به یته ئەو به سه رهاته وه که خوا ناماژه ی پێداوه، ئەویش له سه حیعی بوخاریی و موسلیما هاتوه و، شتیکی باشه ناماژه ی پتی بدین و، لهو به سه رهاته شدا سوله یمان باشت دهریچن له بای:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: كَانَتِ امْرَأَتَانِ مَعَهُمَا ابْنَاهُمَا، جَاءَ الذُّئْبُ فَذَهَبَ بِإِحْدَاهُمَا، فَقَالَتْ صَاحِبَتُهَا إِنَّمَا ذَهَبَ بِإِبْنِكَ، وَقَالَتِ الْآخَرَىٰ إِنَّمَا ذَهَبَ بِإِبْنِكَ؛ فَتَحَاكَمَتَا إِلَىٰ دَاوُدَ، فَقَضَىٰ بِهِ لِلْكَافِرَىٰ؛ فَخَرَجَتَا عَلَىٰ سُلَيْمَانَ بْنِ دَاوُدَ، فَأَخْبَرَتَاهُ، فَقَالَ: ائْتُونِي بِالسَّكِينِ أَتَشْفِي بَيْنَهُمَا، فَقَالَتِ الصُّغْرَىٰ: لَا تَفْعَلْ، يَزْحَمُكَ اللَّهُ، هُوَ ابْنُهَا، فَقَضَىٰ بِهِ لِلصُّغْرَىٰ (أخرجه أحمد: ٨٢٦٣، والبخاري: ٣٢٤٤، ومسلم: ٧٢٠، والنسائي في الكبرى: ٥٩٦٠).

واته: ئەبوو هورهیره رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، گوئی له پیغمبهری خوا ﷺ بووه، فهرموویه تی: له کاتیکیدا دوو ژن، دوو کوپی خۆیانیا پتی بوون، له شۆنتیک بوون، گورگ هات کوپی یه کیکیا برد، (پفاندی و پۆیشت) ئەو کوپی مایه وه یه کیک دهیگوت: هی منه و ئەوی دیکه ش دهیگوت: هی منه، ئژنه کان یه کیکیا به ته من بووه و، ئەوی دیکه ش ته منی که متر بووه} بو داوه ریی و چاره سه ری کیشه که یان چوونه لای داوود عَلَيْهِ السَّلَامُ (که هه م پیغمبهر بووه و هه م هوکمران بووه) داوود عَلَيْهِ السَّلَامُ به بو چوونی خۆی گوتی: رهنکه ئەم منداله هی ژنه به ته مه نه که بتی (له وانیه وای زانیستی که گچکه که هیشتا مندالی نه بووه و، وایزانیستی که هی گچکه که ی فراندوه) منداله که ی (کوپی که ی) دا به ژنه گوردکه، به ته مه نه که، دهرچوون بو لای سوله یمان و هه والیان پێدا، (دهبی که ئافه رته که م ته مه نه که،

ھەر پرتە و بۆلەي بوو بىن و دەنگە دەنگى بوو بىن) ئەويش گوتى: چە قوم بۆ يىنن تاكو لە ئىوانان لەق بىكەم (سولەيمان مەبەستى نەبوو لەق بىكات) ئافرەتە كەم تەمەنەكە گوتى: كارى وا مەكە، خوا بەزەبى پىتدابتى، ھى ئەو ھە (ئىي گەپى لەق مەكە، دەبى گەورەكە گوتى: لەق بىكە، چونكە ھى خۆي نەبوو، گوتوويەق: كە بۆ من نەبى، با بۆ ويش نەبى) ئىجا سولەيمان كە وا دەبىنن، كۆرەكە دەداتە ئافرەتە كەم تەمەنەكە.

چونكە دەزانى جەرگى خۇيەق بۆيە دەلتى: ئەگەر نەيەتەو ھەش بۆ لاي من، گرنگ ئەو يە كۆرەكەم نەفەوتى و نەكۆزى، با لە لاي ئەو ئافرەتە بىت، بەلام گرنگ ئەو يە نەمرى، بەلام ئەوى دىكە دەربەست نەبوو، گوتوويەق: لەق بىكەن!

سولەيمان **الظَّالِمِ**: لەو مەسەلە بەشدا لە باي باشتى پىكاوھ.

5- ئايا پىغەمبەران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، بۇيان ھەيە كۆشش بىكەن، ھەول بەدن ياساي شەرىعى بە بۆچوونى خۇيان ھەلەتىنچن و، لەسەر وھىيى خوا رانەوھەستى؟!

زۆر بەي ھەر زۆرى زانايان بە رەوا و دروستيان زانىوھ و، ھەندىكىشيان گوتوويانە: نەخىر پىغەمبەران بۇيان نىھ كۆشش بىكەن، بە تايبەق شىيەي دوازە ئىمامى ھەر زۆر دژى ئەوھن، كە پىغەمبەران كۆشش بىكەن.

ئىجا ھەرچەندە زانايان زۆر بەيان واپانگوتوھ، بەلام من پىم واپە، دەبووايە ھەموويان لەسەر ئەو يەك دەنگ بن، كە بەلى پىغەمبەران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) كۆششيان كىرود و عەقلى خۇيان بەكارھىناوھ و، لە كاتىكدا كە وھىيان لەبەر دەستى دا نەبووھ و، بەلگەي شەرىعيان لەبەر دەست دا نەبووھ، عەقلى خۇيان بەكارھىناوھ و ھەلگوشىوھ و تىوھ پاماون، بۆ ئەو يە بە ھۆكىمى شەرىعى و وھلەمى پاست بىھن، بۆ ئەو پىسارەي رۆبەروويان بۆتەوھ، بۆ ئەو كىشەيەي كە ھانۆتە بەردەستيان، چارەسەرى بۆ بدۆزنىوھ، بۆ وىنە: ئەگەر

تماشای ژبانی پێغه مبه‌ری خاتهم ﷺ بکه‌ین، له‌ چه‌ند شوێنان خوا ﷻ په‌ خنه‌ی لێ ده‌گرێ، به‌هۆی ئه‌وه‌وه‌ که‌ به‌ کۆششکردن و به‌ بیرکردنه‌وه‌ی خۆی و به‌ بۆ چوونی خۆی، بریارێکی داوه‌ و نه‌بیتکاوه‌، بۆیه‌ خوای په‌روه‌ردگار بۆی راستکردۆته‌وه‌ و ره‌ خنه‌ی لێگرتوه‌ و گله‌یی لێگردوه‌، بۆ وێنه‌:

۱- ﴿عَسَىٰ وَتُوَىٰ ۙ (۱) أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَىٰ ۚ (۲)﴾ عەبس،

۲- هه‌روه‌ها: ﴿مَا كَانَتْ لِيَّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَىٰ ۚ (۱۷)﴾ الأنفال،

۳- هه‌روه‌ها: ﴿عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذْنَتْ لَهُمْ ۚ (۱۳)﴾ التوبة،

۴- دیسان: ﴿وَلَا قُصِّلَ عَلَىٰ أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا ۚ (۸۱)﴾ التوبة، ده‌گونجێ زۆر شتی دیکه‌ش به‌یترته‌وه‌ له‌ ژبانی پێغه مبه‌ری خاتهمدا ﷺ که‌ هه‌رچه‌نده‌ سه‌روه‌ری پێغه مبه‌رانه‌، به‌لām کۆششی کردوه‌ و له‌ بۆچوونه‌که‌یدا، نه‌گه‌ر نه‌بیتکابێ، خوا ﷻ بۆی راستکردۆته‌وه‌، که‌واته‌: زۆر جارێش کۆششی کردوه‌ و پیتکاویه‌تی، خوای زانا وتوانا به‌ پێوستیی نه‌زانیوه‌ بۆی راست بکاته‌وه‌ و فه‌رمايشتی له‌سه‌ر بفه‌رموی، بۆیه‌ هه‌یچ گومانی تیدا نه‌یه‌ که‌ پێغه مبه‌ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام)، ئه‌وه‌ نه‌بووه‌ وه‌ک رۆبۆتیک ته‌نیا ده‌بێ وه‌ حیی بێ، ئنجا بجوولین! پێغه مبه‌ران خاوه‌نی گه‌وره‌ترین عه‌قڵ بوون، عه‌قڵی خۆیان به‌کاره‌یتاوه‌ و کۆششیان کردوه‌، له‌ کاتیکدا که‌ وه‌ حیی خوای په‌روه‌ردگار یان له‌به‌ر ده‌ستدا نه‌بووبێ، به‌ زۆریش پیتکاو یانه‌ و، جار جار نه‌گه‌ر به‌ هه‌له‌دا چووبن، خوای میه‌ره‌بان بۆی راستکردوونه‌وه‌، هه‌له‌به‌ته‌ به‌ هه‌له‌ داچوونی پێغه مبه‌رانیش (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) له‌ نیجه‌تاداندا، به‌ گوناح له‌ فه‌له‌م نادری، چونکه‌ ئه‌وان نه‌یانویستوه‌ گوناح بکه‌ن، ویستوویانه‌ شتیک چاره‌سه‌ر بکه‌ن، وه‌لāmیک بده‌نه‌وه‌، به‌لām نه‌یانپیتکاوه‌، یاخود جووره‌ مامه‌له‌به‌کیان کردوه‌، که‌ پێیان وابوووه‌ ئه‌وه‌ باشته‌، به‌لām دوایی خوای په‌روه‌ردگار بۆی راستکردوونه‌وه‌ و بۆی ده‌رخستوون، که‌ نه‌خه‌یر ئه‌وه‌ باش نه‌بووه‌، شتیک دیکه‌ باشته‌ر بووه‌ و، که‌ ئه‌وان په‌بیان پێ نه‌بردوه‌.

٦- نایا دروسته بابای دادوهر دادوهریه کی که کردوه، لئی به شیمان بیته وه و لئی بگه ریته وه؟

نه میش زانایان مشت و مریان له باره یه وه هه یه، به لأم نه ده بوو مشت و مری لهو باره وه بکه ن! چونکه به لئی هه ر کاتیک دادوهر بؤی ده رکه وت که بریارینکی داوه، هه له یه و نه پیتکاوه، نه ک هه ر دروسته و په وایه، به لکو له سه ری پتویسته که هه له که ی خؤی راست بکاته وه و بگه ریته وه، چونکه کاتیک دادوهر یک بریارینک ده دات و حوکمیک ده رده کات، به لأم دوایی بؤی ده رده که وئی که نه پیتکاوه، نابئی له سه ر هه له ی خؤی بره و، به لکو دان به هه له ی خؤ داهینان چاکیه (الإعتراف بالخطأ فضیلة) هه روه ک به رده و ام بوون له سه ر هه له، گونا هه و تاوانه.

هه ر بؤیه ش داوود عليه السلام له مه سه له ی مند آله که دا، که داویه ق به نافرته که ورده که، دوایی سوله یمان عليه السلام که به و شیویه دادوهری کردوه و بؤی ده رکه وتوه، که هه ق به نافرته که م ته مه نه که یه، داوود عليه السلام بریاره که ی سوله یمانی په سند کردوه، هه روه ها له مه سه له ی ناژه له زه ر کردووه کان و کشتو کاله که شدا، به هه مان شیوه، داوود گه راره ته وه بؤ دادوهریه که و، بریاره که ی سوله یمانی کوری عَلَيْهِمَا الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ په سند کردوه.

٧- به پاکگرتنی چیا یه کان و بالنده کان بؤ خوا:

أ- نایا مه به ست پئی ده نگدانه وه ی چیا یه کان، یان دنگ لیه اتنی بالنده کان، دهنگی سروشتی و ناسایی خویان؟ هه ندیک له توژی ره وان وایانگوتوه!

ب- یا خود مه به ست پئی به پاکگرتنی چیا یه کان به شیویه ک و، به دهنگیک نه و کاته لییان په یدابوو و، هی بالنده کانیش به دهنگیک که نه و کاته لییان په یدابوو، وه ک هاووه دهنگی و هاوئاوازیی له گه ل داووددا عليه السلام له کاتیکدا موناجاتی کردوه له خزمه ت خوا دا و، له خوا پاراره ته وه و گفتوگویی له گه ل دا کردوه؟

به دنیایی پیم وایه مه بهست دووه مه، چونکه خوا ده فهرموی: ﴿وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ﴾ (۷۶)، له گه ل داووددا چیا به کان و بالنده گامان ملکه چ کرد بوون، له گه لیدا خوابان به پاک ده گرت و تیمه نه نه جامدهر بووین.

لیردها (سَخَّرْنَا)، واته: ملکه چمان کردن و، رام و دهسته مؤمان کرد بوون، هم چیا به کان و هم بالنده گان، نجا نه گهر مه بهست ده نگدانه وهی تاسایی بی، ناشکرایه شوانتیکیش که بانگ ده کات له چیا به ک، چیا به کان ده نگ ده دده نه وه، له نه شکوه و تیکدا قسه بکه، نه شکوه ته که ده نگ ده اته وه، نه وه هیچ پیوست به وه ناکات خوی بالاده ست وه ک نیعمه تیک و موعجزه بیه ک بو پیغه مبه ریکی پایه به رزی وه ک داوود باسی بکات، چونکه نه وه بو هم موو که س هه ر وایه و، هه ر که سیک هه را بکات له نه شکوه و تیک دا ده نگده اته وه و، چیا به کانیش ده نگ ده دده نه وه، هه روه ها بالنده ش هه ر ده جریوینن له سه ر هه موو که س.

که واته: هم چیا به کان خوا به پاک گرتن تیکی تابه تیبان هه بووه و، تابه ت بووه به داوود وهه ﴿وَاللَّهُ﴾ وه ک داوود ده نگیان لئوه اته وه و، قسه یان کردوه، وه ک موعجزه بیه ک بو داوود، هه روه ها بالنده گانیش نه و جوړه زی کرو مونا جاته ی داوود کردوویه تی به زمانی خوئی، هه مان شتیان دووباره کردو ته وه، چونکه نه مه به س لیره نیه و له شویتی دیکه ش دا ده فهرموی: ﴿يَنْجَالُ أَوْي مَعَهُ وَالطَّيْرُ وَالنَّارُ لَهُ الْحَدِيدَ﴾ (۷۷) سبأ، واته: نه ی چیا به کان! له گه لی بلینه وه، بالنده گان تیوه ش له گه لی بلینه وه و تاسنیشمان بوئی نه رمکردبوو، (أَوْي مَعَهُ) واته: (رَجَعِي مَعَهُ)، نه وه نیه که ده نگ بده نه وه، نجا نه گهر چیا به کان ده نگ بده نه وه، بالنده گان چون ده نگ ده دده نه وه! به لکو (أَوْي مَعَهُ)، واته: نه و چی ده لن، تیوه ش وا بلینه وه، داوودیش ده نگیکی زور زولال و خوئی هه بووه، وه ک پیغه مبه ر ﴿عَنْ أَبِي مُوسَى﴾ عَنْ أَبِي مُوسَى ﴿عَنِ النَّبِيِّ﴾ قَالَ لَهُ: يَا أَبَا مُوسَى لَقَدْ أُوتِيتَ مِرْمَارًا مِنْ مِرْمَارِ آلِ دَاوُدَ! (أَخْرَجَهُ الْبَخَارِيُّ: ۴۷۶۱، وَالتِّرْمِذِيُّ: ۳۸۵۵)،

واته: نه بوو مووسا ﷺ ده گيرځته وه، كه ښځه مېر **﴿﴾** پټی فېرمووه: نهی نه بوو مووسا! ښگومان تُو ناوازيك له ناوازه كانی داوودت، پندراوه.

نه بوو مووسای نه شعەریش ﷺ ددنگی په كجار خوښووه.

به لئ داوود ددنگی زور زور خوښ بووه و، كاتيك كه موناچات و پارانه وهی كرده له خزمهت خوادا و ددنگی هه لېريوه و پاراوه توهه، وا پنده چئ به شيعرو سروود خواي په روه ردگاری دواندبئ، چيايه كانيش وهك نه ويان گوتووته وه و، بالنده كانيش وهك وي هه مان ته سبيحات و زيکرو موناچاتيان دووباره كردوته وه، بويه ش نه گهر نايه ته كانی قورئان هه موو پټكه وه بينی له بابه تيكدا، باشر واناكه يانت بو دهرده كه وئ: نهو نايه ته ی كه ده فېموي: **﴿﴾** **يَنْجِبَالُ أَوِي مَعَهُ وَالطَّيْرُ وَالنَّاسُ لَهُ الْحَدِيدُ** (۱۰) سبأ، واته: نهی چيايه كان و نهی بالنده كان! له كه ليدا بلينه وه، نهو كانه چه مكی نايه ق: **﴿﴾** **وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ** ، ليره زور جوان روون ده بيتته وه، هه روه ها مانای (سَخَّرْنَا) ش: بومان ملكه چ كرده بوون، **﴿﴾** **وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ** ، نه گهر مه به ست ددنگ دانوه بيت، پتويست ناكات بفرموي: بو داوود چيايه كان و بالنده كامان ده ستمو و ملكه چ و رامكردبوون، چونكه بو هه موو كه س وان و تايهت نيه به داووده وه، كه واته: نهو ملكه چكرده شتیک بووه، تايهت بووه به داووده وه **﴿﴾** هه نديك له توښه روانی قورئان له كوون و تازه، زور جاران نهو شتانهی كه موعجيزه و ياسا درن، ويستوو يانه به جوړيك بيانخه نه روو، كه زياتر له گه ل رواله ق عه قل و سه ليقه دا بكونجين، به لام من پيم وايه پتويست بهو پينه و په روپه ناكات و، خوا چي فېرمووه، پتويسته و ابيبئري، به تايهت بو ښځه مېر ان (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، وهك موعجيزه و شتيكي ياسا درو پټچه وانهي نهو حالت و باوه كه هيه و، پټچه وانهي نهو حالته سروشتی و ناساييهی كه تېستا هيه.

8-ا) داوود چۆن زۆریه کانی دروستکردوون؟

وهك چۆن لێره داهاوه: ﴿وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَّكُمْ لِنُحْصِنَكُم مِّنْ بِأْسِكُمْ فَهَلْ أَتَمُّ شَكْرُونَ﴾ (الأنبياء، ٨٠) دروستکردنی پۆشاکێ جهنگمان بۆ ئێوه تاكو له كاتی جهنگدا بتانپارتێزی، فێری داوود كرد بوو، ئنجا نایا ئێوه سوپاسگوزارن؟

نهم مهسه لهیه له دوو ئایهتی: (١٠ و ١١) ی سوورەتی: (سبا) یشدا هاوه: ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُودَ مِنَّا فَضْلًا يَجَالُ أُوِي مَعَهُ وَالطَّيْرُ وَأَنَّا لَهُ الْحَدِيدُ﴾ (١٠) ﴿أَن أَعْمَلَ سَيِّئَاتٍ وَقَدِرَ فِي السَّرِّ وَأَعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ (١١) واته: به دنیایی تیمه بهخشیمان له لایهن خۆمانهوه به داوود دابوو، ئهێ چیا بهکان و بانندهکان! لهگهڵی بلێنهوهوه ئاسنیشمان بۆ نهرمکردبوو، ئنجا تو زۆری داپۆشه دروست بکه و له کاتی چینیادا (و له کاتی بزمار لیدان و چینی زۆریه کهدا) با زۆر به نهندازهگیری و به وردیی بێ (وابێ که نووکی پم و تیرو شیر به کونهکاندا نهچن) ﴿وَأَعْمَلُوا صَالِحًا﴾ کردهوه باشهکانیش نهنجام بدن، ﴿إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ من (خوا) بینهری ئهوهم که دهیکهن.

کهواته: لێره دا مه بهست له (لَبُوسٍ) یش پۆشاکێ جهنگه، واته: زۆری، که لێره دا خوای زانا وشارهزا، به وشهێ: (سَيِّئَاتٍ) وهسفی کردوون (دِرْعَ سَابِقَةَ)، واته: زۆریه که که هه موو جهسته داپۆشن، (وَقَدِرَ فِي السَّرِّ) واته: له چینیادا نهندازهگیری بکه و وردهکاریی بکه، کهواته: دروستکردنی زۆری بۆ داوود بهم شیوهیه بووه، زانایان دهلێن: به که مین که سێک که زۆری نالقه داری دروست کرد، داوود بوو، ئهگه رنا له پێش داووددا پارچه پارچه بوو، یانی: پارچه پارچه ی ئاسنهکان بوون لیک دهران و له بهر دهکرا، نهوهش جوولهی جهستهی کهمکردۆتهوه، به لأم که زۆری بیت و وهک پۆشاک له بهر بکری، هه م جهسته باشت تێیدا هه لده سوورپی و، سووکریشه و له جهستهش خۆشته.

۹-۱) کارو کہ سابت به گشتی پیوسته و، ده بی مروّف جاوی له دهستی خه لکی نه بی، کارو که سابت بکات، دهست بجوولینن و دهسته و نه زنو دانه نیشی:

نهم نایه تهی که باسی دروستکردنی زری ده کات له لایه نی داوودوه الطیّار، له فه رمایشتی پیغهمبه ریشدا ﷻ هاتوه: که داوود به دهستی خوئی کاری ده کردو، نایه ته که ش ده یکه یه نی، که زری دروستکردوون و خواش ده فه رموئی: ناسنمان بو نهرمکردوه و، که دیاره نه ویش ههر شتیکی موعجیزه بی بووه و خوا ناسنه که ی بو نهرمکردوه، نه گهرنا نه یده فه رموو: به خششی خو مانمان پیدا، نه گهر ناسن بو داوود، ههروهک ناسنی ناسایی بووایه، نهو کاته خوا به به خششی ناو نه ده هینا، که واته: ناسن له بهر دهستی داوود دا وهک موعجیزه بیهک نهرم بووه و، بهو شیوه یه مامه له ی له گه لدا کردوه، که به پیوستی زانیوه و کاری پی هه بووه.

نجا کارو که سابت و پیشه و به رهنجی خو زیان، نه ویش دیاره عادهقی پیغهمبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام)، بووه و نهم فه رمایشته ی پیغهمبه ریش ﷻ نهوه ده گه یه نی، که ده فه رموئی: (الَّذِي يَأْخُذُ أَحَدَكُمْ حَبْلَهُ لَمْ يَغْدُوْا اِلَى الْجَبَلِ، فَيُخْتَطَبْ، فَيُبَيِّعْ، فَيَأْكُلْ وَيَتَّصِقْ، خَيْرٌ لَهُ مِنْ اَنْ يَسْأَلَ النَّاسَ) (أخرجه البخاري: ۱۴۱۰، والنسائي: ۲۵۸۹، ولم نقف عليه بهذا اللفظ عند مسلم).

واته: نه گهر یه کییک له تیوه گوریه که ی خوئی بگری و، به یانی بچنی بو چیا و، داران بکات و به کوّل [یان به و لاخ] بیهینتتهوه و بیفرۆشی و لپی بخوا (له پاره که ی) و خیری پی بکات، نهوه باشتره بو ی لهوه که له خه لک داوا بکات و سوال بکات.

مه سه له ی سته م:

ملکه چکردنی بای به هیز بؤ سوله یمان، که به ره و سه ره زمینی یتزرداری ده برد (سه ره زمینی شام)، هه روه ها شه ی تانه کان که بؤی رؤ ده چوونه لیو ده ریا، بؤ ده ره ینانی گه وه ره و مرواریسی و، گه لیک کاری دیکه شیان بؤ ده کردن:

خوا ده فه رموی: ﴿وَلَسَلِمْنَ الرَّيْحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِأَمْرِهِ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا
وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمِينَ ﴿٨١﴾ وَمِنَ الشَّيْطَانِ مَنْ يَفْضُوكَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا
دُونَ ذَلِكَ وَكُنَّا لَهُمْ حَافِظِينَ ﴿٨٢﴾﴾

شیکردنه وهی ئەم دوو ئایه ته، له شهش برکه دا:

١- ﴿وَلَسَلِمْنَ الرَّيْحَ عَاصِفَةً﴾، واته: (سَخْرًا لِسَلِيمَانَ الرَّيْحَ عَاصِفَةً)، هه روه ها بای به هیزیشمان بؤ سوله یمان ده سته مۆ و ملکه چکردبوو، وشه ی (عَاصِفَةً)، (حال) ده یانی: له کاتی کدا به توندیی هه لیده کرد، به هیز هه لیده کرد.

٢- ﴿تَجْرِي بِأَمْرِهِ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا﴾، به فه رمانی وی به ره و سه ره نهو زمینه ده چوو، که پیت و یتزمان تیخستوه، که به ته نکید مه به ست پیتی سه ره زمینی شامه، وه ک یتشتریش باسمان کرد: ﴿سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَرَكْنَا حَوْلَهُ﴾ (١) ﴿الإمراء﴾ (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا) له فه له ستینه (له شامه)، خواه ده فه رموی: له ده وری نهو مزگه وته پیت و یتزمان داناهه، که ده فه رموی: ﴿تَجْرِي بِأَمْرِهِ﴾، ده لن: (ای) تَرْجِعِ عَنِ الْأَفْطَارِ الَّتِي خَرَجْتَ إِلَيْهَا، لِمُصَالِحِ الْمَلِكِ سَلِيمَانَ إِلَى الشَّامِ)، ده گه رایه وه لهو شو تانه ی که بؤی ده رچوو بوو، بؤ به ره ژه وه ندیه کانی پادشا سلیمان ده گه رایه وه بؤ شام، که ده فه رموی: (بَأَمْرِهِ)، واته: به پیتی ئاره زوو و ویستی سوله یمان ﷺ نهو بایه جووله ی ده کرد.

۳- ﴿وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمِينَ﴾، تېمە بە ھەموو شتتیک زانا بووین، نایا ئەو بایە لە قسەى سوله یمان دەردەچن، دەرنەچن؟ چی پێدەکات و، چی پێ ناکات؟ تېمە پێی زانا بووین و سوله یمان شایستەى ئەو بوو ئەو نیعمەتەى پێ بدەین.

۴- ﴿وَمِنَ الشَّيْطَانِ مَن يَغُوصُوكَ لَمْ﴾، ھەر وەھا لە شەیتانەکانیش ھەبوون کە بۆی پۆ دەچوون، بۆی پۆ دەچوونە نێو دەریا، تاکو گەوھەر و مرواریی بۆ دەربھێتن، وشەى (غوص) یش ئەنیا بۆ چوونە نێو ئاوو ماددەى شل (سائل) بەکار دێ.

۵- ﴿وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ ذَلِكَ﴾، جگە لەوێش کارى دیکەشیان ئەنجام دەدا، وەک دواى باسى دەکەین لە تەفسیری سوورەتی (سبا) دا.

۶- ﴿وَكُنَّا لَهُمْ حَافِظِينَ﴾، تېمە بۆیان پارێزەر بووین، واتە: پارێزەرى شەیتانەکان بووین، کە لە فەرمانى سوله یمان دەرنەچن و زیان بە خەلک نەگەپەن.

مه سه له ی چواره م:

ئهیوویش خوا به نهخوشیی و ناخوشییه کی سهخت تاقیکرده وه، ئنجا کاتیکی زۆر سه غلته بوو، هاواری کرده پهروه ردگاری: من نارپهحه تیی سه ختم تووش بووهو، تۆش به بهزه بیترینی به بهزه بیانی، ئیدی خوا به دهنگیه وه چوو، به لآو نازاره که ی لای بردو، وینهی خیزان و کهس و کاره که ی پیداو، هینده ی دیکه شی بۆ زیده کرد، تاکو بیته په ندو سه مه شق بۆ خوا په رستان:

خوا ده فه رموی: ﴿ وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿۸۱﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرٍّ وَآتَيْنَاهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَذِكْرَى لِلْعَابِدِينَ ﴿۸۲﴾

شیکردنه وه ی ئهم دوو ئایه ته، له نۆ برگه دا:

۱- ﴿ وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَى رَبَّهُ ﴾، ئهیوویش کاتی بانگی پهروه ردگاری کرد، واته: یادی ئهیووب بکه، کاتی که بانگی پهروه ردگاری کرد، یاخود ئهیوویشمان تاقیکرده وه، کاتی که بانگی پهروه ردگاری کردو ئیی پارپه وه.

ئایا ئهیووب ماوه ی چه ند لهو به لآو گرفتاری به دا ماوه ته وه؟ هه ندی له زانایان ده ئین: ههوت سال، هه ندی ده ئین: هه ژده سال، به لام شتیکی دلنایی لهو باره وه نیه، هه بته ته ئیمه دوایی به سه رهاتی ئهیوویش - وهک داوودو سوله یمان (علیهم الصلاة والسلام) - باستیکی سه ره خو ی له باره وه ده که یین.

۲- ﴿ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ ﴾، واته: من نارپهحه تیییم توش بووه (ضُرٌّ: مَا يَتَضَرُّ الْمَرْءُ بِهِ فِي جَسَدِهِ مِنْ مَرَضٍ أَوْ هُرْزَالٍ، أَوْ فِي مَالِهِ مِنْ نَقْصٍ وَغَيْرِهِ)، (ضُرٌّ) هه ر شتیکه که ئینسان پی زینبار بئ، یان پی نارپهحه ت بئ، ئنجا چ له جهسته ی دا بئ، وهک نهخوشیی و بئ هیزی، یاخود له مال و سامانیدا بئ، وهک له ده ستچوونی و که م بوونی.

كە ديارە ئەوھى ئەيىووب ۋەك دۋابى لە بەسەرھاتەكەشدا باس دەكەين،
ھەم نەخۇشىي بوو، ۋە ھەم لە دەست دانى مآل و سامانى بوو، ۋە ھەم لە
دەستدانى خرم و كەس و كارىشى بوو.

۳- ﴿وَأَنْتَ أَزْهَمُ الرَّحِمَاتِ﴾، واتە: تۆ بە بەزەيىرىنى بە بەزەيىانى، واتە: تۆ
خاۋەنى بەزەيى و لوتف و مېھرەبانىيەكى بىن سنوورىي و لە فرىام ۋەرە.

۴- ﴿فَأَسْتَجِبْنَا لَهُ﴾، واتە: تېمەش ۋە لىمان دايەۋە و بە دەنگىيەۋ چوۋين.

۵- ﴿فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرِّ﴾، واتە: ئەو نازارو نارەھەتىي و نەخۇشىي و ناخۇشىيەي
كە لىي بوو، لىمان لابر، (الكشف: مُسْتَعْمَلٌ فِي الإِزَالَةِ السَّرِيعَةِ شُبَّهَتْ بِإِزَالَةِ الْعَطَاءِ)،
ۋەشى (كشَف) بە ماناي ھەلدانەۋەيە، بە ماناي لابرندى شىتېكە لەسەر شىتېك، كە لىرەدا
بەكارھىتراۋە بۆ لابرندى خىرا و، چوئراۋە بە لابرندى سەر پۇشىك لەسەر شىتېك، چۆن
بە خىرايى لاي دەبەي، ئەو نازارو نارەھەتىيەش، بە خىرايى لە ئەيىووب لاچوۋە، دۋاي
ئەۋدى خوا ﷻ ويستوۋيەتى.

۶- ﴿وَأَتَيْنَاهُ أَهْلَهُ﴾، واتە: خىزانەكەشيمان پىدا، لىرەدا كە دەفەرۋى:
خىزانەكەشيمان پىدا، واتە: مآل و خىزانەكەشيمان بۆ گىرايەۋە، ئنجا (أهل) برىتيە لە
كەسانىك كە لەگەل مروڧدا لە مآلەۋە دەژين، (أهل البيت) يىشى پىن دەلېن، واتە:
ئەۋانەي كە لە مآلەۋە لەگەل مروڧدان، كە خىزانى دەگىرئەۋە، كوپرەكانى و، كچەكانى،
ھەرۋەھا جگە لەۋانەي كە لە مآلدا لەگەل دەژين، خزمەكانىشى دەگىرئەۋە، كەس و
كارى و نزيكانى.

۷- ﴿وَوَسَّلَهُمْ مَعَهُمْ﴾، واتە: ۋىنەي خۇشيان لەگەلئاندا، زانايان ھەندىكيان
گوتوۋيانە و لە پەيمانى كۆنىش دا ھاتو: كە ھەوت كوپرە سى كچى بوون، دۋابى خوا
ﷻ ئەۋانەي مردوون، ئەو ھەوت كوپرە سى كچەي مردوون، ئەو دە (۱۰) مندآلە، دۋابى
خوا بىست (۲۰) مندآلى داۋەتتى و، چوارە كوپرە شەش كچ، ھەندىكيش دەلېن: خۋاي
بالادەست ئەۋانەي بۆ زىندوۋ كىردوۋنەۋەۋ، ئەۋەندەي دىكەشى پىداون، خىزانەكەشى

هەر له گه لیدا ماوه و هه فاتی نه کردوه، هاوسه ره که ی دوا یی کۆمه له مندالتیکی زۆری بوون، له کوران و له کچان.

هه ندىکيش وایان لیکداوه تهوه، که خیزانه که شی وه فاتی کردوه و مندال و کورو که کانی شی، به لام دوا یی خوا سوره هاوسه ریکی دیکه ی بۆ په خساندوه و، دوو به رانه به ری نه و مندالانه ی که له هاوسه ری پیشووی بوون، له و هاوسه ره ی دوا یی په یدا بوون، نه و رایه ش هه یه، به لام رای یه که م نیزیکتره و له به سه ره اته که شیدا، وا هاتهوه.

۸- ﴿رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا﴾، واته: نهوه به زه ییه ک بووه له تيمه وه، به زه یی و سۆزو په رۆشیه ک بوو له تيمه وه به رانه به به ته ییووب.

۹- ﴿وَزَكَرَىٰ لِلْعَالَمِينَ﴾، واته: نهوه بیر خه ره وه ش بوو، په ندىک بوو بۆ خوا په رستان، بیران به خاته وه و ده رس و په ندى لیوه ر بگرن، که هه ره که سیک له بن باری تاقی کرد نه وه یی خوا دا، خۆی رابگری، سه ره نجام له دنیا و دوا رۆژدا شانازی بۆ ده مینیتته وه.

لیره دا پتویسته نهوه بلتین: نهوه ی له باره ی نه خۆشیه که ی نه ییووبه وه گوتراوه و، له زۆر له سه رچاوه کاندا هاته وه، له په یمانی کۆنیشدا هاته وه، پیم وایه ر وونکه ره وانى قورئان له وئى وه ریانگرتوه، وه ک دوا یی به سه ره اته که ی ده گپینه وه، هه ندىک زنده رۆیى هه ن، که دلنیا یین، وانین، چونکه نابى پیغه مبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) تووشى نه خۆش یی و حاله تیکى وایین که خه لک لیان بسله میتته وه، قیزه ون بن و له گه ل پایه وه مه قامى به رزی پیغه مبه راندا نه گونجى، به لئى ده گونجى تووشى ناره هه تى و نه خۆش یی و هه ژاریى بى ن و، بکوژرین و، ده ره ده رین، به لام نابى که م و کوپیه کی وایان تیدا په یدا بى، که مایه ی سلهمینه وه ی خه لک و بیزلیتوونه وه یان بى، ئنجا نه وه ی له و به سه ره اته نه دا هاته وه، که گوايه کرمه ریز بووه، نهوه بیکومان درۆیه و له گه ل پایه وه مه قامى پیغه مبه راندا (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) نه گونجاوه.

مەسەلەى پېنچەم:

ھەر كام لە نىسماعىل و ئىدرىس و زول كىفل، ئەوانىش لە خۆراگران بوون،
بۆيە خوا خستىنە پىزى بەندە چاك و پەسندە كانيەوہ:

خو دەفرموى: ﴿وَاسْمِعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٨٥﴾
وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٨٦﴾﴾

شىكردنەوہى ئەم دوو ئايەتە، لە سى برگەدا:

١- ﴿وَاسْمِعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِنَ الصَّالِحِينَ﴾، ھەرودھا نىسماعىل و
ئىدرىس و زول كىفل، ئەوانەش ھەر كامىكىان لە خۆراگران بوون.

خۆراگرى (نىسماعىل) مان لى ديارە، كە نامادە بوو بابى سەرى بېرى و
پىيگوت: ﴿قَالَ يَا أَبَتِ أَفْعَلْ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٢﴾﴾ الصافات،
واتە: ئەى بابە گيان! ئەوہى فەرمانت پىكراوہ، ئەنجامى بدو، ئەگەر خوا
بىەوى من لە خۆراگران دەبىنى، ھەر واشبوو.

بەلام تايە خۆراگرى ئىدرىس عليه السلام، و، خۆراگرى زول كىفل چۆن بووہ؟ لە
قورئاندا بەيان نەكراوہ، ھەرودھا لە سوننەتى پىغەمبەرىش دا ﷺ نەھاتوہ،
بەلام تىمە دنىاين، خوا كە ئەو دوو پىغەمبەرە پايە بەرزەشى بە خۆراگرى
دەسف كردوہ، ديارە خاوەنى ئەو سىفەتە بوون، ھەلبەتە ھەموو پىغەمبەران
خاوەنى خۆراگرى بوون، بەلام ئەوانەى خوا ﷺ لىرەو لەم مەقامەدا بە صەبر
وہسفيان دەكات، ديارە خاوەنى خۆراگرى كى بەرچاو و گەورە بوون، كە شايانى
باس بووہ.

كە دەفرموى: ﴿وَاسْمِعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ﴾، نا ئەمە:

أ- دەگێردرێتەوه بۆ سەر باسی لوط **الطَّيِّبِ** که دەفەرموی: ﴿وَلَوْطًا ءَايَيْنْتُهُ حَكْمًا وَعِلْمًا﴾ **الْأَنْبِيَاءِ**، واتە: هەر کامێک لە ئیسماعیل و ئیدریس و زول کیفلیش، هەم حیکمەت و دانایی و لێزانیی و، هەم زانیاری و شارەزاییمان پێدابوون.

ب- یاخود دەگێردرێتەوه بۆ سەر: (وَإِذْ)، واتە: (وَإِذْ كُنْتُمْ) واتە: یادیان بکە، یادێ ئەو سێنانهش بکە.

ج- یاخود دەگێردرێتەوه بۆ سەر ئەوه، که لە کۆی ئەو بەسەرھاتانە وەردەگیرێ، که بریتیه لە تاقیکردنەوه، واتە: ئەوانیشمان تاقیکردەوه.

٢- ﴿وَأَنخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا﴾، واتە: هەر وهه خستمانه ئێو بهزهیی خۆمانه وه.

٣- ﴿إِنَّهُمْ مِنَ الصَّالِحِينَ﴾، به دنیایی ئەوان لە پەسندان و چاکان بوون، ئەمە هۆکار خستنه روو (تعلیل)ی ئەوهیه که بۆچی خوا خستیه ئێو بهزهیی خۆیه وه؟ له بهر ئەوهی له بنده پەسندەکانی خوا بوون، ئیشی خوا هیچی له گۆتره نیه.

دیاردە تێمە پێشتریش لە سوورەتی (مریم)دا، باسی ئیسماعیل و ئیدریسمان کردووە، بەسەرھاتی (ذَا الْكُفْلِ) یش لە تەفسیری ئەم سوورەتەدا، خوا پشتیوان بێ دەیکهینه روو.

مه سه لهی شه شه م:

یونوس **التَّائِبِينَ** یش خوا به سه ری کرده وه کاتیک له گه له که ی تووره بوو، به بی مؤلته وه رگرتن پرویی، خواش سزای دا به قووترانی له لایهن نه هه نکه وه، به لام له تاریکایه کاندا هاواری کرده خوا که: تو پاک ی و من سته مکارم، نیدی خواش ده بازی کردو، هه ر ناواش برواداران کاتیی ده که ونه ته نگانه و ناره چه تییه وه ده بازیان ده کات:

خوا ده فه رموی: ﴿ وَذَا التُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغْتَضِبًا فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَى فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٧﴾ فَأَسْتَجَبْنَا لَهُ وَجَعَلْنَاهُ مِنَ الْعَمْرُوتِ وَكَذَلِكَ نُشَجِّي الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾

شیکردنه وه ی ئه م، دوو ئایه ته، له نو برگه دا:

١- ﴿ وَذَا التُّونِ ﴾، هه روه ها یادی هاوه لی ماسییش بکه، وشه ی (ذآ) یانی: (صاحب) (صاحب) یش هه م به مانای هاوه ل دئی، هه م به مانای خاوه ن دئی، (التُّون) یش به مانای نه هه نگ و ماسیی دئی، که واته: ﴿ وَذَا التُّونِ ﴾، واته: (صاحب الحوت) که نه م ته عبیره له سووره تی (القلم) دا هاتوه: ﴿ وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْحُوتِ إِذْ نَادَى وَهُوَ مَكْظُومٌ ﴿٨٧﴾ الْقَلَمِ، خوا به پیغه مبه ر ﴿ ٨٨ ﴾ ده فه رموی: وه ک هاوه لی، یا خود وه ک خاوه نی نه هه نکه که مه به.

لیره دا بو مان دهرده که وه ی (التُّون) به مانای نه هه نگ دئی، واته: ماسیی گه وره، له شوینی دیکه ش ده فه رموی: ﴿ فَأَلْقَمَهُ الْحُوتُ وَهُوَ مُبْمٌ ﴿٨٧﴾ الصَّافَاتِ، لیره ش (حوت) هه ر به مانای نه هه نگ دئی.

نجا نه گه ر باسی ماسییش کرابیی، له به ر نه وه ی نه هه نگیش هه ر ماسییه و ماسی ناوه گشتیه که به تی، به لام نه و ماسییه ی که یونوسی قوتداوه، ماسییه کی تایبه ت بووه، ماسییه کی گه وره بووه.

واته: وهك هاوه‌لی نه‌هنگ مبه، كاتيك بانگی په‌روه‌ردگاری كرد كه زور
خه‌فه‌تبارو دل پر مه‌ینه‌تیی بوو، لیره‌ش ده‌فه‌رموتی: ﴿وَدَا التَّوْنُ﴾، واته:

أ- يادی خاوه‌نی ماسیی، یاخود هاوه‌لی ماسیی، نه‌هه‌نگیش بکه‌وه.

ب- یاخود: نه‌ویشمان تاقیکرده‌وه.

ج- یاخود: نه‌ویش حکمه‌ت و زانیاریمان پیدا بوو.

۴- ﴿إِذْ ذَهَبَ مُغْتَضِبًا﴾، کاتئ که به تووریدی رۆیشت، بیگومان له که‌له‌کی تووره
بووه که خه‌لکی نه‌ینه‌وا بوون، بوچی لیمان تووره بووه؟ دیاره زور که‌له‌ره‌ق بوون و،
وه‌لمی بانگه‌وازو په‌یامه‌که‌یان نه‌داوه‌ته‌وه، نه‌ویش تووره بووه و رۆیشتوه و نه‌ویی
به جیته‌یشتوه.

۳- ﴿فَطَرَّ أَنْ لَنْ نَعْدِرَ عَلَيْهِ﴾، پئی وابوو تیمه سه‌ر زه‌مینمان لئ وه‌ته‌نگ نه‌هیناوه،
یانی: (أَنْ لَنْ نَضِيقَ عَلَيْهِ)، چونکه (قَدَرٌ) لیره‌دا به مانای (ضِيقٌ) یه، (قَدَرٌ عَلَيْهِ رِزْقُهُ)،
(أَي: ضَيْقُهُ عَلَيْهِ)، هه‌روه‌ک له قورئاندا هاتوه: ﴿اللَّهُ يَسُطُّ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ
وَيَقْدِرُ لَهُ﴾ العنكبوت، واته: خوا بو هه‌ر که‌ستیک بیه‌وی، بزوی فراوان ده‌کات،
یاخود لئی وه‌ته‌نگ دیتن، ته‌نگی ده‌کاته‌وه، ﴿لِيُنْفِقَ ذُو سَعَةٍ مِّنْ سَعَتِهِ وَمَنْ قُدِرَ عَلَيْهِ
رِزْقُهُ فَلْيُفِقْ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ﴾ الطلاق، واته: هه‌ر که‌ستیک بزوی لئ وه‌ته‌نگ هات،
بزویی لئ که‌م کرایه‌وه، با به پئی نه‌وه که خوا پئی داوه، به‌ه‌خشی، که مه‌به‌ست له
پیاونکه که خیززانی ته‌لاق داوه، ده‌بن نه‌فه‌قه‌ی بکیشن، هه‌ر که‌سه به پئی خوی.

جاریک موعاوییه له ئینو عه‌بیاس ده‌پرستی ده‌لئ: من دوتین قورئانم خوتنده‌وه
یان شه‌پوله‌کانی ده‌ریای قورئان لیاندام، سه‌رم له‌وه ده‌رنه‌چوو: ﴿فَطَرَّ أَنْ لَنْ نَعْدِرَ
عَلَيْهِ﴾، نه‌و وای تییگه‌یشتوه که یونوس پئی وابوو، تیمه ده‌سته‌لامان به‌سه‌ریدا
نیه! ئینو عه‌بیاس گوتی: (فَهَذَا مِنَ الْقَدْرِ لَا مِنَ الْقُدْرَةِ)، نه‌م (قَدَرٌ) له (قُدْرَةٌ)
واته: که‌مکردنه‌وه (تَضِيقٌ) لئ که‌مکردنه‌وه، نه‌وه‌ک له (قُدْرَةٌ) واته: ده‌سه‌لات
به‌سه‌ردا رۆیشتن، نه‌مه له ته‌فسیری (الکشاف) دا ناماژه‌ی پیدراوه.

کہ واته: ﴿فَطَلَّنَ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ﴾، پیسی وابوو تیمه نهو شوینہی کہ دہبوو پہیامی خوای تیدا رابگہ بہ نری و، بہرنامہی خوای تیدا رابگہ بہ نری، تیمه لیتمان تہنگ نہ کردوتہوہ لہ نہینہوا و دہوروبہریدا، بہ لکو بو ہر شوینتی بچی، بوہی ہہیہ، بہ لہ دیارہ بوچوون و کوشش کردنہ کہی ہہ لہ بوو، بوہی خوا ﴿فَلَمَّا سَزَا دَا، تہویش بہوہی کہ نہہنگ قووتیدا، یان: بہدہمیہوہ گرت، وہک خوا فہرموویہ تی: ﴿فَالْتَقَمَهُ الْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ﴾ الصافات، واتہ: نہہنگ بہدہمیہوہ گرت لہ حالیکدا گلہیی ہینہر بوو بو سہرخوی .

۳- ﴿فَنَادَى فِي الظُّلُمَاتِ﴾، لہ تاریکیاہ کاندا بانگی کرد، بیگومان بانگی خوای پہرورہدگاری کردوہ، تاریکیاہ کان زانایان دہلین: تاریکیاہی شوہ، تاریکیاہی دہریا و، تاریکیاہی سکی نہہنگ.

۴- ﴿أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ﴾، کہ جگہ لہ توہیچ پہرستراویک نیہ، پاکیی بو تو، تو بہ پاک دہگرم، واتہ: تو بہ پاک دہگرم، تو پیچہوانہی حکیمت فہرمانم ہن بکہی، تو بہ پاک دہگرم، نہدہبوو من بہ بن مؤلہت وہرگرتن لہ تو، رویشتاباماہ.

۵- ﴿إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾، بہ دنیایی من لہ ستہمکاران بووم، واتہ: من کہ رویشتم بہ بن مؤلہت، ستہم لہ خویم کرد، بوہی شایستہی نہوہ بووم، سزام بدہی، پاکیی بو تو کہ بہ ناہق بہندہکانت سزا بدہی.

پیغہمبہر ﷺ فہرموویہ تی: ﴿دَعْوَةُ ذِي النُّونِ فِي بَطْنِ الْحُوتِ: لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ، لَمْ يَدْعُ بِهَا رَجُلٌ مُسْلِمٌ فِي شَيْءٍ قَطُّ إِلَّا اسْتَجَابَ اللَّهُ لَهُ﴾ (أخرجه أحمد: ۱۴۶۲، والترمذي: ۳۵۰۵، والنسائي في الكبرى: ۱۰۴۹۲، والحاكم: ۱۸۶۲، وقال: صحيح الإسناد، والبيهقي في شعب الإيمان: ۶۲۰).

واتہ: پارانہوہی (ذی النون) لہ سکی ماسییدا: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾، بیجگہ لہ توہیچ پہرستراویک نیہ، پاکیی بو تو، (تو بہ پاک

ده گرم) من له ستمکاران بووم، هیچ مسؤلما نیک هه رگیز پیی له په روهدرگاری نه پاراوه تهوه، مه گهر وه لمی داوه تهوه و به ده نگیه وه هاتوه.

۶- ﴿ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ ۖ تَمَشَّهْ بِهِ دَهْنِكِهَوْه چووین و وه لآمان دایه وه.

۷- ﴿ وَبَيَّنَّنَاهُ مِنَ الْغَمْرِ ۖ لَهُوَ خَمٌّ وَ مَهینه تیه ی که تیدابوو، ده ربازمان کرد.

۸- ﴿ وَكَذَلِكَ نُنشِئُ الْمُؤْمِنِينَ ۖ هه ر بهو شیوه هیش پر واداران که ده که ونه خهم و مهینه تیه وه، ده ربازیان ده که یین.

لیردها که ده فهرموئ: ﴿ وَكَذَلِكَ نُنشِئُ الْمُؤْمِنِينَ ۖ، واته: نهو به ده نگه وه هاتن و له فریا هاتنه ی خویا په روهدرگار بو خواوه نی نه ههنگ، بو یونوس عَلَيْهِ السَّلَامُ تایبته نیه به وه وه، به لکو هه ر بهو شیوه هیش پر واداران دیکه ش که ده که ونه خهم و نا په حه تیی و مهینه تیه وه، ناوا به ده نگیه وه دتین و ده ربازیان ده که یین، به مه رچیک نه وان ناوا لیمان بپارینه وه.

﴿ وَكَذَلِكَ نُنشِئُ الْمُؤْمِنِينَ ۖ، خویندراویشه ته وه: (وَكَذَلِكَ نُنشِئُ الْمُؤْمِنِينَ)، یانی: به وجوده ش (خوا) پر واداران ده ربازکردن. له باره ی نه وه وه که پیغه مبه ر عَلَيْهِ السَّلَامُ ناموژگاری مسؤلمانانی کردوه، به هوئ نه وه هه لوئسته ی (یونوس) وه گومانی خراپیان بو په یدا نه بی و، به که م باسی یونوس بکه ن، یان په خنه ی لی بگرن، فهرموویه تی: (لَا يَنْبَغِي لِعَبْدٍ أَنْ يَقُولَ: أَنَا غَيْرٌ مِنْ يُونُسَ بْنِ مَتَّى) (آخرجه أحمد: ۲۱۶۷، و البخاری: ۳۲۳۲، و مسلم: ۲۳۷۷، و أبو داود: ۴۶۶۹، ابن حبان: ۶۲۴۱، و أبو عوانة: ۳۹۰).

واته: هیچ بهنده یه ک ناگوئج و نابئ بلئ: من (پیغه مبه ری خوا) باشتره له یونوسی کوپی مه تتا.

تیمه به سه رهاتی یونوسیشمان له ته فسیری سوره تی (یونس) دا، به ته فصیل باس کردوه، بویه لیردها به کورتیی به سه ریدا رویشتین.

مه‌سه‌له‌ی حه‌وته‌م:

هه‌روه‌ها زه‌که‌ریاش خوا حیکمه‌ت و زانیاری پتدا بوو، کاتیک له‌ خوا پارایه‌وه که ته‌نیا جیتی نه‌هیئلی و کورپکی چاکی پی بدات، خواش هاوسه‌ره‌که‌ی (که نه‌زوک بوو) بو چاک کرده‌وه‌و، به‌حیاشی پتبه‌خشی، نه‌وانیش ده‌ستگه‌رم بوون له‌ چاکه‌کاری داو، بو خوا دل پر هیواو سام بوون و ملکه‌چ بوون:

خوا ده‌فهرموی: ﴿وَزَكَرِيَّا إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ، رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ ﴿٨١﴾ فَأَسْتَجَبْنَا لَهُ، وَوَهَبْنَا لَهُ، يَحْيَىٰ وَأَصْلَحْنَا لَهُ، زَوْجَهُ، إِنَّهُمْ كَانُوا يُسْئِرُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رِعَبًا وَرِهَبًا وَكَانُوا آتَا خَشِيعِينَ ﴿٨٢﴾﴾

شیکردنه‌وه‌ی ئەم دوو ئایه‌ته، له هه‌شت برگه‌دا:

(١) - ﴿وَزَكَرِيَّا﴾، واته: یادی زه‌که‌ریاش بکه، یاخود زه‌که‌ریاش حیکمه‌ت و زانیاریمان پتدا بوو، یاخود زه‌که‌ریاشمان تاقیکرده‌وه، به‌هه‌ر سی‌ واتایه‌که، که بو نه‌وانی دیکه‌ش باسما‌ن کردن، هاتوه.

(٢) - ﴿إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ﴾، واته: کاتی له‌ په‌روه‌ردگاری پارایه‌وه، بانگی په‌روه‌ردگاری کرد.

(٣) - ﴿رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ﴾، واته: پارانه‌وه‌که‌ی نه‌وه‌ بوو، گوئی: په‌روه‌ردگارم! به‌ ته‌نیا جیم مه‌هیله‌ و، تو باشترینی میرانگرانی، وشه‌ی (فرد)، (أطلق الفرد علی من لا ولد له، تشبیها له بالمفرد الذي لا قرین له)، وشه‌ی (فرد) به‌کاره‌یتراوه بو که‌سیک که مندالی نه‌ی، چویندراوه به‌ بابایه‌که‌وه‌ که تاکه و هاوه‌لینکی نه‌ی.

که ده‌فهرموی: ﴿وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ﴾، تو باشترینی میرانگرانی، بویه له‌و سیفه‌ته‌ هه‌قه‌ی خوت شتیکم پی ببه‌خسه، که تو باشترین میرانگری، با منیش میرانگریکم هه‌بن، چونکه پارانه‌وه له‌ خوا ﴿وَإِلَّا﴾ وا باشه به‌ سیفه‌ته‌کانی بی، نه‌گه‌ر نینسان بیه‌وی داوای لیبوردن له‌ خوا بکات بلتی: (یا غفار) یان (یا غفور) و، نه‌گه‌ر بیه‌وی داوای به‌زه‌بی

لن بکات، به سيفه تی (الرَّحْمَن) و، ئەگەر بیهوی داوای سەرخستنی لن بکات، به سيفه تی عزیزەت و توانا، هەر وەها لە سوورەتی (مريم) یش دا که تيمه به تەفصیل باسی زەکه‌ریا و یەحیامان کرد، لەویدا خوا دەفەرموی: ﴿بَرُّنِي وَبَرِّثْ مِنْ ءَالِ يَعْقُوبَ﴾ (٦) میرات لە منیش و لە بنەمالە یەعقوبییش بگرێ.

٤- ﴿فَاسْتَجَبْنَا لَهُ، وَوَهَبْنَا لَهُ يَحْيَى﴾، واتە: وەلامان دا یەو، بە دەنگیەو، چووین و، یەحیاشمان پێدا.

٥- ﴿وَأَسْلَحْنَا لَهُ، زُجَجًا﴾، واتە: هاوسەرکەیشیمان بۆ چاککرد، واتە: وامانلیکرد که چاک بێ، بتوانی تۆلدار بێ، بتوانی کۆرپە ی وەسک بکەوی، دوا ی ئەو ی نەزۆک بوو، نەجا بێگومان پێستی خوا ﷺ هاوسەری زەکه‌ریای چاک کردو، دوا ی یەحیای پێ بەخشیو، بەلام لێردا بەخشرانی یەحیا پێشخراو، چونکە ئەو جێی مەبەست بوو، بۆیە ئەو ی جێی مەبەست بوو لە لای زەکه‌ریا ئەو ی پێشخستو، و، ئەو ی نامراز و هۆکار بوو، دوا ی خستو، یانی: چاککردنەو ی هاوسەری لە حالەتی نەزۆکی، که وای لن بکات شایستە ی ئەو بێ دوو گیان بێ.

٦- ﴿إِنَّهُمْ كَانُوا يُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ﴾، ئەمە هۆکار دۆزی (تَغْلِيل) ه، بۆ رستەکانی پێشەو، واتە: بۆیە ئەو هەمان بۆ کردن، چونکە ئەوان خێرایان دەکرد لە چاکەکاندا، پێشبرکێیان دەکرد، وشە ی (الْخَيْرَاتِ) کۆ ی (خَيْر) ه، هەر وەک (حَمَامَاتِ) کۆ ی (حَمَام) ه، (سَرَادِقَاتِ) کۆ ی (سَرَادِق) ه واتە: بە بێ قیاس کۆکراو دەتو.

٧- ﴿وَيَدْعُونَكَ رَغِبًا وَرَهْبًا﴾، واتە: لێمان دەپارێنەو، بە ئارەزوومەندانەو به سام لیکردنەو، وشە ی (رَغْبًا) و (رَهْبًا) و (رَهْبًا) و (رَهْبًا) واتە: ئارەزوومەند بوو، (رَهْبًا) واتە: سامی کردو ترسا.

٨- ﴿وَكَانُوا لَنَا خٰشِعِينَ﴾، ئەوان بۆ تيمه ملکه چ بوون، (الْخٰشِعُونَ: خَوْفُ الْقَلْبِ بِالْفَتْحِ دُونَ اِظْطِرَابِ الْاَعْضَاءِ الظَّاهِرَةِ)، (خٰشِعُونَ): بریتیه لە ترسی دل له حاله تیکي په نهان و بیرکردنەو، بێ ئەو ی ئەو ترسە لەسەر ئەندامە رووالتیبەکان دەریکەوی به لەرزین و هەژان، یانی: (خٰشِعُونَ) بریتیه لە سام و هەبیه تیکي په نهان.

مهسه لهی هه شته م:

مه پیه می پاکیزه ش که خوا رووحی مه سیحی له پئی جیبرله وه به بهردا کرد، ههروه ها کوره که یسی، نیشانه یه کی مه زنی خوا بوون بو جیهانیان:

خوا ده فهرموئ: ﴿وَالَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهَا مِنْ زُرُوجِكَ وَجَعَلْنَاهَا وَابْنَهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿١١﴾﴾

شیکردنه وهی ئەم ئایه ته، له سنی برگه دا:

١- ﴿وَالَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا﴾، ههروه ها نه وهی که داوینی خۆی پاراست، وشه ی (فرج) به مانای دابراوایی دی و، لیره دا به مانای که لێن و دابراوایی دی، نه ک به مانای نه ندانی زاووزی، چونکه له قورئاندا خوا ﷻ نه نه ندانی زاووزی مروؤف، چ پیاو یان تافهت، نه حاله تی پیکه وه جووت بوون، به وشه ی راشکاو، نه یهتیاون، به لکو به له بهر پهاویشتن و له پهرده دا (کنایه) بووینه ده فهرموئ: ﴿وَقَدْ أَقْضَى بَعْضُكُمْ إِلَى بَعْضٍ النِّسَاءَ﴾ (١١) النساء، واته: هه ندیکتان چوونه لای هه ندیکتان، یان ده فهرموئ: ﴿أَوْ لَمْ تَسْمُؤْ النِّسَاءَ﴾ (١٦) المائدة، واته: دهستان که یانده ژنه کانتان، که مه بهستی پئیان جووت بوونه، به لکم به ته عبیریکی زور به نه زاکهت ده یفه رموئ، ههروه ها بو مهسه لهی تارهت گرتن، ده فهرموئ: ﴿أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُم مِّنَ الْغَائِطِ﴾ (١٣) النساء، واته: یه کیکتان له شوینی نزمه وه هاته وه، عاده تیان وابووه له شوینی نزم و گوملایی و په نهان و نه دیو، تاره تیان گرتوه، نه گه رنا (الغائط) به مانای پاشه روک نیه، به لکو به مانای شوینی نزم و گوملایی دی، نه شوینهی تاره تیان تیدا گرتوه، یان: نه گه ره کیکتان له شوینی تارهت گرتنه که پرایه وه تاره تی گرتبوو، که واته: لیره دا که ده فهرموئ: ﴿وَالَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا﴾، واته: نه وه که خۆی پاراستبوو، داوینی خۆی پاراستبوو.

دوای نه‌وهی خوا عز وجل باسی پیاوانی کرد، پیغهمبه‌ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، ننجاً باسی نافرده‌تیکی خاوه‌ن پیگه‌و پایه‌ی به‌رز ده‌کات، چونکه به‌خششی خوا تابه‌ت نیه، به پیاوانه‌وه و په‌یوه‌ست نیه به په‌گه‌زیک‌ی دیاریک‌راوه‌وه.

هه‌ندیک له زانایان، یه‌کیک له‌وانه (محمد الطاهر بن عاشور) ده‌لین: (مریم) په‌وانه‌کراو نه‌بووه، به‌لام پیغهمبه‌ر بووه، واته: خوا وه‌حیی بو ناردوه، به‌لام پیغهمبه‌ریک نه‌بووه، که په‌وانه‌کراو بی و نه‌و په‌یامه‌ی خوا بگه‌یه‌نتی، به‌لام زۆربه‌ی هه‌ره زۆری زانایان ده‌لین: نه‌خیر پیغهمبه‌ران به هه‌ردووک جوړه‌که‌یانه‌وه: (الانبیاء) و (الرسال)، که (انبیاء): خوا وه‌حیی بو ناردوون - به رای هه‌ندیک له زانایان - به‌لام فه‌رمانیان پت نه‌کراوه په‌یامی خوا بگه‌یه‌نن به غه‌یری خو‌یان، (رسال) یش نه‌وانه‌ن وپ‌رای نه‌وه‌ی خوا سروشی بو کردوون، مولزه‌میش کراون که په‌یامی خوا بگه‌یه‌نن به غه‌یری خو‌یان، به‌لام زۆربه‌ی زانایان ده‌لین: په‌وانه‌کراوان و پیغهمبه‌ران له نیو بازنه‌ی پیاواندا کورت هه‌لاتوون، نایه‌ته‌کانیش وا ده‌گه‌یه‌نن، وه‌ک چه‌ندان جار باسمان کردوه، ننجاً ده‌فه‌رموی: نه‌و نافرده‌ت‌ش که داوینتی خو‌ی پاراست، که داوینتی خو‌ پاراستنه‌که‌ی (مریم) به‌س له چه‌رام نه‌بووه، به‌لکو له چه‌لالیش پاراستوو‌یه‌تی، چونکه هاوسه‌رگیری نه‌کردوه.

۲- ﴿فَفَخَّنَا فِيهَا مِنْ رُوحِنَا﴾، نیمه‌ش له گیانی خو‌مان فوومان به‌به‌ردا کرد، واته: له‌و روو‌حه له‌و گیانه تابه‌ته‌ی که به تابه‌ت خو‌لقاندوو‌مانه، به شیوه‌یه‌کی تابه‌تیبش خستمانه نیو جه‌سته‌ی (مریم) هوه و، فوومان به (مریم) دا کرد.

(النُّفُخُ: حَقِيقَتُهُ إِخْرَاجُ هَوَاءِ الصَّمِّ بِتَضْيِيقِ الشَّقَتَيْنِ، وَأَطْلُقُ هُنَا تَمَثِيلًا لِإِلْقَاءِ رُوحِ التَّكْوِينِ لِلنَّسْلِ فِي رَجْمِ الْمَرْأَةِ، دُفْعَةً وَاحِدَةً بِدُونِ الْوَسَائِلِ الْمُعْتَادَةِ، تَشْبِيهًا لِهُنْتَةِ التَّكْوِينِ السَّرِيعِ بِهُنْتَةِ النَّفْخِ)، واته: وشه‌ی (نُفْخُ) له راستییدا بریتیه له‌وه‌ی نینسان دوو لیوه‌کانی خو‌ی ویک بینتیه‌وه، بو نه‌وه‌ی هه‌وای لئ بچیته‌ ده‌ری،

به لأم لیره به کاره یزراوه بؤ هاویشتنی پرووحتیک که وه چهی لئی پهیدا بئی و خستیه نیو مندالدانی نافرته تیکه وه به په کجار، به بئی نامرازه باوه کان، که لیره دا نه مه [شیوهی دروستبوونی خیرای مه سیح الطَّلَا له سکی دایکیدا] چوئندراوه به فووکردن، فووکردن چند خیرایه، عیسا الطَّلَا ناوا به خیرایی برایه نیو منداندان و سکی دایکی که مه ریه مه، خوا لئی بازی بئی.

له سوورتهی (المؤمنون) دا، خوا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ده فهرموئی: ﴿وَجَعَلْنَا آيَةَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ آيَةً﴾، واته: کوری مه ریه م و دایکیمان کردنه نیشانه بهک، لیره ش ده فهرموئی: ﴿وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ﴾، خوئی کوپه که یمان کردنه نیشانه بهک بؤ جیهانیان، له سوورتهی: (المؤمنون) یش دا، ده لئی: کوری (مریم) و دایکیمان کردنه نیشانه بهک، به کئی بؤی هه به بیرستی: باشه له چند شوئاندا خوا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ به تابهت لیره دا له جیتی دیکه ش هاتوه، بؤچی مه ریه مه بوه وه صف ده کات، که داوئنی خوئی پاراستوه، لیره دا مه ریه می ریک به وه صفه که ی باسیرکدوه، له شوئنی دیکه گوتوویه تی: ﴿وَمَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَتَ فَرْجَهَا﴾، التحريم، واته: مه ریه می کچی عیمران که داوئنی خوئی پاراست؟! نه مه دوو حکمه تی تیدا هه ن:

۱- به ریه چرچدانه وهی جووله که کان که (عیسا) یان، به وه توّمه تبار ده کرد ده یانگوت: زؤله، بیژوویه، دایکی زینای کردوه بابی دیار نیه، نه وه به ریه چرچدانه وهی جووله که کانه، نه خیر دایکی زؤر نافرته تیکی پاکیزه و پاک بووه، به لأم خوا به شیوهی تابهت پرووحتی (عیسا) به به ردا کردوه، به بئی نه وهی له گه لّ پیاوئیکدا جووت بئی، نه به به لآئی و، نه به به حه رامی.

۲- نه مه ناماژه به بؤ نه وه که پاکیی نافرده تان، چ مه ریه م، چ غه بیری مه ریه م، هوکاری نه وه به که خوا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ له فه یزو به خشش و به ره که تی خوئیان پئی بهه خشش، پاکیی نافرده تان هوکاری نه وه به که خوا لوتف و میهره بانیی زیاتریان له گه لّ دا بنوئتی، هه لّ به ته هی نافرده تانیش و هی پیاوانیش، به لأم لیره دا باس باسی (مریم) و باسی نافرده تانه.

شایانی باسه تيمه به سه رهاتی (مریم) و (عیسا) شمان سه لامی خوا له سه ر
 هه ردو و کیان بت، له سوورتهی (مریم) دا، به ته فصیل باسکردوه و گپراوه ته وه،
 بویه لیته دا به و ناماژه کورتهی که له نایه ته که دا هاتوه، وازی لی دینین.

مهسه لهی نۆیه م:

کۆمه لی یتغهمبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) یه کیکه، پهروه ردگار یشیان ته نیا
خوایه و، یتویسته بهس نه و بهرستن:

خوادفه رموی: ﴿إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ﴾

شیکردنه وهی ئهم ئایه ته، له چوار برکه دا:

۱- ﴿إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ﴾، نا ئهم کۆمه له کۆمه لی تیویه، (الأمة: الجماعة التي حالها
وَاحِدٌ، فَأَطِيقَتْ عَلَى مَا تَكُونُ عَلَيْهِ الْجَمَاعَةُ مِنَ الدِّينِ بِقَرِينَتِهِ أَنْ الْأُمَّةَ لَيْسَتْ وَاحِدَةً)، واته:
(أُمَّةً) به مانای کۆمه ل دی، نه و کۆمه لهی که له سه ر یه ک حاله، لیره شدا به کاره یتندراوه
بو ئه وهی که کۆمه لیک له سه ری ده بن له ئایین و بهرنامه، به به لکه ی ئه وه که
نۆمه ته کان یه ک نۆمه ت نین، به لام من نه و رایه م پین راست نیه و پیم وایه:

رای راست نه وه یه که مه به ست له (أمة) نه و یتغهمبه رانه ن (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ
وَالسَّلَامُ) که لیره دا ناوی شازده یان به ناوی ئاشکرا هاتوه و، به ناماژه ش ناوی
(عیسا) هاتوه، نه وه چه فده و، (مریم) یشیان خراوه ته گه ل، نه وه هه ژده، واته:
مه ریهم وه ک ئافره تیکسی زۆر پاکیزه ی چاک که له چاکیی و پاکیدا له ریزی
یتغهمبه راندا بووه، خوا دده رموی: نا ئهم کۆمه لی یتغهمبه رانه، یه ک کۆمه له.

۲- ﴿وَأَنَا رَبُّكُمْ﴾، منیش پهروه ردگار تانم، واته: پهروه ردگاری هه موو لایه کتانم.

۳- ﴿فَاعْبُدُونِ﴾، ته نیا به ندایه تیی بو من بکه ن، ﴿وَأَنَا رَبُّكُمْ﴾، ئهم رسته یه
کورت هه ئینان (حَضْر) ده گه یه نن، واته: ته نیا من پهروه ردگار تانم، نه ک که سیک دیکه،
﴿فَاعْبُدُونِ﴾، ئهمه ش دیسان کورت هه ئینان ده گه یه نن، واته: ته نیا به ندایه تیی
بو من بکه ن، نه ک بو که سیک دیکه، وه ک گوتمان: لیره دا ﴿إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً

وَجِدَّةٌ ۖ، ده گونجی باس باسی ریبازی پیغه مهران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) بی واته: تا نهم ریبازه که پیغه مهران هه موویان له سه ری بوون، یه ک ریبازه، که بریتیه له خوا به یه کگرتن و ته نیا به ندایه تیی بو خوا کردن، که نه وه رایه کی زانایانه.

رایه کی دیکه نه وه یه که: ﴿إِنَّ هَذِهِ﴾، نه مه هه ر ناماژدیه بو نه وه پیغه مهرانه ی که باسکران، که نه وه رایه په سندر تو راستره، چونکه خوا ۖ، یه کسه ر دوای سه ر ژمیر کردنی نه وه پیغه مهرانه ۖ و وه سفکردنی زور به شیان، که خاوه نی خوراکریی بوون و، نه هلی عیلم و حکمه ت بوون و، نه هلی سه لآح و چاکه کاریی بوون، دوای نه وه ده فه رموی: تا نه مانه کۆمه لی تیوه ن، یه ک کۆمه له، هه لبه ته نه وه کۆمه له ش له سه ر یه ک ریباز کۆبوونه وه، که ته نیا به ندایه تیی بو خوا کردن و خوا به یه کگرتنه، به لآم نه وه مانایه له گه ل سیاقی نایه ته کاندایه باشتر ده گونجی له وه که بلتین: (أُمَّةٌ) لیره ددایه مه به سه ت پتی ریباز (طَرِيقَةٌ) ه، نه گه رنا وشه ی (أُمَّةٌ) له قورناندایه به مانای به رنامه و ریبازیش هاتوه، به لآم زیاتر به مانای کۆمه له خه لکیک هاتوه له حالیکدا له سه ر به رنامه یه ک کۆبینه وه.

مهسه لهی ده یه م و کو تایی:

شونیکه وتووانی پیغهمبه ران، له دوی وان، بهرنامه که یانیان دابر دابر کرد، نجا که ده گهرینه وه خزمهت خوا، برودارانی کردار باش، کوششیان نادیده ناگیرئ و، بویان تومار ده کرئ و، قه ده غه شه که ناوه دانیه فه وتیندراوه کان، نه گهرینه وه لای خوا بو سزادرانیان:

خوا دده رموی: ﴿وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ كَلٌّ لِّإِنسَانٍ رَّجُوعٌ ﴿٩٢﴾ فَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعْيِهِ وَإِنَّا لَهُ كَنُيُوتٌ ﴿٩٣﴾ وَحَرَّمَ عَلَيَّ قَرِيْبَهُ أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٩٤﴾﴾

شیکردنه وهی ئه م، ئایه تانه، له پینچ برگه دا:

١- ﴿وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ﴾، به کسهر خوا ﴿كَلٌّ﴾ له دوی سه رزمیری ژماره به کی زور له پیغهمبه ران که حه فدن، ده فه رموی: ﴿وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ﴾، نجا کاروباری خو یانیان دابر دابر کرد، بیگومان مه به ست له پیغهمبه ران نه، یانی: شونیکه وتووانی پیغهمبه ران، نه وانیه له دوی وان هاتن، هه رچه نده خوا ناموزگاری کردبوون، فه رموو بووی: ﴿إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ ﴿٩٢﴾﴾، نا ئه م کومه لی پیغهمبه رانه، به ک کومه لهو، منیش په روه ردگار تانم و ته نیا به ندایه تیی بو من بکن، که چی: ﴿وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ﴾، شونیکه وتوووه کان یان ناموزگاری خویان له گوئی نه گرت و، ئایینه که بیان له بهینی خویان دابر دابر کرد، وشه (أمر) هه م به مانای حال (شأن) دئی هه م به مانای (دین)، به لأم لیره دا واپتدده چن هه م مه به ستی تایی بئ، واته: دینداری، یاخود: ئایینه که ی خویانیان به ش به ش کرد، به شیکیان به شیکئی ته به نیی کردو، به شیکیان به به شیکئی په یوه ست بوو، به شه کانی دیکه یان فه راموش کرد، که ده فه رموی: ﴿وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ﴾، رانای (هم)

ده‌گه پتوهه بۆ که سیک که شایسته‌یه‌تی، که نه‌وانیش بریتین له هاوبه‌ش بۆ خوا دانهران و کافره‌کان، که له ریبازی پیغهمبه‌ران لایان دلوه، یاخود: ﴿وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ﴾، واته: ئۆممه‌تانی دوا پیغهمبه‌ران، نه‌و ئۆممه‌تانه‌ی له دوا پیغهمبه‌ران هاتن، نایینه‌که‌ی خویان به‌ش به‌ش کرد، (تَقَطَّعَ) یش له (قَطَّعَ) هوه هاتوه، (أَي تَقَرَّفُوا)، له نایینه‌که‌ی خویان دا په‌رته‌وازه بوون و، به‌ش به‌شیان کرد.

له سووره‌تی (الأنعام) دا ده‌فرموی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيَعًا لَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنثِقُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ﴾ (۱۳۸)، واته: بیگومان نه‌وانه‌ی که نایینه‌که‌ی خویانیان پارچه پارچه کردو تیتدا بوونه تاقم تاقم، تۆ هیچ په‌یوه‌ندیت پیتانه‌وه نیه، کاریان بۆ لای خواجه دواپی هه‌والیان پیده‌دا به‌وه‌ی که ده‌یانکرد.

له سووره‌تی (الروم) یشدا: ﴿وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۳۱﴾ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا سُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿۳۲﴾﴾، واته: له هاوبه‌ش بۆ خوا دانهران مهن، نه‌وانه‌ی نایینه‌که‌یانیان به‌ش به‌ش و په‌رته‌وازه کردو، تیتدا بوونه ده‌سته ده‌سته و، تاقم تاقم، ههر کۆمه‌لیک، ههر تاقمیک به‌وه‌ی که بۆ خوی له‌سه‌ریه‌تی، دلخۆشه، وک پشینیان ده‌لین: (ههر که‌سه به یاری خوی هه‌لده‌لن)، «که‌سه به ربه‌ی که‌س ناپیوی و، که‌س له مه‌پری که‌س ناخپوی»، (ههر که‌سه، به دۆل و شیوکی دا ده‌روا)، سه‌لام و مه‌رحه‌بای له‌گه‌ل نه‌وه‌ی دیکه‌دا نیه، نه‌مه ده‌ردی کوشنده‌ی شوینکه‌وتوانی پیغهمبه‌ران بووه، له دیر زه‌مانه‌وه، دیاره له ئۆممه‌تی پیغهمبه‌ریشدا ﴿ثُمَّ نَمَّ حَالَهُ تَه دُووبَارَه بُوْتَه‌وه.

تیتسا هه‌ندیک ناوی سه‌له‌فییان له خویان ناوه، خه‌لکی دیکه‌یان ههر پتی گومراو سه‌رلیتشیواوه، هه‌ندقی خویان ناو ناوه نه‌هلی ته‌ریقه‌ت و ته‌سه‌وووف، پیتان وایه به‌هه‌شت به‌س بۆ نه‌وان ته‌رخان کراوه، به‌کیکی دی ناوی له خوی ناوه جه‌نگاوه‌ر (مجاهد) و پتی وایه ئیسلام ته‌نیا له‌وه‌دا خولاصه‌ بۆته‌وه که هه‌میشه سه‌نگه‌ر بگری، به‌کی دی لای شتیکی دیکه‌ی گرتوه و، به‌کی دی

لايەكى دىكەي گرتوھ، ۋە ھىچ كام لەوانەش دان بەھۋى دىكەدا ناھىتى، ۋە بەھ كارەي ئەھۋى دىكە دەيكات ۋە لىك داپراون.

ھەمىشە كاتى ئىنسان لە تىگەيشتى دىندا بەھلەدا دەچى، لە پىادەكردنى دىندارىشدا بەھلەدا دەچى، ئەگەر تىگەيشتىتت بۆ دىن تەسك بوو، پابەندىشت بە دىنەھ، بە بارىكە رىئەكدا دەبى، نەك بە فراوانى، ھەمىشە ھەلس ۋەكەوتى ئىنسان لە تەھۋورپەھ سەرچاۋە دەگرى، بۆيە ئەگەر مانەۋى مسۇلمانان كۆبىنەھ ۋە رىك بن، دەبى لە جۆرى تىگەيشتىانەھ بۆ ئىسلام پاستيان بکەينەھ، دەبى تەھۋورپە تىگەيشتىان بۆ ئىسلام راست بکەينەھ، لە رووى قورئان ۋە سوننەتەھ، لە رووى ۋە حىي ساغ ۋە بى خەلتەي خواۋە، لە دىن تىبگەن، نەك لە رووى تەفسىرو بۆچوون ۋە تىگەيشتى زاناىەك كە لە سەردەمى خۇيدا ۋە لە كاتى خۇيدا، بە جۆرىك تىگەيشتەھ، ياخود بە پىۋىستى زانىۋە، داكۇكىي لەسەر لايەنىك بکات ۋە، جەخت لەسەر چەند لايەنىك بکاتەھ، لە سەردەمى ئەودا پىۋىست بوو، ئەھ بۆچوونانە لە خۇيان نەكەن بە دىن، ھەمىشە ئەھۋى كە ئايىنى پابەندكەرە بۆ مسۇلمانان، ئەھۋەيە كە لە قورئان ۋە سوننەتدا بەرجەستەيە، ئەھۋى دىكە ھەمووى تىگەيشتى زانايانە بۆ ئىسلام ۋە، نابى تىگەيشتەكان لە خۇمان بکەينە دىن.

ئىنجا سىبحان اللە لەم رۆژگارەدا: كى زياتر باسى شوئىنكەوتتى سەلەفى صالح ۋە شوئىنكەوتتى قورئان ۋە سوننەت دەكات، بە زۆرىي ئەوانە لە ھەموو كەس دەمارگىرتن ۋە، لە ھەموو كەس زياتر تەسكرو بچوكتەر لە دىن تىگەيشتوون ۋە، لە ئىسلام حالىي بوون ۋە، لە ھەموو كەس خۆ پەسندترن ۋە، خەلكى دىكە بە كەمتر تەماشادەكەن ۋە، لە ھەموو كەس زياتر بوونە مايەي لىك ترازانى مسۇلمانان ۋە، بەش بەش بوون ۋە پارچە پارچە بوونيان!!

لە حالىكدا كە شوئىنكەوتتى سەلەفى صالح، بە ناۋ لە خۇنان نىە، ھەروەك صاف بوونەھو ساغ بوونەھو، بە ناۋى (صوفى) لە خۇنان نىە، ھەروەك

شوینکه و تنی قورنات و سونهت، به بهرزکردنه وهی شیعار نیه، ههروهک خوا بهیه کگرتن و ته نیا خوپه رست، ته نیا به ئیددیعا نیه، به لکو هه موو ئه و شتانه ده بی به کرده و ه بن.

خوا به لوتف و که به می خوئی له و که سانه مان بکیرتی که به کرده وه و به راستی، به فراوانی و به قوویی له دین تیده گهن و، به فراوانی و به قوویی پیوهی پابه ند ده بن و، دلشیان به کاری هه موو مسولمانان خوشه و، ئه وه هقهی که خویمان له سه رینی و، ئه وه هقهی که ته وانئ دیکه ش له سه رینی، هه موو به هی خویمان ده زانن، نه ک: ﴿كُلُّ حَرْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ﴾ (۲۲) ﴿المؤمنون﴾، وهک خوا هاوبه ش دانهره کانی وا پیتاسه کرده، به لکو ئینسان ده بی نه وهی خوئی ده یکات و نه وهی که ته وانئ دیکه ش ده یکه ن، دلئ به هه مووی خوش بن، مادام هه قه وه له لایهن خواوه هاتوه. (۱)

(۲) - ﴿كُلُّ إِنْسَانٍ رَاجِعُونَ﴾، خوا ده فهرموئی: هه ر کامیک له وانه ده گهرینه وه بو لای تیمه.

(۳) - ﴿فَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعِيهِ﴾، هه ر که سیک له کرده وه باشه کان نه نجام بدات، نه وه نادیده گرتن نیه بو کوشه که ی، واته: پاداشت ده دیرته وه و نادیده ناگیرتی.

(۴) - ﴿وَلِنَّا لَهُ كَيْبُوتٌ﴾، به دلنایی تیمه نه وهی کردوو به قی بوئی تومار ده که بن، بوئی ده نووسین، هه رکه س کرده وه چاکه کان نه نجام بدات به ئیمانه وه، با دلنیا بن، که کوشش و هه وله که ی نادیده ناگیرتی.

(۱) له کتیبی پیتجه می مه سووعه ی: [بیرکردنه وهی ئیسلامی له نیوان وه حی و واقیع دا] و کتیبی دوازده می مه سووعه ی [به ره و باشتر تیکه بشتق و پیکه بشتق] دا بعدرئیزی له به ره ی چۆنیته تی ته بایی و به کپیزی و هاوکاری مسولمانانه وه، دووین.

5- ﴿ وَحَرَامٌ عَلَىٰ قَرْبَيْهِ أَهْلَكُنَّهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴾، ناوه دانیه‌ک که فهوتان دو مانه قه دهغه به له سهریان که نه‌گه‌رینه وه، که نه‌گه‌رینه وه بۆ لای تیمه، بۆ نه وهی سزا بدرین له سهر نه و تاوانانه‌ی که له دنیا دا، بوونه هوکاری فهوتیندرانیان، له دوارو ژیشدا ده‌بنه هوکاری سزادرانیان.

وشه‌ی (گفران): ﴿ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعِيهِ ﴾، (كُفْرَانَ) چاوگه و مانایه‌که‌ی بریتیه له دان نه‌هیتان به‌چا که یه‌دا، که له‌گه‌ل که سیکدا ده‌کرئ، که پیچه‌وانه‌که‌ی بریتیه له (شکر) و لیره‌دا به‌کاره‌ینراوه بۆ بی به‌ش بوونی که سیک له پاداشت، پاداشت نه‌درانه‌وه‌ی له سهر کرده‌وه‌ی باشی، ئەمه به‌نسبت وشه‌ی: ﴿ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعِيهِ ﴾، واته: هه‌وَل و کوششه‌که‌ی نادیده‌ناگیرئ، ژیرلیو ناخرئ و، سپله‌ی ده‌ره‌ه‌ق نا‌کرئ.

که ده‌فه‌رموئ: ﴿ وَإِنَّا لَهُ كَنُيُوت ﴾، نووسین، لیره‌دا کینایه‌به‌له هاتنه دی و چه‌سپاندنی واته: زایه‌نا‌کرئ و کرده‌وه‌باشه‌کانی بۆ تو‌مار ده‌کرین و زایه‌نا‌کرین.

که ده‌فه‌رموئ: ﴿ وَحَرَامٌ عَلَىٰ قَرْبَيْهِ ﴾، که خویندر اویشه‌ته وه به (وَحَرْمٌ عَلَىٰ قَرْبَيْهِ)، ده‌لئ: (الْحَرَامُ: الشَّيْءُ الْمَمْنُوعُ)، شتیکی رئ لیکیرا، واته: زینان لیکیراوه که نه‌یکه‌رینه وه بۆ قیامه‌ت، بۆ سزاو پاداشت، هه‌لبه‌ته چه‌ند جو‌ره ته‌فسیرینکی دیکه‌شیان بۆ کردوون، بۆ وینه:

هه‌ندیکیان گو‌تووایه: ﴿ وَحَرَامٌ عَلَىٰ قَرْبَيْهِ أَهْلَكُنَّهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴾، واته: لیتان قه‌ده‌غه‌کراوه که بگه‌رینه وه، له ریبازی غه‌ل‌ت و په‌ل‌ت، مادام بریاری فهوتان دینامان داوه، توانای گه‌رانه‌وه‌یان نه، له ریی چه‌وت بۆ ریی راست، به‌لام نه و مانایه‌ی گوتمان، زیاتر له‌گه‌ل سیاقی نایه‌ته‌کان دا ده‌گونجئ.

خوا به‌لوتف و که‌رده‌می خو‌ی تیمه له و که‌سانه بگپیرئ که به‌دوای پیغه‌مبه‌ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، ده‌که‌ون و له راسته شه‌قامه‌که‌یان لاناده‌ن و

بەملاولادا ناخلیسکین و بەلاپیدا نابرتن، تاکو هەم لە دنیادا سەربەرزانه بژین،
 هەم لە دواپۆژدا سەرفرازو سەربەرز بین، لە خزمەت خواو پیغمبەرائی خوادا
 ﷺ.

بهسرهاتى ننهئى له پنجهمبهرانى پايه بهرز (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)

به پـزان !

شهش كهس له پـنجهمبهرانى خوا، كه تاكو تـستا بهسرهاتيانان نه خستوتته پروو، لـيره دا باسيان ده كهين، كه ههر كام له (داود) و (سليمان)ى كورپى، پاشان (أيوب) دوايى (ذالكفل)، ئنجا (اليسع) و (إلياس)، باس و بهسرهاتى ههر كامتيان به كورتى ده خهينه پروو:

به كهم: بهسرهاتى داود عليه السلام

له پـنج (۵) بـرگه دا باسى داود عليه السلام ده كهين:

۱- ناوو بـرجه له كى:

له قورئاندا ناوى داود ته نيا بهو جـوره هاتوه، واته: به وشهى داوودو باسى ناوى بابى نه كراوه، به لآم له پهيمانى كـوندا ده لـى: داوود بـچووكـترين و هه شتمين كورى (يَسَى الأفراتى) بووه^(۱)، شايانى باسه: بهسرهاتى داوود له پهيمانى كـوندا له لاپه ره كانى: (۵۹۶ - ۷۰۸) به دا و، سه دو دوو (۱۰۲) لاپه رى گرتوه.

(۱) التفسير التطبيقي للكتاب المقدس، العهد القديم، سفر صموئيل الأول، الإصحاح: ج ۱۷، ص ۵۹۹.

(۲) دووباره بوونهوی ناوی (داوود):

داوود عليه السلام، شازده جاران، ناوی هاتوه له قورئاندا، له نو سورہ تاندا که نه مانه:

- ۱- سوورہتی (البقرة)، نایه تی: ۲۵۱.
- ۲- سوورہتی (النساء)، نایه تی: ۱۶۳.
- ۳- سوورہتی (المائدة)، نایه تی: ۷۸.
- ۴- سوورہتی (الأنعام) نایه تی: ۸۴.
- ۵- سوورہتی (الإسراء) نایه تی: ۵۵.
- ۶- سوورہتی (الأنبياء) نایه ته کانی: ۷۸ و ۷۹.
- ۷- سوورہتی (النمل) نایه ته کانی: ۱۵ و ۱۶.
- ۸- سوورہتی (سبا)، نایه ته کانی: ۱۰ و ۱۳.
- ۹- سوورہتی (ص) نایه ته کانی: ۱۷ و ۲۲ و ۲۴ و ۲۶ و ۳۰.

(۳) کورتهی ژیان و به سه رهاته و هه لویسته کانی داوود:

۱- یه که مین ناوهیترانی داوود له قورئاندا له به سه رهاتی کوشتنی (جالووت) دایه، به پیتی ریزبه ندیی (مُصْحَف) مه به ستمه، وهک خوا عليه السلام ده فه رموی: ﴿ فَهَزَمُوهُمْ يُذْنِبُ اللَّهُ وَكَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَءَاتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مَا يَشَاءُ ﴾ البقرة.

له په یمانی کوندا، ناوی نهو و پیغه مبه ره ی که (طالووت) ی هه ئبژاردوه، به مه لیک، به (صموئیل الأول) هاتوه و، ناوی (طالووت) یش به (شاول) هاتوه^(۱).

(۱) التفسیر التطبیقی للکتاب المقدس، العهد القديم، سفر صموئیل الأول، ص ۵۹۴.

ههروه‌ها له په‌یمانی کۆن^(۱) دا ده‌لت: (وَكَانَ فَتْرَةً خُتْمٌ دَاوُدَ أَرْبَعِينَ سَنَةً، مَلِكٌ سَبْعَ سِنِينَ فِي حَبْرُونَ، وَثَلَاثَةَ وَثَلَاثِينَ فِي أُورُشَلِيمَ)، واته: ماوه‌ی حوکرمانیی داوود چل سال بووه، سهوت سالان له (حبرون) {شاریکه له شاره‌کانی فه‌له‌ستین} و سی و سن (۳۳) سالیس له (أورشليم).

شایانی باسه له په‌یمانی کۆندا، درێزه‌ی زۆر دراوه به به‌سه‌رهاتی داوود عليه السلام: باسی زۆر جهنگ و کیشه‌و بێشه‌ی تێوان نه‌و و (شاول)، یانی: (طالوت) کراوه، که (شاول) ویستوووه‌تی داوود بکوژی، نه‌ویش له‌به‌ری هه‌لاتوه‌و چه‌ند جارن داوود زه‌فه‌ری به (شاول) بردوه، به‌لام نه‌یکوشتوه، که (شاول) پادشای به‌نی ئیسرائیل بووه و، (صموئیل) - که به حساب ناوی به‌کت له پیغه‌مه‌رانه - نه‌وی داناوه به پادشا، به‌لام به‌سه‌رهاته‌کانی داوود له قورئاندا نه‌مانه‌ن:

یه‌که‌م: کوشتنی (جالوت)، واته: داوود که جالوتی کوشتوه: ﴿وَقَتَلَ دَاوُدُ دُجَالُوتَ الْبَقْرَةَ: ۲۵۱﴾، له کاتیکدا سوپای به‌نی ئیسرائیل به سه‌رکردایه‌تی (طالوت) {که له په‌یمانی کۆندا پیتی ده‌لت: (شاول)} پروه‌پروو بوته‌وه له‌گه‌ل سوپایه‌ک له نه‌هلی کوفر، که له په‌یمانی کۆندا ده‌لت: نه‌وانه فه‌له‌ستینییه‌کان بوون و (عمالقه) شیان پین گوتراوه، له‌و کاته‌دا داوود جالوت ده‌کوژی، له په‌یمانی کۆندا درێزه‌ی زۆری داوه‌تی.

دووهم: دادوه‌ری کردنی له باره‌ی زه‌رکردنی کۆمه‌لت له کشتوکالی خه‌لکیکدا، که پێشتر له ته‌فسیری نایه‌ته‌کاندا هینامان، (الأنبياء): (۷۸ و ۷۹).

سێهه‌م: شتیکی دیکه که له داوود گێردراوه‌ته‌وه له قورئاندا، دروستکردنی (زری)، یه، که له سووره‌تی (الأنبياء) نایه‌تی: (۸۰) و، له سووره‌تی (سبا) نایه‌ته‌کانی: (۱۰ و ۱۱) دا هاتوه، نه‌ودی که له سووره‌تی (سبا) دا هاتوه، خوا عليه السلام ده‌فه‌رموی:

﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ مِنَّا فَضْلًا يَجْعَالُ آوِي مَعَهُ وَالطَّيْرَ وَأَلْنَا لَهُ الْحَدِيدَ ﴿۱۰﴾ أَنْ أَعْمَلَ سِنِينَ وَقَدَّرَ فِي السَّرِّ وَأَعْمَلُوا صَاحِبًا إِنِّي يَمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۱۱﴾﴾

واته: تیمه به دلتیابی به خششی خومان دابوو به داوودو بنه ماله کھی، چپایه کان له گه لئی بلیته وهوو، ههروهه بائنده کان تیوهش و، ناسنیشان بو نهرم کرد بوو (سروشمان بو کرد) که زئییه پۆشه ره کان (که جهسته ی جهنگاوه ره کان داده پۆشن) دروست بکهو، ورده کاری بکه له چینیان دا و، کردهوه باشه کان نه نجام بدن، من بینه ری نهوم که نه نجامی ده دن.

چواره م: شتیکی دیکه له داوود گنیدراوه ته وه، که بریتیه له وه ی چیاو بائنده کان خویان له گه ل دا به پاکرتوه، نهمه له سوورپه تی (الانبیاء) نایه تی: (۷۸) دا، وه ک پیشتر هینامان و، له سوورپه تی (سبا) نایه تی: (۱۰) دا و، له سوورپه تی (ص) نایه ته کانی: (۱۸ و ۱۹) دا هاتوه، که خوا ﷺ له هه ر کام له م سئ شوینه دا به شیوه یه کی نیزی که له یه کدی، باسی نه و موعجیزه یه ی داوود ده کات، بو وینه: خوا ﷺ له نایه ته کانی: (۱۸ و ۱۹) ی (ص) دا ده فه رموی: ﴿إِنَّا سَخَرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعَمَىٰ وَالْإِنشِرَاقِ ﴿۷۸﴾ وَالطَّيْرَ مَحْرُورَةً كُلٌّ لَّعَلَّ أُوَّابٌ ﴿۷۹﴾ ص، واته: تیمه چپایه کاغان له گه لیدا ملکه چ کرد بوون (دهسته مو کرد بوون) تیواران و دهمو خوره لات، خویان له گه ل به پاک ده گرت، ههروهه بائنده کانیش هه موویان بوی کۆده کرانه وهو، هه موویان له گه لیاندا ده گوته وه (یان: له گه لیدا بو لای خوا ده گه رانه وه).

پینجه م: کومه نیک بو چاره سه ری کیشه یه ک ده چنه لای له میحرابه که یدا، که له سوورپه تی (ص)، نایه ته کانی: (۲۰ - ۲۶) دا، خوا ﷺ ده فه رموی:

﴿وَسَدَدْنَا مَلَكُومَ، وَأَيْتَتُهُ الْحِكْمَةَ وَفَصَّلَ الْخِطَابِ ﴿۵۰﴾ وَهَلْ أَنْتَكَ نَبِؤًا الْخَصْمِ إِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ ﴿۵۱﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَىٰ دَاوُدَ ففَرَّجَ مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَحْفَظْ خَصْمَانِ بَعَىٰ بَعْضُنَا عَلَىٰ بَعْضٍ فَاتَّكَمَ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تَشْطَطْ وَأَقِدْنَا إِلَىٰ سَوَاءِ الصَّرِيطِ ﴿۵۲﴾ إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تَمَعٌ وَتَسْمُونَ نَجْمَةً وَلِي نَجْمَةٌ وَجِدَّةٌ فَقَالَ أَكْفِلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ ﴿۵۳﴾ قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعِيمِكَ إِنَّ يَعْجُبُونَ وَإِنَّ كِبِيرًا بَيْنَ الْخَلْقِ لَيُنِي بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَا هُمْ وَظَنَّ دَاوُدُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَحَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ﴿۵۴﴾ فَفَعَّرْنَا لَهُ، ذَلِكَ

وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَآبٍ ﴿٦٥﴾ يَدَاؤُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُمْ بَيْنَ الْأُنَاسِ يَٰعَلِيُّ وَلَا تَتَّبِعْ الْهَوَىٰ فَيُعْصِكَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضُلُونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ يَمَّا نُورُوا يَوْمَ الْحِسَابِ ﴿٦٦﴾

واتە: تێمە هوکمرانیی داوودمان پتەو و مەحکەم کردبوو و، حیکمەت و قسە پروونیشمان پێ بەخشیبوو، (هەم لێزانیی و هەم قسە پروونیی) و، نایا هەوایی ئەو کۆمەلە کە پێکەوه ناکۆکییان هەبوو پێت گەشتووە؟ کاتی بەسەر دیواری میحرابە کە دا و دەسەر دیواری کەوتن و، لە داوود و دژوور کەوتن، ئەویش بەهۆیانەوه راجلەکی (لێیان ترسا) پێیان گوت: مەترسێ تێمە دوو کەسین پێکەوه ناکۆکیمان بوو، هەندێکمان ستەمان لە هەندێکمان کردو، تۆش دادوهرییمان بە هەق لە نێواندا بکە، بەلام لە هەق لامەدو، دوور مەکەوهو، بەرهو راستە پێ رێنماییمان بکە، [بەکیکیان گوتی:] ئەوه برامە نەوه دوو نۆ مەپێ هەیهو، منیش مەپێکم هەیه، گوتی: ئەو مەپێ خۆشت بدە بە من و، لە قسە کردنیشدا بەسەرمان زāl بوو، [واتە: منی بێ قسە کرد، کە دەبێ ئەو تاکە مەپێ خۆم بدەم بە و، هی ئەو بێنە سەدو منیش هیچ مەپێکم نەبێ] [بەکسەر داوود هوکمیدا] بێگومان بەوه کە داوای مەپێکەتی کردووە بۆ گەل مەپێکانی خۆی، ستەمی لێکردووی و، زۆر لەوانە کە پێکەوه هاوبەشن، ستەم لە یەکدی دەکەن، مەگەر ئەوانە کە برۆیان هێناو و، کردووە باشەکان نەنجام دەدەن، ئەوانەش کە من، داوای داوود بۆی دەرکەوت کە تێمە تاقییمان کردۆتەوه، بۆیە داوای لێبووردنی لە پەرورەدگاری کردو بە رکووعدا چوو و گەرایەوه بۆ لای خوا (یاخود: کړنووشی بردو بۆ لای خوا گەرایەوه)، تێمەش لەوهدا [کە بەله کردن بوو لە دادوهریدا] لێمان بورد، بێگومان بۆ یی لە لای تێمە هەم نزیکیی هەیه، هەم سەرەنجامی گەرانەوهی چاک هەیه، [داوای خوا پێی فەرموو:] ئەی داوود! تێمە تۆمان کردووە بە جێنشین لە زهوییدا، لە نێوان خەلکدا بە هەق دادوهریی بکە و بە داوای ئارەزوو [عاتیفه و سۆز] مەکەوه، لە پێی خوا

لات دەدا، بە دلتىيى ئەوانەي لە رېتى خوا لا دەدەن، سزايەكى سەختيان ھەيە، بە ھۆى ئەوھوھە كە رۆژى لىپرسىنەھوھەيان فەرامۆش كەردوھ.

ھەلبەتە ئەو بەسەرھاتە كە خوا لىرەدا بە رەمز ھىناويەتى، بەلەم لە پەيمانى كۆندا دەلتى: [داوود نەوھودو نۆ (۹۹) ھاوسەرى ھەبوون و، تەماعى لە ھاوسەرى نۆريا كەردوھ، كە ھاوسەرىكى جوانى ھەبووھ] شايانى باسشە ئەو بەسەرھاتەي لە پەيمانى كۆندا ھاتوھ، كە ئەفسانەيە و لەگەل مسولمانىكى عادەتبيش دا ناگونجى، چ جاي لەگەل پايەو مەقامى پىغەمبەرانى پايە بەرزدا! لە زۆربەي تەفسىرەكاندا ئەو بەسەرھاتە ئەفسانەيان كەردوھ و بە تەفسىرى ئەم نايەتە! كە ئەم نايەتە ئەگەر بەبى لەبەر چاوكرتنى ئەو ھىكايەت و بەسەرھاتە ئەفسانەيەي كە لە پەيمانى كۆندا ھاتوھ، تەماشايان بىكەين زۆر بە روونى ديارە، مەبەست پىيان چىيە؟

دوو كەس دەچن بو لاي داوود **الَّذِي كَتَبَ لَهُ كِتَابَهُ** كىشەيەكيان ھەيە، دەيخەنە روو كە لە سىاقى نايەتەكان دا بو مان دەردەكەوئى ئەو دوو كەسە فرىشتە بوون، چونكە داوود، پىغەمبەرىش بووھ و پادشاش بووھ، ئنجا نايە دوو كەس چۆن دەتوانن داوود ئەو ھەموو پاسەوانەي ھەبن، يەكسەر لە زوورە تايەتەكەي خۆي دا كە خوا پەرسىتى تىدا كەردوھ، لىي وھ زوور بىكەون، ئەويش لە ترسان پابچلەكى؟ ئنجا ئەوانىش ئەو كىشەيە كە زۆر رووژىنەرە، بىخەنە روو: يەككىيان دەلتى: ئەوھ براھە نەوھودو نۆ مەرى ھەيە و منىش مەرىكم ھەيە گوتى: مەرەكەي خۆتم بەدەيە و، بەسەرىشما زال بووھ لە قساندا، قەزىيەكەي زۆر رووژىنەريان خستۆتە روو، كە ئەوھ تاقىكردنەھوي خوا بووھ بو داوود، چونكە داوود پادشا بووھ دەبووايە دادوھرىش بىكات بە ھەق، كەچى داوود لىرەدا ھەلچووھ و، بى ئەھوي گوتى لە قسەي داوا لەسەر كراو (مُدْعَى عَلَيْهِ) كە، بىگرتى يەكسەر بەپىتى قسەي داواكەر (مُدْعَى) ھوكمى داوھ بەسەر داوا لەسەركراو (مُدْعَى عَلَيْهِ) دا، لە تەفسىرەكان دا دەلتى: دوايى ئەو دوو فرىشتەيە تەماشاي يەكدييان كەردو

پیکھن، دوایش خوا دہ فرموی: (نہی داوود! تیمہ تو مان کردہ بہ جینشین
 لہ زہویدا، کہ لہ نیاوان خہ لکدا بہ ہق دادوہ ری بکہ و، دوا ی نارہ زوو
 مہ کہوہ)، واتہ: بہ دوا ی عاتیفہ و قسہ ی ورووژنہر مہ کہوہ، نہ گہرنا لہ ری
 خوا لات دہ دات.

مہ سہ لہ کہ ہر نہوہ یہ کہ نہوانہ کیشہ بہ کیاں بو داوود خستوتہ پرو،
 زور ورووژنہر بووہ و، سہرہ نجام داوود لہو تاقیکردنہوہ ی خوا ی پەرہردگار
 دہرنہ چووہ، ہر بویش دوا ی داوا ی لیوردنی لہ خوا ی لیورده کردوہ و
 پہ شیماں بوٹوہوہ،

ئیدی ہیچ پہ یوہندی بہ نہوہ دو نو (۹۹) ژن و، تہماع لہ ژنی خہ لک کردن و
 ... ہتدہوہ نیہ.

نجا لہ راستیدا نہوہ لہ گہ ل مسولمانتیکی سادہ و ناساییشدا، ناگونجی،
 چ جای لہ گہ ل پایہ و مہ قامی پیغہ مہراند (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام)، بہ لام بہ
 داخوہ جوولہ کہ کان زور شتی لہوہش ناشیرنتریان داوہ تہ پال پیغہ مہران، لہ
 پہمانی کوئدا، بہ لکو لہ پہمانی نویشدا، کہ من لہ مہ و سووعہ ی: (الإسلام کما
 يتجلى في كتاب الله) لہو بہرگہ دا کہ بہرگی شہ شہمہ و، بو باسی پیغہ مہران
 تہر خانم کردوہ، ہرودہا لہ بہرگی پینج دا، کہ بو دیراسہ کردنی کتیبہ کانی
 خوا تہر خانم کردوہ، لہ ہر دووک لہو کتیبہ کہ دا، بہ درژی لہو بارہوہ قسم
 کردوہ و، نہو تو مہ تانہ ی دراونہ پال پیغہ مہران، لہ پہمانی کوئ و نوید،
 بہر پہرچمداونہوہ.

شہ شہم: شتیکی دیکہ کہ لہ باردی داوودہوہ، لہ قورنانی بہر زردا ہاتوہ، نہوہ یہ کہ خوا
 (زہ بووری) بہ داوود داوہ:

۱- لہ سورہتی (النساء)، نایہ تی: (۶۳) دا، ہاتوہ: ﴿وَأَيَّتْنَا دَاوُدَ زُبُورًا﴾

۲- هه روډه ها له سووړه تی (الإسراء)، ټایه تی: (۵۵) دا، هاتوه: ﴿وَأَيَّتِنَا دَاوُدَ زُورًا﴾

به لآم له په یمانی کون دا له باره ی کتبه که ی داووده وه، نالی زه بوور به لکو ده لئ: (المزامیر)، که به پتی په یمانی کون له نهو مه زمورانه ی به داوود دراون، سه دو په نجا (۱۵۰) دانه بوون و، له په یمانی کوندا^(۱)، سیفریکي تایبه ت به (المزامیر) هه یه، که له لاپه ره: (۱۱۳۳ تا کو ۱۲۷۸) ی بو تهرخان کراوه، یانی: ۱۲۷۸-۱۱۳۳=۱۴۵، لاپه ره.

حه وته م: هه ر له فورئاندا له باره ی داووده وه، حه وته مین شت نه وه یه که خوا رایگه یاندوه سوله یمانی به داوود داوه، سوله یمان کوری داوود بووه، وه ک له سووړه تی (ص) دا ده فرموی:

﴿وَوَهَبْنَا لِدَاوُدَ سُلَيْمَانَ نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ﴾، واته: سوله یمانان به داوود به خشی، باشترین بنده بوو، زور بو لای خوا ده گه رایه وه.

هه شته م: نه وه ی که له سونه تدا له باره ی داووده وه، هاتوه ده توانین نهو دوو فرموده یه بیتین:

۱- که پیغمبر ﷺ ده فرموی: ﴿أَحَبُّ الصَّلَاةِ إِلَى اللَّهِ صَلَاةُ دَاوُدَ عَلَيْهِ السَّلَامُ، وَأَحَبُّ الصِّيَامِ إِلَى اللَّهِ صِيَامُ دَاوُدَ، وَكَانَ يَتِمُّ نِصْفَ اللَّيْلِ وَيَقُومُ ثَلَاثَةً وَيَتِمُّ سُدُسَهُ، وَيَصُومُ يَوْمًا، وَيُفْطِرُ يَوْمًا﴾ (أخرجه: البخاري: ۳۴۲۰، ومسلم: ۱۱۹۵، عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَمْرٍو بْنِ الْقَاصِ)،

واته: خو شه وپیسترتین نوئز له لای خوا، نوئز کردنی داوود بووه و، خو شه وپیسترتین پوژوو گرتن له لای خوا، پوژوو گرتنی داوود بووه، (نوئز کردنه که ی یاس ده کات، ده فرموی:) نیوه ی شه وگار ده خهوت و، یه ک له سه ر سئی هه لده ستا (بو شه و نوئز و خوا په رستی و) دوایش یه ک له سه ر شه شی شه و که ده مایه وه، ده خهوت و، پوژیک به پوژوو ده بوو، پوژیکیش به پوژوو نه ده بوو.

۲- عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ سَمِعَ صَوْتَ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ وَهُوَ يَقْرَأُ، فَقَالَ: لَقَدْ أَوْقَى أَبُو مُوسَى مِنْ مَرَامِيرِ آلِ دَاوُدَ (أخرجه أحمد: ۲۵۳۸۲، تعليق شعيب الأرنؤوط: حديث صحيح، أصله في الصحيحين).

واته: دایکمان عایشه (خوا لیتی رازیبن)، ده لئی: پیغهمبه ری خوا ﷺ گوئی له ددنگی نه بوو مووسای نه شعهریی بوو، قورنانی ده خوئند فهرمووی: نه بوو مووسا له تاوازه کان و دهنگ خوئیی داوودی پیدراوه.

داوود یه کئی له موعجیزه کانی نه وه بووه که دهنگیکی زور زور خوئیی هه بووه.

(E) - موعجیزه کانی (داوود):

۱- یه کئی له موعجیزه کانی داوود نه وه بووه که چیا به کان و بالنده کان له گه لیدا خویان عز وجل به پاک گرتوه، کاتی داوود ته سییحاتی کردوه و، رازو نیازو موناجاتی له خزمهت خوادا کردوه، هه م چیا به کان و هه م بالنده کانیش له گه لیان دا گوته وه.

که پیشتر له و باره وه قسه مان کردو، پیویست ناکات زیاتر له سه ری بدویین.

۲- موعجیزه یه کی دیکه ی نه وه بووه که ناسنی بو نه رم بووه، هه ره وک خوا ده فهرموی: ﴿وَأَلْنَا لَهُ آلِهَٰدِيْدًا ۖ وَسَبَّأً﴾، نجا نهو ناسن بو نه رم بوونه، نه گهر ناسن بو نه رم بوونی ناسایی بووایه، وه ک چوئن خه لک ناسن ده خاته نیو کووره وه و به مووشه ده کووره که فوو لن ده کات، دویایی ناگره که ی به هیز ده بن و ناسه که نه رم ده کات، نه گهر وا بووایه، خوا وه ک موعجیزه یه ک باسی نه ده کرد، به لکو به شیوه یه کی یاسادر (خارق العاده)، ناسن بو داوود نه رم بووه و به که یفی خوئی شتی لن دروست کردوه.

۳- موعجیزه یه کی دیکه ی نه وه بووه که خوا فیزی دروستکردنی زرتی کردوه، وه ک ده فهرموی: ﴿وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُؤْسٍ لِّكُمۡ لِتُحْصِنَكُمۡ مِّنۡ بَأْسِكُمْ ۖ فَهَلۡ أَنتُمۡ

شَكْرُونَ ﴿٨٠﴾ الْاَنْبِيَاء، واته: فیری دروستکردنی پُشاکتیکمان کرد بۆتان، تاکو له سهختی جهنگدا بتانپاریزی، نایا تپوه سوپاسگوزار نابن!

له سوورپهتی (سبا)یشدا دهفه رموی: ﴿٨١﴾ أَنْ أَعْمَلَ سَيَعْنَتٍ وَقَدَّرَ فِي السَّرِّ واته: تو زری پُشه رهکان دروست بکه و، له نالقه کاندا ورده کاری بکه به نه ندهازه گیری، که واته: وهک زۆریک له زانایان رایان وایه، به که مین که سیک زری به نالقه هی دروست کردوه (به نالقه چن) داوود عليه السلام بووه، پشتر به جوړیکی دیکه بووه، پارچه ناسن بوون و، لیکیان داون، به لام نه وهی داوود به نالقه بووه و وهک پُشاکتیک کراوه ته به رو، ناسانتر جهسته تپیدا جوولهی کردوه.

٤- موعجزیه یه کی دیکه ی داوود بریتی بووه له وه که خوی به خشر زه بووری پنداوه: ﴿٨٢﴾ وَمَا آتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا ﴿٨٢﴾ الْاِسْرَاء، زه بووریش، کتیبیک بووه به داوود دراوه، ئنجا نایا نه وهی که له په یمانی کۆن دا ماوه، که سه دو په نجا مه زموره، چهندی راسته و چهندی راست نیه، که نه وهی له ویشدا هاتوه، به زۆری رازو نیازو مونا جاته له گه ل خوادا؟ نه وه یان لپی د لپا نین، چهندی هی زه بووره که ی داووده، چه ندیش هی نه و نیه؟

٥- موعجزیه ی پینجه می بریتی بووه له دهنگی خو ش، وهک له فه رمایشته که ی پیغه مبه ردا عليه السلام هاتوه، نه و نایه تانه ش که باسی ته سبب حات کردنی چیا به کان و باننده کان ده کن له خزمهت داووددا، هه ر نامازه ده که ن به وه ده بی داوود ده نگیکی به کجار زولال و خو ش و به جو ش هه بووبی، که ده نگیکی نا ناسایی بووه، بویه چیا به کان و باننده کان له گه لپان گو توته وه.

٥- ته مهن و مردنی (داوود):

سه ردا نه وه دینین: نه و به سه رهاته ی نادهم عليه السلام که (أحمد والترمذی) له (ابن عباس) دوه، هه روه ها (أحمد) له (ابن عباس) دوه و، (الترمذی) له (أبو هريرة) هوه، هه روه ها (ابن خزيمة) و (ابن حبان) یش هیناویانه و، (حاکم) یش گو توویه تی: (صحیح

على شرط مسلم)، ئەوئىش ئەوئەيە كە خوا ﷻ ۋە چەي ئادەم، پېشانى ئادەم دەدات، ئادەم گەنجىكىيان تېدا دەبىنى زۆر جوانە، ئەوئىش لە خىواي پەرۋەردگار دەپرسى: ئەوئە كىيە؟ دەفەرەمۆي: داوودە، ئادەم دەپرسى: چەند سالى تەمەنت بو دانائە؟ دەفەرەمۆي: سەد سالى، ئادەم، دەلىن: چىل سالى لە تەمەنى من بخە سەر تەمەنى وى، بەلام كاتى كە فرىشتەي مەرگ (ملك الموت) دى، گىيانى ئادەم بكتىشى، ئادەم لەو بەلىنەي پەشىمان دەبىتەوہ. كەواتە: دەبى تەمەنى داوود، سەد (۱۰۰) سالى بووبى^(۱)، بەلام خاوەن كىتتەكان، دەلىن: تەمەنى داوود، حەفتاۋ حەوت (۷) سالى بووہ و ئەو قسەيەي خاوەن كىتتەكانىش لەگەل دەقتىك دا كە لە زىانى داووددا ھاتوہ^(۲)، ناگونجى كە دەلىن:

(وَسَاخَ الْمَلِكُ دَاوُدَ وَطَعَنَ فِي السُّنِّ، فَكَانُوا يَدْتُرُونَهُ بِالْأَعْطِيَةِ فَلَا يَشْعُرُ بِالْذَّفَاءِ)،
واتە: داوودى پادشا پىر بوو، كەوتە نىو تەمەنەوہ، بە پۇشاكەن دابان دەپۇشى
(بە لىفەو بەتانى)، بەلام ھەستى بە گەرمىي نەدەگرد، واتە: زۆر كەوتبوو
تەمەنەوہ، نىجا ئەگەر زۆر كەوتىتە تەمەنەوہ، نابى تەمەنى حەفتاۋ حەوت
سالى، بوو بن.

دكتور (شوقى أبو خلیل) لە كىتتې (أطلس القرآن)دا^(۳)، دەلىن: (توفي (۹۶۳)
قبل الميلاد) واتە: داوود لە سالى (۹۶۳) پىش زابىن دا، واتە: پىش ئەوئە عىسا
لە دايك بوو بن، كۆچى دوايى كردوہ.
ئەمە كورتەي بەسەرھاتى داوود بوو.

(۱) قصص الأنبياء، لابن كثير، ص ۴۰.

(۲) التفسير التطبيقي للكتاب المقدس، ص ۷۰۱.

(۳) ص ۸۹.

دووه‌م: به‌سه‌رهاتی سوله‌یمان

ژیان و به‌سه‌رهاتی سوله‌یمانیش له پینج (5) برگه‌دا ده‌خینه روو:

۱- ناو و ره‌چه‌له‌کی:

سوله‌یمان کوری داووده، وه‌ک له سووره‌تی (ص) دا، خوی زانا وتوانا ده‌فهرموی: ﴿وَوَهَبْنَا لِدَاوُدَ سُلَيْمَانَ نِعَمَ الْعَبْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ﴾، واته: سوله‌یمانیشمان به داوود به‌خشی، باشترین به‌نده بوو، به‌راستی زۆر گه‌راوه بوو (بۆ لای خوا) که‌واته: سوله‌یمان کوری داوود بووه، سه‌لامی خویان لیتی، له په‌یمانی کۆنیش دا، نه‌وه زۆر به‌ روونیی باسکراوه.

۲- ژمارهی دووباره بوونه‌وه‌ی ناوی سوله‌یمان له قورئاندا:

سوله‌یمان له قورئاندا، هه‌فده (۱۷) جازان، ناوی هاتوه، جارتک زیاتر له بابی (داوود) نه‌ویش به‌م شتیوه‌یه و، له سه‌وت (۷) سووره‌تاندا ناوی هاتوه:

- ۱- له سووره‌تی (البقرة) دا، ئایه‌تی: (۱۰۲) دوو جازان ناوی هاتوه.
- ۲- له سووره‌تی (النساء) دا، له ئایه‌تی: (۱۶۳) دا.
- ۳- له سووره‌تی (الأنعام) دا، له ئایه‌تی: (۸۴) دا.
- ۴- له سووره‌تی (الأنبياء) دا، له ئایه‌ته‌کانی: (۷۸ و ۷۹ و ۸۱) دا.
- ۵- له سووره‌تی (الزمر) دا، له ئایه‌ته‌کانی: (۱۵ و ۱۶ و ۱۷ و ۱۸ و ۳۰ و ۳۶ و ۴۱) دا.
- ۶- له سووره‌تی (سبا) دا، له ئایه‌تی: (۱۲) دا.

۷- له سوورہتی (ص) دا، له نایه ته کانی: (۳۰ و ۳۴) دا.

هه مووی ده کاته هه څده (۱۷) جار.

۳- کورتهی ژیان و به سرهاتی سوله یمان:

سهرهتا ده بی نه وه بلّین که له په یمانی کوندا: (التفسیر التطبیقي للکتاب المقدس، العهد القديم)، سیفریک دیاریکراوه به ناوی: (أمثال سلیمان) که له لاپه ره: (۱۲۸۳ تا کو ۱۳۴۰)، سی په ندو حکمه تی گرتوته خوئی و ژیان و به سرهاتی سوله یمانیش، به درژیسی له په یمانی کوندا هاتوه، به لام له قورنندا، ده توانین بلّین: له پینج شوینان دا، زیاتر به سرهاتی سوله یمان باسکراوه، بهم شیوه یه ی خوارق:

۱- له سوورہتی (ص) دا، نایه ته کانی: (۳۰ - ۴۰)، واته: یازده نایه ت.

۲- له سوورہتی (الانبیاء) دا، نایه ته کانی: (۷۸ و ۷۹) و (۸۱ و ۸۲)، چوار نایه ت.

۳- به سرهاتی سره کیی سوله یمان له سوورہتی (النمل) دا، نایه ته کانی: (۱۵ - ۴۴) دا، هاتوه، بیست و نو (۲۹) نایه ت، که نه وه شوینی سره کیی به سرهاتی سوله یمانه.

۴- له سوورہتی (سبا) دا، نایه ته کانی: (۱۲ و ۱۳ و ۱۴)، و، باسی مردنیشی ده کات.

۵- له سوورہتی (البقرة) دا، له نایه تی: (۱۰۲) دا، که باسی جادوو ده کات، له سرده می سوله یماندا و، تیمه کاتی خوئی نه و نایه ته مان ته فسیر کردوه.

ننجا تیمه درژوهی ته فسیری نایه ته کان هه لده گریڼ بو شوینی خویمان و، نه و یازده نایه ته ی سوورہتی (ص)، لیرده ته فسیر ده که یڼ، به لام نایه ته کانی سوورہتی (النمل) و سوورہتی (سبا) هه لده گریڼ بو کاتی ته فسیر کردنی نه و دوو سوورہته، به لام له سوورہتی (ص) دا، خوا ﷺ که باسی به سرهاتی سوله یمان ده کات، له و یازده نایه ته دا، تیشکیکی باش ده خه نه سر به سرهاته که ی، خوا ﷺ ده فهرموئی:

﴿ وَهَبْنَا لِداوُدَ سُلَيْمَانَ نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٣٠﴾ إِذْ عَرَضَ عَلَيْهِ بِالْعَمِيِّ الصَّغِيرَتِ
 الْيَتِيمِ ﴿٣١﴾ فَقَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ ﴿٣٢﴾ رُدُّوهَا
 عَلَيَّ طَافِقًا مَسْمُومًا بِالسُّوقِ وَالْأَعْيُنِ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَأَلْقَيْنَا عَلَى كُرْسِيِّهِ جَسَدًا
 ثُمَّ أَنَابَ ﴿٣٤﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَّا يَبْغِي لِأَحَدٍ مِّنْ بَعْدِي إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾
 ﴿٣٦﴾ فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُغَاءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٧﴾ وَالشَّيَاطِينَ كُلَّ بَنَّاءٍ وَعَوَّاسٍ ﴿٣٨﴾
 وَمَآخِرِينَ مَّغْرِبِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٣٩﴾ هَذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٤٠﴾ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا
 لَكُرْسِيًّا وَحَنَنَ مَتَّابٍ ﴿٤١﴾ ﴾

نعم یازده نایه‌ته، له هم‌موو نایه‌ته‌کانی قوربان زیاتر باسی به‌سهرهاتی
 سوله‌ییمان و نهو نیعمه‌تانه‌ی که خوا پیی داون و، نهو موعجیزانه‌ی که پیی داون،
 ده‌که‌ن و، تیشک ده‌خه‌نه سهر چه‌ند لایه‌ک له به‌سهرهاتی سوله‌ییمان، مانا‌که‌ییمان
 به‌کورتیی ناوایه:

(سوله‌ییمانان به داوود دابوو، باشتین به‌نده بوو، زور بو لای خوا ده‌گه‌رایه‌وه.
 یاد بکه‌وه له کاتیکدا که دهمه‌و تیاره، نه‌سپه چاکه‌کانی {که سمیکیان به‌رز
 ده‌کرده‌وه و له‌سهر سئ سم‌راده‌وه‌ستان، که نه‌وانه‌ی شارده‌زای نه‌سپن، ده‌آین:
 نه‌وه جووره و لاخه به‌رزه‌یه‌کی په‌سه‌نه} به‌سهردا پانویندران، نه‌ویش گوئی: من
 خوشویستنی خیرو چاکه‌م هه‌لبژارد به‌سهر یادی په‌روه‌گارمدا، تاکو خور ناوا بوو،
 له په‌رده‌گیرا {وا پنده‌چتی به‌هوی نه‌وه‌وه که تهماشای نه‌سپه‌کانی کردوه، نوژده‌که‌ی
 چووین} نه‌سپه‌کان بو لام بگپرنه‌وه، نجا ده‌ستی به‌لایقان و به ملیان دا ده‌هینان
 {داخو هیچ نه‌خوشییه‌کیان نیه، هه‌روا خه‌ریکیان بوو سه‌ره‌رشتیی ده‌کردن} ^(١) .

(١) نه‌مه ده‌گونجتی مه‌به‌ست پیی نه‌وه بی که سوله‌ییمان زور مشووری له‌و نه‌سپانه
 خواردوه که بو جه‌نگ و جیهاد به‌کاری هیناون و، هه‌ندیکش ده‌آین: مه‌به‌ست له‌وه‌یه
 له سزای نه‌وه‌ی نوژیی چوو، به‌هوی تهماشاکردنی نه‌سپه‌کان و مشوور لی خواردنیانه‌وه،
 کوتووپی‌تی: هه‌موو نه‌و نه‌سپانه ده‌که‌مه (ضدقة)، ئیدی هه‌موویانی په‌یکردوه و سه‌ری
 پریون، گوشتی و لاخه به‌رزه‌ش ده‌خوری له شه‌ریعتی تیمه‌ش دا.

بەدنیایی ئیمە سوله یماغان تاقیکردەوهو، جهستهیه کمان خسته سەر کورسیه کهی، دوایی گه پرایه وه بو لای خوا^(۱)، گوتی: پهروه ردگارم! لیم بیووره و، مولک و حکومرانیه کم پی به خشه که له دوای من به که لکی که س نه یهت، (بو که س نه گونجی) بیگومان هەر تۆی به خششه، ئیمهش (با) مان بو ملکه چکرد، به فرمانی نهو ده پۆی زۆر به نهریمی بو هەر شویتن ویستبای، ههروهها شهیتانه کانیسمان بو دهسته موو ملکه چکردن، بیناشیان بو دروسته کردو، بۆیسی ده چوونه نیو ده ریا (تاگو گه وههرو مرواریی بو ده ریتن او، هه ندیکی دیکهش له شهیتانه کان له زنجیرو که له پچاندا بوون (پیکه وه که له پچهی کردبوون)، نه وه به خششی ئیمه یه، به خشه لپی، یاخود مه به خشه، بی نه وهی حیسابت له گه لدا بکه ی^(۲)، به دنیایی له لای ئیمه بو وی نیزیکی و سه ره نجامی چاک هه یه.

نه مانهش مه دهی گه وه ره گه وردن بو سوله یمان الطیغ.

شوینیکی دیکه که به پتویستی ده زانم به خیریایی ئابه ته کان ته فسیر بکه م، که زۆر تیشک ده خه نه سەر که سایه تی سوله یمان الطیغ و، چۆنه تی مردنیشی، نهو سی ئابه ته ی سووره تی (سبا) ن، که خوا ده فرموی:

﴿وَأَسْلَمْنَا لَهُ مِنَ الْعَقْطَرِ وَمِنَ الْجِنَّ مَن يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ يُادِنُ رَبَّهُ وَمَن يَبْغِ مِنهُمُ عَنْ أَمْرِنَا نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿۱۲﴾
يَعْمَلُونَ لَهُ، مَا يَشَاءُ مِنْ مَّحْرَبٍ وَمَنْ يَشَاءُ يَحِفَّانِ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَاسِيَتٍ أَعْمَلُوا مَا أَل

(۱) لایا نهو جهسته به چی بووه و چۆن بووه؟ له وه شدا دیسان زانیان زۆر قسه یان کردوه، گرنگ نه وه یه خوا سوله یمانی تاقیکردوه ته وه و به تاقیکردنه وه یه ک، به لام سوله یمان دوای نهو تاقیکردنه وه یه گه پراوه ته وه بو لای خوا، که دوایی له ته فسیر کردنی سووره تی (ص) دا، درێزه که ی ده خه یه نه روو.

(۲) زۆرمان پیدابوو، پتویستی به وه نه ده کرد نه وه ی ده یه خشی بیژمیری، یاخود نه وه ی نایه خشی بیژمیری.

دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشُّكُورُ ﴿١٣﴾ فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّمُمْ عَلَىٰ مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةً الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِنسَأَتَهُ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجِنُّ أَن لَّو كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِئُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿١٤﴾ سبأ: ١٤

﴿وَلَسَلِّمَنَّ الْرِّيحَ﴾، واته: (با) مان بو سوله یمان دهسته مؤو ملکه چ کردبوو، ﴿عُدْوَهَا شَهْرًا وَرَوْحَهَا شَهْرًا﴾، رويشتنی به یانیانی مانگه ریهک بوو و، رويشتنی تیوارانیشی مانگه ریهک^(١٣)، ﴿وَأَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقَظِيرِ﴾، تیمه کانیاوی میسیمان بوو دهرقولاندبوو (بوئوهوی شتی لی دروست بکات) ﴿وَمِنَ الْجِنِّ مَن يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ يُأْذِنُ رِيهَ﴾، له جندیش هه بوون که سانیگ که به فه رمانی په روه ردگاری له بهر دهستی دا کاریان بوو ده کرد، ﴿وَمَنْ يَرْغَبْ مِنْهُمْ عَنْ آمْرِئًا يُدْفَعُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ﴾، هه ر کامیک له وان له فه رمانی تیمه لایدا بایه، له سزای کلپه داری دوزه خ، پیمان ده چیژت، ﴿يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَّحْرَبٍ وَمَنْشِيلٍ رِّحْفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَاسِيَتٍ﴾، هه رچی ویستبای بویان دروست ده کرد، له میحرابه کان و په یکه ره کان و مه نجه له کان وهک هه وزان و^(١٤)، ﴿وَقُدُورٍ رَاسِيَتٍ﴾، مه نجه له چه سپاوه کان که نه ده گوزارانهوه، (چیشتی هه زاران که سیان تیدا کولنراوه و زور گه وره بوون) ﴿أَعْمَلُوا أَلْ دَاوُدَ شُكْرًا﴾، نهی بنه ماله ی داوود! سوپاسگوزاری نه نجام بدن، ﴿وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشُّكُورُ﴾، که میک له به نده کانیشم سوپاسگوزاران.

﴿فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّمُمْ عَلَىٰ مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةً الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِنسَأَتَهُ﴾، نینجا کاتیک مردنمان له سه ر بریاردا، هیچ شتیک خه لکه که ی له مردنی سوله یمان

(١) یانی: پینش نیوه رویان یه که مانگه رپی ده بری له به یانیه وه تاکو نیوه رپو و، تیوارانیش له نیوه رپوه تاکو لئواره ش مانگه ریه کی ده بری، واته: به رويشتنی ناسایی نهو بایه، واته: به رپوژیک، رپی دوو مانگ رپی چوون و هانتی ده بری.

(٢) (محاریب) کوی (محراب) ه، (میحراب) واته: ژوور، یاخود شوپینگی تاییهت بووه، خواپه رستییان تیدا ده کرد، (تمائیل) کوی (تمثال) واته: په یکه ر، (رِّحْفَانٍ) پش کوی (جَفْنَةٌ) یه، واته: قاییک وهک مه نجه لی گه وره، به قه دهر هه وزیک ده بوون.

ناگادار نه کرده وه مه گهر، خورکه، مۆرانه^(۱)، ﴿تَأْكُلُ مِنْسَاتَهُ﴾، له گۆچانه که ی دهادو ده یخوارد^(۲)، ﴿فَلَمَّا خَرَّ تَبَّتْ الْجَنُّ أَنْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿۱۱﴾﴾ سبأ، پاش نه وه سوله یمان که وت (چونکه گۆچانه که ی بۆش بو و شکا) جینن بۆیان دهرکه وت: نه گهر په نهانیان زانیایه، له و سزا پرسواکه ره دا نه ده مانه وه (سوغره و بیکاریک که سوله یمان له سه ری فه رز کرد بوون) چونکه ته نیا هه تا سوله یمان ماوه، مولزه م بوون به وه ی نه و کارو سوغره و بیکاره بکه ن، ده بی چهن د پوژتیک، یا خود چهن د هه فته یه ک دوا ی نه وه سوله یمان وه فاتی کرده، نجا پییان زانیوه، که گۆچانه که ی سوله یمان خورکه و مۆرانه لئی داوه و که وتوه، نجا جند بۆیان دهرکه وتوه که مردوه، نه مه ش له بهر نه وه ی نه و کاته جند نیددیعیای نه وه یان کرده که په نهان (غیب) ددزانن و، نه وه ش به لگه بووه له سه ر نه وه ی نایزانن و، نه گهر زانیایان، ده بووا یه زانیایان سوله یمان وه فاتی کرده، نه وه ک هه تا نه که وتبایه، بۆیان دهرنه که وتبایه.

(با) یه که ی سه له یمان:

دهرباره ی نه و بایه ی که بو سوله یمان رام کراوه و پیشتیش باسمان کرد، زانایان زور شتیان له و باره وه باس کرده، به لأم نه وه ی که له رواله تی تابه ته کان وهرده گیری، نه وه یه که خوی به رزمه زن، بای بو سوله یمان ده سه تمۆ و ملکه چ کرده و، کاتی ویستی تی: به نه رمیی پویشته، وه ک نه و تابه ته ناماژدی پنده کات: ﴿رُجَاءَ حَيْثُ أَصَابَ ﴿۱۳﴾﴾ ص، (رُجَاءَ)، واته: به نه رمیی بو هه ر شویتیک

(۱) به عه ره بی پی ده لئین (أَرْضَةً)، نه وه ی له دارو ته خته دهادو ده یخوات، کلوری ده کات.

(۲) دوا ی نه وه ی مۆرانه له گۆچانه که ی داوه و بۆش بووه، نه ویش کاتی سوله یمان ﴿الطَّيِّبِ﴾ خوی داوه ته سه ر گۆچانه که ی، نیدی نه یان زانیوه مردوه، یان نا، پادشا بووه، که س به لای دا نه چوو، تاکو کاتی گۆچانه که ی که مۆرانه لئی داوه له تبه وه خوار دوویه تی و شکاوه و، سوله یمان که وتوه.

ویستبای، ههروهها کاتن به پئویستی زانیبایه، بایه که به توندیی هه لیده کرد، وهک ده فهرموئی: ﴿وَلَسْلِمَنَ الرِّيحَ عَاصِفَةً...﴾ (۸۱) الانبیاء، بۆ سوله یمان بایه کی به هیتز هه لیده کرد.

گرنگ نه وه یه خوا سوره له سورته تی (سبا) دا بۆمان ده رده خات، ده فهرموئی: ﴿عُدُوها شَهْرًا وَرَوْحُها شَهْرًا﴾، پئش نیوه پۆیان مانگه پئیه کی ده بیری و، دوا ی نیوه پۆیانیش مانگه پئیه کی ده بیری، تنجا تایا نه و بایه چۆن چۆنی سوله یمان لیتی به هره مند بووه؟

هه ندیک ده لئین: که شتیبه کانی له ده ریادا بۆ پالداون و، هه ندیک گوتوو یانه: نه و (با) یه به دلئی نه و، هه لیکردوه.

به لام زۆربه یان ده لئین: سوله یمان سوره ته ختیک یان فه رشتیکی گه وره ی هه بووه، خۆی و نه و سوپایه ی به پئویستی زانیوه بچن بۆ فلان شوتن، هه مووی چۆته سه ر نه و فه رشه یان سه ر نه و ته خته و، با هه لیکرتوه و بر دوو یه تی، به ره و نه و شونه ی که بۆی ده چن، وهک نایه ته که ده فهرموئی: که پئش نیوه پۆیه ک، پئی مانگه پئیه کی بۆ بپروه و، دوا ی نیوه پۆیه کیش پئی مانگه پئیه ک، واته: به پۆژنیک پئی دوو مانگه پئی بریون، پئش نیوه پۆیان مانگیک و دوا ی نیوه پۆیان مانگیک، له و باره وه له زۆره ی ته فسیره کاندانه وه هاتوه، بۆ نمونه: له ته فسیری (المئیر) دا، ده لئی: ﴿رُوي أن كان له بساط من خشب، يوضع عليه كل ما يحتاجه من أمور المملكة، كالخيل والجمال والخيام والجند، ثم يأمر الريح أن تحمله، فتدخل تحته، ثم تحمله و ترفعه، وتسير به وتظله الطير، لتقيته الحر إلى حيث يشاء من الأرض﴾^(۱).

واته: گپدراوه ته وه که پاخراویکی هه بووه له ته خته، هه رچی که پئویستی پئبووه له کاروباری حوکمپانیی خۆی، له نه سپ و ولاخه به رزه و حوشترو چادرو سه ر باز، نه وانه هه موویان له سه ر نه و ته خته دانراون، دوا یی فه رمانی کردوه به

با، (باش) چوۋەتە ژىرى و ھەلىگرتو، دوایى بەرزى کردۆتەدو پۇياندوویەتى و، بالئەدەش سىبەریان لىکردوھ بۆ ئەوھى لە تىنى گەرما بىپارىزن و، بەرھو ھەر شوئىتیک لەسەر زەمىن ویستووویەتى، پۇیشتوھ.

لە پەیمانى کۆندا باسى ئەوھ نەکراوھ، بەلەم خوای پەرورەدگار لە قورئانى بەپىزدا فەرموویەتى و، گەلى شتى دیکەش، خوا لە قورئاندا فەرموونى، لە پەیمانى کۆندا نەھاتوون، گەلى شتىش خوا نەیفەرموھ و، لە پەیمانى کۆندا ھاتوھ، نىجا ئىمەش دئىابىن کە قورئان وشەپەکی لى کەم و زیاد نەکراوھ و کىتپەکانى دیکەش گۇپراون و دەستکاری کرارون.

ماوھى حوکمرانىی و سەرەنجاسى سولەیمان لە پەیمانى کۆن دا :

شایانى باسە لە پەیمانى کۆن دا باسکراوھ: ماوھى حوکمرانىی سولەیمان، چل (۴۰) سأل بووھ، کە باسى ژيان و بەسەرھاتى سولەیمان دەکات و سى (۳۰) لاپەرى بۆ تەرخان کراوھ، نىجا ھەر لەویش دا ھاتوھ کە سولەیمان عليه السلام کاتى مردوھ، لەسەر کوفرو شىرک مردوھ و پەرورەدگارى لى توورە بووھ، با خودى عىبارەتە کە بخوئىنمەوھ کە لە لاپەرە (۷۳۳) ھاتوھ، دەلى: (وعيد الرب لسليمان) ھەرەشەى پەرورەدگار لە سولەیمان: (فغضب الرب على سليمان، لأن قلبه صل عنه، مع أنه تجلى له مرتين ونهاه عن الغواية وألهاه أخرى، فلم يطع وصيته، لهذا قال الله لسليمان: بأنك انحرقت عني ونكثت عهدي ولم تطع فرائضي التي أوصيتك بها، فإني حتماً أمزق أوصال مملكتك وأعطيتها لأحد عبديك)^(۱).

واتە: پەرورەدگار لە سولەیمان توورە بوو، چونکە دلى لە خوا لايدا، لەگەل ئەوھشدا پەرورەدگارى دوو جار خوئى بۆ دەرخت (خوئى پىشاندا) و رىگىرى لىکرد لە سەرگەردانىی، کە بە دوای پەرستراوانى دیکە بکەوئى، بەلەم وەسەپەتى

پەرورەدگاری جێبەجێ نەکرد، بۆیە خوا بە سولهیمانی فەرموو: چونکە تۆ لە من لاتداو پەیمانی منت شکاندو، ئەو ئەرکانە ی لەسەرم پێویست کردبووی، جێبەجێت نەکردن (ئەوانە ی که رام سەپاردبووی جێبەجێیان بکە ی) ئەو بە دلتیایی من حوکمرانییە کەت بەش بەش دەکەم (پارچە پارچە دەکەم) و دە ی دەم بە یە کتیک لە کۆیلە کانت (بە لأم لە بەر رێزو حورمەتی داوودی بابت، هەتا خۆت لە ژیان دابی، حوکمرانییە کەت لێوەرناگرمەووە و بەش بەشی ناکەم).

کە ئیمە دلتیاین ئەو بە کتیکە لەو ئەفسانە و درۆو دە لەسانە ی، کە جوولە کەکان بو پێغەمبەرانیان هە لێستوون، ئە گەرنا پێشتر زانیمان خوای کار بە جێ چوون مەدحی سولهیمان ﷺ دە کات.

E- موعجیزەکانی سولهیمان:

دەتوانین بەمجۆرە موعجیزەکانی سەرژمێر بکەین:

- 1- (با) بۆ ی رام و ملکەچ و دەستەمۆ کراو.
- 2- جند و شەیتانەکانی بو رام و دەستەمۆ کراون.
- 3- قسە ی کردووە لە گە ل میروولەدا کە زیندەووە رتکە و، لە گە ل پەپوولە سلیمانە (هەدەد) دا کە بآئندە یە کە.
- 4- بارە گای شازنی (سبا) کە هەندیکیان بە بە لقیس ناویان هێناو، لە چاو ترووکانتیک دا لە یە مەنەووە گوازاراوە تەو بە شام، وە ک لە سوورەتی (النمل) دا، بە روونی هاتو، کە لە کاتی خۆیدا تەفسیری دە کەین، بە لأم لە پەیمانی کۆندا دە لئ: شازنی (سبا) بو خۆ ی سەردانی سولهیمانی کردو و، باسی ئەو ناکات کە عەرش و بارە گایە کە ی لە چاو ترووکانتیکدا بو گوازاراوە تەو^(١).

(١) التفسیر التطبیقی للکتاب المقدس، العهد القديم، ص ٧٢٨ - ٧٢٩.

۵- کۆشکیتی له قهواریر واته: له شووشه بهند، یان له مه پمه پری وهک شووشه، دروستکردوه، تاکو نهو شازنه بچپته نیوی و، بزانی که نهو تواناو دهسته لاته ی به سوله یمان دراوه، هی خوایه و موعجیزه یه و، دان به پیغه مبه راهه تی سوله یماندا بینتی.

۶- موعجیزه یه کی دیکه ی نه وه یه: که له دادوه ری کردن دا - وهک له سووږه تی: (الانبیاء) دا هاتوه و له فه رمایشتی پیغه مبه ری خواش دا ﷺ هینامان - جاری وا هه بووه سوله یمان باشر پینکاویه تی له بابی.

0- ته مه ن و مردنی سوله یمان:

له (أطلس القرآن) دا^(۱) ده لئ: سوله یمان ﷺ، له (بیت المقدس) له سالی (۹۲۳) ی پتشی زایندا وه قاتی کردو، هه ر له ویش به خاک سپێردرا، به لام له (الزهري) یه وه هاتوه وهک له (قصص الأنبياء) ی (ابن کثیر) دا هاتوه^(۲)، که سوله یمان په نجاو دوو (۵۲) سالی ژیاوه و، چل سالی حوکمرانیی کردوه، له په یمانی کۆنیشدا ده لئ: چل (۴۰) سالی حوکمرانیی کردوه.

نجا نه وه که جند ته نیا بو سوله یمان ملکه چ و دهسته مؤ کراون، نه م فه رمایشته ی پیغه مبه ر ﷺ ده لاله تی له سه ر ده کات و، ده یکه ین به کۆتایی به سه رهاتی سوله یمانیش، پیغه مبه ر ﷺ ده فه رموی: **إِنَّ عَفْرِيَّتًا مِنَ الْجِنِّ تَقَلَّتْ عَلَيَّ الْبَارِحَةَ لَيَقْطَعَنَّ عَلَيَّ الصَّلَاةَ، فَأَمَكَّنَنِي اللَّهُ مِنْهُ فَدَعَعْتُهُ، وَأَرَدْتُ أَنْ أَرْبِطَهُ إِلَى جَنْبِ سَارِيَةٍ مِنْ سَوَارِي الْمَسْجِدِ حَتَّى تُضْبِحُوا، فَتَنظَرُوا إِلَيْهِ كُلُّكُمْ أَجْمَعُونَ، قَالَ: فَذَكَرْتُ دَعْوَةَ أَبِي سُلَيْمَانَ: ﴿ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحْمَرٍ مِنْ بَدْيٍ ﴾، فَزِدَّتهُ حَاسِنًا﴾ (أخرجه أحمد: ۷۹۵۶، والبخاري: ۳۲۴۱، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ). واته: دوینتن شهو عیفریتیک له جند تیم یاخیی بوو (لیم به له سه**

(۱) ص ۹۳.

(۲) قصص الأنبياء، ص ۴۴۹.

بوو، ویستی نوژنەکم لى بیری، بەلام خوا منى بەسەر ئەودا زال کردو، گرتم و
 ویستم بە کۆلەکه یەک لە کۆلەکه کانى مزگەوتەوہ بیہستەوہ، تاکو بە یانىی
 ھەمووتان تەماشای بکەن، بەلام دوایى پارانەوہى سولەیمانى برام ھاتەوہ بىر
 اپەرورەدگارم! لىم ببوورە و مولکىکم پى بەخشە کہ لە دوای من بۆ کەس
 نەبى، بۆیە بەرم ھەندا و، بە ریسواى وازم لیتنا.

کەواتە: بەپى نەم فرماىشتەى پیغمبەر ﷺ و تايەتە کەش جند، تەنیا بۆ
 سولەیمان ملکہ چ و دەستەمۆ کراون.

سینیہم: به سه رهاتی نه ییوب عليه السلام

به سه رهاتی نه ییوب له سنی پرگه دا ده توژیینه وه:

(۱)- ناوو ره چه له کی:

ناوی ههر به نه ییوب هاتوه له قورئاندا، ههروهها له پهیمانی کۆنیشدا (سفر ایوب) هاتوه، واته: له وێشدا ههر به نه ییوب ناوی هاتوه، له سیفریکی تابهت دا، که سیفر له جینی کتیبه، یانی: کتیبیکی تابهت له کتیبهکانی پهیمانی کۆن، له بارهی نه ییوبه وهیه.

(۲)- ژمارهی ناوهیندرانی له قورئاندا:

نه ییوب چوار (۴) جار ناوی له قورئان دا هاتوه:

۱- له سوورہتی (النساء)، ئایهتی: (۱۸۶) دا.

۲- له سوورہتی (الأنعام)، ئایهتی: (۸۴) دا.

۳- له سوورہتی (الأنبياء)، ئایهتی: (۸۳) دا.

۴- له سوورہتی (ص)، ئایهتی: (۴۱) دا.

(۳)- ژبان و به سه رهاتی نه ییوب:

سه رهتا ئاماژه ده که به وهی که له پهیمانی کۆندا هاتوه له ژیر ناوونیشانی:

(سیره ایوب)^(۱) دا، هاتوه:

(۱) التفسیر التطبیقي للکتاب المقدس، العهد القديم، سفر ایوب، ص ۱۰۷۷.

دهلن: (عاش في أرض عوص رجل اسمه أيوب، كان صالحاً كاملاً يتقي الله، ويجيد عن الشكر، وأنجب أيوب سبعة أبناء وثلاث بنات، وبلغت مواشيه سبعة آلاف من الغنم، وثلاثة آلاف جملي، وخمس مئة زوج من البقر، وخمس مئة أتان، ...)، واته: لهسر زهمنی عهوص پیاویک دهژیا ناوی نهییووب بوو، پیاویکی پهسندو تیرو تهواو بوو، پاریزی له خوا ده کردو، خوئی له خراپه لاده دا و، نهییووب چهوت کوپو سئی کچی پهیدا بوون و، ناژه له کانی له مه، چهوت هه زار (۷۰۰۰) سهر مه ری هه بوو، (دهبی مهرو بزین بووین) و سئی هه زار (۲۰۰۰) سهر حوشتری هه بوون و، پینج سه د (۵۰۰) له پهشه ولاخی هه بوو (پینج سه د جووت، واته: گا و مانگا) و پینج سه د (۵۰۰) ماکه ری شی هه بوون، (تهو کاته به کاریان هیتانوان بو ژاووزئی).

ننجا له کوژایی باسی و ژیانی و ته مه نه کهیدا دهلن:

(وعاش أيوب بعد تجربته مئة وأربعين سنة، واكتحلت عيناه برؤية أبنائه وأحفاده إلى الجبل الرابع، ثم مات أيوب شيخاً، وقد شيع من الأيام)، دهلن: نهییووب له دواي نه زموونه که ی (واته: دواي تاقیکرانه وه که ی به نه خو شیی، که دوايي باسی ده که یین) سه دو چل (۱۴۰) سال ژیا و چاوی پوژن بوون به بینینی کوپه کانی و نه وه کانی، تاکو وه چه ی چواره م، (کوری، کوری، کوری، کوری) دوايي نهییووب به پیری وه فاتی کرد، له کاتی کدا که تیر بوو بوو له ته من.

ننجا نه گهر سه دو چل (۱۴۰) سال له دواي نه خو شیه که ی ژیانی گوزه رانده ب، پیش نه خو شیه که شی چل په نجا (۴۰ - ۵۰) سالیک ههر بووه، نه گهر زیاتریش نه بووین، مانا وایه دهوری دوو سه د (۲۰۰) سال یان زیاتر ژیاوه!! ننجا پتویسته نه وه ش باسکه یین که سیفری نهییووب چل و دوو (۴۲) ئیصاحه و، ئیصاح له شوینی سووره ته.

تهو چل و دوو (۴۲) ئیصاحه، له لاپه ره (۱۰۷۷ تا کو ۱۱۲۸) له (التفسیر التطبيقی للکتاب المقدس)، ده گریته وه، ته مه گوشراوی نه وه بوو که له سیفری نهییووب دا هاتوه، له په یمانی کوژندا.

به لأم نهودی له سه رچاوه میژوو به کاندای باسکراوه، له باره دی نه ییووبه وه ههوت
(۷) پای جوژاوجوژن:

۱- هه ندیگ گوتوو یانه: نه ییووب هاوچه رخ بووه له گه ل مووسادا.
۲- هه ندیگ ده لئین: هاوچه رخ بووه له گه ل دادوهران (قضاة) دا، چه ند جیلنیک دوا
موسا بوون، نه وانه ی که حوکمیان کردوه به سه ر به نی ئیسرائیل دا و، پینان گوتراوه:
(الْقَصَا).

۳- هه ندیگ گوتوو یانه: هاوچه رخ بووه له گه ل نه رده شیر، که پادشای ئیران بووه.

۴- هه ندیگ گوتوو یانه: هاوچه رخ بووه له گه ل به عقووبدا (عقیبة) بابی یوسوف.

۵- هه ندیگ گوتوو یانه: هاوچه رخ بووه له گه ل سوله یماندا.

۶- هه ندیگ گوتوو یانه: له گه ل بوخته ننه صردا، هاوچه رخ بووه.

۷- هه ندیگیش گوتوو یانه: پش ئیبراهیم (ع) زیاده.

که واته: ههوت را له باره دی کاتی ژبانی نه ییووبه وه هه، به لأم له قورئاندا
هیچ کام له وانه دیاری نه کراون و، به لگه به کی واشیان له سه ر نه.

به سه رهاتی نه ییووب له قورئان دا:

نه گه ر به سه رهاتی نه ییووب له قورئاندا ته ماشا بکه یین، ده بن سه ره تا
ته ماشای هه ردووک نایه تی (۸۳ و ۸۴) بکه یین له (الانبیاء) دا، که تیمه پشتر
توژییماننه وه و خوا (ع) ئاوا باس ده کات: ﴿وَأَنْتَ رَبُّكَ إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ
وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّحِيمِينَ﴾، واته: یادی نه ییووب بکه وه، یاخود: نه ییووبیشمان
تاقی کردوه یان: نه گه ر نه مه بگنیدرته وه بو سه ر نهودی له باره دی لوو طه وه،
خوا فه رمووی: ﴿وَلَوْطًا مَّا بَيْنَهُ حُكْمًا وَعِلْمًا﴾، یانی: (وَأَيُّوبَ إِتَيْنَاهُ حُكْمًا

وَعِلْمًا)، هەر سَن ئەگەرە کە ی هەن، وەک هەموو جارێ باسما ن کردووە: یادی ئەییووب بکەو، یان: ئەییووبیش حیکمەت و زانستمان پێدا بوو، یاخود: ئەییووبیشمان تاقیکردووە، ﴿إِذْ نَادَى رَبَّهُ﴾ کاتیک کە بانگی پەروەردگاری کرد، ﴿أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّحِيمِينَ﴾، بانگ کردنە کە ی ئەووە بوو گوتی: م ن نازارو نەخۆشیم تووش بوو، تۆش بە بەزەبیرینی بە بەزەبیانی، ﴿فَأَسْتَجَبْنَا لَهُ فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرِّهِ﴾، تیمەش وە لمان دایەو و بە دەنگیووە چووین و، ئەو نازارو نارهەتیە ی هەییو، لیمان لابرد، ﴿وَأَتَيْنَاهُ أَهْلَهُ وَمَثَلَهُمْ مِثْلَهُمْ﴾، خا و خێزانە کە یمان پێدا و وێنە ی غۆشیان لکە لیاندا، ﴿رَحْمَةً مِنَّا عَيْنًا﴾، ئەووە بەزەبیک بوو لە لایەن تیمەو، ﴿وَذَكَرْنَا لِلْعَالَمِينَ﴾، پەندو نامۆزگاریش بوو، بیرخستنهو ش بوو بۆ خواپەرستان، کە خوا بە سەریان دەکاتو و تاقییان دەکاتو، بە لأم دەربازیشیان دەکات و بە دەنگیشیانەو دە.

لە سوورەتی (ص) دا، هەر هەمان مەبەست لە چوار ئایەتدا هاتو، کە خوا تۆزیک درێژتر لەو دی سوورەتی (الأنبياء)، باس دەکات و دەفەر موی:

﴿وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبِي وَعَنَابٍ ﴿١١﴾ أَرْكُضْ بِرَجْلِكَ هَذَا مُمْسِكًا بِرِجْلِكَ ﴿١٢﴾ وَوَجَّأْنَا لَهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذَكَرْنَا لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿١٣﴾ وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْفًا فَاصْرُبْ بِهِ وَلَا نَحْنُ بِإِنَّا وَجَدْتَهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿١٤﴾﴾ ص

واتە: یادی بەندە کە مان ئەییووب بکەو، کاتیک بانگی پەروەردگاری کرد: م ن شەیتان تووشی ماندوتییی و نازاری کردووم (پیمان گوت): ﴿أَرْكُضْ بِرَجْلِكَ﴾ پێ بە زهویدا بە.

(رَكُضُ)، بە مانای راکردن دیت، بە لأم لێرەدا یانی: (اضرب الأرض بالقدم أو بالرجل)، پێ بە زهویدا بکوته، ﴿هَذَا مُمْسِكٌ بِرِجْلِكَ وَشَرَابٌ﴾، نجا یە کسەر کە پێت بە زهوی دادا، وەک موعجیزە یە ک بۆ ئەییووب ﴿الضغف﴾ کانیکە ک در دەهه قولتی،

(هَذَا مَعْتَلٌّ)، ئەمە خۆشۆرگەيە، ئەو شوپىنەي خۆي لى دەشۆردى، (بَارِدٌ وَسَرَابٌ)، ھەم ساردەو، ھەم بۆ خواردەنەوھەشە، واتە: خۆي پى بشۆ، ساردە و لىشى بۆۋە تاكو ئەو دەردو عىلەتەي لە ھەناوتدايە، بە ھۆي خواردەنەوھەيەكەيەوھە برۆا و، ئەو دەردو نەخۆشپيەي لە پىستىشتدا ھەيە، لەسەر جەستەشت، ھەيە ئەويش برۆا، واتە: بۆ ئەوھي كە دەروون و رۆالەتت، دەرو دەروونت، يانى: ديوي پەنھان و ديوي ناشكرات، پاك بىتەوھە لە نەخۆشپي.

(رَوْحَنَا لَهُ أَهْلُهُ، وَيَسْأَلُهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا ۙ)، واتە: نىزىكەكانى^(۱)، خاوو خىزانەكەيمان پىندا، (وَيَسْأَلُهُمْ مَعَهُمْ)، ھەرۋەھا ھىندەي خۆشيان لەگەلياندا، وەك پىشتىر باسماں كىرد، ھاوسەرەكەي بە پىي ئەوھي كە ئايەتەكەش ئاماژەي پى دەدا، دەبى ھەر ماپىت، بەلام ئايا كۆرۆ كچەكانى:

أ- خوا بۆي زىندوو كىردوونەو؟ ئەوھە رايەكە و من ئەوھە بە دوور دەزانم.

ب- ياخود: ئەگەر پىشى - وەك لە پەيمانى كۆن دا ھاتوھ - ھەوت كۆرۆ سى كچى بوون، ئىنجا خوا ﷻ ھەر لەو خىزانەي، ياخود لە خىزانىكى دىكەي كە ھىناويەتى، چواردە كۆرۆ شەش كچى پىداون، واتە: دوو ھىندەي ئەو كۆرۆ كچانەي كە بوونى و مردوون؟! ئەم رايەم زياتر پى پەسندە.

ئىنجا خواي پەرۋەردگار لىردەدا باسى مآل و سامان ناكات، بەلام لە پەيمانى كۆندا باسى مآل و سامانەكەشى دەكات، كە پىشىن لە دەستى چووھ، خواي بەخشەر بۆي قەرەبوو كىردۆتەوھ، ﴿رَحْمَةً مِنَّا﴾، ئەوھ بەزىيەك بووھ لە لايەن تىمەوھ، كە ئەوھمان لەگەل كىرد، ﴿وَذِكْرُنَا لِأُولِي الْأَلْبَابِ﴾، بىرخەرەوھوش بوو، پەندو ئامۆزگارپىش بوو بۆ خواوھن عەقلان.

(۱) (أهل) يانى: نىزىكانى كەستىك، كە لە مآلدا لەگەلى كۆدەبنەوھ، ھاوسەر دەگىرتەوھ، كوربان دەگىرتەوھ، كچان دەگىرتەوھ، ئەوھ دەگىرتەوھ، ھەموو ئەوانەي لەگەل مرفۇندا دەژىن لە مالىكدا، دەيانگىرتەوھ.

﴿ وَخُذْ بِيَدِكَ ضِعْفًا فَاضْرِبْ بِهِ، وَلَا تَحْنُتْ ﴿١١﴾ ﴾، (ھەرۋەھا پیمان فەرموو): بە دەستی خۇشت چەپكىتك^(۱) بگرە و (فَأَضْرِبْ بِهِ)، پىتى لى بدە، (وَلَا تَحْنُتْ)، با سۈيىندەكەت لى نەكەۋى، (حَنْتْ)، واتە: سۈيىند لى كەۋتن، نەۋە كە سۈيىند لى شىتىك بغۇۋى و، سۈيىندەكە جىبەجى نەكەى، ﴿ إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَاحِرًا ﴾، تىمە نەومان بە خۇراگر بىنى، خۇراگرمان لى ھەلكەۋت، خۇراگر ھاتە بەرچاومان، ﴿ نِعْمَ الْعَبْدُ ﴾، نەۋ باشتىن بەندە بوۋ، ﴿ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴾، زۇر بۇ لاي پەرۋەردگارى دەگەرپايەۋە و لى دەپارپايەۋە، دانى بە كەم و كورپى خۇيدا دەھىئا.

لىرەدا خوا ﷻ بە وردى باس ناكات كە بۇجى و لەبەرچى دەفەرمۇى: چەپكىتك بە دەستەۋە بگرە و نجا پىتى لى بدە، لە كى بدات؟ ديارى نەكردۋە، بەلام لە سەرچاۋە مېژۋويەكاندا ھاتۋە، كە دەبى پۇژىك لە ھاوسەرى توورپە بوۋىتى و سۈيىندى لى خواردبىتى كە سەد قەمچى لى بدات، يان سەد دارى لى بدات، ۋەك سزادانىتك، خۋاى مېھرەبانىش ۋەك ۋەقادارىيەكى خىزانى بۇ ۋى و، ۋەك نەۋەش كە ئەيىۋوب سۈيىندەكەشى لى نەكەۋى، خوا ﷻ نەۋەى بۇ كردۋە كە لە جياتى نەۋ سەد قەمچىيە، سەد چلە گيا بە دەستەۋە بگرەۋ پىتى لە خىزانىت بدە، كە سۈيىندەكەشت لى ناكەۋى و نەۋىش ئازارى پىتى ناكات، چونكە خزمەتى زۇرى تۆى كردۋە، ھەلبەتە دۋاىى وردتر نەۋە باس دەكەين، بەلام گىرنگ نەۋەيە لە قورئاندا، لەۋ دوو شۈئەندا باسى ئەيىۋوب كراۋە و، چۋار جارىش ناۋى ھاتۋە، چۋار چارەكان باسمان كردن، دوۋانىيان لە سوورەتى (الأنبياء) و (ص)دان و، دوۋانىشىيان بەس ناۋهتندرانن، لە سوورەتى (النساء) و (الأنعام)دا.

(۱) ضغف: چەپك لە كزوكيا، يان پووش و پەلاش.

یتویسته له ژبان و به سهرهاتی نه ییووب دا چهند شتیک باسبکه یین:

(أ) - نه خوْشیه که ی نه ییووب التَّوْبِ:

له کتیبه میژووویه کاندای ژور باسی نه خوْشیه که ی نه ییووب کراوه و پیشریش ناماژمه ییندا، به لآم له قورئاندا دیاری نه کراوه چ نه خوْشیه کی هه بووه، که واته: نه وه ی که له سه رچاوه میژووویه کاندای هه یه و، زانایانی نیسلام نووسیویانه و، له په یمانی کۆندا له ژیر چهند ناوونیشاتیک دا باسی نه خوْشیه که ی نه ییووب ده کات، بۆ وینه:

له ژیر ناوونیشانی: (الإذْنُ لِلشَّيْطَانِ بِتَجْرِبَةِ أَيُّوبَ)^(۱)، مۆلّهت درانی شه یتان تاکو نه ییووب تا قی بکاته وه، ده لئ: شه یتان داوا ی مۆلّهت ی له خوا کرد: رینکای بدات نه ییووب تووشی نه خوْشیه و نازار بکات.

ههروهها هه ر له په یمانی کۆن دا له لاپه ره (۱۰۷۹) دا له ژیر ناوونیشانی: (هَلَاكُ أَبْنَاءِ أَيُّوبَ وَدَمَارُ مَمْلَكَتِهِ) (مردنی کوره کانی نه ییووب و نه مانی ده سه لآت و مۆلک و سامانه که ی) دا، ههروهها له لاپه ره (۱۰۸۱) دا له ژیر ناوونیشانی: (أَيُّوبُ يُصَابُ بِالْقُرْحِ)، (نه ییووب تووشی برین و نه خوْشیه پیست دئ) له ویدا ژور به بتی ره زایی هه ندئ شت باس ده کات، که له گه ل پیکه و مه قامی به رزی پیغه مبه ران دا، ناگونجی، تووشی نه خوْشیه ناوا ببن، که ه لک بیزی لئیان بیته وه و قیزه ون بن و له به ر چاوی ه لک بکه ون، به لآم له په یمانی کۆندا نه و شتانه باسکراون، که واته: نه وه ی زانایانی نیسلام له کتیبه کانیاندا هیناویانه، له په یمانی کۆنه وه هاتوون، په یمانی کۆنیش هه موو شتی تیدا هه یه، شتی تیدا یه که له گه ل عه قل و مه نتیق و له گه ل قورئانیشدا ده گونجی و، تیشیدا هه یه، که له گه ل عه قل و مه نتیق و له گه ل قورئان و زانستیشدا ناگونجی.

به لآم نه وه ی که پیغه مبه ر ﷺ به گشتی فهرموویه تی: (أَشَدُّ النَّاسِ بَلَاءَ الْأَنْبِيَاءِ وَالصَّالِحِينَ الْأَمْلُ فَأَلْأَمْلُ)، (أخرجه الطيالسي: ۲۱۵، وأحمد: ۱۴۸۱، وعبد

بن حمید: ۱۴۶، والدارمی: ۲۷۸۳، والترمذی: ۲۳۹۸، وقال: حسن صحیح، وابن ماجه: ۱۳۳۴)، واته: سه ختترین تاقیکردنه وهی خه لک به سهر پیغهمبه راندا دئی، (واته: پیغهمبه ران له هه موو خه لکی تاقیکردنه وهیان سه خترد)، دواپی چاکان، دواپی ویچوو به ویچوو، واته: تاکو زیاتر که سائن به پیغهمبه ران بچن و شیوهی نه وان بکه ن، به ری نه واندا برۆن، تاقیکردنه وه که شیان قورستر ده بیت.

(ب) - چاکبونه وهی نه ییووب الخ:

بَيْنَمَا أَيُّوبُ يُغْتَسِلُ غُرَابًا، خَرُّ عَلَيْهِ جَرَادٌ مِنْ ذَهَبٍ، فَجَعَلَ أَيُّوبُ يَخْتَبِي فِي ثَوْبِهِ، قَالَ: فَنَادَاهُ رَبُّهُ، يَا أَيُّوبُ: أَلَمْ أَكُنْ أَعْنَيْتُكَ عَمَّا تَرَى؟ قَالَ: بَلَى يَا رَبِّ، وَلَكِنْ لَا غِنَى لِي عَنْ بَرَكَتِكَ (أخرجه أحمد: ۸۱۴۴، والبخاري: ۲۷۵، والنسائي: ۴۰۹، الطيالسي: ۲۴۵۵، وابن حبان: ۶۲۲۹).

واته: له کاتیکدا نه ییووب پرووت بوو، خوئی ده شوورد له کانی و سه رچاوه که، وا پیده چی نه و کانی و سه رچاوه به بووبی که خوا بوئی دهرقولاندوه} ریزه کولله به کی زتر به سه ریدا بارین {واته: له شیوهی کولله دا بوون، به سه ریدا بارین و هه موویان زتر بوون} نه ییووب له کۆشی خوئی کردن {یخشی، یانی: خستنیه کۆشیه وه، گیرفانی، یان: دامینی کراسه که ی} په روه ردگاری عز وجل بانگی کرد: نه ی نه ییووب! نابا له وهی که ده بیینی، تۆم بیناز نه کردوه؟ گوئی: با نه ی په روه ردگارم، به لأم من هیچ کات له پیز و به ره که تی تۆ بیناز نیم! یانی: نه وهش به ره که تی تویه، بویه و سورم له سه ر کۆکردنه وهی و، هه رچی زیاتر لی به ره ره مند بوونی.

(ج) - بۆچی نه ییووب سویندی له ژنه که ی خوارد:

(ابن کثیر) له (قصص الأنبياء)^(۱) دا، چهند شتیکی باس کردوون، هه روه ها له سه رچاوه کانی دیکه شدا هاتوون:

۱- ھەندىكىيان گوتوويانە: ئەيىووب بۇيە لە خىزانى توورە بوو، چونكە كە ھەزارو نەدار كەوتوون، خىزانەكەي قزى خۆي پريوہ و فرۇشتوويەتى، بۇ ئەودى پارەي شتىكى پىن پەيدا بكات بۇ خزمەتى ئەيىووب و مەسرەفى مالىيان، ئەويش لەسەر ئەوہ لىتى توورە بوو، چۆن قزى خۆت فرۇشتوہ؟

۲- ھەندىك گوتوويانە: لەبەر ئەوہ بووہ شەيتان دەرمائىكى بۇ وەسەف كردوہ، كە ئەيىووبى مېردى پىن چاك يىتەوہ، ئەويش ئەوہى بۇ ئەيىووب گىراوہتەوہ، گوتوويەتى: دەرمائىكى وام بۇ پىشنيار كراوہ، ئەويش كە زانيويەتى ھى ئىبليسە، يان دەبى خىزانەكەشى زانيبىتى، بەلام ئەوہندە سوور بووہ لەسەر ئەوہى مېردەكەي چارەسەر بكات، ويستوويەتى لەو پىشنيارەي ئىبليس بەھرەمەند بىن، ئەويش لەسەر ئەوہ لىتى توورە بووہ.

۳- ھەندىكىش دەلتىن: لەبەر ئەوہ بووہ كە ژنەكەي بۇ پىتويستىيەك، نىشىكى خۆي چۆتە دەرى و درەنگى پىچوہ، تاكو گەراوہتەوہ، لەسەر ئەوہ لىتى توورە بووہ.

ھەر چۆن بىن لە قورئاندا ديارىي نەكراوہ، گرنك ئەوہيە لەسەر شتىك ئەيىووب لە خىزانى توورە بووہ و، سوئىندى خواردوہ كە چاك بۆوہ سەد قەمچىي لىت بىدات، خواي مېھرەبانىش بەو تەئويلە كارىكى واپكردوہ، ئەويش سوئىندى لىت نەكەوي و ھاوسەرەكەشى تووشى نازارو ناپرەھەتىي نەيەت، بە ھۆي ئەوہوہ كە سەد قەمچىي لىت بدرى.

د- كۆچى دوايى ئەيىووب **الزُّبُر**:

لە قورئاندا لەوبارەوہ ھىچ باس نەكراوہ، بەلام لە پەيمانى كۆندا ھاتوہ، دواي ئەوہى لە نەخۇشىيەكەي چاك بۆتەوہو، مولك و سامان و مال و مندالەكانى و، ھىنددى دىكەش لەگەلىيان دا، بۆي گەراونەوہ، سەدوچل (۱۴۰) سال دواي ئەوہو لە تەمەتتىكى زۆر بەسالدا چوون و پىريدا، كۆچى دوايى كردوہ.

چوارهم: به سه رهاتی (ذو الكفل) ﷺ

به سه رهاتی (ذو الكفل) یش له چوار برگه دا ده خهینه روو:

۱- ناوو ره چه له کی:

ناوی هه ره به (ذَا الكفل)، هاتوه، ننجاً (ذَا)، به مانای (صاحب) خاوهن و (الكفل)، واته: وه نه ستۆ گرتن، له رووی زمانی عه ره بیهوه، که نه وه له حاله تی (نصب) دا یه، نه گهر له حاله تی (رفع) دا ناوه که ی بگوتری، (ذو الكفل) ه و، له حاله تی ژێرداریی (جر) دا: (ذو الكفل) ه، چونکه له قورئاندا له هه ردوو شوینه کان له حاله تی (نصب) دا هاتوه، بۆیه گوتراوه: (ذَا الكفل)، نه گهرنا نه گهر بلیتی: (ذو الكفل) یش هه ره ته واوه، که واته: ناوی (ذو الكفل) ه و له باره ی پیغه مبه ر بوونیشیه وه، زانا یان راجیا یان هه یه:

أ- هه رچی (الطبري) به (ره حمه تی خوا ی لیبن)، تیتیدا وه ستاوه.

ب- هه ندیک گوتوو یانه: پیاوکی چاک و دادوه ریکی دادگهر بووه.

ج- هه ندیکیش گوتوو یانه: کوپی نه ییووب بووه.

به لأم زۆربه ی زانا یان به پیغه مبه ریان زانیوه و به پای من هه ره واشه، چونکه خوا له ریزی پیغه مبه راندا هیتاویه تی، وه ک دواتر نایه ته کان دیتین^(۱).

(۱) قصص الأنبياء، لابن کثیر، ص ۲۴۶، و (أطلس القرآن)، د. شوقي أبو خليل، ص ۱۰۰.

(۳) - ژمارهی ناوهیندرانی (ذو الکفل) ﷺ له قورئاندا:

(ذو الکفل) ته نیا دوو جاران ناوی هاتوه، جاری یه کهم له سوورہتی (الانبیاء)، له نایه ته کانی: (۸۵ و ۸۶) دا، که خوا دهه فرموی: ﴿وَإِسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِنَ الصَّادِقِينَ﴾ (۸۵) وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۸۶﴾. نیسماعیل و ئیدریس و (ذو الکفل)، هه ر کامیک لهوانه له خوږاگران بوون و، خستمانه نیو به زهی خومانه وه، چونکه نهوان له چاکان بوون.

شوینی دووهم له سوورہتی (ص) دا، نایه تی (۴۸): ﴿وَأَذْكُرُ إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِنَ الْأَخْيَارِ﴾ (۴۸)، واته: ههروهها یادی نیسماعیل و نه له یسه ع و (ذو الکفل)، بکه وه، هه ر کامیکیان له هه لپژیراوان بوون، (به نده هه لپژارده کانی خوای به رزی مه زن).

(۳) - ژیان و سه رگوزشتهی (ذو الکفل) ﷺ :

له قورئاندا هیچ شتی که له بارهی (ذو الکفل) هوه نه هاتوه و، نه و فرموده یه ش که باسی (الکفل)، دهکات وه ک (ابن کثیر) گوتویه تی، جیا یه له (ذو الکفل)، ئنجا من نه و دهقه دینم، دوایی قسه ی ئینبو که ئیری شی له باره وه دینم، وه ک نه مانه تی عیلمی قسه که دینم، نه مه دهقه که یه:

كَانَ الْكِفْلُ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ لَا يَتَوَزَعُ مِنْ ذَنْبِ عَمَلِهِ، فَأَتَتْهُ امْرَأَةٌ فَأَعْطَاهَا سِتْرَيْنِ دِينَارًا عَلَى أَنْ يَطَّأَهَا، فَلَمَّا قَعَدَ مِنْهَا مَقْعَدَ الرَّجُلِ مِنْ أَمْرَائِهِ، أُرْعِدَتْ وَبَكَتْ، فَقَالَ: مَا يُبْكِيكَ أَكْرَهْتِكِ؟ قَالَتْ: لَا وَلَكِنَّهُ عَمَلٌ مَا عَمِلْتُهُ قَطُّ، وَمَا حَمَلَنِي عَلَيْهِ إِلَّا الْحَاجَةُ، فَقَالَ: تَفْعَلِينَ أُنْتِ هَذَا وَمَا فَعَلْتِهِ؟ اذْهَبِي فَيَهِي لِكِ، وَقَالَ: لَا وَاللَّهِ لَا أَعْصِي اللَّهَ بَعْدَهَا أَبَدًا، فَمَاتَ مِنْ لَيْلَتِهِ فَأَصْبَحَ مَكْتُوبًا عَلَى بَابِهِ، إِنَّ اللَّهَ قَدْ غَفَرَ لِكَفْلِ! (أخرجه أحمد برقم: ۴۷۴، الترمذي برقم: ۲۴۹۶، وأبو يعلى: ۵۷۳۶، قال حسين سليم أسد: إسناداه صحيح، وضعفه كل من الألباني وشعيب الأنطوط، قال ابن كثير

رحمه الله: فَهُوَ حَدِيثٌ غَرِيبٌ جِدًّا، وَفِي إِسْنَادِهِ نَظَرٌ، وَإِنْ كَانَ مَحْفُوظًا فَلَيْسَ هُوَ ذَا الْكِفْلِ، وَإِنَّمَا لَفْظُ الْحَدِيثِ «الْكِفْلُ» مِنْ غَيْرِ إِضَافَةٍ؛ فَهُوَ رَجُلٌ آخَرَ غَيْرَ الْمَذْكُورِ فِي الْقُرْآنِ الْكَرِيمِ^(۱).

واته: ده‌لێ: کیفل پیاویک بووه له به‌نی ئیسرائیل، له هیج گوناھێک نه‌ده‌پریناگایه‌وه، ئاڤره‌تیک هات بو‌ لای، کیفل شه‌ست دیناری دایه، که له‌گه‌لێ جیوت بێ (به‌ چه‌رامی) ئنجا دوا‌ی نه‌وه‌ی وه‌ک چۆن پیاو داده‌نیشێ بو‌ نه‌وه‌ی سه‌رجه‌نی له‌گه‌ل هاسه‌ری خۆیدا بکات، ئاوا بو‌ی دانیشت، ئاڤره‌ته‌که له‌رزی و گریا، کیفل پیتی گوت: چ شتیک ده‌تگرینت؟ ئایا زۆرم لیکردووی؟ گوتی: نه‌خێر، به‌لام نه‌مه‌ کاریکه‌ هه‌رگیز نه‌مکردوه، (واته: داوین پیس نه‌بووم)، به‌لکو پتویستی منی ناچار کردوه، نه‌وه‌ بکه‌م، نه‌ویش گوتی: تا‌کو تیتستا نه‌وه‌ت نه‌کردوه و تیتستا ده‌یکه‌؟ (ئنجا له‌سه‌ری هاته‌ خوار) و گوتی: برۆ دیناره‌کانیش بو‌ خۆت بن، ئنجا گوتی: سویند به‌ خوا کیفل نابێ هه‌رگیز گوناهان بکاته‌وه، ئیدی له‌و شه‌وه‌دا مردو به‌یانسی له‌سه‌ر ده‌رگا‌که‌ی نوسرابوو: خوا له‌ کیفل خۆش بوو.

ئینو که‌ئیر ده‌لێ: نه‌وه‌ ده‌قیکی زۆر ناوازه‌یه و سه‌نه‌ده‌که‌شی جیتی سه‌رنجه و نه‌گه‌ر گریمان راستیش بێ، نه‌و کیفله‌ نیه‌ که له‌ قورئاندا هاتوه، نه‌وه‌ی که له‌ قورئاندا هاتوه‌ خوا به‌ (ذَا الْكِفْلِ)، ناوی هیناوه، نه‌مه‌یان هه‌ر به‌ کیفل هاتوه، ئنجا پیغه‌مه‌ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، پتیش پیغه‌مه‌رایه‌تیش له‌ گوناھی گه‌وره و له‌و شتانه‌ که‌ قیزه‌ون و ناشیرن، پارێزراو بوون، به‌لام (کیفل): له‌ هیج گوناھێک نه‌پرینگاوه‌ته‌وه.

(۱) قصص الأنبياء، لابن کثیر، ص ۵۴۸.

E- کۆچی دوایی و گۆری:

له (أطلس القرآن)^(١) دا ده ئێ: دیار نیه که ی (ذو الکفل) وه فاتی کردوه، به لام له چیا قاسیۆن که به سه ر شاری دیمه شقدا ده پوانتی، له لای باکووریه وه، شوینتیکی لیه پی ده گوتری: (مَقَامُ ذَا الْكِفْلِ)، نه مه شوین و مه زارگه ی، یا خود گۆری (ذو الْكِفْلِ) ه، تنجا تایا راسته، یان نا؟ گرنگ ئه وه یه دیار نیه له کوئی وه فاتی کردوه، به لام ئه و شوینه واره هه یه.

پنجهم: به سه رهاتى نيلياس عليه السلام

به سه رهاتى نيلياسيش له چوار برگه دا دئنين:

۱- ناوو ره چه له كى:

(الياس) هه ره به (الياس) ناوى هاتوه، چونكه هه ره چهنده له سووره تى (الصفات) دا به (الياسين) ناوى هاتوه، به لام هه ره يه كن، وهك دوايى باسى ده كه ين.

۲- ژماره ي ناو هيندرانى له قورئاندا:

سى جاران (الياس) عليه السلام ناوى له قورئان دا هاتوه، بهم جو ره:

۱- له سووره تى (الانعام) دا، ده فه رموى: ﴿وَرَكْرَكًا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلْيَاسَ كُلٌّ مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ﴾، واته: زه كه ريبا و به حيا و عيسا و نيلياس، هه ره كاميتك له وانه له چاكان بوون، (له به ننده په سنده كانى خوا بوون).

۲- له سووره تى (الصفات) دا، ده فه رموى: ﴿وَإِنِّيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِيْنَ﴾، واته: به دئنيايى (الياس) يش له ره وانه كراوان بوو.

۳- هه ره له سووره تى (الصفات) دا، ده فه رموى: ﴿وَرَكَّا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِيْنَ﴾، سَلَّمَ عَلَيَّ إِلَىٰ يَاسِيْنَ ﴿١٣﴾، له دوايه كاندا نه وه مان له سه ره به جيهوشت: سه لام له (الياسين).

به ته نكيده (الياسين) يش هه ره (الياس) ه، نجا هه نديك ده ئين: (الياسين)، هه ره چهنده له ره سمى موضه قدا بهو وشيه به هاتوه، به لام ده ئى: له ته صلدا (الياس) بووه، يانى: به ته نوين، ته نوينه كه نيشباع كراوه و بوته (إِلَىٰ يَاسِيْنَ).

(۳) - ژيان و به‌سه‌رهاتی (الیاس):

ژيان و به‌سه‌رهاق (تیلیاس) عليه السلام، له هموو قورئان دا:

ته‌نیا له سووره‌تی (الصافات) دا هاتوه، که نه‌مه ده‌قی نایه‌ته‌کانه و به کورتیی واتیان ده‌که‌بن:

﴿ وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿۱۳۳﴾ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۳۴﴾ أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَالِقِينَ ﴿۱۳۵﴾ اللَّهُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأُولَى ﴿۱۳۶﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَتَيْتُمُ الْمُحَضَّرُونَ ﴿۱۳۷﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿۱۳۸﴾ وَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿۱۳۹﴾ سَلَّمْ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿۱۴۰﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۴۱﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۴۲﴾ ﴾ الصافات،

به دنیاییش (الیاس) له ره‌وانه کراوان بوو، ﴿ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿۱۳۴﴾ ﴾، کاتی‌ک به خه‌لکه‌که‌ی خوئی گوت: نایا پار‌یز ناکه‌ن؟ واته: پار‌یز له خوا ناکه‌ن؟ ﴿ أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَالِقِينَ ﴿۱۳۵﴾ ﴾، نایا له به‌عل ده‌پار‌ینه‌وه و باشر‌تی‌نی به‌دیه‌ینه‌رانیش (که خوابه) پشت‌گویی ده‌خه‌ن، وازی لی دین‌ن؟ واته: نایا به‌عل ده‌په‌رستن، به‌لام واز له په‌رستن باشر‌تی‌ن به‌دیه‌ینه‌ر دین‌ن، که خوابه؟ ﴿ اللَّهُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأُولَى ﴿۱۳۶﴾ ﴾، خوا، په‌روه‌ردگاری خو‌تان، په‌روه‌ردگاری باب و باپیرانی پی‌شو‌شتان، ﴿ فَكَذَّبُوهُ فَأَتَيْتُمُ الْمُحَضَّرُونَ ﴿۱۳۷﴾ ﴾، خه‌لکه‌که به درو‌یان دانا و، به‌لام به دنیایی نه‌وان ناماده ده‌کرین، واته: له دۆزه‌خدا ناماده ده‌کرین، ﴿ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿۱۳۸﴾ ﴾، جگه له بنده ساغ‌کراوه و هه‌لب‌زیر‌دراوه‌کانی خوا، ﴿ وَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿۱۳۹﴾ ﴾، له‌وانی دو‌ایش دا له‌سه‌ری نو‌وسیمان و به جی‌مان هی‌شت، له کتیبه دو‌ایه‌کان دا که دوی وی هاتوون، ﴿ سَلَّمْ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿۱۴۰﴾ ﴾، که سه‌لام له تیلیاسین، سه‌لامه‌تی له‌سه‌ر بی، ﴿ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿۱۴۱﴾ ﴾، تیمه هه‌ر به‌و شی‌ویه پاداش‌تی چاکه‌کاران ده‌دینه‌وه، ﴿ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۴۲﴾ ﴾، به دنیایی نه‌و له بنده پرواداره‌کامان بوو.

وشه‌ی (إِلْيَاسَ)، له‌گه‌ل (إِلْيَاسِينَ)، هه‌ندی‌ک ده‌لین: (إِلْيَاسَ)، نه‌وه ناوی خۆبه‌تی و (إِلْيَاسِينَ)، واته: ئیلیاس و شوپن که‌وتوووه‌کانی، هه‌ندی‌کیش گوتووویانه: (إِلْيَاسِينَ)، هه‌ر ئیلیاسه، به‌لام ته‌نوبنه‌که‌ی تیرکراوه و به‌و شی‌وه‌یه هاتوه، (إِلْيَاسِينَ)، یاخود: هه‌م به (إِلْيَاسَ) بانگ کراوه و، هه‌م (إِلْيَاسِينَ) یش بانگ کراوه.

(إبن کثیر) له (قصص الأنبياء)^(١) دا، ده‌لێ: (قالوا وكان إرساله إلى أهل بعلبك غربي دمشق، فدعاهم إلى الله عز وجل وأن يتركوا عبادة صنم لهم كانوا يسمونه «بُعْلًا» وقيل كانت امرأة اسمها «بعل»).

گوتراوه: په‌وانه‌کرانی ئیلیاس بۆ لای خه‌لکی به‌عه‌به‌ک بووه، که له پرۆژناوای شاری دیمه‌شقه، بانگی کردن بۆ لای خوا عزوجل، که واز بیتن له په‌رستنی بتیک که به‌علیان پێ ده‌گوت، هه‌ندی‌کیش گوتووویانه: (بعل)، ناوی ئافره‌تیک بووه، ته‌و ئافره‌ته‌یان په‌رستوه.

(إبن کثیر) هه‌ر له کتێبه‌که‌ی خو‌ی (قصص الأنبياء) له هه‌مان لاپه‌رده‌دا^(٢)، دوا‌ی نه‌وه‌ی کۆمه‌لێک شت دینێ له باره‌ی ئیلیاسه‌وه، ده‌لێ: (حکایات کثیره‌ لم یثبت لها سند، ومنها حاکم علی شرط الشیخین، وهذا مُسْتَدْرَكٌ علی مُسْتَدْرَكٍ، فَإِنَّهُ حَدِيثٌ مُّوَضَّعٌ).

دوا‌ی نه‌وه‌ی که ئینبو که‌تیر کۆمه‌لێک به‌سه‌رهات دینێ، جا به‌وه چاکه ئینبو که‌تیر وه‌ک چۆن مێژوو زان بووه، فه‌رمووده ناس (مُحَدَّث) یش بووه و لێکۆله‌وه‌دی‌یه‌کی باش بووه، دوا‌ی نه‌وه‌ی به‌سه‌رهات‌ه‌کان دینێ، ده‌لێ: کۆمه‌لێ: به‌سه‌رهاتی زۆر هه‌ن که هه‌چ کامیان سه‌نه‌دی‌کی چه‌سپاوی نیه و، له‌و به‌سه‌رهاتانه هه‌یه که (حاکم) خاوه‌نی (المستدرک علی الصحیحین)، گێراویه‌ته‌وه‌وه،

(١) ص ٤٠٦.

(٢) ص ٤٠٦.

به سه حیجشی داناوه به پتی مهرجی دوو شیخه کان (واته: بوخاریی و موسلیم) به لام نه و حوکمه ی حاکیم له وهیه که پتویسته بۆی راست بکرتیه وه.

(واته: وهک چۆن نه و به حساب هه ندیک فه رمووده که مهرجه کانی سه حیجی بوخاریی و سه حیجی موسیلمی تیدا هه ن، به لام نه یانه پتیاون و هه لیگرتوونه وه، ده بی هی ویش هه لیگرتیه وه، که تو له وه دا به هه له دا چووی) چونکه نه وه ده قتیکی هه له به ستراره.

٤- وهک خاوه نی (أطلس القرآن)، (د. شوقي أبو خلیل)^(١) ده لێ: {عاش و مات إلیاس فی مدینه بعلبک}، نیلیاس هه م ژیا نی هه م مردنیشی له شاری به عله به ک بووه.

(به عله به ک) یش تیتستا له ولاتی سوریا به، تیدی ورده کاریی زیاتر له باره ی نیلیاسه وه **أَخْبَرَهُ** نه هاتوه، نه له قورنن و نه له سوننه تدا، به لام له کتبه کان و سه رچاوه میژووویه کان دا هاتوه، که جیی پشت پی به ستن نین و، له په یمانی کۆنیشدا، شتیکم نه بی نی له باره ی نیلیاسه وه.

شہ شہم: بہ سہرہاتی (اليسع) علیہ السلام

بہ سہرہاتی نہ لیہ سہ عیش لہ چوار برگہ دا دینین:

(۱) ناوو رچہ لہ کی:

ناوی تہ نیا بہ (اليسع)، ہاتوہ لہ قورٹاندا و، ہیچ ناوٹکی دیکھی بو
 بہ کارنہ ہی تراوہ، چونکہ بو وینہ: (يعقوب)، ناوی بہ (يعقوب) ہاتوہ و، نیسراٹیلش
 کہ نازناویہ تی، یان (یونس) ہم بہ یونس ہاتوہ، ہم بہ (ذا النون) ہاتوہ
 و بہ (صاحب الحوت) یش ہاتوہ، بہ لآم (اليسع)، ہر بہو ناوہ، ناوی ہی تراوہ.

(۲) ژمارہی ناوہی تراوی لہ قورٹاندا:

نہ لیہ سہ ع تہ نیا دوو جاران ناوی لہ قورٹان دا ہاتوہ:

ا- شوینی یہ کہم: لہ سوورہ تی (الأنعام)، ٹاہی تی (۸۶) دا، کہ ٹہمہ دہ قہ کہ یہ تی:
 ﴿وَأَسْمِعِلْ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا رَّكُوعًا فَضَّلْنَا عَلَى الْمَلِئِينَ ﴿۸۱﴾

واتہ: نیسماعیل و نہ لیہ سہ ع و یونوس و لوط و، ہر کاماٹک لہ وانہ مان بہ سہر
 جیہانیاندا ہہ لہ ژارد بوو.

ب- شوینی دووہم: لہ سوورہ تی (ص) ٹاہی تی (۴۸) دا: ﴿وَأَذْكُرْ إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَدَا
 الْكِنَانِ كُلًّا مِّنَ الْأَخْيَارِ ﴿۱۸﴾، ہر وہہا یادی نیسماعیل و نہ لیہ سہ ع و ذول کیف
 بکہوہ، ہر کاماٹک لہ وانہ لہ بہ ندہ ہہ لہ ژاردراوہ کانی خوا بوون.

تہ نیا لہو دوو شوینہ دا ناوی (اليسع) علیہ السلام ہاتوہ.

هه‌ردووک سیاقه‌کش به‌لگه‌یه‌کی پوونن، له‌سه‌ر نه‌وه که (الیسع) عَلَيْهِ السَّلَامُ له پیغه‌مبه‌ران بووه:

(۱)- له‌ریزی: ئیسماعیل و یونوس و لووط، دا‌هاتوه که به‌ته‌کید نه‌و سێانه پیغه‌مبه‌ر بوون، ننجاً (الیسع) یش له‌پاش ئیسماعیل و، له‌پیش یونوس و (لووط) دوه‌هاتوه.

(۲)- خوا ده‌فرموی: ﴿وَكَلَّا فُضِّلْنَا عَلَى الْمَلَائِكَةِ﴾ هه‌ر کامیک له‌وانه‌مان هه‌لبێژاردبوو به‌سه‌ر جیهانیاندا.

به‌روه‌ردگاریش ته‌نیا پیغه‌مبه‌رانی عَلَيْهِمُ السَّلَامُ به‌سه‌ر جیهانیاندا هه‌لبێژاردوون.

۳- هه‌روه‌ها له‌شوینی دووهم دا، له‌سووره‌تی (ص) ئایه‌تی (۴۸) دا: ﴿وَأَذْكُرُ إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِنَ الْأَخْيَارِ﴾، واته: یادی ئیسماعیل و نه‌لیه‌سه‌ع و ده‌لکیفل بکه، هه‌ر کامیک له‌وانه له‌به‌نده په‌سندو هه‌لبێژارده‌کان بوون.

خوای په‌روه‌ردگاریش نه‌و ته‌عبیره‌ی ته‌نیا بو پیغه‌مبه‌ران به‌کاره‌یناوه، وه‌ک له‌سووره‌تی (النمل) دا ده‌فرموی: ﴿قُلْ لِّلْحَمْدِ لِلَّهِ وَسَلَّمَ عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ ؕ ؕ ؕ اللَّهُ خَيْرٌ مَّا يُشْرِكُونَ﴾، بَلَن: ستایش بو‌خواو سه‌لامی خوا له‌سه‌ر نه‌و به‌ندانه‌ی هه‌لبێژاردوون.

(۳)- به‌سه‌رهاتی (الیسع) عَلَيْهِ السَّلَامُ:

له‌قورئاندا ته‌نیا ناوی هاتوه و، هیچ له‌به‌سه‌رهاته‌که‌ی باس نه‌کراوه، هه‌روه‌ها له‌سوننه‌تی پیغه‌مبه‌ریشدا ﴿﴾ هیچ شتی‌کم نه‌بینی له‌باره‌یه‌وه هاتبن، به‌لام (ابن‌کثیر) له (قصص الانبیاء) دا^(۱) ئەم ده‌قه له‌هه‌سه‌نی به‌صیرایه‌وه دینن: ﴿عَنِ الْحَسَنِ، قَالَ: كَانَ بَعْدَ إِيَّاسَ، الْيَسَعَ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ فَمَكَتْ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَمُوتَ، يَدْعُوهُمْ إِلَى اللَّهِ، مُسْتَمْسِكًا بِمَنْهَاجِ إِيَّاسَ وَشَرِيعَتِهِ، حَتَّى قَبِضَهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ﴾.

واته: چه سہنی به صرایی دہلتن: له دواى نیلیاس نه لیه سه ع بوو (سه لامى خویان لی تی)، نه وهنده ی خوا هه ز بکات مایه وه، بانگی ده کردن بۆ لای خوا، ده سترتوو بوو به ریبازی نیلیاس و به رنامه که یه وه، تاکو خوا ﷺ بر دیه وه بۆ لای خوئی، (تاکو خوا مراندی).

٤- ژیان و مردنی (الیسع) ﷺ: (د. شوقی أبو خلیل) له (قصص القرآن)^(١)، دهلتن: (عاش ومات إلیاس فی مدینه بعلبک)، نه لیه سه عیش ژیان و مردنی هه ر له شاری به عله به ک بوو، به پتی نه وه ش که له چه سہنی به صراییه وه هاتوه (الیسع)، ده بت جینیشینی، نیلیاس بوو تی و له دواى نیلیاسه وه هاتین و له سه ر ریبازی نه ویش رۆیش تی، نه ویش هه ر له به عله به ک ژیاوه و مردوه و (الیسع) یش به هه مان شیوه.

شتیکی دیکه ش له و باره وه له (قصص الأنبياء) ی (ابن کثیر) دا هاتوه:

(قَالَ ابْنُ جَرِيرٍ وَغَيْرُهُ: ثُمَّ مَرَجَ أَمْرُ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَعَظُمَتْ مِنْهُمْ الْخَطُوبُ وَالْحَطَايَا، وَقَتَلُوا مَنْ قَتَلُوا مِنَ الْأَنْبِيَاءِ، وَسَلَطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ بَدَلِ الْأَنْبِيَاءِ مُلُوكًا جَبَّارِينَ يَظْلِمُونَ لَهُمْ وَيَسْفِكُونَ دِمَاءَهُمْ، وَسَلَطَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الْأَعْدَاءَ مِنْ غَيْرِهِمْ أَيْضًا، وَبَقِيَ بَنُو إِسْرَائِيلَ كَالْغَنَمِ بِلَا رَاعٍ، حَتَّى بَعَثَ اللَّهُ فِيهِمْ نَبِيًّا مِنَ الْأَنْبِيَاءِ، يُقَالُ لَهُ: شَمُوِيلُ، فَطَلَبُوا مِنْهُ أَنْ يُقِيمَ لَهُمْ مَلِكًا لِيُقَاتِلُوا مَعَهُ الْأَعْدَاءَ، فَكَانَ مِنْ أَمْرِهِمْ مَا سَنَذْكُرُهُ مِمَّا قَصَّ اللَّهُ فِي كِتَابِهِ)^(٢).

واته: ئینو جه ریرو جگه له له ویش گوتوو یانه: کاروباری به نوو ئیسرا ئیل تیکچرژاو دوو به ره کیسی تیکهوت و، گرفت و کیشه و گونا هیان له نیودا زۆر بوون و، ژماره یه کیان له پیغه مبه ران کوشتن، بۆیه خواش له جیتی پیغه مبه ران که سه ره رشتیان بکه ن، هوکمپرانانیکسی سته مکاری له سه ر فه رز کردن و به ده ستیان هه و گرفتار بوون، سته میان لی ده کردن و خوئینیشیان ده رشتن، هه روه ها

(١) ص ١٨٦.

(٢) قصص الأنبياء، ص ٤١٥.

جگه له و هوکمرانانه که هی خویان بوون، دوژمنانی جگه له خه لکی خویشیانی بهسه‌ردا زال کردن (وهک سزایه‌ک که ده‌ستیان چۆته خونی پیغهمبه‌ران و خوتنی خه‌لک و سته‌میان لئ کردوون)، به‌نوو ئیسرائیل وه‌ک مه‌پری بئ شوان مانه‌وه، تاکو خوا به‌کیک له پیغهمبه‌رانی (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، له نیودا ناردن، که پی‌تی ده‌گوترا: (شمویل)، (له په‌یمانی کۆندا به (صمویل)، ناوی هاتوه، وه‌ک پی‌شته‌ر باس‌مان کرد)، داوایان لئ کرد که پادشایه‌کیان بو دابنتی، سه‌رکرده‌که‌یان بو دابنتی تاکو له‌گه‌لیدا دژی دوژمنه‌کانیان بجه‌نگن.

دوایی باس ده‌کات که ئەویش شاولیان بو داده‌نتی، که له فورئاندا ناوی به (طالوت) هاتوه، که له سوره‌تی (البقرة) دا خوا ﷻ به ته‌فصیل ده‌کات: ﴿ اَلَمْ نَرِ اِلٰى اَنتَلْمِا مِنْ بَنِي اِسْرٰىءِیْلَ مِنْ بَعْدِ مُوسٰى اِذْ قَالُوْا لِنَبِیِّهِمْ اَلَمْ یَاۤءْتَنَا مَلِیْکًا نُّقَتِلُ فِی سَبِیْلِ اللّٰهِ قَالِ هَلْ عَسِیْتُمْ اِنْ کُتِبَ عَلَیْکُمُ الْقِتَالُ اَلَا تَقْتُلُوْا قَالُوْا وَمَا لَنَا اَلَّا نُقَتِلَ فِی سَبِیْلِ اللّٰهِ وَقَدْ اُخْرِجْنَا مِنْ دِیْنَرِنَا وَاَبْنَاۤءِنَاۤءُ قُلْنَا کَتَبَ عَلَیْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا اِلَّا قَلِیْلًا مِّنْهُمْ وَاَللّٰهُ عَلِیْمٌ بِالظّٰلِمِیْنَ ﴿۱۷۴﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِیُّهُمْ اِنَّ اللّٰهَ قَدْ بَعَثَ لَکُم طٰلُوْتًا مَلِکًا ﴿۱۷۵﴾

که درێژه‌ی به‌سه‌رهاتی طالوت و، جالوت و داوود چۆن جالوتی کوشتوه، که جالوت فه‌رمانده و پادشای دوژمنه به‌رانبه‌ره‌کانیان بووه، ئەمه به ته‌فصیل له سوره‌تی (البقرة) دا خراوه‌ته روو.

تیمه لیره‌دا دیننه کۆتایی به‌سه‌رهاتی نه‌و شه‌ش پیغهمبه‌ره (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ)، خوا یارمه‌تی تیمه‌ش بدات که به ریبازی پیغهمبه‌رانه‌وه (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) و به به‌رنامه‌که‌یانوه نه‌و به‌رنامه‌یه‌ی که له‌لایهن خواوه بو‌یان هاتوه و، نه‌و ریبازه‌ی که بریتی بووه له به‌رجه‌سته‌کردنی پابه‌ندیان به به‌رنامه‌ی خوا وه، خوا به لوتف و که‌په‌می خو‌ی ته‌وفیق‌مان بدات و هیدایه‌تمان بدات، له‌سه‌ر نه‌و راسته شه‌قامه‌ی پیغهمبه‌ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) برۆین.

❖ درسی شه‌شهم ❖

پېئاسەى نەم دەرسە

نەم دەرسەمان لە ھەقدە (۱۷) ئايەت پېئىك دى: (۹۶ - ۱۱۲)، واتە: ھەقدە ئايەتى كۆتايى لە سۈرەتى (الأنبياء)، كە تەوھرى سەرەكىي نەم ھەقدە ئايەتە باسى پۆزى دوايىيە، بە ھەردوو قۇناغى (الساعة والقيامة)، ئاخىر زەمان و ھەئسانەوھە.

ھەرۈھە لەو ھەقدە ئايەتەدا باسى چارەنووسى ھەر كام لە بېيروايانى ھاوبەش دانەرو، خواپەرستانى چاكەكار كراوھ و، باسى ئاكام و سەرەنجامى گەردوون كراوھ، كە برىتيە لە پېچرانەوھى و گېرانەوھى بۆ ھالەتى سەرەتاي.

پاشان باسى يەككىك لە ياساكانى خوا كراوھ، لە ژيانى بەشەردا، كە برىتيە لەوھى سەرزەمىنى خوا لە لايەن بەندە شايستەكانى خواوھ بە ميرات دەگىرى و، خوا پايگەباندوھ كە ئەوھى لە زەبووردا باسكردوھ دواى زىكر، كە وا پېندە چى مەبەست پىتى تەورات بى.

دوايى باسى ئامانجى نىردرانى پېغەمبەرى خاتەم كراوھ، ئەويش ئەوھى كە بىتتە مايەى پەھمەت و بەخششى خوا بۆ تىكراى جىھانيان، لە كۆتايىشدا چەند پېئامبەك بە پېغەمبەرى خاتەم موھەممەد ﷺ، راگەيەنراون، لە بارەى چۆنەتى ھەئس و كەوتى لەگەل بېيرواياندا و راگەياندى چەند راستىيەك پېئان.

﴿ حَقَّ إِذَا فَتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ ﴾ (۹۶) ﴿ وَأَقْرَبَ الْوَعْدِ الْحَقِّ فَإِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ أَنْصَرُّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِنُورِنَا فَذَكَّنَّا فِي غَمَلٍ مِنْ هَذَا بَلْ كُنَّا ظَالِمِينَ ﴾ (۹۷) ﴿ إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ

جَهَنَّمَ أَنتُمْ لَهَا وَرِدُّونَ ﴿۱۶﴾ لَوْ كُنْتَ هَتُولَاءَ ۗ إِلَهِةَ مَا وَرَدُّوَهَا وَكُلٌّ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿۱۷﴾ لَهُمْ فِيهَا زَوْجٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ ﴿۱۸﴾ إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ مِنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ ﴿۱۹﴾ لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا وَهُمْ فِي مَا اشْتَهَتْ أَنفُسُهُمْ خَالِدُونَ ﴿۲۰﴾ لَا يَحْزَنُهُمُ الْفَرَجُ الْأَكْبَرُ وَنُنَقِّلُهُمُ اللَّمَّتِ بَكَ هَذَا يَوْمُكُمْ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿۲۱﴾ يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِ لِلْكَتُوبِ ۗ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ يُعِيدُهُ وَعَدَّا عَلَيْهَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿۲۲﴾ وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِن بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴿۲۳﴾ إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِّقَوْمٍ عَابِدِينَ ﴿۲۴﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿۲۵﴾ قُلْ إِنَّمَا يُوحِي إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿۲۶﴾ فَإِن تَوَلَّوْا فَقُلْ ءَادَّبْتُكُمْ عَلَىٰ سَوَابِقِ وَإِن أَدْرِي أَقْرَبُ أَم بَعِيدٌ مَا تُوعَدُونَ ﴿۲۷﴾ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهَنَّمَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ ﴿۲۸﴾ وَإِن أَدْرِي لَعَلَّهُ فِتْنَةٌ لِّكُم مِّنَعُ إِلَيَّ جِئِنِ ﴿۲۹﴾ قُلْ رَبِّ أَحْكُم بِالْحَقِّ وَرَبُّنَا الرَّحْمَنُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿۳۰﴾ ۝

مانای ده قلو ده قی نابہ تہ کان

((ژبانی دنیا بہ ردهوام دہ بن) ہتا کاتیک بہ تجووج و مہ تجووج بہ رده درین، لہ حالیکدا کہ بہ خیرابی لہ ہہموو بہ رزاییان دہ پڑن ﴿۱۶﴾ بہ لبتنی ہہ قیش (کہ قیامہ تہ) نیزیک بوؤہ، بہ کسہر دہ بیینی تہ وانہی بیروابوون، چاویان تہ بلہ ق بوون، (دہ لبتن:) ہہی ہاوار بوؤ تیمہ! بیگومان تیمہ لہ مہ بی ناگابووین (ہہرچہ نندہ ناگاداریش کرابووینہوہ)، بہ لام خویمان ستہ مکار بووین، بہ دلنیایی خوٹان و تہوہی لہ جیاتی خوا دہ تانپہ رست، سوو تہ مہ نیی تیفر بداروی دوزہ خن، تیوہ دہ چنہ نیوی ﴿۱۷﴾ تہ گہر (راستباہ) تہ وانہ (وہک دہ تانگوت:) پہ رستراوان

ی راستہ قینہ) بوونایہ، نہوہ نہدہ چوونہ نیوی و، ہممووشیان تیتدا ہمیشہی
 دہبن ﴿۱۰۸﴾ لهوئیدا هه نسک و نالهی سه ختیان ههیه و، لهوئیدا هیچ نابیست ﴿۱۰۹﴾
 مسوگر نهوانهی له تیمهوه بریاری پاداشتی هه ره باشیان بو دراوه، نا نهوانه
 لهو سزایه دوورن ﴿۱۱۰﴾ له دوورهوش گوئی بیستی ههست و خوستی (دوزهخ)
 نابن و لهوهدا که نهفسیان ناره زوومه ندیه تی، به همیشهی ده میتنهوه ﴿۱۱۱﴾
 گهوره ترین داچله کاندن دلته نگیان ناکات و، فریشته کان پیشوازیان لیده کهن
 (پیشان ده لئین): نهوه نهو پوژه تانه که به لئنتان پئده درا ﴿۱۱۲﴾ نهو پوژه که
 ناسمان وهک پیچرانه وهی تووماری نووسراو ده پیچینهوه ﴿۱۱۳﴾ ناسمان (گهردوون
 دروستکراوه کان) وهک چوون له سه ره تاوه هیناومانه ته دی، ده یگترینهوه، نهوه
 به لئنتیکه له سه زمان تیمه نه نجامی ده دهین ﴿۱۱۴﴾ هه روهدا پاش زیکر (تهورات)
 یش له زه بووردا نووسیومانه که زه مین بهنده په سنده کانم به میراتی ده گرن
 ﴿۱۱۵﴾ له مهدا پیراگه یاندن تیکی باش ههیه بو کومه لئی خوا په رستان ﴿۱۱۶﴾ تووشمان
 (تهی موحه ممه د!) ته نیا به به زه یی بو تیکرای جیهانیان ناردوه ﴿۱۱۷﴾ بلئی:
 سروشم بو ده کرئی که په رستراوی راسته قینه تان یهک په رستراوه، ئنجا نایا تیوه
 ملکه چ دهبن (بو خوا ی تاک؟) ﴿۱۱۸﴾ ئنجا نه گه ر پشتیان کرده هه ق، بلئی:
 هممووتانم به یه کسانیی (و، وهک یهک) ناگادار کردو ته وه و ناشزانم نایا نه وهی
 به لئنتان پی ده درئی، نیزیکه یان دووره! ﴿۱۱۹﴾ بیگومان نهو (خوا) قسه ی ناشکراو
 نهوش که په نهانی ده کهن، ده یزانتی ﴿۱۲۰﴾ ناشزانم په نگه دواخست (ی به لئین)
 ه که تاقیرکرنه وه و پی گوزهراندن تیکی که م بی بو تیوه ﴿۱۲۱﴾ (پیغه مبه ر) گوتی:
 په روهردگارم! دادوه ری به هه ق بکه و، په روهردگاریشمان تاکه میهره بانی پشت
 پی به ستراوه، له به رانه ر نهوهدا که ده یلئین (خوا و قورئان و پیغه مبه ری به
 ناهه ق پی وه سف ده کهن) ﴿۱۲۲﴾.

شیکردنهوهی هه ندیک له وشهکان

(حَدَبْ): (الْحَدَبُ: مَا ارْتَفَعَ وَعَلَّظَ مِنَ الْأَرْضِ)، (حَدَب) واته: هه ر شویتیک که له زهوی زبرو بهرز بیت، پهنگه به کوردیی: گردۆلکه، تهپۆلکه، بگهیهنی.

(بَسِلُورْ): (بَسِلُورْ): واته: به خیرایی دهوون (نَسَلُ الْمَاشِي: أَشْرَع)، بابای پیرو که دهروا، نهگه ر بلئی: (نَسَلْ) یانی: (أشْرَع)، به خیرایی پۆیی.

(شَاخَصَة ابصارهم) چاویان نهبلهق بوون، چاویان زهق بوون، (شَخَصَ فَلَانَ بَصْرَهُ وَبَصَرَهُ: فَتَحَ عَيْنَيْهِ وَلَمْ يَطْرِفْ بِهِمَا مُتَأَمِّلاً أَوْ مُنْزِعِجاً)، که سیک که چاوو بپریته شتیک و، چاوی نه تروو کینی و، چاوی نه بلهق بی و زهق بی، نهوه پیتی دهگوتری: (شَخَصَ بَصْرُهُ)، یان (شَخَصَ بَصْرَهُ)، ئنجا بههوی سهرنج دانهوه له شتیک بی، چ بههوی ترسان و داچله کینیکهوه بی.

(حَصَبْ): (الْحَصَبُ: صَعَارُ الْجِبَاةِ، الْحَطَبُ كُلُّ مَا يُلْقَى فِي النَّارِ مِنْ وَقُودٍ)، وشهی (حَصَب) له نهسلدا به مانای ورده بهرد دی، دواپی به مانای سووته مهنی دی، دواپی به مانای هه ر شتیک دی بسوو تیندری.

(زَفِيرْ): (زَفَرٌ يَزْفِرُ زَفْرًا وَزَفِيرًا: أَخْرَجَ نَفْسَهُ بَعْدَ مَدَّةٍ إِثَاءً)، (شهیق) واته: هه لمزین، به لام (زَفِير) واته: هه ناسه دانهوه، ئنجا: (زَفِيرْ: زَفَرٌ يَزْفِرُ زَفْرًا وَزَفِيرًا)، واته: هه ناسه که دیایهوه، دهروا ویشهوه، دواپی نهوهی دریزی کردهوه.

(حَسِيكَا): (الْحَسِيْسُ: الْجِسْلُ)، (حَسِيْس) بریتیه له ههستیک، به ههستهکان ببیستری.

(الْفَرْعُ الْأَكْبَرُ): واته: داچله کینی گه وره ترین، گه وره ترین داچله کین، (الْفَرْعُ: الخَوْفُ وَالذُّعْرُ فَزَرْعُ يَفْرَعُ فَرْعًا: تَقْبِضُ وَتَقْرَ مِنْ شَيْءٍ مُخِيفٍ)، (فَرْعٌ يَفْرَعُ فَرْعًا)، (فَرْعٌ) نه وهیه که نینسان رینک بی و بیله میته وه له شتیکی مه ترسیلیتکراو.

که واته: (الْفَرْعُ الْأَكْبَرُ)، واته: ترسی گه وره ترین، گه وره ترین ترسی داچله کینه ر.

(نَطْوَى): واته: ده بیچینه وه، (طَوَى الشَّيْءَ يَطْوِي طِيًا: صَمَّ بَعْضَهُ عَلَى بَعْضٍ أَوْ لَفَّ بَعْضَهُ عَلَى بَعْضٍ)، (طَوَى الشَّيْءَ يَطْوِي طِيًا)، واته: شته که ی هه ندیک ی خسته وه سه ر هه ندیک ی، یا خود هه ندیک ی له هه ندیک ی بیچا، یانی: بیچرانه وه و کۆکرانه وه ی شتیکی.

(السَّجِلُ): (السَّجِلُ: الْكِتَابُ يُدَوَّنُ فِيهِ مَا يُرَادُ حِفْظُهُ، وَالْجَمْعُ: سَجَلَاتٌ)، (سجل) به تۆمارنک ده گوتری که شتی تیدا ده نووسری، نه وهی که ده ویستری ببارتیزی و له بهر بکری، هه ندیک گوتوو یانه: (السَّجِلُ)، واته: (الکاتب)، نووسه ر، نه وه که سه ی که شتیکی ده نووسن له تۆماردا.

(ءَأَذْنُكُمْ): (أَعْلَنْتُكُمْ)، ناگادارم کردوونه وه.

(عَلَى سَوَاءٍ): واته: به یه کسان ی، هه مووتانم وه ک یه ک ناگادار کردۆته وه، ده لئی: (سَوَاءٌ: عَادِلَةٌ، السَّوَاءُ: الْمُسْتَوَى)، واته: وه ک یه ک، له ته صلدا (سَوَاءً)، به مانای نه رزیک ی ته خت دئی، که هیچی له هیچی بهر زتر نه بن، واته: له وه راگه یاننده مدا هه مووتانم وه ک یه ک ناگادار کردوونه وه.

هوى هاتنه خوارهوى نهو نابهتهى كه دهفه رموى: ﴿ إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصْبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ ﴾... لهو بارهوه نه م بهسه رهاته ههيه:

هوى هاتنه خوارهوى نهو نابهتهى كه دهفه رموى: ﴿ إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصْبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ ﴾... لهو بارهوه نه م بهسه رهاته ههيه:

وَعَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: آيَةٌ فِي كِتَابِ اللَّهِ لَا يَسْأَلُنِي النَّاسُ عَنْهَا، وَلَا أُدْرِي، أَعَرَفُوهَا فَلَا يَسْأَلُونِي عَنْهَا؟ أَمْ جَهِلُوهَا فَلَا يَسْأَلُونِي عَنْهَا؟ قِيلَ: وَمَا هِيَ؟ قَالَ: لَمَّا نَزَلَتْ آيَةٌ: ﴿ إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصْبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ ﴾... ﴿ ٧٧ ﴾، شَقَّ ذَلِكَ عَلَى أَهْلِ مَكَّةَ، وَقَالُوا: سَتَمَّ مُحَمَّدٌ آلِهَتَنَا، فَقَامَ ابْنُ الرُّبَيْعِيِّ، فَقَالَ: مَا شَأْنُكُمْ؟ قَالُوا: سَتَمَّ مُحَمَّدٌ آلِهَتَنَا، قَالَ: وَمَا قَالَ؟ قَالُوا: قَالَ: ﴿ إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصْبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ ﴾... ﴿ ٧٧ ﴾، قَالَ: ادْعُوهُ لِي، فَدَعَيْتُ مُحَمَّدًا ﷺ فَقَالَ ابْنُ الرُّبَيْعِيِّ: يَا مُحَمَّدُ! هَذَا شَيْءٌ لِآلِهَتِنَا خَاصَّةً، أَمْ لِكُلِّ مَنْ عُبِدَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، فَقَالَ: خَصَمْنَاهُ وَرَبَّ هَذِهِ التَّيْبَةِ، يَا مُحَمَّدُ! أَلَسْتَ تَزْعُمُ أَنَّ عِيسَى عَبْدُ صَالِحٍ، وَعَزْزِيرًا عَبْدُ صَالِحٍ، وَالْمَلَائِكَةُ عِبَادُ صَالِحُونَ؟ قَالَ: بَلَى، قَالَ: فَهَذِهِ النُّصَارَى يُعْبَدُونَ عِيسَى، وَهَذِهِ الْيَهُودُ تُعْبَدُ عَزْزِيرًا، وَهَذِهِ بَنُو مِصْرَ يُعْبَدُ الْمَلَائِكَةَ، قَالَ: فَصَحَّ أَهْلُ مَكَّةَ، فَنَزَلَتْ: ﴿ إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ مِنَّا الْحُسْنَى أُولَئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ ﴾... ﴿ ٧٨ ﴾، ﴿ الْأَنْبِيَاءُ أَيُّ عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ، وَعَزْزِيرًا، قَالَ: وَنَزَلَتْ: ﴿ وَلَمَّا صُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مِثْلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴾... ﴿ ٧٩ ﴾ (الزخرف) (١).

(١) الإستيعاب في بيان الأسباب: ج ٢، ص ٤٩٣-٤٩٤، وقال مؤلفا الإستيعاب: صحيح لغيره. أخرجه الطحاوي في (مشكل الآثار): ٩٨٦، وأمجد في المسند (٣١٨/٣١٧/١) والطبراني في المعجم الكبير: ١٣٧٣٩، قلنا: وهذا إسناد حسن.

واته: عەبدوللای كۆرى عەبباس (خو لە خوۆ و بابى پازى بى) دەلتى: نایەتیک لە کتیبى خوادا هەیه خەلک لىم ناپرسن لە بارەیهوه، ناشزانم نایا دەیزانن و لىم ناپرسن، یاخود نایزانن و لىشم ناپرسن، گوترا: ئەو نایەتە کامەیه؟ گوتى: کاتیک ئەو نایەتە هاتە خوار: ﴿إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصْبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ﴾ (واته: تێوه و ئەوانەى لە جیاتی خوا دەیانپەرستن سووتەمه نى دۆزەخن و تێوه دەچنە تێو)، لەسەر خەلکى مەككە زۆر قورس بوو، گوتیان: موخەممەد ﷺ جێتو بە پەرستراوه کاغان دەلتى، ئیبنو زبەعرى هەلسا گوتى: چیتانە؟ گوتیان: موخەممەد ﷺ قسەى بە پەرستراوه کاغان گوتوه، گوتى: چى گوتوه؟ گوتیان: دەلتى: ﴿إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصْبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ﴾ (ئەوان وایانزانیوه هەر قسەى خوێتەى، بۆیە پێغەمبەریان ﷺ تۆمەتبار کردوه) ئیبنو زبەعرى گوتى: بۆم بانگبەکن، نىجا موخەممەد ﷺ بانگکرا، ئیبنو زبەعرى پێى گوت: ئەى موخەممەد! ﷺ نایا ئەوهى کە هاتوه تايبەتە بە پەرستراوه کانی تێمەوه، یاخود بۆ هەر کەسێکە کە لە جیاتی خوا بەرسترتى؟ فەرمووى: بەلکو بۆ هەر کەسێکە کە لە جیاتی خوا عز و جل بەرسترتى، گوتى: کەواته: سوێند بە خاوەنى ئەم ماله، تێمە زال بووین لە قسەدا بەسەرتدا: ئەى موخەممەد! ﷺ تۆ گومانت وا نیه کە عیسا بەندەیه کى چاک بووه و، عوزەیریش بەندەیه کى چاک بووه و، فریشتەکانیش بەندەى چاکن؟ پێغەمبەرىش ﷺ فەرمووى: با، ئیبنو زبەعرى گوتى: ئەوه نەصرانییه کان عیسا دەپەرستت، یه هوودیش عوزەیر دەپەرستت، بەنو مەلیحیش (هۆزیک بووه لە عەرەبەکان) فریشتەکان دەپەرستت، کەواته: دەبى هەر کام لە عیسا و عوزەیرو فریشتەکانیش، مادام دەپەرسترتى، لە جیاتی خوا، لەگەڵ پەرستاره کانیاندا بخرینه دۆزخهوه؟ ئیدی خەلکى مەككە بوو بە گالە و دەنگە دەنگیان (گوايه ئیبنو زبەعرى لە وتووێژدا بەسەر پێغەمبەردا ﷺ زال بووه) نىجا خوا ئەم نایەتەى ناردە خوار: ﴿إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ مِنَّا

أَلْحَسْبُ أَوْلِيَّكَ عِنَّا مُبْعَدُونَ ﴿٥٦﴾، واته: نهوانه‌ی له تیمه‌وه بریاری پاداشتی هه‌ره باشیان بو دهرچووه پیتشت، نهوانه لهو دۆزه‌خه دوورن، (که عیسا و عوزه‌یرو فریشته‌کانن)، هه‌روه‌ها هه‌ر له‌ده‌شدا نهو نایه‌ته‌ی سووڤه‌تی (الزخرف) هاته خوار: ﴿وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴿٥٧﴾﴾، واته: کاتیک کوری مه‌ریهم به وینه هیتزایه‌وه، خه‌لکه‌که‌ت به هۆی نه‌وه‌وه کردیان به گاله.

(يَصِدُّونَ)، یانی: (یضجون)، کردیانه گاله و هه‌را، گوايه نه‌وان قسه‌که‌یان زال بووه به‌سه‌ر قسه‌ی پیغه‌مبه‌ردا ﷺ، به‌لام خوا پروونی کردۆته‌وه، که‌وانیه، هه‌لبه‌ته وه‌لامی نه‌وه‌ش زۆر ناسانه، نه‌ویش نه‌وه‌یه که هه‌ر که‌س‌یک بپه‌رستری له جیاتی خوا و پازی بی به‌و په‌رسترانه‌ی، حوکه‌که‌ی نه‌وه‌یه، به‌لام عیسا که ده‌په‌رستری، گوتوویه‌تی: جگه له خوا که‌س مه‌په‌رستن، عوزه‌پریش که ده‌په‌رستری به‌نده‌یه‌کی خویبه و نارازی بووه بپه‌رستری و، فریشته‌کانیش که ده‌په‌رسترین به‌ناهق، نه‌وانیش نارازین، بۆیه خوا نه‌وان سزا نادات، به‌هۆی نه‌زانیی و که‌وددنیی نه‌وانه‌وه، که به‌ناهق ده‌یانپه‌رستن.

مانای گشتی نایه تکان

خو! ﷻ له کۆتایی سوږه تی (الانبیاء) دا، وهک له پیناسه ی نهم دهرسه ش دا باسمان کرد، پانتایه کی باش تهرخان دکات بو باسی رۆژی دواپی، به ههر دوو قوئاغی ناخیر زهمان و هه لسانه وه و زیندوو بوونه وه وه، سه ره تا ده فه رموی:

﴿ حَقَّ إِذَا فَجَعَتْ أَجُوجٌ وَمَأْجُوجٌ ﴾، هه تا کاتیک به نجووج و مه نجووج کرانه وه، واته: به ریان بهر درا، یاخود نهو به ره سه ته ی له به رده میان بوو، لابرا، ریان بو کرایه وه وه هاتن، ﴿ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ ﴾، نه وانیش له هه موو به رزایه کدا زور به خیرایی ده رۆن، ننجا نه گهر له به رزاییان به خیرایی به رۆن، ده بی له ده شتایی چۆن به رۆن؟! واته: زور به خیرایی به زه ویدا بلاوده بنه وه، نایا که ده فه رموی: ﴿ حَقَّ ﴾، نه مه په یوه سه ته به کوته؟ واته: نه م ژانی دنیا به رده وام ده بی، هه تا به نجووج و مه نجووج دین و به سه ر دنیا وه رده بن.

یاخود: قه ده غه یه خه لکی نهو ناوه دانییانه ی که فه وتاندوو مانن به هوی گوناهو تاوانه کانیانه وه، قه ده غه یه نه گتیردینه وه بو لای خو، بو رۆژی سزا و پاداشت، به لکو نه وانه ناگتیردینه وه و سزا نادرین جاری، هه تا نهو کاته ی به نجووج و مه نجووج دین، که سه ره تایی هاتنی قیامه ت و رۆژی دواپی، به رده بن و دنیا کۆتایی پی دی.

﴿ وَأَقْرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ ﴾، به لینی هه قیش زور نیزی که بووه، به لینی هه ق، به ته نکید نهو به لینه یه که خو داویه تی نهو خه لکه زیندوو بکاته وه و لینی به رسیته وه، که واته: ﴿ الْوَعْدُ الْحَقُّ ﴾، لیره دا مه به سه ت پی هاتنی ناخیر زهمان

(الساعة) نیه، به لکو مه بهست پیتی قیامت و زیندوو کرانه وه و هه لسانه وه وه، چونکه نه وه یه که خوای پهروه رگدار وه عدی داوه، هه قی تیدا بجه سپیتن، که بریتیه له کاتی سزادانی خرابه کاران و، پاداشت دانه وهی چاکه کاران، ﴿فَإِذَا هُوَ شَخِصَةٌ أَبْصَرُ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾، تو ده بینی نهوانی بیسروان، چاویان نه بله ق و زهق بووه، ﴿يَنزِيلَنَا قَدْ كُنَّا فِي عَمَلٍ مِّنْ هُنَا﴾، (ده لاین:) هه ی هاوار بو تيمه! تيمه له مه بیتاگا بووین، ﴿بَلْ كُنَّا ظَالِمِينَ﴾، به لکو تيمه سته مکار بووین، واته: ناگادار کرابووینه وه و ترسترا بووین، به لام هه هر خو مان سته مکار بووین و بهر ژوه ندييمان له سته م و خرابه دا بوو، بويه گويمان نه دا بهو هوشداری و ناگادار کردنه وانهی پیغه مبه ران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) و شو تنکه هه و توانی پیغه مبه ران.

نجا خوا ﴿يَا﴾ به کسه ر کافره کان ده دوتن، دواي نه وهی سزایان به سه ر چه سپیترا و حوکم دران بخرنه دوزه خه وه، خوا ده فه رموتی: ﴿إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ﴾، به دنیا یی خو تان و نه وانهی له جیاتی خوا ده بپه رستن، سووته مه نیی دوزه خن، ﴿أَنْتُمْ لَهَا وَرْدُونَ﴾، تیه وه ده یچه نیو، ده چنه نیو دوزه خ.

﴿لَوْ كَانَتْ هَتُولَاءَ إِلَهَةً مَا وَرَدُوهَا﴾، نه گه ر نه وانه په رستراو بوونایه، په رستراوی راسته قینه و شایسته ی په رستراو بوونایه، نه یده چوونه نیو، ﴿وَكُلُّ فِيهَا خَالِدُونَ﴾، هه مووشیان به هه میسه یی له دوزه خ دا ده میتنه وه، واته: هه م په رستراوه کان و هه م په رستاره کان.

﴿لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ﴾، له ویتدا (زَفِيرٌ) یان هه یه، (زَفِيرٌ) یش یانی: هه ناسه دانه وه، به لام لیره دا مه بهست پیتی هه نسک و هه ناسه ی قوول ده رهاویشتن و، خه فه تباریی و مه ینه تباریه، ﴿وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ﴾، له ویتدا هه یچیش نایستن.

پاشان ده فهرموی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ مِنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُعَذَّوْنَ﴾^۱ به دلنمایی نهوانه‌ی پیشتر له تیمهوه پاداشتی چاکیان بۆ بریار دراوه، نهوانه لهو دۆزه‌خه، لهو ناگرو سزایه دوورن، دوورخراوهن لیتی، نهوه بۆ بهرپه‌رچدانه‌وه‌دی کافره‌کانه، که گوتیان: نه‌گه‌ر په‌رستراوه‌کان له‌گه‌ل په‌رسته‌ره‌کاندا سزا بدرین، که‌واته: ده‌بتی عیسا که ده‌به‌رستری و، عوزیر که ده‌به‌رستری و، فریشته‌کان که ده‌به‌رستری، سزا بدرین، خوای کارزان نه‌و نایه‌ته‌ی بۆ بهرپه‌رچدانه‌وه‌ی نه‌وان نارده‌ خوارو، ده‌شگونجن هم‌مووی پتکه‌وه بووبی.

که له پاستییدا قسه‌که‌ی نه‌وان پووچه و، خوا مه‌به‌ستی نه‌وه‌یه، نه‌وه‌ی ده‌به‌رستری و رازیشه به‌رستری، که زیاتر مه‌به‌ست پینی په‌یکه‌رو بت و سه‌نه‌مه‌کان و سادینه^(۱) کانیان و طاغووته‌کان، بووه، به‌لام بوو، نه‌وان له خویانه‌وه بردوویانه بۆ فریشته‌کان و عوزیرو عیسا، که عوزیرو عیسا و فریشته‌کان (عَلَيْهِمُ السَّلَامُ)، نه‌ رازی بوون و نه‌ خه‌تاشیان هه‌بووه له‌وه‌دا که به‌رستری.

خوا ده‌فهرموی: نه‌وانه‌ی که له لایهن تیمه‌وه بریاری پاداشتیان بۆ دراوه، ﴿لَا يَسْمَعُونَ حَيِّهَا﴾، دوورن له دۆزه‌خ و له دووره‌وه‌ش هه‌ر ده‌نگ و هه‌ستیشی نابیستن، (حسیس)، ده‌نگیکه له دووره‌وه بیستری، به پینج هه‌سته‌کان ده‌رک ده‌کری، ﴿وَهُمْ فِي مَا أَشْتَهَتْ أَنفُسُهُمْ خَالِدُونَ﴾، هه‌روه‌ها نه‌وان له‌وه‌دا که نه‌فسیان نارده‌زویی تیه‌تی، به هه‌میشه‌ی ده‌مینه‌وه، له به‌هه‌شتدا.

﴿لَا يَحْزَنُهُمُ الْفَرَجُ الْأَكْبَرُ﴾، داچله‌کاندنی هه‌ره‌گه‌وره، دلته‌نگ و نارده‌هه‌تیان ناکات، داچله‌کاندنی هه‌ره‌گه‌وره، چ مه‌به‌ست پینی فووی به‌که‌م بت، چ مه‌به‌ست فووی دووهم بت، چ مه‌به‌ست پینی نه‌و کاره‌ساته مه‌زنه بتی که دپته پینش، که رۆژی دواییه به‌گشتی، نه‌وه دلته‌نگیان ناکات، ﴿وَنَنَالَكَهُمُ الْمَلَائِكَةُ﴾، فریشته‌کانیش پینشوازیان لپده‌که‌ن، ﴿هَذَا يَوْمُكُمْ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ﴾، پینشیان ده‌لین: نه‌مه نه‌و رۆژه‌تان بوو که به‌لینتان پتی ده‌درا.

(۱) سادن ج: سده، مثل: کاهن ج کهنه. (سادن) به‌وان، سه‌ره‌رشتیاری بت و سه‌نه‌م.

﴿يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِ لِلْكِتَابِ﴾، هەر بەو بۆنەیهوه خوا باسی چۆنیەتی پێجرانەوهی ئەم گەردوونە دەکات و دەفەرموی: ئەو پرۆژە کە ئاسمان دەپێچینەوه، وەک چۆن بابای نووسەر ئەو تۆمارە شتی تێدا نووسیوه، دەپێچیتەوه و هەڵدەوێزنی. یاخود: وەک چۆن ئەو تۆمارە شتی تێدا نووسراوه، دەپێچرتەوه، تێمەش ئاوا ئاسمان دەپێچینەوه، ﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ ثُمِّدُهُ﴾، ئەو دروستکراوه، وەک چۆن سەرەتا هێناومانەتە دی، دەبگیرینەوه بۆ حالەتی بەکەمی، ﴿وَعَدَا عَلَيْنَا﴾، ئەوه بەئێنە لەسەرمان و وای لێ دەکەین، ﴿إِنَّا كُنَّا فَعَلِينَ﴾، بە دنیایی تێمە ئەنجامدەری ئەوهین.

﴿وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرْثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ﴾، بە دنیایی تێمە لە زەبووردا لە دواى زیکر، نووسیومانە و تۆمارمان کردوه، کە زهوى، بەنده چاکەکانم بە میراتی دەگرن، (الذِّكْرِ)، دەگونجێ مەبەست پێی تەورات بێ، ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيكَةَ الذِّكْرِ وَالْمُنْقِذَاتِ﴾، واتە: لە زەبووردا نووسیومانە، دواى ئەوهی مروفه‌کامان لە تەورات دا هۆشیار کردۆتەوه و وریا کردۆتەوه، لە زەبووریشدا نووسیومانە، وشەى (الزَّبُور) یش هەم بە (زُبُور)، خۆتندراوه‌تەوه، هەم بە (زُبُر) یش خۆتندراوه‌تەوه، (زُبُر)، واتە: نووسراو و کتێبه‌کان، (زُبُور) یش یانی: کتێب و نووسراو، کە دەگونجێ مەبەست پێی زەبووری داوود بێ، ﴿وَمَا آتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا﴾ (٥٥) (الإسراء)، دەشگونجێ مەبەست پێی هەموو کتێبه‌کانی خوا بێ، بە تايه‌ت نه‌گەر بە (زُبُر)، هاتبێ، هەلبەتە نه‌گەر بە (زُبُور) یش بێ، ئەو کاتە جینسی ئەو کتێبانەى لە خواوه‌هاوون بۆ پێغه‌مبهران و نووسرانەوه، هەموویان دەگرێتەوه، یانی: ئەو راستییه‌ نووسراوه‌ کە: سەرزه‌مینی خوا بەنده‌شایسته‌کان بە میراتی دەگرن، سەرزه‌مینیش دەگونجێ مەبەست پێی سەرزه‌مینی دنیا بێ، دەشگونجێ مەبەست سەرزه‌مینی به‌هه‌شت بێ، وەک دواى باسی ده‌کەین.

﴿إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِّقَوْمٍ عٰبِدِيْنَ﴾، بیگومان له وه دا، پیراگه یان دن هه به بۆ کۆمه لیک خوا به رست بن، به ندایه تیی ته نیا بۆ خوا بکه ن، که واته: له رتی به ندایه تیی بۆ خوا وه، شایسته یی بۆ میراتگرتنی سه رزه مینی خوا له دنیا دا و له دوا رۆژیشدا، پهیدا ده بن.

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعٰلَمِيْنَ﴾، تۆشمان ته نیا وه ک به زه ییه ک بۆ تیکرای جیهانیان نار دوه.

﴿قُلْ إِنَّمَا يُرِيحُ إِلَيَّ أَنْعَامُ إِلٰهِكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ﴾، بلن: ته نیا نه وه م بۆ سروس ده کری، که په رستراوی تیه وه که په ستراوه، ﴿فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ﴾، نجا نیا تیه وه بۆی ملکه چن؟ ﴿فَإِنْ تَوَلَّوْاْ فَقُلْ ءَاذَنْتُكُمْ عَلَىٰ سَوَآءٍ﴾، نجا نه گه ر پشتیان هه لکردو روویان وه ره ره خاند، بلن: من تیه وه هم مو تان ناگادار کرده وه، ﴿وَإِنْ أَدْرِيْ﴾، ناشزانم، ﴿أَقْرَبُ أَمْ بَعِيْدٌ مَّا تُوعَدُونَ﴾، نایا نه وه ی به لیتنان پتی ده دری، نیزیکه یان دوره! ﴿إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ﴾، به دنیایی نه وه (خوا) قسه یه ک که ده نگی پتی هه لده برن و به ناشکرا ده یکه ن، ده یزانی و، نه وه ش که به نهانی ده کهن، هه ر ده یزانی، ﴿وَإِنْ أَدْرِيْ﴾، یانی: هه روه ها ناشزانم، ﴿لَعَلَّهُ فِتْنَةٌ لِّكُم مِّنْ عِنْدِ رَبِّكُمْ وَنَسُوهُ﴾، نه وه دوا خسته ی تیه وه، له سزادران دا، یان دوا خسته نی نه وه به لیتنه ی خوا پیداون، ره نکه تاقیکر دنه وه و پتگوزه راندن تیکی که م بن بۆ تان، تا کو کاتیکی دیار ییکراو (پتی له خۆتان بابی مه بن).

له کۆتاییدا قسه ی پیغه مبه ر ﴿ذٰلِكَ دَعْوَةُ الْكَافِرِيْنَ﴾، ده گپری ته وه، ﴿قُلْ رَبِّ اٰحْسَرُ بِالْحَقِّ﴾، (موحه ممه د) فه رمووی: نه ی په روه ردگارم! به هه ق دادوه ریی بکه، ﴿وَرَبَّنَا اَلرَّحْمٰنُ الْمُسْتَعٰنُ﴾، په روه ردگار یشمان میهره دانی پشت پتی به ستراو داوا ی کۆمه کیی لیکراوه، ﴿عَلَىٰ مَا تَصِفُوْنَ﴾، له سه ر نه وه ی تیه وه وه سفی ده کهن و ده لیتن (ده رباره ی خوا، که هاوه ل و رۆله ی بۆ به یار ده دن، هه روه ها ده رباره ی

پتغمبەر ﷺ که بە شیت و جادووگەری دادەنن، دیسان دەربارەى قورئان،
 که بە ئەفسانەى پیشینانى دادەنن، لەسەر ئەو قسانەى تێوە دەیانلین، ئەو
 وەسفە نابەجێانەى بەرانبەر بە خوا و پتغمبەر ﷺ و قورئان دەیانکەن، تەنیا
 پشت بە خوا دەبەستم و، داواى کۆمەکیى و یارمەتیى تەنیا لەو دەکەم!

مهسه له گرنگه کان

مهسه له یه که م:

به رده وام بوونی ژيانی مروّف له سه ر زهوی هه تا بهردانی بهنجووج و مهنجووج و نيزیک کهوتنه وهی قیامت و، چاو زهق بوونی کافران و، دادو فیغان کردنیان و، دان به سته مکاری خوداهیتانیان:

خوا دهه فرموی: ﴿حَقَّ إِذَا فُجِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ﴾ (١٦) وَأَقْرَبَ الْوَعْدِ الْحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَخِصَةٌ أَبْصَرُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِنُورِنَا فَذَكَّنَّا فِي عَقْلِهِمْ مِنْ هَذَا بَل كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿١٧﴾

شیکردنه وهی ئەم، دوو ئایهته، له شهش برگه دا:

١- ﴿حَقَّ إِذَا فُجِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ﴾، ژيانی دنیا به رده وام دهی، ئەم ژيانه به رده وام دهی، هه تا کاتی بهنجووج و مهنجووج ده کردینه وه، واته: رتيان له به رده مدا ده کردینه وه و دهرقه تیان دهردی، هۆکار دهره خستی که بهنجووج و مهنجووج به زهویدا بلاقبینه وه.

يا خود: (حتی) په یوه ندیی به وشه ی (حرام) وه هه به: ﴿وَحَرَّمَ عَلَى قَرَبِهِ أَهْلَ كَنْهَاءَ أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ﴾ (١٦) حَقَّ إِذَا فُجِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ ﴿الأنبياء﴾، نهوانه لیان قه ده غه یه که نه گه رینه وه به سزا و پاداشت، لیان قه ده غه یه، به لکو جاری ده مینه وه له قوناغی به رزه خدا، به لام هه تا کاتیک که بهنجووج و مهنجووج دین و به دنیا وهرده بن و، ئەم دنیا به دوایی کوتایی پی دی، نهو کاته نهوانه ده گپدرینه وه و ده هیتینه وه به لای خوا، به سزا و پاداشت.

۲- ﴿وَهُمْ مِّنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ﴾، نهوان له هه موو بهرزایان زۆر به خیرایی ده پۆن، (حَدَبٍ)، یانی: بهرزایی (إرتفاع)، (يَنْسِلُونَ)، یانی: به خیرایی ده پۆن (يُسْرِعُونَ)، تنجا نه گهر له بهرزایان به خیرایی برۆن، مانای وایه له پێ دهشت، زۆر خیراتر ده پۆن، نه مه وینا کردنی به خیرایی بلا بوونه وهی به نجووج و مه نجووجه به زه ویدا، له کاتی کدا پێش ناخیر زه مان، خوای پهروه رگار نهو دیارده به دینته پێش، که له فهرمووده کانی پیغه مبه ریشدا ﴿تِلْكَ﴾ ناماژهی پندراوه و، تیمه پێشتریش له تفسیری سووره تی (الکھف) دا، باسی به نجووج و مه نجووجمان کرد، که رای زالترو بههتتر نهو ده مه بهست پێیان ته تهرو مه غول بن، که جارێک ده رچوون و به دنیا وهر بوون و جیهانی نیسلام و جیهانی رۆژئاویان و زۆریه دنیا یان خسته ژیر رکئی خویانه وه، و، نازاوه و خراپه یه کی زۆریان بلاوکرده وه.

جاری کۆتایی که دهرده چن، نازانین داخو چهند جاری دیکه دهرده چن، به لام جاری کۆتایی که دهرده چن، نهو جار یه که رێیان له بهرده مدا تهخت و ناچووخ ده بن، به دنیا به وهرده بن زۆر به خیرایی، واش پنده چی نهو خه لکانه ی رۆژه لاتی ناسیا بن، به تابه تی (چین) که ئیستا ژماره یان زۆر زۆره و نهوانی دیکه ی وهک نهوانیش، له گه لانی دیکه ی رۆژه لاتی ناسیا، ده شگونجی مه بهست پێی قه ومیکی دیکه بن.

هه ندیکیش گوتوو یانه: به نجووج و مه نجووج، خه لکتیکی زۆرن به دنیا وهرده بن و، کاتی زیندوو کرانه وه و کاتی هه لستیرانه وه به نجووج و مه نجووج په مزن بو خه لکتیکی زۆر، له رۆژی دوایدا نهو خه لکه هه مووی دپته سه ر نهو زه مینه و، دپته نهو گۆرپانه که خوا بوی ناماده کردوون، که نه م رایه م پێ بیهتیز و پێزه.

۳- ﴿وَاقْرَبِ الْوَعْدِ الْحَقِّ﴾، به ئینی هه ق نزیک که وته وه، به ئینی هه ق ده گونجی مه بهست پێی (ساعة) (ناخیر زه مان) بن، یاخود: مه بهست (قیامة) (هه لسانه وه) بن،

بە پىتى ئەو تەفسىرەى كۆتايى كىردىم، دەگونجى مەبەست لە: (الْوَعْدُ الْحَقُّ)، بە ئىبنى چەسپاندىنى ھەق لە لا يهن خواو، ئەو بە ئىنەى داو بەتى ھەق بچە سېتىنى: خراپە كاران بە سزاي خۇيان بگەن و، چاكە كاران بە پاداشتى خۇيان بگەن، يانى: نىزىك كەوتەو دە كە خوا بە يە كجارىي ئەو تەصفىە حىسابە بكات و، ھەر كەسە بە پىتى سزا و پاداشتى خۇي، بۆ شوئىنى خۇي بە پىتى بىكرى.

٤- ﴿فَإِذَا هُمْ شَخَصْتُمُ الْأَبْصَارُ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾، تۆ دەبىنى ئەوانەى بىيروان، چاويان ئەبلەق و زەق بوو، (الشخص: إخذاد البصر دون تحريك كما يقع للمبهوت)، (شخص)، ئەو دە يە كە ئىنسان چاوى تىژ بكات و چاوى بېرىتە شتىك بىن جوولاندن، وەك چۆن باباي سەراسىمە واى لىدى، ئىنجا كە چاويان ئەبلەق و زەق بوو، دەلئىن:

٥- ﴿يَنْوِيلُنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هَذَا﴾، ئەى ھاوار بۆ تىمە! تىمە لەمە بىتاگا بووين، يانى: ئەى ھاوار بۆ تىمە! ياخود: ھەى فەوتان بۆ تىمە! تىمە چىمان دەكرد؟

٦- ﴿بَلْ كُنَّا ظَالِمِينَ﴾، بە لكو ستمكار بووين، ئەمە: (إضراب إبطالي أي بل أنذرنا، وإفما كنا ظالمين لأنفسنا)، تىمە بىتاگا نەبووين، بەو واتايەى ناگادار نەكرىنەو، بە لكو تىمە ناگادار كراينەو و ھۆشيارىيمان پىدرا، بە لام تىمە ستمكار بووين، ئەگەرنا پىغەمبەران (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَام) و، شوئىنكە وتووانى پىغەمبەران، تىمە يان ناگادار كىردەو، كە پۆزىكى ناوا چاودە پىتى تىمە يە.

مهسه لهی دووهم:

بتپه‌رست و په‌رستراوه‌کانیان ده‌بنه سووته‌مه‌نیی دۆزه‌خ، نجا نه‌گه‌ر
په‌رستراوه‌کانیان په‌رستراوی راسته‌قینه بوونایه، نه‌ده‌چوونه دوزه‌خ و، له‌ویدا نرکه و
نال‌ه‌کی سه‌ختیان هه‌یه و هه‌یج‌ش نایب‌یستن:

خوا ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ ﴿٩٨﴾ لَوْ كَانَتْ هَذِهِ آلهَةً مَا وَرَدُوهَا وَكُلٌّ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٩٩﴾
لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾﴾

شیکردنه‌ه‌ی ئه‌م، ئایه‌تانه، له‌شه‌ش برکه‌دا:

١- ﴿إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ﴾، به‌دنیایی ئیوه
خۆتان و ئه‌وه‌ی له‌جیاتی خوا ده‌یه‌رستن، ئه‌وه‌ی له‌خوار خواوه‌ده‌یه‌رستن، ئه‌وه‌ی
و‌پ‌رای خوا ده‌یان‌په‌رستن، سووته‌مه‌نیی دۆزه‌خن. (حَصَبُ جَهَنَّمَ)، به‌مانای
ورده به‌رد دی، به‌مانای شتی فری‌دراو دی، ورده به‌ردیک که فری‌ده‌ده‌ی، واته:
تیوه‌چۆن ورده به‌رد فری‌ده‌درینه‌دۆزه‌خه‌وه، ئیوه‌ش خۆشان و په‌رستراوانیشتان ناوا
فری‌ده‌درینه‌دۆزه‌خه‌وه، وه‌ک چۆن به‌ردیکی ورد به‌تیژی فری‌ده‌ده‌ی، ئیوه‌ش
ناوا به‌تیژی فری‌ده‌درینه‌دۆزه‌خه‌وه، یاخود (حَصَبُ) به‌مانای سووته‌مه‌نیی دی،
(حَصَبُ)، لیره‌دا ناوه‌به‌مانای (المرمی به)، ئه‌وه‌ی فری‌ده‌دری.

٢- ﴿أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ﴾، تیوه‌ده‌یچنه‌نیو، لیره‌دا (وَرَدُونَ)، به‌مانای
چوونه‌تییان (داخولن)، دی، یتیم وایه‌بو‌یه‌وشه‌ی (وَرَدُونَ) به‌کاره‌اتوه، چونکه‌پ‌شتی
ده‌چنه‌سه‌ر سو‌یی و به‌ترس و له‌ره‌زه‌ده‌بیینن، ده‌زانن چ‌وه‌زعیکه، نجا ده‌یچنه‌نیو،
که‌واته: به‌ته‌نکید لیره‌دا (وَرَدُونَ)، ئه‌و مانایه‌ی نیه‌که‌له‌سوورده‌ی (مریم) دا‌هاتوه:
﴿وَأِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلَى رَبِّكَ حَتْمًا مَقْضِيًّا ﴿٧٧﴾﴾، که‌له‌وی واته: هه‌مووتان

ده برینه سهر سوئی دۆزه خ، ﴿ثُمَّ نَجَّيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ دوابی نهوانه ی پارزیزان کردوه، دهر بازان ده که یں، ﴿وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثًا﴾، به لأم سته مکاران به له په وپورو که وتووویی، له سهر چۆکان به جئ دتلین، له ویدا (ورود)، گیاهه و، لیره گیاهه، له وئی واته: ده چنه سهر سوئی، به لأم لیره یانی: دهیچنه نیو، پیشی ده چنه سهر سوئی، دوابی دهیچنه نیو، پیتم وایه حیکمه تی به کارهینانی (وَرَدُّوْكَ)، له جیاتی (داخلون)، لیره دا نهویه، تم مانایه له تفسیره کاندا نه مبینیوه، به لأم تستا هاته زه یمنه وه.

۳- ﴿لَوْ كُنَّا هَكَوْلَاءَ إِلَهًا مَا وَرَدُّهَا﴾، نه گهر نهوانه په رستراو بوونایه، په رستراوی راسته قینه بوونایه، نه ده چووونه تئوی.

۴- ﴿وَكُلٌّ فِيهَا خَالِدُونَ﴾، (که چی نهک ههر دهیچنه نیو، به لکو) هه موویان له ویدا به هه میشه یی ده میننه وه.

۵- ﴿لَهُمْ فِيهَا زَوِجٌ﴾، له ویدا هه ناسه دانه وه (زفیر) بو نهوان هه یه، (الزفیر: النُقُصُ يَخْرُجُ مِنْ أَقْصَى الرِّثْتَيْنِ لِصُعْبِ الْهَوَاءِ مِنَ التَّأَثُّرِ وَالْغَمِّ)، به کوردیی هه نسک و نرکه و ناله ی پیده لئین، چونکه (زفیر) پیچه وانهی (شهیق) ه، که ده فه رموی: ﴿لَهُمْ فِيهَا زَوِجٌ وَسَهِيْقٌ﴾، (زفیر)، واته: هه ناسه دان، هه ناسه خستنه دهر، ههوا خستنه دهر له سییه کان، له نه نجامی دل دا گیران دا، جاری وایه نینسان هه ناسه یه کی قوول دهر داوی، نه وه پئ ده گوتری: (زفیر)، (شهیق) یش، واته: هه ناسه هه لمرین، واته: نرکه و ناله و هه نسکیکی سه ختبان له ویدا هه یه.

۶- ﴿وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ﴾، نهوان له وئشدا هیچ نابیستن، له بهر زرمه و گرمه ی دۆزه خ و ناره حته یی له ویدا، هیچ قسه یه ک نابیستن، یاخود: کوئه ندامی بیستنیان له ده ست ده دن، یان: مه به ست نهویه که هیچ قسه یه کی خوئی تیدا نابیستن، (لا یسمعون فیها کلاماً طیباً) هه موو نهو واتایانه ی هه ن.

مەسەلەى سىيەم:

ئەوانەى پىشتەر بىرىارى پاداقتى چاكى خوايان بۇ دراوه، لە دۆزەخ دوورن، تەنانەت لە دوورەوش گويىستى ھەست و خوستى نابن و، بە ھۆى بەلایى داچلەكىنەرى گەورەترىنشەو، دلتنەنگ نابن و، فرىشتەكان پىتسوازىيان لى دەكان و دەلین: ئەوہ ئەو رۆژەتانه كە بەلینتان پى دەدرا:

خوا دەفەرەمۆى: ﴿إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ مِنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُعَذَّوْنَ ۚ لَا يُسْمِعُونَ حَسِبَهَا وَهُمْ فِي مَا اشْتَهَتْ أَنفُسُهُمْ خَالِدُونَ ﴿١١٢﴾ لَا يَحْزَنُهُمْ الْفَرَقَ الْأَكْبَرُ ۖ وَنَلَقْنَاهُمُ الْمَلَائِكَةَ هَذَا يُؤْمِكُمْ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿١١٣﴾﴾

شىكردنەوھى ئەم ئايەتانه، لە ھەوت بىرگەدا:

١- ﴿إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ مِنَّا الْحُسْنَىٰ﴾، بە دلنباى ئەوانەى پىشتەر لە تىمەوہ ھەرە باشيان بۇ بىرارى دراوہ.

٢- ﴿أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُعَذَّوْنَ﴾، ئا ئەوانە لەوئى دوورخراوہن، لە دۆزەخ دوورن، راناوى (عنا) بۇ دۆزەخ دەچىتەوہ، دوورخراوہن لە دۆزەخ، ئنجا كە دەفەرەمۆى: ﴿سَبَقَتْ لَهُمْ مِنَّا الْحُسْنَىٰ﴾، (مجازى فى ثبوت الأمان فى الماضى)، ئەمە مەجازە بۇ چەسپاندنى دلنباى و ئەمىنى لە رابردوودا، يان: پىشتەر ئەو بىرارىيان بۇ دراوہ، (الحسنى: الخالة الحسنه فى الدين)، ھالەتى باش لە دىندارىيدا، ئەوانەى كە پىشتەر بىرارىيان بۇ دراوہ، خوا ھىدايەتى بە قسەت كر دوون لەبەر ئەوہى شايستەى بوون، ئەوانە لە دۆزەخ دوورن.

واتايەكى دىكەى: ئەوانەى كە پاداقتى ھەرە باشيان بۇ بىرارى دراوہ لە لاين و خواوہ، لەبەر ئەوہى لە دنيادا خواوہنى خەسلەتى ھەرە باش بوون، كە ئىمان و

تهقوا بووه، له دوا پوژیشدا پاداشتی هه ره باشیان دهبی له لایهن خواوهو
 نهوهیان بو بریار دهدری، نا نهوانه له دۆزهخ دوورن.

۳- ﴿لَا يَسْمُوتُ حَيْبَهَا﴾، ته ناهت گوتیبستی نهو دهنگهش نابن که له
 دووره وهش ده بیستری، که واته: هیندهی لی دوورن، له دووره وهش دهنگی نه بیستی،
 مانای وایه نهک هه ره له دۆزهخ نیزیک نابنهوه، بگره له دووره وهش دهنگی نابستی.

۴- ﴿وَهُمْ فِي مَا أَشْتَهَتْ أَنْفُسُهُمْ خَالِدُونَ﴾، ههروههها نهوان لهویدا، له هههرچی
 دا که نهفسیان ناره زوومه ندهیه تی و ناره زووی دهکات، به هه میسهیهی ده میتنهوه، واته:
 له بهه شتهکانی خوادا، که هههرچی نهفسیان ناره زووی بکات، لهویدا ههیه.

۵- ﴿لَا يَحْزَنُهُمُ الْفَرْعُ الْأَكْبَرُ﴾، گهورهترین داچله کینه ره دلته نگیان ناکات،
 (الْفَرْعُ: نَفْرَةُ النَّفْسِ وَأَنْقِبَاضُهَا مِمَّا تَتَوَقَّعُ أَنْ يَخْضَلَ لَهَا مِنَ الْأُمِّ)، (فَرْعٌ بَرِيْتِيَةٌ لَهَا تَرَسَانٌ وَ
 سَلْمِيْنَةٌ هَوِي نَفْسٍ وَرَيْكٌ هَاتِي نَفْسٍ، لهویدا که مه ترسی ههیه و، له نازارو
 تیش، تووشی بییت، (الْفَرْعُ الْأَكْبَرُ)، واته: گهورهترین ترس، که خه لک به هۆیهوه
 داده چله کن و، ریک دبی و ناره حهت دهبی، نهوانه نهو گهورهترین داچله کینه ره
 ناره حهتکهره، دلته نگیان ناکات.

۶- ﴿وَنَلَقَّاهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ﴾، ههروههها فریشتهکان پيشوازیان لیده کهن، (تَلَقَّيْ
 بریتیه لهوهی شتیگ به ره ورووی بچی، و دک پرز لنگرتن و پیشوازی بکردن.

۷- ﴿هٰذَا يَوْمُكُمْ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ﴾، پتیا ن ده لاین: نهوه نهو پوژده تان بوو،
 که تیهو پشتر به لیتنان پی ده درا، نهوه نهو پوژده تان بوو که موژده تان پیده درا، که واته:
 خوشی له خوتان و پیرۆز بایان لی ده کهن و پیشوازیان ده کهن.

مەسەلەى چوارەم:

رۆژنىك دى خوا ئەوەى دروستىكروده (واتە: گەردوون) وەك تۆمارى نووسىن دەپىچىتەو، دەبىگىرتەو، حالەتى سەرەتاي كە لىيەو، هاتو:

خو دەفەرەموى: ﴿يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعَدَّا عَلَيْهَا بِإِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ﴾ (١١٠)

شىكردەنەو، ئەم ئايەتە، لە پىنج بەرگەدا:

١- ﴿يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ﴾، ئەو رۆژە كە ئاسمان دەپىچىنەو، (الطّي: ضِدُّ النُّشْرِ وَرُدُّ بَعْضِ أَعْضَاءِ الْجِسْمِ اللَّيْنِ الْمَطْلُوقِ عَلَى الْبَعْضِ الْأَخْرَجِ)، شتىكى نەرم كە بەرەلدا كراو، و پان ڤاخراو، و بلاو كراو، هەندىكى بخەيو، سەر هەندىكى، دەگوترى: (الطي)، پىچرانەو، و رىك نوشتىن، يانى: ئەو رۆژە كە ئاسمان رىك دەنوشتىن و دەپىچىنەو، و خرى دەكەينەو، سەر يەك.

٢- ﴿كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ﴾، وەك پىچرانەو، تۆمارىك كە شتى تىدا نووسراو، وشەى (سجل) هەم بە ماناي ئەو پەرهى كە شتى تىدا دەنووسرى، هاتو، هەم بە نووسەرى ئەو پەرهەش دەگوترى، واتە: وەك چۆن باباي نووسەر شتىك كە دەنووسى، هەلى دەويزنى و رىكى دەنووستى و دەپىچىتەو، تىمەش ئاوا ئاسمان دەپىچىنەو، ئەمە واتايەكى.

يان: وەك چۆن ئەو تۆمارەى كە شتى تىدا نووسراو، دەپىچىرتەو، تىمەش ئاوا گەردوون دەپىچىنەو، وشەى (كُتُب)، خویندراو، يشەتەو: (كِتَابٌ)، (كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ)، هەردوو خویندەو، كەى هاتوون و يەك ماناشيان هەيه.

٣- ﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ﴾، وەك یەكەم جار ئەو دروستكراوەمان دروست كردو، ئاوا دەیکێرینەوه، وشە (خلق) لێرەدا بە مانای (مخلوق)ە، ئەو دروستكراوە، ئەو گەردوونە، وەك یەكەم جار هێنامانە دی، ئاوا دەیکێرینەوه بۆ ئەو حالەتە.

تیشكك له سه رستهی: ﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ﴾

(البءء: الفِغْلُ الَّذِي لَمْ يَسْبِقْهُ مَمَّا لِه)، (بءء) بریتیه له كردهو دیهك كه هاووێنە ی پێش نه كهوتبێ، یه كه مجار ئەو گەردوونە خوا چۆنی هێناو ته دی، ناوا دواجار ده یكێرتهوه بۆ ئەو حالەتە ی، تێمه پێشتر له تەفسیری سوورەتی (یونس) دا، باسی ئەوه مان كرد، ههروهها لهم سووردهتەش، له تەفسیری ئەو نایه ته دا كه ده فەرموی: ﴿أَوْلَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَا رَتْقَا فَنَفَقْتَهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلِّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ﴾، ناماژه مان پێدا.

نوێترین بێردۆزهش لهو بارهوه ئەوه یه كه ئەم گەردوونە، له نه نجامی ته قینهوه یه كی گه وره دا په یدا بووه، كه پێی ده گوتری: ته قینهوه ی گه وره (Big Bang)، (الإنفجار الكبير) ئەوه ی ته قیه ته وهش ته نێکی یه كجار یه كجار كچه بووه، كه یه كە ی گەردوونی (الوحدة الكونية) یان هیلکه ی گەردوونی (البيضة الكونية) ی پێده گوتری به ئینگلیزی سینکولاریتی (Singularity)، ده لێن: به ردهوام كه هكه شانە كان و ئەستیره كان لێك دوور ده كه نه وه تاكو كاتێك كه خوا ده زانی، جارێکی دیكه ئەم گەردوونە دێته وه یه ك و، لهو حالەتی مادده ی ساده ی كه لێوه ی ده ست پێكرد، ده گه پێته وه بۆ ئەو حالەتە، كه هه ر خوا ده زانی چۆنه، به هه ر حال ئەوه ناماژه یه به وه، به لأم ناماژه ی به شتیکی دیكه ش تێدا هه یه: ﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ﴾، ده گونجێ مه به ست پێی مرۆفه كان بن، یانی: مرۆفه كامان پێشی چۆن هێناونه دی، ئاوا ده یانگێرینه وه بۆ ئەو حالەتە.

٤- ﴿وَعَدَّا عَلَيْنَا﴾، نهوه به لئینکه له سهر نیمه.

٥- ﴿إِنَّا كُنَّا فَعَلِينَ﴾، به دنیایی نیمه نه جامدهری نهوه ین.

نجا بهو مانایه ی دووه میان که مه بهست پتی مرؤفه کان بی، نهم فه رمایسته

هه یه:

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: قَامَ فِينَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ خَطِيْبًا بِمَوْعِظَةٍ فَقَالَ: يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّكُمْ تُخْشَرُونَ إِلَى اللَّهِ خِفَاءَ عُرَاةٍ عُرْلًا، ثُمَّ تَلَا: ﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ، وَعَدَّا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَعَلِينَ﴾ (أخرجه الطيالسي: ٢٦٢٨، وأحمد: ٢٢٨١، والبخاري: ٤٣٤٩، مسلم: ٢٨٦٠، والترمذي: ٣٦٦٧، والنسائي: ٢٠٨٧).

واته: عه بدوللای کوری عه عباس (خوا له خو ی و بابی رازی بی) ده لئ: پیغه مبهری خوا ﷺ رۆژیک هه لسا وتاریداو نامۆژگاری کردین، فه رمووی: نه ی خه لکینه! تیوه بو لای خوا کۆده کرینهوه به پئخواسیی و به رۆوتیی و به سوننه ت نه کراویی، نجا نهو تابه ته ی خوئندهوه: ﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ، وَعَدَّا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَعَلِينَ﴾، وهک یه که مجار دروستکراومان هیناوده ته دی، ناوا ده یگترینهوه، نیمه نه جامدهری نهوه ین.

نه گهر مه بهست پتی مرؤفه کان بی: یانی: چۆن له دایکی خو یان بوون، ناوا ده یانگترینهوه بو نهو حالته ی ئینسان تیدا له دایک ده بی، بی بهرگ و پۆشاک و بی پیلاو و، هیچ گۆرانیگ به سهر جهسته یدا نه هاتوه، ده یگترینهوه بو نهو حالته.

به لام نه گهر مه بهست پتی گهر دوون بی به گشتیی، یانی: نهو بوونه چۆن له خالیکه وه ده ستیپکردوه، ده یگترینهوه بو نهو حالته و خالی ده ستیپکی.

مەسەلە ی پىنجەم:

خوا لە زەبووردا دواى تەورات تۆمارى كردووە كە بەندە شایستەكانى سەرزەمین بە میرات دەگرن، ئەمەش پەندى بە نامانج گەیهەنەرە بۆ خواپەرستان و، پىنجەمبەرى كۆتایىش ﷻ بەزەبى خواپە، بۆ سەر جەم جیهانیان:

خوا دەفەرموئ: ﴿وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزُّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ بَرْنُهَا
عِبَادِي الصَّالِحُونَ ﴿١٥٠﴾ إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِقَوْمٍ عٰكِدِينَ ﴿١٥١﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ
إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعٰلَمِينَ ﴿١٥٢﴾﴾

شیکردنەوهی ئەم ئایەتانە، لە پىنج بەرگەدا:

١- ﴿وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزُّبُورِ﴾، بە دنیایی ئیمە لە زەبووردا تۆماران کردووە و نووسیمانە، خویندراویشەتەوه: (فی الزُّبُور).

أ- ئنجا ئەگەر (الزُّبُور) بێ، دەگونجێ بە مانای کتیب (کتاب) بێ بە مۆتله قی، یانی: لە کتیبی غۆماندا، ئەویش بریتی بوووە لە وەحیی خوا، کە دواى نووسرانەوهی، کراوە بە کتیب، ئنجا بە ئیعتیبارى خویندراوانەوهی پێی دەگووتری: قورئان و، بە ئیعتیبارى نووسران، پێی دەگووتری: کتیب و، بە ئیعتیبارى ئەوه کە بە شیوێهێکی پەنهان بۆ پىنجەمبەران هاتووە، پێی دەگووتری: وەحیی و، بە ئیعتیبارى ئەوه کە راستیەکان دەخاتەوه بێر مۆتله کان، پێی دەگووتری: (ذکر)، دەفەرموئ: ئیمە لە زەبووردا کە دەگونجێ کتیب بێ، بە گشتی یاخود مەبەست ئەو کتیبە بێ کە بە داوود دراو: ﴿وَأَتَيْنَا دَاوُدَ رُبُورًا ﴿٥٥﴾﴾ الإسراء، کە لە پەیمانی کۆندا بە (مزامیر)، کە کۆی (مزمور) ه، هاتووە.

ب- ئەگەر بە (الزُّبُور) پش بخویندراوتەوه، یانی: لە کتیبەکاندا، نووسیمانە.

۲- ﴿ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ ﴾ دۋای زىكر، زىكرىش يانى: دۋای ئەوھى راستىيە كاننام
 رۈنۈكر دوونەھ، ياخود (الذِّكْر)، ناۋىكە بۆ تەورات، يان سىفەتى تەوراتە، واتە: دۋای تەورات،
 چونكە خوا دەفەرمۇي: ﴿ وَلَقَدْ مَاتِنَا مُؤْمِنِينَ وَهَمْرُونَ الْفُرْقَانَ وَضَيْكَةَ وَذِكْرًا لِلْمُتَّقِينَ ﴾
 ۱۸، واتە: مۇسا و ھارۋون (فورقان و ضياء و زىكر) مان پىدا بون بۇ پارىزكاران.

ئىنجا نايە خوا چى تۆمار كودە و چى نووسىوھ لە زەبووردا، دۋای زىكر؟!

۳- ﴿ أَنْتَ الْأَرْضَ يَرْثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴾، كە سەرزەمىن بەندە شايستە كانم
 بە مىراتى دەگرن، نايە مەبەست لە زەھى، ئەم زەمىنەى دىنايە؟ ياخود مەبەست لە
 زەھى، سەرزەمىن بەھەشتە؟ ھەردووك ئەگەرەكەى ھەن.

۱- بە نىسبەت سەرزەمىن بەھەشتەھ، خوا دەفەرمۇي: ﴿ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ
 الَّذِي صَدَقْنَا وَعَدُّهُ وَأَرْزَانَا الْأَرْضَ نَبْوًا مِنْ أَلْحَمَّةِ حَيْثُ نَشَاءُ فِيمَ أَعْرُ
 الْعَمَلِينَ ﴾ ۷۱، الزمر، واتە: پارىزكاران گوتيان: ستايش بۆ ئەو خۋايەى بەلىنى لەگەل
 تىمەدا راست بىردە سەرزەمىن، (سەرزەمىن بەھەشتى) كودە مىراتى تىمە، تىمە
 لە ھەر شۈئىتىكى بەھەشتدا مەھوئى نىشتە چى دەبين.

ئەگەر مەبەست پىن ئەوھىان بىن، واتە: خوا تۆمارى كودە كە سەرزەمىن بەھەشت
 لە گەھى بەندە پەسندو چاكەكانى خوا داپە و، ئەوان بە مىراتى دەگرن.

ب- ئەگەر مەبەست ئەم سەرزەمىنەى دىناش بىن، دىسان ئەوانەى كە شايستە بن
 لەم سەرزەمىنەى دىناش، دەبنە ھوكمران و بالادەست، دەبىن شايستە بن، لىرەدا
 (الصَّالِحُونَ) ئەگەر ئەوھى يەكەم بىن واتە: بۆ خوا صولھابىن، بەلەم ئەگەر ئەمھىان
 بىن واتە: بۆ ژيانى دىنا صولھابىن، شايستە بن، بە توانابن، زانابن، شارەزابىن، كراوھىن،
 لىھاتووبىن، ئىنجا دەبنە ھوكمران و دەستەلاتدار لە زەھىدا، ھەلبەتە بە ھۆى ئابىن و
 بەرنامەى خوا و بەندايەتتى بۆ خواشەھ، بە تەكىد بۆ مۇرۇفەكان شايستەى ئەوھىان
 دەبىن، كە خوا لەسەر زەھىدا ھوكمرانىيان پىئىدات، ھەرەك ھاوھەلەنى پىغەمبەر ﷺ
 وابوون و جىلەكانى دۋايى مۇسۇلمانان زۆريان وابوون، ھەر بۆيەش دۋايى دەفەرمۇي:

۴- ﴿إِنَّ فِي هَذَا لَلْبَلَاءِ لَعُورٍ عَكِيدٍ﴾، بیگومان له وهدا په ندو ناموزگار بیه کی به نامانج گه په نهر هه یه بو کومه لیکي خوا په رست، واته: نه وانه ی که خوا په رست بن و، به ندایه تیی بو خوا بکن، به هوی به ندایه تیی بو خواوه، وایان لئ دئ به که لکی نه وه یین، سه رزه مینی خوا به میرات بگرن و خوا بالآده ستیان بکات.

۵- ﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾، خوا پیغهمبه ری خاتهم ﷺ ده دوتنی: تو شمان نه ناروده مه گه ر به زه یی بی بو تیکرای جیهانیان، پیغهمبه ری خوا ﷺ په رحمت و به زه یی خوا به بو تیکرای خه لکی، نه یفه رمود: (رحمة للمسلمین)، فه رموویه تی: (رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ)، تنجا به شهر هه مووی پیی ده گوتری: جیهان (عالم) (عالم الإنس)، (عالم الجن)، (عالم الملائكة)، (عالم الشجر)، (عالم النبات)، (عالم الجماد) پیغهمبه ری خاتهم (محمد) یش ﷺ نهو په پیام و به رنامه ی خوا پیندا ناروده، نه گه ر بجه سپن، نهو په پیام و به رنامه یه، مایه ی په رحمت و به زه یی خوا به، بو تیکرای دروستکراوه کان، لهو باروده چه ند فه رمایشتیکی پیغهمبه ر ﷺ هه ن:

۱- پیغهمبه ر ﷺ ده فه رموی: ﴿إِنِّي لَمُ أَبْعَثُ لَعَانًا، وَإِنَّمَا بُعِثْتُ رَحْمَةً﴾ (أخرجه مسلم برقم: ۲۵۹۹).

واته: من به نه فرینکه ر نه تیردراوم، به لکو به په رحمت و به زه یی تیردراوم، په وانه کراوم.

۲- پیغهمبه ر ﷺ ده فه رموی: ﴿اللَّهُمَّ إِنَّمَا رَجُلٌ مِنْ أُمَّتِي سَبَّيْتُهُ فِي غَضَبِي، أَوْ لَعَنْتُهُ لَعْنَةً، فَإِنَّمَا أَنَا رَجُلٌ مِنْ وَلَدِ آدَمَ، أَغْضَبُ كَمَا يَغْضَبُونَ، وَإِنَّمَا بَعَثْتَنِي رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ، فَاجْعَلْهَا صَلَاةً عَلَيْهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ (أخرجه أحمد: ۲۳۷۵۷، وأبو داود: ۴۶۵۹، والبخاري في الأدب المفرد: ۲۳۴، والبرزاز: ۲۵۳۲).

واته: نه ی خوا به! هه ر پیاویک له تو مته تی خو م قسه به کم پی گوتبی، له کاتی توره بوو غدا، یان نه فرینیکم لی کردبی، من پیاویکم وه ک پو له کانی ناده م، تووره ده بم وه ک چو ن نه وانیش تووره ده بن، به لام خوا منی به په رحمت

ناردوہ بۆ ھموو جیہانیان (بۆیہ تہو قسہیہ ی یتیم گوتوہ و، تہو نہ فرینہ ی لیم کردوہ) لہ روژی قیامہ تدا بۆی بکہ بہ بہ زہی، واتہ: لہ خوا پاراوہ تہوہ کہ ھەر کہ سنی قسہ ی پین گوتبئی و نہ فرینی لن کردبئی، بۆی بکات بہ مایہ ی پەحمەت و بہ زہی.

۳- یتغمبہر ﷺ دەفەر موی: {إِنَّمَا أَنَا رَحْمَةٌ مُّهِدَاةٌ} (أخرجه الحاكم: ۱۰۰، وقال: هذا حديث صحيح على شرطهما، وقال الذهبي في التلخيص: على شرطهما، وتفرد الثقة مقبول، وأخرجه الدارمي: ۱۵، قال حسين سليم أسد: إسناده صحيح ولكنه مرسل).
واتہ: بہ دلنیا یی من تہنیا بہ زہیہ کی خەلاتکراوم (بۆ مروڤایہ تی).

مهسه لهی شه شه م:

فرمان کردنی خوا به پیغمبر ﷺ که به کتایی خوا رابگه یهنی له
 په رستراویتییدا و بلنی: نه وه هه مووتانم به یه کسانی ناگادار کرده وه، ناشزانم
 به لینی خوا نیزیکه یان دوره و، خواش ناشکرا و په نهان ده زانی و، ره نگه
 نه و دو خستنه ی نه و به لینه ش {نجا نه گهر سزایه، نه گهر هاتنی قیامه ته}
 تاقیکردنه وه و گوزهرانیکی کتایی و که م بن بو تیوه، پاشان خوا پارانه وه ی
 پیغمبر ﷺ باس ده گات، ده فهرموی: خواجه! به هق دادوه ری بکه و، له
 به رابهر نه وه شدا که کافره کان ده یلین و وه صفی ده که ن، په نا پیتراوی من،
 به س خوا ی خاوه ن به زه یی و میهره بانیی بیسنوره:

خوا ده فهرموی: ﴿قُلْ إِنَّمَا يُوحِي إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَحْدَهُ فَهَلْ أَنْتُمْ
 مُسْلِمُونَ ﴿١٠٨﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ مَا دَنَنْتُكُمْ عَلَى سَوَابٍ وَإِنْ أَدْرَيْتَ أَقْرَبُ أَمْ بَعِيدُ
 مَا تُوعَدُونَ ﴿١٠٩﴾ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ ﴿١١٠﴾ وَإِنْ
 أَدْرَيْتَ لَعَلَّهُ فِتْنَةٌ لَكَ وَمَتَّعْنَاكَ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١١١﴾ قُلْ رَبِّ أَعْمُرْ بِالْحَقِّ وَرَبَّنَا الرَّحْمَنُ الْمُسْتَعَانُ
 عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١١٢﴾﴾

شیکردنه وه ی ئه م، ئایه تانه، له یازده برکه دا:

(١)- ﴿قُلْ إِنَّمَا يُوحِي إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَحْدَهُ﴾، بلن: به دنیایی من به س
 نه ودم بو س روش ده کری (له باره ی په رستنی خاوه)، که په رستراوی تیوه به ک په رستراوه،
 نه ویش خواجه ﷺ، تیمه ده لاین: (لا إله إلا الله)، واته: جکه له خوا هیچ په رستراویک نیه،
 په رستراوی به هق، نه گهرنا په رستراوی به ناهق زورن.

(۲) ﴿فَهَلْ أَنْتَ مُسْلِمٌ﴾، واته: تنجا نایا ٿیوه له دوی ٺم پروونکردنه وه یهو، ٺهو راگه یاندنه پروون و رۆشنه، ملکه چن بۆ خوا، که ته نیا ٺهو به رستن و، واز له هاوبه ش بۆ خوا دانان (الإشراك بالله) بئین؟!

(۳) ﴿إِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ ءَاذَنْتُكُمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ﴾، ٺنجا ٺه گهر پشتیان تیکرد، رۆیشتن و وازیان هینا، واته: پروویان له هه ق وهرچه رخاند، ٺهوه هه مووتانم به یه کسانیی ناگادار کردۆتهوه، (ءَاذَنْتُكُمْ: أي أعلمتکم)، ناگادارم کردوونهوه، هوشیارم کردوونهوه، (سَوَاءٍ: مستوی، أي مستویین فی اعلامکم به)، واته: هه مووتان و دک یه ک ناگادارم کردوونهوه، جیاییم پٺ نه کردوون، یه کتیک چاک ناگادار بکه م و یه کتیک خراب.

(۴) ﴿وَإِنْ أَدْرِيٓ أَقْرَبُ أَمْ بَعِيدٌ مَّا تُوعَدُونَ﴾، ناشزانم: نایا ٺهوهی به ٺیتنان پٺ ده درئ، نیزیکه یان دووره؟ ٺهوهی به ٺیتنان پٺ ده درئ:

أ- ده گونجی مه به ست پٺی هاتنی ناخیر زه مان بٺ.

ب- ده گونجی مه به ست پٺی هاتنی قیامهت و هه لسانه وه و زیندوو کرانه وه بٺ.

ج- ده گونجی مه به ست پٺی به لۆ سزای دنیا بٺ.

د- ده گونجی مه به ست پٺی ٺهو هه ره شهیه بٺ که ٺیوه له دنیا دا، دواپی له به رانه بر ٺه هلی ٺیسلامدا شکست ده خوڤ.

گرنگ ٺه وهیه من نازانم ٺهوهی که به ٺیتنان پٺ ده درئ و هه ره شهیه تان پٺ ٺیته کری، نیزیکه یان دووره؟

(۵) ﴿إِنَّهُٓ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ﴾، به دلنایی ٺهو (خوا) قسهی ناشکرا و به دهنگی به رز ده زانی.

(۶) ﴿وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ﴾، ده شزانی ٺهوهی په نهانی ده که ن و ده پیشینه وه، یانی: (وما تکتومون من القول)، ٺهو قسهیهی که په نهانی ده که ن، ٺه ویش ده زانی و، ٺه وهش که به ناشکراش ده یکه ن، دهیزانی.

۷- ﴿وَإِنْ أَدْرَىٰ لَعَلَّهُ فِتْنَةً لِّكَرْهُ﴾، من ناشزانم په‌نگه نه‌و دواخستنی سزایه، به‌آد یان هاتنی قیامه‌ت، یان هاتنی ناخیزره‌مان، بو‌تیه تاقیکردنه‌وه بِن.

۸- ﴿وَمَنْعٌ إِلَىٰ حَبِيبٍ﴾، هه‌روه‌ها به‌هره‌وه‌رگرتنیک بِن، تاکو ماوه‌یه‌کی کم (متاع: ما یَنْتَفَعُ بِهِ مُدَّةٌ قَلِيلَةٌ) (متاع) نه‌وه‌یه که به‌هره‌ی لیوه‌رده‌گیری بو‌کاتیکی کم، واته: په‌نگه ژیان و گوزه‌رانیکي کم و کاتی بی‌ت، واته: پی‌ی بوغرا مه‌بن، پی‌ی له خو‌تان بایی مه‌بن، پی‌تان وانه‌بن که لیبرسینه‌وه و سزا و پاداشت له نارادا نیه، نه‌وه به‌س تاقیکردنه‌وه‌یه‌که و رابواردنیکي کم و کاتییه.

۹- ﴿قُلْ رَبِّ أَعْزَمُ بِالْحَقِّ﴾، گو‌تی: په‌روه‌ردگارم! به هه‌ق داده‌وری بکه، به ته‌نکید پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ گو‌تی، هه‌روه‌ک خو‌تندراویشه‌ته‌وه: ﴿قُلْ رَبِّ أَحْكَمُ بِالْحَقِّ﴾، بل‌تی: په‌روه‌ردگارم! به هه‌ق و راستی و دادگه‌رانه، داده‌وری بکه (له نی‌وان من و نه‌واندا).

نه‌مه‌نمازه‌یه بو‌نه‌وه که ناینده له گره‌وی نه‌م نایینه دایه، سه‌ره‌نجام خوای هه‌ق، خوای په‌روه‌ردگار عزوجل به هه‌ق له نی‌وان نه‌وان و نه‌هلی نی‌سلام دا داده‌وری ده‌کات، که ده‌چه‌وسیتینه‌وه، نه‌و کاته له مه‌ککه‌وه، نی‌ستا له دنیا‌دا، به‌لام سه‌ره‌نجام ناینده له گره‌وی نه‌هلی نی‌سلام دایه، نه‌گه‌ر راست بکه‌ن.

شایانی باسه: ﴿قُلْ رَبِّ أَعْزَمُ بِالْحَقِّ﴾، خو‌تندراویشه‌ته‌وه: ﴿قُلْ﴾، وشه‌ی (رَبِّ) یش، هه‌م به ژیر (گش) خو‌تندراوه: ﴿رَبِّ أَحْكَمُ﴾، هه‌م خو‌تندراوه‌ته‌وه: ﴿رَبِّي أَحْكَمُ﴾، واته: به (ی) ش خو‌تندراوه‌ته‌وه، هه‌ردوو خو‌تندنه‌وه‌کان به‌ک و اتایان هه‌یه.

۱۰- ﴿وَرَبُّنَا الرَّحْمَنُ الْمُسْتَعَانُ﴾، په‌روه‌ردگار یشمان خاوه‌ن به‌زه‌یی بی‌سنوورو میهره‌بانی پشت پِن به‌ستراوه و، داوای هاوکاری لی‌کراوه، (الْمُسْتَعَانُ)، واته: نه‌و که‌سه‌یه داوای هاوکاری لینه‌دکری و، پشتی پِن ده‌به‌ستری و، هاواری تِن ده‌به‌ستری، په‌روه‌ردگارمان: خاوه‌نی نه‌وپه‌ری میهره‌بانی و به‌زه‌یه، هه‌ر نه‌ویشه که پشتی پِن ده‌به‌ستری و، هاواری لِن ده‌دکری و، داوای یارمه‌تی لِن ده‌دکری، له به‌رانبه‌ر چیدا؟

۱۱- ﴿عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ﴾، له سهر نهوهی که ئیوه دهیلین، واته: له سهر نهوهی که ئیوه زمانتان وه صفی ده کات:

أ- له بارهی خواوه ﷻ،

ب- له بارهی قورئانهوه.

ج- له بارهی موحه ممه دهوه ﷻ کۆتا پیغهمبهری خوا.

د- له بارهی ئیسلامهوه، واته: نهو قسانهی که ئیوه به ناههقی له بارهی خواوه دهیانکهن، که هاوبهشی ههیه و پۆلهی ههیه، ههروهها له بارهی قورئانهوه که دهلین: نهفسانهی پیشینانو موحه ممه د ﷻ له خۆیهوه ههلیبهستوه و، کهسی دیکه فیری کردوه، دیسان له بارهی موحه ممه دهوه ﷻ که دهلین: له خۆوه لافی پیغهمبهرایهتیی لیدهدا، یاخود جادووگهره، یان شیتته، ههروهها له بارهی ئیسلامهوه، نهو شته ناههقانهی که له بارهیهوه دهیانلین: من پشتم به خوا قایمه و، خوای منیش خاوهنی نهوپهری میهره بانیی و بهزهیه و، ههر نهویش پشت پینهسترا و و داوای یارمه تیلیکراوه، له بهرانبه نهو قسانهدا که ئیوه دهیانکهن.

واته: بۆ بهتالکردنهوهو، پووچه لکردنهوهی نهو قسانهی ئیوه، پشتم به خوا قایمه، که خوا به هۆی دابه زاندنی قورئان و سووره تهکانی قورئانهوه، نهو قسانهی ئیوه، وهک بلقی سهر ناو ببووچیتتهوه، ههر واش بووه.

لیره شدا زۆر سوپاس و ستایشی خوا دهکهین، که کۆتایی به تفسیرو لیکدانهوهی ماناو مه بهستهکانی ئایه ته موباره کهکانی سووره تی (الانبیاء) دینین، له خوای پهروهردگار ده پارینهوه به لوتف و کهرهمی خۆی یارمه تیمان بدات، تیمهش له سهر ریبازی پیغهمبهری خاتهم ﷻ بهردهوام بین و، یارمه تیمان بدات ههرچی زیاتر له قورئان تیبکهین و، زیاتر پنهوهی پابه ندبین، ههم تیبکهین، ههم تیدا پیبکهین، خۆمان و دهوروبه رمان، لهو نوورو بهرته کهتهی قورئان و

ئیسلام به هر مه نند بین، هم ژبانی دنیا مان پر له به خته وه ریی بی، هم له
 دوا پوژیش دا سه رفرازو شادمان بین.

دوا پیداجو ونه وه :

٢٩/١٠/٢٠٢٠ ز --- ١٢ / ره بیعی به کم / ١٤٤٢ ک

نیوه‌رۆک

- پێشه‌کی نهم ته‌فسیره به‌گشتیی ٥
- به‌رچاو پوونیه‌کی گزنگ له‌باره‌ی نهم ته‌فسیره‌وه ١٠
- پێشه‌کی نهم به‌رگه ١٢
- أ- له سووره‌تی (طه) دا: ١٢
- ب- له سووره‌تی (الأنبياء) دا: ١٣

ته‌فسیری سووره‌تی طه

- ده‌ستپێک ١٧
- پێناسه‌ی سووره‌تی (طه) و بابه‌ته‌کانی ١٧
- ١- ناوی نهم سووره‌ته: ١٧
- ٢- ریزه‌بندی له‌ موضعه‌ف و هاته‌ته‌ خواردا: ١٨
- ٣- شوێنی دابه‌زینی: ١٨
- ٤- ژماره‌ی نایه‌ته‌کانی نهم سووره‌ته: ٢٣
- ٥- نیوه‌رۆکی: ٢٤
- ٦- دابه‌شکردنی نایه‌ته‌کان بۆ چه‌ند ده‌رسیک: ٢٥
- ده‌رسی یه‌که‌م ٢٧
- پێناسه‌ی نهم ده‌رسه ٢٩
- مانای ده‌قاو ده‌قی نایه‌ته‌کان ٢٩
- شیکردنه‌وه‌ی هه‌ندێک له‌ وشه‌کان ٣٠
- مانای گشتیی نایه‌ته‌کان ٣٢
- مه‌سه‌له‌ گزنگه‌کان ٣٦

- دەرسی دووهم ٤٣
- پێناسەی ئەم دەرسە ٤٥
- مانای دەقاو دەقی نایەتەکان ٤٧
- شیکردنەوهی هەندیک لە وشەکان ٥٠
- مانای گشتیی نایەتەکان ٥٥
- مەسەلە گرنگەکان ٦٦
- کورتە باسێک: ٩٢
- وەڵمەکەی مووسا و دوو بەلگەی نکوولێیلنەکراو لەسەر بوونی خوا: ١١١
- دەرسی سێهەم ١٢١
- پێناسەی ئەم دەرسە ١٢٣
- مانای دەقاو دەقی نایەتەکان ١٢٥
- شیکردنەوهی هەندیک لە وشەکان ١٢٧
- چەند زانیارییەک لە پەیمانی کۆنەوه: ١٢٩
- مانای گشتیی نایەتەکان ١٣٠
- مەسەلە گرنگەکان ١٤٢
- پێناسەی جادوو و چوار جۆرەکی ١٥٧
- جادوو، زانایان و شارەزایان بە گشتیی کردووینانە بە چوار جۆر: ١٥٧
- پێنج وردە سەرنج ١٦٣
- دەرسی چوارەم ١٧٣
- پێناسەی ئەم دەرسە ١٧٥
- مانای دەقاو دەقی نایەتەکان ١٧٧
- شیکردنەوهی هەندیک لە وشەکان ١٧٩
- مانای گشتیی نایەتەکان ١٨٤
- مەسەلە گرنگەکان ١٩٥

- 206..... نايا ساميرىي كى بووه؟
- 217..... سى وردده سهرنج.....
- 220..... نايا مووسا ههقى بووه، يان هاروون؟
- 230..... قسه دابرين له نههلى بىدهعت و ههلوهستهيهك:
- 238..... سى جوړه ليكدانهوه بو بيانووى ساميرىي له دروستكردنى (كۆلك)هكهدا.....
- 241..... دهرسى پىنجه م.....
- 242..... پىناسهى نهم دهرسه.....
- 244..... ماناي دهقاو دهقى نايهتهكان.....
- 245..... شيكردنهوهى ههنديك له وشهكان.....
- 248..... ماناي گشتىي نايهتهكان.....
- 251..... مهسه له گرنگهكان.....
- 262..... حالى چىايهكان له دواوژدا، له پىنج قوناغ دا كورت ههلى:
- 272..... له نيوان پهله كردن و خىرايى كردن دا:
- 273..... لهو بارهوه با نهو دوو فهرموودهيه بىنين:
- 274..... لهكوتايى نهم دهرسه دا دهلىين:
- 277..... دهرسى شهشهم.....
- 279..... پىناسهى نهم دهرسه.....
- 280..... ماناي دهقاو دهقى نايهتهكان.....
- 281..... شيكردنهوهى ههنديك له وشهكان.....
- 284..... ماناي گشتىي نايهتهكان.....
- 290..... مهسه له گرنگهكان.....
- 291..... دوو پرسىيار لهبارى ئادهمهوه و وهلمهكهيان:
- 299..... بهههشتى ههميشهيبى، يان باخىكى سهر زهوى؟!.....
- 311..... وهلامى سى پرسىيار:.....

- ۲۱۲..... دەرسی ھەوتەم
- ۲۱۵..... پیتاسەى ئەم دەرسە
- ۲۱۶..... مانای دەقاو دەقى ئایەتەکان
- ۲۱۷..... شیکردنەوہى ھەندیک لە وشەکان
- ۲۱۸..... مانای گشتیى ئایەتەکان
- ۲۲۲..... مەسە لە گرنگەکان
- ۲۲۴..... نوکتەبەکی پەوانیژی:
- ۲۲۸..... دوو کورته سەرنج
- ۲۳۵..... وەرگرتنى دوو ھوکمی گرنگ لەم ئایەتە بەپێزە:

تەفسیری سوورەتى الانبیاء

- ۲۴۲..... دەستپیک
- ۲۴۳..... پیتاسەى سوورەتى (الانبیاء) و بابەتەکانى
- ۲۴۳..... (۱)- ناوی ئەم سوورەتە:
- ۲۴۴..... (۲)- شوئى دابەزینی:
- ۲۴۵..... (۳)- ریزبەندی لە موصحف و لە دابەزین دا:
- ۲۴۶..... (۴)- ژمارەى ئایەتەکانى:
- ۲۴۶..... (۵)- ئیوودپۆكى:
- ۲۴۷..... (۶)- تاییەتەندیەکانى:
- ۲۴۸..... (۷)- دابەشکردنى بۆ چەند دەرسیک:

۲۵۱..... دەرسی یەكەم

- ۲۵۳..... پیتاسەى ئەم دەرسە
- ۲۵۵..... مانای دەقاو دەقى ئایەتەکان
- ۲۵۶..... شیکردنەوہى ھەندیک لە وشەکان

مانای گشتیی نایه ته کان ۳۵۹

مه سه له گرنه گه کان ۳۶۶

ده رسی دووهم ۳۸۷

پیتناسهی نهم ده رسه ۳۸۹

مانای ده قاو ده قی نایه ته کان ۳۹۰

شیکردنه وهی هه ندیك له وشه کان ۳۹۲

مانای گشتیی نایه ته کان ۳۹۶

مه سه له گرنه گه کان ۴۰۶

چه ند قسه به ك له باره ی به رگه هه وای ده وری زه ویه وه: ۴۳۱

ده رسی سێهه ۴۳۷

پیتناسهی نهم ده رسه ۴۳۹

مانای ده قاو ده قی نایه ته کان ۴۴۱

شیکردنه وهی هه ندیك له وشه کان ۴۴۲

مانای گشتیی نایه ته کان ۴۴۵

مه سه له گرنه گه کان ۴۵۴

ده رسی چوارهه ۴۷۳

پیتناسهی نهم ده رسه ۴۷۵

مانای ده قاو ده قی نایه ته کان ۴۷۶

شیکردنه وهی هه ندیك له وشه کان ۴۷۸

مانای گشتیی نایه ته کان ۴۸۱

مه سه له گرنه گه کان ۴۹۲

گورته باسێك ده باره ی وه لأمی نیپراهیم عليه السلام: ۵۰۹

گه وره كه یان شكاندوونی ۵۰۹

- دەرسی پېنجاهم ۵۲۵
- پېنجاهم دەرسه ۵۲۷
- مانای ده‌قو ده‌قی نایه‌ته‌کان ۵۲۹
- شیکردنه‌وه‌ی هه‌ندیک له وشه‌کان ۵۳۱
- مانای گشتیی نایه‌ته‌کان ۵۳۵
- مه‌سه‌له گرنه‌گه‌کان ۵۴۵
- کورته باسیک ۵۵۲
- نۆ (۹) هه‌لۆه‌سته‌ی کورت له بهره‌ده‌م ئەم نایه‌تانه‌دا (۷۹-۸۰) ۵۵۲
- به‌سه‌ره‌هاتی شه‌ش له پێغه‌مبه‌رانی پایه به‌رز (عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ) ۵۸۹
- یه‌که‌م: به‌سه‌ره‌هاتی داوود عَلَيْهِ السَّلَامُ ۵۸۹
- (۱) - ناوو په‌چه‌له‌کی: ۵۸۹
- (۲) - دووباره بوونه‌وه‌ی ناوی (داوود): ۵۹۰
- (۳) - کورته‌ی ژبان و به‌سه‌ره‌هاته‌وه‌ هه‌لۆپه‌سته‌کانی داوود: ۵۹۰
- (۴) - موعجیزه‌کانی (داوود): ۵۹۷
- ۵- ته‌مه‌ن و مردنی (داوود): ۵۹۸
- دووهم: به‌سه‌ره‌هاتی سوله‌یمان ۶۰۰
- (۱) - ناو و په‌چه‌له‌کی: ۶۰۰
- (۲) - ژماره‌ی دووباره بوونه‌وه‌ی ناوی سوله‌یمان له قورئاندا: ۶۰۰
- (۳) - کورته‌ی ژبان و به‌سه‌ره‌هاتی سوله‌یمان: ۶۰۱
- (با) به‌که‌ی سه‌له‌یمان: ۶۰۵
- ماوه‌ی حوکمرانی و سه‌ره‌نجامی سوله‌یمان له په‌یمانی کۆن دا: ۶۰۷
- ۴- موعجیزه‌کانی سوله‌یمان: ۶۰۸
- ۵- ته‌مه‌ن و مردنی سوله‌یمان: ۶۰۹
- سێیه‌م: به‌سه‌ره‌هاتی نه‌ییوب عَلَيْهِ السَّلَامُ ۶۱۱
- (۱) - ناوو په‌چه‌له‌کی: ۶۱۱
- (۲) - ژماره‌ی ناوه‌تێدرانی له قورئاندا: ۶۱۱

- ٦١١..... ٣- ژيان و بهسه رها تي نه ييووب:
- ٦١٣..... بهسه رها تي نه ييووب له قورئان دا:
- ٦٢٠..... چواردهم: بهسه رها تي (ذو الكفل) عليه السلام:
- ٦٢٠..... ١- ناوو په چه له كي:
- ٦٢١..... ٢- ژماره ي ناوهيندراني (ذو الكفل) عليه السلام له قورئاندا:
- ٦٢١..... ٣- ژيان و سه رگوزشته ي (ذو الكفل) عليه السلام :
- ٦٢٢..... ٤- كوچي دوايي و گوږي:
- ٦٢٤..... پينجه م: بهسه رها تي تيلياس عليه السلام:
- ٦٢٤..... ١- ناوو په چه له كي:
- ٦٢٤..... ٢- ژماره ي ناو هيندراني له قورئاندا:
- ٦٢٥..... ٣- ژيان و بهسه رها تي (الياس):
- ٦٢٨..... شه شهم: بهسه رها تي (اليسع) عليه السلام:
- ٦٢٨..... ١- ناوو په چه له كي:
- ٦٢٨..... ٢- ژماره ي ناوهينتراني له قورئاندا:
- ٦٢٩..... ٢- بهسه رها تي (اليسع) عليه السلام:
- ٦٣٢..... **دهرسي شه شهم**
- ٦٣٥..... پيناسه ي نه م دهرسه
- ٦٣٦..... ماناي ده قاو ده في نايه ته كان
- ٦٣٨..... شيكردنه وه ي هه نديك له وشه كان
- ٦٤٠..... هو ي ها ته خواره وه ي نايه ته كان
- ٦٤٣..... ماناي گشتي نايه ته كان
- ٦٤٩..... مه سه له گرنگه كان
- ٦٥٧..... تيشكيك له سه رسته ي: **كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ**